

Toàn Thủ Đô Đế Quốc Điều Biết Tướng Quân Muốn Ly Hôn

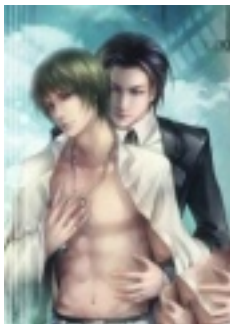
Contents

Toàn Thủ Đô Đế Quốc Điều Biết Tướng Quân Muốn Ly Hôn	2
1. Chương 1: Năm Năm	3
2. Chương 2: Không Yêu	6
3. Chương 3: Ly Hôn	9
4. Chương 4: Mang Thai	11
5. Chương 5: Tuyệt Vọng	14
6. Chương 6: Tướng Quân	16
7. Chương 7: Trọng Sinh (sống Lại)	19
8. Chương 8: Ryan	21
9. Chương 9: Công Nhị (công Thứ Hai)	24
10. Chương 10: Bận Rộn	27
11. Chương 11: Tranh Chấp	30
12. Chương 12: Roy	32
13. Chương 13: Xem Phim	35
14. Chương 14: May Mắn?	38
15. Chương 15: Đến	41
16. Chương 16: Khôi Phục	43
17. Chương 17: Tuyển Chọn	46
18. Chương 18: Hạnh Phúc	49
19. Chương 19: Gặp Mặt	51
20. Chương 20: Nghỉ Phép	54
21. Chương 21: Phi Thuyền	57
22. Chương 22: Gặp Nạn	60
23. Chương 23: Chạy Trốn	63
24. Chương 24: Chấn Tướng	67
25. Chương 25: Thức Tỉnh	75
26. Chương 26: Yên Hội	79
27. Chương 27: Phụ Tử (cha Con)	84
28. Chương 28: Điện Thoại	88
29. Chương 29: Hiểu Lầm	93
30. Chương 30: Hiểu Lầm (tiếp Theo)	98
31. Chương 31: Tuyệt Vọng	103
32. Chương 32: Trở Về	107
33. Chương 33: Thôi Miên	113
34. Chương 34: Xảo Ngộ (tình Cờ)	118
35. Chương 35	123
36. Chương 36: Cự Tuyệt	128
37. Chương 37: Thỏa Hiệp	133
38. Chương 38: Tái Hiện	138
39. Chương 39: Nói Rõ	142
40. Chương 40: Uống Thuốc	146
41. Chương 41: Xảo Ngộ	148

42. Chương 42: Chân Tướng	152
43. Chương 43: Gặp Lại	156
44. Chương 44: Lấy Lòng	159
45. Chương 45: Nguy Hiểm	162
46. Chương 46: Tình Dịch	166
47. Chương 47: Cầu Trợ	170
48. Chương 48: Tình Xưa	174
49. Chương 49: Bệnh Tình	177
50. Chương 50: Phẫu Thuật	181
51. Chương 51: Hư Huyền	185
52. Chương 52: Bất Cốc	188
53. Chương 53: Chiến Tranh	198
54. Chương 54: Gặp Lại	202
55. Chương 55: Quỷ Kế	206
56. Chương 56: Khai Chiến	209
57. Chương 57: Tù Binh	212
58. Chương 58: Đêm Trước	214
59. Chương 59: Lẻn Vào	217
60. Chương 60: Giải Cứu	221
61. Chương 61: Kết Thúc	224
62. Chương 62: Tử Cục	227
63. Chương 63: Tín Nhiệm	231
64. Chương 64: Ảnh Chụp Chung	234
65. Chương 65: Bàn Tay Đen (kẻ Phản Diện)	237
66. Chương 66: Bộc Quang (ra Ánh Sáng)	240
67. Chương 67: Khuyết Điểm	243
68. Chương 68: Nguy Cơ	245
69. Chương 69: Harry	248
70. Chương 70: Châm Dứt	251
71. Chương 71: Thôi Miên	254
72. Chương 72: Giải Cứu	257
73. Chương 73: Sinh Tử	260
74. Chương 74: Đoàn Viên	263
75. Chương 75: Cầu Hôn (thượng)	266
76. Chương 76: Cầu Hôn (hạ)	269
77. Chương 77: Kết Hôn	272
78. Chương 78: Chữ Phụ	277
79. Chương 79: Phiên Nào Của Bánh Bao Lớn	279
80. Chương 80: Thân Thể Của Iven (thượng)	283
81. Chương 81: Thân Thể Của Iven (hạ)	286
82. Chương 82: Bánh Bao Lớn, Bánh Bao Nhỏ (đoạn Ngắn Hai Người)	289
83. Chương 83: Bánh Bao Nhỏ Thâm Trầm	291
84. Chương 84: Roy Vs Heber Phản Công, Dị Trang, Thận Nhập)	293

Toàn Thủ Đô Đế Quốc Điều Biết Tướng Quân Muốn Ly Hôn

Giới thiệu

Tên gốc: (toàn đế quốc đô tri đạo tướng quân yếu ly hôn) Độ dài: 85 chương Thể loại: N

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/toan-thu-do-de-quoc-deu-biet-tuong-quan-muon-ly-hon>

1. Chương 1: Năm Năm

Iven tốt nghiệp học viện quân sự Cyperlise với thành tích xuất sắc nhất, thà nói là Iven, còn hơn nói là người từng tốt nghiệp khoa chỉ huy chiến đấu, đều là người chăm chỉ mà nghiêm cẩn. Nhưng mà Iven nghiêm cẩn, ở trong mắt Corrine thì đó là cứng nhắc. Corrine thích những cô nàng xinh đẹp, lúc phu nhân Margaret đưa Iven đến trước mặt hần, Corrine anh tuấn nhú mày một hồi lâu. Iven kỳ thực lớn lên cũng không khó coi, mặt mày thanh tú, tóc đen mềm mượt, đặc biệt là đôi mắt, đen láy vô cùng. Nhưng mà Corrine ánh mắt lại lạc ở trên âu phục tỉ mỉ của Iven, còn mỉm cười, thấy thế nào cũng không vừa mắt.

Phong độ của thân sĩ khiến hần không thể nào trực tiếp biểu đạt sự ghét bỏ, mặc dù hần quả thực rất ghét, cho nên hần không nói tiếng nào liền rời đi.

Chuyện trên đời này cho tới bây giờ đều không thể thập toàn thập mỹ, Corrine là một thiên tài chiến đấu, thể lực cùng phản ứng đều xuất sắc, trên chiến trường ứng biến cùng năng lực chỉ huy càng xuất sắc hơn. Vị tướng quân đế quốc trẻ tuổi này, bộ gen trên người là bộ gen biến dị trăm năm khó gặp, nhưng mà nguyên nhân chính là như vậy, Điều kiện tuyển chọn bạn đời cho Corrine trở nên thập phần hà khắc. Chỉ gen có độ xứng đôi đạt được hơn 85% mới có thể dựng dục hậu đại, nhưng mà Carine mỹ nhân mà Corrine thích nhất độ xứng đôi cùng hần cũng chỉ có 60%, thậm chí toàn bộ đế quốc, duy nhất xứng đôi với hần cũng chỉ có Iven.

Rất nhiều năm trước, lúc Iven còn là một học sinh, Corrine là thần tượng của y. Mấy năm, y hầu như ngày nào cũng xem video chiến đấu của Corrine. Trong video nam nhân như hổ báo, đẹp trai mà nguy hiểm, khi đó, Iven mong muốn mình có thể đi ra chiến trường, như Corrine, vì đế quốc trở thành anh hùng.

Lúc phu nhân Margaret cầm báo cáo giám định gen tới chỗ Iven, thế giới của y đột nhiên xảy ra biến hóa cực lớn. Phải trở thành vợ của thần tượng, trong đầu Iven xuất hiện đầu tiên chính là hình ảnh nham nhân tuấn mỹ mà mạnh mẽ trong trí nhớ, Iven lúc đó luôn mang bộ mặt tươi cười rồi đột nhiên đỏ mặt. Iven suy nghĩ một đêm, cuối bỏ qua cơ hội tiến tu, cũng là bỏ qua cơ hội tiến vào chiến đội hàng đầu đế quốc, mà lựa chọn cùng Corrine kết hôn.

Iven thế nào cũng không nghĩ đến đêm tân hôn, ở trước mặt hần sẽ là một tờ hiệp ước. Iven cầm tờ hiệp ước kia đọc từ đầu tới cuối hai lần, đột nhiên cảm thấy cổ họng có chút khô sấp.

Đời lúc Corrine tìm được bạn đời thích hợp hơn, mà lúc đó bọn họ chưa có con, thì lập tức ly hôn. Đến lúc đó, Iven sẽ thu được mười triệu Oss tệ, cũng đủ cho y sống sung sướng qua tuổi già.

Iven chưa bao giờ là một người sống buông thả, tương phản, y là một người có ý chí và sự nhẫn nại siêu cường, lúc ở trường, hai khoa y theo học luôn đầy điểm. Một khi đã quyết định việc gì, Iven sẽ gập toàn lực ứng phó. Khi y đáp ứng Margaret, y đã quyết định, y nhìn chăm chăm mặt mày sắc bén của Corrine chốc lát, rất nhanh liền ký tên mình vào phần hiệp ước kia.

Đảo mắt năm năm đã qua. Iven vốn là một người nghiêm túc, lúc ở trường học tập rất nghiêm túc, trở thành vợ của Corrine cũng nghiêm túc như vậy.

Năm năm này, y chiếu cố tốt Corrine, cho dù ngay cả mẹ ruột của Corrine, phu nhân Margaret cũng tìm không ra bất cứ vấn đề gì. Cho dù là tướng quân đế quốc, bên người Corrine không có người hầu cùng tùy tùng đi theo, chỉ có một mình Iven giải quyết xong tất cả ăn, mặc, ở, đi lại của hần. Nhưng mà rất nhiều chuyện đều cũng không phải là có qua có lại, Iven đối Corrine săn sóc tỉ mỉ, Corrine đối với y lại vẫn lãnh đạm.

Trở lại với năm năm sau, lúc kim đồng hồ chỉ bảy giờ, Iven mở mắt. Sinh hoạt của Iven cực kỳ có quy luật, cho dù buổi tối hôm trước có mệt mỏi đi nữa, y cũng sẽ đúng giờ mở mắt. Bất quá như đã nói, lúc này Iven quả thật rất muốn nằm trên giường, bởi vì y tối hôm qua quá mệt mỏi.

Tuổi tác như lang như hổ, nhất là Corrine, nam nhân như hổ báo, trước một số việc dù sao cũng phá lệ mà hung mãnh. Luật hôn nhân của đế quốc rất lợi hại, quy định nghiêm ngặt trong hôn nhân song phương không thể cùng người khác phát sinh quan hệ, cho nên Corrine cho dù không tình nguyện, cũng chỉ có thể lần qua lần lại Iven. Corrine tối hôm qua trở về đã khuya, mang theo một thân mùi rượu, trở lại một cái liền đem y đẩy ngã xuống giường, vì vậy ngày hôm nay...

Iven nhẹ nhàng giật mình, liền phát ra một tiếng hút không khí, mà tối hôm qua đầu sỏ gây nên đang ngáy o o mà ngủ. Iven quay đầu, liền thấy khuôn mặt thấp phần tuần mỷ, lúc này đang nhắm hai mắt, tóc quần màu vàng dính trên mặt, có vẻ vô cùng vô tội.

Nghĩ đến hôm nay còn có chuyện, Iven cắn răng một cái liền từ trên giường bò dậy, cẩn thận đi vào toilet, đánh răng rửa mặt cạo râu, sau đó thay một thân âu phục vừa vặn, lúc này vừa mới bảy giờ ba mươi phút, mà người trên giường cũng chỉ trở mình, lộ ra bắp chân cường tráng.

Đến lúc này, Iven rời giường làm việc còn chưa xong, còn có một chuyện trọng yếu nhất.

Iven đi tới trước giường, nhìn người thâm trầm ngủ trên giường. Toàn bộ thủ đô đế quốc biết tướng quân Corrine là một thiên tài, có năng lực chỉ huy cùng năng lực chiến đấu kiệt xuất, thế nhưng lại không ai biết, hần thật ra lại là một tên cuồng ngủ nướng.

Iven mặt không thay đổi nhìn người trên giường ôm chăn ngủ thành một đoàn, hơi có chút bất đắc dĩ vươn hai tay nhu nhu huyết Thái Dương, lúc ban đầu y tiếp nhận nhiệm vụ gọi tướng quân dậy từ tay mẹ của Corrine, phu nhân Margaret, y thực sự gọi, từ thấp giọng nói nhỏ, đến hét khàn cả giọng, thế nhưng tướng quân trên giường vẫn như trước không nhúc nhích. Thẳng về sau, y nghĩ ra một biện pháp, rốt cục cũng giải thoát cho cổ họng của mình. Ngày hôm nay tự nhiên cũng là biện pháp cũ, Iven cầm lấy đồng hồ báo thức, chỉnh thanh âm lớn nhất, bỏ bên tai Corrine.

Đến lần thứ ba đồng hồ reo, người trên giường rốt cục giật mình. Để tránh việc đồng hồ báo thức bị Corrine hạ thủ biến thành mảnh nhỏ, Iven vội vã thu hồi đồng hồ báo thức. Iven tức khắc xoay người, đem kem đánh răng nặn ra, khăn mặt giặt ướt, từ tủ quần áo lấy ra một bộ tây trang thích hợp bỏ vào học tủ đầu giường.

Corrine cuối cùng từ trên giường chậm rãi bò xuống tới, nhìn Iven cũng không có nhìn, liền xoay người vào toilet.

Iven lơ đãng, y cùng Corrine kết hôn năm năm, năm năm này bọn họ giao lưu tựa hồ chỉ có ở trên giường, mà ngày thường, thì so với người xa lạ còn xa lạ hơn.

Cà phê trong máy đã pha xong, mỗi sáng sớm uống một ly cà phê là thói quen của Corrine, nếu một ngày không uống, hần sẽ cáu kỉnh. Iven pha xong cà phê, đặt lên bàn, nhìn đồng hồ một chút, vừa đúng tám giờ.

“Tôi có chút việc quan trọng phải ra ngoài một chút.” Iven hướng toilet nói một câu, vẫn không đáp lại. Hôm nay là cuối tuần, không cần đi làm, mà Corrine đối với việc y ra ngoài sớm như vậy không có bất kỳ nghi hoặc nào, Iven không thể không cảm thán, năm năm này, quan hệ của hai người không có chút tiến triển, mà Corrine đối với y lãnh đạm lại càng ngày càng lợi hại.

Iven hướng cửa toilet đóng chặt lộ ra bộ mặt bất đắc dĩ cười, cầm lấy túi, liền xoay người rời đi.

Từ ở biệt thự đến y viện thánh Maria chỉ cần nửa giờ đường xe, mà thời gian Iven hẹn với bác sĩ Byrnes là chín giờ, cho nên khi Iven đến bệnh viện, được cho biết bác sĩ Byrnes đang tiếp một bệnh nhân.

Iven ngồi ở chỗ tiếp đón, cô bé ở chỗ tiếp đón rất xa lạ, Iven nhớ kỹ lần trước y tới, ở đây còn là một cậu nhóc nhiệt tình. Cô bé tựa hồ đối với Iven rất tò mò, ánh mắt nhìn không được hướng bên này nhìn quanh. Lần thứ năm Iven bắt được ánh mắt của cô, cô rút cục không kiềm được lòng hiếu kỳ, mở miệng hỏi: “Ngài là đến xem...” Cô chần chừ một chút, tựa như đang cân nhắc từ dùng, “Ngài muốn đưa bé?”

Bác sĩ Byrnes là bác sĩ khoa sản, cho nên tới tìm hẳn đều là muốn mang thai hoặc đã mang thai. Theo sự tiến hóa của loài người, nam nhân cũng có thể mang thai, thế nhưng tỷ lệ mang thai và độ khó sinh con đều cao hơn nữ nhân, cho nên thông thường nam nhân có công việc danh giá, cũng sẽ không lựa chọn sinh con. Iven tính cách tốt lại ăn mặc thanh lịch, vừa nhìn liền biết là người danh giá, có thể còn là quý tộc, cho nên khiến cô gái kia tò mò.

Iven lộ ra một nụ cười ôn hòa: “Chẳng lẽ bác sĩ Byrnes còn khám gì khác?”

Iven cười rõ lên, bên má có hai lúm đồng tiền nho nhỏ, cực kỳ dễ nhìn, làm cho cô bé kia chăm chú nhìn hẳn, mặt cũng lặng lẽ đỏ.

Đèn chỉ thị trên bàn trước mặt cô bé từ màu đỏ biến thành màu xanh, cái này có nghĩa bệnh nhân kế tiếp có thể vào, Iven chỉ chỉ đèn, liền hướng phòng Byrnes đi đến.

Lúc Iven đi vào, hai tay Byrnes đang nâng cằm, phát giác với bồn hoa trước mắt. So với bác sĩ, Iven nghĩ Byrnes càng giống một nghệ thuật gia hơn, hẳn một đầu đỏ choét, hai mắt màu vàng, sống mũi cao, lẳng lẳng ngồi ở đó chỗ, tựa như bức tượng The Thinker lưu hành từ hai thế kỷ trước, nói xong có hơi buồn nôn, chính là an tĩnh như một thiên sứ.

Nhưng mà cái này cũng giới hạn trong lúc hẳn an tĩnh, thời gian còn lại, Byrnes càng giống như tên bệnh thần kinh, đương nhiên, cũng chỉ ở trước mặt Iven.

“Byrnes, tôi nghĩ điều cậu phải làm không phải là trừng mắt nhìn nó, mà là tưới nước cho nó.” Iven cắt ngang suy tư của Byrnes.

Byrnes ngẩng đầu, hung tợn trừng Iven liếc mắt: “Đây là một vị cô nương xinh đẹp, mà tôi đang cùng cô ấy đối thoại, lắng nghe thanh âm tuyệt vời của cô ấy.”

“Cậu không giống một bác sĩ, càng giống một bệnh nhân hơn.” Iven nói.

Lúc làm việc Byrnes rất nghiêm túc, hẳn từ chỗ ngồi đứng lên, thay Iven nghiêm túc kiểm tra rồi đứng lên. Sau một hồi kiểm tra, Byrnes đưa ra kết quả.

“Iven, cậu không có mang thai. Nhân loại trải qua mấy triệu năm tiến hóa, nam và nữ đều có hai bộ phận sinh sản, thế nhưng ở phương diện sinh con, nam vĩnh viễn không bằng nữ, mà có một số nam nhân tiến hóa hoàn toàn, cả đời cũng không thể mang thai. Có lẽ, ” Byrnes dừng một chút, “Iven, thân thể của cậu không thích hợp mang thai, bởi vì cậu không có tiến hóa hoàn toàn.”

Nụ cười trên mặt Iven dần dần biến mất: “Tôi từ năm năm trước liền bắt đầu đến y viện thánh Maria, hầu như mỗi một tháng đều tới một lần, mà lúc trước tôi tới đây, Byrnes, cậu không phải nói như vậy. Tôi còn nhớ rõ lời của cậu bốn năm trước.” Iven học dáng dấp cùng thanh âm của Byrnes, “Iven, thân thể của cậu phi thường khỏe mạnh, nhất định có thể dựng dục ra một tiểu tử mập mạp.”

Byrnes thua trận, phải ăn ngay nói thật: “Iven, cậu đúng là người tiến hóa, cho nên thân thể của cậu không có khả năng năm năm cũng không thể mang thai. Vậy liền chỉ có một khả năng, là bởi vì bạn đời của cậu không muốn hài tử. Iven, cậu hiểu, nếu là bạn đời của cậu làm gì đó, tỷ như dùng thuốc tránh thai, như vậy cậu cố gắng thế nào đi nữa, cũng không có khả năng mang thai.”

2. Chương 2: Không Yêu

Gia tộc Gris là một gia tộc đã có từ lâu đời, trước lúc đế quốc thành lập, Gris chính là đại gia tộc ở thành Oss. Sau này gia tộc Gris toàn lực hỗ trợ đế quốc, vì đế quốc tạo ra danh tiếng cùng cung cấp rất nhiều tài lực, vì thế tổng thống đế quốc thập phần coi trọng gia tộc Gris.

Hôm nay, gia tộc Gris là quý tộc đầu tiên của đế quốc, cũng là quý tộc hàng đầu duy nhất của đế quốc. Nhưng mà quý tộc thường thường coi trọng việc con nối dòng. Corrine là người thừa kế duy nhất của gia tộc Gris, cho nên khi biết Corrine là gen biến dị, phu nhân Margaret lo lắng dư thừa mừng rỡ.

Lúc đầu, phu nhân Margaret nóng lòng đem gen của những cô nàng qua lại với Corrine cùng gen của Corrine tiến hành ghép đôi, nhưng mà kết quả đều thập phần khiến người thất vọng. Năm Corrine ba mươi tuổi kia, phu nhân Margaret đột nhiên cảm thấy chờ không nổi nữa.

Corrine ba mươi tuổi, nam nhân độc thân hoàng kim cao quý nhất đế quốc, danh hiệu như thế, thành một cái gai trong lòng phu nhân Margaret, vì vậy nàng đi cầu tổng thống đế quốc. Tổng thống đế quốc thập phần tôn trọng vị phu nhân này sau khi chồng mất một mình cầm cự khôi phục lại toàn bộ gia tộc Gris, mà Corrine lại là phụ tá đắc lực của hắn, vì thế bút tích của tổng thống đế quốc vô cùng lớn. Hắn điều tra ra kho gen của nam nữ chưa kết hôn trên toàn quốc, sau đó từng cái từng cái cùng Corrine tiến hành ghép đôi.

Toàn bộ đế quốc năm tỷ người, cùng gen của Corrine ghép đôi đạt 85% trở lên, chỉ có một người, đó là học viên học viện quân sự Cyperlise khoa chỉ huy chiến đấu năm thứ tám, Iven · Winston.

Lúc Margaret tìm được Iven, kỳ vọng lớn nhất là để Iven kết hôn với Corrine, sau đó sinh ra một đứa con khỏe mạnh.

Iven thích Corrine, lần đầu y nhìn thấy Corrine, hoặc có lẽ sớm hơn chút, một lần y xem video Corrine chiến đấu, cái loại ngưỡng mộ này đã biến thành ái mộ. Iven kết hôn với Corrine, cho dù lúc ký phần hiệp ước kia, Iven vẫn tràn đầy hy vọng. Sinh hạ đứa con của Corrine, giữa bọn họ liền có ràng buộc, mà cảm tình chỉ cần bồi dưỡng, Iven nguyện ý chờ, vô luận là năm năm hay mười năm.

Cho nên năm năm này, Iven cũng rất nghiêm túc, y lên mạng tìm tất cả tri thức về dựng dục hài tử, trong ngày thường cũng thập phần chú ý đến thức ăn, mỗi tháng định kỳ đến y viện tiến hành kiểm tra.

Nhưng mà Iven thế nào cũng không nghĩ ra chính là, Corrine không muốn có con. Nói đúng ra, là Corrine không muốn cùng y có con.

Iven đột nhiên nhớ lại phần hiệp ước đem tân hôn, có thể Corrine cùng hắn kết hôn, chỉ là vì ứng phó người mẹ cố chấp của hắn, cho bản thân có nhiều tự do hơn để đi tìm chân ái.

Biết rõ việc này, Iven ngồi trong phòng khám của Byrnes, ngực đột nhiên có chút rét run.

“Iven, có thể Corrine không phải cố ý, có lẽ... Hắn có bệnh gì đó không tiện nói ra?” Byrnes có chút vụng về an ủi.

Iven lắc đầu, lộ ra một nụ cười có chút khó coi: “Byrnes, cậu không biết, ở trên giường, hắn so với người khác đều mãnh hơn.”

Byrnes không thể nói gì hơn.

Lúc Iven ra khỏi y viện thánh Maria, tinh thần vẫn còn chút hoảng hốt. Tài xế lái xe đến trước mặt Iven, lễ phép hỏi: “Tiên sinh, muốn về nhà sao?”

Iven lắc đầu: “Anh đi về trước đi, tôi muốn đi một mình.”

Tài xế gật đầu, liền lái xe đi về trước.

Bên ngoài y viện Thánh Maria là một quảng trường rộng lớn, giữa quảng trường là một bồn phun nước, hôm nay là cuối tuần, rất nhiều cha mẹ mang theo con nhỏ đến quảng trường này tản bộ. Một nhà ba người, hoặc là đôi tình nhân nắm tay đi qua, mà Iven một người, có vẻ đặc biệt cô đơn.

“Iven!”

Iven đột nhiên nghe được có người gọi tên y, quay đầu lại liền thấy một nam nhân mặc đồ thể thao màu trắng, mà hắn đứng bên một nữ nhân và một đứa bé, hiển nhiên là vợ và con gái của hắn.

Iven nhìn chăm chăm nam nhân kia hồi lâu, mới chợt hoàn hồn, hắn ở yến hội phu nhân Margaret tổ chức gặp qua người đàn ông này, chuyên gia gen học.

“Wood tiên sinh, xin chào.” Iven lễ phép nói.

Ánh mắt của nam nhân tối sầm, hình như có chút bi thương nói: “Iven, cậu quả nhiên đã quên, tám năm trước chúng ta là đồng học, tớ là Ricky · Wood.”

Nói đến cái tên Ricky, Iven trong nháy mắt có ấn tượng. Tám năm trước, lúc y vẫn là học viên vừa mới vào học viện quân sự Cyperlise, mà Ricky lại cùng y ở cùng một ký túc xá. Trong trí nhớ Ricky là một thiếu niên thấp bé, da hơi đen, cùng nam nhân hơi béo trước mặt này có chút khó có thể đồng nhất.

“Cậu là Ricky! Từ lúc cậu chuyển sang học gen học, chúng ta liền không có gặp lại, nhiều năm như vậy cậu có khỏe không?” Iven vui vẻ nói.

Thấy Iven nhận ra mình, Ricky cũng lộ ra một nụ cười, vui vẻ nói: “Tớ sau khi tốt nghiệp thì làm ở ngay phòng thí nghiệm gen Colton nổi danh nhất đế quốc, cũng coi như thực hiện được nguyện vọng. Iven, chuyện của cậu tớ có nghe nói, tiệc cưới của cậu tớ không có tham gia, thật đáng tiếc. Iven, chúc cậu hạnh phúc, tuy rằng chúc phúc này tới hơi trễ.”

“Cảm ơn.” Iven tự đáy lòng cảm kích.

“Iven...” Ricky đột nhiên nghĩ đến cái gì, có chút muốn nói lại thôi, “Không bằng cùng đi uống một ly đi!”

Mấy phút sau, Iven cùng Ricky liền ngồi trong quán bia bên cạnh quảng trường. Bởi vì mấy năm qua vẫn chuẩn bị mang thai, cho nên Iven đều không chạm đến rượu, thuốc lá, thế nhưng hiện tại, hắn đột nhiên muốn uống rượu. Iven mở nắp bình, cùng Ricky đụng một cái, liền uống hết một ngụm lớn.

“Iven, tửu lượng của cậu cần tốt như vậy!” Ricky khen.

“Tớ cũng vài năm không uống rồi, tửu lượng của cậu cũng tiến bộ.” Iven cười nói.

“Ha ha, bình thường cũng không dám uống, nếu không Anna sẽ mắng tớ, không gặp bạn cũ sẽ không có cơ hội, Iven, tớ đây nhiễm phúc khí của cậu!” Ricky cười nói, nhìn thoáng qua y viện thánh Maria, đột nhiên nói, “Iven, người mới đến y viện sao?”

Iven gật đầu.

“Thân thể khó chịu ở đâu sao?” Ricky quan tâm nói.

“Tùy tiện kiểm tra một chút.” Iven nói.

Ricky gật đầu, thử dò xét nói: “Iven, cậu và Corrine... có tốt không?”

Iven đã sớm nhìn ra Ricky có lời muốn nói, liền trực tiếp nói: “Ricky, chúng ta quen biết cũng tám năm rồi, cậu nếu muốn nói, liền nói thẳng đi.”

Ricky dừng một chút, sắc mặt đột nhiên nghiêm túc: “Kỳ thực phòng thí nghiệm của chúng tớ đang làm một hạng mục cho tướng quân Corrine.”

“Hạng mục gì?”

“Hạng mục người cải tạo gen.” Ricky nói, “Iven, người đừng hiểu lầm, pháp luật đế quốc quy định không được tự mình tạo người cải tạo gen, thế nhưng tướng quân Corrine cái này đã được tổng thống phê chuẩn. Dựa theo gen của tướng quân Corrine, tạo ra một người cải tạo gen cùng gen của hắn có độ xứng đôi cực kỳ cao, hình dạng và tính cách cũng là dựa theo yêu cầu của tướng quân Corrine. Iven, hạng mục này không giống như đang tạo quan chỉ huy, mà giống như đang tạo... bạn đời.”

“Lúc trước tớ vào phòng thí nghiệm, liền có hạng mục này, tớ thỉnh thầy nói, hạng mục này đã làm hơn mười năm, lúc trước gặp khó khăn, thế nhưng hai năm nay lại có tiến triển. Hầu như mỗi cuối tuần, đều gặp tướng quân Corrine ở phòng thí nghiệm. Cái hạng mục này cũng gần như sắp hoàn thành.”

Chai bia trong tay Iven rơi trên mặt đất, phát sinh tiếng vang kịch liệt. Ở một khắc kia, y tựa hồ nghe thấy thanh âm của vật gì trong đầu vỡ vụn.

Iven quên mất mình như thế nào cáo biệt Ricky, về đến nhà. Mỗi buổi tối cuối tuần, nếu không có việc gì quan trọng, Iven cũng đều chuẩn bị cơm.

Vậy mà hôm nay, Iven ngồi trên ghế sa lon, khẽ động cũng không muốn động.

Corrine vẫn bề bộn nhiều việc, cho dù cuối tuần cũng không ngoại lệ, nhưng bình thường buổi tối cũng sẽ về dùng cơm, bởi vì không chừng một ngày gặp pahir phu nhân Margaret đến kiểm tra.

Cho dù là tổng thống đế quốc cũng cần nghỉ ngơi, cuối tuần, cũng sẽ đi ra ngoài du lịch hoặc là câu cá, mà Corrine, tự nhiên không cần làm tổng thống vẫn bận rộn. Nguyên lai là đi gặp người cải tạo gen kia.

Iven đột nhiên cảm thấy mệt mỏi, cái loại mệt mỏi này là do tâm mà sinh ra một loại cảm giác vô lực. Hẳn rõ ràng rất nỗ lực, nhưng thế nào cũng không chiếm được.

Thời điểm ở trường, thầy đã dạy, một chiến sĩ đủ tư cách, liền muốn tiến lùi xác đáng, lúc xác xuất thành công đạt chín mươi chín phần trăm, phải tiến công không được chùn bước, mà thấp hơn mức độ này, đều phải giữ vững cảnh giác cao độ, lúc thích hợp mà lui lại. Lý luận tri thức Iven học tốt, nhưng mà trong hiện thực, y lại là một phần trăm kia, không chùn bước vượt qua năm năm.

Y phạm vào sai lầm lớn nhất của học viên khoa chỉ huy chiến đấu. Mà bây giờ, y cũng ném được vị đắng.

Iven chôn mặt giữa hai đầu gối, cả người co lại thành một đoàn.

Lúc Corrine mở đèn phòng khách, liền thấy người kia đang ngồi trên ghế sa lon. Lúc trước khi hắn về đến nhà, đều có cơm nước đã được chuẩn bị xong, mà hôm nay, phòng khách lạnh như băng, người luôn mang vẻ mặt cứng nhắc lại đang ngăn người. Hôm nay Iven rất không bình thường.

Corrine chần chừ chỉ chốc lát, liền không để ý, cởi tây trang khiến người bực mình ném lên ghế sa lon, một câu cũng không có ân cần thăm hỏi, liền xoay người vào toilet.

Lúc Corrine tắm rửa xong quần khăn tắm đi ra, liền trực tiếp ngồi xuống trên ghế sa lon, nhìn người bên cạnh chờ ra, đột nhiên có chút miệng khô lưỡi khô.

“Nhanh đi tắm.” Corrine nói.

Iven nghiêng đầu nhìn Corrine liếc mắt, hết sức nghiêm túc nói: “Corrine, không bằng chúng ta nói một chút đi.”

Thân sĩ không thể quá háo sắc, Corrine đề xuống cơn tức: “Nói chuyện gì?”

Iven hít sâu một hơi, mang theo một tia cẩn cẩn dục dục hỏi: “Corrine, anh có từng thích qua tôi không?”

Ánh mắt Iven kỳ thực rất lớn, thế nhưng hắn rất thích mang kính gọng lớn, cho nên liền có vẻ cứng nhắc. Mà hôm nay, cặp mắt to đen nhánh kia đang nhìn mình, mang theo sự mê hoặc vô hình, hầu hết Corrine giật giật, hoàn toàn không có nghe Iven đang nói cái gì.

Corrine đã nhin không được, cũng không quan tâm người trước mắt còn chưa tắm, đứng dậy, đi tới trước mặt Iven. Nam nhân trước mắt nhưng thật ra lại là sài lang hổ báo, một khắc hắn đến gần kia, Iven liền cảm giác được một cổ khi thế cường đại vội vã.

Iven khẩn trương chờ Corrine trả lời.

Corrine trực tiếp cúi người xuống, tóc vàng che ở trán, sau một khắc, hắn đem Iven khiêng ở tại trên vai, hướng phòng ngủ đi đến.

Thực sắc tính dã, tướng quân đế quốc Corrine cũng không ngoại lệ.

Mà Iven, cuối cùng cũng không có được đáp án mà y mong muốn.

— ❧ —

3. Chương 3: Ly Hôn

Con người luôn thích mơ mộng, nhất là lúc còn trẻ, lúc nhận thức đối thế giới này chỉ giới hạn trong sách và internet, luôn có không gian lớn hơn để người tưởng tượng. Iven cũng có mộng, lúc bước vào Cyperlise, Iven muốn trở thành một quan chỉ huy xuất sắc; khi y cùng Corrine kết hôn, y mong muốn y có thể có một gia đình ấm áp, một người chồng thương y, một đứa con khả ái.

Đến sau này, Iven mới biết được có một từ gọi là không như mong muốn, mộng tưởng thuở thiếu niên quá mức ngây thơ, cuối cùng cũng sẽ bị hiện thực hung hăng đùa cợt một phen.

Chuyện trên đời này, vĩnh viễn là biến hóa như mưa gió, chính như tối hôm qua y và Corrine ở trên giường vẫn là thân mật gắn bó, mà giữa trưa ngày thứ hai, Corrine đem một bản hiệp ước ly hôn đưa trước mặt y.

Iven cầm lấy một bản hiệp ước, tựa như đọc hiệp ước đem kết hôn, nghiêm túc đọc hai lần, mà bất đồng duy nhất chính là, lúc này đây, y đang phát run. Run nhẹ nhẹ, chỉ có mình y mới phát hiện.

Corrine mặc một bộ tây trang vừa vặn, chính là do Iven sáng sớm chọn cho hắn, thoải mái không có một chút nếp nhăn. Lọn tóc vàng tựa như sáng lên, trên khuôn mặt tuấn mỹ không chút biểu tình, hai mắt hơi nheo lại, chờ Iven ký tên.

Trong mắt ngoại nhân tướng quân Corrine nho nhỏ lễ độ, tao nhã, là một nam nhân tuyệt thế. Mà Iven lại nghĩ, nam nhân trước mắt, tuyệt tình mà đáng sợ.

Nửa giờ trôi qua, cho dù là một phần một vạn chữ cũng có thể xem xong rồi. Corrine rốt cục mở mắt, hơi chút không nhận được nói: “Nếu không có vấn đề, liền ký tên đi, mười triệu Oss tệ trong hiệp ước lúc trước ngày mai sẽ gặp gửi tới tài khoản của cậu.”

Iven bỏ hiệp ước trước mặt trên bàn, ánh mắt vẫn để trên hiệp ước kia, không có nhìn Corrine. Tay y run càng ngày càng lợi hại, vì vậy y đưa tay giấu vào trong túi. Iven hít một hơi thật sâu nói: “Corrine, để tôi nghĩ một chút.”

Ánh mắt hồ nghi của Corrine rơi trên mặt Iven, nói bổ sung: “Iven, lúc kết hôn chúng ta đã ký hiệp ước.”

Iven kéo ra một nụ cười xấu xí, thanh âm có chút run: “Corrine, anh yên tâm, tôi sẽ ký, thế nhưng cho tôi hai ngày, được không?”

Corrine nhìn chằm chằm Iven hồi lâu, rốt cục nhếch miệng, gật đầu nói: “Hai ngày sau, sẽ có luật sư tới lấy phần hiệp ước này.”

Sau hai ngày, Iven vẫn có chút đần độn, y không có đi đi làm, mà là xin nghỉ hai ngày, đem mình nhốt ở trong phòng, thậm chí ngay cả cơm cũng không có ăn.

Hai ngày này, Iven vẫn luôn suy nghĩ. Y suy nghĩ rất nhiều chuyện, suy nghĩ năm năm này, y cùng với Corrine chung đụng một chút tích tích. Căn phòng này là phòng cưới của bọn họ, mà vô số đêm, bọn họ ở chỗ này triền miên, nhưng là lại tựa hồ không có để lại bất kỳ ôn tình nào.

Ở trong mắt Corrine, có thể y chỉ là một đối tượng để phát tiết. Cho nên chỉ có Iven ở tại chỗ này, mà phòng này, đối Corrine mà nói, cái gì cũng không tính.

Hai ngày sau, Iven ra khỏi phòng, một người luôn chăm chỉ nghiêm cẩn lúc này lại lờ lờ đáng sợ, sắc mặt cũng có chút tái nhợt. Iven sờ sờ mái tóc rối bời, liền vào toilet, lúc đi ra, Iven đổi lại một bộ quần áo, cả người đều lên tinh thần rất nhiều.

Iven nhìn mình trong gương lộ ra một cười, hai ngày này, hắn đã thu thập xong tâm tình của mình. Có ít thứ, cũng không phải là vẫn nắm thật chặt không buông tay liền là của mình.

Iven nghĩ, y mất năm năm, thứ kia thủy chung không phải của y, vì vậy y nên buông tay.

Iven từ trong ngăn kéo lấy ra phần hiệp ước kia, ở dưới góc phải hiệp ước trình trọng ký tên của mình vào. Tựa tướng mạo của y, chữ Iven cũng thập phần thanh tú.

“Corrine, gấp lại.” Iven hướng phần hiệp ước kia, nhẹ giọng nói, tựa như tạm biệt người yêu của mình.

Ở trong nháy mắt đó, Iven đột nhiên cảm thấy tim của mình trống rỗng. Người nam nhân kia, vĩnh viễn không sẽ thuộc về y.

Lúc xế chiều, quả nhiên có luật sư tới cửa, lấy phần hiệp ước kia đi.

Iven quay đầu lại nhìn phía sau, kết thúc, y và Corrine trong lúc đó cái gì cũng không còn. Biệt thự này là của Corrine, tin chắc Corrine lúc trở lại cũng không muốn nhìn thấy y cùng mấy thứ có liên quan. Iven nghĩ, y nên dọn ra ngoài, nhưng là lại không tìm được nơi thích hợp.

Iven lên mạng, trong tài khoản quả nhiên có thêm mười triệu Oss tệ, nà cũng đủ để y sống dư dả qua tuổi già. Thế nhưng y cũng không muốn mua phòng, bởi vì y không biết sau này có muốn hay không tiếp tục ở lại thành Oss, có thể y hiện tại cần chỉ là một nơi ở tạm thời, nói như vậy, vẫn là thuê phòng thích hợp hơn.

Iven ở trên mạng tìm được mấy chỗ cho thuê, cuối cùng chọn ra một chỗ hài lòng nhất, hai phòng ngủ một phòng khách, có cửa sổ, đồng thời ở cạnh biển. Iven gửi yêu cầu thuê cho phòng chủ, sau đó là đợi đối phương trả lời.

Hai người cùng một chỗ sinh sống năm năm, cho dù ký hiệp ước ly hôn, cũng là có rất nhiều thứ liên quan đến nhau, muốn đem đồ đạc của mình hoàn toàn thu thập ra, cũng không phải chuyện đơn giản.

Ánh mắt Iven đầu tiên rơi vào tủ quần áo, mà lúc này, đột nhiên có người gõ cửa phòng. Iven mở cửa, liền thấy một phụ nhân trung niên ưu nhã cao quý đứng ở ngoài cửa.

“Iven.” Trong mắt phụ nhân luôn rộng rãi nay lại có chút thương cảm.

Iven nở nụ cười, kéo tay phụ nhân Margaret, ở trên mu bàn tay của bà hôn xuống một cái.

Margaret ở trên ghế sa lon ngồi xuống, nhìn trên mặt đất bày rương hành lý, đột nhiên nói: “Iven, con muốn dọn đi?”

“Đúng vậy, phu nhân, nếu ly hôn, con cũng không thể ở nhờ chỗ tướng quân.” Iven cười nói.

Margaret sắc mặt phức tạp: “Iven, kỳ thực con không cần vội vã như vậy, thời gian ngắn như vậy, làm sao có thể tìm được nơi tốt? Hay là dọn đến ở cùng ta, ta dù sao cũng có một mình, nếu có người ở cùng...”

“Phu nhân!” Iven đột nhiên cắt đứt lời phụ nhân Margaret, “Kỳ thực con rất thích Corrine, thế nhưng chính vì vậy, sau khi ly hôn, con không muốn lại nhìn thấy hân, cho nên phu nhân, xin lỗi.”

Margaret không nói về chỗ ở nữa. Iven rót một ly cà phê, đem cho Margaret.

“Ta thích nhất uống cà phê con pha, vị đạo vừa phải, Iven, con sau này còn có thể pha cho ta sao?” Mắt Margaret hàm chứa mong đợi nói.

“Nếu như con còn ở thành Oss, nhất định sẽ.” Iven cười nói.

“Vậy con sau này có tính toán gì không? Iven, ta vẫn đem con trở thành con của mình.” Margaret lo lắng nói.

“Sự tình quá đột ngột, con cũng không có kế hoạch tốt, trước tìm một chỗ ở, con định từ chức, có lẽ sẽ ra ngoài giải sầu một chút, trị liệu thương tổn một chút.” Iven chớp chớp mắt nói.

Hai người hàn huyên hồi lâu, lúc sau Margaret liền tạm biệt rời đi. Iven đưa nàng tới cửa, nhìn xe của nàng rời đi, mới xoay người lại. Margaret quả thực đối tốt với y, thế nhưng Corrine là con trai ruột của nàng, cho nên nàng vẫn là thiên vị Corrine. Margaret có thể đã nhận ra, biết Corrine sẽ không cùng người không thích sinh hạ hài tử, mà người cải tạo gen là Corrine một tay tạo ra, Corrine thích nó, tự nhiên cũng sẽ cùng nó sinh hạ hài tử.

Người cầm quyền gia tộc Gris này, thập phần hiểu được cân nHarry hại, tự nhiên cũng liền dung túng cho bọn họ ly hôn.

Iven thở dài một hơi, tiếp tục trở vào trong nhà thu dọn đồ đạc. Lúc đem đồ đạc của mình toàn bộ thu vào rương hành lý, Iven mới đột nhiên phát hiện nguyên lai y cùng với Corrine ràng buộc không có sâu như y

tưởng tượng. Cho dù là những thứ này không có cảm, chỉ muốn hảo hảo thu thập một phen, cũng dọn dẹp sạch sẽ.

Trà cụ và đồ tắm đều chỉ còn lại có một bộ, trong tủ cũng chỉ còn quần áo của mỗi Corrine, mà giày trên kệ giày cũng thiếu rất nhiều.

Không còn vật của y.

Lúc Iven thu thập xong hết thấy, cũng nhận được xác nhận của phòng chủ, nói y đêm nay liền có thể vào ở. Chỗ đó cách nơi này hai giờ đường xe, y có thể trước khi trời tối đến chỗ thuê.

Iven đem hành lý đặt ở huyện quan, mang theo rác mình chỉnh lý ra ngoài ném xuống.

Vì vậy lúc Corrine đẩy cửa phòng ra, liền cảm giác toàn bộ phòng khách đều trở nên trống rỗng, mà bên chân của mình, đang bày một cái rương hành lý. Trong phòng, Iven gì đó triệt để biến mất, chỉ có vết tích của một mình hắn, tựa như trong phòng chưa từng có người thứ hai.

Corrine sắc mặt đột nhiên âm trầm xuống, trái tim của hắn co rút, tựa hồ như có vật gì vậy, đang dần dần rời khỏi hắn.

“Iven!” Corrine đột nhiên gọi một tiếng.

Không có người trả lời. Corrine đột nhiên nhớ tới, khi hắn mỗi một lần đẩy cửa vào, Iven đều sẽ ngồi trên ghế sa lon, mỉm cười nhìn hắn. Iven thay hắn cởi tây trang, nhắc nhở hắn rửa tay, sau đó hai người bắt đầu ăn.

Nhưng mà Corrine luôn xem Iven không vừa mắt, có thể bởi vì hắn thích những cô nàng xinh đẹp, mà Iven quá mức cứng nhắc, có thể bởi vì y chăm chỉ, y cẩn thận, nói chung, Iven bất kể điểm nào, hắn đều nhìn y không thuận mắt.

Thế nhưng hiện tại, hắn và Iven cũng không còn quan hệ, không cần nhìn lại bản mặt mình không muốn nhìn thấy. Có thể, hắn hắn là hài lòng đi?

Lúc này, chuông điện thoại đột nhiên vang lên, Corrine nhận điện.

“Xin hỏi là Corrine sao? Người cải tạo gen của ngài Harry đã thức tỉnh, mời ngài tới xem một chút.” Corrine cúp điện thoại, liền xoay người ra khỏi cửa.

Cho nên khi Iven về đến, như cũ không ai. Corrine chưa có trở về, có thể như vậy không thấy mặt cũng rất tốt, miễn cho xấu hổ.

Iven cuối cùng nhìn thoáng qua căn phòng sống năm năm này, sau đó nhắc lên hành lý, đi ra ngoài.

— ❧ —

4. Chương 4: Mang Thai

Con người khi còn sống, có thời gian rất dài, lúc nào cũng quanh quẩn giữa hạnh phúc và bất hạnh. Trên đời này không có hạnh phúc tuyệt đối, cũng không có bất hạnh tuyệt đối. Iven lớn lên ở cô nhi viện, sau này lại dựa vào thành tích xuất sắc vào Cyperlise, càng về sau, y kết hôn với Corrine, vô tri vô giác trải qua năm năm, sau đó ly hôn. Gần ba mươi năm, y đã trải qua rất nhiều đại hỉ đại bi. Có lúc, kết thúc cũng nghĩa là khởi đầu mới. Iven nghĩ, đây là một khởi đầu mới.

Lý tưởng cùng hiện thực bao giờ cũng cách nhau rất xa. Lúc Iven mang hành lý nặng trĩu vào nơi ở mới, lần thứ hai tiếp thu sâu sắc đạo lý này. Đó chỉ là một khu nhà có chút cũ, cầu thang tối tăm, thỉnh thoảng sẽ có chuột bò qua trước mặt, so với hình ảnh phòng chủ đăng trên mạng khác nhau một trời một vực. Iven muốn thuê phòng ở tầng bốn, bên trong thiết bị lại không tệ, trong phòng giấy dán tường màu trắng, quét dọn thật phần sạch sẽ, còn bên ngoài lại đối diện biển rộng, mở cửa sổ ra, liền có gió biển thổi vào.

Iven cuối cùng vẫn thuê chỗ này, y chỉ cần một chỗ ở tạm thời. Iven từ chức ở cục hành chính, y cũng không có tự mình đưa đơn từ chức, trưởng ban cục hành chính Downton là một tiểu lão đầu hiền hòa, vẫn luôn rất coi trọng y. Iven sợ nhìn thấy ánh mắt thất vọng của Downton. Y đã khiến quá nhiều người thất vọng rồi. Iven cảm giác mình biến thành một tên quỷ nhát gan, cư nhiên học cách trốn tránh.

Người nhát gan liền là người nhát gan đi, tình trạng của y bây giờ thật không tốt, dù sao y yêu Corrine, muốn một người yêu sâu đậm tận đáy lòng quên đi, quá trình này vốn chính là thống khổ.

Sau khi từ chức, Iven vẫn sống ở nơi đó.

Một thời gian dài, y không hề lên mạng. Y nỗ lực đem sự chú ý của mình tập trung đến một nơi khác, không thêm nghĩ đến Corrine nữa. Iven đã từng có một hy vọng, chính là trở thành chiến sĩ chỉ huy chiến đấu xuất sắc nhất đế quốc. Thế nhưng chiến sĩ có chút thiên phú, đều không cần một người hoàn toàn chưa được bồi dưỡng qua. Vì vậy, mộng tưởng của Iven rơi vào khoảng không. Năm năm này, y kỳ thực vẫn luôn vì Corrine mà sống, y dường như phụ thuộc vào Corrine, quên mất bản thân.

Hôm nay, muốn bắt đầu lại tất cả một lần nữa.

Iven không muốn sống ở thành Oss, y muốn chọn một thành phố an tĩnh, sau đó sinh sống, chậm rãi quên đi thành Oss, quên đi Corrine, sau đó bắt đầu một cuộc sống mới, cuộc sống thuộc về chính y, vì bản thân mà sống.

Iven cuối cùng chọn thành Klims, thành phố lớn thứ ba đế quốc, Klims ở sát bờ biển, cách thành Oss rất xa, là một thành phố an tĩnh lại xinh đẹp. Iven tính toán xong, mua một căn nhà ven biển, sau đó nuôi một con chó lớn chó, mùa hè lúc hoàng hôn, y liền có thể dắt chó yêu tản bộ trên bờ biển.

Y thậm chí bắt đầu có chút mong chờ cuộc sống ở thành Klims.

Khi nhận được điện thoại của Byrnes, Iven mới giật mình nhận ra, từ lúc y và Corrine ly hôn, đã được một tháng rồi. Trước kia mỗi tháng, Iven đều sẽ đứng ngày đi kiểm tra thân thể, lúc này y không có đi, Byrnes liền gọi điện thoại đến thúc dục.

Iven cuối cùng vẫn đến y viện thánh Maria, đồng thời lấy một số. Lần này y không phải xem mình có mang thai được không, mà là muốn nói lời từ biệt với lão bằng hữu.

Lúc Iven đi vào phòng khám của Byrnes, vị lão bằng hữu kia đang nghiêm túc đánh giá y.

“Byrnes, ánh mắt cậu như đang nhìn người chết là có chuyện gì?” Iven nhin không được mở miệng nói.

“Nghe nói cậu ly hôn?” Byrnes gọn gàng dứt khoát nói. Người này đã như thế, không để cho người ta một chút cơ hội hòa hoãn.

Iven ly hôn, nói kỳ quái kỳ thực cũng không kỳ quái. Khi Iven năm năm cũng không có con, Byrnes liền nhìn thấu mách khéo này. Toàn bộ thủ đô đế quốc đều biết phần hiệp ước lúc tân hôn giữa Iven và Corrine, bởi vì ngày thứ hai sau đêm tân hôn của bọn họ, phần hiệp ước này liền được đăng trên báo. Về phần gia tộc Gris vì sao muốn dung túng chuyện này, có thể chính là vì lúc Iven không còn giá trị lợi dụng, buộc y ly khai. Gia tộc Gris cần người thừa kế, nếu như Iven làm không được, thì thôi vị nhường lại.

Sự thực tàn khốc như vậy, Byrnes gần như có chút thương hại nhìn Iven. Vì người thừa kế này, Iven rất nỗ lực, thế nhưng Corrine không phối hợp, cái này cũng không có biện pháp.

Iven đáng thương...

Iven gật đầu: “Cậu nếu đã biết, sao còn muốn gọi tớ tới kiểm tra thân thể?”

“Ly hôn liền không thể kiểm tra thân thể sao? Đây là kỳ thị hôn nhân, pháp luật đế quốc minh lệnh cấm chỉ!” Byrnes nghiêm túc nói, liền đứng dậy, đẩy Iven lên máy.

Mỗi tháng đều làm kiểm tra, lúc này kỳ thực không cần thiết, nhưng vì phối hợp Byrnes, Iven vẫn làm xong tất cả kiểm tra.

Kết quả kiểm tra rất nhanh liền có, Byrnes nhìn báo cáo kết quả, đột nhiên mở to hai mắt nhìn, tựa hồ muốn đem hai con mắt của trừng ra ngoài.

Iven bị dáng vẻ của hắn dọa càng hoảng sợ: “Byrnes, chẳng lẽ tớ mắc phải bệnh nan y gì? Cậu không nên làm tớ sợ.”

Byrnes ngẩng đầu, nhìn Iven, hít sâu một hơi nói: “Iven, so với bệnh nan y còn cái gì kinh khủng hơn... Cậu mang thai, tròn một tháng.”

Lời Byrnes nói giống như tia sét, ở Iven bên tai ầm một tiếng vang thật lớn. Có một số thứ, lúc người mong đợi, thế nào cũng không có được, mà khi người đã bỏ qua, nó lại đột nhiên tới.

Này không gọi may mắn, này có lẽ phải gọi... truyện cười.

Iven cảm thấy rất buồn cười, sau khi y cùng Corrine ly hôn, y đột nhiên có thai. Cái thai y chờ đợi năm năm, lại đến vào lúc này.

“Iven, cậu định làm như thế nào?” Byrnes hỏi.

Làm sao bây giờ?

Iven nhẹ nhàng xoa bụng của mình, chỗ này lại chứa một sinh mệnh hoạt bát. Lúc này Iven đột nhiên có chút hổ thẹn, y trước đây mong muốn có con, đó là mong muốn giữa mình và Corrine sinh ra một chút liên quan, như vậy, bọn họ liền không thể xa nhau. Đứa con thành một loại thủ đoạn, mà đây đối với đứa con của bản thân mà nói, là cực không công bằng. Nó cần người cha hiền từ thật tâm thật ý yêu nó.

Tại một khắc kia, Iven đột nhiên đưa ra một quyết định.

“Byrnes, tớ muốn cầu cậu một việc.” Iven nghiêm túc nói.

“Cậu nói.”

“Byrnes, chuyện tớ mang thai, không cần nói cho bất kỳ ai khác.” Iven nói.

“Ngay cả Corrine cũng không có thể nói?” Byrnes hỏi, hắn cũng không thích Corrine, thế nhưng với đạo đức của bác sĩ, vẫn là khuyên, “Iven, Corrine là một người cha khác của đứa nhỏ, hắn có quyền lợi biết đứa nhỏ tồn tại. Hơn nữa khoa học nghiên cứu ghi rõ, đứa nhỏ được song thân nuôi nấng mới có thể lớn lên khỏe mạnh hơn. Theo kinh nghiệm của tớ, nếu có cha làm bạn, người kia cũng có thể thuận lợi sinh hạ đứa nhỏ hơn. Iven...”

“Byrnes!” Iven cắt đứt lời Byrnes, “Có muốn nói cho biết Corrine hay không tự tớ sẽ quyết định, thế nhưng cậu không thể nói cho bất kỳ ai khác, Byrnes, đáp ứng tớ.”

Đối diện cặp mắt đen láy của Iven, Byrnes rốt cuộc chịu thua, cuối cùng nói: “Iven, tớ lấy danh dự của bác sĩ bảo chứng, tớ sẽ không đem việc cậu mang thai nói cho bất kỳ ai khác. Iven, giữa các cậu làm sao tớ không rõ lắm, thế nhưng chỉ khi các cậu ở cùng một chỗ, đứa bé này mới có thể lớn lên khỏe mạnh hơn.”

Lúc Iven rời khỏi y viện thánh Maria, đầu óc vẫn rất loạn, y trực tiếp trở về nơi ở của mình, bởi vì y cần thời gian để suy nghĩ một chút.

Iven nghĩ, nếu Corrine biết đứa bé này tồn tại, có thể cùng y phục hôn hay không, sau đó buông tha cùng người cải tạo gen ở một chỗ? Iven biết, ngoại trừ đối với y tuyệt tình, Corrine vẫn là một người có trách nhiệm, cho nên hắn làm phụ thân của đứa nhỏ, nhất định sẽ đối đứa bé này chịu trách nhiệm.

Sai, Iven đột nhiên cảm thấy bản thân nghĩ sai rồi, vì vậy đứa nhỏ này Corrine cũng không mong muốn. Corrine bởi vì không muốn cùng y có con, mới có thể vẫn dùng dưng được vật, để y không thể mang thai, đối với đứa nhỏ ngoài kế hoạch này, Corrine sẽ nghĩ thế nào?

Cả đêm đó, Iven không thể nào ngủ được, trong đầu nghĩ rất nhiều chuyện. Vì thế ngày thứ hai lúc thức dậy, Iven liền phát hiện vành mắt lúc này to và đen.

Trong một đêm, tình cảm cuối chiến thắng lý trí, Iven cuối cùng quyết định muốn đi tìm Corrine, đây là vì đứa nhỏ, cũng là cho mình một cơ hội cuối cùng thôi.

Iven cố ý chọn một bộ y phục thoải mái một chút, chải lại tóc một phen, lại dùng khăn nóng đắp mặt, đợi khi nhìn lên tinh thần rất nhiều, Iven mới ra ngoài tìm Corrine.

Hôm nay là cuối tuần, xuất hiện ở trước cửa, Iven cố ý gọi cho Corrine. Đối với việc Iven đưa ra yêu cầu gặp mặt, Corrine lại không có cự tuyệt, trực tiếp để y đến chỗ trước kia tìm hân.

Lúc đứng trước biệt thự từng sống năm năm, Iven đột nhiên cảm thấy có chút xa lạ.

Một tháng trước, y vẫn là chủ nhân của biệt thự này, mà giờ đây, lại thành khách nhân, một vị khách không mời mà đến.

— ❧ —

5. Chương 5: Tuyệt Vọng

Người bên ngoài vĩnh viễn không thể nào nghĩ ra, Iven yêu Corrine bao nhiêu. Vì Corrine, Iven nguyện ý buông tha ước vọng, buông tha sự nghiệp, trở thành vợ của hân, hằng ngày chiều cố hân, làm một công việc mà bản thân không thể nào thích. Loại hy sinh này gần như hy sinh cả bản thân, thế nhưng Iven vui vẻ chịu đựng.

Nhưng mà nỗ lực và hồi báo bao giờ cũng bất đồng.

Iven đã nghĩ qua tình cảnh bọn họ gặp mặt lần thứ hai. Y nghĩ y sẽ cùng Corrine thảo luận vấn đề của đứa nhỏ, như theo lời Byrnes, hài tử nên do song thân nuôi nấng mới có thể lớn lên khỏe mạnh hơn. Y so với bất kể ai khác mong muốn đứa bé này có thể thật khỏe mạnh. Nếu Corrine rời khỏi người cải tạo gen kia, cùng hân phục hôn, cùng nhau nuôi nấng đứa nhỏ, Iven vẫn nguyện ý.

Đương nhiên, còn có một nguyên nhân rất quan trọng, bởi vì y vẫn yêu Corrine, vì thế nguyện ý nhượng bộ.

Iven không có nghĩ tới, lúc cánh cửa kia mở ra, đem tất cả mộng tưởng của y đánh nát. Ở một khắc kia, y tựa như chiếc thuyền mất phương hướng trên biển rộng, bị một cơn sóng lớn lật úp, sau đó chìm vào biển rộng, trọn đời không thể thoát thân.

Tất cả mộng tưởng của Iven tại một khắc kia hoàn toàn bị đánh nát, sau đó y bắt đầu thức tỉnh, trước mặt y giờ là hiện thực đẫm máu.

Corrine cũng không yêu y, vì thế bọn họ vĩnh viễn không có khả năng ở cùng một chỗ.

Corrine ngồi trên ghế sa lon, mà trong ngực của hân ôm một cậu bé như mèo vậy, đứa bé trai kia có một đầu tóc rục rờ (ta không rõ nó là màu gì, QT là huyền xám đó), mắt như mắt mèo, lộ ra một cổ phong tình yêu dã, môi đỏ tươi, ngũ quan tinh xảo, lúc này đang nhu thuận dựa vào Corrine. Trong tay Corrine cầm nhỏ, từng quả một nuốt cậu ăn, mang trên mặt vô cùng cưng chiều.

Mở cửa cho hân chính là một phụ nhân tương tự như bảo mẫu, trên người mang tạp dề. Mà trước kia, trong biệt thự này chưa từng mời bảo mẫu, phần lớn đều là Iven phụ trách, thỉnh thoảng sẽ mời người làm thêm.

Đây mới là hoàn toàn xa lạ, ở một khắc kia, Iven đột nhiên cảm thấy như là mình đã rời khỏi bốn năm năm.

“Tiên sinh, ngài tìm ai?” Phụ nhân hỏi, kéo suy nghĩ của Iven trở lại.

Phụ nhân cũng để cho Corrine quay đầu lại, rõ ràng mười lăm phút trước còn mang ánh mắt tươi cười, lúc nhìn thấy Iven, đột nhiên băng lãnh xuống. Corrine là thân sĩ, ở trước mặt nữ sĩ ôn nhu như nước, sẵn sàng nhường đủ, mà chỉ có đối Iven, vĩnh viễn là đáng vẻ lạnh như băng.

“Amanda, đó là khách của tôi, để y tiến vào, ở đây không có chuyện gì, cô về trước đi.” Corrine mặt mỉm cười hướng phụ nhân kia nói.

Phụ nhân ly khai, Iven như trước đứng tại cửa.

“Có chuyện liền vào nói, đứng ở cửa làm cái gì?”

Corrine cau mày nói, thiếu niên trong ngực hấn đường như chưa từng thấy Corrine hung dữ như vậy, sợ đến rớt cổ một cái. Corrine vội vã hạ thấp giọng, ôn nhu nói: “Harry ngoan, anh không phải nói em.”

Nhu tình của Corrine chưa từng cho y, Iven không khỏi mở to hai mắt nhìn, từng bước chân nặng nề đi đến, sau đó tùy tiện tìm một cái ghế ngồi xuống.

“Mười triệu Oss tệ vào chưa vào tài khoản sao?” Corrine hỏi.

“Tôi hôm nay muốn gặp anh, không phải về chuyện tiền bạc, Corrine, tôi có lời muốn nói với anh.”

Corrine cho rằng y là vì chuyện tiền, tiền, tựa hồ đem việc y năm năm làm rồi ném xuống đến cực thấp. Y năm năm săn sóc tỉ mỉ, năm năm nỗ lực, năm năm yêu say đắm, cuối chỉ chờ được mười triệu Oss tệ. Đau đớn đến cực hạn, Iven đột nhiên tỉnh táo lại, đầu óc của hắn bắt đầu vận chuyển cực nhanh.

Corrine vươn tay, tiếp nhận hạt nho từ miệng Harry nhỏ ra. Harry đang tò mò nhìn chằm chằm Iven, con người tò mò chuyển động.

“Có chuyện gì không?” Corrine hỏi.

“Tôi muốn chỉ hai người chúng ta nói chuyện riêng.” Iven nhìn Harry.

Corrine nhìn Harry vẻ mặt ngây thơ trong lòng: “Cậu nói đi, Harry nghe xong cũng không quan hệ.”

Tất cả lời nói đều nghẹn nơi cửa miệng, bên mép Iven vô số lời muốn tuôn ra, đột nhiên một chữ cũng nói không nên lời. Có thể ngay lúc mới vừa vào cửa kia, y nên hồi tỉnh.

Cho dù có hài tử thì như thế nào? Y với Corrine đã ly hôn, mà không được bao lâu, Corrine rất nhanh liền sẽ có vợ mới, hai người ân ái như vậy, cũng sẽ rất nhanh có một đứa con. Một nhà ba người, hạnh phúc mỹ mãn, người ngoài sao có thể chen vào?

Dựa theo pháp luật đế quốc, nếu Iven có hài tử, như vậy Corrine phải cùng hắn phục hôn, chồng phải tuyệt đối trung thành, vậy có nghĩa, Corrine phải vứt bỏ Harry.

Corrine nếu biết mình có hài tử, vì Harry, chỉ sợ sẽ chọn không muốn đứa bé này đi.

Nghĩ đến khả năng này, Iven đột nhiên cảm thấy lạnh cả người từ lòng bàn chân xuất ra, sau đó truyền khắp toàn thân.

Không, cho dù Corrine không muốn đứa bé này, y cũng muốn, đứa nhỏ này là của y, ai cũng không có thể cướp. Ở một khắc kia, Iven đột nhiên có sức lực, y thẳng lưng, nhìn thẳng người trước mắt.

“Rốt cuộc có chuyện gì?” Corrine đã bắt đầu không nhận được. Hắn thích người thẳng thắn, lúc Iven dọn ra ngoài, Corrine trong lòng trầm xuống, cũng tán thưởng Iven ngay thẳng. Thế nhưng hiện tại, Iven chần chừ khiến hắn phiền chán.

Iven miễn cưỡng cười: “Kỳ thực cũng không có gì, ngày đó lúc đi cũng không cùng anh nói, cho nên, hôm nay tôi là tới nói tạm biệt với anh. Phu thê một hồi, ra đi cũng không thể không nói một tiếng ‘gặp lại’ đi.”

Corrine biểu tình hòa hoãn một ít, trở nên nghiêm túc, chân thành nói: “Iven, năm năm này cậu làm tốt, là tôi có lỗi với cậu, mong cậu sau này có thể tìm thấy hạnh phúc của mình.”

Iven gật đầu: “Cảm ơn, anh đã tìm được bạn đời thích của mình. Tôi chúc phúc anh, Corrine, chúc anh hạnh phúc.” Iven nói xong hết sức nghiêm túc, mà ở một khắc kia, tựa hồ có thứ gì vậy đã được để xuống.

Iven là thật tâm, thật lòng mong muốn Corrine hạnh phúc.

Y rất cục tính ngộ.

Iven, mi thật đáng thương, cần gì phải khiến mình chật vật như vậy, mới bằng lòng bỏ qua.

Thế nhưng Iven cũng không hối hận việc hôm nay tới tìm Corrine, chỉ ít y đã nỗ lực, cũng không khiến đứa nhỏ trong bụng thất vọng. Đứa nhỏ sau này cho dù chỉ có một người cha, Iven cũng sẽ tận lực cho nó tình thương của cả hai người.

Harry đơn thuần, Corrine cứng chịu, toàn bộ rơi vào trong mắt Iven. Iven cũng không ngồi được nữa, khách khí nói tạm biệt, liền xoay người rời đi. Lúc rời khỏi, Iven đột nhiên quay đầu lại nhìn thoáng qua. Nam nhân tuấn mỹ vô song, niên thiếu thiên chân khả ái, thấy thế nào, cũng là một cảnh tượng hài hòa. Hai người kia thân thiết gắn bó, tựa như không người nào có thể chen vào trong đó.

Giữa y cùng Corrine, từ đó có một ranh giới lớn bất ngang, sẽ không còn khả năng, thật là không còn khả năng. Iven cũng rốt cục hết hy vọng, không hề hy vọng xa vời. Sau này gặp lại, y cùng Corrine cũng chỉ là bạn bè bình thường. Có thể chưa đến một lúc, Corrine sẽ quên có một Iven như vậy, gặp lại, cũng không nhận ra y.

Bất quá Iven khi đó, cũng không nhất định có thể nhận ra Corrine. Thời gian có thể hòa tan tất cả, y sẽ có cuộc sống mới, tìm một người thương y, làm bạn đến già.

Bọn họ vốn là người sai lầm, cuộc hôn nhân đó là một sai lầm, hôm nay buông ra, hai người bắt đầu một cuộc sống mới.

Iven rốt cục triệt để buông tha, ở một khắc kia, Iven đột nhiên cảm thấy, thở dài một hơi.

Một trận gió thổi qua, Corrine đang dạy Harry học chữ đột nhiên ngẩng đầu, nhìn thân ảnh Iven dần dần đi xa, đột nhiên cảm thấy, tựa hồ có thứ gì đó cũng đang dần dần biến mất.

Khi đó Corrine cũng không biết, một khắc kia thứ biến mất lại là một Iven yêu hân. Hân ngốc lãng chỉ chốc lát, suy nghĩ liền bị cậu nhóc trong ngực kéo về.

Iven rời khỏi biệt thự, liền trực tiếp đến chỗ xác định ID, đem thân phận của mình từ thành Oss lấy ra, sau đó dời đến Klims.

Sau khi làm xong mọi thứ, Iven gọi cho Byrnes, nói tạm biệt.

“Iven, cậu không nói chuyện đùa nhỏ cho Corrine sao?” Bên đầu kia điện thoại, Byrnes giậm chân nói.

“Bác sĩ... Byrnes.” Byrnes dọa bệnh nhân của hân sợ hãi.

“Xin lỗi, không phải nói với ngài.” Byrnes hướng bệnh nhân trước mặt hân nói, tiếp tục hướng điện thoại giậm dữ hét, “Iven, cậu đây là không có trách nhiệm!”

Chờ Byrnes nói xong, Iven mới nói: “Byrnes, tớ phải rời khỏi thành Oss. Đợi khi tìm được nơi ở rồi, liền sẽ nói cho cậu biết địa chỉ và số điện thoại mới của tớ, hoan nghênh cậu đến chơi. Về phần đùa nhỏ, tớ nghĩ một mình tớ có thể đem nó khỏe mạnh nuôi lớn. Còn có, Byrnes, nhất định phải nhớ kỹ lời hứa ngày hôm ấy, không thể nói cho bất kể ai khác.”

Iven nói xong, liền cúp điện thoại, sau đó kéo hành lý của mình, rời khỏi chỗ thuê tạm thời, chạy tới sân bay lớn nhất thành Oss.

Thành Klims, thành phố của ước mơ.

Ở nơi đó, mọi thứ đều bắt đầu một lần nữa.

— ❧ —

6. Chương 6: Tướng Quân

Khi một người mỗi ngày ở trước mặt người tỏa sáng, vô luận là lúc rời giường, hay là lúc ăn cơm, khi đó người sẽ cảm thấy chán ghét, không nhìn được, thế nhưng đột nhiên có một ngày, người kia biến mất, trong lòng người sẽ gặp có loại cảm giác vắng vẻ, tựa hồ ở đâu đó thiếu một khối.

Corrine hiện tại chính là loại cảm giác này, sau khi Iven rời đi, hân sẽ theo bản năng đi tìm thân ảnh của Iven. Corrine không thích Iven, có thể nói tướng mạo cùng tính cách của Iven so với tiêu chuẩn bạn đời của

hắn tuyệt nhiên tương phản, Iven không được đẹp, thiếu nhiệt tình, cùng hắn ở một chỗ, có một loại cảm giác bình thường mà vô vị.

Dưới áp lực của Margaret và gia tộc Gris, Corrine phải cùng Iven kết hôn, nhưng lại chưa từng nghĩ tới sẽ cùng Iven cứ như vậy trải qua cả đời. Vì thế, hắn cự tuyệt cùng Iven sinh con. Margaret nhìn thấu sự phản kháng của hắn, vì thế lúc Harry tỉnh lại, Margaret ngầm cho phép bọn họ ly hôn.

Hôm nay, tất cả tựa hồ cũng như dự đoán của hắn, cùng người mình không thích ly hôn, bạn đời hoàn mỹ trong lòng cũng đã sinh ra, mà việc duy nhất hắn phải làm, là đem cái người gọi là Iven hoàn toàn triệt để loại khỏi cuộc sống của mình.

Corrine biết, Iven thích hắn. Thế nhưng này thì có biện pháp gì sao? Tình yêu vốn là không thể miễn cưỡng. Cho dù bọn hắn miễn cưỡng trải qua như vậy, hắn cũng sẽ không thích Iven, còn không bằng buông Iven, khiến y đã quên đi mình, đi tìm cuộc sống thuộc về y.

Cho nên lần ly hôn này, đối với hắn và Iven đều có chỗ tốt.

Ngày thứ sáu sau khi Iven rời đi, Harry trở về phòng thí nghiệm, cần kiểm tra một tuần, vì thế chỉ có Corrine ở nhà một mình.

Dậy sớm, Corrine liền mở báo, bắt đầu nồng nhiệt xem. Khoa học kỹ thuật phát triển đến bây giờ, sách điện tử gần như hoàn toàn thay thế sách giấy, nhưng có một số người vẫn hoài niệm cảm giác của trang giấy thực. Corrine cũng là một trong số đó.

Corrine chỉ xem báo về khoa học kỹ thuật trong quân sự. Đế quốc nghiên cứu cơ giáp kiểu mới có tiến triển, hướng quân sự mới của đế quốc Cady...

“Tiên sinh, điện thoại trong phòng ngủ ngai reo.” Bảo mẫu đang dọn vệ sinh sớm kêu lên.

Corrine sửng sốt một chút, trong nhà chỉ có hai cái điện thoại, một cái ở phòng khách, một cái ở phòng ngủ. Cái ở phòng ngủ là số riêng, biết số không quá hai người, một là mẹ của hắn Margaret, còn người kia là Iven.

Corrine hôm qua mới gặp qua Margaret, vì thế gọi điện thoại có thể là...

Nghĩ đến khả năng này, Corrine cơ hồ là theo bản năng, buông báo xuống, đi lên lầu. Bước chân Corrine có chút vội, mà lúc này trong đầu của hắn hoàn toàn là trống rỗng, có lẽ nói hắn ngay cả bản thân suy nghĩ cái gì cũng không biết. Loại tâm tình này hoàn toàn xa lạ, chờ mong, khẩn trương, còn pha trộn thêm một chút gì khác. Corrine cảm giác được tim mình đập có chút nhanh. Hắn đi vào phòng ngủ, liền nghe thấy chuông điện thoại dứt quãng. Chuông điện thoại còn là do Iven cài, một bài nhạc nhẹ, khiến người cảm thấy an tĩnh.

Corrine trừng mắt nhìn điện thoại chốc lát, như lâm đại địch đi tới, nhắc điện thoại.

“Thân ái, buổi sáng tốt lành.”

Thanh âm nhiệt tình của phu nhân xuyên qua truyền tới, cú điện thoại này là từ Margaret. Ở trong nháy mắt, trong mắt xanh thẳm của Corrine đột nhiên hiện lên một tia tối tăm. Corrine rất thất vọng. Về phần vì sao thất vọng, Corrine không có nghĩ qua.

Cục trưởng cục hành chính đế quốc Downton là một tiểu lão đầu hiền lành mà cố chấp, nhiệt tình yêu việc từ thiện, cách mỗi một khoảng thời gian đều sẽ tổ chức yến hội từ thiện một lần. Corrine từ trước đến nay đối yến hội không có hứng thú, vì thế mỗi một lần đều tìm mọi lý do chối từ, hoặc là để Iven thay hắn tham gia. Điều này làm rất cục Downton bất mãn, Downton trực tiếp hướng Margaret cáo trạng. Vì thế Margaret liền gọi cho Corrine.

Sau khi Corrine đáp ứng tham gia yến hội từ thiện xế chiều hôm nay, phu nhân Margaret mới cúp máy.

Corrine ném điện thoại, liền ngồi xuống ghế dựa sát phía sau, ánh dương quang xuyên qua cửa sổ chiếu vào trên mặt hắn, đem khuôn mặt anh tuấn của hắn chiếu không sót cái gì. Corrine chậm rãi nhắm hai mắt lại, lông mi của hắn dài lại trong suốt, ở trên mặt lưu lại bóng mờ nhàn nhạt.

Hai giờ sai, Corrine lại nhận được điện thoại của Margaret, bắt đầu giục hấn xuất môn. Khi Corrine đem hành tung của mình báo đến điện thoại của Margaret, để Margaret tùy thời có thể kiểm tra hành tung của mình, đồng thời sau khi phát hiện hấn ra khỏi cửa, Margaret rốt cục bỏ qua cho hấn.

Corrine là một nam nhân cực kỳ có mị lực, lúc Corrine đi vào phòng yến hội, ánh mắt mọi người đều tập trung trên người hấn.

Corrine thân hình cao lớn mà mạnh mẽ, một thân tây trang tôn lên khí chất cầm dục, đường thân thể cường tráng, ngũ quan sắc bén, hai mắt xanh thẳm lộ ra một lãnh ý, Corrine là mỹ nam tiêu chuẩn của đế quốc. Năm đó Corrine còn chưa kết hôn, liền khiến vô số nam nữ điên cuồng, khi đó được xưng nam nhân hoàng kim độc thân cao quý nhất đế quốc. Mà bây giờ, tướng quân đế quốc lại khôi phục thân phận nam nhân hoàng kim độc thân.

Ánh mắt của mọi người tập trung trên người Corrine, suy đoán tình hình thực tế trong vấn đề tình cảm của vị tướng quân đế quốc này.

Corrine ly hôn, đến tột cùng là do Corrine đi tình biệt luyện, hay là bạn đời của hấn không thể mang thai? Corrine ly hôn, có phải có nghĩa bọn họ có cơ hội hay không? Gia tộc Gris có thể hạ độ xứng đôi cần thiết của gen xuống không? Có nên lên trộm một cọng tóc của Corrine đi thử nghiệm cùng gen của mình xứng đôi đến mức nào không?

Lúc mọi người ở đây đang chọn rộn, chủ nhân yến hội Downton từ tầng hai đi xuống, xuyên qua đám người, đi thẳng đến cho Corrine một cái ôm. Downton là một tiểu lão đầu gầy yếu, thân cao chỉ tới hơn cổ Corrine, hai người ôm liền có loại cảm giác người lớn ôm trẻ con, thập phần buồn cười. Thế nhưng hành động của Downton làm ra cực kỳ nghiêm túc, khiến người muốn cười lại không dám cười.

“Tướng quân Gris, cậu rốt cuộc cũng tới.” Downton cảm động nói, còn kém dùng tay áo lau nước mắt.

“Downton tiên sinh thân mến, tôi nhớ kỹ chúng ta sáng sớm hôm qua mới gặp nhau, một đêm không gặp, ngài cư nhiên nhớ tôi như vậy, thật khiến tôi thụ sủng nhược kinh.” Corrine biểu tình nghiêm túc nói.

Corrine nói chọc Downton, Downton cũng nở nụ cười, đem một ly rượu đỏ đưa tới tay Corrine, cùng hấn chạm ly uống rượu.

Downton tổ chức yến hội bình thường cũng sẽ mang theo đám thuộc hạ ở cục hành chính của ông. Các kiện tướng đặc lực của Downton lần lượt hướng Corrine mời rượu. Ánh mắt Corrine rơi trên người bọn họ, những người này đều là đồng sự của Iven, tuy rằng không quen biết, thế nhưng cũng đều biết. Corrine thân sĩ đáp lễ. Thẳng đến khi một người trẻ tuổi đi tới trước mặt Corrine, trong tay cầm ly rượu đỏ, có chút đỏ mặt nhìn Corrine.

Corrine nghi ngờ nhìn hấn một cái, Downton vội vã lại gần giới thiệu: “Đây là Tal, thư ký của cục hành chính, tiếp nhận vị trí của Iven.”

“Iven... Từ chức?” Corrine biểu tình dừng một chút, hỏi. Ánh mắt Corrine rơi vào trên người Tal, nam nhân cực kỳ trẻ tuổi. Thư ký của cục hành chính cần trầm ổn, thông tuệ, phản ứng nhanh nhẹn, người tuổi trẻ trước mắt tựa hồ đều không hơn. Corrine tuy rằng không thích Iven, thế nhưng hấn không thể không thừa nhận, vẫn là Iven thích hợp với chức vị thư ký của cục hành chính hơn.

Downton là một người thần kinh thô, căn bản không nhận thấy được dị thường của Corrine, mà là quơ quơ suy nghĩ: “Đúng vậy! Iven thực sự là thương tâm, từ chức cũng không tới gặp ta một chút, chỉ gửi một phong bưu kiện.” Downton thở dài một hơi, có chút lo âu hỏi, “Ta mấy ngày hôm trước gọi lại cho Iven, thế nhưng y tựa hồ đã đổi số. Corrine, Iven đi nơi nào, gần đây có khỏe không? Cậu đưa số y cho ta, đứa nhỏ này, thật là khiến người thương tâm.”

Trên thực tế, điều Corrine biết cũng không nhiều hơn Downton, ngay cả chuyện y từ chức cũng là mới vừa biết được.

Hấn cũng không có số mới của Iven. Từ một tháng trước Iven tới tìm hấn, lúc đó hai người liền cắt đứt liên lạc. Thế nhưng lời này Corrine lại không biết nói như thế nào.

“Số của Iven tôi cũng không nhớ, chờ quay về tìm một chút.” Corrine nói cho có lệ.

Downton cũng không có quá quần quýt, vội vàng đến bắt chuyện với vị khách khác tới tham gia yến hội.

Corrine tìm một góc, đứng đưa ly rượu trong tay, đột nhiên có chút phiền não. Từ chức, sau đó đổi số. Hẳn cùng với Iven, đã triệt để cắt đứt liên quan. Khi hẳn còn chưa đem Iven loại khỏi cuộc sống mình, người kia cũng đã biến mất vô tung vô ảnh. Corrine trong lòng đột nhiên buồn bực, thật lâu không thể buông ra.

Người nợ luôn miệng nói thích mình, lại quên đi so với mình còn nhanh hơn.

Iven, cậu đến tột cùng là bạc tình, hay là dối trá?

7. Chương 7: Trọng Sinh (sống Lại)

Trời thu tại Klims có chút lạnh.

Đại học Wriston là một đại học tổng hợp ở trấn Johan thành Klims, do tư nhân mở, trải qua hơn hai trăm năm phát triển, trường học cũng khá quy mô. Năm giờ chiều đúng giờ tan học, đến rồi sáu giờ trường học cơ bản liền trống không, toàn bộ vườn trường dần dần an tĩnh lại.

Từ cửa sổ phòng làm việc nhìn ra ngoài, vừa vặn có thể thấy lá phong rơi đầy vườn, an tĩnh mà có chút thê lương. Iven đuổi người, thu hồi ánh mắt, đường nhìn tiếp tục rơi vào máy tính trước mặt. Sát vách truyền đến tiếng đóng cửa, tiếp theo là giày cao gót lộp lộp lộp lộp, một lát sau, liền có một cô nàng tóc vàng đứng ở cửa, nửa người đều dò xét tiến đến.

“Trời ạ, Iven, lão ác ma lại dẫn vật cậu nữa sao?” Elise khoa trương biểu tình thông cảm.

Elise là đồng sự của Iven, giáo viên toán đại học Wriston, cô nàng này bề ngoài như vậy nhưng thật ra lại là một người học thuật cuồng, gặp phải đề số học thú vị ngay lập tức hóa thành người nguyên thủy, khi đó hoàn toàn mất hết khí chất bấy giờ, trở nên điên cuồng mà nhếch nhác.

Iven nhún vai, lộ ra một nụ cười bất đắc dĩ, chủ nhiệm chỉ đạo giáo dục đáng dấp mạp mạp vừa thở hổn hển vừa nói: “I... Iven a, đem toàn bộ những tư liệu của học sinh mới nhập học này ghi vào hệ thống, ngày mai tôi tới kiểm tra. Những cái này rất quan trọng a, nếu như xảy ra chuyện không may, sẽ tạo tổn hại lớn đối với danh dự của trường a!”

Elise nhất thời bị chọc cười, cười phá lên: “Ha ha ha, lão ác ma thấy cậu bộ dáng này không thể không tức chết! Những tài liệu này dùng gấp như vậy, trước đây ít nhất phải làm hết bốn năm ngày, gã lại cố ý lẩn qua lẩn lại cậu.”

“Ai bảo gã xem tớ không vừa mắt chứ?” Iven bất đắc dĩ nói.

Năm đó Iven cầm tư liệu của mình đến trường học báo danh, chủ nhiệm ban giám sát Colin cực kỳ không hài lòng. Học viện Cyperlise mặc dù là trường tốt nhất đế quốc, nhưng cũng chỉ là một trường đại học, giống như đại học Wriston, học viên của học viện Cyperlise sao có thể có tư cách đến dạy học? Gã nghĩ Iven kéo trình độ của toàn thể giáo viên Wriston xuống, vướng chân mọi người. Đường nhiên, quan trọng hơn là, Iven đoạt mất vị trí của cháu gã. Trước đó, đồng thời cùng Iven nộp đơn còn có cháu trai của Colin, thế nhưng ban tuyển dụng, thông báo lại lựa chọn Iven. Colin là một người tính toán chi li, chuyện này gã vẫn canh cánh trong lòng, vì thế những thứ này không cần nhớ gã đều sẽ giao cho Iven làm, đồng thời cố ý làm khó dễ y.

Muốn y một ngày làm xong việc của mấy ngày, là thủ đoạn Colin thường dùng để làm khó dễ Iven. Thế nhưng Iven không có cách nào khác, Colin là thủ trưởng của y, đồng thời có cổ phần trong trường học.

Elise lần thứ hai biểu thị đồng tình liền rời đi, cả phòng giám viên liền chỉ còn lại mỗi Iven.

Nhìn số liệu chằng chịt trong máy, Iven nhu nhu huyết thái dương, y hơi mệt chút, nhưng lại không thể dừng lại, bởi vì hẳn muốn về sớm một chút.

Đến lúc sau, ngay cả cà phê cũng không thể ngăn cản Iven buồn ngủ, y cơ hồ là dựa vào ý chí mà tiếp tục. Y phải làm xong, bằng không Colin ngày mai sẽ lại trắng trợn tuyên dương y lười biếng một phen, sau đó kiếm cớ khiến y từ chức. Giáo sư đại học Wriston là công việc tốt nhất y có thể tìm, tiền lương cao, thời gian làm không nhiều, y cần tiền, vì thế y cần phần công việc này.

Chín giờ, di động của Iven đột nhiên vang lên, cũng khiến cho Iven trong nháy mắt tỉnh thần.

“Ba ba!” Điện thoại bên kia truyền tới một thanh âm non nớt.

Nghe được thanh âm kia, Iven mệt mỏi trên mặt nhất thời lộ ra một nụ cười, thanh âm êm dịu nói: “Bảo bối, nhớ ba ba sao?”

“Trong đầu nhỏ của cục cưng đều là ba ba!” Tựa hồ để chứng minh mình nhớ, điện thoại bên kia tiều oa nhi cố sức nói.

Iven khẽ cười hai tiếng, trong nháy mắt đó, tựa hồ tất cả uể oải đều biến mất: “Bảo bối ngủ trước, ba ba lát nữa sẽ về.”

“Vậy chờ lúc ba ba trở lại, cục cưng đang ngủ, ba ba nhớ hôn cục cưng một cái!”

“Được, bảo bối, ngủ ngon.”

Cúp máy, Iven cầm di động, ngơ ngác nhìn di động kia, khóe miệng vẫn lộ vẻ tươi cười. Lúc để điện thoại xuống, Iven trong nháy mắt có động lực, nhu nhu cánh tay cứng nhắc, tiếp tục công việc.

Lúc Iven xong việc, toàn bộ trấn Johan đều đắm chìm trong giấc ngủ, trên đường hoàn toàn đã không có người và ô tô. Iven có một chiếc ô tô hai đèn, lúc này vừa vặn có công dụng. Từ Wriston về đến nhà, ít nhất cũng phải mất hai ba giờ, có xe này, thì chỉ cần nửa giờ.

Lúc Iven về đến nhà đã là mười hai giờ, cả nhà đều là một mảnh đen nhánh. Iven nhỏ giọng mở cửa, liền thấy trong hành lang có bóng người. Mùi thuốc lá nồng đậm xông vào mũi, kích thích thần kinh của Iven, Iven ho khan hai tiếng, cũng thấy rõ bóng người trong bóng tối.

“James, còn chưa ngủ?” Iven kinh ngạc nói.

“Mụ mụ mang Ryan ngủ, em ngủ không được.” James phiền muộn nói.

Chủ cho thuê nhà Mary là một phụ nhân hiền lành, cũng là mẹ của James. Bốn năm trước, y sinh hạ Ryan, ở lúc bắt lực nhất gặp được Mary và James. Bốn năm qua, hai mẹ con này vẫn rất chiều cố y và Ryan. Lúc Iven đi làm, Mary sẽ giúp y coi Ryan, dỗ Ryan ngủ. Đối với hai mẹ con này, Iven chỉ có cảm kích. Bốn năm sống chung, khiến bọn họ trở thành người một nhà.

James là thân nhân của hắn, vì thế James cái dạng này, Iven thập phần lo lắng. James bình thường đều mất ngủ, Iven tăng ca khi trở về thường thấy James du đãng khắp nơi, có lúc nửa đêm, cũng sẽ thấy ngoài cửa sổ thân ảnh của James. James tựa như u linh, thân ảnh thon gầy xuất hiện trong bóng đêm, mang theo vài phần thê lương cùng lo sợ nghi hoặc. Mary nói qua, James trước đây có chứng uất ức, sau này mới dần dần khá hơn.

“Bệnh cũ lại tái phát? Cùng uống chút rượu đi.” Iven đề nghị.

“Anh đi ngủ đi, đã trễ thế này, em tùy tiện đi một chút.” James vượt qua Iven, trực tiếp đi ra ngoài.

Nhìn bóng lưng James biến mất ở trong bóng tối, Iven tuy rằng sớm đã mệt mỏi không chịu nổi, thế nhưng cũng không thể mặc kệ James. Iven theo thật sát phía sau James, theo hắn đi một đoạn đường thật dài, James rốt cục dừng lại ở dưới một gốc cây hương chương.

James dựa vào cây kia, phiền toái nhu nhu tóc của mình, lại châm một điếu thuốc nói: “Iven, không cần theo em, anh mau đi ngủ đi.”

Trong bóng tối bóng lưng của James phá lệ đơn bạc, tựa hồ tùy thời sẽ bị bóng đêm nuốt vào.

Iven đứng dựa vào cây kia, nhìn James phun ra một vòng khói, đột nhiên mở miệng nói: “Năm đầu tiên tới Klims, anh cũng bình thường ngủ không được. Anh vẫn luôn muốn quên một người, thế nhưng chỉ cần anh nhắm mắt lại, thì sẽ thấy hắn. Sau đó trở nên càng ngày càng nhớ hắn, nhớ đến cảm thấy hít thở không

thông, thực sự rất kinh khủng, khi đó anh thực sự nghĩ anh sắp chết. Sau đó cũng không dám giấc ngủ, bình thường sẽ trợn tròn mắt thức đến hừng đông. James, em là đang sợ cái gì sao?”

James lắc đầu: “Một con đường không có điểm cuối, bốn phía đều là tối sầm, em chỉ cần nhắm mắt lại, sẽ đứng trên con đường đó, dù đi hay chạy thế nào cũng không thoát được. Trước đây em sẽ uống thuốc ngủ, thế nhưng hiện tại thuốc ngủ cũng vô dụng.”

“Vậy em vì sao phải đi tới, James, em có thể ngồi xuống một chỗ, điều chỉnh hô hấp, chờ bóng tối chậm rãi biến mất, lại mở mắt, đó là trời đã sáng.” Iven nghiêm túc nói.

James nở nụ cười: “Iven, anh không phải bác sĩ tâm lý, anh là thầy giáo, không cần dùng cách dạy học sinh để đối phó một bệnh nhân, không có ích lợi gì đâu. Quá muộn rồi, trở về đi.”

James đem tàn thuốc ném vào thùng rác, hai tay dứt ở trong túi, đi về. Iven đi theo phía sau hắn. Con đường tối tăm truyền đến tiếng bước chân của hai người, một trước một sau, giao chồng lên nhau.

James lại hướng gian phòng của mình đi đến, đột nhiên hỏi Iven một câu: “Iven, anh vừa nói trong mơ nhìn thấy người kia là cha của Ryan sao?”

Iven gật đầu: “Nhưng thật ra là Ryan đã cứu anh, nó khiến để bỏ qua quá khứ, chân chính bắt đầu rồi cuộc sống của mình.”

“Vậy anh vẫn thích hắn sao?” James tiếp tục hỏi.

Iven lắc đầu: “Nếu quả thật muốn nói có cái gì, thì cũng chỉ có hận.”

James gật đầu: “Ngủ ngon.” Nói xong, liền xoay người vào mình phòng.

“Ngủ ngon.”

Iven đầu tiên là tắt nhanh một cái, sau đó khoác áo ngủ đi tới bên ngoài cửa phòng của Mary. Tuy rằng y rất muốn ngủ cùng Ryan, thế nhưng đã trễ thế này, y không thể đánh thức Mary và Ryan. Iven ở ngoài cửa phòng lẳng lặng đứng đó một lúc lâu, sau đó ở trên tay ấn xuống một cái, ấn trên cửa phòng.

“Bảo bối, ngủ ngon.” Iven nhẹ giọng nói.

— ❧ —

8. Chương 8: Ryan

Iven vẫn cảm thấy, Ryan là món quà tốt nhất ông trời đưa cho y, khi y tuyệt vọng nhất, giúp y sống sót. Ryan tựa như một tiểu thiên sứ, dùng quang huy thánh khiết, để Iven tìm được lối ra trên con đường chết. Nếu như không có Ryan, như vậy Iven hiện tại sẽ giống như James, đến đêm, tựa như du hồn, trong bóng đêm du đãng.

Đêm nay, trong giấc mơ của Iven, mơ thấy tình cảnh rất nhiều năm trước, khi đó Ryan vẫn là một đứa nhỏ, trắng trắng mập mập, an tĩnh nằm ở trong lòng hắn, một đôi mắt xanh lam nhìn chăm chăm hắn. Cũng là từ một khắc kia, Iven được cứu rồi.

Rạng sáng ngày thứ hai, Iven mới từ trong mơ tỉnh lại, liền nghe thấy thanh âm của tiểu thiên sứ. Tiểu tử kia liền như thể xông vào mộng cảnh của y, để Iven đón một ngày mới.

“Ba ba, nên rời giường rồi!”

Iven mở hai mắt ra, đã nhìn thấy Ryan ăn mặc tiểu tây trang, trên đầu mang mũ lưỡi trai, đứng ở bên giường, gương khuôn mặt nhỏ nhắn, hai mắt xanh thẳm đang nhìn chăm chăm Iven.

Iven vươn tay, sờ sờ đầu Ryan, thẳng đến khi mi tâm của Ryan nhăn lại tựa như một tiểu lão đầu, Iven mới buông hắn ra, đứng dậy rửa mặt xong liền ôm Ryan ra ngoài.

“Iven, đến ăn điểm tâm!” Mary kêu lên, vừa đem sữa tươi và bánh mì bơ đến bàn. Mary năm mươi tuổi, vóc người có chút mập, thể nhưng quần áo và tóc đều gọn gàng tỉ mỉ. Mary sinh ra trong gia đình học giả, vốn thái độ hiền hòa và có học thức, vì thế Iven rất yên tâm giao Ryan cho Mary.

“Phu nhân, hôm nay bữa sáng rất tuyệt.” Iven tán dương.

Mary lộ ra một nụ cười: “Iven, cậu đều còn chưa có ăn mà, lại khích lệ ta.”

Iven cắn một miếng bánh mì, sau đó dựng ngón cái: “Ăn rồi càng phải khen thêm.”

“Iven, nữ nhân không thể khen, khen rồi liền đắc ý không trở về bên mình.” James chen miệng nói.

James nhưng lại là một thanh niên thập phần xinh đẹp, tóc màu hạt dẻ, mắt màu vàng, rất dễ hấp dẫn ánh mắt của người khác. James ban ngày và ban đêm hoàn toàn bất đồng, ban ngày hân như ánh dương quang, tươi cười rất xán lạn, là một thanh niên thập phần rộng rãi.

“James, ta là mẹ con, con không thể khắt khe với ta như thế!” Mary bắt mồm kêu.

“Khen khen đi!” Ryan giương cái miệng nhỏ nhắn nói, chọc cho Mary buồn cười, cười ra tiếng.

Trên bàn cơm hài hòa. Ryan mới bốn tuổi, lại cực kỳ độc lập, sẽ tự mình khử đảo đồ sữa, sau đó tự cầm bánh mì ăn. Tiểu tử kia đáng ăn rất tốt, trên tiểu tây trang một chút vụn bánh mì cũng không có.

“Bảo bối thật ngoan!” Iven ở trên trán Ryan hôn một cái, cười nói.

Ryan cắn một miếng bánh mì, đợi sau khi nuốt bánh mì xuống, mang chút đắc ý nói: “Ngày hôm qua Edda còn muốn giáo viên đút hân ăn!”

Nhìn Ryan giương khuôn mặt nhỏ nhắn, một bộ ‘mau tới khen con’, Iven không chút nào keo kiệt khen: “Bảo bối so với Edda độc lập hơn, là một đứa trẻ ngoan.”

Được khích lệ, Ryan hài lòng nuốt xuống một ngụm bánh mì cuối cùng, sờ sờ bụng nhỏ tròn vo của mình, vui vẻ nói: “Ba ba, cực cứng ăn no.”

Ăn điểm tâm xong, Iven liền đưa Ryan đi học, nhìn Ryan đi vào trường, mới xoay người rời đi.

Lúc đến đại học Wriston, vừa mới chín giờ rưỡi. Mười giờ Iven mới có tiết. Iven sau khi ngồi xuống, liền lấy ra tư liệu đã chuẩn bị tốt từ trước, bắt đầu xem.

“Iven a!”

Iven ngẩng đầu, liền thấy Colin chìa vào một bụng bự, lắc lư đến trước mặt mình, mỗi một câu nói, thịch trên mặt đều sẽ rung rung. Người trong phòng làm việc hướng phía Iven ném ánh mắt thông cảm.

“Buổi sáng tốt lành.” Iven cười nói.

“Buổi sáng tốt lành, Iven a, ngày hôm qua tư liệu ghi vào thế nào? Học sinh mới nhập học giống như là máu vừa được rót vào đại học Wriston, vì thế tư liệu của bọn họ cũng là thập phần quan trọng. Đây là trách nhiệm hàng đầu của chúng ta vì toàn bộ đại học Wriston mà làm, nhất định phải làm thật là tốt, làm kịp thời. Vì thế cậu cũng không thể lười biếng, không phải nếu như cái này truyền đi, người khác còn cho là đại học Wriston chúng ta có hiệu suất thấp như vậy.” Colin rung mỡ trên mặt nói.

Colin nói xong rất nghiêm trọng, thể nhưng người ngồi ở trong phòng làm việc đều biết Colin cố ý làm khó dễ. Tư liệu của tân sinh nhập học bất quá là quá trình chuẩn bị hồ sơ, cần có thời gian mới tiến hành tuần tra, cái này cùng việc ảnh hưởng đến danh dự của trường học hoàn toàn là hai chuyện khác nhau.

Iven mang nụ cười trên mặt, trong lòng lại đem Colin mắng một lần.

“Iven a, cậu cũng qua quýt, tài liệu kia ghi vào xong chưa?” Colin hí mắt, trong hai mắt bốc lên một tia sáng. Lượng tư liệu rất lớn, vì thế cả đêm rất khó hoàn thành. Colin cố ý muốn cười nhạo Iven.

Iven gật đầu một cái nói: “Chép xong rồi, ngài muốn xem sao?”

Colin trong lòng nghĩ Iven nhất định muốn nói sáo, vì thế không muốn chờ cho y bất kỳ đường sống nào, nói thẳng: “Mở hệ thống, để tôi xem một chút.”

Lúc nhìn hơn một vạn số liệu mới ghi vào, Colin khó tin mà mở to hai mắt nhìn, mờ trên mặt tựa hồ muốn ngưng kết thành một đoàn. Nhưng mà nhìn Colin bộ dáng khiếp sợ, Iven lại không có một chút cảm giác buông lỏng.

Sắc mặt của Colin dần dần khôi phục bình thường, vỗ vỗ vai Iven nói: “Iven a, cậu rất có khả năng, tôi quả nhiên không có nhìn lầm cậu. Việc quan trọng như vậy, vẫn là giao làm cho cậu, tôi mới yên tâm. Iven, cậu phải tiếp tục cố gắng, sau này có nhiều cơ hội như vậy.” Colin nói xong liền ưỡn bụng lý khai.

Iven thu lại nụ cười, nghiêm túc nhìn lên tư liệu của mình. Iven là một người có mục tiêu rõ ràng, sự nhẫn nại của y và ý chí cực kỳ hơn người bình thường, một khi y quyết định một việc, liền không đơn giản mà từ bỏ. Y cần công việc này, vì thế y nguyện ý chịu đựng bị Colin làm khó dễ. Đây cũng không mềm yếu, mà là một loại xem xét thời thế.

Iven ngày hôm nay chỉ có hai tiết, sáng một tiết, chiều một tiết, vì thế ba giờ chiều, liền có thể tan việc. Iven trước đi mua thức ăn, sau đó sẽ đi đón Ryan tan học. Iven ngồi trên xe, nhìn học sinh lục tục đi ra liền xuống xe. Đợi một hồi, Iven đã nhìn thấy Ryan và một đứa bé trai, một người công một người mang túi đi ra. Tiểu nam hài bên người Ryan so với Ryan cao hơn rất nhiều, da đen kịt, không giống Ryan, có chút vô cùng trắng nõn.

Nhìn Ryan trong đám người trắng như búp bê vậy, Iven trong mắt đột nhiên hiện lên một tia tối tăm.

“Ba ba!” Ryan thấy được Iven, hét to một tiếng.

Iven trên mặt cười ôn hòa, bán ngồi xổm hạ người, Ryan liền vọt vào trong ngực y, hai tay ôm cổ Iven.

“Ryan, gặp lại!” Iven xoay người, mới nhìn thấy một bé trai đứng bên cạnh xe, chính là tiểu nam hài cùng Ryan đi ra, lúc này đang nhìn chằm chằm Ryan.

Ryan có chút bất đắc dĩ từ trong lòng Iven đưa đầu ra, nhìn tiểu nam hài kia liếc mắt: “Edda, gặp lại.”

Iven dạy Ryan, bất kể là đối trưởng bối hay là người nhỏ giống mình, đều phải lễ độ. Vì thế Ryan vừa cùng đứa bé kia bắt chuyện, là hoàn toàn theo lễ phép, Iven nhìn thấy Ryan mười hai vạn phần không tình nguyện.

“Ryan, con không thích Edda sao?” Iven hỏi.

Ryan biểu tình thập phần ghét bỏ: “Edda ngày hôm nay đem nước mũi lau trên người con, còn muốn cho con ăn kẹo của hắn, kẹo cũng dính nước mũi của hắn. Hơn nữa, hắn vẫn chỉ biết tính toán với số có hai chữ số, ba ba, Edda vì sao lại dần như vậy?”

Iven sững sốt một chút, đối với đứa trẻ bốn tuổi, biết tính toán số đã rất tốt. Vì thế không phải là Edda ngu xuẩn, mà là Ryan quá thông minh. Ryan thừa kế gen biến dị từ hai người cha, trong rất nhiều chuyện đều thập phần có thiên phú.

“Ryan, con khi còn bé cũng là một quỷ chảy nước mũi.” Iven nói.

Iven nói khiến Ryan há to miệng, tựa hồ rất khó tin mình trước đây cư nhiên lại giống Edda. Một lát sau, biểu tình trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Ryan trở nên hết sức nghiêm túc, nghiêm túc gật đầu: “Nếu như Edda không đem nước mũi lau trên người con, con đây sẽ làm bạn với hắn. Ba ba, Edda nói ba hắn muốn dẫn hắn đi khu vui chơi.”

Nhìn hai mắt Ryan lóe sáng, Iven tự nhiên biết ý nghĩ của hắn. Từ nhỏ đến lớn, Ryan chưa từng đến khu vui chơi, mỗi lần nghe được người khác nói, mắt đều lấp lánh. Trước đây, Iven cũng làm bộ không nhìn thấy.

“Cục cưng cũng muốn đến khu vui chơi.” Ryan cúi đầu xuống, trong thanh âm hàm chứa chờ mong.

Iven sắc mặt của có chút khó coi. Iven không nói gì, mà là nổ xe, lái đi. Ryan lui ở trong góc, có vẻ đặc biệt mất mát.

Ryan rất ngoan rất hiểu chuyện, vì thế biết Iven không muốn dẫn nó đi, cũng không ầm ĩ không làm khó. Thế nhưng nó như vậy, lòng Iven lại buồn bực, thập phần khó chịu.

Iven đột nhiên có chút thất thần.

“Chức năng của cơ quan nội tạng có chỗ thiếu hụt, do thuốc hoặc phóng xạ hoặc di truyền gây nên, bệnh nhân không thích hợp chịu kích động quá lớn, bằng không có thể vì tim thiếu máu mà dẫn đến cái chết.”

“Tiên sinh, xin hỏi ngài trong lúc mang thai hoặc trước khi mang thai có dùng qua thuốc gì không? Khả năng này là nguyên nhân dẫn đến chỗ thiếu hụt của đứa nhỏ.”

Bốn năm trước, lúc Ryan sinh ra, liền được chẩn đoán chức năng của cơ quan nội tạng có chỗ thiếu hụt. Cùng Corrine kết hôn là lựa chọn của Iven, vì thế sau năm năm phát sinh tất cả, y cũng không có bất kỳ oán hận nào, cho dù là lúc ký hiệp ước ly hôn kia, cũng chỉ là một loại bất đắc dĩ.

Thế nhưng lúc nghe được chẩn đoán chính xác của Ryan, Iven bắt đầu hận Corrine. Ryan nó, từ lúc vừa sinh ra đã gặp phải uy hiếp tử vong, Ryan nó, phải sống so với những đứa trẻ khác cẩn thận hơn.

Iven dừng xe ở bên đường, sau đó cúi người, đem tiểu tử đang co lại thành một đoàn kia ôm vào trong lòng.

— ❧ —

9. Chương 9: Công Nhị (công Thứ Hai)

James mời Iven đến quán bar.

Về quá khứ của James, Iven từng nghe Mary lần lượt nói qua một ít. Rất nhiều năm trước James, là một thiếu niên có tính cách rộng rãi, có một đám bạn, hầu như mỗi ngày không về nhà, mỗi ngày ngâm mình ở trong quán bar. Thời niên thiếu bao giờ cũng mang theo tùy hứng cùng phản nghịch, Mary gặp qua rất nhiều đứa trẻ như vậy, theo tuổi tác lớn lên, có trách nhiệm gia đình, liền dần dần trở nên trầm ổn. Mary đang chờ James lớn lên, nhưng mà đột nhiên có một ngày, James bắt đầu thay đổi. Hắn trở thành tên nát rượu, sinh hoạt cá nhân cực kỳ hỗn loạn, thiếu niên vốn như ánh dương quang nhanh chóng gầy yếu đi, cuối cùng nhập viện, kết quả chẩn đoán là chứng uất ức.

Mỗi người đều có quá khứ. Iven không biết James đến tột cùng là đã trải qua một quá khứ như thế nào, mới biến thành bộ dạng như vậy. James đối đoạn quá khứ kia ngậm miệng không nói, thậm chí ngay cả người mẹ thân ái của hắn, Mary cũng không biết.

Nhưng là bất kể thay đổi thế nào, James đều là một đứa con hiếu thuận. Mary không thích hắn đi bar, James mỗi lần muốn đi, đều sẽ gọi Iven, như vậy Mary sẽ yên lòng.

Đối với loại thỉnh cầu này của James, Iven chưa bao giờ cự tuyệt.

Mười giờ tối, đường phố Johan ban đêm vừa mới bắt đầu. James mặc một bộ áo da màu đen bó sát người, Iven lại mặc một bộ thoải mái, bộ dạng hai người bình thường đều thập phần đáng chú ý, đứng ở đầu đường phố Johan, dẫn đến rất nhiều người chú ý.

James phóng điện xung quanh, Iven thì lại có vẻ thập phần khiêm tốn, mặt không thay đổi đi theo bên người James, theo hắn đi vào quán bar mới mở.

Trong quán bar, bầu không khí rất náo nhiệt, đèn đủ mọi màu sắc loang loáng khiến người có một loại cảm giác đầu vầng mắt hoa, âm nhạc âm ỉ điếc tai nhức óc, người người lắc lư khiến đầu có chút choáng váng.

“James, ở đây!” Có người kêu lên.

James và Iven đi qua đám người gần như dính sát nhau, theo người vừa gọi James tới một chỗ trong góc phòng, nơi đó an tĩnh hơn một chút, không có đèn loang loáng soi sáng. Có chút hôn ám nhưng thập phần ánh sáng nhu khiến người thư thích rất nhiều, Iven thở phào nhẹ nhõm.

Trong góc phòng sớm có hai người ngồi ở đó chỗ, hơn nữa thêm người vừa đi đón bọn họ, tổng cộng là ba người. Ba người này đều là bạn của James, Iven đã gặp qua hai người trong đó, thế nhưng cũng chưa quen thuộc.

“James tiểu bằng hữu, cậu rốt cục thoát khỏi con mẹ nó quản chế rồi!” Người ngồi ở trong góc tối huyết một tiếng, nhìn có chút hả hê nói.

“Blair, cẩn thận tớ đem video hôm qua cậu truyền cho tớ cho mụ mụ cậu xem!” James uy hiếp nói.

“James, cậu dám!” Blair nhất thời tặc mao nói, hung dữ nhìn chằm chằm James.

“Blair, cậu cho James cái thứ tốt gì rồi, cứ nhiên lại quên tớ!” Nam nhân ngồi ở bên người Blair ai oán nói.

“Lenny, vật kia không thích hợp cho trẻ vị thành niên xem, vì thế Blair mới không có cho cậu.” James trừng mắt nhìn.

Lenny đã hai mươi lăm tuổi, thế nhưng trương ra bộ mặt con nít, như một học sinh trung học. Đây là nỗi đau của Lenny, Lenny nhất thời hét lớn: “Blair, cậu đây là có ý gì! Đến uống rượu, ngày hôm nay phải uống chết cậu!”

“Uống liền uống, ai sợ ai!”

Lenny kéo Blair lại bắt đầu uống rượu, James ở một bên ồn ào, thỉnh thoảng cũng chen vào trong đó. Bầu không khí giữa ba người hết sức tốt, như vậy chỉ còn lại có Iven và nam nhân đối diện hai mặt nhìn nhau.

Nam nhân ngồi đối diện Iven, nửa người núp trong bóng tối, dưới ánh sáng ảm đạm, mơ hồ có thể thấy gò má anh tuấn. Người này có chút lạnh, vì thế bị ba người kia quên ở ngoài. Đây là Iven lần đầu tiên nhìn thấy hắn.

Nhìn nam nhân một bộ người lạ chớ đến gần, Iven cũng không có tiếp lời, mà là lặng lẽ nhìn ba người kia chơi rất high, vừa uống rượu. Iven nhưng không có chú ý tới, người nam nhân kia một mực nhìn hắn.

“Iven, xin chào, tôi là Daniel, 32 tuổi, hiện tại đang làm ở y viện quận Klims, độc thân.” Nam nhân đối diện đột nhiên mở miệng nói.

Trong quán bar thanh âm huyền ảo, nghe được phần giới thiệu kỹ càng của nam nhân, Iven thiếu chút nữa đem rượu trong miệng phun ra ngoài. Tính tình tốt khiến Iven nhận được, Iven lộ ra một nụ cười: “Daniel, xin chào.”

“Sibiruite hàm lượng cồn cực kỳ cao, cậu hẳn là đổi một chén.” Nam nhân trực tiếp cầm lấy ly rượu trong tay Iven, thay y thay đổi một ly khác.

Hành động của Daniel khiến Iven nghĩ có chút thất lễ, Iven nhíu nhíu mày, nhưng vẫn là nhận lấy ly rượu nam nhân đưa tới.

“Iven, cậu đang làm việc ở đâu?” Daniel hỏi.

“Tôi dạy học ở đại học Wriston.”

“Giáo sư? Dạy cái gì?”

“Chỉ huy chiến đấu.”

“Năm mấy?”

“Năm nhất.”

“Iven, mạo muội hỏi một chút, cậu năm nay bao nhiêu tuổi.”

“Ba mươi bốn.”

“Hoàn toàn không nhìn ra, anh thoát nhìn như một sinh viên đại học.”

“Ha hả.”

“Iven, anh có sở thích gì không?”

“... Thích kiếm tiền có tính không?”

Daniel như đang điều tra hộ khẩu hỏi Iven, Iven bị hấn hỏi đến hết sức khó xử. Nếu như không phải đang ở trong quán rượu, mà là ở một chỗ yên tĩnh, Iven gần như muốn cho là mình là phạm nhân, mà Daniel thì ở thẩm tra mình.

“Oa, thật là đẹp trai!” James ghé vào trên ghế sa lon, đột nhiên nói.

Iven mượn cơ hội này, vội vã đứng ở bên người James, theo ánh mắt của hắn nhìn lại, liền thấy một người nam nhân đứng ở vũ trên đài, mặc trên người một mảnh đồ da màu vàng, một đầu tóc đỏ thập phần đẹp mắt, nam nhân ngũ quan rất tinh xảo, thể nhưng cơ bắp cất giấu dưới y phục kia lại hết sức sôi sục.

James thiếu chút nữa chảy nước bọt: “Blair, cậu trước đây gặp hắn chưa?”

Blair huyết một tiếng, vẻ mặt mập mờ nói: “Đâu chỉ gặp qua, chúng ta còn giao lưu sâu sắc hơn.”

Iven cũng khá có chút ngạc nhiên mà nhìn chằm chằm người nam nhân kia, phần eo khiêu gợi của nam nhân, theo bước nhảy, từng chút từng chút bày ra. Iven đang hứng thú xem, ánh mắt đột nhiên bị Daniel nghiêng người sang chặn lại.

Iven: “...”

Iven trước mắt chỉ có tấm lưng rộng của Daniel, hắn đi về bên trái, Daniel liền đi về phía trái sát lại chút, y hướng bên phải, Daniel lại hướng bên phải sát một tí. Nếu không phải sắc mặt của Daniel thập phần nghiêm túc, nếu không Iven còn tưởng rằng hắn là cố ý!

“Ha ha ha ha!” James đột nhiên cười to lên, cũng không biết ở cười cái gì.

Bởi vì Mary ra lệnh cấm, James và Iven cùng đi ra ngoài chơi, cũng phải về trước mười hai giờ. Vì thế lúc gần mười hai giờ, James liền tạm biệt các bạn của hắn, đi ra ngoài. Daniel cũng đi theo ra ngoài, chắn trước mặt của Iven và James.

“Iven, anh uống rượu. Say rượu lái xe không an toàn, tôi đưa anh về.” Daniel nói.

“Daniel, cậu không thể coi tớ không tồn tại!” James kháng nghị nói.

“Cậu thể nào còn ở nơi này?” Daniel cau mày đối James nói.

James: “...”

“Tôi uống rất ít, không có việc gì. Daniel, cảm ơn cậu, gặp lại.” Iven trực tiếp cự tuyệt nói.

Daniel muốn nói rồi lại thôi.

Iven đã đem James ném tới ghế sau, nổ máy.

Khi về đến nhà vừa vặn là nửa đêm mười hai giờ, Mary và Ryan đã ngủ, cả nhà đều là yên tĩnh. James ngồi ở ghế sau, xóc xếch tóc rơi ở trên mặt, nhắm mắt, gương mặt phiền muộn, cùng lúc trong quán bar như hai người khác nhau. Iven gần như cho rằng James có chứng nhân cách phân liệt.

James phiền muộn kéo kéo tóc, đột nhiên nói: “Iven, anh nghĩ Daniel thể nào?”

Iven tựa hồ đối với vấn đề này rất vô cùng kinh ngạc, cân nhắc nói: “Tính cách có chút lạ.”

Mặt của James đột nhiên thay đổi, tựa như đang nhin cười, một lát sau, rốt cục nhin không được cất tiếng cười to.

“Daniel tên kia cao quý như chim công, vô luận ai tới gần đều là xa cách. Ngày hôm nay lần đầu tiên lấy lòng một người, cư nhiên bị nói thành tính cách quái dị! Ha ha ha!” James một bên cười vừa nói.

Iven càng thêm kinh ngạc, tối nay y bị Daniel khiến cho lúng túng vô cùng.

“Daniel đang lấy lòng anh?” Iven hỏi một lần.

“Đúng vậy, Iven, Daniel thích anh, trước bình thường hỏi người. Hắn người này tuy rằng như khối đầu gỗ, tính tình cũng lãnh, thể nhưng đúng là người tốt, anh có thể suy nghĩ một chút.” James đề nghị.

“Anh chưa từng gặp qua hần.”

“Anh chưa từng gặp qua hần cũng không có nghĩa là hần chưa từng thấy qua anh.”

Iven vẫn chưa đem lời của James để trong lòng. Y bây giờ muốn chỉ có Ryan, y muốn cho bảo bối của y khỏe mạnh vui vẻ lớn lên, những chuyện khác, y đều không muốn lo lắng. Hơn nữa, y thấy, Daniel tính tình thực sự quá quái.

Lúc Iven mở cửa phòng của mình đi vào, cư nhiên phát hiện trên giường của mình gò lên một đoàn. Iven động tác nhất thời nhẹ xuống, nhẹ nhàng đi tới, liền nhìn thấy một đầu nhỏ vùi trong gối cùng khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng của Ryan.

Trên tủ đầu giường dán một tờ giấy, bên trên viết vài chữ cong vẹo.

— ba ba, nhớ kỹ hôn cục cứng một cái.

Trên mặt Iven chậm rãi lộ ra một nụ cười, y trước đi tắm một cái, vội vàng nằm vào trong chăn, đem Ryan cẩn thận ôm vào trong lòng.

Ôm trong lòng một đoàn nho nhỏ, Iven tựa như đang ôm lấy toàn bộ thế giới. Iven hôn lên trán Ryan một cái.

“Bảo bối, ngủ ngon.”

— ㄨ —

10. Chương 10: Bận Rộn

Vào tháng mười, công việc của Iven dần dần bận rộn. Bởi vì kế tiếp, sẽ có một việc lớn phát sinh, chuyện này đối với đại học Wriston mà nói thì cực kỳ quan trọng. Chế độ giáo dục của đế quốc rất thông dụng, đào tạo cơ sở sáu năm, bốn tuổi nhập học, đến mười tuổi tốt nghiệp, sau đó là trung cấp sáu năm, mười tuổi nhập học, mười sáu tuổi tốt nghiệp, đại học thì bắt đầu từ mười sáu tuổi, thời gian như nhau là tám năm, hai mươi bốn tuổi tốt nghiệp.

Cứ mỗi năm năm, trung tâm chỉ huy quân sự đế quốc đều sẽ tiến hành một lần tuyển chọn trên toàn bộ đế quốc, từ mấy trăm trường đại học trên toàn bộ đế quốc tuyển ra vài vạn học sinh ưu tú, trực tiếp cử đến học ở học viện chỉ huy quân sự hàng đầu đế quốc. Ở học viện quân sự hàng đầu đế quốc, với bồi dưỡng học nghiệp, có thể trực tiếp tham gia diễn luyện thực chiến, hai ngành tuyển chính là chiến sĩ và chỉ huy, sau khi tốt nghiệp liền có thể vào bộ đội tác chiến của đế quốc. Đây là cơ hội mà rất nhiều người tha thiết ước mơ, số lượng từng trường học cử đi học cũng được coi là giới hạn của khả năng khảo hạch, vì thế lần chọn lựa này, đối với trường học mà nói cũng cực kỳ trọng yếu.

Iven mặc dù là dạy học sinh năm nhất, thế nhưng học sinh năm nhất cũng có thể tham gia tuyển chọn, hơn nữa chỉ huy chiến đấu để làm chỉ huy là một môn quan trọng, coi như là trọng điểm của khảo hạch.

Colin hầu như gặp phải Iven sẽ than ngắn thở dài.

“Iven a, giáo viên của đại học Wriston lão sư đều được đào tạo chuyên nghiệp, chỉ có cậu là không được bồi dưỡng. Thật là khiến tôi lo lắng, học sinh năm nhất, nếu như một người cũng không được chọn, sau này còn có ai sẽ chọn đại học Wriston chúng ta a!” Colin mặt lo lắng nói.

Colin không chỉ ở trước mặt Iven và đồng nghiệp của gã oán giận, hơn nữa còn đến trung tâm giám sát của trường, cường liệt yêu cầu đổi chức vụ của Iven.

Ý kiến của Colin kéo sự chú ý của những người cao tầng của trường học, dù sao đối với lần tuyển chọn, ai cũng không dám phớt lờ. Nhưng mà cách thời gian tuyển chọn cũng chỉ còn một tháng, nếu chỉ đơn giản đổi giáo viên, lại sợ đối học sinh tạo ảnh hưởng không tốt. Trung tâm giám sát cuối cùng quyết định để

Iven tiếp tục dạy, nếu như đến lúc đó có học sinh bởi vì thành tích môn chỉ huy chiến đấu không tốt mà rớt, thì trực tiếp sa thải Iven.

“Iven, đám lão già kia tìm cậu làm cái gì?” Thấy Iven từ phòng làm việc của trung tâm giám sát ra, Elise liền xẹt tới, lo âu hỏi.

“Iven a, nếu như lần này học sinh năm nhất không có ai được chọn, cậu liền tự lo liệu đi!” Iven mặt không chút thay đổi nói.

“Iven...”

“Học trò của tớ, không có khả năng dù một người cũng không được chọn.” Iven cười nói.

Mặt Elise giãn ra, như nghĩ tới điều gì, đem thanh âm hạ thấp hơn: “Iven, cậu nói lần này, tổng thống sẽ phải ai chịu trách nhiệm tuyển chọn ở thành Klims? Tớ nhớ rõ năm năm trước là công tước Luther, công tước Luther là một người nghiêm cẩn nghiêm túc, lúc đó còn phê bình hình thức giáo dục của Wriston. Trong trường, đám lão già kia sắc mặt cực kỳ xấu xí, cậu không được nhìn thấy a!”

“Tớ cũng không phải thư ký của tổng thống, làm sao biết quyết định của tổng thống?” Iven nghiêm túc nói.

Elise trừng Iven, suy nghĩ một chút lại nói: “Iven, cậu nói có phải là tướng quân Corrine không? Tướng quân Corrine thật là đẹp trai a, đáng tiếc tớ chỉ thấy hấn ở trên ti vi!” Một bộ dạng mê trai.

Bút trong tay đột nhiên rơi xuống đất, Iven ngồi xổm người xuống, nhặt bút lên, liếc Elise: “Cậu cầu nguyện nhiều chút, có thể thượng đế sẽ nghe thấy.”

“Được, tớ đây phải đi!” Con gái mê trai thì chỉ số thông minh vĩnh viễn thấp hơn người bình thường.

Elise đập giày cao gót rồi đi, ánh mắt Iven lại kéo về video thực chiến trong máy tính, đem các phân đặc sắc chú thích ra.

Vừa mới tan tầm, Iven liền nhận được điện thoại của Daniel. Iven dần dần bắt đầu tin lời James nói, Daniel hình như là thực sự coi trọng y, hầu như mỗi một ngày đều sẽ gọi cho y một cuộc, hẹn y đi ăn cơm xem phim. Tuy rằng mỗi một lần, Iven đều lễ phép cự tuyệt, thế nhưng Daniel không hề buông tha, mỗi ngày gọi điện thành thói quen.

Đồng dạng, Iven ngày hôm nay cũng cự tuyệt Daniel. Chỉ mới ra khỏi cổng trường học đại, Iven liền thấy một chiếc ô tô so với chiếc của mình cao cấp hơn nhiều dừng trước mặt y. Trong xe Daniel mặt không thay đổi nhìn y, khóe miệng kéo ra một nụ cười quỷ dị.

“Iven, anh trong điện thoại nói phải dạy thêm. Thế nhưng hiện tại xem ra tình huống có thay đổi, không bằng cùng đi ăn một bữa cơm đi.” Daniel nói, uyển chuyển phớt lờ lời nói dối của Iven.

Iven mặt không đổi sắc: “Tôi muốn đi đón con tôi tan học, đáp ứng nó buổi tối xem triển lãm tranh triển, vì thế xin lỗi...”

“Trùng hợp vậy, tôi cũng đang có hứng thú với tranh, không bằng cùng đi chứ.” Daniel nói.

Vì thế vốn Iven chỉ bịa một cái cớ, kết cục lại biến thành hai cha con bọn họ cùng Daniel cùng đến phòng triển lãm tranh lớn nhất trấn Johan, xem triển lãm tranh.

Ryan đối Daniel hứng thú hiển nhiên lớn hơn tranh, dọc đường đi đều tò mò nhìn hấn. Daniel khóe miệng cong lên càng quỷ dị hơn.

Daniel cười đến khóe miệng đều cứng, bị Ryan thấy có chút không biết làm sao, sau đó vội vã từ trong lòng ngực móc móc, lấy ra cái gì đó liền đưa cho Ryan.

Ryan tò mò nhìn cái hộp gì kia.

“Ngượng ngùng, Ryan không hút thuốc.” Một bên Iven nói.

Hấn cư nhiên lấy ra một gói thuốc lá cho một đứa nhỏ, trời ạ! Daniel lúng túng thu hồi lại, thập phần ảo não. Daniel đi theo đối với cặp cha con bên người, nhìn một lớn một nhỏ nhìn xung quanh, ánh mắt thỉnh thoảng rơi vào một chỗ, cực kỳ hài hòa, khiến người ta rất khó dung nhập vào đó.

Iven đi toilet, để lại Daniel và Ryan, một lớn một nhỏ hai mặt nhìn nhau hồi lâu, vẫn là Ryan mở miệng nói: “Chú, chú là bạn của ba ba sao?”

Daniel ngồi xổm xuống, gật đầu một cái nói: “Đúng vậy.” Nhìn khuôn mặt tròn vo của Ryan, Daniel nhìn không được đưa tay ra chọt chọt.

Ryan cũng không có né tránh, lông mi nhỏ nhăn lại: “Ba ba gần đây không mấy vui vẻ, là bởi vì chuyện công việc sao?”

Lời này khiến Daniel khó trả lời, hần và Iven không phải đồng sự, chuyện công việc của y cũng biết rất ít.

“Chú không biết, thế nhưng chú sẽ hỏi những người khác một chút.” Daniel nói.

Iven xuất hiện cắt đứt đối thoại của một lớn một nhỏ.

“Bảo bối, các con đang nói cái gì?” Iven đến gần, cười hỏi, ánh mắt vẫn rơi trên người Ryan.

“Cục cưng đang hỏi chú một vài vấn đề.” Ryan nghiêm mặt nói, hai cái tay lại ôm lấy đùi Iven.

Iven bế Ryan lên, ở trên gò má nó hôn một cái: “Bảo bối thích những bức tranh này sao?”

Ryan dùng sức gật đầu, ôm Iven cổ của nói: “Thích.” Sau đó lại thêm một câu, “Chỉ cần cục cưng và ba ba ở một chỗ, làm cái gì đều thích.”

Iven sưng sốt một chút, trong lòng chảy qua một dòng ấm áp, sau đó ở trên trán Ryan hôn một cái.

Xem tranh xong, ba người cùng đi ăn cơm, sau đó, Daniel liền đưa một lớn một nhỏ về nhà.

James thấy Daniel đưa Iven và Ryan trở về, chờ bọn họ vào phòng, liền có chút ngạc nhiên mà xông tới.

“Iven, em nói rồi, Daniel thích anh.” James nói.

Iven gật đầu. Iven là một người trì độn trong chuyện tình cảm, y vừa được hơn ba mươi tuổi, cũng chỉ thích qua một người, đối với việc được người khác thích rất trì độn. Thế nhưng chậm thế đi nữa cũng nhìn ra Daniel đang lấy lòng. Thế nhưng...

Mary nhận lấy Ryan trong tay Iven, đưa nó đi tắm rửa. Trong phòng khách chỉ còn Iven và James.

“Iven, anh có nghĩ tới tìm một bạn đời không, thay Ryan tìm một người cha khác?” James nghiêm túc hỏi.

Iven lắc đầu: “Hiện tại đã vô cùng tốt. Ryan, không nhất định cần một người cha không có máu mủ.”

“Iven, anh quá mệt mỏi rồi. Daniel rất thích Ryan, nếu có một người cùng anh, áp lực của anh sẽ giảm đi rất nhiều. Cơ thể của Ryan... Cần một số tiền lớn, thế nhưng số tiền này chỉ dựa vào một mình anh, thực sự quá khó khăn. Tiếp tục như vậy, Iven, thân thể của anh sớm muộn cũng sẽ suy sụp. Thân thể của anh suy sụp, Ryan phải làm sao bây giờ? Anh không nên lắc đầu, lời của em, anh suy nghĩ thật kỹ.” James nói xong liền xoay người vào phòng.

Tối hôm đó, Iven ôm Ryan trong lòng, lại mất ngủ. Y đang suy nghĩ lời James nói. Trước kia y nghĩ, Ryan cần tình yêu toàn tâm toàn ý, vì thế y cũng chưa từng có nghĩ tới việc tìm một bạn đời. Thế nhưng y hiện tại, không chỗ nương tựa, quả thực quá mệt mỏi. Y cần tiền dùng gấp, mười triệu Oss tệ đã tốn hơn phân nửa.

Nếu như có một người thật tình đối với y và Ryan, có thể suy nghĩ một chút.

Một đêm kia, Iven đột nhiên mơ thấy giấc mộng nhiều năm rồi chưa từng mơ. Trong mơ mặt người có chút không rõ.

“Iven, mong cậu sau này có thể tìm thấy hạnh phúc của mình.”

Trong những mơ, trước mắt Iven đều là vách núi không đáy, thế nhưng lần này đây, trên vách đá đột nhiên xuất hiện một con đường.

Con đường này có nên đi hay không?

11. Chương 11: Tranh Chấp

Sau giờ ngọ ánh dương quang xuyên qua cửa sổ chiếu vào, chiếu vào gian nhà ẩm áp. Nam nhân mặc áo ngủ màu trắng, tựa trên ghế sa lon, tay phải giữ đầu, vài lọn tóc tán lác xuống, lại không che được gò má anh tuấn. Áo ngủ của nam nhân hơi mở rộng, lộ ra xương quai xanh kiêu gợi và lồng ngực cường tráng, đùi tùy ý khoát lên trên bàn, lười biếng nhưng lại tựa như cất giấu một sức mạnh cường đại.

Mắt của nam nhân hơi nhắm lại, rơi vào giấc ngủ nồng, khoe miệng kéo ra một đường cung đẹp mắt.

“Tướng quân Corrine, tôi là Iven · Winston, học viên của học viện Cyperlise khoa chỉ huy chiến đấu năm tám, rất hân hạnh được biết ngài.” Thanh niên mặc sơ mi trắng, trên khuôn mặt thanh tú mang vẻ e lệ và kính ngưỡng.

Thanh niên cười đến rất hàm súc, cười nho nhã lễ độ, có vị như ánh dương quang vậy. Đột nhiên, mặt thanh niên càng ngày càng không rõ.

“Corrine, gặp lại.” Nụ cười trên mặt thanh niên đột nhiên biến mất, phức tạp nhìn hẩn một cái, liền xoay người rời đi.

Corrine muốn vươn tay, lại phát hiện cái thân ảnh kia trong nháy mắt liền biến mất.

“Corrine!”

Corrine đột nhiên nghe một tiếng gọi, mở choàng mắt. Bốn phía trống rỗng, bảo mẫu quét dọn xong cũng đã rời đi, trong biệt thự lớn như vậy một người không có. Corrine một lần nữa tựa trên ghế sa lon, lại nghĩ cảm giác vắng vẻ trong lòng càng thêm rõ ràng.

Ánh mắt Corrine nhìn vào rèm cửa sổ, mắt hơi nheo lại. Corrine đột nhiên trở nên phiền não.

Corrine đem thư mời trong di động toàn bộ xem một lần, yến hội, mô phỏng chiến đấu, đại hội thể dục thể thao, không có cảm thấy hứng thú với cái nào cả. Sáng sớm mười giờ, một ngày vừa mới bắt đầu, Corrine vào thư phòng, gỡ mũ giáp kim loại trong tủ xuống, sau đó ngồi xuống ghế, đem mũ giáp đội lên.

Corrine nhấn nút trên mũ giáp, kế tiếp là tia hồng ngoại quét qua vông mạc, nhận thân phận của Corrine xong, chỉ chốc lát liền tiến nhập một sân ảo rộng lớn. Sân ảo này là một trận chiến đấu, cũng không phải là một mảnh vắng vẻ, bốn phía có rất nhiều chướng ngại vật, chướng ngại vật này có thể che khuất tầm nhìn, địch nhân có thể ẩn mình trong đó.

Corrine lựa chọn hình thức huấn luyện là độc chiến, cũng liền có nghĩa toàn bộ trong sân ảo ngoại trừ chính hẩn, còn lại đều là địch nhân. Corrine ngồi trong phòng điều khiển, điều khiển tầm nhìn, đem tình huống xung quanh đều quét một lần. Corrine tổng cộng nhìn thấy hai cơ giáp, nhưng mà cơ giáp trốn sau chướng ngại vật không thể nhìn thấy.

Ở dưới tình huống không thể hoàn toàn phát hiện địch nhân...

Corrine trong nháy mắt liền quyết định, cơ giáp của Corrine mang tên Herlius trong nháy mắt nhảy lên, trên không trung xẹt qua một đường cung duyên dáng, liền rơi vào chỗ trống trải nhất trên sân ảo.

Xung quanh trong vòng khoảng 100m không có chướng ngại vật, ở chỗ này, chỉ cần địch nhân tiến gần một chút, liền lập tức có thể thấy. Ngay trong nháy mắt đó, Corrine lựa chọn địa hình có lợi nhất.

Toàn bộ sân huấn luyện thập phần an tĩnh, chiến tranh ẩn giấu trong an bình là hết sức căng thẳng.

Mười cơ giáp đem Corrine vây ở giữa. Lấy nhiều địch ít, này là phương thức tấn công duy nhất địch nhân có thể chọn. Phàm là người biết Corrine, đều biết cơ giáp Herlius của hẩn. Trong giây phút quan trọng nhất của đại chiến, đều có thể thấy Corrine và thân ảnh của Herlius. Corrine và cơ giáp của hẩn hợp tác khăng khít chặt chẽ, thân kinh bách chiến, là đại biểu cho thắng lợi.

Mười cơ giáp đồng thời cẩn thận tiến công về phía trước. Herlius đột nhiên bắt đầu tập kích, nhảy tới phía sau một cơ giáp, hướng phía đầu của nó đá một cái thật mạnh, cơ giáp liền ngã trên mặt đất. Bị Herlius

làm rối loạn, vòng vây lộ ra kẻ hở cực lớn, Herlius chạy vào trong đó, động tác miễn tiện, sức mạnh cường đại, địch nhân thậm chí không thể thấy rõ liền ngã trên mặt đất!

Địch nhân ban đầu còn tiến công, đến lúc này biến thành phòng vệ. Corrine đơn phương tiến công chỉ giằng co mười phút, đối thủ liền toàn bộ ngã trên mặt đất.

Đây cũng là Corrine và Herlius, thần thoại bất bại của đế quốc! Một lát sau, hệ thống tuyên bố huấn luyện kết thúc, tên người chiến thắng chỉ có một người.

Corrine rời khỏi sân ảo, mồ hôi từ mặt của hắn rơi xuống, trượt vào trong áo ngủ, có một loại gợi cảm khó diễn tả được. Chiến đấu cơ giáp tuy rằng tiêu hao chính là tinh thần lực, thế nhưng tinh thần mệt mỏi cũng sẽ ảnh hưởng đến thể lực, lúc này Corrine hơi mệt chút. Hắn đi tắm một cái, lúc mặc áo choàng tắm đi ra liền nghe một trận chuông cửa.

Corrine cột chặt áo choàng tắm, đem cơ bụng và xương hông xinh đẹp giấu vào trong, vừa lau tóc, vừa đi tới mở cửa.

“Thân ái, sáng tốt lành.”

Đứng ở ngoài cửa chính là phu nhân Margaret xinh đẹp ưu nhã, lúc này đang mỉm cười rực rỡ nhìn Corrine.

“Phu nhân thân ái, sáng tốt lành.” Corrine ôm Margaret một cái.

“Ác, thân ái, mau buông, nước trên đầu con dính lên người ta!” Margaret liền vội vàng kêu lên.

Corrine không chỉ có không buông ra, còn cố ý ở chà chà trên người Margaret vài cái rồi mới thả bà ra. Margaret bắt đầu dĩ nhiên hẳn, Corrine anh tuấn đẹp trai, có lúc lại ngây thơ đáng sợ.

“Hôm nay là cuối tuần, con lại ngây ngô ở trong nhà, Corrine, con càng ngày càng trạch.”

“Nhà triết học nói qua, an tĩnh khiến người suy nghĩ, phu nhân thân ái, con chỉ là đang suy tư.” Corrine vẽ mặt chính kinh.

Margaret ở trong phòng đi dạo một vòng, cuối cùng ánh mắt rơi trên rèm cửa sổ màu xanh.

“Con lại đổi rèm cửa sổ về màu xanh nhạt.” Margaret như lơ đãng nói.

Khoang thí nghiệm đều là màu xanh nhạt, có thể vì trải qua một thời gian dài trong màu xanh, vì thế Harry cũng không thích màu xanh. Corrine sủng Harry, bố trí biệt thự này từng dựa theo sở thích của Harry mà thay đổi toàn bộ một lần. Nhưng mà năm năm sau, những bố trí này lại khôi phục bộ dạng lúc đầu.

“Màu trắng quá chói mắt, màu xanh tương đối nhu hòa hơn.” Corrine giải thích.

“Harry đến Cyperlise?”

“Vâng, phu nhân, hôm qua vừa đi báo danh.”

“Corrine, học viên của Cyperlise không thể kết hôn. Ta muốn biết, con tại sao muốn đưa Harry đến Cyperlise, mà không phải là cùng cậu ta kết hôn?” Margaret trực tiếp hỏi.

Năm năm này, Corrine từ trước đến nay cùng Harry ở một chỗ, nhưng là lại không có kết hôn. Corrine bản thân là một nam nhân cực kỳ xuất sắc, có năng lực tự phán đoán, không thích chịu quá nhiều hạn chế. Vì thế Margaret và gia tộc Gris không tạo áp lực cho Corrine. Thế nhưng hiện tại, Corrine cứ nhiên đưa Harry đưa vào Cyperlise, một khóa học mất tám năm, cũng có nghĩa trong vòng tám năm, Corrine cũng sẽ không cùng Harry kết hôn. Margaret phát hiện mình càng ngày càng nhìn không thấu con mình.

“Harry cùng người bình thường là bất đồng, cậu ấy không trải qua đào tạo cơ sở và đào tạo trung cấp. Lúc cậu ấy tỉnh lại, nhận thức đối với thế giới này là hoàn toàn trống rỗng. Con mất năm năm giúp cậu ấy có kiến thức cơ bản, thế nhưng những thứ này cũng không đủ, cậu ấy cần phải có sở thích của mình và sở trường đặc biệt, cậu ấy thích cơ giáp, vì thế con để cậu ấy đến Cyperlise.” Corrine nghiêm túc nói.

“Thân ái, ta biết con muốn cho Harry giống như những người khác, thế nhưng cái này cùng việc con và cậu ấy kết hôn cũng không có xung đột. Corrine, con và Harry kết hôn, sau đó sinh con, việc này càng có thể

thích hợp cho Harry dung nhập thế giới này, nhận thức thế giới này.” Margaret thẳng tắp nhìn vào mắt của Corrine, “Con của ta, con đến tột cùng là đang trốn tránh cái gì?”

“Con không có trốn tránh cái gì. Từ lúc giao hạng mục người cải tạo gen cho phòng thí nghiệm, con liền chờ đợi, con chờ mười năm, chờ Harry lấy bộ dạng niên thiếu tỉnh lại, con dùng năm năm, để Harry trở thành một người bình thường. Thế nhưng thân ái, con cần chính là một người vợ, chứ không phải một tình nhân. Bây giờ Harry không thích hợp làm vợ.”

“Corrine, vậy con nghĩ vợ hẳn là là như thế nào? Mỗi người đều có tính cách của mình, Harry nhu thuận, ngoan ngoãn, lại đẹp, lẽ nào những thứ này vẫn không đủ để cậu ấy trở thành một người vợ đúng nghĩa sao?”

Margaret từng bước ép sát khiến Corrine có chút phiền toái.

“Phu nhân thân ái, con nhớ kỹ người trước đây rất thích Iven, vì sao hiện tại lại muốn con nhanh chóng kết hôn với Harry?” Corrine cau mày nói.

Margaret bắt đầu dĩ nhún vai: “Thân ái, này là lựa chọn của con, vì thế ta tôn trọng lựa chọn của con. Thế nhưng hiện tại, ta muốn ôm cháu, cực kỳ muốn nhanh ôm cháu. Thằng nhóc của phu nhân nhà Smith kia, bộ dáng tròn vo mềm mềm, vô cùng khả ái, ta cuối cùng nhìn không được đến xem, sờ sờ. Thế nhưng niết một trăm cái cũng vô dụng, vậy cũng không thể là cháu của ta. Ta ghen tỵ đến điên rồi, Corrine, ta van con.”

Margaret có chút thất thố, con trai của nàng không thể nghi ngờ là ưu tú nhất, thế nhưng nữ nhân cùng tuổi với bà đều đã ôm cháu, mà bà chỉ có thể đồ kị. Margaret vội sắp điên, một khắc kia, bà không còn là nữ nhân thông minh ưu nhã vực dậy cả gia tộc Gris kia nữa, mà chỉ là một người mẹ, một người mẹ muốn cháu trai.

Corrine ngồi ở trên ghế sa lon, nhắm hai mắt lại, trên mặt anh tuấn lộ ra một tia băng lãnh.

“Phu nhân, ngài không cần ép con. Bây giờ Harry, không thích hợp để sinh con. Con và Harry không có tiến thêm một bước nào trong quan hệ, vì thế ngài cũng không cần mỗi tháng đều dẫn cậu ấy đến bác sĩ, này sẽ dọa cậu ấy. Về việc kết hôn và con cái, con tự có quyết định của mình, cũng thỉnh người không nên nhúng tay vào.”

Hai mẹ con này đồng dạng tính cách rất mạnh mẽ, lúc không có tranh chấp thập phần thân mật, nhưng lúc có tranh chấp, ai cũng không nhường. Sắc mặt của Margaret cũng trở nên khó coi, bà đứng lên, khôi phục bộ dáng sát phạt quyết đoán ngày xưa.

“Corrine, gia tộc Gris cần một người thừa kế, nếu như con có con, ta đây có thể tiếp tục vì Gris trong thời gian tới nỗ lực, thế nhưng năm năm sau, nếu như con còn chưa có con, như vậy Corrine, ta sẽ thỉnh cầu tổng thống, cho con xuất ngũ, sau đó phụ trách sinh ý của gia tộc Gris.” Margaret nói xong, liền trực tiếp đi ra ngoài cửa.

Khiến Corrine từ một chiến sĩ biến thành một thương nhân, gần như muốn mạng của hẳn. Margaret uy hiếp, trực tiếp trúng nhược điểm của Corrine.

Corrine dùng sức đâm xuống bàn, phát ra một tiếng vang kịch liệt.

Con cái, trời biết Harry vẫn còn nhỏ, làm sao sinh đứa bé!

— ❧ —

12. Chương 12: Roy

Đại học Wriston khoa cơ giáp năm nhất học sinh Roy, đã từng là thần thoại của đại học Wriston. Chỉ số trí lực 167, chỉ số thể lực 197, gen cấp S, gần với loại gen biến dị mạnh nhất. Học sinh như vậy, mười năm

Wriston đều không tuyển được một người. Vì thế lúc Roy nhập học Wriston tạo ra chấn động rất lớn. Cậu được phân đến lớp tốt nhất của khoa cơ giáp, do giáo viên tốt nhất dạy.

Nhưng mà, Roy có một chỗ thiếu hụt trí mạng, khuyết điểm này khiến Roy trong vòng một năm từ thần thoại biến thành truyện cười, từ lớp tốt nhất phân đến lớp tệ nhất, thậm chí đã đối mặt với nguy cơ bị đuổi học...

Iven đội mũ giáp lên, tiến vào sân tập ảo. Toàn bộ số liệu cơ giáp ở đế quốc đều được ghi vào hệ thống, vì thế mỗi một chiến sĩ cơ giáp, ở trong sân ảo đều có thể có một trận cơ giáp đối chiến, cơ giáp này cùng cơ giáp được sử dụng trong hiện thực mọi tính năng đều giống nhau. Iven cũng không phải chiến sĩ cơ giáp, sau khi y tiến vào sân ảo sử dụng cơ giáp của hệ thống, loại cơ giáp này có thể đi lại trong sân ảo, nhưng không thể tham gia chiến đấu, tương tự với NPC trong trò chơi.

Lúc Iven vừa mới xuất hiện ở sân ảo, đã nhìn thấy một vật lớn trên trời bay tới, sau đó thẳng tắp đụng phải vách tường phía sau y, phát ra tiếng vang lớn, lực va đập lớn, làm cho cả sân ảo đều rung lên một cái.

Iven chuyển tầm nhìn, liền nhìn thấy cảnh một cơ giáp lớn nằm trên mặt đất, cơ giáp nghiêng người, đứng lên, trên không trung bay theo một đường cung lớn, nghiêng người ẩn một sức mạnh khổng lồ, sau đó lại thẳng tắp đụng vào vách tường đối diện...

Rất nhiều lần như vậy, bên tai Iven không ngừng truyền đến tiếng ầm ầm, dưới chân cũng không ngừng chấn động. Không biết qua bao lâu, cơ giáp rốt cục an tĩnh nằm trên mặt đất, không còn động nữa.

Đây cũng chính là thiếu khuyết của Roy.

Bệnh chung của những người mang gen cấp S, sức mạnh cường đại, độ dung hợp tinh thần với cơ giáp cũng thấp phần cao, thế nhưng thiếu nhạy bén, đầu đá lung tung, lực phá hoại cực lớn. Đại học Wriston chỉ cần đóng học phí, liền vì mỗi học sinh khoa cơ giáp miễn phí chế tạo một cơ giáp thuộc về họ, Roy trong lúc diễn tập thực chiến đã phá hư ba cơ giáp, đây là một khoản phí rất lớn, đại học Wriston không muốn tiếp tục đem tiền đầu tư trên người một học sinh không có hy vọng.

Vì thế bọn họ mong muốn Roy có thể bị đuổi học. Đám cao tăng của đại học Wriston đưa ra điều kiện là, nếu như lần này Roy không được đế quốc chọn, thì trực tiếp bị đuổi học.

Roy là học sinh của Iven. Đây giống như cuộc gặp gỡ giữa hai thầy trò biết bao.

Iven đi tới bên cơ giáp, từ trên nhìn xuống, thấy cơ giáp giống như chủ nhân của nó, toàn thân cao thấp đều tản mát ra một luồng khí chán nản.

“Roy, theo tôi đi ra.” Iven hướng cơ giáp nói, nhấn nút rời đi, sau mười lăm phút, y liền ra khỏi sân ảo.

Ánh mắt Iven rơi trên người bên cạnh y, thiếu niên mười sáu, phát triển cực kỳ nhanh, thân cao 1m90, cơ thể cường tráng, khuôn mặt tuy non nớt, thế nhưng góc cạnh đã từ từ hiển hiện. Roy bỏ mũ giáp, hai mắt màu đen mang theo táo bạo, cậu gỡ đầu, đem đầu tóc vốn xóc xếch cào thành cổ khô, cơ hồ có chút ủ rũ nói: “Vẫn là không được!”

“Roy, cậu trước tỉnh táo lại.” Thanh âm của Iven nhẹ nhàng, có loại cảm giác khiến người an bình.

Roy cả người tựa lưng vào ghế ngồi, hai mắt nhắm nghiền, nhú chặt mi tâm dần dần thư giãn.

“Roy, lúc điều khiển cơ giáp, trong đầu cậu nghĩ cái gì?” Iven thấp giọng hỏi.

“Mục tiêu công kích.” Roy mở hai mắt ra, sắc mặt chán nản nói, “Thầy, con có phải rất tệ không? Con muốn trở thành một chiến sĩ, con muốn ra chiến trường, thế nhưng tại sao lại không được chứ?”

Trên mặt thiếu niên hiện lên nét phiền muộn, thống khổ cùng không cam lòng, còn có bất đắc dĩ. Giác ngộ của thiếu niên, còn chưa bắt đầu, liền muốn kết thúc. Nhất là thiên phú xuất chúng của thiếu niên, chịu áp lực từ nội tâm và bên ngoài càng thêm thật lớn.

“Thầy, con nên làm gì bây giờ?” Roy như nắm cái phao cứu sinh cuối cùng, có chút mờ mịt nói.

Iven trấn an sờ sờ đầu Roy: “Roy, cậu nghe tôi nói, loại gen S, bởi vì tính ưu việt của gen này, vì thế vượt qua giai đoạn ban đầu, trực tiếp cùng cơ giáp tiến hành dung hợp tinh thần lực. Thế nhưng có lúc, giai đoạn

cơ sở cũng cực kỳ trọng yếu. Động tác cơ bản, kỹ xảo, Roy, cậu cũng không phải là rất tệ, mà là khuyết thiếu một ít huấn luyện kỹ xảo.”

Đây là những gì Iven quan sát một hồi lâu mới phát hiện, thế nhưng y chỉ nói một mặt, về phần bản thân Roy gen có thể có chỗ thiếu hụt, cậu cũng không biết, vì thế cũng không có nói.

Hai mắt vàng của Roy đột nhiên lóe sáng: “Thầy, này là thật sao?” Sáng rồi lại tối đi, “Thế nhưng chỉ có một tháng, đến lúc đó con bị đuổi học, cha liền sẽ không để cho con tiếp tục đi học.”

Gia đình của Roy cũng không giàu có, sau khi biết Roy sẽ bị đại học Wriston đuổi học, cha cậu liền muốn cậu về nhà làm việc, Roy khẩn cầu thật lâu mới có thể tiếp tục lưu lại. Một khi bị đuổi học, cậu cũng không còn cơ hội nữa quay lại trường học.

Sắc mặt của Iven đột nhiên nghiêm túc, lên giọng nói: “Roy, không phải chỉ có một tháng, mà là vẫn có một tháng. Là một chiến sĩ, chưa đến phút cuối cùng không thể từ bỏ!”

Ánh mắt Roy cũng biến thành kiên định, hướng Iven chào theo quân lễ: “Con sẽ không từ bỏ, thầy!”

Iven từ trong túi xách lấy ra một máy tính cứng nhắc, mở ra mấy video đối Roy nói: “Cậu trước luyện theo mấy động tác đơn giản này, chờ lúc nắm rõ những cái này, tôi sẽ dạy cậu một ít động tác, kỹ xảo.” Iven trừng mắt nhìn, thần bí nói, “Đây chính là độc môn tuyệt kỹ của thầy, trong lớp chưa từng nói qua.”

Giữa hai người có bí mật nhỏ thường thường sẽ khiến họ càng thêm thân mật, trong lòng Roy tựa hồ có một dòng ấm áp chảy qua, ưu tư tiêu cực biến mất, lòng tin từng chút từng chút nặng hơn. Ánh mắt của Roy cũng lóe sáng, nghiêm túc nói: “Con nhất định sẽ hảo hảo học, sẽ không để thầy thất vọng. Còn có, cảm ơn thầy!”

“Tôi không chỉ là đang giúp cậu, mà cũng đang giúp mình. Tôi chỉ là một người hướng dẫn, quan trọng hơn là ở bản thân cậu. Thế nhưng, Roy, tôi tin cậu, cố lên!” Iven đưa máy tính cho Roy, liền xoay người rời khỏi.

Roy đứng tại chỗ, nhìn thân ảnh của Iven càng lúc càng xa, lộ ra một nụ cười khúc khích, sau đó vỗ mạnh đầu mình một cái, bắt đầu ôm máy tính, nghiêm túc xem.

Iven cũng không phải là người dễ dàng từ bỏ. Chính như Iven nói, y không chỉ là đang giúp Roy, mà cũng đang giúp mình. Y không thể mất công việc này, vì thế trong đám năm nhất nhất định phải có người được trung tâm chỉ huy quân sự để quốc lựa chọn. Iven chọn Roy.

Tuyển chọn của đế quốc khá nghiêm khắc, hơn nữa tuyển chọn có một quy tắc ngầm, chính là thuộc tính gen càng cao, khả năng được chọn càng lớn. Vì thế, trong đám năm nhất, Roy có hy vọng nhất.

Iven tin tưởng lựa chọn của mình.

Lúc mọi việc đã nắm trong tay, liền có một loại cảm giác sung sướng. Vì thế lúc Iven trở lại phòng giáo viên, tâm tình đều vẫn tốt.

Tâm tình của Elise cũng hết sức tốt, ở trong phòng giáo viên, vừa đạp giày cao gót, vừa hừ ca. Loại hành vi quấy nhiễu người đang làm việc này do một mỹ nữ làm ra, tất cả mọi người đều thập phần khoan dung không có ngăn cô ấy.

Iven vừa xuất hiện, Elise vội vã bu lại, vẻ mặt chân thành nói: “Iven, cậu thật đẹp trai a!”

Iven: “... Ha hả.”

Elise trừng mắt nhìn: “Tây trang màu xám bạc rất hợp với cậu! Còn có kiểu tóc này, thoát nhìn mềm mại, thật là muốn sờ một chút!”

Iven: “...” Y cũng không phải là chó, Iven theo bản năng lui về sau.

“Elise, chuyện gì khiến cậu vui vẻ như vậy?” Iven hỏi, vẫn đứng cách Elise 2m.

“Thân ái, tớ thực sự rất là vui!” Elise cười nói, mắt cong thành trăng lưỡi liềm.

“... Vì sao?” Iven tiếp tục hỏi.

“Iven, lúc tớ vừa đến phòng làm việc của hiệu trưởng, biết một tin tức cực tốt. Cậu biết tổng thống phái ai tới đại học Wriston để tuyển học sinh không? Là tướng quân Corrine! Corrine · Gris, nam nhân chỉ xuất hiện ở trên tivi và trong mộng của của tớ, ác, trời ạ, tớ sẽ không đang nằm mơ chứ! Tướng quân Corrine lại muốn đến Wriston!” Elise vui sướng không tự kìm hãm được, hai gò má ửng đỏ, tựa hồ lâm vào trong tưởng tượng.

Cho nên cô không có chú ý tới Iven đột nhiên ngốc lảng.

“Nhà trường muốn chọn vài giáo viên tiếp đón tướng quân Corrine, Iven, tớ có thể được chọn không?” Elise mắt như sao nhìn Iven.

Iven ngồi xuống ghế, rũ mi mắt xuống che giấu suy nghĩ của y.

“Sẽ.” Iven chỉ nói một chữ.

Elise chiếm được đáp án như ý, vui vẻ hướng nơi khác chạy đi.

— ❧ —

13. Chương 13: Xem Phim

Từ sau khi sinh Ryan, Iven liền trở nên dị thường bận rộn, Toàn bộ tinh lực của y đều đặt ở Ryan và công việc, vì thế có rất ít thời gian để tiêu khiển.

Nhưng mà, lúc Iven chưa kịp phản ứng, Ryan đã trưởng thành, có lẽ đứa trẻ của gia đình độc thân (chỉ có cha/ mẹ) đều trưởng thành rất sớm, đứa nhỏ kia đã hiểu được quan tâm ba ba của mình.

“Ba ba, cực cực muốn đi xem phim!” Ryan cầm điện thoại, lớn tiếng nói.

Iven kỳ thực cũng không phải là một ba ba đạt chuẩn, gặp Ryan, y liền trở nên thiếu lý trí, chỉ cần không phải yêu cầu quá phận hay không tốt, Iven cũng sẽ tận lực thỏa mãn nó.

Chỉ là xem phim, vì thế Iven không chút suy nghĩ đáp ứng. Ryan đóng điện thoại lại, hướng người ở trước mặt mình nháy mắt một cái.

“Đi xem phim, ba ba sẽ vui sao?” Ryan leo lên chỗ phò lái, vừa nói.

Daniel nhìn Ryan một bộ dạng khả ái, trong lòng không khỏi run rẩy. Trời biết hắn có bao nhiêu thích trẻ nhỏ, thế nhưng Daniel là một người trời sanh mặt liệt, trẻ nhỏ thấy hắn sẽ khóc lớn. Mà Daniel lấy lòng, thì sẽ bị đứa nhỏ này tưởng lầm là âm mưu của chú kì quái, thấy hắn cũng sẽ lẩn đi rất xa.

Daniel trời sinh không có duyên với trẻ nhỏ, có thể có được đứa trẻ khả ái ưu ái như Ryan, trong lòng hắn cao hứng thiếu chút nữa muốn bay lên. Daniel nỗ lực để vẻ mặt của mình nhu hòa chút, hạ thấp giọng nói: “Ba ba chỉ là quá áp lực, thả lỏng một chút thì tốt rồi. Xem phim cũng là một cách thả lỏng.”

Tiếng Daniel nói chuyện lại giống như tiếng muỗi kêu, Ryan phải đến rất gần mới có thể nghe thấy.

Thấy đầu nhỏ xù xù ở trước mặt lắc lư, Daniel rốt cục nhận không được vươn tay, ở trên mặt của Ryan niết một cái.

Ryan chớp chớp hai mắt, Daniel vội vã rút tay về, cả người đều như lâm đại địch.

Nhóc kia thật là đáng yêu, thế nhưng hắn sợ một lúc sau nhóc kia sẽ khóc.

Sau mười lăm phút, Ryan ở vị trí của mình ngồi xong, lớn tiếng nói: “Chú Daniel, ba ba sắp tan việc, chúng ta cùng đi đón y!”

Daniel nhất thời thở dài một hơi, khởi động xe, đi đến đại học Wriston.

Cho nên khi Iven vừa ra khỏi Wriston, liền thấy một lớn một nhỏ đang chờ ở cửa, Ryan ngồi trên vai Daniel, hướng Iven vẫy tay.

“Ba ba, cục cưng tới đón người!” Ryan lớn tiếng nói.

Iven nhân tình sáng lên, bước nhanh hơn tới, đem Ryan từ trên vai Daniel ôm xuống.

“Ryan, con sao có thể ngồi ở trên vai chú Daniel? Như vậy chú sẽ mệt.” Iven nghiêm mặt nói.

Ryan ôm cổ Iven, đáng thương nhìn Iven, nói xin lỗi: “Ba ba, sau này sẽ không.”

“Không sao, tôi rất thích Ryan ngồi trên vai tôi!” Daniel vội vàng nói, bởi vì vội vàng, mặt không thay đổi cư nhiên kỳ diệu phát đỏ, thấy Iven đang nhìn hấn, mặt Daniel càng thêm đỏ.

Một lớn một nhỏ, đều thật là đáng yêu... Daniel đỏ mặt liệt nghị.

Iven nghi ngờ nhìn Daniel, lại nhìn Ryan chu miệng, một đôi mắt to ướt nhẹp tội nghiệp nhìn y, Iven rốt cục lộ ra một nụ cười: “Vậy nếu như chú mệt, con không thể như ngày hôm nay.”

Ryan vội vã gật đầu nói: “Được, ba ba. Ba ba ngày hôm nay có nhớ cục cưng không!”

“Nhớ.” Iven nói.

“Nhớ bao nhiêu lần?” Ryan tò mò hỏi.

“Nhiều hơn bảo bối nhớ ba ba một lần.” Iven nói.

Ryan nhăn khuôn mặt nhỏ nhắn, bắt đầu tự hỏi: “Lúc mới tới trường nhớ một lần, lúc ăn cơm nhớ một lần, lúc nghỉ trưa mơ tới ba ba, lúc học toán nhớ một lần...” Nói đến đây, Ryan đột nhiên che miệng, tội nghiệp nhìn Iven.

“Đi học cư nhiên không chuyên tâm!” Iven nghiêm túc nói.

“Cục cưng thực sự quá nhớ ba ba mà!” Ryan nhào mạnh vào trong lòng Iven, cọ cọ, lấy lòng nói.

Iven nhìn một đoàn xù xù trong lòng mình, trong nháy mắt không có trách cứ.

Ánh mắt của Daniel thẳng tắp dính trên người Iven và Ryan, hấn phải cố sức quản tay mình, mới có thể nhìn không trực tiếp đem một lớn một nhỏ ôm vào trong lòng.

Daniel mở cửa sau của xe, làm ra tư thế mời. Iven lễ phép cười cười, liền ôm Ryan ngồi xuống.

Daniel có chút thất thần, sự chú ý của hấn vẫn rơi vào cuộc đối thoại của hai người phía sau. Một khắc kia, trong lòng của hấn có cảm giác ấm áp.

Trong lòng hấn đột nhiên sinh ra một khát vọng mãnh liệt, nếu như một lớn một nhỏ này đều thuộc về mình, thật là tốt biết bao.

Daniel còn đang trầm tĩnh trong ảo tưởng của mình, bọn họ đã tới rạp chiếu phim.

Hôm nay là ngày thường (T2->T6), trong rạp phim cũng không nhiều người, phần lớn là các cặp tình nhân, hoặc là một nhà ba người. Daniel ngày thường anh tuấn, Iven văn nhâ thanh tú, hơn nữa Ryan khả ái tới cực điểm, ba người này kéo tới rất nhiều sự chú ý của người khác.

“Oa, đứa nhỏ kia thật là đáng yêu! Thật là muốn sờ!”

Ryan hướng người khen nó lộ ra một nụ cười thật lớn.

“Ác, trời ạ, tôi không chịu nổi!” Có người ôm tim bỏ đi.

Daniel đột nhiên có chút ghen tị.

“Xem phim gì?” Nhìn đoạn phim ngắn không ngừng chiếu trên màn hình lớn, Iven hỏi.

Daniel nhìn Ryan nháy mắt, đề nghị: “Không bằng xem lang cục cưng cùng hùng mụ mụ đi.” (bé sói và mẹ gấu =.)

Lời nói của Daniel thu được ánh mắt khi dễ của Ryan.

Daniel: “...”

Nguyên lai Daniel lớn tuổi như vậy lại có đam mê như vậy, Iven là người có giáo dưỡng nên y nhin xuống ý nghĩ khinh bỉ.

Trời biết Daniel chỉ là muốn lấy lòng Ryan. Nhưng mà Iven trì độn và Ryan đều không thể phát hiện thần kinh yếu ớt của Daniel, đều nghĩ hần thích xem.

“Ba ba, cục cưng muốn xem chiến sĩ cơ giáp. Lang cục cưng quá ngây thơ, chỉ có Edda mới thích xem. Chú Daniel, lần sau chúng ta trở lại cùng chú xem được không?” Ryan hỏi ý kiến của Daniel.

Daniel khóc không ra nước mắt, chỉ có thể chĩa vào mặt liệt kiểm điểm gât đầu.

Chiến sĩ cơ giáp là một bộ phim lấy chiến tranh giữa các vì sao làm đề tài, nhân vật chính Henry kỳ thực là bản sao từ tướng quân Corrine tiếng tăm lừng lẫy khắp đế quốc. Trong chiến tranh giữa các vì sao, Henry lái phi thuyền rơi vào một hành tinh hoang phế, mất liên lạc với đế quốc. Mà địch nhân từng bước ép sát, Henry dựa vào trí tuệ và sức mạnh của mình, cùng với cơ giáp phối hợp hoàn mỹ, cuối thoát khỏi vòng vây của địch nhân, mà đế quốc cũng chiến thắng.

Hình ảnh chiến sĩ cơ giáp rất mạnh, chiến tranh cũng cực kỳ rất thật, trong đó đủ hình ảnh đáng sợ, kích thích. Daniel với bộ dạng hộ hoa sứ giả, ngồi bên cạnh một lớn một nhỏ, đang mong đợi có vị nào bị giật mình, sau đó nhào vào trong lòng mình.

Nhưng mà từ đầu tới cuối, một lớn một nhỏ đều thấy thú vị.

“Ba ba, cục cưng cũng muốn trở nên lợi hại như chiến sĩ cơ giáp!” Xem phim xong, Ryan nắm chặt quả đấm nhỏ, kiên định nói.

Kỳ thực chiến sĩ cơ giáp lợi hại, thường sẽ phối với một quan chỉ huy hoặc một người chỉ đạo chiến thuật, bởi vì người chỉ huy càng thêm lý trí, càng thêm hiểu biết phân tích chiến thế. Iven trước kia từng nghĩ đến việc ra chiến trường, chiến sĩ cùng mình phối hợp trở thành chiến sĩ ưu tú nhất. Nhưng mà, cái này chung quy chỉ là một mộng tưởng vĩnh viễn không thể thực hiện.

Iven sờ sờ đầu Ryan, cười nói: “Sau này Ryan sẽ trở thành chiến sĩ cơ giáp lợi hại nhất, để ba ba tự hào về con.”

“Ryan, chú Daniel cũng sẽ tự hào về cháu.” Daniel rốt cục có cơ hội chen vào nói, vì mình tìm về một ít cảm giác tồn tại.

“Ba ba thật tốt, chú Daniel cũng tốt, lần sau cục cưng cùng chú xem lang cục cưng và hùng ba ba.”

Daniel: “... Được.”

Ba người cùng nhau ăn cơm tối, Daniel đưa Iven và Ryan trở về nhà. Iven giúp Ryan tắm, đem nhóc con kia bao thành một đoàn ném vào trong chăn.

“Iven, tâm tình của anh hôm nay không tệ nga.” James mặc áo ngủ, lắc lư.

“Kỳ thực trên đời này cũng không có nhiều tuyệt cảnh như vậy, luôn sẽ có hy vọng. Tâm hoài hy vọng, có thể liền sẽ không sống mệt mỏi như vậy. James, em còn trẻ, không nên sớm coi như mình đã chết.” Iven cười nói.

“Tâm hoài hy vọng...” James khẽ cười ra tiếng.

Có người đưa cậu kéo vào địa ngục, cậu trong bóng đêm đi lâu lắm, đã quên cái gì là hy vọng.

“Iven, em gặp được kẻ lừa đảo hoàn mỹ nhất trên đời này, hần lừa em, sau đó biến mất không còn dấu vết.” James đột nhiên nói.

Iven kinh ngạc nhìn James, quá khứ này, James chưa bao giờ nói ra. Iven còn muốn nói nữa, thế nhưng James đã xoay người rồi đi.

— ❧ —

14. Chương 14: May Mắn?

Tuyển chọn là một chuyện rất quan trọng, một thiên đường, một địa ngục. Iven chọn Roy, liền đem tất cả lợi thế đều đặt ở trên người cậu ta. Đây là một trận cờ, là Iven và Roy, cùng thực tế đánh cờ. Iven cần công việc này, Roy muốn trở thành chiến sĩ, số phận để cho bọn họ cùng đi tới.

Sự thực chứng minh, Roy quả thực không khiến Iven thất vọng.

Roy sinh ra trong một gia đình công nhân, cha cậu cũng không hiểu giấc mơ của cậu, vì thế để cậu đến đại học Wriston, là bởi vì đãi ngộ và tiền lương của chiến sĩ đế quốc đều rất tốt. Roy vẫn luôn sống rất áp lực, không người nào hiểu cậu, cũng không có ai cổ vũ cậu, hơn nữa lúc thiên phú của cậu thành gánh nặng, chỉ có ước mơ mới ủng hộ cậu.

Thế nhưng, ai cũng không thể quên, Roy chỉ là một thiếu niên mười sáu tuổi, niềm tin dần dần biến mất, cậu đã bắt đầu tuyệt vọng. Sự cổ vũ và dạy dỗ của Iven thành ánh dương quang giữa mùa đông, khiến Roy đang ở trong băng lạnh cảm thấy một tia ấm áp. Trong tuyệt cảnh, con người thường càng thêm dũng cảm và chăm chỉ, cũng càng sợ khiến người khác thất vọng.

Roy không muốn để cho người duy nhất trên đời này tin tưởng cậu thất vọng, vì thế cậu dùng hết tất cả. Roy đem toàn bộ video Iven đưa từ đầu đến cuối xem một lần, mỗi một cái động tác đều ghi nhớ thật kỹ, sau đó liền tiến vào sân ảo luyện tập.

Lúc mới bắt đầu có chút ngốc, thế nhưng Roy cũng không hề từ bỏ, tiếp tục dựa theo chỉ thị của Iven mà tập luyện, mấy ngày kế tiếp, cậu lại có thể lưu loát làm ra mấy động tác trong video, cũng không có dụng phayesờng lần nào!

Roy cơ hồ không thể chờ muốn đem tin tốt này nói cho Iven.

Bọn họ hẹn gặp ở máy chủ cơ giáp số bốn, Iven đẩy cửa phòng ra, liền thấy Roy đứng ở trước mặt, lộ ra một hàm răng trắng, đang mỉm cười nhìn y.

“Thầy, động tác trong video, em đều có thể làm.”

Đôi mắt đen của Roy lóe sáng, trên khuôn mặt tuần tú ngây ngô mang vẻ kích động, rõ ràng là thân cao 1m90, không hiểu sao lại khiến y nghĩ tới Ryan. Ryan mỗi lần cũng là nháy mắt như thế này cầu y khích lệ.

Iven trong lòng đột nhiên có một tia mềm yếu, tán dương: “Roy, cậu làm tốt.”

Được khích lệ, Roy cười càng thêm xán lạn, gần như khiến Iven chói mắt.

“Thầy, em thật vui vẻ!” Roy xông tới, vốn muốn ôm Iven, sau đó đến lúc kịp phản ứng kịp người trước mắt mình là thầy, liền đem bàn bên cạnh dùng sức nhấc lên.

Bàn kia làm từ kim loại, chừng mấy trăm kg, Roy cứ như vậy nhấc bàn lên! Sức mạnh của gen cấp S có thể thấy rõ!

Để ngừa bị đập phải, Iven lạng lẹ lui đến cửa.

Roy vui vẻ đủ rồi, cũng phản ứng, có chút lúng túng đem bàn kia thả xuống tại chỗ, trên khuôn mặt ngây ngô nổi lên một tầng đỏ ửng, đỏ mặt kêu một tiếng: “Thầy.”

Iven đi vào trong phòng, sắc mặt nghiêm túc: “Cách tuyển chọn của đế quốc chỉ còn hai mươi ngày, Roy, đi trên con đường mơ ước có rất nhiều chướng ngại vật, cậu đã vượt qua một, thế nhưng kế tiếp chỉ có khó chứ không dễ hơn, vì thế cậu phải tiếp tục cố gắng.”

Roy nghiêm túc gật đầu: “Thầy, ngài kế tiếp dạy con kỹ xảo đi.”

“Hiện tại tiến vào sân ảo, để tôi nhìn chút tiến bộ của cậu.” Iven nói.

Hai người đội mũ giáp lên, trong nháy mắt liền từ trong phòng biến vào trong sân ảo rộng lớn.

Là chỉ huy chiến đấu, phải hiểu rõ chiến sĩ của mình, nắm rõ ưu thế và nhược điểm của hân, nắm rõ từng cử động của hân, để hân che đi khuyết điểm, phát huy đầy đủ mọi ưu thế. Iven cơ hồ không nháy mắt nhìn chăm chăm Roy, đem mỗi một cử động của cậu đều ghi nhớ trong lòng, sau đó tiến hành phân tích toàn diện biểu hiện của cậu.

Cơ giáp cỡ lớn trên không trung nhảy ra, động tác lưu loát hơn nữa ẩn chứa sức mạnh cực lớn. So với mấy ngày trước, Roy thật sự có tiến bộ rất lớn.

Thế nhưng, muốn được trung tâm chỉ huy quân sự hàng đầu để quốc chọn, vẫn còn chênh lệch.

Roy làm động tác lật mình, xuyên qua lan can ngang thật cao. Iven đột nhiên nhấn một nút, sân ảo trong nháy mắt chuyển thành hình thức chiến đấu, cơ giáp ảo đột nhiên xuất hiện ở trong sân, bắt đầu công kích Roy. Roy phản ứng cũng không đủ nhanh, thế nhưng sức mạnh cường đại, trong nháy mắt tiêu diệt hết địch nhân xông lên. Lúc cơ giáp thứ hai xuất hiện, Roy bắt đầu mệt mỏi, đến lúc sau, liền bị địch nhân vây ở trong góc, căn bản tiến công không được.

“Roy, giả công kích phía bên trái địch nhân, sau đó từ phía trên bên trái đi ra!”

“Công kích đầu địch nhân!”

“Lui về phía sau!”

“Nhảy qua!”

“Lưng!”

Roy dần dần đuổi kịp tiết tấu của Iven, qua khoảng chừng nửa giờ, đối thủ rốt cục cũng nằm trên mặt đất. Roy từ sân ảo đi ra đã mồ hôi đầy người, tóc ướt dán ở trên mặt, có vài phần chật vật, thế nhưng trên mặt lại cười rục rịch.

“Thầy, chúng ta thắng.” Roy lau mồ hôi trên mặt nói.

Trên mặt Iven vẫn mang nụ cười nhàn nhạt. Thế nhưng nếu nhìn kỹ, liền có thể phát hiện tay hân đang phát run, đây là biểu hiện kích động của Iven. Ở một khắc kia, Iven không chỉ chỉ đạo Roy, cũng giống như đứng ở trên chiến trường, cùng chiến sĩ của mình phối hợp chặt chẽ, hoàn thành một trận đấu đẹp.

Theo cấp bậc của người máy lên cao, năng lực chiến đấu của chiến sĩ cơ giáp càng mạnh, thế nhưng khả năng phản ứng và khả năng ứng biến lại sẽ tùy theo mà yếu bớt. Phía sau mỗi chiến sĩ cơ giáp ưu tú đều có một chỉ huy chiến đấu xuất sắc, chiến sĩ cơ giáp thân ở trong chiến trường tầm nhìn thường dễ bị hạn chế, sức phán đoán và khả năng phản ứng cũng không đủ, mà lúc này, tác dụng của chỉ huy chiến đấu liền được phát huy. Nhưng mà cũng có ngoại lệ, tỷ như Corrine, bởi vì hân quá ưu tú, ưu tú đến chiến đấu đồng thời có thể đưa ra phán đoán có lợi nhất, vì thế hân không cần chỉ huy chiến đấu.

“Roy, trên chiến trường, không chỉ có là một mặt tiến công, còn phải dựa vào kỹ xảo tiến hành công kích. Lui về phía sau cũng không có nghĩa là thất bại, có lui có tiến, biến lui thành tiến, có lúc ngược lại sẽ chuyển bại thành thắng.”

Iven cầm lấy máy tính bên người Roy, sáp nhập một phần cứng, số liệu rất nhanh truyền đến trong máy tính. Iven đưa máy tính cho Roy: “Phía trên này là một ít kỹ xảo, lúc còn đi học tôi sưu tập được mấy thứ tốt, cậu xem hơn mấy lần, có thể sẽ giúp ích.”

Roy nhận lấy máy tính, như nhận lấy bảo vật, gần như không thể chờ đợi mở video ra xem. Nhìn động tác đẹp lưu loát trên màn hình, Roy có vẻ rất hưng phấn: “Thầy, chờ sau này con chiến đấu đạt cấp A, không bằng người tới làm chỉ huy chiến đấu của con đi?”

Iven mỉm cười một chút, ước mơ của y là trở thành quan chỉ huy xuất sắc, chỉ đạo cho chiến sĩ cơ giáp ưu tú nhất để quốc. Lúc Roy nói xong, lòng Iven trong nháy mắt chấn động, thế nhưng rất nhanh khôi phục lại bình thường.

“Tôi không được bồi dưỡng, kinh nghiệm và học thức đều cực kỳ hữu hạn. Roy, cậu rất ưu tú, cậu cần người chỉ đạo chiến đấu ưu tú hơn.” Iven nghiêm túc nói, y nói là thật lòng.

“Thầy, người lợi hại như vậy, vì sao không tiếp tục tiến tu?” Roy tò mò hỏi.

Iven lộ ra một nụ cười thần bí, Roy càng thêm tò mò, xít lại gần.

“Bởi vì... Trong kỳ thi nhập học, tôi đập đầu giáo viên.” Iven nghiêm túc nói.

Roy mở to hai mắt nhìn: “Thật vậy sao?”

“Đương nhiên là giả.” Iven nói xong liền xoay người rời đi.

Roy ngẩn ra, nghĩ không tới Iven cư nhiên sẽ nói đùa với cậu. Sau khi Iven rời đi, lực chú ý của Roy rất nhanh tập trung đến video Iven cho cậu.

Iven vừa đi vào phòng giáo viên, đã bị Colin gọi đến phòng làm việc của gã.

Colin ngồi trên ghế, mở toàn thân gần như chất đầy cái ghế.

“Iven a, mau ngồi!” Colin trên mặt tươi cười, trong đôi mắt nhỏ lại mang theo một tia âm u.

Iven ngồi xuống đối diện Colin, nét mặt hơi lộ ra vẻ nghi hoặc.

Colin cũng không thừa nước đục thả câu nữa, nói thẳng: “Iven a, đại học Wriston, với trấn Johan là đại học tổng hợp tốt nhất, đế quốc vẫn hết sức coi trọng. Tên của tướng quân Gris, tin tưởng cậu đã sớm nghe qua. Tướng quân đế * hàm cao nhất, sinh ra trong gia tộc lâu đời nhất đế quốc Oss, là phụ tá đắc lực của tổng thống đại nhân, tướng quân Gris, gần như là đại biểu cho thắng lợi, là ánh hùng của cả đế quốc. Lần này tổng thống phái tướng quân Gris đến Wriston tiến hành tuyển chọn, có thể thấy được mức độ coi trọng của tổng thống đối đại học Wriston.”

Tuyển chọn trong một thành do một người phụ trách, Corrine phụ trách lại thật ra là tuyển chọn của cả thành Klims, đại học Wriston chỉ là một trong nhiều đại học không đáng kể, Colin sẽ hết sức nâng đỡ Wriston, cũng hết sức coi trọng chính mình. Iven rủ mi, gật đầu, tiếp tục nghe Colin dài dòng.

“Trường học dự định phái vài giáo viên làm đại biểu đi tiếp đón tướng quân Gris. Những người may mắn này là do tất cả giáo viên trong trường bỏ phiếu quyết định. Iven, chúc mừng cậu, cậu là một trong số những người may mắn đó!” Colin lớn tiếng nói, một bên vỗ tay, giọng nói cực kỳ khoa trương!

Tuyển chọn của đế quốc rất nghiêm khắc, lấy tiêu chuẩn năm nhất của đại học Wriston rất khó có người được chọn. Colin nghĩ, Iven có tám mươi phần trăm có khả năng phải rời khỏi Wriston. Thế nhưng nếu như Iven đi tiếp đón tướng quân Gris, vạn nhất nhận được ưu ái của tướng quân, kế hoạch của gã chẳng phải là đi tong sao? Cho nên khi biết Iven được chọn là giáo viên đại biểu, cực kỳ không vui. Nhưng mà gã không thể không nhìn kết quả bỏ phiếu, chỉ có thể cắn răng nói tin tức này cho Iven.

Iven sững sờ một chút, đối với ‘thù quang vinh’ như vậy, lại hoàn toàn không có một chút vui vẻ nào.

Corrine · Gris.

Thời gian là liều thuốc tốt, cho dù ái hận sâu cỡ nào cũng sẽ theo thời gian dần dần nhạt đi. Iven mất năm năm, đem tên này chôn vào chỗ sâu nhất trong lòng. Năm năm, tình yêu của y đối Corrine hầu như nhạt đi. Năm năm trước, nhìn Corrine trong ti vi, Iven còn có thể thất thần, thế nhưng hiện tại, y có thể bình tĩnh xem xong cuộc phỏng vấn của truyền thông đế quốc với Corrine.

Lòng Iven đã bình tĩnh trở lại, thế nhưng y cũng không muốn gặp lại Corrine, dù sao quan hệ của bọn họ quá mức đặc biệt, gặp lại cũng là một loại xấu hổ.

Nhưng mà, có một số việc là không thể lựa chọn.

“Iven, cậu lại không vui vẻ, thấy ngu chưa!” Thanh âm chua chát của Colin vang lên, mang theo châm chọc nói, “Thấy tướng quân Gris cần phải có tinh thần chút, không nên đã làm mất mặt Wriston của chúng ta!”

Iven không thấy Colin trào phúng, lễ phép nói tạm biệt, liền ra khỏi phòng làm việc.

Đã vào cuối mùa thu, lá trong sân trường rơi đầy đất, chung quanh đều là gốc cây trụi lủi, một cảnh tượng hoang vắng. Iven đứng bên cửa sổ, nhìn phía xa xa, gió thu thổi qua, thổi lá rụng đầy đất, thổi rối tóc Iven, tóc đen bay bay, cơ hồ chặn hai mắt của Iven.

15. Chương 15: Đến

Ngày mười một tháng mười là quốc khánh của đế quốc Oss. Vào ngày này, trên đường cực kỳ náo nhiệt, trên quảng trường từ sớm đã tụ tập rất nhiều người, mỗi người trong tay đều cầm một lá cờ, quốc ca du dương vang lên, mọi người bắt đầu phát cờ, hoan hô lên.

Ngày này, cũng là ngày tướng quân đế quốc Corrine đến trấn Johan.

Có lẽ là vì tiếng huyền náo bên ngoài, Iven tỉnh dậy rất sớm, lại thấy không thể ngủ được nữa. Trong lòng Ryan đang ngủ say, hai tay nhỏ bé nắm áo ngủ của Iven thật chặt. Iven cẩn thận lấy tay của Ryan ra, từ trong chăn bò ra. Iven mặc áo ngủ rộng, mở cửa ban công, đi ra ngoài, sau đó cẩn thận đóng cửa lại. Y chống hai tay trên lan can, nhìn ra ngoài. Trời bên ngoài vẫn đen, thế nhưng trên đường đã có rất nhiều người, vì là ngày quốc khánh, toàn bộ trấn Johan thức tỉnh rất sớm. Sáng sớm có chút lạnh, Iven khép chặt áo ngủ, liền đứng như vậy, hít thở không khí sáng sớm, chờ trời từng chút từng chút sáng lên.

Buổi sáng tám giờ, ăn sáng xong, Mary liền dẫn James và Ryan đến trung tâm quảng trường rộng lớn trong trấn giúp vui, Iven một thân một mình ở nhà.

Tám giờ rưỡi, tiếng chuông cửa vang lên, Iven đi tới trước bệ cửa sổ, đã nhìn thấy Elise đối diện y vẫy tay. Iven ra đầu, cầm đồ liền đi xuống lầu dưới.

Giáo viên đại diện được đại học Wriston chọn chính là Iven và Elise, Elise học thuật nghiêm cẩn, đồng thời vóc người đẹp, các nam nhân đều muốn bỏ phiếu cho Elise, Iven tính cách ôn hòa, xử sự nghiêm túc, các nữ sĩ lại bỏ phiếu cho Iven. Elise hầu như vui vẻ đến điên rồi, nhất là ngày hôm nay, chỉ cần nghĩ đến muốn cùng tướng quân Corrine tiếp xúc thân mật, càng thêm kích động khó có thể tự kiềm chế.

Trường học đặt biệt phái một chiếc ô tô sức từ sa hoa, dùng để đưa đón Corrine, mà Elise và Iven đều dính quang này. Iven nhìn Elise trong xe, không khỏi mở to hai mắt nhìn. Bởi vì Elise ăn mặc quá hấp dẫn, tóc màu vàng rủ bên vai, vai bán lộ, áo váy bó sát bày ra đường cong trên cơ thể, trên mặt trang điểm hơi đậm, trên chân mang một đôi giày cao gót mười phân, cả người nhìn qua tựa như nữ lang khiêu gợi trong quán bar.

Hoàn toàn tương phản với trang phục của Elise, Iven mặc trên người một bộ tây trang xám tro, bộ tây trang là bộ tốt nhất trong tất cả đồ của y, tuy rằng đồ hạ giá, thế nhưng được là phẳng cực kỳ chỉnh tề, một thân cũng không phải hàng hiệu, thế nhưng rất sạch sẽ. So với Elise, lại có chút quá mộc mạc.

“Elise, cậu là muốn đi bar sao?” Iven nhìn Elise lộ rõ cả chân, không khỏi nói.

Bây giờ là cuối mùa thu, Elise thậm chí ngay cả tất cũng không mang, Iven triệt để sợ gây người, phong độ của thân sĩ khiến y cởi áo khoác, đưa cho Elise.

Elise ghét bỏ nhìn áo của Iven: “Iven thân ái, chỉ cần nghĩ đến lập tức có thể nhìn thấy tướng quân Corrine anh tuấn, toàn thân tớ đều nổi lên một ngọn lửa!”

Iven lặng lẽ đem áo khoác mặc lại trên người, sau đó nói: “Ngọn lửa này cũng không thể ngăn cản cậu bị cảm mạo.”

Elise trừng Iven: “Thân ái, ánh mắt của cậu sao? Y phục trên người tớ giống với phu nhân Carine, mười năm trước, tướng quân Corrine đã từng tại quốc yến khen cách ăn mặc của phu nhân Carine!”

Elise nói gợi lên hồi ức của Iven, Carine đúng là một mỹ nữ gợi cảm. Nếu như không phải bởi vì gen đặc thù, Carine sớm đã là vợ của Corrine. Thế nhưng trên thế giới này không có nhiều quả như vậy, Corrine đã định trước không thể hưởng thử diễm phúc kia.

“Iven, Corrine là nhân vật anh hùng của đế quốc, cậu nhìn thấy hấn sẽ không vui sao?” Elise tò mò hỏi.

Vui vẻ? Iven chống cằm nghiêm túc suy tư, quan hệ giữa y và Corrine, lần thứ hai gặp mặt, cũng không phải là gặp lại niềm vui, mà là một loại xấu hổ, thì có cái gì vui vẻ chứ? Hơn nữa Iven rất lo lắng, nếu như y nhịn không được đi tới đánh tướng quân đế quốc một trận sẽ như thế nào?

Bởi vì chuyện của Ryan, Iven có oán hận, thế nhưng loại oán hận sâu đậm này, chính hắn cũng không biết. Không có chờ mong, thế nhưng Iven vẫn còn có chút khẩn trương. Loại khẩn trương này chẳng biết từ đâu nổi lên, từ sáng sớm, Iven liền bắt đầu tâm thần bất định. Iven hít sâu một hơi, sau đó dựa lưng vào ghế. Xe bình ổn lái đi, thậm chí khiến người không thể cảm giác được là đang chuyển động.

“Tướng quân Corrine là tình nhân trong mộng của nữ nhân, cho nên đối với nam nhân đế quốc mà nói, hắn không chỉ có là thần tượng, mà còn là tình địch.” Iven nhắm mắt lại, thanh âm bình ổn nói, “Tiểu thư Elise thân ái, cậu sẽ mong chờ gặp mặt tình địch sao?”

“Iven, lẽ nào cậu thích người thầm mến tướng quân Corrine?” Nhiều chuyện là thiên tính của nữ nhân, Elise đương nhiên cũng không ngoại lệ. Iven hiện tại một mình nuôi con, cô cơ hồ có thể tự nào bỏ mẹ của đứa bé vì Corrine mà vứt bỏ chồng...

“Thân ái, đến sân bay rồi.” Iven nói.

Lực chú ý của Elise trong nháy mắt bị dời đi, cô hầu như không thể chờ đợi liền xuống xe, hướng phòng chờ khách mà chạy đi. Iven ở sau lưng nàng, cước bộ bình ổn. Trấn Johan gần như một nửa số người đều tập trung ở quảng trường trung tâm, vì thế sân bay cũng có chút vắng vẻ. Iven nhìn đồng hồ một chút, chín giờ mười phút, mà máy bay của Corrine đến lúc chín giờ rưỡi.

Từ thành này đến thành khác, phương tiện chủ yếu có hai loại: máy bay và phi hành khí, máy bay dân dụng giá rẻ, thích hợp cho người dân bình thường, mà phi hành khí lại là lựa chọn của quý tộc. Corrine vì đi công tác, ngồi chính là phi hành khí do quân đội cung cấp. Pháp luật đế quốc quy định, để duy trì sinh hoạt bình thường, phi hành khí và máy bay đều phải đáp xuống sân bay.

Chín giờ rưỡi, một phi hành khí quân dụng đúng giờ đáp xuống sân bay, mười lăm phút trước Elise vẫn là người điên đột nhiên an tĩnh lại, biến thành mỹ nữ lãnh diễm, mang trên mặt nụ cười nhàn nhạt, ngồi ở phòng chờ khách, an tĩnh đợi. Iven hầu như không nhận được nghĩ sẽ tiến đến khích lệ cô một phen.

Mặt Elise đột nhiên đỏ, Iven như có cảm giác quay đầu lại, xuyên qua cửa kính phòng chờ nhìn ra ngoài, cửa phi hành khí mở ra, Corrine từ phía trên đi xuống. Corrine mặc một thân quân trang xanh đậm, bên hông thắt lưng màu trắng, eo thon dài cứng cỏi, trên tay mang bao tay da màu đen, cả người đều mang vẻ oai hùng, lại thêm khuôn mặt anh tuấn, đủ để khiến người điên cuồng.

Xa cách năm năm, vốn có có thể vĩnh viễn không gặp lại, hai người lần thứ hai gặp mặt. Ở một khắc kia, trong lòng Iven cực kỳ vi diệu. Người kia, hầu như chiếm cứ toàn bộ thời niên thiếu của Iven. Sau đó y toàn tâm toàn ý yêu năm năm, lại tổn năm năm, không phải quên, mà là chôn cất, chôn cất mối tình đơn phương tuyệt vọng này.

Chôn cất là một quá trình thống khổ, Iven mất ngủ qua, uất ức qua, thế nhưng y cuối cùng tới đỉnh điểm. Tâm tư dần dần phai nhạt, quan trọng nhất là, y có Ryan.

Tình yêu phai đi, chỉ còn cảm giác hận.

Người đợi ở đại sảnh đã thấy người bên ngoài, thế nhưng ánh mắt của Corrine vẫn chưa rơi trên người bọn họ. Corrine cúi bỏ bao tay, bắt đầu hướng phòng chờ khách đi tới.

Elise lập tức đứng dậy, đi về phía trước.

Ngay ở một khắc đó, di động của Iven đột nhiên vang lên, tiếng chuông đột ngột khiến Iven có cảm giác cực kỳ sợ hãi. Lòng bàn tay Iven đổ chút mồ hôi, nhận điện thoại.

“Iven, mau tới y viện Scott, Ryan ngất xỉu!” Thanh âm lo lắng của Mary vang lên.

Ở trong nháy mắt đó, trong đầu Iven nháy mắt trống rỗng, cả người cũng bắt đầu không thể khống chế run rẩy! Trong chốc lát, Iven liền ra bên ngoài!

Elise vẫn chưa chú ý tới Iven rời đi, mà là đến bên Corrine, gần như ưu nhã nói: “Tướng quân Corrine, xin chào, tôi là giáo viên số học của đại học Wriston, Elise Dander, ngài có thể gọi Elise, vị này chính là đồng nghiệp của tôi, Iven...”

Elise nhìn lại bên người, bên cạnh mình lại là trống không! Iven người này thế nào không thấy!

Lúc nghe hai chữ ‘Iven’ kia, Corrine anh tuấn đột nhiên nhú mày. Ở trong nháy mắt đó, trong lòng của hắn hiện lên một tia tâm tình khác thường. Iven, trong đầu của hắn hầu như có thể tưởng tượng ra bộ dạng của người kia...

“Tướng quân Corrine?”

Corrine hoàn hồn, lộ ra một nụ cười mê người nói: “Nữ sĩ thân ái, những ngày kế tiếp làm phiền cô.”

Mặt Elise trong nháy mắt đỏ lên.

Iven bị Elise nguyên rửa vô số lần lúc này đang tùy tiện ngăn một chiếc xe chạy đến y viện Scott. Sắc mặt của Iven rất khó coi, cả người trở nên luống cuống, Iven lần đầu tiên hận lái xe quá chậm, trên xe mỗi một phút đồng hồ đều thập phần gian nan, Iven nhìn nhà cao tầng ngoài xe thoáng qua, dùng sức nắm tóc mình.

Xe dừng ở cửa y viện Scott, sau vài phút, Iven liền chạy ra, chạy vào trong y viện.

Mary đang ngồi bên ngoài phòng cấp cứu, thấy Iven đầu đầy mồ hôi, lập tức đứng lên.

“Ryan đâu?”

“Ryan còn ở bên trong, đã vào một giờ.” Mary nói, trên mặt có chút hổ thẹn, “Iven, xin lỗi, là ta không có chiếu cố tốt Ryan.”

Iven hít sâu một hơi, ngồi xuống bên người Mary, ánh mắt thẳng tắp trừng cửa phòng cấp cứu.

“Thân ái, cái này cũng không trách bác.” Iven thấp giọng nói.

Iven không nói gì thêm, y đột nhiên rất muốn hút thuốc. Thời gian từng giây từng phút trôi qua, mỗi một phút đều là một loại dày vò. Chuyện như vậy, Iven cũng không phải là lần đầu tiên, thế nhưng mỗi một lần cũng khiến y cảm giác ở sát biên giới của cái chết.

Cửa phòng cấp cứu đột nhiên mở, Iven đứng mạnh dậy.

“Bác sĩ, con tôi thế nào?” Iven khẩn trương hỏi.

Bác sĩ mặc áo khoác trắng diện vô biểu tình nhìn Iven: “Bệnh nhân vốn chức năng của cơ quan nội tạng có chỗ thiếu hụt, vì hưng phấn mà khiến cho tim tạm thời cung cấp máu không đủ, sau đó dẫn đến hôn mê, hiện tại đã thoát khỏi nguy hiểm.”

Lòng của Iven vẫn treo cao rốt cục để xuống, ở trong nháy mắt đó, cả người đều sống lại.

Ryan được chuyển đến phòng săn sóc đặc biệt. Iven cẩn thận đi vào, Ryan nằm ở trên giường bệnh, nhắm chặt hai mắt, khuôn mặt nhỏ nhắn không có chút huyết sắc nào, môi xanh tím, đứa bé nhỏ nhỏ, vô cùng yếu đuối.

Iven đột nhiên rất muốn khóc.

Thế nhưng Iven không khóc, mà là trợn to hai mắt, không nháy mắt nhìn chằm chằm Ryan. Y không thể mất đi Ryan, y cũng sẽ không mất đi Ryan, thế nhưng trước lúc này, y phải kiên cường, kiên cường đợi ngày nào đó Ryan khá hơn.

— ❧ —

16. Chương 16: Khôi Phục

Chức năng của cơ quan nội tạng có chỗ thiếu hụt, ở thời đại y học kỹ thuật cực kỳ phát triển, loại bệnh này cũng không phải là bệnh nan y. Chỉ cần tiến hành ghép tim, thì có thể hoàn toàn bình phục. Thế nhưng tạng nguyên là lấy từ tế bào của, tế bào từ phân chia, phân hoá, sau đó hình thành một trái tim hoàn chỉnh, tổng cộng cần năm năm.

Trái tim thích hợp với Ryan bốn năm trước ngay tại y viện quận của Klims bắt đầu gây trở ngại, mỗi một ngày đều cần một khoản phí lớn để duy trì, mà sau cùng phí phẫu thuật, để quốc chỉ chịu một nửa, phần nửa còn lại cũng rất lớn. Vì thế Iven không ngừng kiếm tiền, mới miễn cưỡng có thể duy trì đến nay.

Iven tâm hoài hy vọng, vì thế chưa từng có tuyệt vọng qua, niềm tin trong lòng y rất vững chắc, một ngày nào đó, bảo bối của y sẽ như những đứa trẻ khác, khỏe mạnh lớn lên.

Sáng sớm, khi tia dương quang đầu tiên chiếu vào phòng bệnh, chiếu vào khiến mắt của Iven có chút đau nhức. Iven một đêm cũng không ngủ, tay hần vẫn khoát lên cánh tay nhỏ của Ryan, chỉ có cảm giác mạch đập bình ổn, Iven mới có thể an tâm lại. Iven vươn tay, nhẹ nhàng mà vuốt ve đầu Ryan. Ryan còn chưa tỉnh, thế nhưng sắc mặt dễ nhìn hơn rất nhiều, đứa nhỏ kia ngủ rất an ổn.

Iven nhìn Ryan gần người thật lâu, thẳng đến khi bụng quá đói, Iven mới đứng dậy. Có lẽ là vì tuột huyết áp, có lẽ là vì một đêm không ngủ, Iven đứng lên liền cảm thấy một trận choáng váng, dựa vào tường mới miễn cưỡng đứng vững. Iven cũng không thích mùi của y viện, mùi nước khử trùng trộn lẫn, hầu như khiến người khó có thể hô hấp. Iven ghét loại cảm giác này, y viện khiến y cảm thấy sợ hãi.

Sau khi Iven đơn giản rửa mặt, vừa muốn ra ngoài, đúng lúc này, đột nhiên vang lên tiếng đập cửa. Iven mở cửa, đã nhìn thấy Daniel đứng ở ngoài cửa, trong tay còn cầm bữa sáng.

Lần đầu tiên thấy Daniel, Iven cũng không thích hắn. Daniel vẫn luôn mặt không đổi, hơn nữa hành vi cùng lời nói đều thập phần quái dị, hoàn toàn cách xa nhận thức của Iven đối với người bình thường. Nhưng mà ở chung một thời gian dài, Iven phát hiện, kỳ thực Daniel là một người thập phần tỉ mỉ. Bác sĩ trẻ tuổi Daniel vẫn mang gương mặt như vậy, là bởi vì mặt hắn bị tê liệt, mà hắn vẫn nói quái dị, còn lại là đang biểu đạt một loại quan tâm.

Những thứ này cũng không phải là Iven tận lực lý giải, mà là Daniel bình thường tìm y nói chuyện phiếm, vì thế dần dần, Iven càng ngày càng hiểu rõ Daniel.

Bởi vì quá nhiều người quen Daniel đều dừng lại ở giai đoạn thứ nhất, vì thế ở trong mắt rất nhiều người, Daniel cao ngạo lãnh đạm, kiêu ngạo như một con công, đối với người khác sẽ xa cách, sẽ lãnh trào nhiệt hống. Bởi vậy Daniel có nhân duyên cũng không tốt. Không tốt khiến người có chút đồng tình.

Lúc này Daniel mặc một thân tây trang màu đen, thắt cà vạt màu nhạt, tóc được chải chỉnh tề, đứng ở ngoài cửa, trong tay mang theo bữa sáng thập phần không ăn nhập.

Iven nhường ra một vị trí, Daniel nhỏ giọng đi vào, đem bữa sáng đặt lên bàn, vẻ mặt lo âu nhìn Ryan trên giường. Bởi vì tối hôm qua gọi cho Iven, Iven cũng không nhận, Daniel từ James mới biết chuyện của Ryan, vì thế sáng sớm thì xin nghỉ rồi qua đây. Đứa nhỏ kia toàn thân đều nghiêm nghiêm thật thật, miệng nhỏ nhắn hơi giương, hô hấp nhẹ nhàng, lông mi thật dài như cây quạt, thỉnh thoảng sẽ động một cái, thập phần khả ái. Mặt của nó có chút trắng, bộ dáng vừa mạnh vừa yếu ớt, nhìn vật khiến lòng Daniel thất chặt lại. Daniel cẩn thận kiểm tra một phen, sau khi phát hiện đứa nhỏ kia đã không có vấn đề gì, mới thở dài một hơi.

Bởi vì trong bệnh viện có hệ thống sưởi hơi, vì thế Iven chỉ mặc một sơ mi trắng, tóc đen có chút lộn xộn tán loạn trên đầu, áo sơ mi cũng có nếp nhăn, hai nút trên cùng cởi ra, lộ ra xương quai xanh khiêu gợi và làn da trắng nõn. Iven dựa tùy ý đứng vào tường, cả người có một loại mê hoặc vô hình, Daniel thấy có chút sững sờ.

Iven đột nhiên đứng thẳng người, nhắc tới bữa sáng liền đi sát vách phòng nghỉ, Daniel sau đó đi theo.

“Cảm ơn!” Iven hạ thấp thanh âm nói.

Daniel nỗ lực kéo kéo khóe miệng, trên mặt vẫn là một bộ mặt không đổi: “Bữa sáng đối với cơ thể là rất quan trọng, không những cung cấp dinh dưỡng, hơn nữa có thể đẩy mạnh tuần hoàn máu trong thân thể, nếu như không ăn sáng thời gian dài, có thể ngã bệnh.”

Nhìn Daniel, Iven đột nhiên rất muốn cười.

Bữa sáng rất phong phú, hơn nữa đủ dinh dưỡng, Iven rất thích ăn. Mùi vị ban đầu của thức ăn, không chỉ ngon mà còn khiến người hưởng thụ. Bánh mì, bánh kem, còn có sữa đậu nành và bánh quẩy, Daniel thậm

chỉ cẩn thận tỉ mỉ mà chuẩn bị một phần cho Ryan.

Mấy năm qua, Mary và James đối với y và Ryan đều tốt, Daniel là người thứ ba, quan tâm đến từ những người khác, rất dễ khiến người cảm động.

“Daniel, cảm ơn cậu.” Iven nghiêm túc nói.

Daniel vẫn là mặt không thay đổi, thế nhưng trái tim nhỏ cũng đã reo hò.

“Iven, xác suất ghép tim thành công là 95%, vì thế không cần lo lắng, Ryan rất nhanh sẽ khá hơn.” Daniel nói.

Xác xuất phẫu thuật thành công rất cao, nhưng mà khiến Iven sợ, là quá trình chờ đợi. Quá trình này, y phải cẩn thận bảo vệ Ryan, vạn nhất có cái gì ngoài ý muốn... Chính như chuyện hôm qua. Bốn năm qua, đứa nhỏ của y vẫn sống sát bên ranh giới giữa sự sống và cái chết. Thời gian phẫu thuật càng gần, Iven lo lắng đến hầu như có chút thần kinh.

“Iven, sắc mặt anh rất khó nhìn, trước ngủ ở chỗ này một giấc, tôi ở bên ngoài.”

Iven không có cự tuyệt ý tốt của Daniel, y quả thực mệt chết đi. Iven đang nằm trên giường trong phòng nghỉ, liền ngủ. Iven ngủ được cũng không tốt, y vẫn đang nằm mơ, tình cảnh trong mơ rất rối loạn, rất nhiều người xuất hiện. Lần thứ hai lúc tỉnh lại, đã là buổi chiều. Iven từ trên giường bò dậy, đi tới trước phòng bệnh, mới phát hiện Ryan đã tỉnh lại, lúc này đang ngồi ở trong lòng Daniel, Daniel cầm chén cháo trong tay, vụng về mà cẩn thận đút Ryan ăn.

Đứa nhỏ kia ngẩng đầu một cái liền nhìn thấy Iven, đầu nhỏ từ trong lòng Daniel chui ra: “Ba ba!”

Iven đi tới, nhóc con từ trong lòng Daniel bò ra, bò đến bên cạnh Iven, khuôn mặt tròn vo đột nhiên nhăn thành một đoàn: “Ba ba, hôi hôi!”

Iven lúc này mới nhớ tới, y một đêm cũng không có tắm, trước quá mức mệt mỏi, mà lúc này, Iven thích sạch sẽ cả người đều không thoải mái.

Iven bị Ryan thúc đi tắm.

Sau khi Iven rời đi, nhóc kia biểu tình đột nhiên xụ xuống. Daniel đặt chén trên bàn, sau đó ôm Ryan vào trong ngực, hỏi: “Ryan, làm sao vậy?”

“Ba ba là bởi vì cục cưng mới hôi sao?” Nhóc con ử rử cúi đầu nói.

“Ryan, con cái đều là tiểu thiên sứ của cha mẹ, nhóc là tiểu thiên sứ của ba ba nhóc, vì thế chỉ cần nhóc thật vui vẻ, ba ba mới có thể vui vẻ.” Daniel mặt không chút thay đổi nói.

Nhóc con ngẩng đầu, con ngươi chuyển vòng, hai mắt xanh thăm thẳm lóe sáng: “Chú Daniel, chú thật tốt, cục cưng phải bởi chú đi xem lang cục cưng và hùng mụ mụ.”

Daniel: “...”

Tắm rửa xong Iven toàn thân khô mát hơn rất nhiều, Ryan cũng ăn xong, lúc này đang ngồi xếp bằng ở trên giường bệnh, cầm trong tay sách nhỏ nghiêm túc xem. Daniel thì ngồi ở một bên, đang cầm di động xem tin tức.

Iven đi tới bên người Ryan ngồi xuống, nhóc con không có ngẩng đầu, cái mông lại lén lút dịch dịch, dời đến bên người Iven, sau đó tựa trên người Iven.

Khi thấy trong sách chiến sĩ cơ giáp và địch nhân chiến đấu, nhóc con sẽ gấp phát ra tiếng kinh hô nho nhỏ, trên khuôn mặt nhỏ nhắn biểu tình biến hóa đa dạng. Iven ở một bên lẳng lặng nhìn nó, trên mặt mang nụ cười nhàn nhạt.

Thân thể của Ryan đã không còn vấn đề gì lớn, vì thế chỉ ở y viện ở một ngày, ngày thứ hai liền ra viện.

Lúc Iven đi làm lại, đối mặt là Colin hỗn hển.

“Iven, việc tiếp đón tướng quân Corrine rất quan trọng, cậu tốt cuộc đi nơi nào! Trường học chọn cậu, không phải là vì cho cậu lười biếng!”

“Iven, trách nhiệm của cậu đâu? Bỏ công việc đột nhiên biến mất, nếu như chọc giận tướng quân Corrine, bị tổn hại là cả Wriston!”

“Iven, cậu tiếp tục như vậy nữa, Wriston sợ là không lưu được cậu!”

Bộ dạng Colin tức giận tựa như một con lợn rừng đang tức giận, thịt mỡ trên người càng không ngừng lay động, vừa mắng, vừa kịch liệt thở hổn hển.

Trước kia Iven trên mặt vẫn là mang theo nụ cười khéo léo, thế nhưng bây giờ Iven trên mặt cười có chút sâu: “Đây đúng là lỗi của tôi, tôi sẽ đi xin lỗi tướng quân Corrine, bởi vì con tôi sinh bệnh nằm viện mà không thể đi đón hân, đây là nguyên nhân của riêng tôi, mong hân không trách tội Wriston chậm trễ. Hơn nữa trường học xử phạt tôi, tôi sẽ rời khỏi Wriston.”

Iven nói xong liền vòng qua Colin đi ra ngoài.

Sự tình xa xa không có quan trọng như Colin nói, gã bắt quá muốn mượn cơ hội này hung hăng làm khó để Iven một phen. Khiến Iven hiện tại ly khai, cũng không phải là quyết định của trường, trên thực tế, Iven vắng mặt, vẫn chưa mang đến vấn đề gì. Elise là một người tiếp đón xuất sắc.

Thế nhưng nếu như Iven hiện tại đi tìm Corrine, như vậy toàn bộ trường học đều sẽ biết chuyện này. Colin liền luống cuống, chạy đến kéo Iven, hung ác nói: “Tướng quân Corrine đang sân chiến đấu! Iven, cậu nhớ kỹ cho tôi, nếu như lần này năm nhất không có ai được chọn, lập tức rời khỏi Wriston!”

Colin nói xong, liền thở phì phò rời đi.

Elise vội vã bu lại, lo âu nhìn Iven: “Kỳ thực cũng không có vấn đề gì, tướng quân Corrine cũng không biết có hai người tiếp đón, hân chỉ hỏi một ít chuyện của trường học, dọc theo đường đi cũng không có gì không vui.”

Iven lộ ra một cười, trừng mắt nói: “Nếu quả thật có chuyện, tới tìm tôi nói chuyện là hiệu trưởng. Thân ái, tôi chỉ là muốn dọa gã thôi.”

Elise yên lòng, hừ một tiếng: “Bắt quá cũng quá đáng tiếc, tướng quân Corrine so với ti vi nhìn đẹp trai hơn nhiều, quả thực đẹp trai đến ngây người.”

Elise tự đáy lòng nói, nhưng không có quá kích động.

“Thân ái, đây không phải là lưu cho người đơn thân các cậu có cơ hội tiếp xúc sao?” Iven trêu ghẹo nói.

Kỳ thực y đã thấy Corrine, người kia so với năm năm trước, cũng không có thay đổi gì quá lớn. Trước mặt người ngoài vĩnh viễn là phong độ thân sĩ, chỉ có y biết, tâm người kia, có bao nhiêu ngoan độc. Iven hít một hơi thật sâu, nhu nhu trấn mình.

“Iven, tướng quân Corrine có chút lạnh lùng a!” Elise ngồi ở trên ghế của Iven, có chút thất lạc nói.

Iven có chút kinh ngạc nhìn Elise. Corrine thích thứ xinh đẹp, Elise ngày thường thập phần đẹp, sao lại lạnh lùng chứ?

— ❧ —

17. Chương 17: Tuyển Chọn

Corrine lại mơ. Cảnh trong mơ chính là mấy năm trước, khi đó Iven chưa rời đi. Trong mơ tất cả đều rất mơ hồ, ánh mặt trời soi sáng khiến mọi thứ đều tựa hồ biến thành màu xám trắng, hoa tử la lan bên cửa sổ đã nở rộ, trong phòng tựa hồ đầy mùi hương nhàn nhạt thơm ngát. Corrine không nhìn thấy Iven, thế nhưng hân biết y vẫn ở đây. Trong nhà được dọn dẹp ngăn nắp, trong tủ treo tây trang và quân trang được treo cách xa nhau theo màu, máy pha cà phê vẫn đang chạy. Corrine ngồi trên ghế sa lon, khuôn mặt nhàn tản, nhưng mà dần dần, Corrine bắt đầu phiền muộn.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, mi tâm của Corrine dần dần nhú lên. Trong phòng tắm tựa hồ có tiếng nước vang lên, Corrine đứng dậy, đi đến.

—— mở cánh cửa kia.

Trong lòng có một thanh âm vang lên. Phía sau cánh cửa kia tựa hồ cất giấu thứ gì rất quan trọng, rất thần bí. Trong lòng Corrine trống vắng, chỉ cần đẩy ra cánh cửa kia, liền có thể tìm được thứ hần muốn. Thế nhưng, Corrine trong lòng lại nổi lên một trận kinh hoàng, nếu như đẩy ra, sẽ không có gì cả sao? Lúc đẩy cửa ra dục vọng càng ngày càng mãnh liệt, Corrine rốt cục vươn tay, nhẹ nhàng đẩy cánh cửa kia...

Lúc mở mắt ra, ánh dương quang đã rất mãnh liệt. Từ trong mơ giật mình tỉnh giấc, Cảm giác trống vắng trong lòng Corrine càng thêm rõ ràng, lông mi anh tuấn vo thành một nắm. Sắc mặt của hần cũng không dễ nhìn, trên khuôn mặt anh tuấn phủ một tầng âm u, khiến người không khỏi sợ hãi.

“Tướng quân Corrine, tuyển chọn buổi chiều nửa giờ sau sẽ bắt đầu.” Quan tùy hành thận trọng nói. Mặc dù chỉ là nghỉ trưa, trời biết Corrine lúc rời giường dễ bị cơ nào, nếu vận khí không tốt, có thể bị Corrine đập đầu. Quan tùy hành che đầu, tùy thời chuẩn bị chạy trốn.

Corrine chậm rãi ngẩng đầu, mặt không thay đổi nhìn quan tùy hành. Quan tùy hành bị hần nhìn phát run lên. Tâm tình của Corrine tuy thấp phần ác liệt, nhưng lại không nổi giận. Đầu của hần bắt đầu chậm rãi chuyển động. Đại học Wriston thành Klims được chọn làm nơi tuyển chọn, trường đại học này nằm ở trấn Johan, từ quy mô đến lịch sử, cũng là trường đại học đứng đầu trong các trường ở Klims. Corrine không nghĩ qua ở trong trường này sẽ có thu hoạch, biểu hiện của các học sinh lúc sáng khắc sâu vào quan điểm của Corrine, những học sinh này, tư chất bình thường, trình độ không đủ để tiến vào trung tâm chỉ huy quân hàng đầu đế quốc.

Nửa canh giờ sau, Corrine mặc quân trang màu xanh biếc, trên đầu mang mũ giáp, đứng trong phòng điều khiển, cả người đều toát ra khí chất lạnh thấu xương. Phương thức tuyển chọn lần này chính là chiến đấu, đối thủ là cơ giáp ảo, mạnh yếu thế nào là do Corrine đặt ra. Đầu tiên Corrine tiến vào sân ảo, Herlius toàn thân đều là xám bạc, mang vẻ lãnh cảm mà tràn ngập sức mạnh.

Corrine điều khiển Herlius tiến đến chỗ cao nhất trong sân ảo, chỗ này vốn là một góc chết trong sân ảo, không có cơ giáp nào có thể lên đây. Thế nhưng Corrine và Herlius dựa vào kỹ xảo và phối hợp để lên, tầm nhìn chỗ này cực kỳ tốt, toàn bộ sân ảo đều có thể thấy rõ.

Người khiêu chiến lục tục tiến vào sân, cơ giáp ảo đợi thời cơ tốt nhất để bắt đầu công kích. Đối với cơ giáp ảo, một số quan tuyển chọn sẽ cố ý đặt số liệu ở mức thấp nhất, sau một hồi lâu quan sát khả năng phản ứng và cường độ sức mạnh của học sinh. Corrine lựa chọn phương thức này có vẻ có chút hơi thô bạo, hần đặt số liệu mức cực hạn, thắng thì đi qua, thua thì loại. Thắng bại là biểu hiện trực quan nhất của năng lực.

Người khiêu chiến thứ nhất tiến vào sân ảo, điều khiển cơ giáp nhảy, đánh, tránh khỏi công kích của cơ giáp ảo vòng thứ nhất, kế tiếp, người khiêu chiến bắt đầu tiến công, đạn sáng rơi trên cơ giáp cứng rắn, mảnh kim loại bay đầy trời, động tác của người khiêu chiến cũng không linh mẫn, cơ hồ bị cơ giáp ảo đánh mạnh, ném ra ngoài chiến trường.

Người khiêu chiến thứ nhất thất bại, kế tiếp là người thứ hai, biểu hiện như người trước, không hề kiên trì đến mười phút, liền bị cơ giáp ảo đánh bại. Người thứ ba... Người thứ tư...

Cứ như trải qua, mắt Corrine hơi nheo lại, hần thậm chí quên mất người trước mặt là người thứ mấy. Corrine ngáp một cái, hần nghĩ có thể ở trong phòng điều khiển quan sát vẫn dễ chịu hơn một chút.

Nhìn cơ giáp ảo đem người không biết thứ mấy ném ra khỏi chiến trường, Corrine đột nhiên mở to hai mắt nhìn, vì người khiêu chiến đột nhiên tránh khỏi sự kìm hãm của cơ giáp ảo, nhảy tới phía sau cơ giáp ảo. Cứ nhảy có chút bất ngờ, thế nhưng động tác cũng không tính là khó, khiến Corrine kinh ngạc chính là, vị trí người khiêu chiến rơi xuống vừa đúng là góc chết của cơ giáp ảo.

Corrine nhất thời lên tinh thần, hai mắt nhìn chăm chăm vào người khiêu chiến, không bỏ qua bất cứ động tác nào của người khiêu chiến. Người khiêu chiến vẫn không nhúc nhích đứng ở đó chỗ, như tượng đá. Lúc

cơ giáp ảo xoay người, người khiêu chiến đột nhiên bắt đầu tiến công, sức mạnh của người khiêu chiến cực kỳ cường đại, trực tiếp nâng một chân của cơ giáp ảo lên, lật ngược nó!

Cơ giáp ảo rơi ra bên ngoài sân, người khiêu chiến cư nhiên thắng lợi!

Trong phòng điều khiển cũng điên rồi, một nhân viên công tác ở một bên xem cuộc chiến nhất thời hoan hô lên! Hôm nay là ngày cuối cùng, học sinh có hy vọng nhất của nhà trường hôm qua đã bị loại, bọn họ vốn đã từ bỏ, không nghĩ tới bây giờ lại có người đánh bại cơ giáp ảo!

“Eric, là người khiêu chiến số bao nhiêu, mau nhìn xem!”

“Là số 48, người khiêu chiến số 48!”

“Ác, để cho tôi tới nhìn, đây tột cùng là người dũng cảm nào!”

“Trời ạ, chính là học sinh năm nhất, Roy · Klien! Đây không phải là cái tên cuồng phá đồ sao? !”

Trong phòng điều khiển, liên tiếp phát ra tiếng kinh hô cảm thán.

Roy là người khiêu chiến cuối cùng, có thể tham gia khiêu chiến đều là học sinh xuất sắc khoa cơ giáp của Wriston, mà Roy, là do nhà trường muốn để cho Roy tự thôi học, mà đưa cậu an bài vào. Ai cũng không nghĩ tới đối Roy không thể điều khiển cơ giáp chỉ có sức mạnh lại có thể được chọn.

Corrine rời khỏi sân ảo, ánh mắt liền ở trong phòng điều khiển tìm tòi: “Người khiêu chiến vừa rồi đâu?”

Một thiếu niên bị đẩy tới trước mặt Corrine, trên mặt thiếu niên có vẻ kích động không kiềm chế được, trong đôi mắt đen lóe sáng lên, nhìn thấy Corrine hầu như không kiềm nén được muốn thét chói tai.

“Chúc mừng cậu được trung tâm chỉ huy quân sự hàng đầu để quốc lựa chọn.” Corrine tháo bao tay xuống, hướng phía Roy đưa tay phải ra.

“Tướng quân Corrine!”

Roy chưa từng vui vẻ như vậy, cậu cư nhiên thực sự làm được rồi! Cậu đánh bại đối thủ, được trung tâm chỉ huy quân sự hàng đầu để quốc chọn! Hơn nữa hiện tại thần tượng của cậu còn đứng ở trước mặt nói chuyện với cậu! Cậu gần như vui vẻ muốn nhảy lên! Roy không cùng Corrine bắt tay, mà là trực tiếp cho Corrine một cái ôm thật to.

Bị thiếu niên so với chính mình thấp hơn chút ôm, trên khuôn mặt anh tuấn của Corrine lộ ra một nụ cười, thân sĩ ôm ngược thiếu niên.

Tiếp đó, tướng quân Corrine và người chiến thắng dũng cảm của đại học Wriston nói chuyện riêng.

Ở trước mặt thần tượng, Roy có vẻ hết sức kích động, hưng phấn mà nói rất nhiều chuyện. Gia đình của cậu, ước mơ của cậu, còn có người thầy mang đến hy vọng trong lúc cậu rơi vào tuyệt cảnh.

Trên mặt của Corrine vẫn mang vẻ thân sĩ lễ phép cười, nghe thiếu niên lải nhải không ngừng.

“Góc độ cậu chọn vừa này rất tinh chuẩn.” Corrine khích lệ nói.

“Đó là đương nhiên, mỗi cơ giáp đều sẽ có một điểm mù, trong video của thầy có giải thích kỹ điểm này.” Roy đặc ý nói, “Tướng quân Corrine, tôi là Roy Klien, học sinh năm nhất đại học Wriston, ngài là thần tượng của tôi!”

“Xin chào, Roy, thầy của cậu là Collin sao?” Hai ngày trước, Corrine gặp toàn bộ giáo viên dạy chiến đấu cơ giáp các năm của đại học Wriston, hẳn nhớ rõ phụ trách năm nhất gọi là Collin, là một người trung niên có chút tròn trịa.

“Gã sẽ không dạy tôi!” Roy hừ một tiếng, “Thầy của tôi rất lợi hại !”

Thiếu niên nói là ‘của tôi’, tự như vị thầy giáo kia chỉ thuộc về một mình cậu, đồng thời trên mặt mang vẻ đắc ý và kiêu ngạo, trong miệng cậu người thầy kia cũng không phải là giáo viên chuyên nghiệp của khoa cơ giáp, bởi vậy mà có vẻ thần bí hơn. Corrine đột nhiên có chút ngạc nhiên.

“Điểm mù của cơ giáp, tất cả mọi người biết, thế nhưng muốn tìm được cũng rất khó. Nhìn ra được, vị thầy giáo kia của cậu quả thực rất lợi hại.”

Nghe xong lời của Corrine, Roy nghĩ so với kích lệ mình thì hài lòng hơn.

“Thầy Iven chính là tốt nghiệp Cyperlise, so với cái lão già Colline kia lợi hại hơn.” Roy nói.

“Iven?” Ngày đó lúc ở sân bay, Corrine cũng nghe được cái tên này. Toàn bộ đế quốc gọi là Iven có vô số người, người mà hắn biết sau khi biến mất năm năm trước, liền thực sự hoàn toàn không có tin tức. Iven, Cyperlise... Corrine đột nhiên cảm thấy một luồng khí ghen ở ngực, cả người đều trở nên có chút phiền muộn.

Corrine hít sâu một hơi, đem phiền muộn này đè xuống, thế nhưng sắc mặt lại không thể nào dễ nhìn.

“Thầy của cậu... Y tên đầy đủ tên gì?” Corrine hỏi, tay phải theo bản năng nắm thành quyền.

“Thầy gọi là Iven · Winston, tướng quân Corrine, ngài muốn gặp y một lần sao?” Roy hỏi.

Iven · Winston.

Một khắc cái tên đó vang bên tai, Corrine đột nhiên cảm thấy có vật gì đó ở trong lòng rơi xuống, có vật gì đó đang từ dưới đất chui lên, trái tim đột nhiên đập kịch liệt.

Corrine đột nhiên nở nụ cười: “Được, sáng mai tôi vừa lúc rảnh rồi.”

— ❧ —

18. Chương 18: Hạnh Phúc

Wriston rốt cục không cần phải mang danh không có người được chọn nữa, vì tin tức tốt này, Iven sớm được nghỉ. Phụ nhân Mary mang theo James đến Thành Klims thăm người thân, trong nhà chỉ còn lại Iven và Ryan.

Iven trước đến trường của Ryan. Trời đông giá rét, nhất là ven biển Klims, càng lạnh hơn vài lần. Lúc Iven đến, trường vẫn chưa tan học. Iven xuống xe, dựa vào trạm xe, hai bên đường đều là những gốc cây trụi lủi, sắc trời có chút âm u, trên đường rất ít người, thoát nhìn có chút thê lương. Đợi khoảng chừng hơn mười phút, lục tục có người đi ra, Iven liếc mắt liền nhìn thấy Ryan trong đám người. Nhóc con mặc áo lông màu trắng, nhìn xa xa, đã nhìn thấy một cầu tuyết trắng. Cầu tuyết trắng đang lăn đến, bên người còn theo một cầu đen.

Iven nhớ kỹ đứa nhỏ đen đen trắng trắng gọi là Edda, Ryan thường xuyên nhắc tới nhóc, mỗi lần nhắc tới đều là bộ dạng cực kỳ ghét bỏ. Ryan trực tiếp nhào vào lòng Iven, Edda đứng ở một bên, ngược mặt nhìn Iven và Ryan.

“Ba ba, mẹ của Edda muốn tới nay tới đón hắn.” Ryan nói, khuôn mặt nhỏ nhắn bị đông cứng đến đỏ lên.

Iven đem khăn quàng choàng quanh cổ Ryan chặt một chút, đến mức Ryan chỉ lộ ra một khuôn mặt nhỏ nhắn. Iven cúi đầu nhìn nhóc kia, Edda đang dùng bộ mặt không thay đổi nhìn Iven. Iven chỉnh lại mũ cho Edda, Edda mặt đen đột nhiên có chút đỏ lên.

“Edda, đây là ba ba của tớ, cậu theo chúng tớ về nhà, rồi gọi mẹ cậu đến tới nhà của tớ đón cậu.” Ryan quay đầu, hướng Edda nói.

“Chú.” Nhóc đen kia kêu một tiếng, tựa hồ có chút xấu hổ.

Iven ôn hòa lên tiếng trả lời. Y trước đem Ryan ôm vào trong xe, buộc dây an toàn cho nó xong, lại bế Edda vào. Hai nhóc con kia ngồi song song ở ghế sau, Ryan nhìn chăm chăm Iven, Edda thì lại nhìn chăm chăm Ryan.

Iven trước đưa hai nhóc đến siêu thị. Hai nhóc còn quá nhỏ, Iven trong tay ôm một, tay phải nắm một.

“Edda, cậu thích tôm nhất!” Ryan chỉ vào quầy đông lạnh nói.

Edda mặt không thay đổi nhìn tôm trước, sau đó lại nhìn Ryan, rồi từ từ gật đầu: “Là tớ thích ăn tôm.”

Iven: “...” Y nhớ kỹ Ryan thích ăn nhất chính là tôm tươi. Nhóc con kia tựa hồ là đang... Khi dễ Edda?

Nhìn Ryan vẻ mặt vô tội và Edda diện vô biểu tình lại hết sức phối hợp, Iven không nói gì.

Ở thời đại khoa học kỹ thuật phát triển, rau dưa trở thành nguyên liệu cực kỳ hiếm, giá trị dinh dưỡng của nó còn cao hơn thuốc dinh dưỡng rất nhiều. Đi một vòng, Iven mua tôm tươi và một ít rau dưa. Mua xong, Iven đưa hai nhóc con về nhà.

Lúc Roy gọi tới, Iven đang mở cửa, trong tay cầm một túi rau dưa. Hai nhóc con tay trong tay theo phía sau Iven.

“Thầy, con được chọn rồi!” Thanh âm của thiếu niên trầm thấp nhưng khó giấu được sự hưng phấn.

Iven cười: “Roy, chúc mừng cậu.”

“Thầy, cảm ơn người!” Roy nói.

“Cậu là học trò của tôi, dạy cậu một vài thứ vốn là việc nên làm.” Iven nói.

“Không, con có rất nhiều giáo viên, thế nhưng không có ai như người.” Roy nghiêm túc nói, “Thầy, sáng sớm ngày mai có rảnh không? Tướng quân Corrine muốn gặp người.”

Iven khê buông tay, túi trên tay không cẩn thận rơi trên mặt đất, thức ăn bên trong rơi ra, rơi đầy đầy đất. Hai nhóc con kia liền vội vàng đem các thứ nhặt vào túi, mỗi người mang phân nửa, ngoan ngoãn đứng bên người Iven. Ryan ngước đầu nhìn Iven nghe điện thoại.

Iven sờ sờ đầu Ryan, nhóc kia hạ thấp đầu. Iven muốn cự tuyệt, giữa y và Corrine đã không còn bất cứ quan hệ gì, cần bản không cần phải gặp mặt.

“Tướng quân Corrine nói, ngày mai hấn ở quán cà phê Harise chờ người. Thời gian là chín giờ sáng mai, hấn đã thay người xin nghỉ với nhà trường. Hấn còn nói mong người sẽ đúng hẹn.”

Hành động của Corrine, theo hấn là một loại săn sóc, nhưng với Iven, lại là một loại uy hiếp. Corrine là khách quý của Wriston, nếu như lãnh đạo nhà trường biết Corrine muốn gặp riêng y, mà y không đi, không cần Colin châm ngòi thổi gió, nhà trường sẽ trực tiếp xa thải y.

Iven cúp máy, mở cửa, ôm hai nhóc đổi dép nhỏ, liền để cho bọn nó đi vào trước.

Một bữa tối ba người ăn, hai nhóc con cũng không nhàn rỗi, lúc Iven xào rau, hai nhóc con mặc tạp dề nhỏ in hình hoạt hình, ngồi xổm bên chậu nước, đang rửa rau.

Tài nấu nướng của Iven không thể dùng từ được để hình dung, mà là tốt. Từ một học viên tốt nghiệp Cyperlise đột nhiên trở thành một người vợ, Iven học nấu ăn, Iven làm cơm năm năm, tài nấu nướng sau năm năm có thể sánh ngang đầu bếp nhà hàng.

Hai nhóc con ăn rất vui vẻ, cuối cùng đều vuốt bụng nhỏ tròn vo bắt đầu thông thả đi quanh phòng tiêu thực. Sau khi ăn cơm tối xong, hai nhóc song song ngồi trên ghế sa lon xem tivi. Iven thì làm việc ở thư phòng.

Lúc TV chiếu ra một hình ảnh, Edda đột nhiên mở to hai mắt nhìn, nắm tay Ryan có chút chặt. Ryan nhìn Edda, lại nhìn TV một chút.

“Edda.” Ryan nghi hoặc.

“Bảo bảo, ba ba khi còn sống rất thích hấn.” Edda chỉ vào người trong TV nói.

Ryan nhìn người trong TV, người kia có mắt màu xanh nhạt giống nó, lớn lên rất đẹp.

“Bảo bảo, tớ nhớ ba ba.” Edda buồn bực nói.

Ryan vươn tay, khoát lên vai Edda, tựa như đang an ủi.

“Bảo bảo, tớ nghĩ muốn chữ kí của hần đưa cho ba ba.”

“Tớ đây dẫn cậu đi.” Ryan đột nhiên ngồi ngay ngắn, biến thành bộ dáng tiểu đại nhân, nghiêm túc nói.

Tám giờ, mẹ của Edda tới, đó là một nữ nhân hơi cao có chút gầy, sắc mặt bởi vì mệt mỏi cũng không dễ nhìn. Nữ nhân và Iven nói chuyện xong, liền đón Edda đi. Trong phòng chỉ còn lại Iven và Ryan. Hai người trước đi tắm, cùng thay áo ngủ. Ryan ngồi xếp bằng trên giường, gương khuôn mặt nhỏ nhắn, mi tâm nhỏ nhỏ cũng nhíu lại.

Iven nghĩ thập phần thú vị, vừa dọn dẹp vừa nói: “Ryan, con đang suy nghĩ gì vậy?”

“Ba ba, người nói cục cưng sau này lớn lên làm chiến sĩ đánh để quốc Cady, hay là tham gia viện khoa học để quốc nghiên cứu lực hút giữa các vì sao?”

Vấn đề của Ryan khá hàm súc.

Iven sửng sốt một chút, nhìn một đoàn nhỏ nhỏ trên giường, Iven nhất thời không biết trả lời thế nào.

“Bảo bối thích gì hơn?” Iven hỏi.

“Cục cưng muốn trở thành chiến sĩ dũng cảm, thế nhưng giáo viên nói, lực hút giữa các vì sao rất mạnh, so với một nghìn chiến sĩ cơ giáp còn lợi hại hơn.”

“Bảo bối, nên làm thứ mình thích chứ không phải lợi hại.”

Ryan khoanh chân ngồi trên giường, thấy Iven lên giường, liền bò qua, ngồi trong lòng Iven, đôi mắt xanh lam nhìn chăm chăm Iven.

“Cục cưng đã biết, ba ba thích gì? Ước mơ của ba ba là làm giáo viên sao?”

Iven lắc đầu: “Không phải ước mơ của ai cũng có thể thực hiện.”

Lông mày của Ryan nhíu lại, cúi đầu, tay nhỏ nắm thành một đoàn: “Là vì cục cưng sao? Ba ba vui vẻ sao?”

Iven vuốt ve đầu Ryan, cứng chịu nói: “Ba ba rất vui vẻ, hiện tại ước mơ của ba ba chính là nuôi Ryan thành một tiểu mập mạp ”

Mắt của Ryan tối đi lại sáng lên, trong đôi mắt xanh lam tựa như hiện lên một tầng nước: “Cục cưng yêu nhất ba ba! Thế nhưng tiểu mập mạp... Sẽ béo như Edda sao?”

Nhìn gương mặt ngây thơ của Ryan, Iven đột nhiên nổi lên ý định trêu chọc, mặt lộ vẻ mát mát nói: “Lẽ nào bảo bối không vui sao?”

Tay nhỏ của Ryan đồng thời nắm lại, qua lúc lâu mới rầu rĩ nói: “Cục cưng thích...”

Iven ôm Ryan vào ngực, nhóc con vẫn trầm tĩnh rầu rĩ phải trở nên mập mạp, có chút buồn bực cúi đầu.

Iven cảm giác trong lòng ấm áp, y có Ryan, liền có vật quý báu nhất trên thế giới này. Về phần những người khác, gặp hay không gặp, thì có quan hệ gì chứ?

— ❧ —

19. Chương 19: Gặp Mặt

Quán cà phê Harise nằm ở trung tâm trấn Johan, phía trước là quảng trường rộng lớn với đài phun nước, xung quanh hoa lan tím nở đầy, quán cà phê ngập trong hương khá lãng mạn.

Iven đứng bên ngoài quán. Xuyên qua cửa kính tối màu, có thể nhìn thấy thân ảnh của mình, Iven chỉnh lại cà vạt một chút, thẳng đến khi hình bóng trên kính là một thân quân áo chỉnh tề, mới đẩy cửa quán.

Corrine và Roy cùng ngồi ở một góc, trước mặt Corrine là một ly cà phê. Ly cà phê, Corrine chỉ uống một ngụm liền không uống nữa. Vị đạo quá đậm, Corrine thì thích vị nhạt mà thơm ngát, hẳn đã thật lâu không uống cà phê hợp khẩu vị.

Lông mày của Corrine nhăn lại, hẳn đang suy tư. Ở chung năm năm, tính cách của Iven rất tỉ mỉ nghiêm cẩn, thế nhưng cũng không có chỗ nào khiến hắn nhìn khác đi phần nào. Vì thế lúc biết kỹ xảo của Roy là do Iven dạy, Corrine là có chút kinh ngạc.

Lúc biết Iven của Wriston là Iven · Winston, Corrine đột nhiên muốn gặp Iven. Đó là một loại tình tự hoàn toàn xa lạ, đột nhiên từ dưới đất chui lên, tập kích cả người hắn. Một buổi tối, Corrine cũng không ngủ. Trong đầu của hắn hiện lên rất nhiều đoạn ngắn kỳ kỳ quái quái, rất nhiều người xuất hiện trong đoạn ngắn này, thế nhưng hắn không nghĩ tới cư nhiên sẽ có Iven, hơn nữa số lần Iven xuất hiện rất nhiều.

Corrine nghĩ, bản thân tựa hồ bị ma ám.

Lúc Iven tiến vào quán cà phê, Corrine liền thấy được y. Iven bộ dạng vẫn như năm năm trước không có gì thay đổi. Trong ý thức của Corrine, Iven vẫn thuộc về hắn, chỉ cần một động tác hay ánh mắt của hắn, Iven liền biết hắn muốn cái gì. Xa cách năm năm, lần thứ hai nhìn thấy Iven, trong lòng Corrine có một loại cảm giác như tâm tình kích động. Lúc ngồi bình ổn phải dựa vào nghị lực để duy trì, Corrine liền cảm giác có chút không ổn.

Ánh mắt của hắn vô tình quan sát người trước mắt, một thân tây trang, tóc như đã lâu không cắt, tuy rằng được xử lý tốt, nhưng có chút quá dài, vành mắt lúc này có hơi đen, là dấu hiệu của việc thiếu ngủ. Một hồi quan sát, Corrine đưa ra kết luận, Iven cũng không quá tốt.

Lúc Corrine quan sát Iven, Iven cũng đang quan sát Corrine. Nhân loại trải qua kế hoạch mấy triệu năm, theo việc cải tiến gen và trình độ trị liệu tăng cao, tuổi thọ bình quân cũng tăng đến hai trăm tuổi. Corrine bốn mươi tuổi, so với năm năm trước càng có mị lực hơn. Lần thứ hai gặp Corrine, Iven cho là mình sẽ hận hắn, cho là mình sẽ nhịn không được tới đánh hắn một trận. Thế nhưng trên thực tế, Iven rất bình tĩnh. Tất cả nỗi lòng kia hóa thành bình tĩnh, Iven nghĩ, mình thực sự từ trong tình yêu say đắm mà tuyệt vọng đi ra. Mà bảo bối của y, cũng hoàn toàn không có quan hệ gì với người trước mắt.

Iven đi tới trước mặt Corrine, mỉm cười lễ phép, đưa tay phải về phía Corrine nói: “Tướng quân Corrine, xin chào.”

Corrine nhìn chằm chằm mặt Iven, thanh âm của Iven quá mức bình thản, hoàn toàn không có kinh hỉ và kích động, Corrine muốn từ trên mặt y tìm ra kẽ hở.

Sau đó hắn thất bại.

Corrine nhăn mày, nhưng vẫn đưa tay ra, cầm tay Iven, thân sĩ nói: “Iven, xin chào.”

“Nguyên lai các người quen nhau!” Roy kinh ngạc nói.

Một người là tướng quân đế quốc, một người là giáo viên của Wriston, không có chút liên hệ nào sao hai người có thể biết nhau? Hơn nữa vì sao thầy chưa từng nhắc đến?

Corrine ngồi trên ghế, tự tiểu phi tiểu nhìn Iven, tựa hồ muốn nghe giải thích của y. Đã từng là vợ chồng, sớm tối chung sống năm năm, vô luận điểm nào, Iven cũng không nên lãnh đạm với hắn như vậy.

Nhưng mà, Iven trả lời: “Tướng quân Corrine, ngài cứ nói đi?”

Trong trí nhớ của Corrine, Iven là người nghiêm túc ôn nhu, mà lúc nhìn hắn, trong đôi mắt đen của Iven sẽ có một tia sáng. Mà bây giờ, tia sáng kia đã biến mất, nhiều hơn chính là lãnh đạm và xa cách. Trong mắt Corrine lóe lên một tia lãnh quang, thanh âm cũng không dễ nghe: “Chúng ta vốn là bạn bè.”

Roy nhìn Corrine một chút, lại nhìn Iven một chút, cậu vốn tôn kính Iven, nguyên lai Iven lại quen biết Corrine, Roy đối Iven sùng kính lại sâu thêm hai phần.

Corrine cúi đầu, bưng ly cà phê uống một ngụm. Iven không nói gì, Roy cũng thấy được cảm giác xấu hổ trong đó, không nói gì. Ba người liền lẳng lặng ngồi như vậy.

“Roy, cậu về trước đi.” Corrine đột nhiên nói.

“Được!” Roy liền vội vàng đứng dậy, hướng Corrine và Iven nói tạm biệt liền rời đi.

Trong quán cà phê, Corrine và Iven ngồi đối mặt nhau.

“Iven, mấy năm này, cậu có khỏe không?” Corrine mở miệng nói.

“Không có gì tốt, cũng không có gì không tốt.” Iven dựa vào ghế, ánh mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, có chút thờ ơ nói.

“Iven, cậu không quá tốt. Mười triệu Oss tệ đã dùng hết rồi sao?” Corrine hỏi.

Iven quay đầu nhìn Corrine, không nói gì.

“Iven, nếu như có gì cần giúp, cứ việc nói cho tôi biết. Chính như lời năm năm trước, tôi mong cậu sống tốt.” Corrine nghiêm túc nói.

Iven đột nhiên cười. Iven cười lộ lên kỳ thực rất đẹp, hai lúm đồng tiền bên khóe miệng thoát nhìn có chút khả ái. Corrine không chớp mắt nhìn theo y. Iven cười, trong quá khứ có đôi lúc tận tâm, khiến Corrine cảm thấy phiền chán, thế nhưng hiện tại, hẳn đột nhiên có chút hoài niệm nụ cười như vậy.

“Harry có khỏe không?” Iven chuyển đề tài.

Corrine nhíu mi, Iven ân cần thăm hỏi chẳng biết tại sao khiến hắn có chút không hài lòng.

“Cậu ấy đến Cyperlise, khoa cơ giáp chiến đấu.” Corrine nói.

“Khoa cơ giáp chiến đấu ở Cyperlise là tốt nhất toàn bộ đế quốc, sau khi tốt nghiệp khẳng định tiền đồ vô lượng.” Iven khách quan nói.

“Đúng vậy, cậu ấy thích.”

Nói đến chuyện này khiến Corrine có chút bực bội, Corrine trực tiếp đứng dậy rời đi, lúc trở lại lần nữa đã qua mười phút.

“Iven, đi theo tôi.” Ngữ khí của Corrine khiến người không thể cự tuyệt.

Iven hơi có chút bất đắc dĩ đứng lên, đi theo sau Corrine, theo hắn đi vào bên trong quán cà phê. Corrine mang Iven trực tiếp đến trước máy pha cà phê.

“Iven, tôi muốn uống cà phê cậu pha.” Corrine nói thẳng, “Máy pha cà phê ở chỗ này.”

Iven đột nhiên mở to hai mắt nhìn, trên mặt biểu tình thập phần khó tin. Bọn họ lần thứ hai gặp mặt, Corrine lại muốn y pha cà phê, trong một quán cà phê? Lẽ nào Corrine dùng trăm phương nghìn kế muốn gặp y chính là vì muốn cà phê y pha?

Iven rất muốn quay đầu rời đi, thế nhưng y nhịn được.

Hơi nóng bên trong khiến Corrine có chút khó chịu, Corrine nói: “Tôi ở bên ngoài chờ cậu.” Nói xong liền xoay người rời đi, lưu lại Iven và nhân viên công tác hai mặt nhìn nhau.

“Tiên sinh, vừa nãy vị tiên sinh kia đã mua máy pha cà phê này, ngài cần gì xin nói cho tôi biết, tôi sẽ chuẩn bị cho ngài.” Nhân viên công tác mở miệng nói trước.

Iven hít sâu một hơi, hướng nhân viên công tác nói: “Lấy cho tôi một ít hạt cà phê.”

Cà phê của Iven kỳ thực là bắt đầu từ hạt cà phê, từng chút từng chút xay thành bột, sau đó sẽ đặt vào máy pha cà phê. Mỗi một bước đều phải cẩn thận, bảo đảm hạt cà phê được xay mịn và thời gian, nhiệt độ khi nấu.

Một ly cà phê, Iven mất tròn một giờ. Iven nhìn cà phê đen trong ly bốc hơi nóng như lúc trước, đột nhiên nghĩ nếu như y trực tiếp đem ly cà phê này đổ xuống đầu Corrine thì thế nào nhỉ?

Iven hầu như có thể tưởng tượng, ngày mai lãnh đạo nhà trường sẽ luân phiên tìm y nói chuyện, sau khi phê bình y một phen liền sa thải hẳn. Iven hít sâu một hơi, bưng ly cà phê ra ngoài.

Corrine mặc tây trang màu đen, tây trang buộc quanh đường cong cơ thể khiêu gợi, hẳn dựa vào ghế, lộ ra vẻ lười biếng. Lúc Iven bưng ly cà phê đi ra, ánh mắt của Corrine liền tập trung trên người y.

Iven đặt ly cà phê xuống, sau đó khi ngồi xuống đối diện hẳn.

Corrine gần như không chờ nổi bưng ly cà phê, uống một ngụm. Mùi vị xa cách năm năm, thập phần khiến người hoài niệm. Ở một khắc kia, buồn bực vẫn nghẹn trong lòng, cũng tựa hồ từ từ tản ra.

Tâm tình của Corrine không khỏi khá hơn, nhìn Iven ngồi đối diện, cũng cực kỳ thuận mắt.

“Đường bỏ nhiều hơn trước đây một chút, bất quá cũng không ảnh hưởng đến mùi vị.” Corrine bình luận.

Iven càng không ngừng nhìn đồng hồ đeo tay, ý tứ muốn rời khỏi hàm xúc hết sức rõ ràng.

Ánh mắt Corrine rơi trên tay của Iven, ngữ điệu cơ hồ khẳng định: “Cậu còn dùng cái đồng hồ kia.”

Cái đồng hồ đeo tay này tuy rằng không phải là Corrine tặng, thế nhưng dù sao cũng là thứ năm năm trước, ở trong mắt Corrine xem ra, đây cũng là biểu hiện Iven vẫn thích hẳn. Có nhận thức này, khóe miệng Corrine hơi nhếch lên, đường cong gương mặt càng thêm thúy hơn.

Nhưng mà hẳn không biết, đối với Iven mà nói, y chỉ là không đủ tinh lực và tiền tài để đổi một cái khác.

“Cậu vẫn luôn dạy ở Wriston? Ước mơ của cậu là trở thành một giáo viên?” Corrine tâm tình khoái trá, có tâm tư để nói chuyện phiếm.

Iven đột nhiên cảm thấy chút bực mình trong lòng, y thập phần không muốn trả lời vấn đề này.

“Cậu trước đây làm việc ở cục hành chính, loại công việc văn chức đó có phải rất buồn chán không?” Corrine cho là mình đoán trúng, tiếp tục nói, “Giáo viên thì thú vị hơn nhiều đi? Ít nhất có học sinh khả ái. Roy là một học trò tốt, Iven, cậu dạy không tệ.”

Iven miễn cưỡng mỉm cười: “Tướng quân Corrine, kỳ thực ước mơ của tôi là trở thành một chỉ huy chiến đấu, tôi không thích loại công việc văn chức, cũng không thích giáo viên, thế nhưng nhân sinh sao có thể để mọi chuyện như ý? Ngượng ngùng, tôi có việc muốn đi trước, ly cà phê này từ từ dùng.”

Iven nói xong, liền đứng dậy, trong ánh mắt kinh ngạc của Corrine, xoay người rời đi.

Corrine hoàn hồn, nhìn bóng lưng của Iven rời đi, đây là hẳn lần đầu tiên nhìn thấy Iven tức giận, Iven trước kia, luôn ôn hòa lễ độ, nghiêm túc đến cứng nhắc. Iven sẽ tức giận, ngược lại khiến người nghĩ thật khả ái.

Ánh mắt u ám của Corrine vẫn đặt trên người Iven, thẳng đến khi bóng lưng y biến mất.

— ❧ —

20. Chương 20: Nghỉ Phép

Trần Johan là một trấn nhỏ an tĩnh lại xinh đẹp, nhất là khi trời nắng, ánh dương quang ấm áp, không khí hợp lòng người. Sáng sớm, lúc tia dương quang đầu tiên chiếu xuống, toàn bộ trấn nhỏ bắt đầu thức tỉnh, trên con đường đá dần dần nổi lên tiếng bước chân. Mặc lan trải dài hai bên con đường rộng lớn, đi trên đường, hương thơm nồng nặc phả vào mặt.

Bận rộn một đoạn thời gian dài, Corrine đột nhiên thích cái trấn nhỏ này, Wriston là trạm cuối cùng của Corrine, hẳn điều chỉnh kế hoạch, hướng tổng thống đề quốc xin nghỉ, dự định ở trấn Johan trải qua kỳ nghỉ cuối cùng trong năm này. Đây là một trấn nhỏ xa lạ, vì thế hẳn cần một hướng dẫn viên.

Buổi sáng, hiệu trưởng của đại học Wriston nhận được điện thoại từ tướng quân.

Như ngày thường, Iven đứng giờ đến trường, chỉ là còn chưa ngồi xuống, liền thấy Colin lắc lư tiến đến.

Trên mặt Colin mỉm cười, cũng không phải là cái loại giễu cợt trước đây, mà là nịnh nọt, cái loại tươi cười khiến người muốn ới.

“Iven, buổi sáng tốt lành, hôm nay tinh thần thoát nhìn cực kỳ tốt!” Colin hơi cúi người xuống, gần như nịnh nọt nói.

Iven nhàn nhạt nhìn Colin, chờ câu sau của gã.

Colin tựa hồ hoàn toàn không cảm thấy xấu hổ, tiếp tục thỏa mãn cười nói: “Iven, chúc mừng cậu, Roy được chọn, vì thế nhà trường định tăng lương cho cậu.”

Tăng lương đúng là một tin tức tốt, Iven lễ phép nói: “Cảm ơn.”

“Iven, còn một tin tốt, tướng quân Corrine dự định nghỉ phép ở trấn Johan xinh đẹp của chúng ta, đặc biệt mời cậu làm hướng dẫn viên. Chuyện này hiệu trưởng đã biết, vì thế mấy ngày kế tiếp, cậu không cần đi làm, chuyên tâm làm tốt công việc mới của cậu.” Colin đang cố gắng đè nén đố kỵ của mình, trên thực tế gã rất ghét Iven, thế nhưng hiện tại Iven cư nhiên được tướng quân Corrine khen ngợi, gã cũng chỉ có thể đè xuống tức giận, ăn nói khềnh khềnh để lấy lòng y.

Nghe xong lời Colin nói, Iven đột nhiên cảm thấy Corrine điên rồi. Corrine quả thực vốn kiêu ngạo, trên thực tế hẳn là người kiêu ngạo tới cực điểm, vì thế hôm qua sau khi Iven không nể mặt mà rời đi, y cho rằng Corrine cũng sẽ không muốn gặp lại y. Thế nhưng hiện tại, Corrine cư nhiên mời y làm hướng dẫn viên? ! Với hiểu biết của Iven về Corrine, chỉ có một khả năng, đó chính là Corrine điên rồi.

Đây là một công việc khiến người khác hết sức ghen tỵ, không những được ở cùng tướng quân đế quốc cả ngày, hơn nữa có thể nhận tiền lương, đến cuối năm còn có thể có một khoản tiền thưởng kèch xù, thế nhưng Iven lại một chút cũng không muốn. Nhưng mà không may, nếu như y cự tuyệt, thì y sẽ nhận được thư sa thải của đại học Wriston.

Iven lâm vào trong suy tư, cân nhắc một phen, Iven quyết định, y nghĩ mấy ngày kế tiếp ở nơi này, y cần phải quên đi ân oán quá khứ, coi Corrine như một vị khách đơn thuần, sống qua mấy ngày này, hai người sẽ không cùng xuất hiện.

Vô luận tính thế nào, đây cũng là một khoản giao dịch tốt. Y cần tiền gấp.

Iven gọi cho phu nhân Mary, thông báo chuyện của Ryan, liền mở cửa xe nhà trường cung cấp đến khách sạn Corrine nghỉ lại.

Iven nghĩ, nếu như đối tượng y phục vụ không phải Corrine, này đúng là một công việc hoàn mỹ.

Iven tựa trên ghế ngồi, mắt nhìn ra ngoài. Khoảng chừng sau năm phút, một người từ trong khách sạn đi ra. Hôm nay Corrine cũng không mặc âu phục, mà là một bộ đồ thoải mái màu trắng, phía sau lưng mang một túi du lịch, khiến nam nhân kia tựa như lập báo vậy đột nhiên ôn hòa hẳn. Đầu tóc màu đỏ, hai mắt xanh thẳm, lúc này tướng quân Corrine, hoàn toàn không giống ác ma trên chiến trường khiến kẻ khác run rẩy, mà như một sinh viên đại học.

Iven rất cực tin tưởng, Corrine là muốn đi nghỉ phép.

Corrine liếc mắt liền thấy được Iven, thấy ánh mắt của Iven vẫn đặt trên người mình, trên mặt Corrine kéo ra một đường cung đẹp mắt. Corrine mở cửa xe, ngồi ở vị trí phó lái, ánh mắt nhìn thẳng về phía trước: “Đến biệt thự cạnh biển.”

Trấn Johan ven biển, thế nhưng giá biệt thự cạnh biển đắt đến dọa người. Vì thế nguyện vọng muốn mua một căn nhà cạnh biển của Iven tan vỡ.

Dọc theo đường đi, Iven rất trầm mặc, vẫn hết sức chuyên tâm lái xe. Corrine nhắm nửa con mắt, vài lọn tóc rơi lả tả bên mặt, có loại gợi cảm khó tả.

“Iven, cậu có từng nghĩ quay về thành Oss không? Nơi đó đãi ngộ tiền lương và điều kiện sinh hoạt đều tốt hơn nhiều so với ở đây.” Corrine đột nhiên mở miệng nói.

“Trần Johan rất an tĩnh, không khí tốt, tôi thích chỗ này.” Iven nói.

Trên mặt Corrine mang vẻ nghi vấn rõ ràng: “Iven, cậu đây là trốn tránh.” Iven còn giữ cái đồng hồ đeo tay kia, cùng với ánh mắt nhìn của mình, cũng đủ để khiến Corrine tin chắc Iven đối với mình vẫn chưa dứt tình. Lúc ly hôn, Corrine quả thực mong muốn Iven có thể tìm được người để yêu. Thế nhưng hiện tại loại cảm giác tình cảm chưa dứt của Iven đối với hẳn, kỳ thực cũng khá tốt.

Iven không nói gì, Corrine cho là mình đoán trúng tâm tư của y.

Biệt thự đã sớm thuê, bởi vì là mùa đông, cũng không có nhiều người đi nghỉ. Sóng biển đánh vào bờ cát, từ xa nhìn lại, có cảm giác trống trải.

Bọn họ là buổi chiều lên đường, đến rồi nơi đó đã là năm giờ, vừa đúng lúc ăn tối. Nhà hàng hải sản vùng này rất nổi tiếng, Iven cho rằng có thể ăn được một bữa thịnh soạn, thế nhưng Corrine trực tiếp mang y đến siêu thị.

Corrine chỉ huy Iven mua một đồng hồ hải sản, thẳng đến khi hai tay đều đầy ắp hải sản, Corrine mới ngừng.

Không có sẵn bữa tối, chỉ có một đồng hồ hải sản, cho dù Corrine không nói, Iven cũng biết ý của hẳn.

“Tôm tươi nên nướng kĩ, về phần những thứ khác, cậu biết khẩu vị của tôi.” Corrine nói xong liền trực tiếp đến phòng khách, xem báo.

Iven đứng trong bếp của biệt thự, trừng mắt nhìn một đồng hồ hải sản. Y không biết vì sao năm năm trôi qua, Corrine vẫn giống như trước đây sai bảo y!

Iven hít sâu một hơi, vì thù lao năm nghìn Oss tệ một ngày, y nhận.

Corrine hiển nhiên rất hài lòng với thức ăn Iven làm, cái này liền có thể thấy được từ lượng cơm hẳn ăn. Đêm nay Corrine ăn cơm cơ hồ là gấp đôi bình thường!

“Iven, nếu như cậu muốn về thành Oss, tôi có thể tìm cho cậu một công việc, đãi ngộ tiền lương sẽ cao hơn nơi này rất nhiều, hơn nữa cũng cực kỳ dễ dàng.” Sau khi cơm nước xong, Corrine tiếp tục nói.

Iven thập phần không rõ vì sao Corrine dùng trăm phương nghìn kế khuyên y trở về thành Oss, y chắc chắn sẽ không trở về, Ryan của y ở nơi nào, y sẽ ở nơi đó, y tuyệt không muốn trở về để hằng ngày phải đối mặt với Corrine và Harry!

Sự nhần nại mười phần của Iven cũng bắt đầu nóng nảy.

Đúng lúc này, điện thoại của Iven đột nhiên vang lên.

Trong ánh mắt sáng quắc của Corrine, Iven nói tiếng “xin lỗi” liền ra khỏi biệt thự. Gió biển thổi vào mặt, phiền muộn ban nãy giảm đi rất nhiều.

“Ba ba, người đoán con là ai?” Bên đầu điện thoại kia truyền tới một thanh âm non nớt, tựa hồ để biểu hiện thần bí mà tận lực thấp giọng.

Iven lộ ra một cười: “Ta đoán là một chú heo nhỏ.”

“A a a! Ba ba thật ngốc, là cục cưng nha!” Ryan kêu lớn.

Iven làm ra vẻ ngạc nhiên nói: “Nguyên lai là cục cưng! Bảo bối hôm nay có ngoan không?”

“Cục cưng ngoan, thế nhưng cục cưng nhớ ba ba!”

“Ba ba rất nhanh sẽ trở về, bảo bối đi ngủ sớm một chút, ngủ ngon.”

Cúp điện thoại, tâm tình của Iven đã khá nhiều, Corrine cũng nhìn ra. Sau khi Iven đi vào cửa, ánh mắt của Corrine liền tập trung trên người y, trong ánh mắt xanh thẳm mang theo nghi hoặc và hiếu kỳ.

“Là ai?” Corrine hỏi.

Tay của Iven theo bản năng nắm chặt. Được coi là quý tộc hàng đầu đế quốc, nếu có người thừa kế sinh ra, nhất định sẽ có tin tức. Thế nhưng Iven đến nay chưa từng nghe qua, cho nên nói gia tộc Gris vẫn chưa có

người thừa kế. Iven không biết bởi vì nguyên nhân gì, Corrine và Harry sống chung năm năm vẫn chưa có con.

Thế nhưng những thứ này, đều cùng y không quan hệ. Y chỉ biết là, Ryan của y, không thể bị gia tộc Gris phát hiện. Cũng may ngoại trừ có mệnh lệnh của tổng thống, bất luận kẻ nào cũng không được điều động kho gen, vì thế chỉ cần y che dấu, gia tộc Gris sẽ không biết thân phận của Ryan.

“Một người bạn.” Iven thản nhiên nói.

Bạn? Nghe điện thoại của bạn có thể vui vẻ như vậy? Ngay cả nét tươi cười đều lan tràn đến khóe miệng? Trong lòng Corrine đột nhiên hiện lên một tia phiền muộn, sau đó đứng dậy, đi tới chỗ Iven.

Nam nhân được địch quốc đế quốc Cady hình dung như liệt báo vậy, Corrine toàn thân đều tản ra một khí tức nguy hiểm. Iven theo bản năng lui về sau, thẳng đến khi bị Corrine ngăn trong góc, chỉ cần ngẩng đầu, liền có thể đụng phải cằm người kia. (cằm râu =|||)

“Iven, nói cho tôi biết, vừa nãy là ai gọi cho cậu.” Corrine thấp giọng, trong thanh âm mang theo nguy hiểm.

Tình cảnh này cực kỳ giống trong phim cầu huyết mà phu nhân Mary yêu tha thiết, mà Corrine liền như người chồng tức giận hoài nghi vợ mình lăng nhăng bên ngoài. Khác biệt duy nhất chính là khí tràng của Corrine so với người chồng xui xẻo kia cường đại rất nhiều. Nếu không có tình cảnh không thích hợp này, Iven thực sự rất muốn cười.

Kỳ thực y mua vui trong khổ cực, y nhanh bị sự thất thường của Corrine lộng điên rồi. Iven nỗ lực lui về sau, khẽ nâng đầu lên, mặt không chút thay đổi nói: “Tôi nói rồi là một người bạn. Tướng quân Corrine, tôi chỉ là một hướng dẫn viên, anh sao phải hỏi đến việc tư của một hướng dẫn viên chứ?”

Hai mắt xanh thẳm của Corrine nổi lên tức giận, cả người cũng biến thành thập phần kinh khủng. Hắn không nghĩ ra, Iven tại sao có thể đối với hắn như vậy, thậm chí dùng ngữ điệu như vậy nói với hắn. Trong trí nhớ của hắn, Iven là một người khá ôn hòa, ôn hòa đến...

Ở trong nháy mắt đó, Corrine đột nhiên nghĩ thông suốt, tức giận tích tụ trong mắt từ từ tiêu tán.

“Iven, cậu vẫn còn để ý chuyện chúng ta ly hôn?”

Dù là người ôn nhu cũng có thể nổi giận, vì thế Corrine kết luận, Iven cũng không phải là lạnh lùng với hắn, mà là bởi vì tức giận chuyện ly hôn.

Bởi vậy, tâm tình Corrine cũng khá hơn một chút, hắn thậm chí có tâm tình thưởng thức tóc đen mềm mượt của Iven. Ánh mắt tiếp tục đi xuống, Corrine đột nhiên phát hiện yết hầu của mình có chút căng lên.

“Thời gian không còn sớm.” Iven đột nhiên nói, phá vỡ mộng tưởng của Corrine, “Hành trình ngày mai bắt đầu từ tám giờ sáng, bảy giờ tôi sẽ gọi anh rời giường.” Iven nói xong liền đẩy Corrine ra, chạy lên lầu.

Gọi anh rời giường...

Corrine đột nhiên nhớ đến một ít chuyện xưa, khóe miệng hơi nhếch lên, thanh âm trầm thấp mà gọi cảm: “Được.”

— ❧ —

21. Chương 21: Phi Thuyền

Biệt thự cạnh biển thập phần đẹp, nóc nhà cao hình tròn, cửa sổ tinh xảo, gạch tường màu vàng nhạt, từ xa nhìn lại, những biệt thự này sắp hàng chỉnh tề mang một kiến trúc đoàn trang. Lúc Iven vừa đến trấn Johan, khi đó Ryan còn chưa sinh ra, y đến xem qua nhà ở nơi này, đẹp dễ chịu, thế nhưng giá quá cao, Iven do dự hồi lâu, cuối cùng không mua lại.

Mấy năm qua, Iven vẫn đang không ngừng làm việc, hơn nữa thân thể của Ryan, bọn họ hầu như không có ra ngoài đi nghỉ. Đêm đã khuya, ở trong biệt thự tinh xảo mà xa hoa, Iven trở nên cực kỳ nhớ tiểu bảo bối của y. Iven lấy di động ra rất nhiều lần, thế nhưng vẫn không gọi số đầu tiên trong di động. Đã mười giờ, bình thường lúc này, Ryan đã ngủ.

Iven nỗ lực đem lực chú ý tập trung vào máy tính, văn bản chỉ chút, liệt ra mười ngày kế tiếp, sắp xếp hành trình cho Corrine. Iven là một người làm việc cực kỳ nghiêm túc, có trách nhiệm, mặc dù hành vi của Corrine như điên rồi, nhưng nếu Corrine trả lương cho y, vậy Iven sẽ cố gắng làm tốt công việc này. Ban ngày quá đột ngột, vì thế những việc này chỉ có thể làm vào buổi tối. Bản lộ trình của Iven tinh tế mà toàn diện, cho dù là hướng dẫn viên xuất sắc nhìn, cũng không khỏi không đối với y vài phần kính trọng. Iven kiểm tra bản lộ trình hai lần, không có phát hiện một lỗi nào, công việc buổi tối cuối cùng liền kết thúc.

Iven vươn người một cái, đi tới trước cửa sổ, đẩy cửa sổ ra, gió thổi trên biển xen lẫn khí mặn phả vào mặt. Phía ngoài đèn có chút tối, trong bóng tối mặt biển so với ban ngày rộng hơn rất nhiều.

Iven hít không khí mới mẻ một hồi, liền đi tắm, sau đó thay áo choàng tắm màu trắng nằm ở trên giường. Iven đột nhiên có chút khát nước, nước trong phòng không có, chỉ có thể xuống phòng khách tìm nước uống.

Đèn cầu thang cũng không mở, Iven đi xuống lầu, liền thấy trong phòng khách có một bóng đen, nhất thời hoảng sợ. Iven cẩn thận nhìn một chút, mới thở dài một hơi, thấp giọng kêu: “Corrine?”

Corrine quay đầu nhìn Iven, nam nhân anh tuấn tóc đỏ mắt xanh lúc này tựa như u linh. Corrine không nói gì, ánh mắt yếu ớt như sỏi. Iven mở đèn phòng khách, đột nhiên phát hiện Corrine có cái gì không đúng. Mặt của Corrine có chút trắng, cả người thoát nhìn có chút suy yếu khó chịu.

“Corrine, anh làm sao vậy?” Iven tiếp tục hỏi.

Corrine ngồi về trên ghế sa lon, hai tay lại đặt trên bụng, không nói gì.

“Bụng anh khó chịu?” Iven hỏi.

Corrine từ nãy giờ không nói gì, lòng tự trọng kiêu ngạo quấy phá. Chờ Iven không kiên trì được nữa muốn rời đi, Corrine rốt cuộc mở miệng.

“Bụng tôi rất đau, vì thế ngủ không được.” Corrine nói xong, lại cảm thấy thiếu, tiếp tục nói, “Cậu sao có thể mặc kệ tôi mà đi?” Ngữ điệu mang theo chỉ trích.

Iven thập phần muốn để Corrine tự sinh tự diệt, thế nhưng nếu như tướng quân Corrine vì đau bụng mà chết, Iven lại thờ ơ để hấn chết, sẽ phải chịu hình phạt của pháp luật đế quốc.

Iven không muốn vào tù, vì thế y đi tới, cẩn thận kiểm tra. Y không phải bác sĩ, thế nhưng tri thức thông thường vẫn còn có chút hiểu. Cuối cùng đưa ra kết luận chính là, Corrine ăn quá nhiều. Đường đường là tướng quân đế quốc cư nhiên bị bội thực, nhìn cái bệnh nhân hoang đường này mà buồn cười.

Iven hiểu rõ tính cách của Corrine, nếu như y nói thật ra, Corrine nhất định sẽ bởi vì xấu hổ mà nổi trận lôi đình. Vì thế Iven cũng không nói gì, mà lấy thuốc tiêu thực trong hòm thuốc đưa cho Corrine, lại rót một ly nước nóng cho hấn.

“Nằm trên giường nghỉ một chút sẽ hết thôi.” Iven nói xong, rót cho mình một ly nước liền chạy lên lầu.

Corrine trong tay cầm ly nước nóng, ánh mắt nhìn theo thân ảnh của Iven rời đi, thẳng đến khi y đóng cửa lại.

Bụng căng đau của Corrine dần dần tốt hơn chút rồi, tâm tình cũng tốt hơn nhiều. Iven quả nhiên là quan tâm hấn, thậm chí có thể phát hiện ra bệnh của hấn.

Corrine không biết là, kỳ thực mục đích thực sự Iven xuống lầu là y muốn rót ly nước kia...

Iven uống một hớp nước liền nằm trên giường, chuẩn bị ngủ. Một đêm này, Iven ngủ cũng không an ổn, luôn cảm thấy trong lòng có một chút gì đó.

Sáu giờ sáng, Iven tỉnh lại, sau khi rửa mặt thay bộ đồ thể thao, sau đó đi gọi Corrine rời giường. Iven có chìa khóa phòng của Corrine, y cũng không muốn đi vào, thế nhưng gọi Corrine rời giường đúng là một vấn đề mang tính kỹ thuật. Iven do dự một chút, vẫn là đẩy cửa tiến vào.

Corrine quả nhiên ngủ rất say, cánh tay để bên ngoài, đầu tóc có chút lộn xộn. Iven chuẩn bị dùng biện pháp cũ, quả thật có hiệu quả, đồng hồ báo thức vang lên hai lần, Corrine rốt cục động. Iven khom lưng muốn cầm đồng hồ báo thức lên, người vốn ngủ say đang chuyển tỉnh đột nhiên vươn tay, đem Iven kéo qua!

Sự tình phát sinh trong nháy mắt, Iven căn bản không kịp phản ứng, sau một khắc liền nằm trong lòng Corrine, mặt dính sát trên lồng ngực rắn chắc của Corrine.

Lúc trước Corrine cũng không thói quen như vậy, trừ phi là lúc bắt đầu nuôi mèo nhỏ Harry. Iven bắt đầu kịch liệt giãy dụa, ai biết Corrine ôm càng ngày càng nhanh, hai người liền giăng co như vậy.

“Corrine, buông, hướng dẫn viên không phục vụ ôm vào buổi sáng!” Iven thở hổn hển nói. Corrine rốt cục buông hẳn ra. Iven đứng thẳng người liền xoay người đi ra ngoài.

Hiện tại cùng trước đây bất đồng, nếu không có yêu cầu của Corrine, Iven sớm mất tâm tư làm cơm. Iven gọi bữa sáng của nhà hàng, Corrine sửa sang xong tất cả lúc xuống lầu, đã nhìn thấy trên bàn cơm bày đầy bữa sáng. Ánh mắt vui sướng rơi vào tên của nhà hàng liền tán đi.

Bữa sáng Corrine ăn cũng không vui, thế nhưng Iven lại như không có phát hiện.

Chờ Corrine ăn gần xong, Iven trong tay cầm giấy nói: “Cách nơi này 10 km, có một tòa thành trên biển. Tòa thành này xây vào năm thế kỷ trước, do vua Yali xây. Tòa thành này xây trên biển, thần kỳ hơn chính là, nó có thể theo mặt biển mà chuyển đổi vị trí, vì thế được xưng là ‘Tòa thành của các vị thần.’ đây chính là địa điểm của chúng ta hôm nay, một trong ba quang cảnh của trấn Johan.”

“Không đi tòa thành trên biển, đi khe Ác Long.” Corrine nói thẳng. Một câu nói liền bác bỏ thành quả nỗ lực cả đêm của Iven.

Tòa thành trên biển đẹp mà thần bí, mà tuyệt nhiên ngược lại, khe Ác Long nguy hiểm mà thất thường. Khe Ác Long thích hợp với thám hiểm chứ không phải là du lịch. Bất quá với danh hiệu dũng khí và trí tuệ từ trước đến nay của Corrine, chọn khe Ác Long cũng không tính là quá bất ngờ.

Kỳ thực danh tiếng của khe Ác Long ở trấn Johan lớn hơn tòa thành trên biển rất nhiều, vùng này thập phần hung hiểm, mỗi cuối năm Tết đến đều sẽ có người chết. Căn cứ theo báo cáo khoa học, bởi vì trong khe Ác Long có một loại cá ăn thịt người, loại cá này là do cá sấu cổ tiến hóa nên, có máu hung tàn.

Iven cũng không muốn đi khe Ác Long, thế nhưng ánh mắt kiên định của Corrine, căn bản không thể phản bác.

“Tôi không có mua bảo hiểm.” Iven suy tàn giãy dụa.

“Cậu sẽ không xảy ra chuyện.” Corrine nói thẳng.

Khe Ác Long là thung lũng hẹp dài sát biên giới phía đông trấn Johan, được xưng là “hoa viên của tử thần”, mặc dù thế, mỗi năm người đến thám hiểm vẫn luôn rất nhiều. Vì thế sọc đường đến khe Ác Long, Iven và Corrine cũng không phải là cô đơn chiếc bóng, Iven thỉnh thoảng sẽ thấy xe lướt qua, người trên xe còn hướng bọn họ chào hỏi.

Xe chỉ có thể chạy đến chỗ cách khe Ác Long 10 km. Tuy là mùa đông, thế nhưng cây trên trên núi vẫn xanh rậm rì, khe sâu thần bí tọa lạc tại trong quần sơn, mãnh thú sống ở trong đó tùy thời có thể tỉnh lại.

Iven dừng xe ở một bên, mở cửa xe đi xuống, Corrine cũng theo xuống. Hai người cũng chỉ mặc đồ thể thao, mỗi người một ba lô, bên trong cơ bản là tất cả dụng cụ cắm trại dã ngoại.

Kể tiếp chỉ có thể đi bộ, cũng may thể lực của hai người đều tốt, nhất là Corrine, nam nhân giống như sư tử ngủ đông, dọc đường đi đều rất nhàn nhã như dạo chơi. Lúc trời sắp tối đen, hai người mới đi tới thung lũng sát biên giới. Iven dừng bước.

“Không thể đi về phía trước. Đi lên trước nữa, đêm nay sẽ rất nguy hiểm.” Iven nói.

Corrine híp mắt nhìn về phía trước, rừng núi rậm rạp, hoàn toàn nhìn không thấy rìa ngoài. Corrine không nói gì, thầm chấp nhận lựa chọn của Iven.

Làm hướng dẫn viên, Iven tìm một chỗ rộng rãi, bắt đầu dựng lều tạm thời. Lều nén được làm từ vật chất hóa lỏng, sau khi mở ra biến thành thể rắn nhanh chóng giãn thành một cái lều khoảng chừng năm mét vuông, loại lều này rất kiên cố, cho dù là sư tử hay hổ cũng không thể đánh vỡ. Iven dựng xong, Corrine liền đi đến. Corrine thân hình cao lớn, hần tiến đến cái lều này liền có vẻ cực kỳ nhỏ.

“Đây là lều của tôi.” Iven nói, sau đó đem một lều nén khác ném cho Corrine.

Corrine mở to hai mắt nhìn, hần rõ thật không ngờ Iven sẽ đối với hần như vậy. Cả ngày hôm nay, số lần Iven nói chuyện với hần có thể đếm được trên đầu ngón tay, vì thế Corrine suy đoán, Iven vẫn còn tức giận. Corrine cau mày, cầm lấy lều liền đi ra ngoài.

Một lều khác rất nhanh được dựng lên, nằm sát bên lều của Iven. Corrine trở ra, liền lập tức lấy ra một đồng hồ đeo tay dạng gì đó để dưới đất, một lát sau, kim đồng hồ đột nhiên động, nó chỉ hướng phía trước.

Iven đổi một thân áo ngủ nằm giữa trên nệm. Không khí dã ngoại rất tốt, nếu như bên cạnh là Ryan mà không phải Corrine, như vậy chuyến đi này sẽ tốt hơn.

Iven rất nhớ Ryan, chỉ cần nhắm mắt lại, có thể thấy tiểu thân ảnh của Ryan lác lác ở trước mặt. Iven rốt cục nhìn không được, lấy di động ra gọi một số, bên kia nhận rất nhanh.

“Xin chào, xin hỏi người tìm ai?” Thanh âm tận lực giả dạng nghiêm túc, thể nhưng khó che đựng vẻ non nớt.

“Tôi tìm Ryan tiên sinh, hần có ở đó không?” Iven nín cười hỏi, “Nếu như hần không có, tối nay tôi sẽ gọi lại.”

“Ba ba!” Bên kia òa lên ra một tiếng hô to, “Cục cưng ở đây!”

“Bảo bối, vẫn chưa ngủ sao?” Iven ôn nhu hỏi.

“Cục cưng đang đợi điện thoại của ba ba! Ba ba có nhớ cục cưng không?”

“Đương nhiên là nhớ, bảo bối phải ngoan ngoãn, rất nhanh sẽ có thể gặp ba ba.”

“Được a, ba ba cũng phải ngoan, càng phải nhớ cục cưng.”

Trò chuyện lâu đối thân thể cũng không tốt, vì thế sau đó Iven cố nén cảm giác không muốn cúp máy. Ban đầu, Iven đều không thể nào ngủ được, đến sau nửa đêm mới ngủ. Lúc mơ mơ hồ hồ, Iven đột nhiên nghe được một loại âm thanh hô hô. Loại âm thanh này tuy quái dị, thể nhưng cũng không xa lạ gì, là tiếng phi thuyền tỉnh té khởi động! Khe Ác Long từ quấy rầy thập phần nghiêm trọng, vì thế là tam giác tử vong của máy bay và phi hành khí. Thể nhưng phi thuyền này không giống. Phi thuyền tỉnh té là phương tiện qua lại giữa các tinh cầu. Trong vũ trụ tồn tại rất nhiều tinh cầu, thể nhưng chỉ có hai tinh cầu văn minh phát triển vượt bậc, đó là đế quốc Oss và đế quốc Cady. Hai đại đế quốc đều chiếm lĩnh một tinh cầu, vì thế phi thuyền tỉnh té vô cùng có khả năng...

Iven mở choàng mắt, liền thấy một bóng đen đứng trước mặt.

— ❧ —

22. Chương 22: Gặp Nạn

Iven nằm ở trên nệm vẫn không nhúc nhích, bóng đen kia chậm rãi tới gần, lúc đi đến bên Iven, Iven đột nhiên nhảy lên một cái, hướng bụng người kia đánh qua. Người nọ nhanh chóng tránh, sau đó bắt lấy hai tay của Iven, cẩn thận ôm cả người y vào trong lòng.

“Đừng cử động, là tôi.” Thanh âm của Corrine tận lực hạ thấp, hết sức cẩn thận.

Luồng khí ẩm áp phả vào trên cổ, Iven vẫn không thả lỏng, thế nhưng thân thể lại không nhúc nhích. Corrine buông y ra, hai người đi tới cửa. Thanh âm kia từ đằng xa truyền tới, chính là hướng khe Ác Long. Khoảng chừng qua năm phút, thanh âm kia rốt cục ngừng. Hai người đều thở dài một hơi.

Ánh mắt của Corrine vẫn ở phía xa, Iven mở đèn, thẳng tắp nhìn về phía Corrine, trong ánh mắt mang vẻ dò xét.

Lúc này mắt Corrine có chút đỏ lên, thế nhưng nhãn thần lại như hổ báo.

“Corrine, anh không phải đang đi nghỉ.” Iven đột nhiên nói.

Ngạc nhiên trong mắt Corrine lóe lên rồi biến mất, quay đầu nhìn lại, Iven đã mở cửa ra ngoài. Corrine đi tới cửa, nhìn Iven đi vào lều, mới quay đầu lấy máy đo ra ngoài, kim trên mặt đồng hồ chỉ hướng khe Ác Long, lần này tốc độ so với lần trước còn nhanh hơn! Corrine mở ba lô, muốn tìm thứ gì đó ở bên trong...

Một lát sau, Corrine nghe được tiếng cửa mở, ngẩng đầu liền thấy Iven đi đến.

“Đây là lều của tôi.” Iven nói, trong thanh âm mang vẻ phiến muộn.

Corrine cúi đầu nhìn túi mình đang tìm, kiểu dáng màu sắc đều giống cái của mình, nhưng là lại không phải là của mình...

Corrine dừng tay một chút, kéo khóa túi lại xong, nhìn Iven có vẻ còn buồn ngủ, trong đôi mắt ngập nước kia hàm chứa lời mời vô thanh: “Cậu muốn tôi lưu lại cùng cậu? Thế nhưng nệm quá nhỏ, có thể hai người chúng ta đều sẽ ngủ không ngon.”

Corrine tiếc nuối nói, sau đó xoay người rời đi.

Iven: “...” Y chỉ là đơn thuần có chút mệt!

Rạng sáng ngày thứ hai, bọn họ kế tục đi, lúc này đây dừng tại khu vực bên cạnh khe Ác Long.

“Dừng ở chỗ này.” Lần này là Corrine nói.

Thỉnh thoảng sẽ có người thám hiểm đi qua bọn họ, bây giờ là buổi trưa, đối với việc bọn họ bắt đầu dựng lều đều hết sức tò mò.

“Người anh em, dựng lều ngủ trong thung lũng mới có thú, có loại cảm giác kích thích không biết ngày mai có thể tỉnh lại không thực sự quá tuyệt vời!” Người thám hiểm đi ngang qua nói.

“Mấy người thường xuyên đến?” Iven hỏi.

“Lúc rảnh rồi sẽ đi, dù sao cuộc sống này quá nhàm chán!”

“Vậy có gặp được chuyện thú vị gì không?”

“Đương nhiên là có, hổ báo nguyên sinh rất dễ gặp, còn có...” Người nọ thấp giọng, thần bí nói, “Tôi thấy được ‘ác long’, hình thể rất lớn, có thể bay, một người bạn của tôi đã chết trong miệng ác long.”

Lúc Iven và người thám hiểm nói chuyện, Corrine đã dựng xong lều, đem mọi thứ cất xong. Người thám hiểm rời đi, Corrine mới từ trong lều đi ra.

“Trong khe Ác Long này đến tột cùng là có cái gì?” Iven hỏi.

Mắt Corrine hơi nheo lại, hiện lên một tia sắc bén: “Vào xem sẽ biết!”

Để giảm bớt gánh nặng, vì thế bữa trưa mỗi người một bịch dịch dinh dưỡng. Corrine nhúu mày nhìn bịch dịch dinh dưỡng kia hồi lâu, cuối cùng ném sang một bên.

“Iven, cậu sẽ nướng thịt sao?” Corrine hỏi.

Iven trong nháy mắt hiểu ý của Corrine, buông dịch dinh dưỡng: “Sẽ.”

Iven nói xong, Corrine liền đứng dậy đi vào núi, lúc trở lại, trong tay thêm hai con gà. Theo tiến hóa và thay đổi của sinh vật, cũng chỉ có ở khe Ác Long, trong loại rừng rậm nguyên thủy này mới có thể tìm được loài cổ xưa như vậy.

Corrine ném gà cho Iven, Iven bắt đầu động thủ xử lý, một giờ sau, một mùi hương xông vào mũi, Corrine lập tức từ trong lều đi ra, Iven ném cho hắn một con gà.

Corrine nhìn gà trong tay mình, lại nhìn của Iven, đột nhiên có chút bất mãn nói: “Vì sao của tôi nhỏ như vậy?”

“Bởi vì tôi nướng.” Iven mặt không chút thay đổi nói.

Bất quá mùi này vẫn khá hơn dịch dinh dưỡng, Corrine hai ba cái liền gặm xong một con gà, Iven lại nhả nhặn hơn nhiều, từng miếng nhỏ từng miếng nhỏ, ăn say sưa.

“Iven, cậu còn đang giận tôi?” Corrine hỏi.

Iven quả thực có chút khó hiểu: “Tôi tại sao phải giận?”

“Vì chuyện ly hôn, Iven, cậu có trách tôi không?” Corrine nhíu, “Thế nhưng...”

“Trước đó chúng ta đã ký hiệp ước, anh không thích tôi, cho nên ly hôn. Tôi sao muốn trách anh?” Iven nói.

Iven thản nhiên lại khiến Corrine thấy một luồng khí ghen trong lòng, ở một khắc kia, Corrine đột nhiên có một cảm giác sợ hãi. Nếu như không phải là bởi vì tức giận, vậy Iven đối với hắn như thế chỉ có một nguyên nhân... Không, không có khả năng, Iven không có khả năng không trách hắn, vì thế Iven không nói thật. Nghĩ như vậy, nỗi sợ hãi trong lòng Corrine mới tốt hơn chút.

“Iven, lúc trước cậu nói ước mơ của cậu là muốn trở thành chỉ huy chiến đấu, vậy tại sao lại muốn dạy học ở Wriston chứ?” Corrine hỏi, “Đến thành Oss thành, có lẽ sẽ tốt hơn một chút.”

Corrine lại bắt đầu khuyên y quay về thành Oss...

Iven tự động bỏ qua lời của hắn, thu thập rác xong ném vào trong túi rác, ở thời đại này, rừng nguyên thủy còn tồn tại cực kỳ hiếm, vì thế rừng nguyên thủy không thể bị ô nhiễm, bọn họ sẽ đem rác thu lại, đem về chỗ hiện đại văn minh.

Buổi trưa, bọn họ đi dạo xung quanh, đây là khu vực sát biên giới, lại là ban ngày, vì thế không gì nguy hiểm. Corrine lấy thực vật trên đất và bùn đất bỏ vào bình thủy tinh, Iven lặng lẽ nhìn hắn. Tướng quân đế quốc, ở lại trấn Johan, sao có thể là nghĩ phép đơn thuần chứ?

Sau khi trời tối đi, Iven ở trong lều, đang xem ảnh của Ryan, Corrine đột nhiên gõ cửa đi vào. Iven chưa kịp đóng di động, ánh mắt của Corrine đã đặt trên di động của Iven.

“Nguyên lai cậu thích trẻ con?” Một câu này nói ra, hai người đều hết sức khó xử.

Sắc mặt Iven có chút u ám, Corrine vội vàng nói: “Đó là mầm non mới của đế quốc sao? Rất khả ái.”

Tay của Iven run một cái, cất di động xong, không nói gì.

“Tôi đợi chút nữa ra ngoài, buổi tối là lúc dã thú sinh hoạt, cho nên cậu ở trong lều, đâu cũng không được đi.” Corrine nói.

“Anh muốn đi vào trong?” Iven hỏi.

Quen thuộc với cách bảo vệ cơ mật đế quốc của tướng quân Corrine, lúc này hắn là im miệng không nói.

“Tôi phải đi xem, rốt cuộc là vật gì.” Corrine nói.

Corrine nói xong liền đi ra ngoài. Iven biết rõ sức lực của mình, tuyệt đối không phải là đối thủ của những dã thú kia, vì thế đóng chặt cửa và cả cửa sổ. Iven ngồi ở trên nệm, xuyên qua kính trong suốt nhìn ra ngoài. Bầu trời trong rừng nguyên thủy rất đẹp, rất nhiều ngôi sao lấp lánh.

Trời vừa tối, Iven sẽ điên cuồng nhớ Ryan, một cuộc gọi cũng không có thể giảm bớt nhớ nhung của y. Lúc cúp máy, Iven càng thêm thanh tĩnh, cho nên vẫn ngồi trên nệm ngắm sao.

Không biết qua bao lâu, Iven có chút mệt, vừa mới chuẩn bị nằm xuống, ánh mắt của Iven đột nhiên co rúm lại, trên bầu trời đột nhiên xuất hiện một vết hồng, nó dần dần tản ra, hóa thành một mũi tên.

“Iven, mũi tên nhọn chỉ thị người ngoại lai xâm lấn. Người ngoại lai tựa như mũi tên nhọn tiến quân thần tốc, lúc này, tất cả mọi người phải đề cao cảnh giác, chờ ở lúc thích hợp cho người ngoại lai một kích trí mạng.” Một thanh âm vang trong đầu Iven, loại thanh âm này thập phần xa lạ, Iven cố nhớ toàn bộ giáo sư thời đi học của y, cũng không phải! Loại thanh âm này rất cổ xưa, nhưng lại rất rõ ràng.

Thanh âm kia tựa như ma âm, mỗi lần vang trong đầu Iven, Iven đột nhiên đứng lên, từ trong túi chọn ra một ít đồ phòng vệ, sau đó đặt trong một túi nhỏ, mang túi nhỏ lên liền đi ra ngoài. Iven thẳng tắp hướng phía vệt hồng đó đi đến.

Đoạn đường này cũng không dễ đi, cũng may thể lực của Iven cũng không kém. Xuyên qua thạch bích và khu rừng rậm rạp, tai cũng thời khắc chú ý động tĩnh xung quanh, đi chừng hai giờ, Iven đột nhiên thấy phía trước có một tia sáng. Iven chần chừ chốc lát, trực giác nói cho y biết phải tiếp tục đi về phía trước, nơi đó có thứ y muốn biết.

Đi về phía trước khoảng chừng 200m, trước mắt đột nhiên xuất hiện một lưới sắt. Trải qua khảo nghiệm, những lưới sắt này dẫn điện, Iven đột nhiên phát hiện một chỗ hổng, hơn nữa còn là vừa được tạo ra, chẳng lẽ là Corrine... ,

Iven từ cái lỗ kia chui vào, hiện ở trước mặt y lại là một con đường xi măng. Trong rừng nguyên thủy xuất hiện thứ của văn minh hiện đại, Iven ít nhiều cũng đoán được. Hơn nữa dọc đường đi còn có máy giám sát, Iven chỉ có thể tận lực tránh khỏi tầm nhìn của máy giám sát, thế nhưng những thứ đó nhìn không thấy, cũng không biết bây giờ đang ở chỗ nào.

Iven tiếp tục đi về phía trước, đột nhiên ngửi thấy mùi máu tươi!

Người ngoại lai xâm lấn... Một kích trí mạng... Corrine...

Ba từ liên tiếp hiện trong đầu Iven, tim Iven đập kịch liệt, Iven dọc theo vết máu kia đi về phía trước, thẳng đến khi tới trước một vật thể hình tròn. Cái vật thể hình tròn kia đường kính ước chừng khoảng 10m, loại vật này, Iven đã từng thấy qua ở triển lãm phi thuyền của đế quốc.

Phi thuyền tinh tế.

Cửa phi thuyền đột nhiên mở, Iven vừa định lách mình, thế nhưng một người từ bên trong đi ra.

Đó là một nam nhân cực kỳ đẹp, bắt đồng với Corrine anh tuấn, người nọ là đẹp một cách tinh xảo, tóc vàng mắt xanh, ngũ quan tinh xảo, da trắng nõn, thậm chí đẹp hơn cả Elise. Thế nhưng có chút, mi tâm của người này mang theo một tia lãnh khí, khí thế khiến người sợ hãi. Nếu như nói Corrine là liệt báo, người trước mắt lại là độc xà. Rất đẹp hơn nữa ánh mắt quá lạnh quá sắc bén, phản ứng đầu tiên của Iven cư nhiên không phải chạy trốn, mà là theo bản năng híp mắt lại.

“Cậu là ai?”

Lời này không phải Iven hỏi, mà là người nam nhân kia hỏi, thanh âm êm tai gần như muốn mê hoặc.

— ❧ —

23. Chương 23: Chạy Trốn

Dưới ánh mắt của nam nhân như độc xà, Iven cảm thấy lạnh cả người từ sau lưng tản ra. Nam nhân đang quan sát Iven, Iven cũng đang đánh giá đối phương. Nam nhân bề ngoài tuy đẹp, nhưng cũng không phải người lương thiện, cơ bắp cuộn cuộn dưới y phục, vì thể sức mạnh và lực bạo phát của nam nhân đều thập phần cường đại. Về thể năng, Iven thua, về tình thế, đây là địa bàn của đối phương, vì thế lúc này Iven không hề có ưu thế.

“Đi vào.” Nam nhân đột nhiên nói.

Bên ngoài rất tối, vắng vẻ đáng sợ, mây đen che khuất trăng tròn, ánh sáng cũng mờ nhạt. Iven theo bản năng cảm nhận được nguy hiểm, một khắc kia, Iven muốn trốn.

“Cậu chỉ có một lựa chọn, chính là đi vào.” Nam nhân tựa hồ nhìn thấu suy nghĩ của Iven, nói thẳng.

Iven không thể lui được nữa, lựa chọn duy nhất là đi vào với nam nhân kia. Không gian bên trong phi thuyền rất lớn, nam nhân mang Iven trực tiếp vào một gian, sau đó gần như có chút bá đạo mà vây Iven trong góc, liền đưa tay vào trong quần áo của y...

Iven bắt đầu kịch liệt phản kháng, người nọ có chút không nhịn được, trực tiếp cho Iven một quyền. Một quyền kia lực đạo lớn hơn nữa lại có kỹ xảo, vì thế khí lực của nam nhân rất lớn, đồng thời đã trải qua huấn luyện chuyên môn. Một quyền kia rơi vào bụng, Iven cảm giác lực phủ ngũ tạng đều cơ hồ dời chỗ, đầu óc có trong nháy mắt trống rỗng. Iven đau ngồi chồm hổm trên mặt đất, nam nhân kia cũng không có dừng tay...

Năm phút sau, Iven ngoại trừ y phục ra mọi thứ đều bày ở trên bàn. Ví tiền, vũ khí, đồng hồ đeo tay, đều không thiếu. Nam nhân từ ví tiền của Iven lấy ra chứng minh thư, trực tiếp nhập số ID vào hệ thống máy tính...

“Iven · Winston, ba mươi bốn tuổi, làm việc tại đại học Wriston, hiện ở trấn Johan số 36 đường Gelinber.” Thanh âm của nam nhân cứng ngắt nhưng có chút cảm xúc, hai mắt mang một tia lãnh quang nhìn chằm chằm vào Iven.

“Anh là ai?” Iven đột nhiên hỏi.

Nam nhân vung tay, thẻ ID trong tay bay trên không trung vẽ ra một đường cung xinh đẹp, vũng vàng rơi xuống trước mặt Iven.

“Cậu chẳng lẽ không biết, biết càng nhiều, hy vọng cậu rời khỏi nơi này lại càng nhỏ sao?” Nam nhân mặt không chút thay đổi nói.

“Nếu như tôi không hỏi, liền có thể rời đi sao?” Iven hỏi.

Nam nhân nhu nhu lông mi, rất sáng khoái nói: “Không thể.”

Nam nhân vừa dứt lời, Iven ngồi ở ghế trên đột nhiên chìa ra hai mảnh kim loại, cố định y ở đó, không thể nhúc nhích.

Nam nhân mang sát ý trên mặt, một khắc kia, Iven cảm thấy khí tức tử vong. Iven trong đầu hiện ra thân ảnh của Ryan, Iven hít sâu một hơi, miễn cưỡng mỉm cười: “Chuyện đã xảy ra ở đây, tôi sẽ không nói cho bất kỳ kẻ nào! Thế nhưng nếu như công dân đế quốc vô duyên vô cớ biến mất, anh nhất định sẽ gặp phiền toái!”

Nam nhân cũng cười, gương mặt đó lại mang vẻ âm ngoan: “Người chết thì dễ tin hơn. Hơn nữa... Nơi này là khe Ác Long.”

Nam nhân nói xong, đứng lên đi tới một trước ngăn tủ, kéo ngăn tủ, bên trong để một đồng dụng cụ hóa học. Nam nhân từ trong đó lấy ra một châm đồng, sau đó lại lấy ra một ống tiêm và một lọ chứa đầy dịch thể trong suốt, mở ống tiêm, hút dịch thể vào, một loạt động tác này được làm rất lưu loát. Nam nhân cầm châm đồng đi về phía Iven.

“Chết chỉ trong nháy mắt, vì thế cậu sẽ không thống khổ.” Nam nhân nói, mang theo vẻ ôn nhu vắn vẹo.

Nam nhân nói xong liền cầm lấy cánh tay của Iven, kim tiêm đâm vào huyết quản.

“Anh là người của đế quốc Cady?” Iven đột nhiên nói, trong mắt hiện rõ dự vọng muốn sống.

Động tác của nam nhân dừng lại, nhìn Iven: “Tôi khuyên cậu vẫn nên nhắm mắt lại.”

“Anh kết hôn rồi sao?” Sắc mặt Iven có chút trắng bệch, nhưng tiếp tục nói, “Anh có con không?”

Ánh mắt Iven nhìn chằm chằm vào trước đôi mắt tử thần của nam nhân, y hỏi hai vấn đề, đều không thể từ trên mặt nam nhân thấy chút chấn động nào, kim tiêm lạnh như băng đâm vào da thịt, môi Iven run rẩy, mồ hôi từ trên trán rơi xuống...

Ryan, bảo bối của y...

“Thượng tá Kontanstin.” Lão đầu hói mặc áo khoác màu trắng đột nhiên đẩy cửa ra, thanh âm có vẻ vội vàng, “Thượng tá Kontanstin, cậu không thể đối xử với y như vậy, mau buông y ra.”

Nam nhân được gọi là thượng tá Kontanstin ung dung rút kim tiêm ra.

Iven nặng nề thở ra một hơi. Sống hay chết, chỉ là trong nháy mắt. Iven phía sau toát ra một tầng mồ hôi lạnh, sắc mặt cũng trắng bệch đáng sợ. Lão đầu mở một lọ để dưới mũi Iven, thần trí của Iven dần dần mờ hồ.

Hai người kia lúc sau lại nói gì đó, y cũng nghe không quá rõ. Thẳng đến khi Kontanstin ném y ra ngoài phi thuyền, hít phải không khí bằng lạnh mà tươi mát, Iven mới hoàn toàn sống lại.

Phi thuyền khổng lồ trước mặt y đột nhiên phun khí, Iven lui về phía sau hơn 10 m, nhìn phi thuyền khởi động, sau đó bay lên. Iven ngẩng đầu, xuyên qua cửa sổ phi thuyền, Iven thấy Kontanstin, cùng với nụ cười quỷ dị trên mặt hắn.

Trời dần dần sáng, trước mắt là một mảnh đất trống rộng lớn, cùng với cây cỏ bị nghiền ép có chút cong vẹo. Iven xoay người, dọc theo đường xi măng đi ra ngoài, mới từ lưới sắt ra ngoài, vẫn chưa đi hai bước, đột nhiên có một bóng đen vọt tới, ôm Iven thật chặt vào trong ngực!

Iven đầu tiên lại là hoảng sợ, sau đó mới phản ứng được là Corrine ôm y.

Một lát sau, Corrine mới buông y ra. Lúc này Corrine rất chật vật, tóc rối bời, ướt dãn trên trán, trên mặt dính đầy bùn đen, y phục cũng bị nhão, một ống quần còn bị kéo lên.

“Iven, tôi không phải đã nói, bảo cậu không được rời khỏi lều sao?” Corrine như một con dã thú luống cuống, có vẻ tức giận nói.

Giác quan thứ sáu rất thần bí, thế nhưng cũng là không có chút căn cứ nào. Iven cũng không tính nói mình thấy vệt hồng cùng với câu nói không thể giải thích vang lên trong đầu mình, vì thế y lựa chọn trầm mặc.

Hai mắt xanh thẳm của Corrine chăm chú nhìn Iven, cuối cùng nhận thua: “Iven, cậu không cần lo lắng cho tôi như vậy.”

Iven trầm mặc, Corrine tự động hiểu. Iven bởi vì lo lắng cho hắn, cho nên mới vào trong thung lũng tìm hắn. Hắn vẫn biết Iven yêu hắn, thế nhưng không nghĩ tới Iven lại yêu hắn đến mất lý trí, bởi vì hắn nhất thời không có trở lại mà đến chỗ nguy hiểm như vậy tìm hắn.

Corrine rất phẫn nộ, thế nhưng tức giận xen lẫn một loại tâm tình bí ẩn, là một loại cảm giác vui sướng.

“Cái gì?” Iven vẫn không hiểu ra sao, căn bản không biết Corrine nói muốn ra ngoài là thế nào.

“Iven, tôi đều biết, bởi vì tôi không trở về, cậu lo lắng cho tôi vì thế ra ngoài tìm tôi. Thế nhưng Iven, năng lực của cậu hữu hạn, trong thung lũng rất nguy hiểm. Vì thế lần sau trước khi làm cái gì, nhất định phải suy nghĩ kỹ, không nên dùng tính mạng của mình đùa giỡn.”

Lúc này đây, Iven rốt cục đuổi kịp suy nghĩ của Corrine, sau đó phát hiện, Corrine tựa hồ hiểu lắm cái gì.

“Corrine, anh hiểu lắm, kỳ thực tôi cũng không phải là...” Cũng không phải là tới tìm anh...

Iven lời còn chưa nói hết, Corrine đột nhiên ngã trên mặt đất, máu tươi từ chân hắn chảy ra. Iven rốt cuộc cũng biết, vì sao lâu như vậy, Corrine còn đợi ở chỗ này, nguyên lai là chân bị thương...

Corrine được đưa vào y viện Scott, mà Iven cũng sớm được nghỉ. Iven mới vừa tới cửa nhà, cửa đột nhiên mở, một đoàn màu trắng trực tiếp từ bên trong vọt ra, ôm lấy đùi Iven.

Ryan trên đầu đội mũ thêu màu trắng, trên người mặc áo bông hoạt hình, cả người đều bị quấn nghiêm nghiêm thật thật, ánh mắt xanh biếc tựa như một hồ nước, nháy mắt nhìn chằm chằm Iven.

Tim của Iven trong nháy mắt bị lấp đầy, ngồi xổm xuống, ôm Ryan vào trong lòng.

“Iven, mỗi một lần Ryan nghe thấy tiếng ô tô bên ngoài đều sẽ ra ngoài, nhóc con này nhớ cậu muốn chết!” Phu nhân Mary vừa bày chén đĩa, vừa nói.

Iven đang rửa tay dừng lại, cúi đầu liền thấy Ryan đang ở bên chân y, đầu nhỏ thoáng lay động, không biết đang làm gì.

“Phu nhân thân ái, khoảng thời gian này làm phiền ngài.” Iven lộ ra một nụ cười cảm kích.

“Iven, cậu nói như vậy khiến tim ta rất đau đớn.” Phu nhân Mary lộ biểu tình thương tâm, “Ta coi Ryan như cháu của mình, cậu nói như vậy là quá khách khí.”

“Thân ái, chăm sóc con cháu, cũng cần cảm ơn a!” Iven nói.

“Bà!” Tiểu tử kia ngọt ngào kêu, rốt cục chọc cười phu nhân Mary.

Iven hai ngày không tắm, vì thế trên người rất khó chịu, Iven đi vào phòng tắm, nhóc con cũng theo vào, ngồi chồm hổm ở một góc nhỏ. Iven đỏ khóc đỏ cười: “Bảo bối, con là muốn xem ba ba tắm sao?”

Mặt nhóc con đột nhiên đỏ, nhưng là cố ý ra vẻ nghiêm túc: “Ba ba, người phải tắm nhanh một chút, cục cứng sẽ hôn nhẹ người một cái.” Nói xong cũng bước chân nhỏ đi ra ngoài.

Sau một đoạn thời gian rất lâu, nhóc con vẫn luôn vui trong lòng Iven. Sau khi ăn cơm tối xong, Iven trước tắm cho Ryan, sau đó thay áo ngủ, hai cha con liền ngồi lên giường. Nhóc con vui trong lòng Iven, miệng vẫn luôn không ngừng nói.

“Ba ba, Edda cứ nhiên không chảy nước mũi nữa!”

“Ba ba, cục cứng thi số học điểm tuyệt đối nga.”

“Lúc ba ba không có ở đây, cục cứng thật ngoan ngoãn nga!”

“Nhưng là buổi tối, mặt của ba ba mặt sẽ bay tối bay lui, cục cứng đều không ngủ được!”

“Ba ba, cục cứng rất nhớ người nga!”

Sau khi nghe xong, Iven đột nhiên cảm thấy mũi có chút cay, ôm Ryan vào trong lòng thật chặt.

“Bảo bối, ba ba cũng rất nhớ con.”

Nhóc con miễn cưỡng duỗi tay ngắn, vỗ tay của Iven của nói: “Ba ba ngoan, không cần thương tâm, sau này cục cứng đều sẽ không rời khỏi người.”

Iven nhìn tiểu đoàn trong lòng, trong đôi mắt đen lóe lên một tia sáng. Bảo bối của y, nhu thuận lại thông minh, đợi có một ngày, nhóc con của y trưởng thành, không cần y nữa, y mới buông tay, thế nhưng trước lúc đó, bọn họ sẽ luôn ở cùng nhau.

Làm cha, mong muốn rất đơn giản, bất quá là muốn nhóc con kia khỏe mạnh lớn lên, sau đó làm việc mình thích... Tìm được người mình yêu...

“Xin hỏi là Winston tiên sinh sao? Tướng quân Corrine đã tỉnh, hẳn muốn gặp ngài, mời sáng mai đến y viện Scott!”

Iven nghĩ, Corrine vội vàng như vậy chắc là bởi vì chuyện ở khe Ác Long, bởi vì tối hôm qua vẫn ở cùng Ryan, Iven hầu như không có thời gian lên mạng. Iven lên mạng tìm một từ khóa, để quốc Cady quả thật có ‘thượng tá Kontanstin’, thế nhưng cũng không phải là nhân vật quan trọng, vì thế trên mạng thậm chí ngay cả hình của hắn cũng không có, cũng không biết Kontanstin này có phải là ngườikhuya hôm trước y nhìn thấy hay không.

Iven cũng đang nghĩ muốn gặp mặt Corrine, có một số việc nhất định phải nói trước tiếp, sau đó nói rõ ràng.

— ❧ —

24. Chương 24: Chân Tướng

Ryan gần như lảm nhảm cả một buổi tối, từ chuyện ở trường, đến chuyện trong nhà, thậm chí là chuyện nhà của Edda đều nói qua một lần, cuối cùng thực sự quá mệt mỏi, liền nằm trong lòng Iven mà ngủ. Nhìn nhóc con ở trong lòng mình nhỏ giọng ngáy, Iven cọ cọ gò má trắng noãn của nhóc, sau đó nằm xuống, một buổi tối, hai tay nhỏ bé của nhóc vẫn luôn nắm Iven thật chặt.

Bảy giờ sáng, Iven đứng giờ rời giường. Ăn sáng xong, Iven trước đưa Ryan đến trường. Qua cả đêm nghỉ ngơi, nhóc con vẫn rất nhiệt tình, dọc theo đường đi vẫn không ngừng nói nói. Rất nhiều lời tối hôm qua Ryan đã nói qua, thế nhưng Iven hứng thú nghe như trước, thỉnh thoảng phụ họa thêm hai câu.

“Ba ba, ba ba của Edda nguyên lai cũng là một chiến sĩ cơ giáp. Edda nói, ba của hần rất lợi hại.”

“Ba ba, lễ Giáng Sinh muốn quà gì, cục cưng tặng cho người có được không?”

“Mô hình chiến sĩ cơ giáp thật đẹp a, mỗi lần Edda đều bám trước tủ kính của tiệm chảy nước miếng!”

“Di, ba ba, người sẽ tặng cho cục cưng cái gì?”

Iven đã nhìn thấu tiểu tâm tư của Ryan: “Bảo bối, ba ba tặng cho con một mô hình cơ giáp có được không?”

Ryan hét lên một tiếng, hai tay nhỏ bé vội che miệng, khuôn mặt nhỏ nhắn lại vui vẻ như hoa, gương mặt vì hài lòng mà trở nên đỏ rực.

Lúc này di động đột nhiên vang lên, Ryan vội im lặng, hai mắt xanh thắm chớp chớp.

“Thân ái, giúp ta để di động lại gần.” Iven cười nói.

Ryan bò qua, đem di động để bên tai Iven, sau đó nhấn nút nhận.

Không cần nhìn, Iven liền đoán được là điện thoại của người nào. Bởi vì giờ này lúc trước, chỉ có Daniel sẽ gọi cho y, sau đó lại kể một câu chuyện cười nhạt nhẽo. Daniel kể chuyện cười quả thực rất nhạt, mỗi lần nghe được Daniel tận lực áp chế thanh âm hưng phấn, Iven cũng nhin không nói ra sự thật. Hoàn hảo chỉ là qua điện thoại, vì thế Iven mỗi một lần đều sẽ mặt không thay đổi cười vài tiếng, cũng bởi vậy, Daniel coi y thành tri kỷ, thói quen kể chuyện cười liền kéo dài đến tận bây giờ.

“Buổi sáng tốt lành.” Iven cười nói, “Hôm nay khí trời tốt.”

Điện thoại đã chuyển được, thế nhưng bên kia lại chậm chạp không nói gì.

“Đại sáng tác gia, chủ đề của ngày hôm nay là cái gì?” Iven tiếp tục hỏi.

Iven nghe thấy được tiếng hít thở thô thô, thế nhưng lại không có ai nói chuyện, hy bắt đầu cảm thấy quái dị.

“Iven.”

Lúc nghe thấy thanh âm kia, Iven ngẩn ra, đây là thanh âm của Corrine. Bọn họ ở chung với nhau năm năm, Corrine chưa từng chủ động gọi cho y, cho dù có việc phải chủ động tìm y, cũng là thư ký gọi tới. Lúc này nhận được điện thoại của Corrine, tâm tình của Iven rất vi diệu.

“Xin chào, Corrine.” Nụ cười trên mặt Iven biến mất, giọng nói cũng phai nhạt bớt, lễ phép mà xa cách.

“Đã tới sao?” Corrine trực tiếp hỏi.

Iven nhìn đồng hồ: “Đại khái một giờ sau đến.”

Iven vừa nói xong, Corrine bên kia trực tiếp cúp máy, thậm chí ngay cả một tiếng ‘gặp lại’ cũng không có. Iven nhũu mảy, hành vi của Corrine khiến y thấy có chút thất lễ, hơn nữa giọng nói vừa nãy như ăn phải hỏa dược, khiến Iven có chút không hài lòng.

“Ba ba, là ai vậy?” Ryan bu lại, hiếu kỳ hỏi, “Có phải là chú Daniel không a, đã lâu không gặp chú ấy, cục cưng đáp ứng chú đi xem lang cục cưng...”

Nhìn bộ dạng Ryan rầu rĩ , Iven nở nụ cười: “Không phải, chú Daniel bề bộn nhiều việc, chờ rảnh rồi sẽ tự mình hẹn cục cưng .”

Đưa Ryan tới trường xong, Iven liền trực tiếp đến y viện Scott.

Y viện Scott nằm ở trung tâm trấn Johan, là y viện tốt nhất trấn Johan, tuy rằng kém hơn y viện trung ương, thể nhưng thiết bị chữa trị đầy đủ, điều kiện cũng rất tốt. Iven không phải lần đầu tiên tới y viện này, ký ức về y viện này cũng không tốt đẹp.

Lúc Iven đẩy cửa phòng bệnh ra, Corrine đang nằm trên giường, ánh mặt trời ảm áp xuyên qua cửa sổ chiếu trên trên người hắn, tóc lóng lánh, trên mặt tuy có chút trắng bệch, thể nhưng ngũ quang tuần mỹ một chút cũng không có phai nhạt. Corrine an tĩnh nằm trên giường, tựa như người bước ra từ bức tranh, trên chân phải bó thạch cao hoàn toàn không ảnh hưởng tới mỹ cảm.

Corrine đang xem báo, nghe thấy tiếng cửa mở liền quay đầu nhìn lại.

Iven đi đến, trong tay mang theo một ít hoa quả, đây là lễ nghi thăm bệnh cơ bản, cho dù là Corrine, Iven cũng tuân thủ lễ nghi cơ bản này.

Corrine nhìn Iven, không để ý đến y, quay đầu lại, tiếp tục xem báo.

Với không khí hiện tại, Iven có chút xấu hổ: “Corrine, anh có khỏe không?”

Iven đặt hoa quả một bên, Corrine rốt cục ngẩng đầu nhìn y. Sắc mặt của Corrine cũng không dễ nhìn, đặt báo ở bên giường, trên người tản mát ra một cổ bách thể cường đại, nói thẳng: “Vừa nãy cậu cho là ai gọi cho cậu?”

Sắc mặt của Iven cũng nghiêm túc, đặt hoa quả lên bàn, không trả lời câu hỏi của Corrine, mà là nói thẳng: “Corrine, tôi có lời muốn nói với anh.”

“Iven, tôi hỏi cậu vừa nãy cậu cho là ai gọi cho cậu?” Trong thanh âm của Corrine mang theo sự cường ngạnh, trong đôi mắt xanh thẳm hiện lên một tia lạnh lẽo, “Cậu vì sao phải trốn tránh câu hỏi của tôi?” Thanh âm của Corrine có chút hăm dọa.

“Một người bạn.” Iven nói.

“Ngày đó gọi cho cậu cũng là người bạn kia?!” Corrine đang cực lực đè nén tức giận, hai tay của hắn nắm thành quyền, gân xanh hiện lên. Trong điện thoại, ngữ khí của Iven vô cùng thân thiết không ngừng vang ở bên tai, trong lòng của Corrine như có mãnh thú, tùy thời có thể thoát ra.

“Corrine, anh gọi tôi đến là để nói chuyện này sao?” Corrine quả thực có chút ngang ngạnh, Iven cũng mất kiên nhẫn, “Nếu như chỉ là chuyện này, vậy thì xin lỗi, đây chỉ là chuyện riêng của tôi, không có quan hệ gì với anh cả. Tôi còn có chuyện khác, phải rời đi trước.”

Iven xoay người đi tới cửa. Iven muốn rời đi, Corrine đột nhiên có chút bối rối. Corrine hít sâu một hơi, nỗ lực đè xuống tức giận, bị tức giận xông lên não bình tĩnh trở lại: “Chuyện ở khe Ác Long.”

Iven dừng bước, xoay người nhìn Corrine.

“Iven, ngày hôm trước lúc cậu đi tìm tôi nhìn thấy gì?” Corrine nói, thấy Iven đứng ở cửa, cách mình chừng 3m, có chút nóng nảy nói, “Đây là cơ mật đế quốc, cần bảo mật, cậu đừng đứng xa như vậy.”

Iven cũng biết nặng nhẹ, đi tới bên giường Corrine, ngồi trên ghế: “Phi thuyền tinh tế, một nam nhân được gọi là ‘thượng tá Kontanstin’, hắn thiếu chút nữa giết tôi.”

Nghe Iven nói xong, sắc mặt của Corrine dễ nhìn hơn rất nhiều. Cú điện thoại hồi sáng khiến tâm tình của Corrine rơi vào vực thẳm, thể nhưng nghĩ đến ngày hôm trước, Iven gần như vì hắn suýt mất mạng, tức giận đột nhiên tiêu thất. Cho dù ngữ khí rất quen thuộc ung dung, nhưng có lẽ chỉ là bạn bình thường. Iven là một người ôn hòa, có thể đối với mọi người đều như thế, mà người có thể khiến Iven liêu minh cứu cũng rất ít.

Corrine nghĩ thông suốt, ngữ khí cũng khôi phục bình thường: “Iven, xin lỗi.”

Iven kinh ngạc nhìn Corrine, Corrine cứ nhiên hướng y nói xin lỗi? Corrine cơ hồ kiêu ngạo đến tự phụ, bắt quá hẳn quả thật vốn kiêu ngạo, vì thế loại việc xin lỗi người khác, trong sinh hoạt hàng ngày thường rất hiếm thấy.

Tính cách của Iven vốn là ăn mềm không ăn cứng, Corrine nhận sai, ngữ khí của hẳn cũng hòa hoãn xuống, y vốn là muốn cùng Corrine tâm bình khí hòa nói chuyện: “Vết thương trên chân anh rất lớn, vì mất máu quá nhiều mà hôn mê. Tình huống lúc đó rất khẩn cấp, vì thế tôi trực tiếp gọi điện thoại cầu cứu. Không biết là sẽ ảnh hưởng đến công việc của anh...”

Corrine mượn danh nghĩa nghỉ phép đến khe Ác Long, bị trọng thương cũng không có gọi giúp đỡ, bởi vậy suy đoán ra, hành động của Corrine là cực kỳ bí ẩn, càng có thể liên quan đến lợi ích của đế quốc. Nếu như Kontanstin kia thực sự là Kontanstin của đế quốc Cady, thì quan hệ hòa bình giữa hai đế quốc, những thứ này đều là cơ mật cấp cao của đế quốc.

“Từ trường ở khe Ác Long hỗn loạn, hệ thống của đế quốc điều tra ra một lỗ thủng, vì thế bọn họ ở nơi đó xây một trụ sở. Tôi mới gọi điện xong, bọn họ đã chuẩn bị dời đi, từ bỏ khối căn cứ kia. Vì thế cho dù không dả thảo kinh xà, cũng không thể thám thính nhiều tin tức hơn từ nơi đó.” Corrine giải thích, nói xong đột nhiên nhú mi, bộ dạng muốn nói nhưng lại thôi.

“Corrine...” Iven biết Corrine hiểu lầm y vẫn còn thích hẳn, y vốn muốn giải thích, thế nhưng lại không biết nói như thế nào.

“Cậu, có bị thương không?” Corrine rốt cục nói ra, “Bọn họ sao lại thả cậu?”

Vốn là một lời quan tâm, thế nhưng ngữ khí của Corrine quá ác liệt, Iven nghe vào lại là hẳn hoài nghi Iven. Kontanstin rõ ràng muốn giết y, vì sao lại muốn thả y? Kỳ thực bản thân Iven cũng rất nghi hoặc.

“Bọn họ hạ thuốc mê với tôi, chờ lúc tỉnh lại, bọn họ đã đi rồi. Tôi vẫn chưa làm việc gì tổn hại đế quốc, đồng thời tôi nguyện ý bảo đảm, tuyệt đối sẽ không đem chuyện phát sinh ngày hôm trước tiết lộ ra ngoài nửa phần.” Iven nói, cho thấy mình trung thành với đế quốc.

“Iven, cậu không có sai, thế nhưng tôi mong cậu lần sau lý trí một chút. Cậu như vậy, sẽ khiến người khác lo lắng.”

“Tôi biết.” Iven không muốn giải thích.

Thanh niên ngồi bên người, Corrine nghĩ một màn này không khỏi nhìn quen mắt. Rất nhiều năm trước, hẳn trong lúc chiến đấu bị thương, thanh niên cũng ngồi ở bên giường như vậy, chỉ cần mình quay người lại, liền có thể thấy. Trong lòng Corrine đột nhiên dâng lên một tia ấm áp.

Corrine từ trong túi Iven cầm tới lấy ra một quả táo, ném cho Iven: “Rửa, sau đó lột vỏ.”

Trước kia Iven sẽ không nói một câu, thế nhưng hiện tại, Iven đứng tại chỗ không hề động: “Đây cũng là công việc của y tá.”

Corrine nhú: “Tôi cần một y tá, tiền lương một vạn Oss tệ một ngày, cậu có hứng thú hay không?”

Iven dạy học ở Wriston, một tháng tiền lương cũng chỉ có năm vạn. Tiền lương của y tá rất mê người, nếu như là trước kia, Iven sẽ không chút do dự tiếp nhận, cũng giống như lúc trước tiếp nhận công việc hướng dẫn viên. Bởi vì Corrine không thích y, y cũng đã buông, hai người liền trở thành người xa lạ, đã có tiền vì sao không kiếm? Thế nhưng hiện tại, lúc biết Corrine cho là mình đối với hẳn chưa dứt tình, Iven không muốn lại tiếp tục dây dưa như vậy nữa. Iven phức tạp nhìn Corrine, muốn mở miệng.

Nhìn ánh mắt chần chừ của Iven, Corrine tự động hiểu ý tứ của y: “Chân của tôi đã tốt rồi, cậu không cần phải lo lắng cho tôi.”

“...”

“Corrine, tôi có lời muốn nói với anh.” Iven ho nhẹ một tiếng mở miệng nói, “Corrine, tôi không biết anh vì sao nghĩ...”

Lúc này, máy tính trên bàn đột nhiên vang lên tiếng ‘đô đô’, cắt đứt lời của Iven. Là có người gửi tới lời mời video, Iven quay đầu nhìn lại, thị lực của Iven rất tốt, vì thế liếc mắt liền nhìn thấy hai chữ ‘Harry’. Kết nối video, trên màn hình máy tính xuất hiện một video, thân ảnh của thiếu niên dần dần hiện ra.

Iven sửng sốt một chút, xoay người đi ra ngoài. Iven rất tự giác rời đi, lưu lại không gian hai người cho Corrine và Harry. Mặc dù Iven đã buông tha, thế nhưng Harry vẫn luôn là cái gai trong lòng y, như vết thương đã đóng vảy, thế nhưng vết sẹo cũng không thể dễ dàng che đi. Iven ra khỏi phòng bệnh, liền thấy một nam nhân xa lạ ăn mặc quân trang màu xanh biếc đứng ở đó chỗ, hai mắt nhìn y đến tức giận. Iven lễ phép gật đầu, đi thẳng ra ngoài y viện, gió lạnh thổi qua, Iven thanh tỉnh rất nhiều.

Lúc này Corrine, cũng không phải như Iven tưởng tượng đang hưởng thụ thời gian ngọt ngào giữa hai người. Corrine có chút không yên lòng, trong video có một người khác đang mặc áo lót, ngồi trên giường. Năm năm trôi qua, khuôn mặt của Harry gầy đi rất nhiều, từ một thiếu niên có vẻ trẻ con với đôi mắt mèo biến thành thiếu niên tuấn tú, môi hồng răng trắng, mi thanh mục tú, thế nhưng đầu tóc như ổ gà vậy thực sự không dám khen tặng.

Thiếu niên xinh đẹp, hơn nữa tính cách rộng rãi, so với bạn đời lý tưởng của Corrine đều thấp phần phù hợp, thế nhưng Corrine không biết kết quả cuối cùng tại sao lại biến thành như vậy. Tính cách của thiếu niên vô cùng hoạt bát, Corrine mỗi một lần thấy, cũng sẽ hóa thân thành phu nhân Margaret, không nắm được tâm. Corrine nghĩ có một số thứ tựa hồ khó có thể phát triển theo dự đoán, vị bạn đời lý tưởng này của hân cũng có cái gì không đúng.

Thiếu niên thấy bộ dạng của Corrine, nhất thời lại thêm hoảng sợ, mở to hai mắt nhìn.

“Corrine, chân của anh bị gãy? !” Thiếu niên quát to một tiếng, “Corrine, em nói rồi anh hân nên khiêm tốn một chút, thành Klims cũng không như thành Oss, rất nhiều người không biết anh, đặc tội người nào rất dễ rơi vào cảnh bị gãy chân!”

“Harry Gris, anh đã dạy em ra sao?” Corrine lạnh mặt nói.

“Tướng quân Corrine thân ái, buổi sáng tốt lành.” Thiếu niên len lén làm mặt quỷ, sau đó cười nói thật to.

“Đã mười giờ.” Corrine mặt không chút thay đổi nói.

“Phu nhân Margaret lại muốn tới tìm em, Corrine tiên sinh, em cần cứu viện.” Mặt thiếu niên mang vẻ khóc tang, “Năng lực lái nhải của bà ấy quá mạnh, ngày tháng tốt đẹp của em còn chưa bắt đầu sẽ kết thúc!”

“Sức chiến đấu của phu nhân Margaret quá mạnh mẽ, anh cũng sợ nhìn thấy bà ấy.” Corrine bất lực, “Có lẽ em nên đáp ứng bà, sinh cho bà một đứa cháu mập mạp.”

“Với Kaif hay là Kristen?” Thiếu niên trừng mắt nhìn, một bộ ngây thơ nói, “Kaif đẹp, nhưng Kristen lại ôn nhu, thật là khó chọn nga ~ ”

“Vấn đề này em có thể đi hỏi phu nhân Margaret.” Corrine đề nghị.

Thiếu niên nhất thời xì hơi: “Em vẫn là đến sân huấn luyện đi, bà ấy cũng không thể đuổi tới sân ảo đi.”

“Harry, gần đây có gặp rắc rối không?” Corrine hỏi, bắt đầu thực hiện trách nhiệm của người giám hộ.

Thiếu niên trong nháy mắt trở nên nhu thuận, nháy mắt một cái: “Mỗi ngày đúng giờ đi học, đi học nghiêm túc ghi chép, sau khi tan học trao đổi học tập với đồng học, không có bất kỳ mâu thuẫn nào, hoàn toàn là học sinh mẫu mực của trường.”

Corrine nghi ngờ nhìn thiếu niên, thiếu niên bộ dạng vô tội như trước.

“Nếu anh không tin, bạn cùng phòng của em có thể làm chứng.” Harry chân thành nói. Corrine không tiếp tục, Harry tránh được một kiếp.

Chờ treo video, khép máy tính, Harry thở dài một hơi, cả người không có chút hình tượng nào nằm trên giường, bộ dạng như cá chết. Dựa theo quy định Corrine đặt ra, cậu chỉ ít mỗi tháng phải gặp Corrine báo cáo bốn lần, mỗi một lần đều run như nhau, hơi lộ ra chút thiếu sót nào sẽ được một trận giáo dục tinh thần.

“Harry Gris!” Có người từ giữa phòng ngủ đi ra, khinh bỉ nhìn thoáng qua người trên giường.

“Jerry Hughes, cứu tớ!” Harry hét lớn một tiếng, sau đó giãy dụa như người hấp hối, khó khăn vươn tay về phía Jerry.

“Để vị hôn phu của cậu cứu cậu đi.” Jerry lãnh đạm nói.

Ký túc của học viên Cyperlise là hai người ở chung, hai phòng ngủ một phòng khách, Jerry Hughes là bạn cùng phòng của Harry. Hắn vĩnh viễn nhớ kỹ lần đầu tiên thấy bộ dạng của Harry, hắn vội vàng đưa cậu tới phòng y tế, sau đó náo loạn một hồi. Jerry đã quen Harry thảnh thơi động kinh.

“Tớ mới thành niên, ở đâu ra vị hôn phu? Jerry, cậu chớ nói lung tung, để cho các cô nàng cũng không muốn tớ!” Harry hừ một tiếng.

“Vị vừa nãy không phải là sao?” Jerry vừa đối y phục vừa nói.

Harry ném gối đầu tới, vừa vặn đập phải đầu Jerry: “Các người những con người ngu xuẩn này, đâu hiểu đau khổ của tớ?”

Jerry: “...”

“Mỗi ngày phải ứng phó một phu nhân tinh minh, một tiên sinh so với tớ còn hồ đồ hơn, tớ đều sắp mệt chết đi được.” Harry thở dài.

Jerry: “...”

“Rõ ràng chỉ số thông minh cao như vậy, vì sao việc tớ đều nhìn ra, hắn lại không nhìn ra chứ?” Harry tiếp tục thở dài.

Jerry: “...”

“Tướng quân đế quốc mới là một đại ngu ngốc.” Harry thấp giọng thì thầm nói.

Jerry: “... Cái gì?”

“Tớ đang làm bầm thối, cậu không nên phiền tớ.” Harry ghét bỏ nhìn Jerry.

Jerry: “...”

Một chỗ khác, Corrine tự nhiên không biết mình vừa bị so sánh với ‘ngu ngốc’. Corrine treo video, tựa trên giường bệnh. Cửa vẫn đóng chặt như trước, Iven vẫn chưa về.

Corrine quay đầu nhìn về phía ngoài cửa sổ, ánh mắt vốn đang lười biếng đột nhiên sắc bén. Ngoài cửa sổ, Iven đang cùng một người vừa nói chuyện, bởi vì đối diện, vì thế Corrine có thể thấy rõ biểu tình của Iven. Trên mặt Iven vẫn mỉm cười, cử chỉ mặc dù không tính là thân mật, thế nhưng mang một loại ăn ý khó tả, hai người rõ ràng đã quen biết từ lâu. Iven thoát nhìn rất vui vẻ, y cười so với bình thường có chút bất đồng, người nọ nói gì đó, nụ cười trên mặt Iven càng sâu hơn, lúm đồng tiền trên má cũng hết sức rõ ràng. Corrine đột nhiên cảm thấy có vật gì vậy đè nén trong lòng, một loại cảm giác chua xót xa lạ từ trong lòng tràn ra.

Ánh mắt của Corrine tập trung trên người nam nhân đang nói chuyện cùng Iven, từ trên bóng lưng mà nhìn, dáng người nam nhân quả thực cao to, thế nhưng sức mạnh không đủ, chiến sĩ cơ giáp dưới tay hắn căn bản không cách nào so sánh cùng. Corrine tự động cho là người kia mang danh ‘miệng cọp gan thỏ’. Iven tại sao phải quen người như vậy? Nhìn người nam nhân kia cách Iven càng lúc càng gần, ánh mắt của Corrine hơi nheo lại, tức giận dần dần tích tụ.

Iven thật không ngờ sẽ ở y viện Scott gặp Daniel. Lúc ở hành lang có chút bức mình, Iven tản bộ liền ra đến rồi bên ngoài. Ánh dương quang vừa đủ, Iven ngồi trên ghế trong sân phơi nắng, đột nhiên thấy Daniel mặc áo khoác trắng chạy tới. Daniel hiển nhiên cũng thật bất ngờ, tuy rằng vẫn là mặt không thay đổi, thế nhưng ánh mắt lại sáng. Từ lần trước gặp mặt đã qua rất nhiều ngày.

“Iven, anh sao lại ở chỗ này?” Trong thanh âm của Daniel mang vẻ mừng rỡ, ánh mắt lại quan sát Iven một lần, cuối cùng tổng kết nói, “Iven, anh gầy.”

Iven thấy bộ dáng Daniel mặc tây trang giày da nhiều lần, hợp với bộ mặt liệt thoát nhìn có chút lãnh, lúc này nhìn hắn mặc áo khoác trắng, đột nhiên có cảm giác không đồng dạng, thoát nhìn ôn hòa rất nhiều, vẫn nhã mà thân sĩ.

“Xem ra giảm cân có hiệu quả.” Iven cười giỡn nói, “Một người quen ở viện, tôi tới thăm . Daniel, cậu sao lại ở chỗ này?”

“Hội nghị học thuật, khoảng chừng mười một giờ kết thúc, anh chừng nào thì đi? Tôi không lái xe tới, có thể chở tôi một đoạn không?” Daniel nói.

Iven nhìn đồng hồ một chút, bây giờ là hơn mười giờ, cách mười một giờ gần một tiếng, thời gian rất hợp, vì thế liền gật đầu.

“Iven, thật nhiều ngày không gặp, buổi tối có rảnh không? Không bằng cùng ăn một bữa?” Daniel hỏi, “Tôi cũng đã lâu không gặp Ryan.”

“Ryan sáng nay còn nhớ phải cùng cậu đi xem lang cực cưng.” Iven nín cười nói.

Mặt Daniel nhất thời có chút đỏ lên, thế nhưng nghĩ đến nhóc kia vẫn nhớ đến mình, lại có cảm giác ấm áp: “Tôi đêm nay vừa lúc rảnh rồi, buổi tối sau khi ăn cơm xong, lại đi xem phim.”

“Được!” Iven nói.

“Iven, anh bị thương?” Daniel đột nhiên nói, ánh mắt lo lắng ánh mắt rơi trên tay của Iven.

Trên cổ tay Iven quả thật có một tầng xanh tím, là ngày đó lúc bị Kontanstin cột vào ghế gãy dựa tạo thành, lúc đầu Iven không có chú ý, sau này màu sắc dần dần đậm hơn, còn thấy rõ. Nhưng nhìn thế nào cũng là tiểu thương, vì thế Iven cũng không để ý đến.

Tay trái của Daniel cầm lấy cánh tay của Iven, tay phải nhẹ nhàng ấn dọc theo vết thương kia, vừa chú ý đến phản ứng của Iven. Đề vào chỗ đau, Iven sẽ nhíu mi lại.

“Thương tổn tới đầu khớp xương, cần bôi thuốc.” Daniel tổng kết nói.

Một màn này rơi vào trong mắt Corrine, lại cực kỳ chói mắt. Hai người kia càng lúc càng thân mật, cuối cùng lại đến quá gần, hai tay đều dán cùng nhau. Corrine chỉ cảm thấy khí huyết từ ngực xông lên, cả người đều khó tin. Đó là một cảm giác cực kỳ phức tạp, lại như thứ gì đó mình yêu thích bị sỉ nhục, bị người khác đoạt đi. Ngạc nhiên, phẫn nộ, thất vọng, Corrine hầu như mất đi lý trí, tiện tay nắm một cái ly liền ném ra bên ngoài.

Bên tai đột nhiên vang lên một tiếng xoảng, Iven hoảng sợ, Daniel đưa tay kéo Iven một chút, vẫn là mặt không thay đổi, thế nhưng tay kia vẫn không có buông ra.

Iven quay đầu nhìn lại, vừa vặn cách một tầng kính thấy được Corrine, vừa tiếng xoảng kia chính là một cái ly rơi xuống đường đá, hóa thành vô số mảnh nhỏ. Sắc mặt của Corrine đã khó nhìn tới cực điểm, con mắt chăm chú trừng Daniel đang khoát lên tay của Iven, tựa như một con sư tử đang phẫn nộ tới cực điểm, tùy thời cũng có thể xé nát người ta.

Ánh mắt của Corrine quá tàn bạo, khiến Iven cho là mình đã làm ra cái tội ác tày trời gì.

Thanh âm của Corrine cũng trầm lãnh đáng sợ: “Buông y ra!”

Daniel cũng nhìn thấy Corrine, ánh mắt hai người liền chống lại nhau. Daniel tuy rằng không biết Corrine là ai, thế nhưng hắn có thể cảm giác được sự căm thù của Corrine, cơ hồ là bản năng, Daniel nắm tay của Iven càng chặt hơn.

Corrine cơ hồ muốn giận điên lên, nếu chân của hắn không có bị thương, lúc này đã sớm xông ra ngoài đánh cho đối phương một trận. Corrine chẳng biết hắn vì sao tức giận, cảnh hai người kia thân mật cực kỳ chói mắt, Corrine như thú bị nhốt, ánh mắt xanh thẳm bắt đầu phát đỏ.

“Tôi muốn cậu buông cậu ấy ra!” Corrine hung hăng trừng Daniel, từ lâu đã mất phong độ của thân sĩ, như phát cuồng đổ kị với một nam nhân khác.

“Tôi vì sao phải nghe lời anh?” Daniel mặt không chút thay đổi nói.

“Iven, lại đây!” Corrine nhìn về phía Iven.

“Iven, hần là ai vậy?” Daniel hỏi.

Lúc này Corrine mặc áo bệnh màu trắng, sắc mặt có chút trắng bệch, so với tướng quân Corrine mặc quân trang nghiêm chỉnh trên TV, báo vẫn là khác nhau mấy phần, vì thế Daniel không nhận ra cũng tình hữu khả nguyên.

“Corrine, anh rốt cuộc làm sao vậy?” Iven cau mày hỏi.

“Iven, nói cho cậu ta biết, tôi là ai!” Corrine lạnh lùng liếc Daniel.

Bên này động tĩnh quá lớn, kéo tới rất nhiều người, nếu tiếp tục như thế này nữa, trang đầu báo ngày mai của đế quốc sẽ là ‘Tướng quân đế quốc tức giận ở y viện Scott’, mà y và Daniel, may mắn hơn chút, còn có thể còn trở thành người qua đường giáp ất. Iven tuyệt không muốn trở thành người qua đường giáp, y đẩy Daniel ra, nhặt mảnh nhỏ trên đất lên, ném vào thùng rác, sau đó đi về phía trong phòng bệnh. Daniel đi theo phía sau y.

Nhìn Iven đi vào phòng bệnh, sắc mặt của Corrine tốt hơn hơi chút, nhưng nhìn đến Daniel phía sau y, cơn tức của Corrine lại tăng lên một tầng. Người này đến tột cùng là ai? Vì sao lại thân mật với Iven như vậy? Trong đầu Corrine đột nhiên có một suy đoán, suy đoán kia khiến Corrine gần như không thở nổi. Không thể nào... Nhất định là ảo giác, nhất định là cái cái tên chết tiệt này quẩn lầy Iven, Iven không có khả năng thích cậu ta!

“Cậu sao còn chưa đi?” Corrine lạnh giọng hỏi.

“Tôi lo lắng cho an toàn của Iven, anh thoát nhìn như người uy hiếp đến an toàn của Iven.” Daniel nghiêm túc nói.

Corrine giận dữ cười, hơi tựa trên giường bệnh, cơ hồ thương hại nói: “Iven, nói cho cậu ta biết giữa chúng ta là quan hệ gì? Tôi sao có thể tổn thương cậu?” Người Iven thích chính là mình, hần chờ Iven nói ra triệt để nghiền nát bất cứ ý nghĩ nào của người trước mắt, hung hăng cho nam nhân vọng tưởng này một đả kích.

Daniel khoanh tay đứng ở cửa, chờ Iven nói.

“Không có vấn đề gì.” Iven thản nhiên nói.

Daniel tự tiểu phi tiểu đánh giá Corrine. Ở trong nháy mắt đó, ai cũng không biết Corrine bị thương nặng ở chân như thế nào từ trên giường bò dậy, sau một khắc liền vọt tới trước mặt Iven, Iven chỉ cảm thấy ánh sáng trước mắt tối sầm lại, kế tiếp là gò má của Corrine phóng đại lên. Iven bị Corrine ôm vào trong lòng, đó là một tư thế muốn chiếm hữu cực mạnh.

Không chỉ là Iven, ngay cả Daniel cũng sửng sốt một chút.

Corrine thả Iven, một tay lại nắm cả vai của Iven, trầm giọng nói: “Iven, cậu còn muốn giận dỗi bao lâu? Chúng ta vốn là vợ chồng.”

Daniel mở to hai mắt nhìn, vẫn là mặt không thay đổi, chỉ có cặp mắt kia tiết lộ tâm tình của hần! Iven một mình mang theo Ryan, ai cũng không biết bạn đời của Iven là ai. Nam nhân trước mắt...

“Nguyên lai là vợ chồng, hiện tại là cái gì cũng không phải...” Iven thấp giọng thì thầm nói, thanh âm y quá thấp, Corrine và Daniel đều không có nghe được, hai nam nhân như trước đắm chìm trong ánh mắt chém giết lẫn nhau.

“Daniel, trước hãy ra ngoài một chút, tôi có vài lời muốn cùng hần nói riêng.” Iven tránh khỏi tay của Corrine, nghiêm túc nói.

Iven rốt cuộc để tên đáng ghét kia cút đi, bất mãn trong lòng Corrine trong nháy mắt biến mất, hầu như có chút sung sướng nhìn Daniel. Daniel không nói gì, chỉ xoay người rời đi.

“Corrine, có mấy lời tôi nghĩ muốn nói với anh một chút.” Iven cân nhắc nói.

Corrine tập tễnh ngồi về trên giường, nhú mày nói: “Rất khéo, tôi cũng có lời muốn nói với cậu.” Corrine đã quyết định, chỗ này có quá nhiều người không tự biết rõ, hẳn nhất định phải khiến Iven quay về thành Oss.

“Vậy anh nói trước đi.” Iven nói. Năm năm trước, y cho tới bây giờ không muốn sau này cùng Corrine có loại tư thái này nói chuyện, thời gian thật là một thứ kỳ diệu, thay đổi rất nhiều người.

“Iven, cậu còn trẻ, vì thế tôi nghĩ cậu không nên từ bỏ giấc mơ của mình sớm như vậy. Hơn nữa đứng ở góc độ đế quốc, đế quốc khuyết thiếu nghiêm trọng nhân tài chỉ huy chiến đấu. Từ biểu hiện của Roy mà xem, Iven, cậu đúng là có tài.”

“Từ góc độ cá nhân, thành Oss thích hợp với cậu hơn. Với thiên phú của cậu, tôi sẽ gặp và nói chuyện với hiệu trưởng của trung tâm chỉ huy quân sự hàng đầu đế quốc, hẳn chưa bao giờ là một người cứng nhắc, vì thế đặc biệt trúng tuyển cũng không phải không có khả năng.”

“Iven, nếu như cậu là bởi vì nghĩ xấu hổ có lẽ tức giận, mà buông tha cơ hội này, đây là không lý trí. Cậu nên lo cho tương lai của mình, mà không phải là đắm chìm trong thương tâm hay tức giận.” Tài ăn nói của Corrine hiển nhiên tốt. Hẳn trước đây ít nói, hoàn toàn là bởi vì không muốn nói.

“Corrine, anh trước đây chưa bao giờ gặp qua vấn đề của tôi.” Iven đột nhiên cắt ngang lời Corrine, trên mặt không có cảm kích, mà là một nụ cười giễu cợt.

“Corrine, tôi không biết tôi rốt cuộc đã làm cái gì, khiến anh... Khiến anh nghĩ lầm tôi vẫn còn yêu anh.” Iven tiếp tục nói, “Vì thế, có mấy lời, tôi nghĩ nói ra có thể đối với chúng ta đều tốt hơn.”

“Corrine, chúng ta kết hôn năm năm, phút chốc đã được năm năm rồi, thế nhưng anh chưa từng nói với tôi nhiều lời như vậy, cũng không hỏi qua tôi bất cứ chuyện gì. Anh không biết tôi thích gì, cũng không biết ước mơ của tôi là gì. Quan hệ giữa chúng ta, có lúc giống người xa lạ hơn.” Iven tiếp tục nói.

Corrine biểu tình trầm xuống, hẳn đang suy tư.

“Kết hôn năm năm, chúng ta thậm chí chưa từng có một lần nghiêm túc nói chuyện. Corrine, anh không biết tôi yêu anh bao nhiêu, năm năm, tôi cho rằng chỉ cần tôi nỗ lực, sẽ có một ngày, anh sẽ thấy tôi tốt. Nhưng có một số việc miễn cưỡng không được, tôi tận lực, anh vẫn không thích tôi.” Thanh âm của Iven thấp xuống, rất ổn, những chuyện này, hôm nay đã có thể tâm bình khí hòa nói ra.

“Iven...” Corrine lộ biểu tình bất đắc dĩ, hẳn đột nhiên có chút sợ chuyện xưa Iven kể, “Tôi biết cậu để ý chuyện quá khứ, thế nhưng hết thấy đều đã là quá khứ, chúng ta bây giờ nói về tương lai đi. Chính như lời năm năm trước, tôi mong cậu sống tốt.”

“Đúng vậy, đều đã qua rồi.” Iven thở dài, “Corrine, kỳ thực tôi năm năm này quả thực sống rất khá. Tình yêu dù sâu đậm hơn nữa cũng sẽ phai đi, tôi dần dần quên đi anh, ở thành phố mới, biết người mới, có bạn mới. Bọn họ quan tâm tôi, chiều cổ tôi, hết thấy đều bắt đầu lại rồi. Vì thế, Corrine, tôi muốn nói là, anh hiểu lắm, kỳ thực tôi đã không còn yêu anh, cũng không có để ý. Tôi đơn thuần thích ở đây, về phần công việc, nhân sinh nào có mọi chuyện như ý chứ?”

“Trước đây cảm thấy rất thống khổ, thế nhưng bây giờ nghĩ lại, kỳ thực ly hôn là lựa chọn chính xác. Chúng ta đều được giải thoát. Corrine, anh không thích tôi, tôi không biết vì mẹ anh ép buộc, hay vì cái gì khác, lựa chọn kết hôn với tôi. Thế nhưng lúc kết hôn, phần hiệp ước kia nói rất rõ ràng, khi đó, tôi hoàn toàn có thể xoay người rời đi. Thế nhưng tôi đã tiếp nhận phần hiệp ước kia, vì thế hậu quả cũng nên do tôi tự mình gánh chịu. Chuyện ly hôn, Corrine, tôi cũng không trách anh. Thế nhưng, tôi không biết, anh vì không muốn cùng tôi sống cả đời, lại...” Iven không nói nữa.

Giọng của Iven rất nhạt, nói đến phần sau, trên mặt vẫn mỉm cười, y có thể bình tĩnh nói ra những lời này với Corrine, Iven biết, y thực sự đã buông xuống.

Nhưng mà, Iven không nhìn thấy chính là, khi y nói không thương hẳn, trong nháy mắt đó, sắc mặt của Corrine đột nhiên thay đổi.

Ở một khắc kia, Corrine đột nhiên cảm thấy trái tim có một trận đau đốn, cái loại cảm giác đau đốn này bắt đầu từ trái tim khuếch tán ra, sau đó lan đến toàn thân. Khí lực toàn thân tựa hồ cũng bị hút hết, Corrine

dựa vào tường, cảm giác chết lặng, vô lực xâm nhập vào hắn. Sợ hãi, bất đắc dĩ, sợ, Corrine chưa từng có cảm tình đa dạng như vậy. Hắn nỗ lực muốn bắt được chút gì, lại đột nhiên lại bắt phải một khoảng không.

Hắn có chút gì đó vẫn cho là đều ở đây, đột nhiên biến mất. Cái loại cảm giác này, so với khi còn nhỏ, cha đưa cho hắn món đồ chơi cơ giáp đầu tiên rơi nát trên mặt đất, còn khó chịu hơn gấp trăm ngàn lần.

Trong phòng bệnh yên lặng quỷ dị.

Hai người liền thần thờ ngồi như vậy, mùa đông tới, bên ngoài đều là cây trụi lá, gió lạnh thổi qua, cũng chỉ có cành cây lay động. Trong phòng bệnh bầu không khí an tĩnh đến áp lực, Iven đứng lên, đưa tay bỏ vào trong túi.

“Iven, cậu đang nói dối!” Corrine đột nhiên nói, trong mắt mang tia bi thương giãy dụa, “Iven, cậu không có khả năng không yêu tôi!”

“Nào có nhiều việc không thể như vậy?” Iven khẽ cười nói, cười có chút bi thương, “Corrine, nói liền đến đây thôi, chúc anh sớm ngày khỏe lại, cũng chúc anh và Harry hạnh phúc. Bất quá tôi nghĩ, sau này chúng ta vẫn đừng nên gặp mặt nữa, miễn xấu hổ. Đối với hai người chúng ta như vậy đều tốt. Corrine, gặp lại.” Iven trong mắt lộ vẻ nghiêm túc. Điều này khiến Corrine thậm chí mất đi tư cách lừa mình dối người.

Iven nói xong liền xoay người ra ngoài, thoải mái rời đi, thậm chí không quay đầu nhìn lại.

Quả táo trong tay Corrine rơi trên mặt đất, phát ra âm thanh rơi xuống nặng nề.

— ❧ —

25. Chương 25: Thức Tỉnh

Kach · Lanner là quan tùy hành của Corrine, phụ trách sinh hoạt của Corrine từ trong nhà đến bên ngoài, kể cả ăn uống. Tuy tính cách Corrine có chút quái dị, tỷ như lúc rời giường rất dễ cáu gắt, tỷ như cực kỳ kén ăn, thế nhưng Kach dần dần thăm dò được sở thích của Corrine, tận lực không rước lấy xui xẻo, công việc này cũng làm tim muốn đổi chủ. Nói tóm lại, đây là một công việc có đãi ngộ và địa vị đều tương đối không tệ. Quan tùy hành của tướng quân đế quốc, không biết khiến bao nhiêu người đổ kị.

Nhưng mà từ lúc đến Wriston tuyển chọn, quan tùy hành liền có xu thế thất nghiệp. Corrine lưu lại nghỉ ngơi, không hề cần gã, mà là tìm một hướng dẫn viên bản địa. Kach bị ném vào quán bar, vị tướng quân Corrine kia bình thường rất y vào gã tựa hồ quên mất gã... Kach có cảm giác khủng hoảng, vì thế cũng rất quan tâm tất cả mọi người bên người vị đại nhân kia...

Kach vốn tưởng rằng Corrine di tình biệt luyện, thích hướng dẫn viên kia, nhưng sau một lần gặp qua Iven, Kach liền biết mình nghĩ sai rồi. Iven là một thanh niên tuần tú, thế nhưng so với thẩm mỹ quan của Corrine, vẫn có chênh lệch nhất định .

Corrine bị thương, gã rốt cục tìm được cảm giác tồn tại. Rốt cục có người gọi gã tới chăm sóc tướng quân Corrine. Lần thứ hai gặp Iven, là ở y viện Scott. Lúc này, Kach nhìn không được nhìn kỹ hơn, đột nhiên cảm thấy có chút quen mắt. Làm quan tùy hành của Corrine, đương nhiên là người hiểu rõ Corrine nhất. Người trước mắt, khiến gã nghĩ tới vợ trước của Corrine...

Trong đầu Kach từ từ hiện lên một cái tên. Vị kia tựa hồ gọi là Iven... Sau khi kết hôn, tên của nam nhân mang thêm họ Gris, vì thế rất dễ quên họ vốn có của y. Winston... Iven Winston! Kach rốt cục nhớ ra, nam nhân mới vừa đi qua trước mặt gã chính là Iven Winston, vợ trước của tướng quân Corrine!

Iven là một người thập phần khiêm tốn, hôn lễ của bọn họ cũng chỉ có người thân cận tham gia, ngoại trừ đồng sự quen thuộc, những người khác đều không biết quan hệ giữa Iven và Corrine.

Biết được chân tướng Kach cũng ở cửa, nhìn thân ảnh đơn bạc của nam nhân dần dần đi xa. Lúc Iven và Corrine còn chưa ly hôn, bên cạnh tướng quân Corrine không có quan tùy hành. Nhiều năm trước đây,

gã từng gặp mặt Iven một lần, khi đó gã chỉ nhớ rõ đó là một thanh niên ôn hòa trầm ổn, vẻ phần gương mặt, đã rất mơ hồ.

Lúc Kach còn đang sững sờ, đột nhiên nghe được một tiếng xoảng trong phòng. Kach đẩy cửa mà vào, liền thấy tướng quân Corrine trước kia phong độ nhanh nhẹn lúc này đang núp ở góc tường. Corrine một tay che ngực, sắc mặt có chút trắng bệch, triệu chứng này là... Bệnh tim phát tác? Kach tự vỗ một cái, trên báo cáo kiểm tra sức khỏe, tướng quân Corrine thân thể khỏe mạnh, cũng không bắt luận thiếu hụt gì... Vì thế chỉ có khả năng, lẽ nào vì Iven yêu mà sinh hận, muốn mưu hại Corrine?

“Tướng quân Corrine!” Kach thất thanh hô, “Tướng quân ngài làm sao vậy? Ngài không thoải mái ở chỗ nào sao?”

Corrine đột nhiên ngẩng đầu, mắt có chút đỏ lên, thanh âm lạnh như băng nói: “Đi ra ngoài!”

“Tướng quân Corrine...” Thanh âm của Kach yếu đi, vì thanh âm của Corrine vẫn mạnh mẽ như trước, xem ra cũng không hề bị thương.

Có vật gì vậy nghẹn trong ngực, khiến Corrine gần như phát cuồng. Tiếng gọi của Kach đánh tỉnh hẳn, Corrine chậm rãi ngồi ngay ngắn, mặt không thay đổi nhìn Kach: “Đi ra ngoài!”

Nhìn ánh mắt của Corrine gần như muốn giết người, Kach nuốt lại lời muốn nói ra, đi ra ngoài.

Corrine hít sâu một hơi, lấy di động của mình trong ngăn kéo ra, lúc này, Corrine mới phát hiện tay mình có chút run.

Đầu óc Corrine lúc này rất hỗn loạn, điều Iven nói khiến hấn kinh hoảng trước nay chưa có. Bạn đời lý tưởng của hấn rõ ràng là Harry, Harry Gris! Corrine nhấn số của Harry, bên kia lại không ai nhận. Corrine cũng không từ bỏ, nhưng mỗi một lần gọi đi, đều không có trả lời.

Corrine hít sâu một hơi. Điện thoại rốt cục chuyển, thanh âm của thiếu niên tràn ngập tinh thần phấn chấn truyền tới. Nhưng mà thanh âm kia nhưng không làm Corrine tỉnh táo lại, ngược lại càng thêm phiền não.

“Corrine tiên sinh, ngài còn đó sao?” Thanh âm của thiếu niên từ vui đùa chuyển sang nghi hoặc.

Corrine không nói gì, mà là đưa điện thoại di động ném vào giường, thanh âm của thiếu niên ban đầu là nghi hoặc, sau đó chuyển thành lo lắng, càng không ngừng vang lên. Corrine vẫn không để ý, thẳng khi đến cúp máy, màn hình dần dần đen. Thế giới của hấn rốt cục an tĩnh.

Ở một khắc kia, Corrine lần đầu tiên chạm vào nội tâm của mình, nguyên lai...

Nguyên lai có một số việc không chỉ là thói quen.

Mỗi người đều có tiêu chuẩn chọn vợ chọn chồng của riêng mình, Corrine cũng không ngoại lệ. Hấn thích người đẹp lại nhiệt tình, như vậy mới có thể làm cho cuộc sống của hấn càng thêm thú vị. Hạng mục người cải tạo gen bắt đầu làm từ rất nhiều năm trước, không chỉ là ý của Corrine, còn là ý của cả gia tộc Gris. Sau lại thấy người cải tạo gen trong bình kính, Corrine cũng dần dần từ bỏ, muốn cùng Carine kết hôn. Nhưng đột nhiên có một ngày, phu nhân Margaret nói cho hấn biết hấn không thể kết hôn với Carine, bởi vì Gia tộc Gris cần người thừa kế, mà hấn là con trai độc nhất của gia tộc Gris, cũng nhất định phải có con, mà người thích hợp đã xuất hiện. Sau đó, thanh niên có bộ dạng và tính cách cũng không có quá mức thú vị kia đột nhiên xông vào cuộc sống của hấn. Đầu tiên gặp, Corrine liền cảm giác hấn tuyệt đối không có khả năng thích Iven.

Trên đời này kỳ thực cũng không có chuyện nào tuyệt đối cả.

Trong đầu Corrine lóe lên rất nhiều hình ảnh, những chuyện này hấn cho là mình đã quên, nguyên lai lại nhớ rõ như thế. Hấn nhớ rõ lần đầu tiên nhìn thấy Iven, bộ dạng ngượng ngùng của thanh niên. Hấn nhớ kỹ đêm kết hôn lúc thấy phần hiệp ước kia, vẻ kinh ngạc trên mặt thanh niên. Hấn nhớ kỹ lần đầu tiên về nhà ăn cơm, vui mừng của thanh niên. Bất quá có một món hấn chỉ gặp hai lần, lúc món kia vẫn xuất hiện ở trên bàn, đồng thời mùi vị càng ngày càng tốt. Corrine nhớ lại rất nhiều chuyện. Hấn nghĩ tới năm năm Iven rời đi, hấn ngủ thẳng đến nửa đêm tỉnh lại, bên cạnh không người, trong lòng có cảm giác trống trải. Hấn nhớ tới mỗi ngày ngồi trên sa lon, màu rèm cửa sổ cũng khiến hấn thấy không được tự nhiên. Hấn nhớ

tới lúc phu nhân Margaret khuyên hấn kết hôn, lại cảm thấy mâu thuẫn. Hấn nghĩ tới vì sao mỗi một lần ôm Harry, chỉ có một loại cảm giác đau tức, cũng không liên quan đến dục vọng.

Trước kia Corrine chưa từng có nghĩ tới sự tình liên máu chảy đầm đìa như vậy hiện lên trước mặt, lúc Corrine bắt đầu ý thức được, người kia lại nói không yêu hấn.

Corrine mặt không thay đổi ngồi tựa trên giường bệnh, ánh mắt rơi đến cây trụ lá bên ngoài. Không khí trong phòng cực kỳ phiền muộn, cảm giác hít thở không thông càng lúc càng rõ ràng.

Di động rơi trên giường không ngừng vang lên, không biết vang được bao lâu, Corrine rốt cục nhấc lên, nhấn nhận.

“Corrine tiên sinh thân ái, ngài có khỏe không?” Thiếu niên thở dài một hơi, lo âu hỏi.

“Harry Gris, xin lỗi.” Corrine thấp giọng nói một câu, nhưng không hề nói tiếp.

“Corrine, anh không nên làm em sợ!” Thiếu niên lại càng hoảng sợ, tiếp tục nói, “Em mới cùng đồng học ở sân huấn luyện, địch nhân quá lợi hại, chúng em phí hết sức mới thắng, vì thế không thể nhận được điện thoại. Được rồi, Corrine tiên sinh thân ái, xin hỏi có chuyện gì không? Ngài chịu đả kích gì sao?”

Corrine vẫn chưa hồi phục, Harry lựa lời: “Thân ái, giáo viên cơ giáp mới tới quả thực gay go, là một ác ma, hấn lại muốn chúng em trong vòng một tháng đánh xong mười trận. Hollis, Corrine tiên sinh, ác ma đại nhân này, ngài có nghe qua chưa?”

“Nghe nói qua, Harry, anh muốn hỏi em một vấn đề.” Corrine đột nhiên nói.

Điện thoại bên kia có chút âm ỉ, một lát sau, chờ an tĩnh một ít, thanh âm của Harry mới từ bên kia truyền tới, đồng thời gửi mời video. Corrine chờ một chút, sau đó nhấn đồng ý, trên di động xuất hiện một màn hình ảo, thân ảnh của thiếu niên chiếu ở trên đó.

Harry dựa vào một thân cây, trên tóc dính rất nhiều mồ hôi.

“Corrine, anh sẽ không phải tỏ tình với em đi?” Thiếu niên cười nói, chờ Corrine, đột nhiên mở to hai mắt nhìn, “Corrine tiên sinh thân ái, ngài chịu kích thích gì vậy? !”

Harry giật mình cũng không phải là khoa trương, bởi vì ở trong trí nhớ của cậu, Corrine vẫn là thân sĩ ưu nhã, thế nhưng ngày hôm nay bộ dáng như vậy, sắc mặt xấu xí, mang vẻ cụt hứng, Corrine như vậy, Harry chưa từng thấy qua.

Corrine lộ ra một nụ cười khổ: “Quả thực chịu kích thích.”

Harry sắc mặt nghiêm túc: “Đến tận cùng là xảy ra chuyện gì?”

“Harry, xin lỗi.” Corrine lập lại. Harry tồn tại cũng là bởi vì hấn, trước đó, hấn vẫn cho là mình đang chờ Harry lớn lên, sau đó kết hôn. Thế nhưng hấn thật không ngờ, đây là một loại trốn tránh, nhưng mà cái này đối với Harry mà nói là không công bằng.

“Hắc?” Harry triệt để mê mang.

Corrine hít sâu một hơi, nghiêm túc nói: “Harry, anh muốn nói chuyện với.”

“Phu nhân Margaret vừa nói chuyện với em!” Harry tặc mao, thấy Corrine bộ dạng chán nản, lại yếu ớt, “Được rồi, thân ái, anh nói đi.”

“Harry, đối với việc cùng anh kết hôn, em thấy thế nào?” Corrine hỏi.

Mắt của Harry đột nhiên tròn tròn, quái dị nhìn Corrine: “Thân ái, anh bị phu nhân Margaret tẩy não sao? Em kiên trì lâu như vậy, anh ngay cả chút sức chống cự cũng không bằng?”

“Harry, anh muốn nghe ý kiến của em.” Corrine nghiêm túc nói, trên mặt không có chút ý đùa giỡn nào.

Harry thua trận: “Ngài muốn nghe lời thật lòng?”

“Đúng vậy.”

“Được rồi, em nói thật ra, Corrine tiên sinh, ngài nên ổn định!” Harry cũng nghiêm túc.

Corrine gật đầu.

“Tiên sinh thân ái, ngài không cảm thấy nếu hai người chúng ta kết hôn, sẽ trở nên rất quái dị sao?” Harry nhú mi, nghiêm túc nói, “Ngài là người giám hộ của em, nếu như biến thành chồng, vừa nghĩ tới, tóc gáy sẽ dựng lên!”

Corrine trước vẫn cho là vì Harry quá nhỏ, vẫn cho là mình đang chờ Harry lớn lên, sau đó kết hôn. Mà bây giờ Harry nói vậy, hẳn nghiêm túc nhớ tới, tựa hồ cũng hiểu được có chút sai. Nếu như Harry thực sự trưởng thành, bọn họ thực sự sẽ kết hôn sao? Hẳn vẫn coi Harry như đứa trẻ, nếu như trở thành vợ...

Harry càng nói lại càng khiến Corrine mệt mỏi. Bởi vì Harry tỉnh lại, hẳn lựa chọn ly hôn với Iven. Kết hôn với người mình thích, sau đó sinh con, tất cả rõ ràng đều là kế hoạch tốt, vì sao kết cục lại thành như vậy?

Hắn làm nhiều chuyện như vậy, cuối cùng lại vẫn không như hắn mong muốn. Chờ đến khi hắn ý thức được mình muốn cái gì, người kia lại nói với hắn, y không yêu hắn? !

“Anh đã biết...”

Corrine nhắm mắt lại, trên mặt trắng bệch.

“Tướng quân Corrine!” Harry gọi, “Ngài rốt cuộc làm sao vậy? !”

Rất nhiều thứ đè nén trong ngực, ép Corrine cần tìm một chỗ để trút ra. Lần đầu tiên, Corrine coi Harry như một người để tâm tình.

“Harry, nếu có một người vẫn rất thích em, sau đó có một ngày, hắn đột nhiên nói không thích em nữa, mà em lại phát hiện em cũng không phải là không thích hắn, nên làm cái gì bây giờ?” Corrine hỏi.

“Trời ạ, em cũng bị anh làm cho choáng.” Harry vỗ vỗ đầu, “Hắn cụ thể là nói như thế nào, có mấy lời không thể nghe qua là hiểu rõ được, cùng một câu nói cũng không đồng nghĩa là ý tứ cũng giống vậy, lời từ cùng một người nói ra, cũng có thể không cùng ý tứ, đây cũng là mị lực của ngôn ngữ.”

Corrine nghiêm túc nhớ lại, đem Iven vừa nói chọn trọng điểm lặp lại một lần.

Harry bắt đầu có chút mơ hồ, chờ Corrine nói xong, đột nhiên bừng tỉnh đại ngộ nói: “Thân ái, hẳn có phải đang hận anh không tốt?”

“... Không phải anh.” Corrine nói.

Những lời này bị Harry trực tiếp bỏ qua: “Thân ái, hẳn cũng không phải là không thích anh, mà là đang oán giận, hẳn đang hận anh lãnh đạm, anh không săn sóc, anh không hiểu được phong tình. Đồng thời cũng là ám chỉ anh nên làm thế nào.”

Ánh mắt của Corrine vốn có chút âm u đột nhiên sáng lên, dường như bắt được một hy vọng cuối cùng.

“Thân ái, anh phải biết rằng, anh có thể là tình nhân trong mộng của tất cả nữ nhân và phân nửa nam nhân cả đế quốc này, nên tin vào bản thân một chút đi.” Harry khích lệ nói.

Đầu óc của Corrine dần dần tỉnh táo lại. Lời nói của Harry quanh quẩn trong đầu hắn, hơn nữa hắn càng nghĩ càng thấy có lý. Nếu như Iven không yêu hắn, sao vẫn giữ cái đồng hồ đeo tay kia? Sao lại lo lắng cho mình? Tại sao lại đến thăm mình? Tại sao lại nói không muốn gặp mặt?

Cho dù là nội tâm của mình, mỗi người cũng sẽ không thanh tỉnh mà hiểu rõ như vậy. Corrine đột nhiên mở mắt, vì thế Iven cũng không phải là không yêu hắn, mà là làm bộ không yêu hắn, là một loại hình thức oán giận khác.

Hiểu được điều này, Corrine đang phiêu bạt giữa đại dương mênh mông đột nhiên chộp được phao cứu sinh, ánh mắt vốn tan rã cũng dần dần kiên định.

Nhưng mà hắn lại đã quên, Harry bắt quả cũng chỉ là một đứa nhỏ mới thành niên, một thiếu niên thông minh, thế nhưng đối với chuyện tình cảm, vẫn là đơn phương. Thế nhưng Corrine lại lựa chọn tin tưởng cậu, cũng chỉ có thể tin tưởng hắn. Đây cơ hồ là một loại bản năng tránh bất lợi.

Nếu như không tin, kết quả như vậy...

“Thân ái, nỗ lực lên! Anh sẽ có được thứ anh muốn.” Harry quay đầu lại nhìn thoáng qua, “Đồng học còn đang chờ em, cúp máy trước, gặp lại.” Harry nói xong, liền cúp máy.

Corrine dần dần trấn tĩnh lại.

Chỉ là một tia hy vọng kia, đến tột cùng thực sự là hy vọng, hay là lừa mình dối người, có thể bản thân Corrine cũng không phân rõ.

— ❧ —

26. Chương 26: Yên Hội

Iven về đến nhà, đêm đó, Daniel gọi cho y.

“Daniel, xin lỗi.”

“Tôi ở dưới nhà anh, xin mở cửa.”

Thanh âm từ hai hướng đồng thời vang lên, Iven sửng sốt một chút, không có sử dụng cảm ứng mở rộng cửa, mà là trực tiếp xuống lầu. Daniel mặc áo khoác, gần như cùng bóng đêm hòa làm một thể. Daniel đứng ở cửa không tiến đến, Iven đi ra ngoài.

Bóng đêm tràn ngập trên đường nhỏ, hai người vai sóng vai đi, đó là một đêm yên tĩnh, tiếng bước chân của hai người đều hết sức rõ ràng, càng lộ rõ sự trầm mặc giữa hai người.

“Iven, hửn là ai vậy?” Daniel phá vỡ trầm mặc, trong đêm tối mặt của hửn có chút không rõ, thế nhưng ánh mắt lại sáng đến đáng sợ.

Daniel là người tốt, Iven cũng không muốn lừa hửn.

“Chúng ta từng kết hôn, sau đó lại ly hôn.” Iven đành hoàng nói.

“Cho nên, hửn là cha của Ryan?” Trong thanh âm của Daniel mang chút mất mát không nói nên lời. Chồng của Iven, cha của Ryan, người đàn ông này đã từng có điều hửn mơ ước, khiến Daniel rất đố kỵ.

Iven không phủ nhận: “Daniel, tôi hiện tại cùng hửn không có quan hệ, cũng không cần nói cho bất cứ ai chuyện của Ryan, giúp tôi giữ bí mật này.”

“Được, tôi đảm bảo.” Daniel nghiêm túc nói, trong thanh âm khô khốc mang vẻ khản trương, “Iven, anh còn thích hửn sao?”

Iven chậm rãi lắc đầu: “Hửn cũng không yêu tôi, hôn nhân này vốn là một sai lầm.”

Khản trương trong lòng Daniel rốt cục buông xuống một chút.

“Chuyện của Ryan, nếu như hửn điều tra, cũng sẽ biết.” Daniel lo lắng nói.

“Ryan mang danh là con nuôi, theo pháp luật để quốc, cậu biết mà, nếu như Ryan là đứa con hợp pháp của tôi, như vậy để quốc sẽ cho người cha kia biết.”

Daniel rốt cục yên lòng.

“Iven...” Daniel dừng một chút, sau đó nói, “Anh có nguyện ý nghe chuyện của tôi không?”

“Cậu nguyện ý nói, tôi tự nhiên sẽ nghiêm túc lắng nghe.” Iven ôn hòa nói.

“Tôi không biết bọn họ sao lại xa lánh tôi, chính như lúc tôi mới vào làm ở y viện trung ương thành Klims, là đề tài thảo luận của bọn họ, cuối cùng tôi cũng tham gia, thế nhưng sau đó đều khiến mọi người tan rã trong không vui.” Thanh âm của Daniel có chút buồn bực.

Iven cơ hồ có thể tưởng tượng bộ dạng Daniel mặt lạnh kể chuyện cười, người khác nghe vào thì không phải là chuyện cười, mà là giễu cợt.

“James bọn hân cũng cảm thấy như thế, vì thế cho dù mỗi lần đi bar đều sẽ gọi tôi, thế nhưng mỗi lần tôi đều giống như người ngoài đứng nhìn.”

Iven nghĩ đến lúc trước ở quán bar nhìn thấy bộ dạng của Daniel, nam nhân ăn mặc nghiêm túc, gương mặt lạnh lùng, không giống đi phiêu bar, ngược lại như một người giám sát nghiêm túc, nếu có người dám đi tới đến gần mới là lạ.

“Iven, sau đó tôi gặp anh. Anh là một người rất tốt, nguyên ý nghe tôi nói, giống như bây giờ. Những lời này tôi giấu ở trong lòng rất nhiều năm rồi.” Bị cô lập, không ai để tâm sự, cho dù là mặt than cũng sẽ cảm thấy cô đơn.

Trong bóng đêm, sắc mặt của Iven cứng lại một chút. Kỳ thực có lúc y cũng tán thưởng không được sự hài hước của Daniel, thế nhưng mỗi lần vì không dă kích hấn, cho nên đều rất phối hợp. Y không nghĩ tới cuối cùng sẽ biến thành kết quả như vậy, lại bị Daniel cho rằng là người duy nhất hiểu hấn.

“Iven, tôi có thể theo đuổi anh không?” Daniel nghiêm túc hỏi.

Iven sửng sốt một chút.

“Daniel, cậu có thể chỉ coi tôi như một người bạn.” Iven nói.

Daniel không nói gì, một trận gió thổi qua, xen lẫn khí lạnh như băng. Hai người trầm mặc chốc lát, Daniel đột nhiên nói: “Gió càng lúc càng lớn, đi về trước thôi.”

Hai người đi về, sau đó cáo biệt. Cửa đóng, thân ảnh của Iven biến mất, thế nhưng Daniel không lập tức rời đi, mà là nhìn chăm chú vào cánh cửa đã đóng.

Cuộc sống của Iven lại khôi phục yên tĩnh như trước. Corrine không có tìm y. Corrine là người kiêu ngạo, hơn nữa lúc Iven nói rõ ràng mọi thứ, Iven chỉ biết, Corrine không bao giờ ... sẽ tìm y nữa, có thể đã đem y xếp vào ‘sổ đen’, cả đời không qua lại với người này nữa.

Bắt đầu giữa bọn họ vốn là sai lầm, nếu quả thật kết cục như vậy cũng chưa hẳn không phải là chuyện tốt.

Ryan tuổi còn nhỏ, thế nhưng tâm tư lại rất mẫn cảm, chỉ hỏi qua chuyện của người cha khác một lần, nhận thấy Iven không muốn nói liền không hỏi nữa. Nhìn cặp mắt kia cực kỳ tương tự Corrine, Iven có lúc sẽ hổ thẹn, thế nhưng đây toàn bộ là lựa chọn của y, vì thế y sẽ tận lực cho Ryan cuộc sống tốt nhất.

Đảo mất liên qua hơn mười ngày.

Roy đến nói từ biệt. Roy đã bắt đầu nghỉ, mấy ngày nữa, cậu sẽ đi cùng Corrine đến thành Oss, thành một thành viên của trung tâm chỉ huy quân sự hàng đầu để quốc, từ nay về sau tiền đồ vô lượng.

Roy dù sao tuổi vẫn còn nhỏ, có hơi bốc đồng. Thiếu niên yêu ghét phân minh quá rõ, cậu tới trường, cũng không phải là tìm giáo viên chỉ đạo của lớp cậu, mà là Iven. Nhưng mà không người nào dám chỉ trích hành vi của cậu.

Thiếu niên mặc một bộ đồ thoải mái màu trắng. Bỏ qua vẻ chán chường lúc trước, trở nên hăng hái hơn.

“Thầy, con vẫn muốn tìm người, nhưng đến vài lần đều không có thấy.” Roy có chút ngượng ngập nói.

“Cậu có thể gọi cho tôi.” Iven nói.

“A? Còn có thể gọi!” Thiếu niên ảo não gãi đầu, cậu cứ nhiên quên còn có thể gọi điện.

Iven bị Roy ngốc chọc cười, mang cậu đến phòng họp nhỏ sát vách. Trong phòng họp chỉ có hai người bọn họ. Iven rót cho Roy một ly nước, thiếu niên có chút lưỡng cố tiếp nhận.

“Gần đây đang làm gì?” Iven hỏi.

“Giúp đỡ ba ba làm việc, sau đó tìm hiểu một số thứ ở thành Oss, con cũng không muốn bị bạn học mới coi như nông dân mới lên thành!” Roy cười đến xán lạn, “Thầy, người trước kia từng ở thành Oss sao? Người sao lại quen tướng quân Corrine?”

“Thầy người thực sự là thâm tàng bất lộ.” Mắt thiếu niên lóe sáng, hiếu kỳ bất quá, thấy Iven không đáp, liền tự mình suy đoán nói: “Thầy thật ra là trợ lý của tướng quân Corrine, bởi vì một ít tranh chấp, cho nên người đã tới Klims?”

“Hay là người bị thương khi làm nhiệm vụ, sau đó tới đây dưỡng thương?”

“Không, người trước kia nhất định là một chỉ huy chiến đấu, chẳng lẽ là bởi vì cộng sự của ngài xảy ra chuyện? Người thương tâm cho nên đến đây?”

Suy nghĩ của thiếu niên thiếu có chút thiên mã hành không, trước khi thiếu niên nói ra lời kỳ quái hơn, Iven rốt cục mở miệng: “Thân ái, cậu không bằng nói tôi là người sắt trong phim đi! Cậu phải biết, tôi ngay cả giấy chứng nhận chỉ huy chiến đấu cũng không có.”

Roy ngẫm thề lưỡi, động tác khả ái do thiếu niên cao trắng làm ra, ngược lại cũng không có cảm giác vi hòa.

“Thành Oss là trung tâm đế quốc, nơi đó có toàn bộ kiến trúc đẹp nhất đế quốc, trung tâm thương nghiệp phồn hoa nhất, trường học tốt nhất, chiến sĩ lợi hại nhất, Roy, đó là một nơi để thực hiện ước mơ, cậu phải cố gắng lên.”

Roy sắc mặt của cũng nghiêm túc: “Thầy, con sẽ không khiến người thất vọng.”

Iven lại nhả một ít chuyện, thẳng đến khi tiết học tiếp theo của Iven sắp bắt đầu, thiếu niên mới rời đi.

Iven nhìn thân ảnh của thiếu niên, không khỏi nghĩ tới bộ dáng của chính mình lúc mười sáu tuổi, khi đó y mới trúng tuyển vào Cyperlise, cũng hăng hái như vậy. Khi đó y thế nào cũng không nghĩ ra sau này sẽ phát sinh những chuyện kia, trước khi thay đổi quỹ đạo cuộc sống của y.

Đảo mắt liền qua mười tám năm, y mười tám năm... Iven dừng suy nghĩ, đi đến phòng làm việc.

“Iven, nhà trường muốn mở tiệc chiêu đãi tướng quân Corrine, tên của cậu đã ở trong danh sách nhân viên tham gia.” Trong phòng làm việc, những người khác đã đi rồi, chỉ có Elise ngồi ở chỗ Iven, thấy y tiến đến liền mở miệng nói.

Iven kinh ngạc mở to hai mắt nhìn: “Có tớ?” Y cho rằng Corrine cũng không muốn gặp lại y.

“Thân ái, cậu bây giờ lại là tâm phúc của Wriston, lão ác ma cũng không dám tới tìm cậu gây phiền toái. Tướng quân Corrine tự mình chỉ định cậu làm hướng dẫn viên, đám cao tầng của trường đều giác nhìn thấu tướng quân Corrine đối với cậu khác thường. Iven, cuộc sống an nhàn của cậu tới rồi.” Elise trừng mắt nói.

Danh sách do lãnh đạo Wriston định ra, những lãnh đạo kia âm thầm phỏng đoán tâm tư của Corrine, vì thế tên của Iven nằm trong danh sách.

“Có thể không đi không?” Iven cũng không vui, hai ngày trước y mới vừa nói với Corrine mong muốn không nên gặp lại.

“Vậy cậu đi tìm hiệu trưởng nói đi.” Elise cho rằng Iven đang nói đùa.

Thẳng đến khi Iven thực sự muốn đi tìm hiệu trưởng, Elise mới đã nhận ra quái dị, liền vội vàng xông tới kéo Iven lại.

“Thân ái, mặc kệ nguyên nhân gì, đây chỉ là dạ tiệc chia tay, đám cao tầng của trường đều tham gia, cậu nhất định phải đi, còn phải thật vui vẻ mà đi, sau đó lão ác ma cũng không dám tìm cậu gây phiền toái nữa.” Elise nói.

Iven suy nghĩ một chút, cuối cùng gật đầu. Không nói nhiều người, Corrine căn bản không chú ý đến y, cho dù thấy y, chỉ sợ cũng trực tiếp coi như không thấy. Thế nhưng này đối với mình mà nói, dù sao cũng là một cơ hội, bớt một Colin khó dễ, cuộc sống của y sau này sẽ tốt hơn rất nhiều.

Buổi tối đến rất nhanh, lúc chưa ly hôn với Corrine, Iven thường xuyên tham gia một số yến hội do Downton tổ chức hay một số yến hội mời Corrine, sau khi đến Klims, Iven đã rất nhiều năm không tham gia yến hội. Thế nhưng Iven cũng không hoài niệm, y thấy, ở nhà với Ryan và phu nhân Mary, một nhà yên tĩnh ăn một bữa cơm, đều thú vị hơn yến hội rất nhiều.

Iven đón Elise, liền chạy tới chỗ dạ tiệc. Hôm nay Elise mặc váy màu trắng đoan trang thanh lịch, thoát nhìn cực đẹp.

Dạ tiệc được đặt tại nhà hàng lớn nhất trấn Johan. Có lẽ là bởi vì mị lực của tướng quân Corrine quá lớn, rất nhiều người đều sớm nhập cuộc, Elise kéo tay Iven đi vào, tuần nam mỹ nữ, rất nhiều người đến trên ghẹo. Iven vốn muốn chọn một góc an tĩnh ngồi xuống, ai biết Elise trực tiếp kéo y vào chính giữa, nơi đó dễ nhìn thấy, hơn nữa lại gần chỗ chủ nhân bữa tiệc.

“Thân ái, cậu để tớ nhìn tướng quân Corrine nhiều hơn đi, sau này sẽ không thấy được.” Elise làm nũng nói.

Cánh tay bị Elise gắt gao kéo, Iven chỉ có thể nở một nụ cười bất đắc dĩ. Khách nhân lục tục ngồi vào vị trí, bầu không khí của yến hội lúc Corrine đến đạt tới cao trào.

“Thân ái, mau nhìn!” Iven bị Elise kéo lên, theo ánh mắt của cô nhìn lại, liền thấy Corrine mặc một thân tây trang thuần trắng, đối lập với phía dưới, đầu tóc màu vàng càng thêm điểm lệ vài phần. Ánh mắt của Corrine đảo qua một vòng, lúc rơi trên người Iven, đột nhiên dừng một chút. Thế nhưng Iven đã cúi thấp đầu, vì thế cũng không nhìn thấy ánh mắt của Corrine.

“Thân ái, vừa nãy tướng quân Corrine liếc mắt nhìn tớ! Lẽ nào tướng quân Corrine đã không còn thích trang phục khiêu gợi, hiện tại thích nghiêm chỉnh sao?” Elise kích động nói, sau đó tương nút trên cùng của y phục cài lại.

Iven muốn nói lại thôi, nhìn Elise.

“Thân ái, cậu đang trách tớ bỏ rơi cậu sao?” Trong đôi mắt đẹp của Elise lộ ra một tia ưu thương. Không thể không nói, hành động cô nàng này hết sức tốt.

“... Tớ chỉ là muốn hỏi cậu chẳng lẽ không nóng sao?” Bên trong nhà hàng có hệ thống điều hòa, bất đồng với cái lạnh bên ngoài, thập phần ấm áp. Iven chỉ mặc áo sơ mi màu trắng, mà Elise lại ăn mặc váy dày như vậy, còn muốn cài nút, chỉ cần nhìn, liền thấy nóng.

“...” Elise nghiêng đầu, hướng ót về phía Iven.

Iven sờ sờ mũi, một lần nữa cúi đầu.

Tiệc chia tay tướng quân để quốc vốn là hình thức yến hội, Corrine đến gây nên chấn động, thế nhưng lúc hiệu trưởng nói cảm ơn quả thực khiến người buồn ngủ.

Yến hội bắt đầu, Iven trong tay cầm ly, vẫn tập trung vào cái ly trước mặt. Ở yến hội này đây, Iven vốn chính là một tiểu nhân vật, ngoại trừ Roy đến mời rượu, rất nhanh liền bị người quên lãng. Elise phỏng chừng cũng nóng không chịu nổi, chỉ có thể an tĩnh ngồi tại chỗ.

“Avera cái con mụ lăng lơ kia, lúc mời rượu ép cả bộ ngực lên người tướng quân Corrine.” Elise ghé vào bên tai Iven nói.

“Thân ái, ngực của cậu lớn hơn cô ta.” Iven an ủi.

“Iven, cũng chỉ cậu tinh mắt, ” Elise lại sát gần chút: “Trời ạ, tớ thực sự nóng muốn chết.”

Iven rốt cục nhịn không được cười ra tiếng, Elise hung hăng trừng y. ‘Thân mật’ giữa hai người kko coi ai ra gì này rốt cục lôi kéo tầm mắt người xung quanh.

“Elise, cô rất đẹp.” Elise nghe được thanh âm này, vội ngẩng đầu lên, liền thấy Corrine đang đứng ở bên người cô, hai mắt xanh thẳm đang nhìn cô chăm chăm. Thanh âm của tướng quân Corrine rất ôn nhu, thế nhưng chẳng biết tại sao, cô lại cảm giác được địch ý không rõ. Corrine sao lại căm thù cô chứ? Elise nghĩ, đây nhất định là ảo giác.

“Cảm ơn, tướng quân Corrine, chúng ta tới uống một ly đi.” Elise cười nói, sau đó đắc ý nhìn thoáng qua Avera.

Chạm cốc, Corrine đối nữ sĩ biểu hiện đủ tôn kính, uống một hơi cạn sạch. Elise phát ra tiếng kinh hô.

Iven vẫn cúi đầu, trong tay cầm ly rượu, thỉnh thoảng nhấp một ngụm.

“Rượu Vodka độ cồn rất cao, tôi nhớ kỹ tử lượng của cậu không quá cao để có thể từng chút từng chút uống hết ly Vodka.” Corrine đột nhiên nói.

Nhìn ly rượu Vodka trong tay, Iven bắt đầu rũ mi, thế nhưng Corrine vẫn không rời đi, Iven rốt cục ngừng đầu. Bốn mắt nhìn nhau, chẳng biết tại sao, Iven luôn cảm thấy ánh mắt của Corrine có chút lạ, Iven lặng lẽ dời tầm mắt đi, lễ phép nói: “Cảm ơn đã quan tâm.”

Corrine đưa một ly rượu đỏ đến trước mặt Iven, mới xoay người rời đi.

“Iven, tướng quân Corrine quả nhiên đối với cậu khác thường, sau này xem lão già Colin kia còn dám nói cái gì!” Elise thấp giọng nói.

Iven cười cười không nói, thế nhưng vẫn không uống ly rượu đỏ trong tay.

“Iven, cậu cũng không nên uống say.” Elise nói.

“Thân ái, tử lượng của tớ rất tốt.” Iven ý vị thâm trường nói. Mà quan hệ tự cho là đúng của Corrine lại khiến Iven thấy buồn cười.

Nhân khí của Corrine quả thực rất cao, hiệu trưởng dài dòng lên tiếng cuối cùng cũng kết thúc, Corrine bắt đầu nói chuyện. Cho dù là mấy mớ nói chuyện, cũng được rất nhiều tiếng vỗ tay, trong đó còn lẫn cả tiếng thét chói tai của mấy cô nàng.

Bầu không khí yến hội càng ngày càng tốt, Iven vẫn đang nhìn chằm chằm ly Vodka trước mặt. Tử lượng của Iven quả thực hết sức tốt, dĩ chứng sau uống rượu cũng chỉ có cảm giác ở bàng quang. Iven đứng lên, đi về phía toilet.

Iven đi tới cửa toilet, thấy một người đứng ở cửa, tướng mạo của người kia có vài phần quen mắt, Iven không khỏi nhìn kỹ hơn.

“Winston tiên sinh, tôi là Kach Lanner.” Người kia nói.

Iven lễ phép gật đầu, liền đi vào. Trong toilet tràn ngập mùi rượu, một người đang chống trên bồn rửa tay, Iven quay đầu nhìn lại.

Là Corrine.

Nước dọc theo sườn mặt cường tráng của nam nhân chảy xuống, trên lông mi dài cũng dính bọt nước, nam nhân hai mắt nhắm nghiền, môi cũng mím thật chặt, trán hơi nhăn lại, hình như có chút khó chịu. Tử lượng của Corrine cũng không tốt, vì thế hấn ghét tham dự yến tiệc tiêu khiển như thế này, cho dù hấn tham gia, mỗi lần cũng lễ phép uống một chút, chưa từng say. Chỉ là ngày hôm nay, Corrine tựa hồ ai đến cũng không cự tuyệt, cho mọi người mặt mũi, thân thiện đến gần như khác thường, phóng túng, sau đó... Uống say.

Iven nhìn thoáng qua, liền vào WC bên cạnh.

Lúc Iven đi ra, Corrine dựa vào tường, đôi mắt u lam đang nhìn y chằm chằm. Iven gật đầu, liền xoay người ra ngoài. Còn chưa đi tới cửa, tay đột nhiên bị Corrine kéo lại. Khí lực của Corrine rất lớn, kéo y lại, hai tay đặt ở hai bên, vây y ở góc tường.

Iven không thích tư thế này, không khỏi nhíu mày: “Corrine, anh uống say.”

“Iven, cậu vì sao không đến thăm tôi? Tôi ở Scott mười ngày.” Thanh âm của nam nhân mang sự chất vấn, hô hấp ầm ập pha lẫn mùi rượu nồng đậm phả lên mặt Iven.

“Kỳ thực... Tôi muốn gọi cho cậu.” Corrine híp mắt nói, “Thế nhưng tôi đợi cậu tới.”

Lời Corrine nói khiến Iven thấy có chút hỗn loạn.

“Corrine, tôi đã nói rất rõ ràng.” Iven nói.

“Rõ ràng? Không, Iven, cậu cũng không rõ lắm. Rất nhiều chuyện không thể nói quên liền quên, chúng ta kết hôn năm năm, tình cảm của cậu đối tôi không thể dễ dàng biến mất như vậy.” Corrine nói, tựa hồ đang thuyết phục chính mình.

Iven cười một tiếng: “Corrine, tôi đúng là yêu anh, vốn những chuyện ai đúng ai sai này tôi không muốn nói, bởi vì tôi yêu anh, cho nên tôi lựa chọn chấp nhận kết quả này. Thế nhưng anh đã làm cái gì, anh lên cho tôi dùng thuốc tránh thai, anh chế tạo người cải tạo gen, mà tất cả những thứ này, tôi đều không hay biết gì!”

“Thuốc tránh thai?”

“Bây giờ nói những thứ này cũng vô ích, Corrine, tôi không biết anh tốt cùng đang suy nghĩ gì, thế nhưng những thứ này tôi cũng không hứng thú. Xin lỗi, tôi cần phải trở lại.” Iven nói xong liền muốn đẩy Corrine ra.

Ánh mắt xanh thẳm của Corrine sâu hơn vài phần, ngữ khí ghen tỵ nói: “Cho cậu trở lại cùng cô nàng kia tình chàng ý thiếp?”

Iven tính tình ôn hòa, thế nhưng cũng không phải không thể nổi giận: “Corrine, giữa chúng ta đã không còn quan hệ, tôi chưa từng hỏi đến chuyện của anh, chuyện của tôi cũng không quan hệ gì với anh!”

Iven giãy dụa trái lại càng khiến Corrine tức giận thêm, nhìn người trong ngực mình không ngừng giãy dụa, vốn có hơi say, sợi dây lý trí trong đầu Corrine đứt.

“Iven, tôi không biết qua năm năm, cậu lại biến thành người như vậy!”

Trong thanh âm của Corrine mang vẻ trào phúng.

“Ba!”

Iven gần như dùng hết toàn bộ khí lực, một tiếng thập phần thanh thúy. Mặt nam nhân trong nháy mắt đỏ, Corrine che mặt, đứng ở đó chỗ, hiển nhiên còn chưa rõ xảy ra chuyện gì.

Nếu so về khí lực, Corrine hơn Iven rất nhiều. Thế nhưng hiện tại Corrine uống say, mà câu nói kia của hắn quả thực chọc giận Iven.

Ở một khắc kia, Iven toàn thân đột nhiên tràn đầy khí lực, cổ sức đẩy, liền đẩy Corrine ngã trên mặt đất.

Nam nhân cao to cường tráng ngã trên mặt đất, đáng giận lại đáng thương.

Iven trực tiếp đi tới cửa, trước cửa có hai người, đều trợn mắt há hốc mồm mà nhìn y.

Kach và Elise.

Kach sửng sốt một chút, vội vã vọt vào.

Elise chịu kích thích hiển nhiên không nhỏ.

“Thân ái, này đến tốt cùng là chuyện gì xảy ra? Cậu với Corrine...”

“Như cậu nghĩ.” Iven thản nhiên nói, không chờ yến hội kết thúc, liền rời đi.

— ❧ —

27. Chương 27: Phụ Tử (cha Con)

“Iven · Winston · Gris, tên này, tớ đã từng thấy trên báo.” Elise đột nhiên nói, “Người năm đó kết hôn với Corrine.”

Elise và Iven làm việc chung gần bốn năm, quan hệ của hai người tốt, thế nhưng đối với quá khứ của Iven, Elise hoàn toàn không biết gì cả. Cho nên khi nghe được cuộc đối thoại của Iven và Corrine, cô lại hoảng sợ hơn, cô nghĩ không ra Iven lại có quá khứ như vậy.

Elise lúc đầu là kinh ngạc, Iven quá khiêm tốn, thoát nhìn chênh lệch giữa hai người rất lớn, cư nhiên đã từng là vợ chồng. Sau mười lăm phút, Elise bắt đầu tự hỏi, Corrine cơ hồ là tình nhân trong mộng của cô,

một loại mộng ảo có thể thỏa mãn tâm hư vinh, thế nhưng Iven là bạn của cô, bạn bè bốn năm, cán cân trong lòng Elise rất nhanh đảo về phía Iven. Nghĩ đến mấy việc mình làm, Elise đột nhiên có chút hổ thẹn.

Nghe Elise nói, Iven rốt cục dừng bước lại, quay đầu nhìn Elise. Trong đôi mắt xinh đẹp của Elise hiện lên một tia hổ thẹn: “Iven, xin lỗi, tớ không biết... Lúc trước cứ nhắc tới hân trước mặt cậu...” Elise dừng một chút, tiếp tục nói, “Năm đó lúc Corrine ly hôn, tớ còn thấy có chút hả hê. Thế nhưng hiện tại, khi biết đối tượng ly hôn là cậu... Iven, cậu tốt như vậy, tớ đột nhiên cảm thấy Corrine thật đáng ghét.”

Elise tính tình rộng rãi, lúc này lại như tiểu cô nương, tự trách, thấp thỏm bất an.

Iven đột nhiên nở nụ cười: “Elise, chúng ta là bạn bè. Hiện tại vĩnh viễn quan trọng hơn quá khứ.”

Nghe Iven nói xong, Elise cũng mỉm cười: “Iven, Corrine thật là một tên hỗn đản.”

“Đúng vậy, hân là tên khốn kiếp.” Iven lập lại.

Elise đột nhiên xông tới cho Iven một cái ôm thoải mái, Iven vươn tay ôm lấy Elise.

“Thân ái, cậu ở đây có y phục không, y phục này siết quá chặt quá!” Elise từ trong lòng Iven chui ra, chân mày xinh đẹp cau lại.

Iven dẫn Elise vào cửa, mùi thức ăn từ phòng bếp bay ra, Elise đổi y phục trực tiếp ngồi xuống sa lon. Ryan từ trong phòng chạy ra, tò mò nhìn Elise, đôi mắt xanh thăm phát ra tia sáng. Elise cũng đánh giá Ryan, Elise biết Iven độc thân nuôi một đứa bé, thế nhưng cũng là lần đầu tiên nhìn thấy Ryan. Nhóc con kia mặc áo ngủ màu trắng tuyết, trên đầu đội mũ, chỉ lộ ra khuôn mặt mũm mĩm.

“Thật xinh đẹp ~ ”

Mắt nhóc hơi nheo lại, nghiêng đầu nói.

Elise nghe qua vô số người khen cô đẹp, thế nhưng đây là duy nhất khiến tim cô run rẩy, Elise đưa tay về phía nhóc con: “Thân ái, nhóc tên là gì?”

Nhóc con đi tới bên người Elise, đưa tay ra chọt ngực của Elise.

Elise: “...”

“Em là Ryan.” Ryan nói, “Tỷ tỷ tên gì?”

Tuổi của Elise và Iven không sai biệt lắm, miệng của Ryan quá ngọt. Elise cười cong mắt, Elise lại nhìn kỹ hơn, sau đó sắc mặt đột nhiên thay đổi. Để quốc có rất nhiều người tóc vàng mắt xanh, vì thế chỉ cần nhìn mắt của Ryan, vốn sẽ không khiến người ta ngay lập tức nghĩ đến cái gì. Thế nhưng đã biết quan hệ của Iven và Corrine, Elise nhìn cặp mắt kia, trong lòng đột nhiên sinh ra một suy đoán, suy đoán này khiến nàng mở to hai mắt nhìn.

“Iven... Ryan...” Iven đang hỗ trợ trong bếp, nghe Elise nói, liền đi ra.

Iven nhìn bộ dạng tiểu sắc lang của Ryan nhin không được lau mồ hôi: “Elise, chuyện gì?”

“Ryan là...” Elise lời kể tiếp không nói ra, thế nhưng Iven đã đoán được.

“Ryan là cục cưng ngoan.” Ryan mặt mày cong cong nói.

“Đúng vậy, là cục cưng ngoan của ba ba.” Iven bổ sung.

Elise không hỏi tiếp, tiểu tử kia ở trong lòng Elise chọt chọt, rất nhanh mất hứng thú với mỹ nhân, ngồi trên ghế sa lon, xem sách nhỏ.

Elise ăn cơm kỳ thực rất nhiều, thế nhưng ở yến hội, cô là một thực nữ, rất nhiều thứ đều là nếm thử một miếng. Elise ở nhà Iven cọ cơm, mới thỏa mãn rồi đi.

“Ba ba, người này là ai vậy nha?” Tiểu tử kia ôm sách leo lên chân Iven, chỉ vào mặt một người nói.

Là tranh của một người.

Corrine mặc một thân quân trang xanh đậm, trong tay cầm nón lính, đứng nghiêm túc, ra vẻ một quân nhân uy nghiêm.

Nhìn ánh mắt tò mò của Ryan, Iven đột nhiên cảm thấy tim có chút đau đớn.

“Đây là Corrine · Gris, tướng quân đế quốc.” Iven giải thích.

Nhóc con lẩm bẩm vài câu, sau đó mở trang kế tiếp xem.

Đêm đã khuya, Ryan cũng ngủ thật say. Iven lại hết sức thanh tỉnh, y từ trên giường bò dậy, ngồi xuống sa lon trước cửa sổ. Ánh sao theo cửa sổ hé mở chiếu vào, Iven ngửa đầu nhìn lại, có chút sững sờ. Iven đã triệt để tỉnh táo lại, nghĩ đến việc làm sau khi bị kích động không khỏi có chút hối hận. Bản chất của Corrine là một nam nhân cực kỳ ngạo mạn, một cái tát kia, đánh không chỉ mặt của Corrine, cũng là đem tôn nghiêm của hắn đập dưới chân. Corrine từ nhỏ đến lớn sợ là chưa từng bị người đánh như vậy. Iven lo lắng, ngày mai y sẽ nhận được thông báo sa thải của đại học Wriston. Bởi vì Corrine mà mất đi công việc, thực sự không lợi.

Sau lại dần dần buồn ngủ, Iven mới về nằm trên giường, rất nhanh liền ngủ.

Ngày hôm sau Iven không hề nhận được thông báo sa thải như trong dự đoán, vì thế Iven không mất công việc này. Về phần nguyên nhân tốt cùng là vì vấn đề mặt mũi của Corrine, hay là vì nguyên nhân gì khác, Iven cũng lười suy đoán. Y chắc chắn sẽ không cảm kích Corrine.

Lúc Corrine gọi cho y, Iven vốn không muốn nhận, thế nhưng bên kia không ngừng gọi đến. Iven nhận, bên kia lại không nói chuyện.

Đợi một hồi, Iven không cúp máy, mà là để điện thoại lên bàn.

“Iven, mấy ngày nữa chính là sinh nhật tôi.” Corrine đột nhiên nói.

Iven nghe được, thanh âm rất nhỏ, nhưng là lại rất rõ ràng.

Sinh nhật của Corrine là hai ngày trước lễ Giáng Sinh, ngày 23 tháng 12, ngày này, Iven nhớ rất kỹ. Trước đây lúc chưa ly hôn, Iven đều sẽ đích thân vì hắn làm một cái bánh.

Thế nhưng mỗi một lần Corrine trở về đều đã khuya, Iven tựa hồ chưa từng đợi được. Cái bánh kia thường sẽ để trong tủ lạnh, Iven tự mình ăn, ăn hơn nửa tháng. Cái bánh kia cũng giống như Iven, lẻ loi.

Đây không phải một ký ức vui vẻ, Iven từ trong ký ức hoàn hồn.

“Sinh nhật vui vẻ.” Iven cơ hồ theo lễ tiết trả lời.

Corrine không nói gì, trầm mặc gần như bị đè nén.

“Iven, tôi sẽ ở lại trấn Johan qua lễ Giáng Sinh, hy vọng cậu có thể ăn sinh nhật với tôi.” Corrine mở miệng nói, trong ngữ khí bá đạo mang theo khẩn cầu không dễ nhận ra.

“Tôi ngày đó không rảnh, xin lỗi.” Iven nói, sau đó cúp máy.

Corrine không chỉ không tức giận, nhưng lại muốn tìm y ăn sinh nhật với hắn, quả nhiên là điên rồi sao.

Lễ Giáng Sinh càng ngày càng gần, trên đường khắp nơi đều bày cây thông Nô-en, Iven cũng mua một cây thông Nô-en, cùng Ryan trang trí. Nhóc con cầm bút trong tay, đang nghiêm túc viết gì đó trên giấy, viết xong lại treo trên cây.

“Ba ba không cho phép nhìn nga ~ ”

Ryan thần bí nói, tựa hồ cất giấu bí mật gì...

Bí mật nhỏ của Ryan có liên quan đến Edda.

Edda lại là một đứa trẻ cẩn thận tỉ mỉ sạch sẽ, lúc đầu khi Edda vừa mới chuyển đến, đúng lúc bị bệnh. Edda bị cảm vừa hít nước mũi, vừa đưa tay đen đơ về phía Ryan, trong nháy mắt liền bị Ryan che.

Bệnh cảm của Edda dần dần tốt, tiểu nam hài đen đen trắng trắng, rất thích sạch sẽ, hai nhóc kia rất nhanh liền thành bạn tốt.

Edda là một đứa trẻ bất hạnh, cha của nó đã qua đời khi nó còn rất nhỏ, khi đó, nó vẫn còn ngây thơ. Ấn tượng của nó về cha hoàn toàn đến từ mẹ nó. Mẹ nó nói, ba nó là chiến sĩ, là anh hùng. Mẹ nó nói cho nó biết, người ba nó sùng bái cùng với hy vọng nó cũng trở thành người như vậy.

“Edda, cậu đang vẽ cái gì?” Ryan tò mò bu lại, nhìn Edda đang vẽ trên giấy, “Là một con heo sao?”

Edda mở to hai mắt nhìn, thập phần thụ thương nhìn Ryan.

“Là ba ba của tớ.” Edda nhìn tranh nói.

Ryan vội vã vươn tay, lắc lắc tay của Edda: “Edda, xin lỗi.”

Edda lắc đầu, trong ánh mắt đen mang theo ưu thương: “Mấy ngày nữa chính là sinh nhật của ba ba, tớ muốn tặng baba một bức tranh.”

Con người của Ryan chuyển vòng, trong ánh mắt xanh thẳm đột nhiên hiện ra một tia sáng: “Edda, cậu lần trước không phải nói ba ba cậu rất thích một người sao? Chúng ta đi xin hân kí tên tặng cho ba ba cậu.”

“Nhưng chúng ta sao tìm được hân?” Edda hỏi.

“Tớ lần trước hỏi ba ba, thần tượng của ba ba cậu gọi là Corrine · Gris.” Ryan trí nhớ kinh người.

Edda gật đầu: “Tớ không biết đi đến đâu tìm hân. Chờ sau này tớ trưởng thành, Ryan, cậu đi cùng tớ có được không?”

Nhìn bộ dạng mắt mát của Edda, Ryan xoay người liền ra ngoài, lúc trở lại lần nữa, trong tay thêm một tờ giấy: “Tớ đi hỏi cô Belly, cô nói Corrine · Gris đang ở trấn Johan.”

“Edda, tớ dẫn cậu đi tìm hân.” Ryan vỗ ngực nói.

Hai mắt Edda sáng lên nhìn Ryan. Ryan thè lưỡi, liền kéo Edda ra ngoài.

Bởi vì đang là thời gian tự do hoạt động, trên người mỗi đứa nhỏ đều có máy định vị, vì thế nhà trường cũng không hạn chế hoạt động của bọn nó. Có một số đứa sẽ chọn về nhà. Ryan kéo Edda rời khỏi trường học, bắt xe, đi đến địa chỉ cô giáo cho.

**

Corrine hút thuốc rất ít, thế nhưng hiện tại, hân say đắm trong mùi vị của thuốc lá. Khói trắng tràn ngập trong không khí, tựa hồ cũng mang đi áp lực. Ngày nào đó hân uống say, người say luôn luôn rất điên cuồng, thế nhưng một khắc kia, đầu của hân cũng rất thanh tỉnh, vì thế nhớ rõ ngày đó xảy ra chuyện gì.

Từng chút từng chút, không thiếu chút nào, không ngừng hiện lên trong đầu hân.

Iven phần nộ, đôi mắt kia không chút tình cảm nào, một cái tát sau cùng kia, hân đều nhớ hết sức rõ ràng. Mỗi lần nhớ tới, Corrine không phần nộ, mà là vô lực và sợ hãi. Giờ khắc này, Corrine không làm gì khác ngoài việc hoài niệm Iven ôn nhu kia.

Corrine nhắm mắt lại, uể oải từ trên mặt của hân toát ra. Corrine dùng cái tay cầm điếu thuốc kia nhu nhu huyệt thái dương, chỗ đó như cũ vẫn có chút đau.

Corrine hít một hơi thật sâu, nicotin giảm bớt lo lắng của hân.

“Tướng quân Corrine, phu nhân Margaret hỏi ngài khi nào quay về thành Oss?” Kach hỏi.

Trong phòng tràn ngập một tầng khói thuốc, mặt của Corrine cũng có chút mơ hồ. Kach rất ít khi nhìn thấy Corrine như vậy, trên người mang một loại chán chường, là vì Iven sao?

Corrine quay đầu lại nhìn Kach: “Chờ qua lễ Giáng Sinh đi, tôi đã xin phép tổng thống nghỉ. Một đồng việc ở thành Oss chỉ thêm đau đầu.”

Corrine vẫn không muốn trở về, hân biết hân không thể dễ dàng rời đi, bằng không có một số thứ sẽ cách hân càng xa hơn. Hân vẫn muốn đợi, vì thế hân tuân theo bản tâm.

Kach rời đi, trong chốc lát lại vòng về: “Tướng quân Corrine, có người muốn gặp ngài.”

“Ai?” Corrine hỏi.

“Fan hâm mộ nhỏ của ngài.” Kach nói, “Tướng quân, ngài muốn gặp sao?”

“Tôi có chút mệt.” Corrine nhắm mắt lại nói.

Fan của tướng quân để quốc nhiều lắm, tìm tới cửa cũng rất nhiều, thế nhưng Corrine không phải lần nào cũng sẽ gặp. Chỉ là lúc này đây có chút đặc biệt, Kach nhớ đến hai nhóc con khả ái nắm tay đứng chỗ bảo vệ: “Tướng quân, là hai đứa trẻ rất khả ái...”

“Dẫn bọn nó đến quán cà phê tầng mười, tôi sẽ đến liền.”

Corrine cởi áo ngủ, đổi lại một thân tây trang sạch sẽ, chỉ là mùi thuốc lá vẫn như trước không mất đi được. Corrine rửa mặt, cả người đều lên tinh thần rất nhiều. Bất quá chỉ chớp mắt, nam nhân có vẻ chán chường lại trở nên găng gượng tuần lãng.

Corrine đi lên tầng mười, đi vào phòng khách, liếc mắt liền thấy hai đứa nhỏ đang ngồi trên ghế sa lon.

Một tiểu quỷ đen đen trắng trắng, thoạt nhìn rất hiền lành, đứa kia..

Corrine đột nhiên ngây ngẩn cả người, ở một khắc kia, tựa hồ có một dòng nước ấm ở trong lòng hần chảy qua. Nhóc kia mặc áo da màu đen, trên đầu đội mũ mao nhung, đang ghé vào trước hồ cá, một tay chỉ theo cá bơi đi bơi lại, chơi rất vui. Từng động tác của nhóc kia tựa hồ động tới tâm tư của hần.

Corrine vẫn đứng tại chỗ nhìn, nhóc kia chơi tựa hồ đã mệt mỏi, ngồi trở về trên ghế sa lon, lười nhác vỗ vỗ bụng. Tựa hồ đã nhận ra ánh mắt của Corrine, Ryan ngẩng đầu, cũng nhìn thấy Corrine, hai mắt xanh thăm hiểu kỳ.

Bị nhóc kia nhìn, Corrine đột nhiên cảm thấy tim run lên một cái, đi về phía nhóc. Ryan vươn tay chọc Edda, Edda dờ ra cũng nhìn thoáng qua, thấy Corrine, mắt hiện lên một tia sáng, từ trên ghế salon nhảy dựng lên, hữu mô hữu dạng hướng Corrine hành quân lễ.

“Các nhóc tìm tôi sao?” Corrine hỏi.

Ryan cũng từ trên ghế salon bò xuống, nhóc lùn hơn Edda một chút, chân ngắn, cơ hồ là lặn xuống.

Ryan cũng học theo bộ dạng của Edda.

“Tướng quân Corrine, con là Edda.” Edda nói, sắc mặt hết sức nghiêm túc.

“Tướng quân Corrine, con là Ryan.” Ryan trừng mắt nhìn, “Chú, chú lớn lên thật là đẹp.”

Corrine bị bộ dạng của hai nhóc con chọc cười. Hần kỳ thực cũng không thích trẻ con, trong ấn tượng của hần, trẻ con thích khóc nháo đồng thời cố tình gây sự, thế nhưng hai nhóc này thập phần nhu thuận.

“Chú mời mấy nhóc uống cà phê.” Corrine nói, dẫn hai nhóc vào quán cà phê.

— ❧ —

28. Chương 28: Điện Thoại

Trung úy Barry · Alewiss, trong đầu Corrine hiện ra một nam nhân dáng cao khỏe mạnh, đầu tóc quăn đen, trên mặt luôn luôn lộ nụ cười thật thà. Barry không phải chết trên chiến trường, một chiến sĩ dũng cảm tự mình nằm vùng ở đế quốc Cady, sau đó với tội danh gián điệp bị địch quốc bí mật xử tử. Đối mặt với con trai độc nhất của Barry, Tâm tình của Corrine hết sức phức tạp.

Edda và Ryan ngồi đối diện, trước mặt mỗi người là một ly cà phê đặc chế cho trẻ con, Edda cao một chút còn đỡ, Ryan miễn cưỡng lộ được cái đầu.

“Edda, chú biết ba ba nhóc.” Corrine nói.

Edda chống đầu, trong mắt đen lóe tia sáng.

“Cha nhóc mùa đông thích mặc đồ ngắn tay, mỗi ngày sáng sớm sáu giờ rời giường, sau đó chạy quanh hồ Oss một vòng; cha nhóc có nuôi một con chó, con chó kia rất nặng, lông rất dài, nhìn từ xa tựa như một con sư tử; cha nhóc là chiến sĩ cấp A của đế quốc, sức lực dũng mãnh, có thể tay không đối phó một con hổ.”

Mắt Edda càng lúc càng sáng, cha là anh hùng trong lòng nó, đây là chuyện về cha nó nghe từ mẹ, nguyên lai cha còn có nhiều chuyện mẹ cũng không biết như vậy.

“Edda, nguyên lai ba ba cậu lợi hại như vậy.” Ryan nghiêng đầu nói.

Edda cũng thấp phần vui vẻ, kéo tay Ryan.

Ryan tò mò nghe, sau đó vươn hai tay lấy ly cà phê muốn uống một hớp, đáng tiếc vươn tay ngắn thế nào cũng không được. Corrine cũng chú ý tới, nhóc kia giống như một chú chuột nhỏ vậy, mỗi lần đều đều chọt ly càng lúc càng xa. Corrine vươn tay dời ly qua một chút, Ryan rốt cục nắm được, mắt lóe sáng. Corrine đột nhiên thật muốn sờ sờ đầu mao nhưng nhưng của nó.

“Cám ơn chú!” Ryan miệng ngọt ngào nói.

“Ryan, ba ba nhóc đâu?” Corrine hỏi. Nhóc con khả ái như thế, cũng không biết cha mẹ như thế nào.

“Ba ba rất lợi hại.” Ryan cũng vui vẻ, kiêu ngạo nói, “Ba ba đối cục cứng rất tốt.”

“Chú Corrine, con ở trên ti vi thấy qua chú.” Ryan nháy mắt nói.

Corrine cũng hứng thú: “Nhìn thấy gì?”

Ryan còn muốn nói gì, di động loại nhỏ đeo trên tay đột nhiên vang lên. Ryan vội vàng để bên tai: “Ba ba!”

“Bảo bối, con đi nơi nào?”

“Ba ba, cục cứng ở...” Con người của Ryan chuyển vòng, “Ở khách sạn Graham!”

Ở đầu bên kia sắc mặt Iven đột nhiên thay đổi, tay cầm di động cũng nắm thật chặt, thanh âm không hề ôn nhu: “Ryan, con tại sao lại ở đó? Vì sao không nói cho ba ba đã chạy loạn?”

Nghe được ngữ khí tức giận của Iven, Ryan bối rối một chút, khuôn mặt nhỏ nhắn cũng khẩn trương: “Ba ba...”

“Con bây giờ đang làm gì?” Iven tiếp tục hỏi.

“Con... Con và Edda ở quán cà phê, ở cùng với tướng quân Corrine...” Ryan cắn môi nói.

Iven trắng mặt, hai tay cũng bắt đầu run rẩy: “Ryan, con bây giờ xuống tới cửa khách sạn, ba ba lập tức đón con.”

Cúp máy, Ryan liền từ trên ghế bò xuống.

Corrine thấy được nhóc bàng hoàng cùng khẩn trương, bộ dạng đáng thương khiến người ta đau lòng.

“Chú Corrine, Edda, con phải đi.” Ryan nói xong liền muốn đi ra ngoài, Edda theo thật sát phía sau nó.

Hai nhóc kia gần như nửa đi nửa chạy ra ngoài, Corrine còn chưa kịp nói, bóng dáng hai nhóc đã biến mất. Một thân một mình ngồi trong quán cà phê, Corrine theo bản năng sờ thuốc lá trong túi.

Một lát sau, hai nhóc con lại chạy trở về.

Edda đặt một tờ giấy trước mặt Corrine: “Tướng quân Corrine, giúp con ký một chữ, con muốn tặng cho ba ba làm quà giáng sinh.”

Corrine lấy ra bút ra, nghiêm túc ký lên giấy.

Barry · Alewiss, niềm kiêu ngạo của đế quốc.

Sau đó ký tên mình xuống. Corrine không có lập tức đưa giấy cho Edda, mà hỏi: “Ryan, có chuyện gì gấp như vậy?”

Ryan nhăn mày: “Ba ba gọi xuống dưới lầu chờ y, y tới đón con.”

“Ba ba nhóc là từ nhà xuất phát sao? Đến nơi đây phải cần một khoảng thời gian, vì thế nhóc không cần phải gấp gáp.” Corrine nói.

Ryan cắn môi. Edda hiển nhiên còn không muốn rời đi, kéo tay Ryan, Ryan nhìn Edda, vẫn là ngồi về trên ghế sa lon.

Ryan vẫn có chút bất an, vì thế lúc đó vẫn là Edda nói chuyện cùng Corrine, Ryan không xen vào, có thể cần bản không nghe được bọn họ đang nói cái gì. Corrine cũng nhìn ra. Nhìn đồng hồ, qua hai mươi phút, liền đứng lên nói: “Chú đưa các nhóc xuống lầu nha.”

Corrine vươn tay về phía hai nhóc, nắm tay đi đến thang máy.

Ba ba của Ryan, hần đột nhiên rất tò mò đó là một nam nhân thế nào.

“Tướng quân, phu nhân gọi tới cho ngài!” Kach chạy đến, lời của gã cắt ngang bước tiến của Corrine.

Corrine xoay người cầm lấy di động của mình, ánh mắt rơi vào trên di động, dừng một chút, phân phó nói: “Kach, đưa hai bạn nhỏ này xuống dưới.”

Kach nhận lấy hai nhóc từ trong tay Corrine, gã lần đầu tiên biết nguyên lai Tướng quân Corrine lại thích trẻ con, bất quá nhìn đứa bên trái đen đen trắng trắng như tiểu lão hổ, bên phải trắng trắng mềm mềm như tiểu bánh bao, quả thực quá khả ái, vì thế rất vui vẻ nhận nhiệm vụ này.

Corrine rất đau đầu vì điện thoại của Margaret, thế nhưng hết lần này tới lần khác không thể không nhận. Thủ đoạn của phu nhân Margaret rất cao minh, hần căn bản không thể từ chối. Corrine đi tới chỗ an tĩnh, nhấn nhận. Video của phu nhân Margaret lập tức phát lên. Corrine nhu nhu mi giác, sau đó dề xuống nút đồng ý.

“Thân ái, buổi chiều tốt lành!” Phu nhân Margaret cười nói.

“Buổi chiều tốt lành.” Corrine trả lời, “Phu nhân thân ái, hôm nay thế nào lại rảnh rỗi như thế?”

“Có tin tốt muốn nói cho con.”

“Tin tốt gì?”

“Harry đáp ứng nghỉ học.” Phu nhân Margaret cười híp mắt nói, trong mắt lóe lên một tia sáng.

Corrine trở nên mặt không biểu tình: “Phu nhân, người đây là ý gì? Nghỉ học, đây đối với một học sinh mà nói cũng không phải là việc vinh quang gì.”

“Thân ái, gia tộc Gris không cần một chiến sĩ cơ giáp, mà là cần một người thừa kế.” Margaret nói.

“Phu nhân, người sao lại muốn ép con?” Corrine mặt không chút thay đổi nói.

“Thân ái, không nên dùng những cố kia lấy lệ với ta, lúc trước hạng mục người cải tạo gen, ta và con thương lượng qua, hiện tại toàn bộ đều thích hợp, chỉ cần các con kết hôn, tất cả sẽ hoàn mỹ.”

Thúc ép của phu nhân Margaret khiến hần thấy một luồng khí nghẹn trong lòng, Corrine đột nhiên mỉm cười; “Phu nhân, người không thể nắm trong tay vận mệnh của con. Con hiện tại cũng không muốn cùng Harry kết hôn, vì thế... Con sẽ không đáp ứng.”

“Corrine!” Margaret nữ sĩ sắc mặt của cũng thay đổi.

“Chúng ta là mẹ con, chắc là thân mật gắn bó, thế nhưng gần đây cũng vì việc này mà cãi nhau. Phu nhân, người không cần nói, con sẽ mau chóng trả lời cho người.”

Corrine còn muốn nói điều gì, phu nhân Margaret bên kia trực tiếp cúp máy.

Corrine ném điện thoại qua một bên. Điện thoại của Margaret vừa treo không được bao lâu, điện thoại của Harry lại đến. Thiếu niên trên mặt hồ thẹn cùng bất đắc dĩ, nhìn sắc mặt không tốt của Corrine, lo âu hỏi: “Corrine tiên sinh, ngài không sao chứ? Vừa nãy phu nhân Margaret gọi cho anh sao? Em bị bà quần đến choáng mơ hồ đáp ứng, xin lỗi.”

“Chuyện này không liên quan tới em, em không cần để ý, có chuyện gì bảo bà gọi điện thoại cho anh.” Corrine nói.

“Corrine, anh gặp Iven rồi sao?” Harry đột nhiên hỏi.

Corrine trầm mặc chốc lát.

“Đúng vậy.”

“Corrine, anh nghĩ thế nào? Là người thừa kế duy nhất của gia tộc Gris, anh nhất định phải kết hôn. Hiện tại có hai lựa chọn, thứ nhất chính là phục hôn với Iven, thứ hai là kết hôn với em. Corrine, anh tốt cùng nghĩ như thế nào?”

Vấn đề của Harry rất trực tiếp.

Corrine vẫn không đổi mặt với vấn đề này. Corrine biết, hần thích Iven. Corrine trước đây cũng không cảm nhận được, cho dù sau khi Iven rời đi, hần cũng cảm thấy khuyết thiếu vật gì đó. Có thể bởi vì trong tiềm thức của hần, Iven vẫn là thuộc về hần, cho dù rời đi, cũng sẽ có một ngày trở lại bên người của hần.

Lần thứ hai nhìn thấy Iven, người nọ vẫn giống như trong trí nhớ, niềm kiêu ngạo của hần không cho phép mình cúi đầu trước Iven, nhưng theo bản năng lại muốn để Iven quay về thành Oss, trở lại chỗ hần có thể nhìn thấy.

Lúc nhìn thấy Iven và người khác thân mật, kiêu ngạo của hần đột nhiên biến mất, hết thảy đều trở nên không khống chế được. Hần chưa từng có tình cảm kịch liệt như vậy, đoạn tình cảm này chẳng biết bắt đầu từ đâu, lại đột nhiên trở nên sâu sắc.

Thế nhưng bây giờ vấn đề là, cho dù hần muốn cùng Iven phục hôn, Iven cũng không nhất định sẽ đáp ứng hần. Vô luận là bởi vì tức giận hay là bởi vì... nguyên nhân khác.

“Harry, anh nghĩ Iven, có thể không muốn cùng anh phục hôn.” Corrine nói.

“Thân ái, sự tự tin của anh đâu?” Harry mở to hai mắt nhìn.

“Mấy ngày nay anh nghĩ rất nhiều việc, Iven tựa hồ là thực sự hận anh.” Corrine có chút bực mình nói, đôi mắt không chút tình cảm của Iven ở đúng đưa trong đầu. Hần nhớ rõ ánh mắt của Iven nhìn hần nhiều năm trước, an tĩnh mang yêu thương. Mấy ngày này, cuối cùng cũng khiến Corrine hiểu rõ, cũng không phải là bởi vì một chữ hận đơn giản như vậy.

Harry cũng trầm mặc.

“Người nghiêm túc thường cố chấp.” Corrine nói.

“Người nghiêm túc cũng rất chuyên tình.” Harry nói, “Cố chấp chuyên tình.”

“Anh nên làm cái gì bây giờ?” Corrine có chút phiền muộn nói, “Chẳng lẽ muốn anh đi cầu y?”

Ở trước mặt Iven, đã có rất nhiều ngoại lệ, trong y viện, hần cơ hồ như người điên, ở yến hội, hần dựa vào men say làm ra những chuyện kia. Thế nhưng Iven vẫn thờ ơ như trước.

“Ý kiến hay!”

“...”

^^

Iven ngồi ở trong xe, hai tay nắm tay lái thật chặt, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng. Trong đầu Iven vẫn hiện lên một ý nghĩ, nếu như Corrine phát hiện Ryan tồn tại, hần sẽ như thế nào?

Thế lực của gia tộc Gris quá mức lợi hại, sự công bằng của luật pháp chỉ là tương đối, nếu là thật sự tranh đoạt, pháp luật chắc là sẽ không đứng ở bên y. Vừa nghĩ tới việc phải mất đi Ryan, tim của Iven sẽ rất đau.

Ánh mắt Iven vẫn chăm chú nhìn cửa, thẳng đến khi thân ảnh nho nhỏ tiến vào tầm mắt của y, Iven mới thở dài một hơi. Kach nắm tay Ryan và Edda đi ra, Iven cúi đầu xuống một chút, sau đó gọi cho Ryan.

Iven để Ryan và Edda đi tới khúc quanh, sau đó để Kach rời đi. Ryan là một đứa nhỏ thông minh, nắm tay Edda đi tới khúc quanh, không biết cùng Kach nói gì đó, Kach sau đó rời đi.

Thấy Kach đi xa, Iven mới lái xe đến, sau đó mở cửa xe. Ryan thấy Iven liền nhào tới.

“Ba ba, cục cưng sai rồi!” Thanh âm của Ryan ẩn chứa sự kinh hoàng.

Hai mắt Ryan đang nhìn y, trong đôi mắt xanh thẳm chứa một tầng hơi nước, liều mạng cắn môi không khóc ra.

Iven rất cục ý thức được, mình làm con sợ hãi.

Iven vượt cái đầu của nó nói: “Bảo bối ngoan, sau này không nên chạy loạn nữa, nếu như muốn đi đâu trước phải nói cho ba ba, nếu không ba ba sẽ lo lắng.”

“Cục cưng đã biết.” Ryan liều mạng gật đầu.

“Chú, bảo bảo là vì giúp con mới chạy đến đây, đều là con không tốt.” Edda đứng tại cửa nói.

“Là cục cưng mà, cục cưng nói muốn dẫn Edda đi xin chữ kí.” Ryan vội vàng nói.

Edda đột nhiên vọt tới, hôn lên mặt Ryan một cái. Nhìn bộ dáng thân mật của hai nhóc kia, Iven cũng không đành lòng trách cứ nữa.

Iven trước đưa Edda về nhà, sau đó mới trở về nhà của mình. Đóng cửa lại, Iven liền có chút khẩn trương hỏi: “Ryan, con đã gặp Corrine sao?”

Ryan nghiêm túc gật đầu.

“VẬY các con đã nói gì?”

Ryan suy nghĩ một chút: “Chú Corrine kể chuyện của ba ba Edda, hần còn hỏi ba ba, con còn chưa nói, ba ba đã gọi cho con.”

Iven rất cục thờ dài một hơi.

Iven trầm mặc một chút, đột nhiên hỏi: “Ryan, con có thích chú Corrine không?” Huyết thống là một thứ kỳ diệu, bởi vì huyết thống tồn tại, Iven sợ Ryan và Corrine thân cận, sau đó vứt bỏ y.

“Thích.” Ryan nói.

Sắc mặt của Iven cũng không dễ nhìn.

“Bởi vì hần đẹp.” Ryan tiếp tục nói. Nhóc đã nhận ra ba ba không thích mình ở cùng một chỗ với cái chú đẹp mắt kia.

Tâm tư của nhóc rất miễn cưỡng, sau khi nhận thấy được Iven đã không còn giận, liền nghịch ngợm một chút.

“VẬY hần với ba ba, Ryan thích ai hơn?” Iven trong lòng đã thờ dài một hơi, cố ý phụng phịu hỏi.

Nhóc con nỗ lực giang hai cánh tay ra: “Thích ba ba nhiều như vậy.”

Nhóc để hai tay xuống, sau đó đưa tay phải ra, giữa ngón trỏ và ngón cái có một khoảng cách hơi nhỏ: “Thích chú Corrine nhiều như vậy.”

Iven rất cục bị chọc cười, bế nhóc lên: “Vừa nãy chú Daniel gọi hẹn con đi xem lang bảo bảo.”

“Được!” Ryan nói, “Loại phim ấu trĩ này Edda khẳng định thích, chú Daniel có thể mang Edda theo không?”

“Đương nhiên có thể, vậy ngày mai sau khi tan học trực tiếp đi xem phim, cục cưng trước nói với Edda đi.”

“Edda sẽ vui muốn chết.” Ryan đột nhiên bùm miệng, “Ba ba, nguyên lai chú Daniel và Edda thích thứ như vậy a!”

Hẹn xem phim vào ngày hôm sau, Daniel thậm chí ngay cả vé đều mua xong. Thế nhưng Iven nhưng không có cùng xem phim lần này.

Iven lần thứ hai nhận được điện thoại của Corrine.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Phía trước có chút nói không thông, qua một thời gian ngắn sẽ sửa đổi một chút o( )o khinh bỉ Phạn Phạn đi ~

— ❧ —

29. Chương 29: Hiểu Lâm

Lúc chuông điện thoại vang lên, vừa đúng bốn giờ, cách giờ tan sở còn một tiếng. Iven mắt đảo qua, cũng biết là điện thoại của ai. Iven không nhận, mà tùy ý để điện thoại reo. Mỗi một lần nói chuyện với Corrine nói, Iven đều có cảm giác rất mệt mỏi. Nhất là lúc biết ngày hôm qua Ryan gặp Corrine, Iven càng có cảm giác bài xích. Y sợ Corrine biết Ryan tồn tại, sợ Corrine sẽ đoạt Ryan đi.

“Thân ái, sao lại không nghe điện thoại?” Elise đến bàn làm việc của Iven, vừa ngồi xuống bên cạnh y, nghe chuông điện thoại reo liên tục, có chút hiểu kỳ hỏi.

“Có lẽ di động của người ta trực trực.” Iven nói.

Câu trả lời này rất kỳ quái, Elise nhún vai liền không hỏi nữa. Liên tục reo năm sáu lần, điện thoại cuối cùng không reo nữa. Năm phút sau, Colin vội vã vọt vào phòng làm việc, trong tay cẩn thận cầm di động, như đang cầm một viên trân bảo.

“Iven di động của cậu đâu? Tướng quân Corrine gọi cho cậu, cậu sao lại không nghe?” Colin cười trách cứ, sau đó đưa di động đưa tới trước mặt Iven.

Iven mặt không thay đổi nhìn Colin, nhưng không nhận lấy.

Sắc mặt Colin có chút không nhịn được: “Iven, tướng quân Corrine đang chờ đó!”

Iven rốt cục nhận lấy di động, Colin thở dài một hơi. Iven cầm di động ra khỏi phòng làm việc, đi tới cuối hành lang. Gió lạnh thổi qua hành lang, Iven đột nhiên cảm thấy có chút lạnh.

“Vì sao không nghe điện thoại của tôi?” Corrine dùng ngữ khí chất vấn hỏi.

“Không nghe thấy.” Iven mắt cũng không chớp nói.

Ngữ khí của Corrine khá hơn một chút: “Hôm nay là 23 tháng 12, ngày kia là lễ Giáng Sinh rồi.”

“Nga.” Corrine lại rảnh rỗi đến nỗi muốn nhắc mấy ngày khác sao?

Giọng Corrine đột nhiên trầm trầm một chút: “Iven, cậu không có gì muốn nói với tôi sao?”

Iven nghiêm túc suy nghĩ một chút: “Không có.”

Điện thoại bên kia đột nhiên yên tĩnh, nếu không phải còn chút tiếng động, y cơ hồ cho rằng Corrine đã cúp máy.

“Tôi đang ở cổng trường, cậu bây giờ đi ra.” Corrine nói thẳng.

“Tôi còn chưa tan tầm.” Iven nói.

“Mười phút sau, gặp ở cổng trường.” Corrine nói thẳng, “Tôi có việc cần bàn với cậu. Gặp lại.”

“...”

Iven nhìn di động kia một lát. Có việc cần bàn? Giữa bọn họ có thể có chuyện gì chứ? Liên hệ duy nhất bây giờ đó là... Ryan.

Sắc mặt của Iven chợt thay đổi, lẽ nào Corrine biết chuyện của Ryan? Iven là một người rất cẩn thận, vì thế lúc Ryan ra đời, y liền lo lắng có một ngày gia tộc Gris sẽ biết đến sự tồn tại của Ryan, tất cả đều che dấu cẩn thận. Biến cố duy nhất là Corrine gặp Ryan. Iven không biết biến cố này có thể xảy ra cái hậu quả khó có thể dự liệu hay không.

Nếu như là điều y sợ nhất...

Iven cơ hồ vọt vào phòng làm việc, cầm túi liền đi xuống. Chạy đến nửa đường, Iven đột nhiên ngừng lại, nỗ lực trấn tĩnh lại, lúc gặp mặt, Iven đã khôi phục bộ dáng bình thường.

Thân thể thon dài của Corrine tựa trên xe, trên đầu đội mũ quan, gần như che nửa bên mặt, chỉ lộ ra một bên gò má anh tuấn.

Corrine trong tay cầm một điều thuốc, ánh mắt có chút飄飄. Lúc Iven đến gần, ánh mắt của Corrine đột nhiên tập trung ở trên người y. Ánh mắt của Corrine sâu thẳm đến lợi hại, thấy Iven rất khó chịu.

“Bàn cái gì?” Iven trực tiếp hỏi.

Corrine mở cửa sau: “Đi vào.”

Iven dò xét nhìn hai mắt của Corrine, sau đó ngồi lên xe.

Dọc đường đi, Corrine không nói gì. Iven kiểm chế bất an trong lòng, mắt nhìn ra bên ngoài cửa sổ.

“Tôi hôm qua gặp hai nhóc con, rất khả ái.” Corrine đột nhiên nói.

Tay của Iven theo bản năng nắm chặt lại, hít một hơi thật sâu, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm phong cảnh ngoài cửa sổ, thanh âm khàn khàn đến khàn khàn: “Tôi nhớ rõ anh trước đây không thích trẻ con.”

Iven trả lời xong, tâm tình của Corrine đột nhiên sung sướng: “Tôi trước đây cũng không hiểu vì sao cậu lại muốn một đứa bé, thế nhưng hiện tại, tôi đột nhiên hiểu được.”

“Hai đứa bé kia... Anh còn biết cái gì?”

“Tóc vàng mắt xanh, lớn lên có chút giống tôi.” Corrine suy nghĩ một chút nói. Bởi vì một số nguyên nhân, hắn rất ghét trẻ con. Thế nhưng hiện tại hắn đang suy nghĩ, nếu có một đứa nhỏ, cũng tốt vô cùng. Đáng tiếc... Sắc mặt Corrine có chút âm trầm.

Cái loại tâm tình khàn khàn này gần như khiến Iven tan vỡ, Iven rốt cục nhịn không được hỏi: “Corrine, anh rốt cuộc muốn nói cái gì? Hai đứa bé kia...”

Ngữ khí của Iven cũng không tốt, sắc mặt Corrine cũng nghiêm túc: “Nói chuyện phiếm cũng không thể sao?”

Iven hít sâu một hơi: “Vậy anh vì sao lại nói chuyện về trẻ con?”

Hắn rõ ràng đang tìm đề tài để nói chuyện phiếm với Iven, chỉ là không nghĩ tới Iven sẽ phản ứng như vậy. Corrine đề cơn giận xuống: “Tôi nhớ cậu thích trẻ con.” Ở trước mặt người khác, Corrine vẫn là một thân sĩ, thế nhưng đối mặt với Iven, luôn luôn sẽ có ngoại ý muốn...

Corrine trả lời thuyết phục khiến Iven an tâm hơn, xem ra Corrine cũng không biết thân phận của Ryan. Đây là một tin tốt với Iven.

Iven không nói gì thêm, bởi vì yên lặng mới là lựa chọn chính xác. Năm năm trước, Corrine rất ít nói chuyện với y; năm năm sau, hai người hầu như trò chuyện không được một chút. Nếu như nói thêm gì nữa, bọn họ rất có khả năng sẽ cãi nhau. Iven cúi đầu gửi tin nhắn cho Daniel, để hắn đi đón Ryan và Edda, mà y, hôm nay sợ là không thể cùng đi xem phim rồi.

Xe dừng lại trước một nhà hàng.

Đây là một nhà hàng tình nhân, bên trong trang trí rất đẹp, rất nhiều cặp đôi đang dùng bữa, trong không khí tựa hồ tràn ngập một tầng khí phấn hồng. Mũ đội trên đầu Corrine, cơ hồ che nửa bên mặt. Một thân tây trang màu đen, Corrine rất dễ bị nhận ra, Corrine rốt cục học được khiêm tốn. Iven cũng thở dài một hơi, y sẽ không lên báo vì quan hệ với Corrine.

Chỉ là hai người bọn họ đi vào vẫn kéo tới rất nhiều ánh mắt của người khác, rất nhiều ánh mắt mập mờ quét qua người bọn họ, thấy Iven có chút khó chịu. Lúc trước Iven không phải không có tưởng tượng qua đi vào nhà hàng tình nhân với Corrine, trước tình yêu, mọi người đều sẽ trở nên cực đoan. Khi đó Iven mong

muốn tất cả mọi người biết quan hệ của y và Corrine, không ngại trở thành một vở hài kịch. Thế nhưng Corrine không hề cho y cơ hội này. Vì thế sau này, hầu như không có mấy người nhận ra y.

Đương nhiên, cũng vì điều này, cuộc sống về sau của y bớt đi nhiều phiền toái.

Vừa đi vào đại sảnh, ánh mắt của Corrine rơi vào giữa đại sảnh. Iven theo ánh mắt hần nhìn lại, ở giữa là một loạt tủ kính, bên trong bày đầy bánh ngọt, tất cả các loại hình dạng, tinh xảo đến đẹp. Iven đối nghệ thuật làm bánh có chút nghiên cứu, không thể không thừa nhận thợ làm bánh ở đây có tay nghề tốt.

“Mùi vị thoạt nhìn không tệ.” Corrine nói.

Iven không nói gì.

“Iven, cậu thấy thế nào?”

“Không tệ.” Iven có lệ nói.

“Hôm nay là ngày 23 tháng 12.” Corrine tiếp tục nói.

“... Tôi biết.”

Corrine đứng đó một lúc lâu, thấy Iven vẫn đứng bên cạnh hần không có bày tỏ gì, trên mặt đột nhiên có chút thất vọng. Corrine không nói gì, đi vào trong.

Corrine đã đặt chỗ trước, qua khúc quanh đến chỗ cửa sổ, để một cái bàn, bốn phía cũng không người, rất an tĩnh.

Hai người ngồi xuống.

“Corrine, có chuyện nói thẳng đi.” Bầu không khí áp lực như vậy y thở không nổi.

“Iven, tôi muốn nói chuyện giữa chúng ta một chút, tôi nghĩ chúng ta hần là hạo hạo nói chuyện.” Corrine nói.

“Tôi cho là giữa chúng ta đã nói quá nhiều rồi. Năm năm chúng ta nói chuyện trực tiếp cũng không quá vài lần.” Iven có chút không kiên nhẫn nói. Y sắp không nhịn nổi.

“Iven, vì sao cậu nói chuyện với tôi đều có vẻ kích động? Bởi vì sợ bị thương, vì thế kích động sao?” Corrine mặt không chút thay đổi nói.

Iven đột nhiên mỉm cười: “Corrine, tôi không nghĩ giữa chúng ta lại sẽ biến thành như vậy.”

“Iven, sau khi cậu rời đi, tôi thường mơ thấy cậu.” Corrine nói.

Iven lộ ra vẻ mặt kinh ngạc, y cho là bọn họ ly hôn, đối với Corrine mà nói là một loại giải thoát. Corrine lại nói mơ thấy y, nếu là năm năm trước nghe nói như vậy, y nhất định sẽ vui vẻ nhảy dựng lên. Thế nhưng hiện tại...

“Thì sao?” Iven hỏi.

Corrine đột nhiên đứng lên, hai tay chống bàn, khom lưng đến gần Iven, đôi mắt xanh thăm chăm chú nhìn Iven. Khoảng cách giữa hai người trong nháy mắt trở nên quá gần, Iven theo bản năng muốn lui về phía sau.

“Iven, tôi biết một cách thức ám chỉ tâm lý, một người, mỗi ngày đều ám chỉ cho bản thân một vài thứ, sau đó, hần sẽ cảm thấy đó là thật, thế nhưng thực tế là một phương pháp lừa mình dối người, Iven, tôi vừa thấy được suy nghĩ chân thật của cậu.” Corrine híp mắt nói.

Iven thôi né tránh, ánh mắt thẳng tắp nhìn Corrine, ở một khắc kia, ai cũng không tỏ ra yếu kém. Đây là một trận đấu tình cảm, ai cũng sẽ không chịu thua. Corrine vẫn luôn không muốn thừa nhận Iven đã quên mất hần, mà Iven lại muốn chứng minh mình không yêu Corrine nữa.

Người phục vụ đến cắt ngang tranh chấp của hai người, Corrine ngồi về ghế của mình. Người phục vụ đi rồi, Corrine cời mũ.

“Corrine, tôi không biết anh tốt cùng là có ý gì? Tôi nhớ kỹ năm năm trước lần cuối chúng ta gặp mặt cũng đã nói, tôi chúc anh và Harry hạnh phúc, mà tôi cũng có quyền lợi tìm hạnh phúc cho chính mình. Tôi buông đoạn tình cảm này, đối với bản thân tôi mà nói là chuyện tốt, đối với anh mà nói chưa chắc là chuyện xấu. Corrine, anh làm như vậy, thứ cho tôi vô lễ phỏng đoán, lẽ nào là bởi vì anh quen có tôi yêu anh, vì thể hiện tại tôi từ bỏ, anh thấy không quen?”

“Iven, cậu không nên tự cho mình thông minh, cậu ngay cả bản thân cũng không rõ.” Sắc mặt của Corrine có chút lạnh.

“Anh ở trước mặt ai cũng đều là một thân sĩ, anh sẽ quan tâm đến một người xa lạ, người sẽ nghĩ cho cảm nhận của người xa lạ, nhưng ở trước mặt tôi, bá đạo, , vô tình, thậm chí có thể phát điên. Corrine, anh có phải hoài niệm loại cảm giác này không, vì thể hiện tại luôn luôn tìm đến tôi?” Iven không ngừng nói.

“Iven, cậu đây là đang che giấu.” Corrine mặt không chút thay đổi nói.

Iven sắp điên rồi.

“Iven, tôi không muốn cãi nhau với cậu vì những điều này, chúng ta đổi đề tài gì khác đi.” Corrine cắt ngang lời của Iven, từ trong túi lấy ra một phần hiệp ước, đưa cho Iven.

“Tiền tài, ước mơ, thậm chí là...” Corrine không tiếp tục nói hết, mà ý bảo Iven nhìn hiệp ước.

Iven cũng không phải không có quyết định của chính mình, y là một người có kế hoạch, rất nhiều năm trước, y đã lên định xong cuộc đời của mình. Bởi vì Ryan sinh bệnh, vì thế y hiện tại phải lựa chọn một công việc có ưu thế về tiền lương và thời gian, vừa duy trì cuộc sống, vừa có thể ở cùng Ryan. Chờ lúc Ryan khỏi bệnh, y sẽ tiếp tục đi học, sau đó hoàn thành ước mơ của mình. Mà tất cả, y đều không cần Corrine giúp. Giúp đỡ của Corrine, tựa như một loại thương hại, một loại vũ nhục. Iven có tự tôn và niềm kiêu hãnh của mình, vì thế không sẽ chọn tiếp nhận.

Ánh mắt Iven rơi trên bàn hiệp ước, giữa Iven và Corrine, loại giấy hiệp ước này tổng cộng xuất hiện ba lần. Lần đầu tiên là lúc bọn họ kết hôn, lần thứ hai là lúc bọn họ ly hôn, mà đây là lần thứ ba, Iven căn bản không muốn liếc mắt nhìn lại nữa.

“Đây đối với cậu mới có lợi, mọi thứ cậu mất đi, đều có thể nhận được từ phần hiệp ước này.” Corrine nói, đưa hiệp ước đến trước mặt Iven.

Iven trực tiếp xé phần hiệp ước kia. Ánh mắt của Corrine gần như muốn giết người, phần hiệp ước nước kia hóa thành một đồng giấy vụn, rơi đầy đất, Iven xoay người rời đi.

Corrine giống như tượng ngồi ở đó chỗ, sắc mặt lạnh lùng đáng sợ. Thời gian từng giây từng phút trôi qua, Corrine không biết hán đã ngồi bao lâu.

“Tiên sinh, bánh của ngài.” Người phục vụ thận trọng nói.

Corrine hoàn hồn, nhìn bánh đặt trước mặt mình, từng miếng từng miếng mà ăn.

Lúc tám giờ, bên ngoài trời đã tối rồi, chẳng biết từ lúc nào lại có trận tuyết lớn, trời càng thêm lạnh. Thành Oss gần vùng nhiệt đới hơn, cho nên rất ít khi có tuyết rơi. Corrine đội mũ, đi ra, ánh sáng của cửa hàng chiếu sáng tử kính, rất nhiều đứa trẻ ghé vào trước tử kính, nhìn quanh.

Corrine kéo thấp mũ xuống, gió lạnh bị chắn bên ngoài, hán cảm giác ấm áp hơn, đi đến tử kính.

“Edda, mô hình cơ giáp cậu thích nhất!”

Thanh âm non nớt, hưng phấn hấp dẫn Corrine, Corrine quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một nhóc con toàn thân bị bao như một viên màu trắng ghé vào trước tử kính, vươn tay nhỏ bé chỉ vào tử kính nói. Tâm tình kiềm nén gần như phát điên, lúc nhìn thấy nhóc ki, đột nhiên khá hơn một chút. Corrine xa xa nhìn, đem mọi cử chỉ của nhóc nhìn vào trong mắt. Hán chưa từng thích một đứa trẻ như vậy, thích đến gần như muốn nắm trong lòng bàn tay. Đó là một cảm giác rất kỳ diệu.

“Ryan?” Corrine kêu lên.

Nhóc kia nghi ngờ quay đầu qua, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ ửng, thấy Corrine, mỉm cười rực rỡ: “Chú Corrine!”

“Ryan, nhóc sao lại ở chỗ này?” Corrine tò mò hỏi, nhóc con nhỏ như vậy, sao lại một mình đứng ở chỗ này chứ?

“Vừa đi xem phim!” Ryan chỉ vào rạp phim đối diện nói, “Cháu đang đợi người!”

Nhóc con đen đen trắng trắng chạy tới, sau khi ngạc nhiên kêu một tiếng ‘chú Corrine’, cũng nằm úp sấp bên người Ryan, “Tớ thích dạng này.”

Thấy mô hình cơ giáp Edda chỉ, ánh mắt của Ryan càng thêm sáng: “Tớ ngày mai kêu ba ba mua cái này, sau đó chúng ta có thể cùng chơi.”

Nhân viên cửa hàng đã đi tới, cầm mô hình mà Ryan và Edda chăm chú nhìn đi, sau đó bỏ vào trong túi, đưa cho khách nhân.

“Edda, mô hình cậu thích không còn...” Ryan thất vọng nói.

Edda sờ sờ đầu Ryan: “Chờ tớ buôn bán có tiền, mua một cơ giáp chân chính cho cậu.”

Ryan tròn tròn mắt: “Tớ kiếm tiền, mua cho cậu!”

Cái túi kia đột nhiên đưa tới trước mặt bọn nó, hai nhóc ngẩng đầu, liền thấy Corrine lóe kim quang.

“Cho hai nhóc.” Corrine cười nói.

Tay của Ryan nắm đã lâu, nhưng không cầm lấy.

Corrine nhìn về phía Edda: “Đây là quà Giáng sinh ba ba nhóc để chú tặng cho nhóc và bạn nhỏ của nhóc.”

Mắt của Edda sáng lên, nhận lấy quà trong tay Corrine, lộ răng nanh lớn nói: “Cảm ơn chú Corrine!”

“Cảm ơn chú!” Ryan nghiêng đầu nói.

Corrine đưa tay sờ đầu Ryan, Ryan ngoan ngoãn để hấn sờ.

“Ryan, Edda.”

Ryan đột nhiên chạy tới một phía, Corrine xoay người, chỉ thấy Ryan đang chạy tới chỗ một người, trong tay người kia cầm đồ uống nóng, cúi người xuống, Ryan ôm lấy cổ của người nọ, trực tiếp bám trên người của người kia, thân mật khó tả.

Corrine đột nhiên có cảm giác ghen tỵ, lúc nam nhân kia đi tới, khuôn mặt lộ ra dưới ánh đèn, sắc mặt Corrine đột nhiên khó xem. Hấn nhận ra Daniel, nam nhân ở y viện cực kỳ thân mật với Iven.

Corrine tuy đội mũ, nhưng từ vóc người cao to và một bên mặt lộ ra, vẫn có thể thấy được. Daniel cũng nhận ra, đồng thời cảm thấy địch ý của Corrine, ánh mắt cũng nghiêm túc.

Daniel một tay ôm Ryan, sau đó đưa đồ uống nóng cho Edda.

“Cực cưng có ngoan không?” Daniel hỏi.

“Đều ngoan ngoan giống lang cực cưng nha!” Ryan vỗ ngực nói.

“Chúng ta mau trở về thôi, nếu không ba ba sẽ nhớ nhóc.” Daniel tận lực điều chỉnh thanh âm của mình, ôn nhu tới cực điểm nói.

Ryan nằm trên vai Daniel, hướng Corrine phát tay tạm biệt, biểu tình trên mặt Corrine rất u ám, nhìn Daniel dần hai nhóc rời đi. Tóc vàng mắt xanh, chết tiệt Daniel cũng là tóc vàng mắt xanh!

Daniel có quan hệ thế nào với nhóc kia? Hay là con của Daniel? Corrine cơ hồ giận hờn nghĩ, hai nhóc con kia tựa hồ không có khả ái như vậy.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Trước có chút nóng nảy, hiện tại làm chậm quá trình TJ tra công (o). . . Cho hấn biết thụ thụ thực sự không yêu hấn, sau đó sẽ triệt để tỉnh ngộ (o). . .

30. Chương 30: Hiểu Lâm (tiếp Theo)

Vừa ra khỏi nhà hàng, một trận gió lạnh thổi qua, Iven bị gió thổi vào có chút lờ mờ, vội vã đi tới khúc quanh, gió mới yếu đi một chút. Bị gió thổi như thế, Iven cũng thanh tỉnh một ít. Y thiếu chút nữa bị Corrine chọc giận điên lên. Trước đây lúc yêu Corrine, y theo bản năng liên quan tâm đến mọi thứ của hắn, thế nhưng hiện tại, mỗi câu Corrine nói đều khiến y cảm thấy phiền toái. Y chán ghét Corrine bá đạo, chán ghét Corrine tự cho là đúng. Iven đứng tại chỗ, nhìn người tới tới lui lui, cũng từ từ tỉnh táo lại.

Bây giờ đã mùa đông, cũng là thời gian lạnh nhất ở Klims, trên bầu trời hiện đầy mây đen, cảnh cây trụi lá đung đưa trong gió, khí lạnh xông vào y.

Iven giơ tay lên nhìn đồng hồ tay một chút, sáu giờ mười phút, phim bắt đầu lúc sáu giờ. Iven quay đầu nhìn lại, nhà hàng này cách rạp phim không xa, y vừa định gọi cho Daniel, James liền gọi đến.

“Iven, anh đang ở đâu?”

“Bên ngoài gió lạnh, có chuyện gì không?”

“Một mình?”

“Đúng vậy.”

“Đã như vậy, anh cũng nhanh trở về đi, có một chút chuyện muốn nói với anh một chút.”

Cúp máy, Iven trực tiếp trở về nhà. Đẩy cửa ra, phu nhân Mary và James đều sắc mặt nghiêm túc ngồi trên ghế sa lon.

Iven đi tới trước mặt phu nhân Mary, hôn lên má bà, cười nói: “Phu nhân, người như vậy là muốn thăm vấn phạm nhân sao?”

Gương mặt căng thẳng của phu nhân Mary cũng nở nụ cười: “Iven, mau nói hết chuyện xấu cậu làm đi.”

“Sáng nay len len rửa chén có tính không?” Iven trừng mắt nhìn nói.

Bầu không khí trong phòng khách nhất thời tốt hơn chút, phu nhân Mary nghiêm túc: “Iven, ta và James muốn đi thành Oss.”

“Đi nghỉ sao?” Iven hỏi.

“Có thể phải ở lại một thời gian dài, cũng có thể không trở lại.”

Trên mặt Iven lộ ra vẻ kinh ngạc. Mẹ con Mary sống nương tựa lẫn nhau, ở trấn Johan, có nhà của mình, vì sao phải đi Oss thành chứ?

“Mẹ ta bệnh nặng, ta phải trở về chăm sóc bà.” Phu nhân Mary nói, “Kỳ thực ta sinh ra ở thành Oss, trong nhà cũng là quý tộc. Gia đình quý tộc, tranh chấp rất nhiều, ta từ nhỏ không thích nơi đó, cũng không thích mẹ ta, lòng dạ của bà quá độc ác. Sau này ta gặp được baba của James. Hắn là một công nhân, ta muốn kết hôn với hắn, bị cả gia tộc phản đối. Lúc còn trẻ, tình yêu cao nhất, hơn nữa ta cũng không muốn ở lại nơi đó. Vì thế ta không để ý phản đối của cha mẹ, cùng hắn về trấn Johan, sau đó ở chỗ này sinh sống. Bởi vì tức giận, mẹ ta không để ý tới ta nữa, ta cũng không liên hệ với người trong nhà. Hiện tại mẹ ta bệnh nặng, cho dù có oán hận, cũng đã nhiều năm như vậy, cho nên ta phải trở về nhìn bà một cái.”

Bốn năm qua, y từ trước đến nay đều ở cùng một chỗ với mẹ con Mary, mẹ con bọn họ cũng giúp y rất nhiều, Iven từ lâu đã coi bọn họ như người thân, chợt nghe bọn họ phải rời đi thậm chí có thể không trở về. Iven ban đầu là khiếp sợ, sau đó là không muốn.

“Hơn nữa, James... Đổi một môi trường khác đối với nó có thể sẽ khá hơn một chút.” Phu nhân Mary thấp giọng nói.

Iven đi tới bên người phu nhân Mary, đưa ra hai tay ôm phu nhân Mary vào lòng. Phu nhân Mary mới năm mươi tuổi, năm mươi tuổi, kỳ thực là độ tuổi tốt nhất. Thế nhưng vóc người phu nhân Mary cũng đã hơi

mập ra, trên đầu có chút bạc. Iven đột nhiên có chút chua xót trong lòng. Chồng mất sớm, người phụ nữ này một mình nuôi con lớn lên, từng có những ngày tháng chật vật. Iven ôm ohu nhân Mary, đột nhiên cảm thấy có một luồng ấm áp truyền tới.

“Phu nhân, cảm ơn người, cảm ơn người đã giúp đỡ con và Ryan. Bốn năm qua, nếu như không có người và James, cuộc sống của con sẽ rất gian nan.” Iven cảm kích nói.

“Iven, cậu là một người kiên cường, lần đầu tiên nhìn thấy cậu, ta đã nhìn ra.” Phu nhân Mary cười nói, “Trước đây ta một mình nuôi James, cũng có người giúp ta như thế.”

Iven thu thập xong tâm tình, buông phu nhân Mary ra, mỉm cười rục rờ: “Hai người khi nào xuất phát?”

“Vé máy bay là trưa ngày kia.” Mary nữ sĩ nói, “Iven, cậu vẫn là ở chỗ này đi, thuận tiện giúp chúng ta trông nhà. Chờ đến khi chán ở thành Oss, có thể chúng ta sẽ trở lại. Ryan...” Trong lòng phu nhân Mary đang không ngừng nghĩ đến Ryan, rốt cục triệt để òa ra. Dù sao cũng là nơi sinh sống mấy năm, làm sao có thể bỏ được?

“Sau này con sẽ dẫn Ryan đến thành Oss thăm người.” Iven an ủi.

Phu nhân Mary nữ sĩ mang theo tâm tình ưu thương thương tâm trở về phòng, trong phòng khách chỉ còn lại Iven và James. Thanh niên nhắm mắt tựa trên ghế sa lon, lúc này vành mắt nhàn nhạt đen, tóc màu hạt dẻ dính sát vào sườn mặt, có vẻ uể oải khó tả.

“James...” Iven nhẹ giọng kêu một tiếng.

Thanh niên chậm rãi mở hai mắt ra, nhìn Iven, nhất thời bị ánh mắt thâm tình của Iven làm hoảng sợ: “Iven, không nên dùng ánh mắt này nhìn em!”

Iven hung hăng trừng James.

James: “...”

“Chứng mất ngủ của em khá hơn chút nào chưa?” Iven hỏi.

“Daniel cho em một ít thuốc, tốt hơn rồi.” James nói.

Iven do dự một chút, tiếp tục hỏi: “James, người kia rốt cuộc đã làm gì em?”

James một lần nữa nhắm hai mắt lại, không nói gì thêm. Trong phòng khách lại yên tĩnh, thậm chí có thể nghe được tiếng đồng hồ.

Lúc Iven gần như cho rằng James đang ngủ, James rốt cục mở hai mắt ra: “Hắn lừa em. Hắn dùng chân tâm và ôn nhu dối trá của hắn làm thành một cái lưới, để em rơi vào trong đó, sau đó biến mất không dấu vết.”

“Cho nên em bây giờ mất ngủ, là bởi vì vẫn thích hắn, hay là bởi vì muốn quên hắn?” Iven tiếp tục hỏi.

Biểu tình của James đột nhiên cau gắt: “Em không biết...”

Iven không hỏi tiếp: “James, em còn có phu nhân Mary. Vì thế mặc kệ em làm cái gì, đều phải nghĩ cho bà, không thể để bà tổn thương.”

“Cũng là bởi vì bà, em mới muốn sống tiếp, nếu không đã sớm điên rồi.” James cười khổ nói, “Iven, còn anh? Chúng ta đều là bị người thương tổn, từ ý nghĩa nào đó mà nói thực sự là đồng bệnh tương liên!”

“Anh đã tới cực hạn rồi, nhớ lại, cũng không gì hơn cái này.”

James một mập mỉm cười: “Iven thân ái, anh và Daniel mặt than kia tiến triển đến bước nào rồi? Hắn đêm nay đi xem phim với Ryan cực cực sao?”

Iven cũng nghiêm túc suy nghĩ. Daniel đối tốt với y, có thể nhìn ra là đang theo đuổi y... Thế nhưng trạng thái của y bây giờ, căn bản không có biện pháp tiếp nhận một người khác tiến vào cuộc sống của y. Biểu tình trên mặt Iven đột nhiên nghiêm túc: “Xem ra anh cần cùng Daniel hảo hảo nói chuyện một chút.”

“Iven, anh không cần sợ làm chậm trễ Daniel, vài năm tới, mặt than kia vẫn không có người muốn.” James vừa cười vừa đi về phòng.

Phòng khách thoáng cái trống trải. Nghĩ mấy ngày nữa, phu nhân Mary và James sẽ phải rời khỏi, Iven đột nhiên cảm thấy trong nhà cũng trở nên vắng lạnh. Thống khổ tách khỏi người thân, khiến Iven ở trong phòng khách ngồi yên hồi lâu, mới đứng lại.

Giữa người và người rồi sẽ chia ly, thế nhưng cuộc sống vẫn cứ trôi.

Iven ở trong phòng khách ngồi một chút, liền đi trở về phòng mình. Mấy năm này, phu nhân Mary giúp y rất nhiều. Công việc của y không tự do như vậy, có lúc quá bận, đều là phu nhân Mary hỗ trợ chăm Ryan. Nếu phu nhân Mary rời đi, như vậy y phải mời một bảo mẫu.

Iven mở máy tính ra, đầu tiên tra xét tài khoản của mình. Bốn năm qua, tiền lương của y với tiền thưởng tổng cộng là ba trăm vạn, trừ đi tiền dùng hằng ngày và tiền thuê nhà còn lại hai trăm vạn, toàn bộ để ở ngân hàng. Mà tiền chữa bệnh của Ryan và tiền tạo tim mới dùng mười triệu khi ly hôn, mười triệu bây giờ còn dư lại năm trăm vạn. Vì thế y hiện tại tổng cộng còn có bảy trăm vạn, tiền phẫu thuật cần năm trăm vạn, còn một năm để tạo tim cần một trăm vạn, mà một năm tiền lương của y khoảng hơn tám mươi vạn, vậy tính sơ qua, một năm sau, tiền y gửi ngân hàng hẳn là khoảng một trăm năm mươi vạn.

Sau khi Ryan phẫu thuật xong, y sẽ đưa Ryan đến thành Oss. Y sẽ chọn một trường vào học, vừa có thể chiếu cố Ryan, vừa có thể học tập. Khi đó, y lại có thể gặp phu nhân Mary và James. Chờ học xong, nếu vận khí tốt, y có thể tiến vào bộ đội chiến đấu của đế quốc.

Nghĩ như vậy, Iven đột nhiên cảm thấy tiền đồ sáng lạng.

Chín giờ, Daniel đưa Ryan về đến. Iven mở cửa, nhóc con mang theo khí lạnh vọt vào, liền nhào vào trong lòng Iven.

“Ba ba!”

Ryan cọ cọ trong lòng Iven, Iven vươn tay nhu nhu mặt nó, sau đó nhìn Daniel đứng ở cửa.

“Vào ngồi một chút đi.” Iven nói.

Daniel đi vào, ngồi xuống ghế sa lon, Iven rót cho hắn một ly nước. Nhóc con ở trong lòng Iven cũng dần dần ấm lên.

“Chú Daniel, lang cục cưng thật đẹp, khó trách chú vẫn muốn xem.” Ryan núp trong lòng Iven nói.

Daniel: “... Đúng vậy.”

“Ngày hôm nay rất xin lỗi, vốn đã hẹn trước.” Iven nói xin lỗi.

“Vậy anh thiếu tôi một lần.” Daniel mặt không chút thay đổi nói.

“Tốt.” Iven sáng khoái nói.

Daniel lấy di động trong túi ra, nghiêm túc ghi lại.

Iven mỉm cười: “Cám ơn cậu, Daniel.”

“Là Ryan theo tôi đi xem phim.” Daniel nói, “James phải đi? Trước đó có nghe Lenny nói.”

“Đúng vậy, cậu ấy và phu nhân Mary muốn đi thành Oss.”

“Iven, nếu có vấn đề gì, có thể tìm tôi.” Daniel nghiêm túc nói. Hẳn mặc dù có chút không bỏ được James, thế nhưng nghĩ đến lúc bọn họ rời đi, Iven càng cần mình hỗ trợ nhiều hơn, trong lòng không phức tạp vui vẻ một chút. Cũng may hắn là mặt than, vì thế Iven cũng không phát hiện tiểu tâm tư của hắn.

“Daniel, tôi muốn nói chuyện với cậu.” Iven suy nghĩ một chút nói.

Trong lòng Ryan đột nhiên ngáp một cái, Daniel đứng lên: “Lúc rảnh trò chuyện tiếp, Ryan mệt rồi.”

Iven gật đầu, Ryan nỗ lực mở to hai mắt, ngẩn nước nhìn Daniel: “Chú Daniel gặp lại!”

Sau khi Daniel rời đi, Iven tắm cho nhóc kia, nhóc con vừa dính vào giường liền co lại thành một đoàn nho nhỏ, sau đó liền ngủ. Iven dịch tới, miệng nhóc hơi giương, khe ngáy khò khò, xem ra hôm nay đúng là rất mệt mỏi.

Ngày hôm sau, những người bạn của James thay cậu tổ chức một tiệc chia tay vui vẻ. Iven tham gia, phu nhân Mary thì ở nhà an ủi Ryan. Nhóc con sau khi nghe nói phu nhân Mary muốn rời đi khóc lớn một hồi, lúc Iven ra cửa, nhóc vừa dừng khóc, mắt đều khóc đỏ, hai tay nhỏ bé vẫn kéo góc áo của phu nhân Mary.

Nhóc còn quá nhỏ, thậm chí không biết cái gì gọi là chia ly, cố chấp cho rằng chỉ cần kéo áo của phu nhân Mary, bà cũng sẽ không rời đi.

Iven thở dài một hơi, sờ sờ đầu Ryan liền ra khỏi cửa.

Bạn bè của James có thể xưng là hồ bằng cầu hữu, trước đây nơi tụ hội đều chọn quán bar. Thế nhưng lúc này, bởi vì để chia tay James, vì thế bọn họ dự định chọn một chỗ nghiêm túc.

Cuối cùng bọn họ lựa chọn một nhà hàng sa hoa.

Lúc Iven đến, đã có vài người đến rồi. Iven liếc mắt nhìn sang, Blair mặc áo da màu đen bó sát người, nhuộm cả đầu đủ mọi màu sắc, vừa nhìn thì nghĩ không phải thanh niên tốt. Lenny mặc đồ thể thao, như học sinh. James cũng có chút khoa trương, áo lông cổ V, cởi áo khoác xuống, gần như lộ ra nửa ngực. Mà Daniel một thân tây trang màu đen, có chút không hợp nhau. Bất quá nhìn như vậy, trong năm người bọn họ, chỉ có ba người bình thường, Blair và James quả thực coi nhà hàng như quán bar.

Iven từ lâu đã hiểu đặc tính của đám bạn của James, vì thế rất sáng suốt chọn ngồi bên cạnh Daniel.

Blair thổi một tiếng huýt sáo: “Trời ạ, lão tử nam vạn năm Daniel lẽ nào sẽ xuất giá sao?”

Một câu này của Blair kéo tới vô số chú ý của người khác.

Daniel mặt không thay đổi nhìn y, Iven cúi đầu nhìn tay của mình.

“Blair, nhỏ giọng một chút, mặt mũi của chúng ta đều bị cậu vứt sạch rồi!” Lenny nhỏ giọng ai oán nói.

Blair đột nhiên bu lại, kéo Lenny qua, hôn lên môi cậu ta một cái.

Lenny mặt trắng chợt đỏ.

Mặt mũi của bọn họ triệt để bị vứt sạch.

Có thể bởi vì ngày mai là lễ Giáng Sinh, mọi người đều bận rộn trang trí cây thông Nô-en đi, trong phòng ăn cũng không có nhiều người. Vì thế phạm vi bọn họ mắt mắt cũng rất hữu hạn.

Thức ăn lục tục được bày lên, thức ăn thời ngắn được miệng của Blair. Đến lúc sau, bọn họ bắt đầu uống rượu, bầu không khí một chút lại hăng. James bị chuốc rất thắm, vài người đều chơi đến điên rồi.

Ánh mắt của Blair đột nhiên rơi vào phía cửa, hai mắt bắt đầu lóe sáng, tựa như ánh mắt của sói.

“Tiểu mỹ nhân!” Blair cơ hồ chảy nước bọt nói.

Mọi người nhìn theo ánh mắt của cậu, một người từ nơi cửa đi đến, một thân tây trang màu đen, trên đầu đội mũ đen, che nửa khuôn mặt. Thế nhưng dáng người thon dài mà hữu lực cùng với gò má anh tuấn nhìn một cái không sót gì. Đúng là một mỹ nhân.

Thế nhưng Blair uống say không phát hiện khí thế của mỹ nhân thập phần lạnh lùng, lúc nghe thấy cậu thét kinh hãi, người nọ đột nhiên nhìn lại, ánh mắt sắc bén nhìn chằm chằm cậu.

Lúc thấy người kia, Iven thiếu chút nữa bị sặc. Bởi vì đối tượng Blair điều hí chính là tướng quân đế quốc! Corrine cũng nhìn thấy Iven, sắc mặt hơi đổi, cuối cùng thân sĩ cười.

“Mỹ nhân đi tới!” Blair bắt đầu huýt sáo.

Iven: “...”

Corrine đột nhiên đi tới, ngồi xuống chỗ trống, ánh mắt cũng rơi trên người Iven và Daniel, nhãn thần trở nên sâu thẳm. Iven mặt không thay đổi nhìn hẩn một cái.

Blair cả người đều dựa trên người Corrine, trên mặt Corrine vẫn mỉm cười như trước, sau mười lăm phút, mặt của Blair đột nhiên vắn vẹo, cả người đều nhảy dựng lên.

Một cảm nhận sâu sắc khiến Blair tỉnh táo lại, Blair nhìn sang người bên cạnh. Corrine đã cởi mũ, hai mắt màu xanh nhàn nhạt liếc nhìn Blair.

“... Corrine...” Blair mắt tròn tròn.

“Nguyên lai đây chính là bạn của cậu.” Corrine cười nói, sau đó đứng dậy rời đi, tìm một chỗ tốt ngồi xuống, bắt đầu dùng cơm.

Câu nói kia, Corrine mặc dù là nhìn Blair mà nói, hơn nữa ngữ khí bình thản. Thế nhưng Iven lại biết, những lời này là đang nói với y, đồng thời mang theo vẻ trào phúng.

Ngữ khí giấu cợt của Corrine khiến Iven rất khó chịu, gần như hung hăng trừng Corrine. Daniel quay đầu nhìn Iven, lén dịch lại gần chỗ Iven một chút, sau đó lại nhìn về phía Corrine. Ánh mắt của Corrine vừa mới rơi trên người hắn. Daniel nở nụ cười, tuy Corrine không nhìn ra, nhưng vẫn nhìn ra khiêu khích của hắn. Corrine tựa như xả giận đâm chọt miếng thịt bò trước mặt.

Blair vẫn đang đắm chìm trong nỗi khiếp sợ khi đùa giỡn tướng quân đế quốc, nói ít đi rất nhiều. Chờ đến khi bọn họ dùng bữa xong, Corrine đã rời đi từ lâu.

Nhân sinh đã định trước sẽ có chia ly, ngày hôm sau, Iven và Ryan liền đưa phu nhân Mary và James đến sân bay.

Viễn mắt của Ryan lại đỏ, đôi mắt xanh lam ngấn nước. Phu nhân Mary hôn Ryan một cái: “Bảo bối, chúng ta hôm qua đã nói rồi.”

Ryan đứng thẳng người, khuôn mặt nhỏ nhắn xị xuống: “Cực cực không khóc!”

Phu nhân Mary nhìn không được ôm Ryan vào trong ngực.

“Mẹ, chúng ta nên vào thôi.” James nói.

Cách thời gian máy bay cất cánh càng lúc càng gần, phu nhân Mary rốt cục lưu luyến mà rời đi. James đi ở sau lưng bà, đột nhiên quay đầu lại nhìn Iven: “Em sẽ gửi địa chỉ cho anh, đến lúc đó nhớ đến thành Oss thăm chúng ta.”

James nói xong liền phát phát tay, sau đó hai tay bỏ vào trong túi đi vào.

Hai cha con nhìn máy bay cất cánh, trong lòng Iven thấy trống trải, mắt Ryan thì đỏ, nỗ lực không khóc ra.

Sau khi phu nhân Mary và James rời đi, cả căn nhà nhất thời vắng lạnh, thậm chí ngay cả tiếng bước chân cũng không có. Ryan quả thực rất đau lòng, một ngày đều đi theo bên người Iven, trên khuôn mặt nhỏ nhắn cũng không mỉm cười.

Sau Giáng sinh chính là năm mới. Dựa theo chế độ ngày lễ của đế quốc, trường học bắt đầu nghỉ từ một ngày trước lễ Giáng Sinh, kế tiếp sẽ có một tháng nghỉ ngơi. Một tháng này, Iven đều có thể hảo hảo ở cùng Ryan. Hai cha con cùng đi mua những thứ cần thiết cho lễ mừng năm mới, sau đó trang trí phòng của mình. Căn nhà nhỏ nhỏ đặc biệt ấm áp.

Năm mới đêm nay, Iven tự mình xuống bếp, mà thức ăn là do Ryan lựa chọn. Nhóc con kia cũng rất chăm chỉ, nhao nhao muốn giúp. Thế nhưng trời rất lạnh, Iven sợ nó lạnh, đuổi vài lần, Ryan mới ngoan ngoãn ngồi ở phòng khách xem tivi.

Nhóc con vui ở sofa xem tivi, ánh mắt cũng không ngừng nhìn về phía trù phòng. Iven thỉnh thoảng quay đầu lại nhìn, sẽ nhìn nhóc cười lộ ra hai cái răng rõ ràng. Trong lòng Iven ấm áp.

Bữa cơm rất phong phú, nhóc ghé vào trước bàn chải nước bọt. Iven nhìn hai mắt của Ryan tựa như sói đói, liền muốn cười. Ryan chạy vào phòng bếp cầm hai bộ chén đĩa, bày ra.

“Phu nhân Mary, chú James ...” Ryan lẩm bẩm nói, “Ba ba, phu nhân Mary nói người ở đó cũng không tốt, bà có thể ăn thịt không?”

Iven sờ sờ đầu Ryan: “Chú James sẽ chiều cổ tốt cho bà, Ryan không cần lo lắng.”

Bữa cơm năm mới còn chưa bắt đầu, đột nhiên có khách tới.

Ryan vội chạy đi mở cửa. Trong tay Daniel cầm một túi kẹo đứng tại cửa.

“Chú Daniel!” Ryan hưng phấn nói, “Chú Daniel thật xấu, đến giành đồ ăn ngon!”

Daniel: “...”

Iven nhìn Daniel.

“Không nhà để về, đến cọ cơm.” Daniel mặt không chút thay đổi nói, nhãn thần lại ra vẻ tội nghiệp.

Iven lấy thêm một bộ chén đĩa. Ba người vây quanh bàn, thêm một người, liền thêm một bầu không khí, trở nên ấm áp hơn. Nhóc con đang cầm chén nhỏ của mình, ăn rất nghiêm túc, đồng thời cũng không quên Iven và Daniel, thỉnh thoảng sẽ gấp cho bọn họ một miếng thịt.

Năm mới sắp đến gần.

Cửa đột nhiên vang lên một tiếng còi xe. Iven lúc đầu cũng không chú ý, thế nhưng thanh âm kia vang lên liên tục, thanh âm sắc bén chói tai không ngừng lọt vào, Iven rốt cục nhận không được, đứng dậy, đi ra ngoài.

Trời đã tối rồi, Iven mở cửa, dựa theo đèn đường liền nhìn tới cửa chỗ chiếc xe ngừng. Lúc Iven mở cửa ra, tiếng còi đột nhiên ngừng lại.

Cửa xe mở ra, một người cao lớn đi ra, đi tới sáng chỗ. Iven cũng thấy rõ người tới.

“Còi xe bị hư.”

Iven: “...”

Sắc mặt của Corrine có chút vô cùng kinh ngạc: “Nguyên lai cậu ở đây?”

Iven: “...”

Iven không tin trên đời này có chuyện trùng hợp như vậy.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Lại muốn tung cầu huyết

ha ha ~~

Kỳ thực khu bình luận Phạn Phạn đều có nhìn, quả thật có thật nhiều chỗ viết không tốt, vì thế ý kiến nghiêm túc nói cho Phạn Phạn đều có nghĩ lại tung ~~ ủng hộ này khiến Phạn Phạn vui vẻ, tâm nở hoa ~~ về phần những thứ khác, cũng lười nói ~~ Phạn Phạn biết vẫn có rất nhiều tiểu thiên sứ lặng lẽ ủng hộ, vì thế Phạn Phạn sẽ cố gắng

~~ ngô, phát tiết một chút, quả thực rất tâm đắc, viết lung tung cũng không biết mình ở nói gì, các cô nương quên lời này của tác giả đi o( )o

— ❧ —

31. Chương 31: Tuyệt Vọng

Bóng đêm bao phủ thành phố này, gió lạnh thổi qua, ánh đèn đường cũng trở nên mờ lung. Trong phòng chiếu ra ánh vàng mang theo chút tình cảm ấm áp, tựa như một tia ấm áp duy nhất giữa mùa đông. Corrine nhìn nam nhân đang được bao ánh sáng ấp áp trước mặt, trái tim trong nháy mắt đó bị kích động.

Đó là một loại khát vọng, khát vọng từ sâu trong nội tâm.

Iven không nói gì, chỉ nhìn thẳng vào Corrine. Ánh mắt đó khiến Corrine tỉnh ngộ lại, sau đó cảm giác lời giải thích vừa rồi của mình không chút tác dụng. Một phút kia, trong lòng Corrine sinh ra cảm giác lúng túng, nhưng che giấu tốt, trên khuôn mặt anh tuấn không hề kích động.

Nhưng là nam nhân sẽ không thừa nhận ở lúc trời tối đen, hắn đột nhiên muốn gặp Iven, vì thế muốn thông tin cá nhân của y từ đại học Wriston, sau đó lái xe tới.

Tựa hồ để che giấu, thân Corrine đứng thẳng hơn, gương mặt anh tuấn lộ dưới ánh đèn, lông mi tản ra, có cảm giác nhàn hạ.

“Iven, năm mới vui vẻ. Cậu ở một mình sao?” Corrine mỉm cười, mở miệng hỏi.

“Năm mới vui vẻ.” Iven trả lời, “Chủ cho thuê nhà dời đi.”

Corrine đưa tay bỏ vào trong túi, cả giận hô một cái: “Trời có chút lạnh.”

“Đúng vậy, nhiệt độ lại giảm.”

“Đứng ở ngoài có chút lạnh, lúc đi ra quên mang áo khoác.” Corrine bắt đầu dĩ cười.

“Vậy sao anh không ngồi trong xe?” Iven nghi hoặc.

Corrine: “...”

“Không mời tôi vào ngồi một chút sao?” Corrine mặt mũi của có chút không nhịn được.

Năm mới là một ngày đáng chúc mừng, lúc này khách tới, xuất phát từ lễ nghi hắn là mời đối phương vào ngồi một chút, thế nhưng đối tượng là Corrine, Iven nghĩ đến Ryan, trong nháy mắt liền không có ý định này.

“Xin lỗi, trong nhà có chút bẩn.” Iven nói.

Nụ cười trên mặt Corrine không nhịn được, Iven cứ nhiên cự tuyệt hắn! Corrine có loại cảm giác vác mặt đến, sau đó bị hung hăng tát một cái. Corrine ghét cảm giác chặt vật này, hắn rất muốn xoay người rời đi, thế nhưng...

Corrine nghĩ đến mục đích của mình, vì thế chỉ hít sâu một hơi, đè nén phần nộ, trên mặt vẫn thân sĩ cười.

“Iven, người tới là khách.” Corrine hơi nheo mắt lại nói.

Thân Iven chặn ở cửa, không nói gì. Corrine đi về trước hai bước, cước bộ lại đột nhiên dừng lại.

“Iven, vậy thì mời khách nhân vào đi.” Phía sau Iven đột nhiên truyền tới một thanh âm.

Chủ cho thuê nhà không phải dời đi rồi sao? Trong nhà Iven sao lại có người? Người kia là ai?

Corrine trong đầu có vô số nghi vấn, lúc người nọ tới sau lưng Iven, tất cả nghi vấn đều có đáp án. Corrine chợt mở to hai mắt nhìn, là cái nam nhân âm hồn bất tán kia, từ góc độ này mà nhìn, nam nhân kia tựa như đang ôm Iven vào trong ngực! Không chỉ có như vậy, người nọ còn tự coi mình như chủ nhân!

Năm mới là lúc đoàn viên, bởi vì nghĩ vậy hắn mới cố ý lái xe đến... Thế nhưng nam nhân trước mắt là chuyện gì xảy ra? Nếu như muốn hỏi ai là người hắn ghét nhất, tốt, người này hiện tại giành hạng nhất. Corrine trừng mắt nhìn vị hạng nhất này, trong lòng tức giận dần cao.

“Cậu sao lại ở chỗ này?” Corrine híp mắt, nỗ lực duy trì lý trí.

“Anh đã không tiến vào, Iven, vậy đóng cửa lại đi.” Daniel mặt không chút thay đổi nói.

“...”

Ánh mắt Corrine đặt trên người Iven.

“Gặp lại.” Iven nói, dĩ nhiên rất muốn đóng cửa lại.

Cảm giác ê ẩm chất chất lại từ đáy lòng xông ra, lan tràn toàn thân, sau đó là phần nộ. Cái người yêu mình sâu đậm hôm nay đang ở trong lòng người khác, cơn tức này gần như khiến Corrine mất lý trí. Corrine rất muốn xông tới gần hai người họ gần như dựa chung một chỗ, sau đó đè nam nhân kia xuống đất hung

hăng đánh một trận. Thế nhưng hắn là tướng quân đế quốc, cũng không phải lưu manh. Hắn nổi điên như vậy một lần, liền sẽ không có lần thứ hai.

Corrine hít sâu một hơi: “Iven, tôi cần lời giải thích, cậu và hắn ta có quan hệ như thế nào?”

Tay Iven dừng lại, quái dị nhìn hắn: “Tại sao muốn giải thích? Corrine, tôi thật không hiểu nổi anh.”

Hai tay của Corrine nắm chặt thành quyền, móng đâm vào lòng bàn tay, hắn mím chặt môi, trực tiếp đi tới cửa tựa hồ muốn đi vào. Iven lại càng hoảng sợ, theo bản năng quay đầu lại tìm kiếm thân ảnh của Ryan.

“Ba ba ~” Thanh âm non nớt vang lên, Ryan lại đang ôm chân y.

Trong nháy mắt đó, Iven đột nhiên bối rối.

Corrine cũng bối rối. Đả kích này có chút quá lớn rồi, Corrine hoàn toàn không tiếp thu được.

Ryan, nhóc con khả ái kia lại là con của Iven? !

Từ lần đầu tiên nhìn thấy Ryan, hắn liền thích nhóc con khả ái này, thế nhưng hắn không nghĩ tới Ryan cư nhiên sẽ là con của Iven. Bao nhiêu trùng hợp lại khiến hắn khiếp sợ bấy nhiêu.

Trong tài liệu hiệu trưởng Wriston đưa, chỉ có địa chỉ của Iven, thông tin gia đình cũng không có. Lúc này, rất nhiều đoạn ngắn dần hiện lên trong đầu hắn. Bộ dạng Iven và nam nhân kia cùng một chỗ thân mật, nam nhân và Ryan cùng một chỗ ăn ý, Ryan gọi Iven là “ba ba”. Rất nhiều chuyện nói lại với nhau, mà đêm giao thừa, ba người này cùng nhau ở trong nhà ăn bữa cơm đoàn viên.

Nhìn thế nào, thế nào cũng là một nhà ba người. Mà hắn, lại như một người ngoài, phá vỡ sự yên lặng này.

Corrine hai tay ôm bụng, chậm rãi ngồi xổm xuống. Hắn vẫn cảm thấy Iven vẫn yêu hắn, có lẽ là vết thương mình gây ra cho y quá sâu, vì thế Iven nỗ lực quên hắn. Thế nhưng hiện tại, sự thực là cho hắn một kích trí mạng. Đau đớn, từ tim lan ra, hắn thiếu chút nữa ngồi bệt dưới đất.

“Chú Corrine, chú làm sao vậy?” Ryan lo lắng nói, từ bên người Iven chui ra.

Corrine ngẩng đầu, nhìn Ryan lộ ra khuôn mặt nhỏ trắng mềm khả ái, nhìn thế nào cx thấy mỉa mai. Iven vội đi tới, ôm Ryan vào trong ngực, phòng bị nhìn Corrine.

“Ba ba, chú Corrine có phải bị đau bụng không? Chúng ta có nên gọi bác sĩ không?”

Corrine đứng lên, sắc mặt vẫn hết sức xấu xí, ánh mắt của hắn chậm rãi đảo qua Iven, nhìn Ryan, sau đó cổ quái cười: “Iven, trước kia cậu nói yêu ta, hiện tại lại cùng người khác một chỗ, đứa nhỏ này, cũng ba bốn tuổi rồi đi?”

Trên mặt Iven hiện lên một tia kinh ngạc, rất nhanh liền phản ứng, Corrine tựa hồ hiểu lầm. Y cho rằng Corrine nhìn thấy Ryan sẽ nghĩ đến Ryan là con của hắn, mà thái độ hiện tại của Corrine sao lại kết luận Ryan không phải con của hắn? Nhưng hiểu lầm như vậy, đối với Iven mà nói cũng không phải là chuyện xấu.

Nếu như Corrine thật muốn điều tra, cho dù Iven che giấu tốt cỡ nào, cũng sẽ bị phát hiện. Iven đánh cuộc với kiêu ngạo của Corrine, cuộc Corrine sẽ không điều tra.

“Corrine, còn nhớ rõ năm năm trước, lời nói trước khi chúng ta xa nhau?” Iven nói, “Khi đó, anh nói, mong tôi có thể tìm được hạnh phúc thuộc về mình. Hiện tại, tôi đã tìm được rồi, Corrine, chúng ta đều có hạnh phúc thuộc về mình. Kết cục như vậy, chẳng lẽ không tốt sao?”

Lời Iven nói giống như một cái gai, đâm vào trong lòng của Corrine, đâm vào trái tim của hắn đến máu chảy đầm đìa. Đúng vậy, năm đó lúc hắn nói ra câu kia, là xuất phát từ nội tâm. Thế nhưng hiện tại Iven thực sự tìm được hạnh phúc thuộc về mình, Corrine đột nhiên cảm thấy câu này như một lời nguyền.

Corrine đứng thẳng người, giây phút kia, hắn đột nhiên bình tĩnh lại, hít thật sâu một hơi, Corrine xoay người rời đi, không quay đầu nhìn lại.

Bóng dáng của Corrine triệt để biến mất trong đêm tối. Ryan còn có chút mơ hồ, sau đó đột nhiên ôm lấy cổ Iven, có chút bất an nói: “Ba ba, chú Corrine làm sao vậy?”

Ánh mắt Iven lóe lóe, có chút không yên lòng nói: “Hắn là về nhà đi.”

Hài kịch do Corrine mang đến kết thúc, ba người một lần nữa ngồi về trên bàn, bởi vì nhiệt độ quá thấp, thức ăn rất nhanh đều nguội lạnh, Iven hâm lại, ba người một lần nữa được ăn thức ăn nóng hầm hập.

Mặt Daniel đột nhiên có chút đỏ, nhìn Iven, Iven cũng cảm thấy ánh mắt của hắn, quay đầu lại nhìn hắn.

“Iven...” Daniel nửa câu sau nghẹn lại.

Iven ăn quần áo trong nhà màu trắng, lộ ra cổ thon dài trắng nõn, trên trán vươn vài sợi tóc, hai mắt đen nhánh lúc này nhìn chăm chăm hắn. Thế nhưng cặp mắt kia quá thâm thúy, ngược lại người nhìn không thấu. Daniel hít một hơi thật sâu: “Iven, kỳ thực tôi...”

Iven tựa hồ đoán được Daniel muốn nói gì, ở phương diện tình cảm y trì động mà chuyên chấp, buông một người rất khó, vừa buông xong lại phải tiếp nhận một người khác càng khó hơn.

“Daniel, xin lỗi.”

Daniel sững sốt một chút, tâm tình trong nháy mắt chìm xuống.

Ryan cũng tựa hồ đã nhận ra cái gì đó, gấp một miếng thịt bỏ vào chén của Daniel.

“Chú Daniel, đây là đùi gà cực cứng thích nhất, cho chú ăn.”

Tâm tình của Daniel dần dần khá hơn: “Cảm ơn.”

Sau cơm tối, Daniel ở trong phòng khách cùng Ryan chơi một hồi, sau đó liền muốn rời đi. Iven đưa Daniel tới cửa.

“Iven, là bởi vì hắn sao?” Daniel ánh mắt lóe lóe, đột nhiên hỏi.

“Daniel, tôi nói rồi.” Iven nói, “Trong lòng tôi bây giờ chỉ có Ryan.”

Đáp án như vậy cũng không phải là tệ nhất. Daniel trên mặt không biểu tình, con người lại chuyển vòng, hai tay nhẹ nhàng nắm thành quyền.

“Daniel, gấp lại.” Iven cười nói.

Daniel đột nhiên dịch tới, hôn lên má Iven một cái. Iven hơi sững sốt.

“Quà mừng năm mới.” Daniel trừng mắt nhìn nói, “Năm mới vui vẻ! Sang năm gấp!” Daniel nói xong liền xoay người rời đi.

Iven xoay người vào phòng, Ryan đang ngồi xếp bằng trên ghế sa lon, trên người bọc chăn dày dày, quần thành một viên cầu nho nhỏ. Iven đem cả viên cầu ôm vào trong ngực, Ryan quay đầu, đôi mắt xanh thăm nghiêm túc nhìn y.

Con của y, qua khỏi năm mới này, cũng đã năm tuổi rồi. Một năm này, nhóc con cao hơn rất nhiều, từ một đứa bé thích khóc nhè trưởng thành thành đứa trẻ ngoan ngoan.

Cảm giác của người cha lại thật ra rất vui diệu, nhìn con mình mỗi ngày lớn lên, một phút trước rõ ràng còn là đứa nhỏ ôm trong lòng, trong nháy mắt liền trưởng thành, tựa như chăm cây nhỏ, có một ngày sẽ nở hoa kết trái. Đó là một loại cảm giác thành tựu, đó là một loại kiêu hãnh.

Iven đặt đầu trên đầu Ryan, xem chương trình trong tivi, lúc này trong thanh âm huyền ảo, bước qua một năm mới.

Tiếng chuông đồng hồ trên tháp Holy vang lên, năm mới rốt cục đã đến. Lúc đồng hồ vang lên, Ryan quay đầu nhìn Iven: “Ba ba, năm mới vui vẻ, cực cực yêu người.”

Iven hôn một cái lên má Ryan: “Ba ba cũng yêu con.”

Ryan mỉm cười rục rờ.

Trong giây phút đó, trong mắt Iven chỉ có nụ cười kia. Năm mới của hắn bắt đầu từ một nụ cười.

Hạnh phúc và bất hạnh đều là tương đối, trên đời cũng không phải là người nào cũng hạnh phúc.

Đêm giao thừa, trời lạnh gió rét, mọi người đều ngây ngô trong nhà, đốt lò sưởi, vây quanh một bàn, trải qua một đêm hạnh phúc. Cũng bởi vậy, trên đường vắng vẻ, xe cũng rất ít. Một chiếc xe phóng nhanh trên đường, có một cảm giác hiu quạnh không rõ.

Corrine lái xe rất nhanh, phong cảnh hai bên lướt nhanh qua, gió thổi vù vù. Corrine chạy quanh, hầu như chạy khắp toàn bộ trấn Johan.

Hắn rất lạnh tỉnh, lãnh tỉnh trước nay chưa từng có. Corrine mím chặt môi, tia sáng trong mắt rất lạnh.

Corrine dừng xe cạnh biển, ánh trăng chiếu rọi, thủy triều dâng lên rút xuống. Corrine tựa đầu ở trên tay lái, nghe tiếng gió xen lẫn tiếng sóng bên tai.

Tâm tình của Corrine rất phức tạp, cũng không phải đơn thuần là bị phản bội, không phải chứng cuồng loạn, mà là một loại áp lực trầm mặc. Hắn không tiếp thụ được sự thật Iven rời bỏ hắn lại có cuộc sống mới, nhưng vẫn phải tiếp thu. Đây toàn bộ đều khiến một nam nhân bách chiến bách thắng trên chiến trường trở nên yếu ớt, mặc dù Corrine sẽ không thừa nhận mình yếu đuối.

Trong nháy mắt đó, Corrine nhớ lại rất nhiều chuyện, những chuyện cũ được chôn cất mà không phải là quên đi từ từ rõ ràng.

“Corrine, đây là hình của Iven · Winston, cậu thích không?” Có người đưa cho hắn một tấm hình, Corrine bắt quá nhìn qua liền không biết để góc nào.

“Co... Corrine tiên sinh, ngài là thần tượng của tôi.” Ánh mắt đen láy của thanh niên nhìn hắn, mặt lại hơi đỏ lên. Đó là lần đầu tiên, Corrine nảy sinh dự vọng gì đó.

Hắn đi vào bếp, thanh niên mang tạp dề màu trắng đang chăm chú thái đồ, nghe tiếng bước chân, đột nhiên quay đầu lại nhìn. Biểu tình thuần trắng mà vô tội. Mùi hương từ trong nồi đang sôi bay ra.

Hết thấy đều yên tĩnh như vậy.

Bây giờ nhớ lại, lại khiến người hít thở không thông.

Corrine đập mạnh một quyền vào ghế, biểu tình trên mặt dần dần lạnh đi, hắn ngồi ngay ngắn, có vẻ như chiến sĩ kiêu ngạo, khởi động xe, lái về khách sạn.

Gió lạnh thổi qua, Kach đứng canh ở cửa liếc mắt liền thấy Corrine rất nhanh đi tới, trên mặt của Corrine không có biểu tình gì, Kach lại thấy khí lạnh không khỏi. Cũng không phải là trời lạnh, mà là trong tâm lạnh.

“Tướng quân Corrine!” Kach đè nén âm thầm sợ hãi, kêu lên.

Corrine không nhìn Kach mà nói thẳng: “Đặt vé đi thành Oss vào ngày mai cho tôi, cảnh sớm càng tốt.” Nói xong liền đi vào trong.

Corrine tắm một cái, rửa đi khí lạnh trên người, mặc áo ngủ màu trắng, ngồi ở trên ghế bên cửa sổ.

Corrine nghĩ, hắn sẽ không trở lại trấn Johan nữa.

32. Chương 32: Trở Về

Nửa năm sau, sân bay thành Oss.

Mùa hè ở thành Oss rất nóng, ánh dương quang đốt cháy cả đại địa, trong gió cũng xen lẫn một tầng khí nóng, khiến người phiền muộn không rõ. Đợi xe trong sân bay so với ở bên ngoài tuyệt nhiên bất đồng, dưới tác dụng của máy điều hòa công suất lớn, không khí mát mẻ dễ chịu. Nam nhân mặc tây trang được cát may khéo léo, ngồi trong sảnh chờ, trong tay một bó hoa đỏ tươi, hơi tựa trên ghế, ánh mắt rơi vào người đi qua trên lối đi.

Ánh mắt của nam nhân đột nhiên hơi nheo lại, trong mắt lóe lên một tia sáng.

Một đứa trẻ bốn năm tuổi đi vào sảnh chờ máy bay. Cậu bé mặc áo sơ mi trắng, bên ngoài khoác một áo ghi lê màu đen, trên đầu đội mũ lưỡi trai, thoạt nhìn rất khố. Tay nhỏ của cậu bé nắm chặt một người. Người nọ ăn mặc như cậu bé vậy, kính râm cơ hồ che nửa mặt, lộ ra ngoài làn da thập phần trắng nõn.

Tay của nam nhân khẽ đảo, bó hoa trên không trung vẽ ra một đường cung đẹp mắt, liền rơi vào tay của nam nhân. Trong nháy, một lớn một nhỏ cũng đi tới trước mặt nam nhân. Người nọ tháo kính râm xuống, đôi mắt đen sáng ẩn bên dưới, cực kỳ đẹp. Người nọ quan sát nam nhân một phen, đột nhiên nở nụ cười: “Bác sĩ Byrnes thân ái, buổi sáng tốt lành.”

Byrnes đem hoa cầm trong tay nhét vào tay của đối phương, lộ ra một nụ cười đẹp mắt: “Iven, hoan nghênh trở về.”

Một lớn một nhỏ này, chính là Iven và Ryan đến từ thành Klims. Iven ôm Byrnes một cái thật to.

Nửa năm, nhóc con kia cao hơn rất nhiều, từ một nhóc con tròn tròn tria tria trưởng thành thành một cậu bé xinh đẹp, mặt nho nhỏ mới gặp người tuần mý đầu tiên. Ryan nháy đôi mắt xanh thẳm, tò mò nhìn Byrnes.

Byrnes ôm Iven, nhìn Ryan, nhóc kia đang nỗ lực ngẩng đầu lên nhìn hắn, khuôn mặt nhỏ nhắn tựa hồ phát sáng. Byrnes nhịn không được há to miệng: “Trời ạ, đứa nhỏ thật khả ái!” Tiểu sinh mệnh này là hắn phát hiện, hiện tại cư nhiên lớn thành đứa nhỏ khả ái, cảm giác tương phản trong đó, khiến hắn có chút khó tin.

“Đây là chú Byrnes.” Iven giới thiệu.

“Chú Byrnes!” Miệng của nhóc kia rất ngọt, hơn nữa đối với người tướng mạo tuần mý, nhưng hành vi rất quái đản tràn ngập tò mò.

Byrnes sờ sờ đầu Ryan, sau đó từ trong ngực lấy ra một quyển sách đưa cho Ryan.

“Bất luận là vật thể gì đều là do nguyên tử cấu thành, vật thể, tinh hệ, rồi đến vũ trụ, thậm chí là thế giới ngoài vũ trụ, đều là do nguyên tử cấu thành, đây là một hệ thống chuyển động ghép lại. Định luật nguyên tử học, đây là định luật nhà vật lý học Charlie nổi danh ba thế kỷ trước đưa ra, mà quyển sách này giải thích rất rõ về định luật này. Đây chính là bảo bối chú cất kỹ mười năm, nhóc con, tặng cho cháu.”

Iven: “...”

Ryan rõ ràng bị làm cho choáng, vẻ mặt mê man nhận lấy quyển sách kia. Byrnes vẫn đắm chìm trong vui sướng tặng quà của mình. Hắn không biết, bởi vì món quà hắn lần đầu gặp mặt này, đã bị nhóc kia đưa vào nhóm người có hành vi quái đản.

Byrnes lái xe đưa Iven và Ryan đi, dọc đường đi, Byrnes đều hỏi tình huống năm năm này của Iven.

Lúc Byrnes an tĩnh là một thiên sứ, lúc nói nhiều lại là người điên. Đáng lưu ý hơn chính là, Byrnes gần bốn mươi phần trăm thời gian đều bị vây trong trạng thái người điên, còn dư sáu mươi phần trăm thì đang ngủ hoặc làm việc.

“Iven, chú tớ dọn đến thành phố khác, nhà liền trống. Cậu và Ryan vừa dọn vào, gia cụ đầy đủ hết, có sân thượng, hai nghìn Oss tệ một tháng.” Byrnes nói.

Byrnes ở nội thành, tiền thuê nhà hơi cao chút, hơn một vạn, cho dù là vùng ngoại thành cũng đã bốn năm nghìn, hai nghìn này rõ ràng là đã giảm bớt, không để Iven thấy hổ thẹn mà ra giá.

“Cám ơn cậu, Byrnes.” Iven nghiêm túc nói.

“Cảm ơn thật tình liền thuận tiện giúp tớ giải quyết vấn đề ăn uống đi. Cơm bệnh viện quả thực khó ăn!” Byrnes tựa hồ nghĩ tới điều gì, làm ra một biểu tình chán ghét.

Iven không nhớ rõ cơm bệnh viện khó ăn bao nhiêu, y nhưng thật ra nhớ kỹ Byrnes kén chọn kinh khủng cỡ nào. Thế nhưng y hiền lành không có vạch trần.

Một giờ sau, bọn họ liền đến nơi ở. Đó là một cái nhà lầu, hoàn cảnh chung quanh tốt, trong phòng cũng rất sạch sẽ. Byrnes ném chìa khóa cho Iven, liền trở về nhà ngủ bù.

Iven mở cửa, đối với nơi ở mới hết sức hài lòng, hai phòng ngủ một phòng khách, trên ban công trồng hoa cỏ, không khí trong lành. Thế nhưng dù sao mấy tháng không ai ở, vì thế trong nhà tích đầy bụi. Iven vén tay áo lên bắt đầu quét tước, Ryan thì cầm khăn nhỏ lau bàn, qua nửa ngày nỗ lực của hai cha con, nhà rất sạch sẽ, nhóc con trực tiếp bò lên sofa, ở trên đó lộn mấy vòng.

Iven đi tới, hôn lên mặt Ryan một cái: “Bảo bối, chúng ta sau này ở nơi này nha.”

Tiểu tử kia ban đầu còn rất tò mò, đi khắp một vòng, sau lại an tĩnh ghé vào trên ban công, nhìn ra ngoài. Iven nấu xong bữa trưa, mới phát hiện sự quái dị của Ryan. Nhóc con kia có chút bực mình.

Iven vươn hai tay, sờ sờ mặt của Ryan: “Bảo bối, làm sao vậy?”

“Hoa nhỏ không có ai tưới nước.” Ryan rầu rĩ nói, đó là quà Edda tặng nó.

Iven ôm Ryan vào trong ngực. Y biết Ryan luyện tiếu trấn Johan, nó từ nhỏ đã sinh ra ở nơi đó, sau đó sinh sống gần năm năm.

Đột nhiên tới một thành phố xa lạ, sau hiểu kỳ, đó là hoài niệm.

Iven vốn cũng không muốn đến thành Oss sớm như vậy, thế nhưng năm ngày trước, y nhận được điện thoại của y viện trung tâm Klims.

“Bác sĩ Gaelle là chuyên gia trong việc ghép tim, hẳn hiện đang ở y viện thánh Maria tại thành Oss. Phẫu thuật của bệnh nhân, nếu như chuyển tới y viện thánh Maria mà nói, xác xuất thành công có thể cao hơn ba phần.”

Đây là nguyên lời của bác sĩ trưởng của Ryan. Vì ba phần kia, Iven hầu như không chần chờ, liền quyết định tới thành Oss. Cho dù nhiều một phần, Iven cũng sẽ chọn hy vọng cao hơn. Vì vậy lần phẫu thuật này, chỉ có thể thành công. Iven không dám tưởng tượng đến khả năng thất bại.

Iven thay Ryan rửa sạch kiể, ăn cơm trưa xong, liền dẫn Ryan ra ngoài một chút. Lối kiến trúc ở thành Oss vẫn khác với thành Klims, toàn bộ kiến trúc ở thành Klims tương đối thấp, nóc nhà hình tròn, mang chút vẻ cổ điển ý nhị. Mà kiến trúc ở thành Oss lại cao hơn, mang khí thế vương giả. Nhóc con tò mò nhìn bốn phía, nhìn kiến trúc kỳ kỳ, nhìn hoa cỏ chưa từng thấy, biểu tình trên mặt cũng dần dần vui lên. Iven thở dài một hơi, bảo bối của y đang từ từ tiếp thu tòa thành này.

Buổi tối đầu tiên đến thành Oss, Iven ngủ cũng không ngon. Đây là nơi y sinh sống mấy năm, cái loại cảm giác quen thuộc tiềm tàng này khiến Iven nghĩ tới chuyện rất nhiều năm trước. Hồi ức làm người ta mất ngủ.

Sáng hôm sau, Iven vẫn đứng giờ tỉnh dậy, mang Ryan đi nhờ xe của Byrnes đến y viện thánh Maria.

Iven đã sớm hẹn trước, bác sĩ trưởng mới sẽ tiến hành kiểm tra toàn diện thân thể của Ryan, sau đó ước định ra phương án chữa trị thích hợp nhất.

Năm năm trôi qua, y viện thánh Maria không có thay đổi gì lớn. Y viện này, Iven đến không dưới năm mươi lần, khi đó, y đến xem chính là mình có thể mang thai hay không, song lần này đến, Iven quay đầu nhìn thoáng qua Ryan... Nhân sinh kỳ diệu như thế đó.

Lúc kiểm tra, Iven không thể đi vào, y tá xinh đẹp kéo tay Ryan đến phòng kiểm tra. Trong mắt của nhóc hiện lên một tia bất an. Iven đột nhiên đi về trước vài bước, hôn lên má Ryan.

“Ba ba ở bên ngoài chờ con.” Iven ôn nhu nói.

Nhóc kia lúc này mới ưỡng ngực, đi vào.

Iven ngồi ở hành lang, tâm tình tuyệt không bình tĩnh. Bất an chờ đợi quá trình dài đằng đặc này, y không biết kết quả sẽ như thế nào. Vạn nhất... Không có vạn nhất, kết quả kiểm tra của Ryan ở y viện trung ương Klims vẫn tốt.

“Iven...”

Một tiếng nữ do dự vang lên.

Iven quay đầu nhìn lại, một nữ nhân quý phái đang đứng ở đó, thấy ngay mặt, kinh hãi trên mặt nữ nhân sâu hơn.

“Trời ạ, Iven, thật là con! Ta không phải là đang nằm mơ chứ!” Phu nhân Margaret vui vẻ nói.

Iven ôn hòa mỉm cười, kéo tay của nữ nhân, ở trên mu bàn tay bà hôn lên: “Phu nhân thân ái, là con.”

“Iven, ta không nghĩ tới chỗ này có thể gặp con? Con sao lại ở chỗ này? Là thân thể không thoải mái sao? Năm năm này con đi nơi nào? Ta gọi cho con cũng không gọi được!” Phu nhân Margaret tựa hồ có chút kích động, hỏi liên tiếp.

“Phu nhân, con tới thăm một người bạn.” Iven theo bản năng giấu diếm nói, sau đó tiếp tục nói, “Ta đến thành Klims. Đảo mắt liền qua năm năm, phu nhân, thân thể của người có khỏe không?”

“Tốt, tốt.” Phu nhân Margaret liên tiếp đáp hai tiếng, “Thân ái, con bây giờ đang ở nơi nào?”

“Hiện tại đang ở nhà bạn, cảm ơn quan tâm của người.”

Hai người lại nói một ít, phu nhân Margaret rốt cục rời đi. Iven thở ra một thật dài, khi y chọn quay về thành Oss, y chỉ biết sẽ gặp phải một số người quen. Chỉ là y không nghĩ tới trở về ngày thứ hai liền gặp phu nhân Margaret. Duyên phận là thứ rất quái dị.

“Xin hỏi là Winston tiên sinh sao?” Y tá xinh đẹp đỏ mặt hỏi.

Iven chợt đứng lên: “Có kết quả sao?”

“Kết quả đã có rồi, bác sĩ Gaelle muốn gặp ngài.”

Bác sĩ Gaelle là một nam trung niên, ăn mặc và khuôn mặt đều cẩn thận tỉ mỉ. Người như vậy, khiến người có loại cảm giác tín nhiệm không rõ.

“Trái tim được tạo ra cần khoảng nửa năm, nửa năm sau có thể tiến hành phẫu thuật. Tôi vừa kiểm tra qua, phẫu thuật của bệnh nhân có xác suất thành công là 90%.” Bác sĩ Gaelle nghiêm túc nói.

Sắc mặt Iven trong nháy mắt trắng đi: “Trước kia bác sĩ nói là chín mươi lăm phần trăm.”

“Bệnh nhân của tôi, với chẩn đoán của tôi khá chuẩn.” Sắc mặt Gaelle có chút không hài lòng.

Iven vốn cho rằng có thể đạt được chín mươi tám phần trăm, hiện tại đột nhiên biến thành 90%, đột nhiên thiếu 8%, tự nhiên có đủ kích. Thế nhưng y biết kết quả chẩn đoán của bác sĩ Gaelle so với trước kia đáng tin hơn, vì thế cũng chỉ có thể tiếp thu.

Cửa phòng chẩn đoán mở ra, Ryan mặc áo bệnh nhân màu trắng rộng thùng thình đi ra, bởi vì trải qua một hồi kiểm tra, vì thế sắc mặt cũng không tốt.

Iven hít sâu một hơi, sắc mặt khôi phục lại bình thường, bế Ryan lên, một bên để ý tóc nó có chút rối. Nhìn bộ dạng của hai cha con, Gaelle nhắc nhở: “Xác suất chín mươi phần trăm là rất cao.”

“Cảm ơn bác sĩ Gaelle.” Iven nói lời cảm ơn.

Iven giúp Ryan đổi y phục, liền trở về nhà. Về đến nhà, Iven lao thẳng đến Ryan ôm vào trong ngực không có buông ra.

“Ba ba...” Ryan thấp giọng kêu, “Ba ba không nên khổ sở.”

Iven hít một hơi thật sâu, y cứ nhiên lại cần Ryan an ủi...

“Ba ba không có khổ sở, ba ba chỉ là đang suy nghĩ nên làm những gì.” Iven nói. Bọn họ vừa tới thành Oss, bọn họ còn có tương lai tốt đẹp.

Iven hiện tại bị vây vào trạng thái không làm việc, vì thế có nhiều thời gian ở cùng Ryan hơn. Lúc Iven làm bạn Ryan, đồng thời cũng tìm rất nhiều chương trình của trường học ở đây. Trải qua một phen so sánh, Iven cuối lựa chọn học viện bồi dưỡng chiến đấu Sibia, bởi vì bộ môn chỉ đạo chiến đấu ở trường này là xuất sắc nhất. Iven trước tiên ở trên mạng nhìn một chút, sau đó quyết định tự đến trường nhìn.

Ngày một tháng bảy, khí trời sáng sủa, qua vài trận mưa, thành Oss không còn nóng như trước. Ngày này cũng là ngày trường học bắt đầu chiêu sinh, trong sân trường thập phần náo nhiệt.

Iven đã rất nhiều năm không có bước vào trường học, nắm tay Ryan đi trên đường lớn trong sân trường, kéo tới rất nhiều ánh mắt. Ryan mặc T-shirt màu trắng, mặc quần bó sát người, trong nét khả ái mang theo vẻ khốc. Iven mặc sơ mi đen, buộc quanh vóc người thon dài, tóc đen mắt đen, thập phần thanh tú. Hai người đi cùng một chỗ, có cảm giác hài hòa kỳ dị.

“Ba ba cũng muốn đến trường sao?” Ryan hiếu kỳ hỏi.

Iven nói đùa: “Ba ba và bảo bối cùng học được không?”

Ryan bắt đầu chăm chú suy tư, sau đó nghĩ thập phần thú vị, vui vẻ vỗ tay nói: “Được! Ba ba khẳng định thông minh hơn Edda!” Nghĩ đến Edda, Ryan lại xiu đi.

Iven ôm Ryan vào trong ngực.

Mặt của nhóc đột nhiên đỏ: “Ba ba, con lớn như vậy, người khác sẽ thấy!”

Nhóc con xấu hổ. Nhóc con đã trưởng thành, cư nhiên lại ở bên ngoài bởi vì bị ba ba ôm lấy mà xấu hổ. Iven lại không có buông nó ra, sau cùng nhóc con cam chịu vùi đầu vào trong lòng Iven.

Iven đến chỗ chiêu sinh, năm nay thu nhận học sinh có hơn mười thầy giáo, mỗi người thu nhận không giống nhau từ mười đến một trăm người. Iven xem qua giới thiệu của vị thầy giáo này một lần, không nghĩ lại có thu hoạch bất ngờ.

Thầy giáo bên trong lại có Aldrich, vị tiên sinh này là một quái tài, ở phương diện chỉ đạo chiến đấu có thành tựu rất lớn. Quan niệm của Aldrich vẫn rất quái dị, nhưng lại hết ý thực dụng. Iven thời niên thiếu bắt đầu đọc sách của Aldrich, cũng thu hoạch được rất nhiều. Nếu như có thể trở thành học trò của vị tiên sinh này...

“Thầy Aldrich chỉ thu nhận mười học sinh a!”

“Đúng vậy, chương trình dạy của hần rất tốt, hơn nữa hạng mục của hần rất nhiều, học trò của hần không chỉ có phụ cấp cố định, còn có thêm rất nhiều khoản thu bên ngoài.”

“Ưu điểm càng nhiều, trúng tuyển càng khó, cậu đầu heo này, không cần nghĩ!”

“Thiết, cậu mới là đầu heo!”

Nhìn hai người trẻ tuổi xô xô đẩy đẩy đi qua, Iven lấy một phần tư liệu của Aldrich, trong lòng đã quyết định.

Có mục tiêu rồi, Iven liền bắt đầu nghiêm túc xem sách. Năm năm này, bởi vì quá bận rộn, y hầu như bỏ bê chuyên ngành của mình, hôm nay học lại một lần nữa, vẫn còn có chút trúc trắc.

Lúc Iven học, nhóc con lại an tĩnh ngồi một bên xem sách. Nhóc con thấy mệt mỏi, sẽ ngoan ngoãn nằm trong lòng Iven, sau đó ngủ.

Iven những ngày kế tiếp rất phong phú, sẽ dẫn Ryan ra ngoài chơi, sẽ ở nhà đọc sách xem video. Thẳng đến có một ngày, có một vị khách đến.

Lúc chuông cửa vang lên vẫn còn rất sớm, nhóc con còn đang ngủ. Iven mặc áo ngủ màu trắng ngồi trên ban công, trong tay cầm báo, thỉnh thoảng uống một ngụm cà phê vừa pha, ánh dương quang chiếu lên người Iven, có cảm giác ấm áp nhàn nhạt.

Iven buông báo xuống, mở cửa, phu nhân Margaret liền đứng ở ngoài cửa. Iven sững sốt một chút.

“Buổi sáng tốt lành, quấy rầy.” Phu nhân Margaret cười nói, trong tay mang theo một rổ, “Ta ở vườn trái cây gần đây, sau đó nghĩ đến con ở gần đó, liền hái một ít hoa quả đem tới.”

Iven nhận lấy rổ, nhìn các loại hoa quả bên trong, nói cảm ơn: “Phu nhân, người thật có lòng.”

Phụ nhân Margaret hít mũi một cái: “Ta tựa hồ nghĩ thấy được mùi cà phê.”

“Phu nhân, mời vào.” Iven do dự chốc lát, sau đó nói.

Phu nhân Margaret ngồi xuống ghế sa lon, ánh mắt đảo qua một vòng, căn nhà tuy không tính là xa hoa, thế nhưng rất sạch sẽ. Phu nhân Margaret đột nhiên phát hiện trong nhà có chút quái dị, bởi vì bên trong có thật nhiều đồ dùng của trẻ con. Giày của trẻ con ở trên kệ, quần áo của trẻ con phơi trên ban công, trên bàn ngay ngắn để sách của trẻ con. Nơi nơi đều có dấu vết của trẻ con.

Lúc phu nhân Margaret đang nghi ngờ, Iven đã đưa cà phê tới trước mặt bà. Mùi vị đã lâu trong trí nhớ khiến phu nhân Margaret hơi nheo hai mắt, kỳ thực bà vẫn rất thích Iven, nhất là hơn cái đứa giáo hoạt kia, Iven ôn hòa nghiêm túc có chút tốt hơn. Đáng tiếc a...

Margaret không thể nhịn được thở dài một hơi.

“Iven, con gặp qua Corrine chưa?” Phu nhân Margaret đột nhiên hỏi.

Iven đột nhiên cảm thấy có chút xấu hổ: “Corrine vẫn bề bộn nhiều việc.”

“Iven, ” Phu nhân Margaret dừng một chút, tiếp tục nói, “Nếu như có rảnh, con đi xem hán một chút đi.”

Iven đột nhiên nở nụ cười: “Phu nhân, người nói đùa. Quan hệ của chúng con như vậy...”

Sắc mặt của phu nhân Margaret trở nên nghiêm túc, lắc đầu nói: “Iven, con không biết. Corrine thay đổi, nửa năm trước sau khi từ thành Klims trở về liền thay đổi. Hán hầu như suốt ngày đều ở quân bộ, điên cuồng làm việc, không tham gia bất kỳ yến hội nào, không chút thư giãn, thời gian nghỉ ngơi có thể đếm được trên đầu ngón tay. Thậm chí ngay cả haiz...” Phu nhân Margaret nói đột nhiên dừng lại, sau đó thở dài một hơi.

“Corrine đối với công tác vẫn rất nghiêm túc.” Iven rũ mi nói. Y không muốn suy nghĩ đến việc thay đổi của Corrine có liên quan đến y không.

Từ góc độ này nhìn sang, phu nhân Margaret nhìn không thấy vẻ mặt của y.

“Cho dù chăm chú đến mấy cũng không có thể không nghỉ ngơi a!” Phu nhân Margaret bắt đầu nói, “Hơn nữa ta không cảm thấy là bởi vì việc của quân bộ đột nhiên nhiều đến mức khiến hán không ngủ không nghỉ, mà là bởi vì... Bởi vì bị đả kích. Ta không biết hán rốt cuộc chịu đả kích gì, thế nhưng tựa hồ chỉ có liên tục làm việc mới có thể khiến hán dễ chịu một chút. Corrine như vậy, thật khiến ta lo lắng.”

Iven vẫn rũ mi, không nói gì.

Phu nhân Margaret thấy Iven vẫn trầm mặc, rốt cục không nhịn được nói: “Iven, coi như là giúp ta, lúc rảnh đi nhìn hán một chút đi.”

Iven vẫn là một người ôn hòa lễ phép, phu nhân Margaret rất ít khi nghe thấy y cự tuyệt, ngoại trừ lần trước, sau khi bọn họ ly hôn, lúc bà đề nghị y cùng ở với bà.

“Phu nhân, nhiều nói với con, còn không bằng đi tìm người thật sự có tác dụng... Tỷ như Harry.”

Phu nhân Margaret nhìn Iven thật kỹ, sau đó nói: “Iven, ta hiểu rồi. Con đứa nhỏ này, bề ngoài nhìn ôn hòa, kỳ thực rất quật cường.”

Phu nhân Margaret rời đi, Iven ngồi trên ghế sa lon một hồi, chờ khôi phục lại tinh thần, đẩy cửa ra, chỉ thấy nhóc con đang lăn trên giường.

“Bảo bối, rời giường.” Iven nói.

Tiểu tử kia rốt cục không lăn nữa, vẻ mặt mơ màng nhìn Iven, Iven kéo Ryan lên.

“Ba ba, vừa nãy là ai vậy?” Nhóc con dụi dụi mắt nói, như làm nũng nói, “Kỳ thực con đã sớm tỉnh, thế nhưng thấy có người... Ba ba, cục cưng rất ngoan đi ~ ”

Iven không nhịn cười được, nhóc con từ khi tự cho là đã lớn cũng rất ít có động tác nũng nịu như thế.

— ❧ —

33. Chương 33: Thôi Miên

Tòa nhà của quân bộ là một tòa nhà cao ba mươi tầng, nằm trong rừng ở ngoại thành phía tây của thành Oss. Buổi tối tòa nhà của quân bộ như một tòa thành của u linh, ngọn đèn sáng hai ba cái, lộ ra một vẻ nghiêm nghị và kinh khủng.

Quân tình nơi nơi Perseus buồn bực ngồi trên sa lon trước phòng quân tình, đèn trong phòng quân tình vẫn sáng như trước, cấp trên của hắn như ăn hỏa dược vậy, ra sức làm việc, chưa đến nửa đêm tuyệt không tan tầm. Perseus cảm thấy mình sắp thất nghiệp, hiện tại tác dụng duy nhất đó là khi đối phương hỏi lại một ít tình báo, hắn có thể trả lời trôi chảy.

“Thượng tá Perseus.” Trong phòng quân tình đột nhiên truyền tới một thanh âm.

Perseus vội vã đứng lên, đi tới cửa chỗ. Nam nhân đang ngồi trước máy tính, tóc vàng ở dưới ánh đèn tựa như mang theo một tầng hào quang, nhìn như vậy, chỉ thấy một bên mặt, vẫn ánh anh tuấn khó tả như trước. Anh hùng của đế quốc, là tình nhân trong mộng của vô số nữ nhân thậm chí cả nam nhân... Vì sao hết lần này tới lần khác lại muốn dẫn vật hắn chứ?

Lúc nam nhân nhìn qua, Perseus chợt thẳng lưng, lộ ra tác phong đặc biệt của thượng tá đế quốc: “Tướng quân Corrine, ngài có gì phân phó sao?”

Corrine đưa ngón tay ra chỉ một vòng trong máy tính — một điểm đỏ giữa vô số lưới vuông, ngón tay nhẹ nhàng chỉ. Perseus nhất thời nhanh nhẹn, đối với hệ thống tình báo đế quốc hết sức quen thuộc với Perseus mà nói, tự nhiên biết là có ý gì!

“Quân bộ có gián điệp!” Perseus hạ thấp thanh âm nói. Thảo nào Corrine mấy ngày nay không hề ngủ ở trong phòng quân tình, nguyên lai là từ thiên ty vạn lữ trong hệ thống quân tình tìm ra sơ hở, sau đó đưa ra kết luận này, mà hắn căn bản không nhận ra được.

Perseus đem tất cả oán giận đều nuốt xuống, nghiêm túc nói: “Tướng quân, ngài nghỉ ngơi đi, kế tiếp giao cho tôi làm đi.”

Corrine cuối cùng từ chỗ ngồi đứng lên, còn chưa đứng vững đột nhiên dùng một tay chống bàn, đầu hắn có chút choáng váng. Corrine đứng một hồi, mới đi tới cửa.

Corrine ngồi xuống ghế sa lon, cả người đột nhiên có chút mờ mịt. Corrine cảm thấy mình có vấn đề, hắn bắt đầu thích cái cảm giác cả người nhập tâm vào công việc, không có thời gian suy nghĩ những thứ khác, vì thế cũng sẽ không có cảm giác đè nén đến hít thở không thông.

Đột nhiên trống rỗng, cảm giác sợ hãi lại trở về. Chỉ cần nhắm mắt lại, trong đầu sẽ hiện lên một ít ký ức lẻ loi lờ lờ, ký ức rất mơ hồ, nhưng lại khiến người như đặt mình trong ở đại dương, sợ hãi bất lực. Sắc mặt Corrine dần dần trắng đi, tựa hồ ngay cả hô hấp cũng trở nên chật vật. Corrine hít hai hơi thật sâu, mới cảm thấy đỡ.

Corrine chưa về nhà, về đến nhà, bệnh trạng này sẽ càng rõ hơn. Sát bên phòng quân tình có một căn phòng, Corrine liền ở chỗ này nghỉ ngơi. Corrine cởi áo khoác, tắm sơ một cái, nhìn mình trong gương, Corrine đột nhiên có cảm giác xa lạ kỳ dị. Trong gương râu trên cằm dài ra, quanh mắt là một tầng màu đen đậm, bản thân như vậy, cực kỳ xa lạ.

Corrine mặc áo ngủ màu trắng vào, nằm trên giường, cả người mệt mỏi không thể tả, thế nhưng hắn ngủ không được. Sau khi từ thành Klims trở về, hắn đột nhiên bắt đầu mất ngủ, điên cuồng mất ngủ.

Corrine vẫn tròn mắt, ý thức cũng rất thanh tỉnh. Thời gian từng giây từng phút trôi qua, Corrine đưa tay lấy ra một cái lọ trong tủ đầu giường, đổ ra hai viên thuốc màu trắng, nuốt xuống.

Hiệu lực của thuốc ngủ có hiệu quả quả nhiên rất rõ ràng, ánh mắt của Corrine bắt đầu tan rã, sau đó chìm vào giấc ngủ.

Corrine tỉnh lại rất sớm, trời bên ngoài vừa sáng. Corrine rời khỏi giường, ở trong phòng đi tới đi lui không mục đích, mang một loại áp lực nôn nóng. Đi vài vòng, Corrine mới đến phòng quần tình. Ngồi trước máy tính, Corrine mới thở dài một hơi. Tròn một tháng, hần đối lỗ hổng trong quần tình kiểm tra ba lần rồi, đến cuối cùng cũng trót lọt rồi. Corrine bắt đầu kiểm tra lần thứ tư.

“Tướng quân Corrine.” Có người gõ cửa nói.

Corrine ngẩng đầu, liền thấy một nữ nhân trẻ tuổi đứng ở cửa, tóc vàng mắt xanh, bờ môi thập phần gợi cảm, mỹ nữ để quốc điển hình. Trên mặt Corrine lộ ra biểu tình nghi ngờ.

“Xin chào, tôi là thư ký của thượng tá Perseus, hần bảo tôi đem những tài liệu này giao cho ngài.” Nữ nhân mỉm cười nói.

“Lộp cộp lộp cộp...” Tiếng giày cao gót.

“Tí tách...” Tiếng đồng hồ trên tường.

Ở trong nháy mắt đó, Corrine đột nhiên có ảo giác, tựa hồ hai loại thanh âm này trùng vào nhau, cái loại thanh âm này khiến hần có chút mê muội.

Corrine chợt ngẩng đầu, ánh mắt sắc bén nhìn chằm chằm nữ nhân trước mắt. Trên mặt nữ nhân vẫn mỉm cười, mang theo một loại phong tình vạn chủng. Trên người nữ nhân tựa hồ tỏa ra một mùi hương nhàn nhạt

Tư liệu đặt trước mặt Corrine, trong đó còn bao gồm một đoạn video. Corrine mở video ra, chính giữa màn hình xuất hiện một điểm đỏ, điểm đỏ bao quanh một điểm khác, bắt đầu chậm rãi chuyển động tròn. Ánh mắt Corrine dần dần bị điểm đỏ hấp dẫn, đồ vật xung quanh cũng biến thành mơ hồ.

Tựa hồ lại trở về buổi chiều hôm đó, ánh dương ấm áp, tiếng ve kêu ngoài cửa sổ, Corrine trong tay cầm báo, nghiêm túc xem.

Ngửi thấy mùi của tử la lan, Corrine chậm rãi ngẩng đầu, ánh mắt quét qua căn phòng ngăn nắp của mình. Ánh mắt Corrine cuối cùng rơi trên máy pha cà phê, đầu tiên là nghi ngờ nhìn, rất nhanh, toilet truyền tới tiếng nước hấp dẫn sự chú ý của hần. Corrine buông báo xuống, đi về phía toilet, tay đặt trên nắm cửa.

Mở nó.

Bên tai có một thanh âm mặc niệm nói.

Corrine chậm rãi mở cửa, ánh sáng mãnh liệt từ bên trong chiếu ra. Corrine theo bản năng lấy tay che ánh sáng kia.

Tia sáng dần dần yếu đi, hết thấy trước mắt cũng trở nên dần dần rõ ràng. Nguyên lai đó không phải là toilet, mà là nhà bếp.

Trước bồn rửa tay, một người đang mang tạp dề màu trắng đứng ở đó, mùi canh tỏa ra. Người nọ vẫn đưa lưng về phía Corrine, nghiêm túc thái rau.

“Đông đông đông...”

Bên tai vang lên thanh âm như vậy. Corrine chân chừ chốc lát, theo bản năng muốn lui về phía sau. Đột nhiên có một lực từ phía sau đẩy hần đẩy, Corrine chợt đi về phía trước. Người đang thái rau đột nhiên xoay người lại...

“Iven!” Corrine thấy rõ gương mặt đó, tiếp theo một cái chớp mắt, gương mặt đó đột nhiên biến mất, hết thấy xung quanh đều rơi vào trong bóng tối.

Corrine mở mắt. Video còn đang phát, điểm đỏ bên trong đã ngừng vận động. Nữ nhân đang ngồi đối diện Corrine, khoanh tay, trên mặt tự tin cười.

Corrine trên mặt tức giận, hần có cảm giác bí mật bị nhìn trộm.

“Cô đã thôi mien tôi?” Trong ngữ khí của Corrine ẩn chứa tức giận.

Nữ nhân rất hào phóng gật đầu thừa nhận: “Phòng ngự của ngài rất mãnh liệt, thanh âm đầu tiên ngài đã tránh được.”

“Đối với người nắm giữ quân tình trọng yếu tiến hành thôi miên, đây là một việc phạm pháp.” Corrine lạnh lùng nói, “Dựa theo pháp luật đế quốc, có thể phán xử tù chung thân.”

Nữ nhân nhún vai: “Tôi cũng không phải là hứng thú với tù giam mà thôi miên ngài, mà là... Có người mời tôi tiến hành trị liệu tâm lý cho ngài.”

“Tôi không cần trị liệu.”

“Ngài mất ngủ, tướng quân Corrine, ngài uống thuốc. Loại thuốc này có tác dụng phụ rất lợi hại, tin chắc ngài cũng biết!” Nữ nhân nghiêm túc nói.

Corrine cười nhạt: “Liên quan gì tới cô?” Nói xong đứng lên muốn rời đi.

“Tiên sinh, nếu như ngài vẫn muốn trốn tránh, sẽ mất đi nhiều thứ hơn!” Nữ nhân vội vàng nói.

Động tác của Corrine dừng lại, chân chừ chốc lát, lại ngồi về ghế. Nữ nhân thở dài một hơi, sau đó từ trên người lấy ra một tấm danh thiếp, mỉm cười nói: “Tướng quân Corrine, xin chào, tôi là Angela, cố vấn tâm lý cấp một đế quốc.”

Corrine nhận lấy danh thiếp.

“Sao chưa?” Corrine tựa lưng vào ghế, hỏi, thanh âm mang vẻ lười nhác.

“Vừa giấc mơ kia. Tướng quân Corrine, trong lòng ngài có hai lực lượng. Một loại đang khát khao cực độ thứ gì đó, loại kia là đang cực độ kiềm nén bản thân. Cuối cùng, tôi đẩy ngài. Tiên sinh, nói cho tôi biết, cuối cùng ngài nhìn thấy gì?”

Corrine nhắm hai mắt lại. Vừa nãy lúc một màn sau cùng rất rõ ràng, chỉ cần nhớ tới, ngực sẽ có một trận đau nhức. Iven, Iven đang mỉm cười nhìn hắn. Chỉ là mỉm cười như vậy, hắn đã rất nhiều năm không thấy. Hắn thật không ngờ đã khắc sâu vào trí nhớ của mình như vậy.

“Tiểu thư Angela, thỉnh trực tiếp nói cho tôi biết phương án trị liệu của cô đi.” Corrine nói thẳng.

Mắt Angela chăm chú nhìn chằm chằm Corrine, đem toàn bộ biến hóa của hắn nhìn vào trong mắt.

“Tướng quân Corrine, lời kế tiếp có thể có chút thẳng thắn, mong ngài bỏ qua cho.” Angela nói.

Corrine gật đầu.

“Tướng quân Corrine, kỳ thực tôi cũng không biết ngài, trong tay tôi có chút tư liệu của ngài, vì thế phân tích kế tiếp của tôi đều là căn cứ vào những tài liệu này cùng với biểu hiện ban nãy của ngài. Bởi vậy khả năng có rất nhiều chỗ không đúng.” Angela hắng giọng, tiếp tục nói, “Tướng quân Corrine, ngài là một người rất kiêu ngạo nhân, cho nên ngài chọn tin tưởng chính mình. Thế nhưng có lúc vô cùng tin tưởng mình cũng sẽ tạo cho mình một loại tâm lý ám chỉ. Tỷ như ngài nghĩ ngài không thích bạn đời trước đây của ngài, vì thế cho dù khi lòng của ngài bị phản bội, ngài vẫn đang ám chỉ chính mình. Lại tỷ như ngài biết rõ tình yêu của mình, nhưng vẫn tuân thủ kiêu ngạo của mình, tình nguyện tự mình khôi phục, cũng không nguyện buông bỏ lòng tự tôn. Chính như tôi vừa nói, trong lòng ngài có hai loại lực lượng. Đề nghị của tôi là, mong ngài thôi chống cự, làm heo bản tâm.”

Corrine nhìn kỹ Angela: “Tiểu thư Angela, tư liệu của cô còn thiếu một cái. Iven, đã có hạnh phúc mới.”

Trên mặt Angela lộ vẻ kinh ngạc.

“Vì thế phương án trị liệu cô đưa ra, không phù hợp.” Thanh âm của Corrine đột nhiên trầm xuống, trên mặt lộ ra một vẻ thống khổ.

Kỳ thực mất đi cũng không phải là bi thảm nhất, sau khi mất đi không thể nào lấy lại nữa mới thật sự là tuyệt vọng.

**

Cuộc sống của Byrnes đột nhiên nâng lên một đẳng cấp. Hẳn vĩnh viễn tạm biệt bữa cơm với cà nướng khét và canh đầu cá nặng khiến người phát điên.

Byrnes ngồi trên ghế sa lon, Ryan thì ghé trên chân của hắn, xem quyển sách định luật nguyên tử học lần trước hắn cho.

Lông mày của Ryan nhăn thành một đoàn, mắt càng không ngừng nhìn về phía nhà bếp.

“Tiểu bảo bối, xem ở đâu không hiểu sao? Đến, chú nói cho con biết.” Byrnes cười nói.

Ryan: “...”

Bữa cơm rất phong phú, cá hấp tỏa hương ngào ngạt, người nhìn thấy hứng thú mở rộng ra. Ryan vội vã vọt tới trước bàn ăn, hai mắt nhìn chăm chăm thức ăn trước mắt.

“Tiểu bảo bối, nguyên lai mị lực của quyển sách này vẫn kém hơn cá sao?” Byrnes thương tâm nói.

Ryan hai cái tay nắm lại, sau đó gật đầu.

Byrnes: “...”

Bữa cơm còn chưa bắt đầu, lại có thêm một vị khách khác. Lúc Iven tới thành Oss liền gọi cho James. Phu nhân Mary vẫn bận chăm sóc mẹ bà, James cũng rất bận rộn. James rảnh một chút, liền tới cửa hỏi thăm, sau đó vừa vặn đúng lúc dùng cơm.

Nhóc con trong nháy mắt liền vọt vào trong lòng James, James bế Ryan lên, nhóc con pahst ra tiếng cười ‘khanh khách’, sau đó rạng rỡ hôn James một cái.

Byrnes đột nhiên có chút ghen tỵ, rõ ràng là hắn người đầu tiên phát hiện cục cưng tồn tại, mà bây giờ tiểu bảo bối lại thân mật với người trước mắt. Byrnes nhìn ‘kẻ xâm nhập’ James, liền dâng lên địch ý.

“Mắt phải đáng sợ, nói rõ sinh hoạt cực kỳ không quy luật; vành mắt đen này, nói rõ thiếu ngủ; trên y phục nếp nhăn rất nhiều, nói rõ bình thường cũng không chú ý đến quần áo. Nơi cổ có điểm đỏ... Nguyên lai cuộc sống riêng của cậu hỗn loạn, thích đi bar.” Byrnes thao thao bất tuyệt nói.

James: “... Cút.”

“Tính tình nóng nảy, cực tuyệt phê bình của người khác.” Byrnes tiếp tục nói.

“Tôi nói anh cút!” James nói.

“Ngôn ngữ cực kỳ thiếu hụt, khi tức giận sẽ chỉ muốn người cút.” Byrnes tiếp tục tổng kết.

James: “...”

Byrnes và James cực kỳ sai lầm, vì thế bữa cơm này ăn cũng không tính là vui vẻ. Chờ khi hai người đều đi, Iven rốt cục thở dài một hơi.

Iven đã dự thi vào lớp của Aldrich đồng thời đã tham gia cuộc thi, mà ngày mai sẽ có kết quả. Iven tuy rằng chuẩn bị một chút, thế nhưng đối thủ cạnh tranh đều hết sức lợi hại, vì thế cuối cùng khả năng được trúng tuyển cũng không lớn. Iven có chút khẩn trương, y đã lâu không có cảm giác khẩn trương như thế này, tựa như trở về thời học sinh, sau khi là bài thi quan trọng. Trên thực tế, loại cảm giác này cũng không tệ.

Rạng sáng hôm sau, Iven liền nhận được điện thoại từ Sibia.

“Xin hỏi là Winston tiên sinh phải không? Ngài đậu kỳ thi viết lần này, kế tiếp sẽ có một cuộc phỏng vấn. Thầy Aldrich muốn gặp ngài.”

Iven đột nhiên có cảm giác vui sướng, có thể nhìn rõ ý cười từ khóe mắt. Đó là một cảm giác đột nhiên sống lại. Ryan cũng phát hiện, chờ Iven cúp máy, Ryan liền từ trên ghế salon bò xuống, ôm lấy đùi của Iven, đôi mắt xanh thăm nhìn y.

Iven ôm tiểu bảo bối vào trong lòng.

Bởi vì qua một thời gian nữa, Ryan sẽ phải tiến hành phẫu thuật, vì thế Iven dự định để nó làm xong phẫu thuật khỏe mạnh trở lại mới tiếp tục học. Đoạn thời gian này, hai cha con gần như như hình với bóng. Rất nhanh liền đến ngày phỏng vấn, Iven đổi một bộ tây trang màu đen, đem bản thân chỉnh chu một phen, thẳng đến khi về ngoài tử mĩ. Iven cũng mặc cho Ryan một bộ tây trang nhỏ, hai cha con liền xuất phát.

Lúc Iven đến đó, mới phát hiện số người tham gia phỏng vấn rất nhiều, y đếm sơ một chút, khoảng chừng năm mươi. Những thiên chi kiều tử này đều tốt nghiệp từ trường tốt. Iven cũng là một học sinh xuất sắc, thế nhưng y tốt nghiệp đã quá lâu, rất nhiều ưu thế đều biến mất.

Nắm tay nhóc con, Iven rất nhanh kéo tới rất nhiều cái nhìn, có hiếu kỳ, cũng có cười nhạo. Bởi vì là người cạnh tranh, hơn nữa đều là ưu tú đến tự phụ, cho nên ngoại trừ vốn là bạn bè ra, có rất ít người nhả nhẹn với nhau.

Nhóc con rất miễn cảm, tuy nó không hiểu, thế nhưng cũng cảm thấy địch ý của người khác, nhất thời ưỡng ngực, theo thật sát bên người Iven.

“Là anh đi phỏng vấn, hay là nó đi phỏng vấn?” Thanh niên tóc hồng dùng ngón tay chỉ vào Iven, lại chỉ vào nhóc con, ra vẻ đùa giỡn.

Hành động như vậy là cực kỳ không lễ phép. Iven nhú mày, nhóc con trực tiếp quay người sang, đưa mông về phía hắn.

Mọi người cười to.

Thanh niên tóc hồng tức giận mặt đỏ rần, thanh niên thiên phú xuất chúng, từ nhỏ đã được người xem trọng, lúc này chỉ cảm thấy trong lòng nộ khí đằng đằng.

“Arthur, cậu lớn chừng đó rồi, cư nhiên tính toán với một đứa nhỏ!”

Iven bế Ryan lên, mặt không thay đổi nhìn thanh niên. Rõ ràng là nam nhân lớn lên thập phần ôn hòa, trên mặt dường như mang theo sát khí, Arthur nhìn không được lui về sau nửa bước.

Bởi vì chuyện này, Iven không dám để Ryan một mình đứng ở phòng nghỉ, vì thế lúc phỏng vấn, Iven mang theo Ryan đi vào chung.

Đây là Iven lần đầu tiên thấy mặt thầy Aldrich, đó là một tiểu lão đầu hơi gầy, tóc đã trắng, trên mặt mang một gọng kính lớn, trong tay cầm một quyển sách. Aldrich nghe được tiếng bước chân mới chậm rãi ngừng đầu, ánh mắt chậm rãi từ đảo qua bên người Iven, sau đó quét qua Ryan, hết thấy đều tựa hồ là động tác chậm chậm, sau đó trên mặt lộ ra vẻ kinh ngạc.

“Thằng nhóc nhà Gris, sao vẫn nhỏ như vậy?” Aldrich kinh ngạc nói.

Sau này Iven mới biết được trí nhớ của Aldrich đối với sinh hoạt rất kém. Tiểu lão đầu này ở phương diện chỉ đạo chiến đấu rất có thiên phú, dung lượng não lớn đến có thể đồng thời phân tích mấy nghìn động tác chiến đấu, thế nhưng đối với chuyện trong cuộc sống, mười lăm phút trước làm, có thể sau mười lăm phút liền quên.

Ánh mắt của Aldrich lần thứ hai rơi trên người Iven: “Thằng nhóc này sao không phải do Margaret dẫn theo?”

Iven rút cuộc hiểu ý của Aldrich, Aldrich nhầm Ryan thành Corrine, điều này khiến Iven kinh hãi. Iven hít sâu một hơi, sau đó nói: “Thầy Aldrich, xin chào, ngài nhận lầm người, tôi là Iven · Winston, đây là con của tôi Ryan.”

Aldrich gật đầu: “Thảo nào, ta đã nói làm sao sống mấy năm, vẫn còn nhỏ như vậy. Cậu đến phỏng vấn?”

Iven gật đầu. Aldrich đưa một đoạn video cho Iven, sau đó nắm tay Ryan đi qua một bên. Aldrich đưa tay vào trong ngực móc móc, đột nhiên lấy ra một hộp bánh bích quy, đưa cho Ryan. Ryan nhìn hắn một cái, sau đó nhận lấy. Lão đầu lại móc móc, sau đó móc ra một túi táo đưa cho Ryan. Ryan tò mò nhìn chăm chăm túi ở trong áo của Aldrich.

Iven xem video kia từ đầu tới cuối hai lần, lúc ngừng đầu lên, trong lòng Ryan đã chất đầy đồ ăn vặt.

“Nhóc con nhà Gris, ta nhớ kỹ nhóc thích ăn kẹo này nhất a!” Aldrich còn đang mò.

“Thầy Aldrich, tôi đã xem xong video rồi.” Iven nói.

Aldrich rất cục cằn mò đồ ăn vặt, trong nháy tựa hồ thay đổi thành người khác, cả người trở nên nghiêm túc: “Nói cho ta biết, cậu thấy gì.”

“Trong trận đấu có một loại siêu tốc độ.”

— ❧ —

34. Chương 34: Xảo Ngộ (tình Cờ)

Đối với chiến sĩ có sức mạnh, tính nhạy bén vốn là có chút không tốt, vì thể động tác siêu tốc độ đối với chiến sĩ mà nói trên căn bản là không thể nào làm được.

Nhưng mà Iven từ đoạn video này thấy được, đây là một loại động tác khiến người khó tin. Thế nhưng một lát sau, Iven đã hiểu, cơ sở tạo nên động tác này là ở chỗ người chỉ huy phải hiểu rõ năng lực của mỗi bộ phận của chiến sĩ, sau đó cấp tốc phân tích ra động tác chiến đấu tốt nhất, làm ra động tác thoát nhìn như trong nháy mắt liên đưa đối phương vào chỗ chết.

Đây là một loại chiến thuật chỉ đạo cao cấp, cần chỉ huy và chiến sĩ phối hợp chặt chẽ mới có thể làm được. Động tác như vậy Iven thoát nhìn đã làm đến cực hạn rồi, vị chỉ huy của chiến sĩ trong video kia nhất định là hết sức ưu tú.

Nhưng mà nghe Iven nói xong, sắc mặt Aldrich cũng không có thay đổi.

“Cậu có biết trước cậu có mấy người phỏng vấn không?” Aldrich hỏi.

Iven lắc đầu, có chút nghi hoặc với câu hỏi của Aldrich.

Aldrich vươn hai tay, mười ngón tay: “Tổng cộng mười người.”

Iven tiếp tục chờ đợi phần sau của Aldrich.

“Trong bọn họ, có chín người đều nhìn thấu động tác siêu tốc độ.”

Cho nên biểu hiện của Iven, so với đám thiên chi kiêu tử mới tốt nghiệp, cũng không phải là đặc biệt. Sắc mặt của Iven chìm vào yên lặng.

“Cậu xem thật kỹ lại một chút, hai ngày sau nói cho ta biết đáp án.”

Aldrich nói xong, vẻ nghiêm túc trên mặt đột nhiên biến mất, lại biến thành tiểu lão đầu hồ đồ kia, đi về phía Ryan. Trong lòng Ryan đã chất đầy đồ ăn vặt, Aldrich kinh ngạc nhìn một đồng.

“Tiểu bảo bối, những đồ ăn vặt này là ai cho nhóc, mùi vị thoát nhìn không ngon, gia gia nơi này có đồ ngon, mau ném những thứ này xuống, gia gia cho nhóc.” Aldrich hết sức ghen tỵ, sau đó lừa nói.

Ryan: “...”

Aldrich tiên sinh đã quên những thứ này là vừa nãy chính mình đã cho...

“Bánh bích quy này ta cũng có, mùi vị rất khá!” Tiểu lão đầu tự hào nói, lấy bánh bích quy trong lòng ngực mình ra cho Ryan, đồng thời, còn muốn len lén đem thứ vốn trong lòng Ryan lấy ra.

Ryan trợn mắt há mồm mà nhìn Aldrich đem đồ ăn vặt trong ngực nó trộm đi, sau đó lại tiếp tục từ trong túi lấy ra rất nhiều thứ giống trước cho nó.

Kết quả sau cùng là, trong túi Ryan đầy đồ ăn vặt, trên hai tay nhỏ bé cũng đầy kẹo. Ryan đưa ánh mắt cầu cứu nhìn về phía Iven.

“Thầy Aldrich, cảm ơn ngài.” Iven cắt ngang hành động của Aldrich, “Cảm ơn đồ ăn vặt của ngài, tôi và Ryan lần sau sẽ trở lại thăm ngài.”

Aldrich rốt cục ngừng động tác, chăm chú nói: “Tiểu bảo bối, ăn xong rồi lại tới tìm ta, không nên ăn kẹo của chú xa lạ nga ~”

Ryan nghiêm túc gật đầu. Tuy rằng hành vi của hắn rất quái dị, thế nhưng Ryan vẫn rất thích gia gia trên người giàu đầy đồ ăn vặt này.

Về đến nhà, Iven từ bên trong lấy ra thứ thích hợp để tiểu bảo bối ăn, bỏ vào tủ của Ryan, tủ của nhóc trong nháy mắt liền đầy.

“Ba ba, con cũng muốn may một cái túi ở trên bụng.” Đôi mắt xanh thăm của Ryan lóe sáng nói.

Iven: “...”

Iven không may thêm một cái túi trên người Ryan, mà là mua cho nó một túi sách nhỏ, sau đó bỏ vào một ít đồ ăn vặt. Tiểu tử kia hiển nhiên rất vui vẻ, mang túi trên lưng ở trong phòng chạy tới chạy lui.

Aldrich gửi đoạn video kia vào mail của Iven, hai ngày sau, Iven đều xem đoạn video kia.

Đó là một trận đấu đương đầu khó khăn, sức mạnh hai bên ngang nhau, chiến sĩ một bên đưa tay trái ra, sau đó bị địch nhân một quyền đánh tới, chiến sĩ không tránh né, lúc bị địch nhân đánh trúng, tay phải đột nhiên vươn nhanh đến, bắt được nhược điểm của đối phương, ném đối phương xuống đất!

Ngoại trừ siêu tốc độ, còn có thể có cái gì chứ?

Iven tay phải để trên bàn, bày ra một trạng thái vô cùng lo lắng. Ý của Aldrich đã rất rõ ràng, trừ phi y có linh ngộ mới, nếu không y chắc là sẽ không trúng tuyển.

Cái video này Iven đã xem trăm lần, trong đầu y hầu như có thể tái hiện bất kỳ một chi tiết nào, vấn đề tốt cùng là ở đâu chứ?

Iven có chút phiền não, tâm tình như vậy đối với một chỉ huy chiến đấu mà nói là cực kỳ không tốt. Iven hít sâu một hơi, quay đầu đã nhìn thấy nhóc con cuộn thành một đoàn, ngồi trên ghế sa lon nghịch mô hình cơ giáp, trên mặt biểu tình rất vui vẻ. Iven nhìn đồng hồ một chút, mười một giờ trưa, đã đến lúc ăn cơm. Iven đứng lên, đi tới trước mặt Ryan.

“Bảo bối, ba ba mang con ra ngoài ăn cơm đi.” Iven nói.

Tiểu tử kia đem mô hình cơ giáp chuẩn bị nghịch thu vào, sau đó nhào tới trong lòng Iven.

**

Tiệm cơm tây Ofer ở nội thành thành Oss, bởi vì là cuối tuần, rất nhiều gia đình đều lựa chọn ở nhà tự làm cơm, vì thế hôm nay cũng không có nhiều người.

Vị trí ở góc gần cửa sổ, hai người ngồi đối mặt nhau. Nam nhân hai mắt hơi khép hờ, tóc quăn màu vàng ở trên mặt đầu tạo ra một bóng nhỏ, sóng mũi cao, môi mỏng khiêu gợi, khiến người này thoát nhìn thập phần anh tuấn. Nam nhân tựa ở trên ghế sa lon, hai chân thon dài tùy ý gác cùng một chỗ, có cảm giác lười nhác mà thanh thản.

Đây chỉ là nhìn từ xa, nếu như nhìn gần, có một số thứ sẽ thay đổi.

Nam nhân hơi nheo hai mắt, bên dưới là vành mắt đen, tóc vàng có chút rối loạn, sắc mặt hơi tái nhợt, lộ ra một vẻ chán chường.

Mà nữ nhân ngồi đối diện hắn lại hoạt bát hơn nhiều, mặc váy đỏ, tóc dài lượn sóng, mang giày cao gót, đẹp mà gợi cảm.

“Corrine tiên sinh.” Angela kêu, “Ngài có thể chủ động tìm tôi, thật là khiến tôi vui vẻ.”

Corrine vẫn còn ở trạng thái như lạc vào cõi thần, có chút không yên lòng. Từ ngày Angela thôi miên hắn xong, có chút sơ hãi ẩn ẩn mơ mơ hồ hồ trở nên chân thực. Hắn biết mình đang sợ cái gì. Hiện tại chỉ cần

nhắm mắt lại, hẳn sẽ nghĩ tới Iven. Nam nhân trong trí nhớ cười ôn hòa, thế nhưng kết cục sau cùng đều là nam nhân lạnh lùng rời đi, trên mặt không có chút biểu tình nào.

Corrine mở mắt, ánh mắt rơi vào bồn hoa ngoài tường. Corrine nhớ rõ rất nhiều năm trước, hẳn và Iven ở chỗ này dùng bữa. Chỗ bọn họ ngồi cũng không phải vị trí bây giờ, mà là gần trung tâm chút, một bàn có tấm màn tách màu xanh thành không gian độc lập, Iven ngồi đối diện hẳn, trên gương mặt đó mang biểu tình vui sướng, hai mắt lóe sáng, lộ ra hàm răng trắng nõn, còn có lúm đồng tiền hai bên khóe miệng. Thanh niên cực kỳ cao hứng, nụ cười kia có chút khiến Corrine hoảng thần, vì thế hẳn không nói ra bữa cơm này thật ra là do phu nhân Margaret an bài. Corrine sau này mới biết được, ngày đó, thật ra là sinh nhật của Iven.

“Corrine tiên sinh!” Angela nâng cao âm lượng.

Corrine hoàn hồn. Đây chính là vấn đề mới của hẳn, vô luận thấy thứ gì, hẳn đều sẽ liên tưởng đến Iven. Bệnh trạng của hẳn tựa hồ càng ngày càng nghiêm trọng.

“Giúp tôi thôi miên, đem cánh cửa ngày đó mở ra đóng lại.” Thanh âm của Corrine khàn khàn nói, “Tiếp tục như vậy nữa, tôi sắp điên rồi.”

Angela nhú mi: “Tiên sinh, ngìa trốn tránh như thế cũng không phải là cách tốt.”

“Tiểu thư Angela, ta đã dồn bản thân đến tuyệt cảnh, hiện tại đã không có con đường thứ hai.” Corrine cười khổ nói.

Khiến nam nhân cao ngạo này đưa ra lựa chọn như vậy, cũng biết nam nhân có bao nhiêu tuyệt vọng. Angela trầm mặc, kỳ thực lựa chọn quên đi đúng là một cách chính xác, thế nhưng hiện tại rất rõ ràng, nam nhân hoàn toàn quên không được, thôi miên, chỉ là một loại ma túy, tựa như một tòa núi lửa hoạt động, núi lửa một ngày nào đó sẽ phun trào, hậu quả khó có thể tưởng tượng được. Đây là một phương pháp trị ngọn không trị gốc, nếu không nhất định, Angela chắc là sẽ không làm.

“Tiên sinh, tôi không biết này có coi là tin tốt không, ta điều tra qua Winston tiên sinh rồi.”

Angela nói xong, mới phát hiện lực chú ý của Corrine căn bản không ở lời của cô, ánh mắt chính gắt gao nhìn chằm chằm bên ngoài.

Angela quay đầu nhìn lại, đã nhìn thấy một nam nhân, trong tay dẫn một đứa bé. Nam nhân mặc đồ thể thao màu trắng, mang kính râm, da trắng nõn, bộ dạng tuấn tú. Trong tư liệu của Angela có rất nhiều ảnh của nam nhân kia, vì thế liếc mắt liền nhận ra.

Iven · Winston.

Ánh mắt của Angela một lần nữa rơi trên người Corrine, một phút kia, cô không khỏi mở to hai mắt nhìn. Cô rốt cuộc biết vấn đề chỗ ở nào rồi, bởi vì cô đánh giá thấp phân lượng của Iven trong lòng Corrine! Trong mắt Corrine mang tâm tình cực kỳ ẩn nhẫn, tựa hồ đang cực lực đè nén cái gì. Hai tay Corrine nắm chặt thành quyền, nhưng vẫn là kiềm chế không được mà run.

Ryan đang ghé vào tảng thịt bò quay trên thực đơn chảy nước bọt.

“Edda thích nhất thịt bò này ~” Nhóc con chỉ vào hình nói.

Iven đang cực lực nhịn cười, y tự nhiên đã nhìn ra nhóc kia rất muốn cất. Thế nhưng mỗi lần không được tự nhiên nhóc đều sẽ không nói thẳng. Nếu như y cười ra tiếng, nhóc con sẽ thẹn quá thành giận. Iven đột nhiên có ý muốn đùa giỡn nhóc.

“Vậy lần sau Edda đến thành Oss, chúng ta dẫn cậu ấy tới nơi này ăn được không?” Iven nói xong tiếp tục đi về phía trước.

Ryan mở to hai mắt nhìn, đi theo sau Iven, ánh mắt lại vẫn lưu luyến nhìn phía đó.

Iven đi hơn 10m, sau đó bẻ nhóc lên: “Thân ái, chúng ta hay là trước ném thử có ngon không, lần sau Edda tới, cũng tốt có người để tham khảo.”

Nhóc con vui vẻ hai mắt híp lại.

Quang cảnh trong nhà hàng hết sức tốt, mỗi cái bàn đều có tấm màn tách thành không gian độc lập, bên trong có thể thấy bên ngoài, thế nhưng người bên ngoài không thấy rõ bên trong, chỉ hơi mơ mơ hồ hồ.

Iven chọn một bàn sát cửa sổ, ôm Ryan ngồi bên cạnh mình. Mùi vị ở nhà hàng này quả thật không tệ, nhóc kia ăn rất ngon.

“Bảo bối, baba đi toilet, con không được chạy loạn.” Iven dặn dò nói.

Ryan gật đầu, Iven mới yên tâm rời đi.

Ryan tò mò búng tấm ngăn, đưa mặt ghé vào khe nhìn ra phía ngoài. Một trận gió thổi qua, ánh mắt của nhóc đột nhiên lóe sáng.

“Chú Corrine!” Ryan ngạc nhiên kêu lên.

Thân thể Corrine chợt run một chút, hần quay đầu nhìn lại, đã nhìn thấy nhóc con bu trên tấm màn, đôi mắt xanh thẳm lóe sáng.

Trong nháy mắt, Corrine đột nhiên cảm thấy trong lòng chảy qua một dòng nước ấm, cơ hồ là bản năng vui vẻ, kế tiếp, ánh mắt của hần trở nên cực kỳ phức tạp. Không thể phủ nhận, hần thích tên nhóc này. Thế nhưng tên nhóc này là con của Iven, trong lòng Corrine sinh ra bài xích. Vì thế sắc mặt của hần cũng không dễ nhìn.

Bởi vì là sát vách, vì thế Ryan từ trên ghế nhảy xuống, chui qua bàn của Corrine, lúc này mới phát hiện bên trong còn có một tỷ tỷ xinh đẹp.

“Tỷ tỷ!” Ryan kêu lên.

Ryan tiến tới bên người Corrine, tay để lên bàn chống cằm, tò mò nhìn Angela.

“Nhóc là...” Angela cấp tốc tìm kiếm trong trí nhớ của mình, “Nhóc là Ryan?”

Ryan có chút nghi hoặc: “Tỷ tỷ biết em?”

Nhìn Ryan vẫn luôn nói chuyện với Angela, trong lòng Corrine đột nhiên có chút khó chịu.

“Ryan.” Corrine mặt đen lại kêu. Đây là con của Iven và người khác, hần vẫn không thể ôn hòa đối đãi.

Ryan nhìn về phía Corrine. Corrine đột nhiên yên lặng.

“Ryan?” Một thanh âm khác kêu lên.

Thân thể của Corrine nhất thời trở nên cứng ngắc.

“Ba ba, con ở chỗ này!” Ryan kêu lên.

Corrine xoay người, chỉ thấy Iven đang xóc lên mặc trướng nhìn về phía bọn họ. Biểu tình của Iven vô cùng kinh ngạc, y hiển nhiên không nghĩ tới đi ăn cũng sẽ gặp phải Corrine. Corrine ăn mặc chỉnh tề ngồi trong nhà hàng, ngồi đối diện một nữ sĩ xinh đẹp. Iven duy nhất có thể nghĩ tới chính là bọn họ ở xem mắt. Corrine xem mắt, Harry thì sao? Cái ý niệm này chỉ là trong nháy mắt, Iven hoàn hồn, những điều này đều không liên quan đến y.

Iven chỉ lễ phép gật đầu, Corrine mặt không thay đổi theo dõi y, ánh nhìn đó khiến Iven rất khó chịu, Iven bế Ryan lên, xoay người liền đi ra ngoài.

Sau khi Iven rời đi, Corrine cả người dường như bất lực vậy, tựa ở trên ghế sa lon, sắc mặt hết sức khó coi.

Angela không nói gì, mà là rót cho Corrine một ly nước. Hai tay Corrine run rẩy lợi hại, uống xong một ly nước, mới trấn tĩnh một chút.

Người ở bàn sát vách đã rời đi, ánh mắt Corrine kinh ngạc nhìn đối diện.

“Corrine tiên sinh.” Angela kêu một tiếng.

Corrine đột nhiên vươn tay nắm lấy tóc mình, hần đã quên đau đớn.

Corrine đã lâm vào hoàn cảnh cố chấp, Angela gặp qua rất nhiều bệnh nhân, thế nhưng tình huống của Corrine, đã đến tình hình sâu đến không thể rút ra.

“Corrine tiên sinh.” Angela lại gọi một tiếng.

Corrine vò đầu, hai mắt thần thờ nhìn Angela.

“Corrine tiên sinh, tôi đã điều tra qua Winston tiên sinh. Trình độ bảo mật thông tin cá nhân của đế quốc rất cao, vì thế tư liệu tôi điều tra được cũng rất hữu hạn. Winston tiên sinh cũng không có kết hôn, dựa theo pháp luật đế quốc, nếu như có hài tử, Winston tiên sinh phải kết hôn. Hiện tại chỉ có hai khả năng, một là có lẽ Winston tiên sinh và đối phương không muốn kết hôn, còn có một khả năng, đó chính là đối phương có khả năng xảy ra chuyện ngoài ý muốn. Corrine tiên sinh, hai khả năng đối với ngài mà nói, cũng không phải là tin xấu.”

Corrine mắt đột nhiên sáng lên: “Iven không có kết hôn?” Vì thế Iven và cái tên kia cũng không phải là quan hệ vợ chồng? Người tựa như đi trên con đường tối đen, đột nhiên có ánh sáng chiếu đến, Corrine rốt cục tìm được một chút khí lực.

“Corrine tiên sinh.” Angela nghiêm túc nói, “Mạo muội hỏi một chút, ngài nói có khả năng... Ryan là con của ngài không?”

Corrine sững sốt một chút, sau đó chậm rãi lắc đầu: “Không có khả năng.” Corrine đột nhiên lộ ra một quái dị cười, “Người có gen biến dị, cũng không phải là cường đại như người ngoài vẫn nghĩ, bất luận là gen nào đều có nhược điểm.”

Chuyện liên quan đến gen biến dị, đây đã là bí mật của đế quốc, Corrine không nói ra, Angela cũng không có tiếp tục hỏi.

“Corrine tiên sinh, Iven tiên sinh không có kết hôn, vì thế ngài cũng không phải không có hi vọng.” Angela nói.

Ánh mắt Corrine nhìn ra ngoài cửa sổ, ánh dương quang xán lạn, thế nhưng tất cả ở trong mắt của Corrine đều trở nên có chút xám trắng, tia sáng trong mắt Corrine cũng dần dần biến mất: “Tiểu thư Angela, y hận tôi.”

“Corrine tiên sinh, tôi không biết ngài là người hèn yếu như thế.” Ánh mắt của Angela trở nên sắc bén, “Chính là bởi vì niềm kiêu hãnh của ngài ràng buộc ngài sao? Vì thế ngay cả người mình thích cũng không dám theo đuổi?”

Ánh mắt của Corrine vẫn nhìn ngoài cửa sổ, tựa hồ không có nghe lời Angela nói, hoàn toàn đắm chìm trong thế giới của mình.

**

Tâm tình của Iven trong nháy mắt trở nên kém, thậm chí ngay cả bữa trưa cũng không có ăn xong, trực tiếp dẫn Ryan rời khỏi nhà hàng kia.

Ryan cũng đã nhận ra, nó biết ba ba không thích chú Corrine, thế nhưng không biết ba ba sẽ tức giận như vậy. Ryan cẩn thận kéo góc áo của Iven.

Iven ngồi xổm xuống, chỉ chỉ mặt mình, ánh mắt của Ryan sáng lên, nhào tới, hôn mạnh một cái. Iven nở nụ cười, nhóc con cười ‘khanh khách’.

Iven tiếp tục xem video, hôm nay đã là ngày hôm sau, thế nhưng y vẫn không có đầu mối. Aldrich tiên sinh tốt cùng muốn y nhìn ra cái gì chứ?

Chiến đấu, cầm cự, công kích, phòng ngự, một kích trí mạng... Iven có chút phiền muộn cào tóc của mình, đến tốt cùng là cái gì chứ? Iven đứng dậy, ở trong phòng đi tới đi lui, không biết đi bao nhiêu vòng, Iven một lần nữa ngồi trước máy tính. Video vẫn đang phát.

Ánh mắt của Iven nhiên rơi vào phòng ngự của địch nhân. Từ phòng ngự của địch nhân đến một kích trí mạng của chiến sĩ, tựa hồ chỉ phát sinh trong nháy mắt. Iven chợt đứng lên, y rốt cục đã hiểu!

Chỉ huy của chiến hiệu rõ cũng không phải chỉ động tác và năng lực của chiến sĩ, hẳn thậm chí phải phân tích động tác và năng lực của đối thủ, siêu tốc độ không chỉ là một loại phối hợp cực hạn, hơn nữa là mượn sức mạnh của địch nhân! Chiến sĩ dùng phòng ngự của địch nhân khi đánh một quyền kia, sau đó cho mình sử dụng, sau đó công kích địch nhân!

Trong nháy mắt đó tâm tình kích động khó diễn tả được, đây là một loại linh ngộ, cũng là một loại nâng cao nhận thức. Đề cao nhận thức của chỉ huy chiến đấu là rất quan trọng, Iven hít một hơi thật sâu, nỗ lực khiến tâm tình của mình bình tĩnh trở lại.

Y đi tới trước cửa sổ, lấy tay chống lên bệ cửa sổ, ngửi hương hoa nhàn nhạt, Iven rất cực mỉm cười.

Iven gửi cho thầy Aldrich một phong thư kiện, những ngày kế tiếp, là đợi trả lời.

— ❧ —

35. Chương 35

Học viện đào tạo chiến đấu Sibia là học viện đào tạo công lập, mặc dù không có thực lực và nổi tiếng như trung tâm chỉ huy quân sự hàng đầu đế quốc, thế nhưng cũng có ưu thế của mình, bộ môn chỉ đạo chiến đấu ở đây tốt nhất cả đế quốc.

Ngày thứ ba sau khi gửi thư kiện đi, Iven liền nhận được thư báo trúng tuyển của Sibia. Cầm thư báo trúng tuyển phẳng phiu, Iven vui sướng không nói nên lời, tựa như năm đó y nhận được thư báo của Cyperlise, y lấy được tấm vé bước vào con đường ước mơ. Iven ngồi trên ghế sa lon, mắt híp thành một đường, ý cười hiện nơi khóe mắt, hai lúm đồng tiền bên khóe miệng càng lúc càng sâu, sau đó cười ha hả. Ryan cũng nghe thấy được tiếng cười, từ phòng khách chạy vào, vẻ mặt tò mò nhìn Iven. Iven ôm Ryan, dùng sức hôn nó hai cái.

Ryan vươn tay, vỗ vỗ vai Iven.

Sau khi Iven vừa nhận được thư báo trúng tuyển không lâu, liền nhận được điện thoại của James.

“Iven, nghe nói anh trúng tuyển vào Sibia?” James trực tiếp hỏi.

Lúc thư báo đưa tới chỉ có Byrnes thấy, bắt quá nửa giờ, James sẽ biết...

“Byrnes nói cho em biết?” Iven hỏi.

James bên kia dừng một chút, sau đó hừ lạnh một tiếng: “Sao lại là hẳn nói chứ?” Đề tài câu chuyện đổi rất nhanh, cũng rất tận lực, “Iven, mẹ gần nhất rảnh một chút, bà muốn gặp anh, cũng muốn nhìn Ryan một chút.”

Iven đột nhiên có chút hồ thẹn: “Anh hẳn là nên đến thăm bà.”

“Iven, vì mẹ quá bận rộn. Không bằng hẹn cuối tuần này cùng nhau ăn một bữa cơm đi.” James nói.

“Tốt, đến lúc đó gặp lại.”

Cúp máy, Iven nhìn thư báo trong tay, liền bắt đầu nghiêm túc suy nghĩ về việc của Ryan. Lớp học của thầy Aldrich nửa tháng sau bắt đầu, y không thể để Ryan ở nhà một mình, vì thể hiện tại y có hai lựa chọn, một là mang Ryan cùng đi học, hai là đưa Ryan đến trung tâm chăm sóc. Trung tâm chăm sóc đế quốc đã từng có vụ ngược đãi trẻ con, vì thế Iven cũng lo lắng, tựa như nói, y có khuynh hướng chọn cái đầu hơn.

Đã quyết định, Iven liền lấy máy tính, gửi cho nhà trường một đơn xin phép, hy vọng có thể mang theo con trong khi học tập. Chuyện hiếm như vậy đã ít, thế nhưng cũng không phải không có tiền lệ.

Nghe nói muốn đi thăm phu nhân Mary, Ryan liền trở nên hưng phấn, vẫn mong mỗi đợi ngày đó. Cuối tuần rất nhanh đến, Ryan mặc y phục tự mình chọn.

“Bà Mary thích nhất bộ đồ thổ này.” Một bộ đồ thổ bao lấy Ryan, thập phần khả ái.

Iven và Ryan mới ra cửa, liền gặp bác sĩ Byrnes mặc áo ngủ. Byrnes hiển nhiên vừa tỉnh ngủ, trên trán dính vài lọn tóc, ánh mắt mơ hồ, Byrnes đi thẳng tới trước mặt Iven: “Tôi muốn làm gì?”

Iven: “...”

Byrnes thanh tỉnh chút: “Các cậu đi đâu?”

“Chúng tớ muốn đi ăn cơm.” Iven nói.

Byrnes có chút không hứng thú lắm: “Dậy sớm vậy chỉ vì ăn? Cùng ai?”

“James, còn có mẹ của em ấy.”

Byrnes cố sức suy nghĩ, mắt sáng rực lên: “Đi ăn nhất định phải mang tớ theo.” Nói xong liền cấp tốc vào cửa, lúc đi ra đã thay một bộ tây trang.

Vì vậy hai người biến thành ba người, Byrnes tự mình lái xe, Iven tiết kiệm được tiền xe.

Lúc đến chỗ đã hẹn, James đã ngồi ở đó, thanh niên một tay chống cằm nhìn ngoài cửa sổ, ánh mắt có chút thờ ơ.

“Chú James!”

Ryan gọi kéo lực chú ý của James về, James đầu tiên là vui vẻ, khi nhìn đến Byrnes, lông mi đột nhiên nhú lại.

“Ngày hôm nay thoát nhìn hoạt bát.” Ánh mắt của Byrnes quét qua James, tiếp tục nói, “Buổi tối là thời gian dùng để ngủ, mà không phải dùng để suy nghĩ lung tung.”

James trực tiếp bỏ qua lời của hắn, bé Ryan lên: “Ryan, có nhớ chú không?”

“Tôi này quên nói, cũng chỉ là thoát nhìn. Trang điểm cũng không che được vành mắt đen của cậu.” Byrnes tiếp tục nói.

James tiếp tục coi như không nghe thấy, nói chuyện với Ryan.

“Bất quá tật xấu không nghe khuyên bảo một chút cũng không đổi.” Byrnes nói.

Byrnes đi toilet, James cả người nhất thời thoải mái một chút: “Iven, em có đắc tội hắn sao?”

“... Có thể hắn thực sự quan tâm em.” Iven nói.

James vẻ mặt không nhận được: “Cái miệng của hắn quá độc, thật muốn chết.”

Byrnes trở lại rất nhanh, hai người ngừng xì xào bàn tán. Đợi khoảng chừng nửa giờ, phu nhân Mary rốt cục đến. Đảo mắt liền qua hơn nửa năm, phu nhân Mary tựa hồ gầy đi một chút, tinh thần cũng không kém. Ryan thấy phu nhân Mary liền xông tới, trực tiếp nhào tới trong ngực bà. Phu nhân Mary giang hai tay ra đón, có điều nhóc con nặng hơn rất nhiều, đụng phải phu nhân Mary khiến bà lui về sau vài bước. Ryan chột lui về phía sau mấy bước, kinh hoàng chớp chớp đôi mắt xanh thẳm, sau đó caarn thận dựa sát vào, kéo góc áo của phu nhân Mary.

“Ryan...” Phu nhân Mary nắm thật chặt tay của nhóc con, viên mắt lại nhìn không được đỏ lên.

Ryan cọ cọ vào gò má của phu nhân Mary, sau đó từ trong túi đeo nhỏ của mình lấy ra thật nhiều thứ, từng cái từng cái đưa cho phu nhân Mary. Những thứ này đều là nửa năm qua nó thu được, muốn tặng cho phu nhân Mary.

“Phu nhân, mẹ của người có khỏe không?” Iven hỏi.

Phu nhân Mary cười cười: “Mấy ngày này bệnh tình ổn định hơn một ít. Iven, cậu muốn học tiếp?”

“Đúng vậy, phu nhân.”

“Đây là chuyện tốt, Ryan thì sao? Nếu như cậu không có thời gian, có thể để Ryan theo ta.”

Iven biết phu nhân Mary thực có ý tốt, vị phu nhân này một bên phải chăm sóc cho mẹ, nếu như còn phải chăm sóc thêm Ryan nữa, khẳng định sẽ rất mệt. Iven cũng không định phiền phức phu nhân Mary nữa, nhưng vẫn hết sức cảm động: “Phu nhân, cảm ơn người, người quá bận rộn, con nghĩ mang Ryan theo bên người.”

Ryan vẫn ngoan ngoãn ngồi trong lòng phu nhân Mary, lúc nghe Iven muốn mang nó theo bên người, đôi mắt xanh thăm sáng lên một cái.

Sau khi phu nhân Mary đến, Byrnes đột nhiên yên tĩnh lại, thỉnh thoảng khích lệ vài câu, vì thế phu nhân Mary đối với Byrnes ấn tượng cũng không tệ, James càng thêm buồn bực, tựa hồ trong mắt mọi người, Byrnes đều là thân sĩ, chỉ có ở trong mắt cậu, Byrnes là một tên lưu manh.

Ngoại trừ những vấn đề nhỏ này, nói chung, bữa cơm này rất ấm áp.

**

Thời gian trôi qua rất nhanh, đảo mắt đến ngày phải nhập học rồi. Iven cuối cùng vẫn nhận được phê chuẩn của trường học, y có thể mang theo Ryan cùng đi học, thế nhưng khi đi học, Ryan phải ngồi ở phòng nghỉ.

Khai giảng ngày đầu tiên, Iven mặc một tây trang được là phẳng, cũng mặc cho Ryan một tiểu tây trang. Ryan trên lưng mang một túi nhỏ, bên trong chứa sách truyện và mô hình cơ giáp, tất cả đều là cho nó giết thời gian.

Ngày này trường học rất náo nhiệt, trong trường học đầy người. Trong các học sinh lớn tuổi đều từ hai mươi tư đến hai mươi tám tuổi, Iven đột nhiên cảm thấy mình cũng trẻ hơn rất nhiều. Iven không biết, cho dù y mặc tây trang màu đen, thế nhưng khuôn mặt thanh tú, nhìn qua tuổi tác so với những người đó cũng lớn hơn không được bao nhiêu.

Iven mang theo Ryan trực tiếp đến phòng thực nghiệm của Aldrich. Uy danh và thực lực của Aldrich rất cao, vì thế có phòng thực nghiệm riêng. So với sân trường náo nhiệt, tòa nhà này lại an tĩnh rất nhiều. Học sinh mới của Aldrich lục tục đến báo cáo, nhưng là vì ít người, cả tòa nhà có chút cảm giác vắng vẻ.

Đi qua một rừng cây rộng lớn, leo lên cầu thang dài, hai cha con cuối cùng đã tới nơi.

“Yêu, đây không phải là vị tiên sinh làm cha kia sao?” Tiếng giễu cợt vang lên.

Iven quay đầu, liền thấy thanh niên nói năng lỗ mãng ngày đó. Thanh niên mặc tây trang quý phái, trong mắt mang vẻ cao ngạo, cơ hồ là dùng mũi nhìn bọn họ.

Iven thu hồi ánh mắt, kéo tay Ryan vào phòng nghỉ.

“Này! Ngu xuẩn! Tôi đang nói với anh đó!” Thanh niên hỏn hển nói.

Iven cũng không quay đầu lại.

Trong phòng nghỉ có rất nhiều phòng nhỏ, Iven chọn một phòng, quét dọn một chút, sau đó liền để Ryan ngồi ở đó: “Ba ba ở cách vách, có chuyện gì thì gọi cho ba ba.”

Ryan ngoan ngoãn gật đầu, sau đó hôn lên mặt Iven một cái. Iven đứng dậy đi gặp Aldrich, thầy giáo mới của y.

Lại một lần nữa nhìn thấy Aldrich tiên sinh, ông đang dựa vào ghế, hai chân bắt chéo, nhắm mắt dưỡng thần.

“Aldrich tiên sinh.” Iven gọi.

Aldrich hoàn toàn không có phản ứng.

Iven đứng ở một bên, không có lên tiếng. Qua hồi lâu, Aldrich tiên sinh mới mở hai mắt ra.

“Sau khi cậu tới, có mười người qua cửa, lúc hai người đi qua nâng tay phải, một người chân bị thương, còn có một người, hẳn là đầu óc có vấn đề, ở cửa đi tới đi lui.”

Arthur đầu óc có vấn đề: “...”

Ánh mắt của Iven đột nhiên sáng: “Aldrich tiên sinh, tôi đã hiểu, cảm ơn!”

Thanh âm cũng là một thứ kỳ diệu, hơn nữa là một yếu tố trong chiến đấu có thể lợi dụng.

Aldrich đứng lên, ôm lấy Iven: “Hoan nghênh tới Sibia.” Đây là một hình thức thu nhận, cuộc sống học sinh mới của Iven sắp bắt đầu.

Iven lại một lần nữa cảm nhận được bầu không khí của trường học. Phương thức Aldrich dạy học rất đặc biệt, ông càng coi trọng năng lực lĩnh ngộ của học sinh. Vì thế chương trình học, chính là xem nhiều hơn, mà không phải là nghe. Trong lúc video liên tục không ngừng được chiếu, Iven nghiêm túc xem vừa ghi chép.

Thanh niên tóc hồng kia đột nhiên nhích lại gần, ngồi xuống bên người Iven, ánh mắt khinh miệt nhìn thoáng qua ghi nhớ của Iven bút ký.

“Chữ thật khó xem.” Thanh niên hừ lạnh nói.

Iven: “...”

Sau sso, Iven mới biết được thanh niên này gọi là Arthur, sinh ra trong quý tộc, vì lần gặp đầu tiên, Iven cho là cậu khó chịu, vì thế cậu lúc nào cũng muốn tìm y gây phiền phức. Iven làm lơ càng khơi dậy ý chí chiến đấu của cậu, mỗi ngày đều muốn tìm cơ hội chê y vài câu. Tính cách của Arthur kiêu ngạo cực đoan, vì thế trên cơ bản không có bạn bè, người khác thấy cậu liền trốn rất xa. Chê bai Iven thành thú vui của cậu.

Bởi vì tách khỏi thời đi học quá lâu, lúc Iven bắt đầu học có chút cật lực, vì thế thành tích vài lần khảo nghiệm cũng không tốt. Sau đó dần dần theo kịp những học sinh kia. Bởi vì ưu thế ở phương diện khác, năng lực lĩnh ngộ của Iven rất mạnh.

Những ngày kế tiếp trôi qua rất yên bình, Iven thừa dịp nghỉ ngơi liền đi nhìn nhóc con, nhóc kia mỗi lần đều chơi cơ giáp rất hưng phấn.

Thẳng đến có một ngày, cái lớp rất yên tĩnh này đột nhiên có chút không giống. Iven cũng đã nhận ra, tinh thần của các nữ sĩ tựa hồ thập phần tăng vọt.

“Iven, anh biết ai tới tìm thầy Aldrich không?” Nữ sĩ ngồi bên người Iven hỏi.

Iven lắc đầu.

“Thầy , người đẹp trai nhất Sibia.” Nữ sĩ cười nói.

Iven đối với suất ca không có hứng thú, nữ sĩ có chút không thú vị quay đầu nói chuyện với những người khác.

“Ngu ngốc, anh cư nhiên không mê gái?” Arthur ngạc nhiên nói.

Iven trực tiếp bỏ qua, trong phòng học đột nhiên phát ra một tiếng huyên náo lớn, Iven cũng theo thanh âm kia ngẩng đầu, nhìn một người từ ngoài phòng học đi vào.

“Là thầy Carey!”

“Thật là đẹp trai!”

Các nữ sĩ kinh hãi thét liên tục, Iven mở to hai mắt nhìn, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm người kia. Gương mặt đó Iven nhớ rất rõ, bởi vì người kia thiếu chút nữa giết y!

Trong đầu Iven hiện ra một cái tên — Kontanstin.

Người nọ đột nhiên quay đầu lại hướng bên trong nhìn thoáng qua, ánh mắt thập phần xa lạ, không giống ánh mắt đục xà của Kontanstin, ngược lại là một loại thâm trầm mà cơ trí. Lúc ánh mắt của người kia rơi trên Iven đột nhiên dừng lại một chút. Chỉ là dừng lại một chút, Iven cũng không nhận ra.

“Thích, tôi đánh giá cao anh!” Arthur hừ lạnh một tiếng, “Lớn tuổi như vậy, còn mê trai!”

Iven căn bản không có nghe cậu ta nói cái gì, mà vẫn như cũ đắm chìm trong khiếp sợ. Có thể chỉ là vì hai người quá giống nhau thôi, nếu không Kontanstin sao có thể xuất hiện ở nơi này chứ.

“Này, ngu ngốc! Tôi đang nói chuyện với anh đấy!”

Iven đột nhiên ngẩng đầu nhìn cậu ta một cái.

“Ngu ngốc, anh trừng mắt với tôi làm gì!”

“Xin lỗi, tôi là Iven · Winston, không gọi là ngu ngốc.” Iven nói xong, liền xoay người đi ra khỏi phòng học.

“Ngu xuẩn...”

Lúc Iven đi tới phòng nghỉ, đột nhiên phát hiện bên trong trống không, trong lòng kinh hoàng, vội vàng gọi cho Ryan.

“Ba ba, con đang ở với Aldrich tiên sinh!”

Iven đến phòng làm việc của thầy Aldrich, mới phát hiện Ryan đang ngồi trong lòng Aldrich, hai người đang xem ảnh chụp.

“Kẹo bị người ta đoạt, vì thế uất ức khóc! Xem, cái miệng chu lên này!”

“Bị bệnh, chê đồ bệnh nhân khó coi, cho nên giấu ở góc phòng.”

“Tức con mẹ nó giận, cho nên trốn trong chăn, không chịu đi ra.”

Aldrich sống động giải thích.

“Người này thoát nhìn rất ngốc!” Ryan chỉ vào hình nói.

Iven đi tới, sắc mặt nhất thời trở nên rất đặc sắc. Đứa nhỏ trong hình cùng tuổi với Ryan, mặc dù có bảy phần giống, thế nhưng cũng không phải là một người. Cho nên chỉ có một khả năng, những hình này đều là Corrine.

Iven không biết Aldrich lấy những tấm hình này từ đâu, chỉ là một già một trẻ này chỉ vào hình của Corrine bình phẩm từ đầu đến cuối, có cảm giác hài hòa kỳ dị.

“Thật ngốc nha, cư nhiên ngồi trên đất!” Ryan ghét bỏ nói.

Ryan thấy Iven, vui vẻ nói: “Ba ba, mau đến xem ngu ngốc!”

Iven: “...”

Aldrich nhìn Ryan: “Tiểu bảo bối, đây là nhóc nha!”

Ryan: “...”

Aldrich lại không phân rõ Corrine và Ryan.

“Cục cưng mới không phải ngu ngốc.” Ryan ghé vào lòng Iven, thấp giọng nói.

Lúc này tiếng gõ cửa đột nhiên vang lên. Iven quay đầu nhìn lại, thấy người đứng ở cửa, sửng sốt một chút.

Chủ nhân của ảnh chụp đến.

Corrine mặc một thân quân trang, tôn lên dáng người thon dài, trên đầu đội mũ, tóc màu vàng từ vành nón chìa ra, tay mang găng tay trắng, mặt không thay đổi đứng tại cửa. Ánh mắt của Corrine dừng trên người Iven một chút, lúc nhìn đến Ryan liền nhíu mi.

Mắt Ryan sáng lên, rướn cổ lên muốn chào Corrine, thế nhưng nghĩ đến ba ba không thích nó đến gần chú Corrine, vì thế rụt trở lại.

Ở thành Oss, cũng tránh không khỏi gặp lại. Lần trước ở nhà hàng tây đã gặp một lần, lần thứ hai gặp mặt, Iven đã không có bất ngờ gì. Quan hệ của Aldrich và gia tộc Gris tựa hồ rất tốt, hơn nữa còn có ảnh chụp khi còn nhỏ của Corrine, cho nên Corrine tới tìm ông không tính là kỳ quái.

Aldrich nhìn người ở cửa một chút, đầu tiên là nghi hoặc, sau đó tựa hồ đột nhiên tỉnh ngộ. Tiểu lão đầu rút cổ một cái, sau đó lén đem ảnh chụp bỏ vào trong ngăn kéo.

“Thầy, tôi đi trước.” Iven ôm Ryan xoay người rời đi, đối với Corrine thậm chí ngay cả chào hỏi một tiếng cũng không có.

Corrine nghiêng đầu, ánh mắt nhìn theo Iven rời đi, tựa hồ có chút ngốc lăng.

“Nhóc con nhà Gris?” Aldrich hai mắt tròn trĩnh trợn trợn.

Corrine đi vào, sau đó đóng cửa lại, đi tới trước mặt Aldrich, hất ngời xuống đối diện.

Aldrich vươn tay vào trong ngực móc móc, lấy ra một thanh kẹo đưa cho Corrine. Nhìn kẹo đủ mọi màu sắc, Corrine không khỏi nhũn mảy. Corrine không có nhận.

“Đây là kẹo cậu thích nhất, cậu còn nhớ rõ cậu vì ăn quá nhiều...”

“Đó là chuyện mấy năm trước.” Corrine đen mặt lại nói, sau đó hít sâu một hơi, “Thầy Aldrich, về chuyện công việc, tôi cần một trợ lý, có thiên phú về chỉ đạo chiến đấu.”

— ❧ —

36. Chương 36: Cự Tuyệt

Iven ôm Ryan vội vã ra ngoài, bước chân của y rất nhanh, tựa hồ đang cực lực trốn cái gì. Y cảm giác được một ánh mắt, thâm trầm, mang tâm tình cực kỳ phức tạp. Ánh mắt như thế, trước kia, Iven chưa từng thấy trong mắt Corrine. Iven thấy qua lạnh lùng, chán ghét, còn có giễu cợt, hết lần này tới lần khác cũng không có loại này. Nhưng là từ lần trước gặp mặt ở nhà hàng, Iven lại cảm nhận được. Loại ánh nhìn này khiến người ta cảm thấy rất khó chịu, có cảm giác hít thở không thông. Iven ghét cảm giác này, chán ghét gặp mặt Corrine, chán ghét ở cùng hẳn trong một phòng.

Iven đi qua mấy khúc quanh, thẳng đến khi ánh nhìn kia biến mất, mới dừng bước. Ryan từ trong lòng Iven tuột xuống, nắm tay Iven.

“Cực cưng trưởng thành, sẽ đền lại ba ba.” Ryan nhu thuận nói.

Nhóc con vĩnh viễn thân thiết như thế, thân thiết khiến người ta đau lòng. Iven cúi đầu, sờ sờ đầu Ryan.

Arthur đang tựa trên tường ở đối diện, thấy Iven liền chậm rãi đi tới, liếc Ryan, mang chút vẻ ghét bỏ.

“Đây là con của anh?” Arthur hỏi.

Iven gật đầu, kéo tay Ryan đi đến phòng nghỉ. Arthur tựa hồ không cảm thấy mình không được hoan nghênh, đi theo thật sát, trực tiếp vào phòng nghỉ.

“Con lớn như vậy, anh còn chưa tốt nghiệp đại học đã có con?” Arthur tiếp tục hỏi.

Ryan cũng không thích Arthur, cách biểu đạt không thích của nhóc rất hữu hạn, lúc này, Ryan chán ghét nhìn Arthur.

Arthur nhìn nhóc con trước mắt, hai mắt xanh thẳm, tóc vàng hơi quăn, khuôn mặt nhỏ nhắn hơi phồng lên, cậu không có đọc hiểu biểu tình của Ryan, mà là đưa tay chọt mặt của Ryan: “Nhìn kỹ, tựa hồ cũng không xấu như vậy.”

Ryan khề hừ một tiếng, cuối cùng lựa chọn quay lưng lại với Arthur.

“Iven, qua nhiều ngày quan sát, tôi phát hiện anh cũng không ngu xuẩn như tôi tưởng.” Arthur nghiêm túc nói, “Anh chỉ thiếu một người bạn chỉ dẫn...”

Iven rốt cục thỏa hiệp: “Có chuyện mời nói thẳng.”

Đối với phản ứng của Iven, Arthur cũng không hài lòng. Thế nhưng cậu ta suy nghĩ một chút, vẫn nói: “Bài tập ngày hôm qua thầy Aldrich đưa ra, chúng ta cùng nhau hoàn thành đi.”

Iven rất cuộc biết ý đồ của vị đại thiếu gia này. Suy nghĩ của Aldrich rất quái dị, lịch học và phương pháp dạy của ông đều không giống người thường, thậm chí ngay cả bài tập yêu cầu học sinh hoàn thành cũng rất biệt. Học chỉ đạo chiến đấu cần chính là sự phối hợp giữa chỉ huy và chiến sĩ, thế nhưng Aldrich ngày hôm qua giao nhiệm vụ yêu cầu hai người chỉ huy cùng nhau phối hợp hoàn thành. Arthur kiêu ngạo như chim công, nhìn ai cũng coi thường, vì thế không có bạn bè, càng không người nào nguyện ý cùng cậu ta hoàn thành bài tập.

Arthur nói xong nhìn Iven, trong mắt vẫn mang vẻ cao ngạo như trước, lỗ tai lại dựng lên, chờ Iven trả lời.

Iven đang suy nghĩ. Arthur quá kiêu ngạo, người kiêu ngạo bình thường ngay cả tổn thương người khác cũng nghĩ đó là một loại ân huệ. Iven không thích người như vậy. Thế nhưng không thể phủ nhận, Arthur quả thật có thiên phú, cho nên hợp tác với cậu ta, nhiệm vụ này sẽ giản đơn hơn rất nhiều. Iven vẫn chưa hoàn toàn dung nhập trường này, bởi vì phải chiếu cố Ryan, ngoại trừ thời gian đi học, y sẽ không tham gia bất kỳ hoạt động ngoại khóa nào. Ở phương diện khác mà nói, Iven và Arthur tương tự nhau, bọn họ đồng dạng là người bị coi thường.

“Được.” Iven nói.

Arthur một bộ ‘coi như anh thức thời’, giống như một con công kiêu ngạo, hất đầu đi ra ngoài.

“Ba ba, con không thích hần.” Ryan bĩu môi nói.

Iven ở hôn lên mặt Ryan một cái, sau đó trải thảm xong, dọn tất cả đồ chơi của Ryan xong, mới xoay người rời đi.

Arthur ở trong phòng học chờ y.

Bọn họ cần cùng nhau khống chế một chiến sĩ cơ giáp, với hình thức mỗi người hai phút thay nhau mà tiến hành. Chiến sĩ cơ giáp là chiến sĩ cơ giáp ảo máy tính tạo ra. Arthur đã mở máy tính, bắt đầu tiến vào trạng thái chiến đấu.

Arthur đem bản điều khiển đẩy nút ném cho Iven. Trận chiến bắt đầu, Iven tiến hành thao tác trước. Qua hai phút, Iven lập tức đem bản điều khiển đưa cho Arthur, động tác trung gian không thể dừng lại chút nào. Nếu như chiến sĩ ngã xuống, như vậy hợp tác thất bại, bọn họ phải làm lại một lần nữa. Trận chiến càng lúc càng hung hiểm, hai người hoàn toàn tiến nhập trạng thái, vô tình dựa vào nhau.

Vì thế lúc Corrine từ phòng làm việc của Aldrich đi qua cửa phòng học, nhìn thấy một cảnh như thế. Hai người kia dựa quá gần, Arthur đưa tay khoát lên vai Iven, mang vẻ ăn ý khó tả. Corrine đột nhiên muốn xông tới hất cái tay kia ra, thế nhưng hần nhện xuống. Hần chỉ đứng ở cửa lặng lẽ nhìn hai phút, sau đó xoay người rời đi.

Iven đã hoàn toàn tiến vào trạng thái quên mình, mục tiêu của y bây giờ chỉ có một, chính là đánh bại đối thủ. Đến lúc sau, lòng bàn tay của Iven đã toát mồ hôi, hai mắt như cũ gắt gao nhìn chăm chăm màn hình.

“Đã chết!” Arthur đột nhiên đứng lên, quát to một tiếng.

Iven cũng đứng lên, kích động ôm Arthur. Arthur vẻ mặt không được tự nhiên, nhưng vẫn vươn tay, vỗ vỗ Iven.

Đây là trận đấu vui vẻ.

Iven buông Arthur ra, nhìn vẻ mặt của cậu ta, mới ý thức tới sự thất thố của mình, vừa định xin lỗi, Arthur đã xoay người rời đi.

Arthur mới vừa ra khỏi phòng học, liền nhận được điện thoại.

“Arthur · Gris, tôi ở dưới lầu chờ cậu.”

Arthur nhìn hiển thị người gọi, trên khuôn mặt cao ngạo đột nhiên lộ ra tâm tình vui vẻ. Corrine là niềm kiêu hãnh của gia tộc Gris, cũng là tấm gương cho cả gia tộc Gris. Arthur rất sùng bái Corrine, lúc này nghe Corrine nói, gần như chạy xuống lầu.

Trong rừng cây rất an tĩnh, một người đứng dựa vào cây, dáng người cao ngất, mũ đắp lên mặt của hắn.

Arthur thả chậm bước đi, tốc độ đột nhiên chậm rì rì, trên mặt mang vẻ bực mình.

“Tìm tôi có chuyện gì?” Arthur cũng cảm giác giọng mình quá không tốt, nói lần nữa, “Anh tìm tôi?”

Corrine cầm lấy mũ, nghiêng đầu, ánh mắt u lam nhìn cậu ta, thanh âm rất nhạt nói: “Không được sao?”

Arthur hừ một tiếng: “Đương nhiên có thể, thế nhưng tôi hiện tại bề bộn nhiều việc.”

“Mẹ cậu để tôi đến xem cậu.” Corrine mặt không chút thay đổi nói, “Quan hệ của cậu và bạn học tựa hồ rất tốt?”

“Anh nói Iven? Ai thích y? Đồ ngu!”

Màu mắt Corrine đậm hơn một chút, trong lòng lại có cảm giác ê ẩm chua chua, trước kia Corrine không hiểu, thế nhưng hiện tại hắn đã biết, đó là đồ kị. Đồ kị những người đó tới gần, thế nhưng hắn hết lần này tới lần khác không có biện pháp nào. Bởi vì hắn và Iven, đã ly hôn.

“Arthur, phải nghiêm túc học hành, nếu như luôn do dự rất khó mà học giỏi. Tuổi của cậu cũng không còn nhỏ, không nên vẫn như đứa trẻ.” Corrine nói xong cũng đội mũ lại, sau đó xoay người rời đi.

Mắt Arthur tròn tròn, nhìn bóng dáng Corrine biến mất, mới văng tục một câu.

Nhiệm vụ hoàn thành, cũng là lúc tan học. Iven đến phòng nghỉ đón Ryan, liền xoay người rời khỏi trường học.

Sibia cách chỗ bọn họ ở cũng không xa, vì thế Iven sẽ chọn đi bộ về. Đi dọc con đường quen thuộc không bao xa, đã nhìn thấy phía trước có một chiếc xe. Iven lúc đầu không có chú ý, Ryan đột nhiên dừng bước, nhìn về phía chiếc xe kia, Iven cũng nhìn sang.

Mặt trời lặn xuống, nắng chiều nhuộm đỏ nửa bầu trời. Dưới trời chiều, nhìn từ một bên, khuôn mặt của nam nhân tuấn mỹ phi thường. Iven kéo tay Ryan tiếp tục đi về phía trước.

“Iven.” Corrine đột nhiên kêu lên.

Không thể lại tiếp tục làm như không thấy. Iven xoay người nhìn Corrine: “Thật là khéo.”

Corrine nhú mi: “Tôi ở chỗ này chờ cậu.”

Iven lộ vẻ kinh ngạc: “Tôi không rõ ý của anh.”

“Lên xe, gần đây có một nhà hàng, mùi vị rất tốt.” Corrine nói.

Iven đứng tại chỗ, mặt không thay đổi nhìn Corrine, không nói gì. Corrine từ trên xe đi, mở cửa sau. Iven vẫn thờ ơ, ánh mắt Corrine rơi trên người Ryan, dừng một chút, sau đó lộ ra một nụ cười ôn hòa: “Ryan, lại đây, chú dẫn nhóc đi ăn.”

Ryan nhớ lại lần trước ba ba tức giận, cho nên lúc này rất nhanh trốn ra sau Iven, không để ý đến Corrine.

“Corrine, này căn bản không cần phải thế.” Iven nói xong, liền kéo Ryan xoay người rời đi.

Ánh mắt Corrine dần dần trầm xuống, nắng chiều đem bóng của hắn kéo ra rất dài.

**

Iven nhận được lời mời của Aldrich tiên sinh, vị tiên sinh này mời y cuối tuần cùng ăn cơm.

Sáng sớm thứ bảy, Iven sớm rời giường, dẫn Ryan ra cửa. Nhà của Aldrich là một biệt thự hai tầng. Vợ của ông đã qua đời, đứa con trai cũng không ở bên người, cho nên hiện tại đang sống một mình.

Trước biệt thự có một vườn hoa nhỏ, lúc Iven và Ryan đến, Aldrich mặc áo ba lỗ màu xám tro, đang ngồi xỏm trong vườn hoa, trong tay cầm cuốc, xới đất cho hoa cỏ của ông.

“Aldrich tiên sinh, buổi sáng tốt lành.” Iven gọi.

Aldrich quay đầu lại nhìn bọn họ, sau đó lộ ra một hàm răng trắng noãn, hướng Ryan vẫy vẫy tay, Ryan vui sướng chạy tới, trong tay cũng cầm thêm một cốc nhỏ, một đĩa một trái vui vẻ xới đất.

Iven mang thức ăn mình mang tới đi vào, lúc vừa đến cửa, liền đụng phải một người. Biểu tình trên mặt Iven trong nháy mắt trở nên rất quái dị.

Là Corrine, quan trọng hơn là Corrine cũng mặc áo ba lỗ như Aldrich, lộ ra cơ thể cường tráng, trên khuôn mặt anh tuấn còn dính chút bùn đất, Corrine như vậy thật vượt ra khỏi hiểu biết của Iven. Corrine vẫn luôn mặc tây trang, cho dù mặc áo ngủ, cũng sẽ như một quý tộc.

Vì thế Iven ngây ngẩn cả người. Corrine cũng nhìn về phía Iven. Sau lần thứ hai gặp mặt, Iven thấy ánh mắt của hắn trở nên lạnh lùng mà xa cách, đây là Corrine không muốn thừa nhận cũng không phải không thừa nhận. Lúc này nhìn bộ dạng ngốc lảng của Iven, trong mắt tất cả đều là vô cùng kinh ngạc, tâm tình của Corrine không khỏi tốt hơn chút.

Corrine đột nhiên vươn tay, Iven theo bản năng lui về sau một. Tay của Corrine liền dừng giữa không trung, hắn chậm rãi thu hồi lại.

“Trên vai cậu có một lá rơi xuống.” Corrine nhắc nhở, xoay người vào vườn, gia nhập với hai người kia.

Iven bỏ thức ăn vào bếp, trong lời mời của Aldrich bao gồm cả cùng nhau ăn cơm, bây giờ còn quá sớm, còn chưa đến lúc ăn trưa. Vì thế Iven tựa vào ở cửa, nhìn ba người trong vườn bận rộn.

Xem ra Aldrich tiên sinh không chỉ mời y, còn mời Corrine. Về phần đây là trùng hợp hay là cái gì khác, Iven cũng không biết. Sự việc đã biến thành như vậy, chọn lưu lại, hay rời đi. Iven do dự chốc lát, vẫn là chọn lưu lại. Aldrich mời, mặt mũi này, hắn vẫn phải cho.

Ryan hiển nhiên rất thích hoạt động này, chơi đến đầu đầy mồ hôi, bắt đầu cẩn thận giữ khoảng cách với Corrine, lúc này liền quên mất, hai người hợp tác xới đất cho một thân cây.

Aldrich cũng lắc lư đến một bên, dùng khăn lau sạch mồ hôi trên mặt.

“Nhóc con nhà Gris, con trai của cậu lại lớn như vậy nha?” Aldrich cười híp mắt nói.

Những lời này đều khiến hai người chấn động. Corrine quay đầu nhìn về phía nhóc con bên người, tóc vàng mắt xanh, khuôn mặt nhỏ nhắn phồng phồng, trong tay cầm cốc. Nếu như đây thật là con của hắn... Trong nháy mắt đó, lòng Corrine đột nhiên mềm nhũn ra...

“Aldrich tiên sinh, đây là con của tôi.” Iven nhắc nhở, “Dường như ngài nghĩ bộ dạng giống nhau, trẻ con tóc vàng mắt xanh, trên đường có rất nhiều.”

Lời Iven nói như một gáo nước lạnh, khiến Corrine thanh tỉnh lại.

Trí nhớ của Aldrich từ trước đến nay luôn không tốt, nhưng là lại rất mang thù, ngữ khí của Iven cũng không tốt, Aldrich tức giận, lúc đi qua Iven, cố ý đưa lưng về phía y.

Cuối cùng vẫn là Ryan ôm chân của Aldrich làm nũng, Aldrich mới miễn cưỡng tha cho Iven.

Aldrich tiên sinh trí nhớ không tốt, thậm chí không phân rõ đường và muối, Corrine sợ là đời này cũng không có vào bếp, vì thế cuối cùng nhiệm vụ làm cơm rơi vào người Iven.

Corrine thay một bộ đồ thể thao màu trắng, lúc này nằm trên ghế sa lon nhắm mắt dưỡng thần. Aldrich bu lại, đem chọt mặt của Corrine. Corrine chậm rãi mở hai mắt ra, nhìn động tác Aldrich thu tay về sau đó giấu sau lưng, biểu tình không khỏi đen lại.

“Aldrich tiên sinh, ngài đang làm gì?”

Aldrich đưa tay chỉ nhóc con đang ngồi xổm trước chậu rửa rau: “Thực sự rất giống cậu.”

Ánh mắt Corrine nhìn vào nhóc con, môi mím thật chặt, không nói gì.

Mùi hương từ phòng bếp bay ra, lực chú ý của Aldrich rất nhanh bị hấp dẫn, ngừng thấy mùi thức ăn ngồi chồm hổm xuống bên người Ryan, làm bộ rửa rau.

“Aldrich gia gia, này là muốn lấy đậu bên trong, vì sao ông ném đậu đi, bỏ vỏ vào!” Ryan nhỏ giọng kêu lên.

Aldrich ngưng ngưng thu tay về.

Tài nấu nướng của Iven quả thực rất tốt, nhìn các loại thức ăn trên bàn, Aldrich và Ryan trố mắt nhìn thức ăn trên bàn chảy nước bọt. Corrine mặc dù không có biểu hiện rõ như hai người kia, thế nhưng cũng xít tới.

Nhìn thức ăn này, Corrine đột nhiên nhớ đến rất nhiều năm trước, khi đó hẳn mỗi lần về nhà, trong nhà đều bày một bàn đầy thức ăn. Corrine gần như sắp quên mất này mùi vị của món ăn đó, lúc này nhìn, Corrine mới biết mình có bao nhiêu nhớ mùi vị món ăn này.

Iven cởi tạp dề, bới cho Ryan và Aldrich mỗi người một chén cơm, sau đó bới cho mình một chén, nhưng không bới cho Corrine. Corrine không nói gì, mà tự mình bới cơm. Lúc gấp thức ăn, Corrine phát hiện tay mình có một chút run.

Một bàn thức ăn cuối cùng bị quét sạch, một già một trẻ đứng trong phòng khách chậm rãi vận động tiêu thực.

Iven ở trong bếp rửa chén. Corrine ngồi trên ghế sa lon một chút, liền đi vào bếp. Iven biết có người tới gần, thế nhưng không quay đầu lại.

“Iven, cậu tìm việc làm ở đây?” Corrine hỏi.

Iven đem từng chén lau khô, sau đó đặt trên kệ, xoay người nhìn Corrine.

“Đúng vậy.” Iven nói, sau đó ra khỏi bếp.

Aldrich theo tiếng nhạc nhẹ nhàng chậm chạp nhún nhảy, Ryan học bộ dáng của ông, hơi khom người, giơ cái móng lên.

Âm nhạc cuối cùng kết thúc, Aldrich nhìn hai người ngồi trên ghế sa lon đối diện nhau không nói gì, sau đó xít tới, sắc mặt trở nên nghiêm túc.

“Iven, ta nhớ rõ cậu xin trường học công việc có lương, Corrine vừa vặn cần một trợ lý.”

“Tôi đang cần một trợ lý có hiểu biết về chỉ đạo chiến đấu, tiền lương một tháng một vạn Oss tệ.” Corrine nói.

Iven tựa trên ghế sa lon, sau đó dùng tay phải che mắt, hít thật sâu thở ra một hơi. Y mệt mỏi, không bao giờ muốn dây dưa cùng một chỗ với Corrine nữa. Y cho rằng năm năm trước đã kết thúc rồi, thế nhưng sự thực cũng không phải là như vậy.

Một lát sau, Iven mỉm cười: “Không cần, Aldrich tiên sinh, cảm tạ ý tốt của ngài.”

“Iven, cậu trở thành học trò của ta cũng đã một tháng, cậu là một học sinh có thiên phú. Trợ lý cũng không phải chỉ là trợ lý, cậu sẽ tiến vào quân bộ, còn có thể học được thao tác thực tiễn.” Aldrich khuyên nhủ.

Iven nhìn về phía Corrine, khóe miệng kéo ra một đường cung: “Tôi không hiểu ý của anh. Corrine, anh làm như vậy đến tột cùng là vì cái gì?”

“Iven, cậu hà tất suy nghĩ nhiều như vậy?” Corrine lộ ra một nụ cười bất đắc dĩ, “Bởi vì tôi cần một trợ lý, sau đó Aldrich tiên sinh đề cử cậu. Sự thực là như thế.”

“Tôi nghĩ tôi cũng có quyền cự tuyệt, xin lỗi.” Iven nói.

“Iven, ta phải tức giận!” Aldrich trung khí mười phần nói.

Iven: “...”

“Aldrich tiên sinh, cảm tạ ý tốt của ngài.”

“Ta không nghe!” Aldrich nói xong cũng trở về hòng của mình, tiếng đóng cửa rất vang. Đó là một tiểu lão đầu cổ quái, vì thế hành vi của ông không thể hiểu theo cách bình thường.

Iven nhìn Corrine, trên mặt lộ ra một nụ cười bất đắc dĩ: “Corrine, anh đây là đang bố thí sao? Anh muốn xin lỗi tôi, cho nên muốn bồi thường cho tôi sao? Corrine, anh luôn như vậy tự cho mình đúng. Lúc ly hôn,

anh nói đây là việc tốt đối với tôi, hiện tại lại muốn dùng cách này bồi thường cho tôi sao? Thế nhưng Corrine, anh có biết không, tôi không cần những thứ này.” Iven hít một hơi thật sâu, đứng lên, “Xin lỗi, tôi vừa có chút vô cùng kích động. Gặp lại.”

Iven nói xong cũng bế Ryan lên, đi ra ngoài.

“Iven, tôi muốn hỏi về chuyện của cha Ryan.” Corrine đột nhiên hỏi một câu không liên quan. Những lời này lại khiến Iven ngậm ngẩn cả người.

— ❧ —

37. Chương 37: Thỏa Hiệp

Bất luận là ai đều có nhược điểm.

Vấn đề con cái là vết thương Corrine vẫn không dám đụng vào. Hẳn sợ Iven thích người khác, hẳn sợ Iven đem toàn bộ cách đối tốt với mình cho một người khác.

Mỗi sáng sớm, Iven sẽ cười đưa người kia ra tới cửa, nhìn hắn đi làm; mỗi buổi tối, Iven sẽ làm cơm, chờ người kia trở về; lúc sinh nhật, Iven sẽ vì người kia mà chuẩn bị một cái bánh, cẩn thận mà trần ngập kiên trì. Thế nhưng người kia không phải hắn, phần âm áp kia cũng không thuộc về hắn nữa. Chỉ nghĩ như vậy, Corrine cảm giác trái tim từng đợt đau đớn, khổ sở đến cơ hồ thấy hít thở không thông. Vì thế, cho dù vết thương đã hư thối lâu như vậy, hắn tình nguyện chịu loại đau đớn này, cũng không dám đi hỏi.

Nhưng là vừa nãy, hắn hỏi, khả năng chỉ một phần vạn. Aldrich tiên sinh nói, đứa nhỏ này lớn lên giống hắn. Tóc vàng mắt xanh, đứa nhỏ rất khả ái, nếu quả như thật là con của hắn và Iven... Nhân sinh luôn tồn tại kỳ tích, vì thế hắn nghĩ, vạn nhất Ryan là một kỳ tích thì sao?

Iven ôm Ryan thật chặt, ở giây phút đó, y tựa hồ hóa thành một bức tượng, không nhúc nhích đứng ở đó chỗ. Cho dù chỉ trong nháy mắt, trong đầu Iven liền lóe lên vô số hình ảnh, sau đó y quyết định. Bất luận kẻ nào đều có quyền lợi chọn người nhà, chính như năm đó y quyết không thay đổi chọn kết hôn với Corrine, đến bây giờ, y cũng chọn sẽ không quay đầu lại. Nếu như Corrine đã biết Ryan là con của hắn, như vậy chỉ có hai lựa chọn, một là bọn họ phục hôn, hai là Ryan đổi họ Gris, mà y lẽ loi một mình rời đi. Vô luận là cái nào, đều cũng không phải là điều Iven mong muốn.

Iven trong năm phút nghĩ ra một lời nói dối, đánh cược kiêu ngạo cùng kiêu ngạo của Corrine hợp lại sinh ra tín nhiệm. Corrine quá kiêu ngạo, kiêu ngạo sẽ không dễ dàng hoài nghi người mình tin tưởng. Corrine là người có gen biến dị, thế nhưng y không phải, Iven không biết 85% là như thế nào đạt được. Có lẽ 15% còn lại quyết định đi, Corrine là thiên tài chiến đấu, mà y, cũng chỉ hơn người bình thường một chút ưu thế.

Iven thả Ryan trên mặt đất, ôn hòa cười nói: “Bảo bối, Aldrich tiên sinh tức giận, giúp ta dỗ ông ấy đi.”

Ryan từ trước đến nay đều thông minh đáng sợ, nó đã nhận ra quái dị giữa Iven và Corrine, cho nên ngoan ngoãn gật đầu, xoay người đi vào tiểu biệt thự.

Iven ngồi xuống ghế gỗ trong sân, đang là buổi trưa, ánh nắng vừa đúng, trên mặt Iven cũng được đắp lên một tầng sáng. Corrine đứng yên, nghiêng đầu nhìn lại, mặt của Iven cũng có chút không rõ. Tựa như vô số lần nhìn thấy trong mơ, Corrine cảm thấy bất an.

Corrine ngồi xuống bên người Iven, hắn hơi ngẩng đầu lên, trên mặt anh tuấn lộ ra một chút mê man.

Iven hơi nheo mắt lại, tự chìm vào trong ký ức xa xôi: “Năm năm trước, tôi nghĩ anh sẽ có tình cảm với tôi, tôi cho là chúng ta sẽ vẫn như vậy, ở chung như người xa lạ vậy, nhưng ai cũng không rời ai. Nhưng mà biến cố tới quá nhanh, đầu tiên là phản hiệp ước ly hôn, sau đó là... Harry. Đây khiến kế hoạch tốt từ trước của tôi đột nhiên bị rối loạn, hy vọng cũng biến thành một trò đùa.”

Ngữ khí của Iven rất nhạt, tựa như đang kể chuyện của một người khác vậy. Corrine nhắm hai mắt lại, lòng mi nhắm thành một đoàn. Đó là cảm giác đau lòng, từng đợt từng đợt, tựa hồ có vật gì bị xé rách vậy.

“Tôi rời khỏi thành Oss, muốn bắt đầu cuộc sống mới. Thế nhưng tình cảm không thể tính trước được. Đoạn ngày đó, tôi rất khó chịu, tôi chỉ cần nhắm mắt lại sẽ nghĩ tới anh, mất ngủ, phiền muộn, sau đó bắt đầu thôi mien chính mình. Tôi đột nhiên phát hiện rượu là thứ tốt. Rượu, quán bar, tiếng nhạc điếc tai nhức óc, tôi thường ngồi ở đó, tựa như một thiếu niên bất lương.” Nói đến đây, Iven đột nhiên cười ra tiếng, kể chuyện cười cho một người tự cho là đúng, “Thiếu niên bất lương hơn ba mươi tuổi... Thời kỳ trưởng thành của tôi tựa hồ đặc biệt dài.”

Corrine không cười, lời Iven nói giống như một thanh đao, từng nhát từng nhát cắt vào trái tim của hắn. Hắn biết hắn sai rồi, thế nhưng thật không ngờ lại sai nhiều như thế, tổn thương y sâu như vậy. Hắn vẫn cảm thấy Iven còn yêu hắn, thế nhưng hắn quên mất Iven cũng sẽ bị thương, cũng sẽ đau lòng. Hắn đem tình yêu của Iven đối với hắn từng chút từng chút tiêu hao hết.

Tự làm tự chịu. Buồn cười biết bao.

“Sau đó, tôi gặp hắn.” Iven thanh âm đột nhiên thấp xuống, “Lần đầu gặp, tôi chỉ biết chúng tôi là người như nhau. Lòng muốn yêu, nhưng lại cầu mà không được, đáng thương. Tựa như hai người lẻ loi đi trong bóng tối, cùng một chỗ sưởi ấm.”

Iven không nói nữa. Câu nói kế tiếp cũng không cần phải nói.

Corrine thẳng lưng, hai tay nắm chặt thành quyền, cả người đều căng thẳng. Nếu như Iven quay đầu, sẽ thấy hai mắt của nam nhân có chút đỏ lên, tựa như ác ma đến từ địa ngục.

Iven không có quay đầu, mà là đứng lên, đi về phía tiểu biệt thự. Corrine đột nhiên vươn tay kéo Iven, thanh âm khàn khàn đáng sợ: “... Vậy cậu yêu hắn sao?”

Ánh mắt Iven nhìn vào cây tùng duy nhất trong vườn, mùa hè, là tùng rất sum xuê, từng chút từng chút, che đi ánh nắng.

“Tôi đã nhanh quên cảm giác yêu.” Iven nói xong cũng rút tay ra.

Iven đi vào biệt thự, cờ năm quân, trò chơi rất ấu trĩ, nhóc kia chơi với Aldrich rất vui vẻ. Iven đi tới, Aldrich chợt làm rơi một con cờ, dùng sức ‘hanh’ một tiếng, sau đó xoay người về phòng của mình.

Iven khom người xuống, phúng mặt của Ryan, ánh mắt xanh thẳm của Ryan đang nhìn y. Iven hôn lên gò má của Ryan.

“Bảo bối, ba ba yêu người.”

Ryan cũng cố sức hôn lên mặt Iven một cái: “Ba ba, cực cứng cũng yêu người.”

Hai cha con nắm tay ra khỏi biệt thự, đi ra xa. Corrine như trước vẫn ngồi trên ghế, chờ ánh nắng yếu dần, chờ mặt trời lặn về phía tây.

Aldrich là một tiểu lão đầu cố chấp, hơn nửa thập phần thích mang thù. Trong thời gian dài, trừ phi là công việc cần, ông cũng sẽ không để ý đến Iven. Không nói chuyện với y, làm bộ không nhìn thấy y, hay là cố ý coi y như không khí.

Tình huống như vậy ngay cả Arthur cũng phát hiện.

“Iven, anh sao lại đắc tội lão già này?” Arthur hết sức tò mò, “Lão già này trí nhớ kém, tức giận cư nhiên có thể lâu như vậy.”

Iven nghiêm túc xem sách trong tay, căn bản không có tâm tư đi giải thích tò mò của Arthur.

“Hanh!” Một tiếng hừ lạnh nặng nề, Aldrich tiên sinh từ phía sau bọn họ đi qua. Arthur lặng lẽ rút đầu về.

Iven bắt đầu đi buông sách xuống, đi theo sau Aldrich, đi vào phòng làm việc.

Aldrich cố ý thừa lúc Iven đi tới cửa đóng cửa lại. Nhìn cửa trước mặt nặng nề đóng lại, Iven sờ sờ mũi, xoay người tựa trên tường.

Đúng lúc này, di động của Iven đột nhiên vang lên. Iven lấy di động ra, phía trên là một số xa lạ. Iven nhận điện thoại.

“Xin hỏi là Iven Winston tiên sinh sao?” Giọng nữ nhu hòa truyền tới, thập phần xa lạ.

“Đúng vậy, xin hỏi cô là?” Iven chần chừ nói.

“Xin chào, tôi là Angela, nghề nghiệp là cố vấn tâm lý, mạo muội quấy rầy, nếu như ngài rảnh, ta muốn gặp ngài.”

“Xin lỗi, tôi không có bệnh tâm lý.” Iven cười nói.

Điện thoại bên kia đột nhiên khẽ cười ra tiếng: “Winston tiên sinh, ngài thật hài hước. Tôi chỉ là muốn thảo luận với ngài một vài vấn đề.”

Iven đi gặp Angela, bọn họ hẹn ở một quán cà phê. Angela là một nữ sĩ xinh đẹp, gặp lần thứ hai, Iven liền nhận ra vị này chính là nữ sĩ xem mắt với Corrine. Iven không thể không ác ý phỏng đoán ý đồ của vị nữ sĩ này.

Iven mỉm cười, nhìn nữ sĩ đối diện nói: “Tiểu thư Angela, xin chào.”

Angela mặc váy đỏ liền thân, tựa như một đóa hoa diễm lệ, hấp dẫn vô số ánh nhìn.

“Winston tiên sinh, tôi là cố vấn tâm lý của Corrine tiên sinh.” Angela cười nói.

Iven lộ ra vẻ kinh ngạc.

“Winston tiên sinh, ngài có phải hiểu lầm cái gì không? Ngày ấy gặp, thật sự là vì công việc.” Angela cười nói, không ngần ngại chút nào.

Năm năm trước, khi y thiếu chút nữa sụp đổ tinh thần, y cũng tìm đến cố vấn tâm lý. Chỉ là vì sao, Corrine cũng cần cố vấn tâm lý? Cái này như một vòng tuần hoàn kỳ quái.

Hai mắt của Angela đột nhiên chăm chú nhìn Iven, Iven vẫn mỉm cười nhìn cô. Angela thu hồi ánh mắt, khẽ nhấp một ngụm cà phê: “Winston tiên sinh, ngài và Corrine tiên sinh kỳ thực là người giống nhau.”

“Tôi không rõ ý của cô.” Iven thản nhiên nói.

“Các anh đều cố chấp như nhau, đều để ý quá khứ như nhau, đem tim của mình vây lại một chỗ, cho nên vĩnh viễn chạy không thoát.” Angela sắc bén nói.

Nụ cười trên mặt Iven dần dần biến mất: “Tiểu thư Angela, cô là cố vấn tâm lý, thế nhưng cũng không có nghĩa có thể tùy ý phỏng đoán tâm tư của người khác. Lời cô vừa nói, tôi cũng không ủng hộ.”

Angela đột nhiên chống cằm tới gần, thấp giọng chậm rãi nói: “Người chân chính đi ra, quay đầu nhìn lại, liền chỉ có vết chân do mình lưu lại. Sẽ không để ý người kia, cho dù đối phương đang ở trước mặt, anh cũng sẽ không muốn trốn tránh.”

Iven chợt đứng lên: “Xin lỗi, tôi không trả lương cho cô, cho nên cũng không thể làm lỡ thời giờ của cô được, gặp lại.”

Iven vội vã rời đi, lại có cảm giác chạy trời chết.

Angela nhìn thân ảnh của Iven biến mất, sau đó lấy di động, gọi một cú điện thoại.

Y không phải trốn tránh, y đã buông xuống, đã lạnh lùng chống đỡ. Thế nhưng sau đó, Corrine như một cái gai, ở trong lòng y, khiến y chán ghét ở cùng một không gian với hân. Cách làm của Corrine luôn khiến y càng ghét hơn hân.

Iven vội vã trở về nhà, Ryan đang cùng Byrnes chơi trò bác sĩ và bệnh nhân. Iven đứng tại cửa, nhìn bọn họ chơi đùa.

Byrnes đang giả làm một bệnh nhân bị bệnh nặng, nằm trên giường. Ryan cả người đặt trên người Byrnes, đang giúp hân làm trái tim sống lại. Ryan làm đã lâu, thấy Byrnes còn chưa tỉnh lại, liền lấy ngón tay chọc vào mặt của Byrnes.

“James...” Iven lên tiếng nói.

Byrnes mở choàng mắt, ôm Ryan, để nó tuột từ trên người mình xuống, sau đó lấy gương ra soi.

“Không có tôi.” Iven nói câu kế tiếp xong, nhận được cái trừng phẫn nộ của Byrnes.

Iven bế Ryan lên, trở về nhà mình.

“Ba ba, chúng ta cũng chơi đi.” Ryan mắt lóe sáng nói.

“Cực cưng muốn chơi cái gì?” Iven hỏi.

“Ba ba muốn chơi gì? Ba ba nói chơi cái gì, cực cưng sẽ chơi cái đó.” Ryan nói.

“Người lớn phải nhường trẻ con.”

“Thế nhưng ba ba không vui.”

Iven bế Ryan lên: “Kỳ thực ba ba nhìn bảo bối, sẽ vui vẻ.”

Ngày hôm sau ít tiết hơn, Aldrich tiên sinh như trước không để ý tới Iven. Sau khi tan học, Corrine tới tìm ông.

Iven nghĩ tới lời Angela nói, cô ấy nói Corrine không thoát khỏi quá khứ, thế nhưng quá khứ của Corrine là cái gì chứ? Quá khứ của Corrine, từng có ý sao? Vì sao hiện tại hết lần này tới lần khác tìm tới y?

“Iven, chúng ta hảo hảo nói chuyện.” Corrine lãnh tĩnh nói, mang biểu tình cao ngạo trên mặt, tựa như trở về Corrine của năm năm trước.

Iven gật đầu. Hai người chọn một chỗ yên tĩnh ngồi xuống.

Trên mặt Corrine có vẻ uể oải nhàn nhạt. Mấy ngày nay hẳn suy nghĩ rất nhiều. Đối với Iven mà nói, hẳn không có hoài nghi. Con cái thành cái gai trong lòng hẳn. Người kiêu ngạo như vậy, sao có thể chịu được người mình thích có con cùng người khác? Thế nhưng Corrine không có lựa chọn nào khác, hoặc là thỏa hiệp, hoặc là từ bỏ.

Corrine lựa chọn thỏa hiệp, mặc dù đây là một lựa chọn rất khó tiếp nhận, thế nhưng còn hơn từ bỏ, lại tốt hơn nhiều.

“Iven, tôi hôm nay tới tìm cậu, cũng không phải vì việc tư. Trước tôi cũng không nói dối, tôi cần một trợ lý, mà thầy Aldrich đề cử cậu. Ông rất coi trọng cậu, nghĩ cậu thích hợp với công việc này.”

“Về sắp đặt này, tôi cũng không có ý gì khác, cậu cũng không nên suy nghĩ nhiều.”

“Lương một vạn Oss tệ một tháng, đồng thời có thể học được thêm nhiều tri thức thực dụng, Iven, vô luận nhìn từ phương diện nào, công việc này đều rất thích hợp với cậu. Iven, mong cậu có thể nghiêm túc suy tính một chút.” Corrine nghiêm túc nói.

Thái độ Corrine hoàn toàn là giải quyết việc công, nếu như là thái độ lúc trước, Iven sẽ cảm thấy phiền chán, thế nhưng hiện tại, Iven bắt đầu nghiêm túc duy nghĩ.

Trong đầu Iven hiện ra lời của Angela.

“Tôi sẽ suy nghĩ, hai ngày sau cho anh một câu trả lời thuyết phục.” Iven nói.

Corrine đứng dậy: “Tốt, cậu có thể trực tiếp gọi cho ta. Vậy trước như vậy đi, gặp lại.”

Corrine nói xong liền xoay người rời đi.

Thầy Aldrich tức giận vô bờ bến, lời của Angela, còn có sự thần nhiên của Corrine. Đây hết thảy cũng khiến y do dự.

Iven liệt ra toàn bộ điểm tốt và điểm xấu. Điểm tốt đó là tiền lương không tệ, kinh nghiệm phong phú, Aldrich không tức giận nữa, mà y cũng không có trốn tránh. Tiếp tục như vậy, có vẻ chỉ có một mình y còn chìm trong quá khứ. Điểm xấu là phải ở cùng một chỗ với Corrine.

Iven nghiêm túc cân nhắc một phen, cuối cùng tiếp nhận công việc này.

Iven nói cho Aldrich tiên sinh ý của mình, mười lăm phút trước còn làm bộ không nhìn thấy y, tiểu lão đầu lập tức đi tới bên cạnh y, từ trong lòng móc ra một quả táo đưa cho y.

“Iven, cậu tại sao lại ở chỗ này? Đến, ăn táo.” Tiểu lão đầu hai mắt híp thành một đường, làm ra vẻ mặt ngạc nhiên.

Iven không nói nhận lấy táo. Bất quá Aldrich rất cuộc để ý đến y, Iven nghĩ bầu trời của mình trong nháy mắt sáng sủa hơn. Bị thầy giáp hoàn toàn coi như không thấy, cho dù sự nhẫn nại của Iven rất mạnh, cũng sắp không chịu nổi.

Corrine nói muốn y dời đến ký túc xá của nhân viên. Người nhậm chức ở quân bộ đều có phòng trọ thuộc về mình, tòa nhà xây ở hai bên quân bộ, thủ vệ nghiêm ngặt, ra ngoài mua sắm đều có xe đặc biệt đưa đón. Đây cũng là phúc lợi hạng nhất.

Thứ bảy, Corrine tự mình lái xe tới đón bọn họ. Hành lý của Iven cũng không nhiều, hai người cộng lại, cũng liền hai ba rương hành lý. Ryan đang kéo một rương hành lý nhỏ, bên trong chứa y phục của nó và đồ chơi bảo bối.

Byrnes khoanh tay đứng tại cửa, sắc mặt cũng không dễ nhìn. Hắn là người duy nhất biết chân tướng, cho nên độ hảo cảm với Corrine là số không, biết Iven muốn làm trợ lý của hắn, sắc mặt càng thêm khó coi. Còn một nguyên nhân khác là, hắn không muốn lại ăn cơm ở y viện...

“Byrnes, cảm ơn cậu.” Iven nghiêm túc nói.

Byrnes khoát tay: “Thân ái, chúng ta làm bạn bao nhiêu năm, những lời khách khí này không cần nói, sau này rảnh rồi nhớ về làm cơm cho tớ.” Ánh mắt Byrnes rơi trên người Ryan, “Ryan, quyển sách chú đưa cho cháu phải bảo quản thật tốt, nói không chừng chú ngày nào đó sẽ muốn lấy lại.” Byrnes cố sức vỗ đầu mình một cái, “Cất kỹ, không thể suy nghĩ, không phải chú sẽ nhịn không được lấy lại!”

Ryan mở to hai mắt nhìn, sau đó buông rương hành lý nhỏ, chạy vào phòng, lúc đi ra, trong tay thêm một quyển sách, lén lén lút lút bỏ vào rương hành lý.

Byrnes: “...”

Bọn họ ở cửa đợi một hồi, Corrine liền đến. Corrine mặc một bộ tây trang màu trắng, đầu tóc gọn gàng, cả người đều có vẻ rất hoạt bát. Byrnes nhìn Corrine, hừ lạnh một tiếng liền xoay người vào nhà.

Corrine giúp Iven bỏ rương hành lý ra sau xe, sau đó cầm rương hành lý trong tay Ryan.

“Chú Corrine!” Ryan lễ phép kêu lên.

Corrine nhìn Ryan, chỉ là gật đầu.

Corrine mở cửa sau, để hai người ngồi vào, sau đó vào xe, lái đi quân bộ.

“Bởi vì cậu mang theo con, cho nên tôi xin một căn hai phòng ngủ một phòng khách, đồ dùng bên trong đầy đủ hết. Nếu như cậu muốn đi ra ngoài mua sắm, có thể bảo cho thủ vệ, sẽ có người đến đưa cậu ra ngoài. Phòng làm việc ở tầng tám phòng 815. Công việc cụ thể, ngày mai tôi sẽ nói cho cậu biết.” Corrine nói.

Giải quyết việc công như vậy khiến Iven dễ chịu hơn rất nhiều.

“Tốt, cảm ơn.” Iven nói.

Corrine không nói gì. Xe lái nhanh qua khu vực thành thị phồn nháo, tiến vào ngoại ô phía tây, vào trong rừng rậm. Xung quanh dần dần an tĩnh, thỉnh thoảng nghe thấy tiếng chim hót. Ryan đối với hoàn cảnh lạ lẫm này tràn ngập tò mò, ghé người trên cửa sổ, đưa ngón tay chọt trên cửa sổ.

Nơi ở mới ở tầng năm, ba người đi thang máy lên, mở cửa phòng, bên trong rất sạch sẽ, ngoài cửa sổ là một cánh rừng, hoàn cảnh u tĩnh, không khí trong lành. Iven thích chỗ an tĩnh, cho nên đối với chỗ này, y hết sức hài lòng.

Corrine đứng tại cửa, nhìn Iven đi tới bên cửa sổ, mở ra cửa sổ nhìn ra ngoài, lộ ra một đoạn cổ trắng nõn, đôi mắt đột nhiên trở nên tối đi.

“Ba ba, bên ngoài có tiếng chim.” Ryan cũng ghé vào trước cửa sổ, vui vẻ nói.

Ánh mắt Corrine đột nhiên tối sầm xuống.

— ❧ —

38. Chương 38: Tái Hiện

Corrine không rời đi, mà là đứng ở cửa, ánh mắt vẫn rơi trên người Iven. Nhìn Iven đem chăn trong túi chăn lấy ra phơi nắng, nhìn Iven đem y phục trong rương hành lý từng món một bỏ vào trong ngăn kéo, nhìn Iven quét dọn gian phòng một lần, nhìn mọi cử chỉ hành động của y. Chỉ cần nhìn Iven, Corrine liền cảm giác lòng mình an tĩnh, nóng nảy cùng bất an dần dần tan đi.

Ryan ghé vào bệ cửa sổ, lông mi dài ở in trên mặt tầng bóng, cả người hướng về phía chim nhỏ lông xanh bay tới, đứng trên bệ cửa, kêu ‘chi chi’.

Hai mắt xanh thẳm của Ryan tựa hồ hiện lóe sáng, cái miệng nhỏ nhắn mở ra, học tiếng chim hót.

“Chi chi ~ Chi chi ~ ”

Chim nhỏ tựa hồ thông minh, biết Ryan vô hại, chậm rãi tới gần, rơi vào tay nhỏ của Ryan. Miệng Ryan nhếch lên, ngây thơ cười.

Iven vào phòng ngủ, ánh mắt của Corrine bị Ryan hấp dẫn. Tình cảm của Corrine đối Ryan cực kỳ phức tạp. Lần đầu gặp mặt, Corrine thích nhóc con khả ái này, thế nhưng khi nhóc con này lại bắt một con sông giữa hần và Iven, luôn nhắc nhở chuyện xảy ra năm năm trước.

Vô luận Ryan là con của ai, thế nhưng Ryan nhất định là con của Iven. Iven thương yêu nó vậy, nguyện ý đem mọi thứ đều để trước mặt nó. Thứ Ryan chán ghét, Iven sẽ không liếc mắt nhìn. Corrine chưa từng nghĩ tới mình sẽ có một ngày tận lực lấy lòng một người như vậy. Corrine giãy dụa trong mâu thuẫn chốc lát, cuối cùng vẫn đi về phía Ryan.

Chim nhỏ từ trên tay Ryan bay đi, nhóc con xoay người, có lẽ là ánh sáng quá mãnh liệt, Ryan hơi hơi híp mắt, dánh dấp nho nhỏ mang theo một ngày thơ. Ryan vươn người một cái, về mặt khờ dại nhìn Corrine.

Ánh mắt của Ryan quá trong vắt, quá sạch sẽ, nhìn thấy, Corrine trong lòng run lên, nhịn không được khom người xuống, sờ sờ đầu Ryan.

“Chim chi chi bay đi rồi.” Khuôn mặt nhỏ của Ryan nhăn lại nói, mang vẻ mất mát.

“Nhóc thích chim chi chi?” Corrine hỏi.

“Thích a, trước đây lúc cháu sinh bệnh, ba ba sẽ mua đồ chơi chim chi chi cho cháu.” Ryan nói.

Iven từ phòng ngủ đi ra, nhìn một lớn một nhỏ, trong lòng đột nhiên có tâm tình phức tạp. Iven lắc đầu, đem tâm tình kia ra khỏi đầu, đi ra ngoài.

Nghe tiếng bước chân, Corrine xoay người liền thấy Iven đứng sau hần. Thanh niên mặc áo sơ mi trắng thật mỏng, buộc quanh eo thon, xương quai xanh xinh đẹp lộ ở bên ngoài, Corrine đột nhiên kích động muốn ôm y vào trong lòng. Đó là dục vọng quen thuộc.

Thế nhưng Corrine nhịn được, hần nhẹ giọng ho khan một cái, thanh âm bình ổn nói: “Nghỉ ngơi thật tốt, ngày mai sẽ bắt đầu chính thức đi làm. Nếu như cần gì, có thể gọi cho tôi.”

“Được, cảm ơn.” Iven nói.

Vẫn là lễ phép mà xa cách. Corrine gật đầu, xoay người rời đi.

Ryan thích nơi ở mới, bởi vì nơi này có chim chi chi. Ở trấn Johan, phía sau nhà phụ nhân Mary có một khu vườn, trong vườn có rất nhiều đại thụ, mỗi khi đến hè, sẽ có thật nhiều chim chi chi bay đến. Ryan từ nhỏ ở nơi đó lớn lên, đối với chim chi chi có một tình cảm đặc biệt.

“Ba ba, Edda có thể có bạn mới không.” Ryan tựa cằm trên hai tay, rầu rĩ nói.

Iven ôm Ryan vào trong ngực, nhóc con gần đây tựa hồ lại cao hơn.

Iven suy nghĩ một chút, sau đó nói: “Bảo bối, chờ sang năm, chúng ta trở lại thăm Edda có được không?”

“Edda ngốc như vậy, khẳng định không có người làm bạn với cậu ấy.”

Ryan bĩu môi nói, chui vào trong lòng Iven, trong ánh mắt xanh thăm lộ ra một ý cười.

**

Tòa nhà quân bộ được đế quốc xây dựng, là do kiến trúc sư nổi tiếng lúc đó Montreal kiến tạo, từ chợ địa điểm đến bố cục, đều được tính toán chặt chẽ. Tòa nhà quân bộ tổng cộng có ba mươi tầng, mỗi một tầng là một hệ thống đơn độc, có thang máy riêng, nhập mật mã vào mới có thể đi vào. Iven trực tiếp lên tầng tám.

Iven là một người nghiêm túc, trước đây làm việc ở cục hành chính, y có thói quen đến sớm ba mươi phút. Đối công việc, Iven vẫn giữ thói quen như trước, đến tòa nhà quân bộ sớm ba mươi phút. Cả tòa nhà đều thập phần an tĩnh.

Iven tới trước phòng 815, mở cửa cần quét vân tay. Iven không quét vân tay, cho nên chỉ có thể dựa vào cửa chờ.

Dần dần có người tới, thấy Iven, sau đó sẽ nhìn số phòng 815, đều lộ ra vẻ kinh ngạc.

“Kach từ chức? Hay là bị tướng quân sa thải?” Nam nhân trẻ tuổi hỏi, vòng quanh Iven hai vòng, sau đó xit lại gần y, “Hắn ngu như vậy nhất định là bị sa thải rồi! Cậu tên là gì?”

Trước đây Iven rất ít cùng Corrine đồng thời xuất hiện ở một nơi, cho nên đồng sự của hắn cũng không nhận ra y.

Iven không nói gì, mà là vượt qua nam nhân, ánh mắt rơi trên người một người khác. Corrine mặc một thân tây trang màu đen, đang đứng ở phía sau nam nhân, trên khuôn mặt tuấn mỹ không có bất kỳ biểu lộ gì. Nam nhân xoay người, thấy Corrine trong nháy mắt đứng thẳng người, hướng Corrine hành quân lễ, trung khí mười phần nói: “Tướng quân Corrine, buổi sáng tốt lành!”

“Erwin, cẩn thận tôi nói cho Kach cậu nói xấu hắn.” Corrine nghiêm mặt nói.

Erwin nhất thời vẻ mặt cầu xin: “Tướng quân Corrine, ngài tha cho tôi đi! Tính Kach thù dai, không thể không chinh chết tôi!”

“Erwin...”

Phía sau truyền tới một thanh âm, Erwin quay đầu, sau đó thiếu chút nữa khóc lên: “Kach thân ái...”

Kach nhìn Erwin từ đầu đến chân, thẳng đến khiến hắn thấy lạnh run, mới đến trước mặt Iven, cười nói: “Winston tiên sinh, tôi là Kach · Lanner, chúng ta trước đã gặp qua.”

Iven nhớ rõ người trước mắt, lúc ở trấn Johan bọn họ gặp qua rất nhiều lần: “Xin chào, Kach tiên sinh.”

Erwin cũng dịch lại gần Iven: “Winston? Một trong những dòng họ lâu đời của đế quốc. Tôi là Erwin, phụ trách nghiên cứu chế tạo cơ giáp. Cậu vừa tới, nếu có cái gì cần giúp một tay đều có thể tìm tôi nha ~”

Kach nhìn Erwin gần như muốn dán lên người Iven làm quen, lại nhìn Corrine mặt dần dần đen lại, đối với Erwin không hề nhìn không nói gì.

Corrine trực tiếp đi qua giữa Iven và Erwin: “Erwin, trừ một tháng tiền lương.”

Erwin còn đang mơ hồ, nghe một tin dữ, đột nhiên quát to một tiếng: “Tướng quân Corrine!”

Corrine ngoảnh mặt làm ngơ, trực tiếp mở cửa phòng 815, sau đó nói với Iven: “Theo tôi tiến vào.” Hoàn toàn không để ý tới Erwin gào khóc thảm thiết.

Kach kéo cổ áo của Erwin, kéo hắn trở về: “Không cần giả bộ, tướng quân không phụ trách phát lương.”

Biểu tình trên mặt Erwin trong nháy mắt khôi phục bình thường, đi về phòng làm việc của mình.

Phòng 815 là phòng làm việc của riêng Corrine, bố cục rất lớn, bên trong chia ra rất nhiều phòng làm việc nhỏ và phòng thực nghiệm, thậm chí có cả phòng điều khiển cơ giáp ảo. Corrine dẫn Iven vào phòng điều khiển. Trong phòng điều khiển có thật nhiều phím đủ mọi màu sắc, mỗi một phím đều đại biểu cho một hạng điều khiển, nhiều hơn so với đại học Wriston, Iven rất nhanh đắm chìm trong những thứ mới mẻ này, trong mắt lóe ra hiệu kỳ.

Corrine đứng ở bên cạnh, ánh mắt nhìn chăm chăm Iven, ngón tay vô ý thức đập mặt bàn, phát ra âm thanh có tiết tấu. Mọi cử động của Iven đều rơi vào trong mắt Corrine, tò mò, vui vẻ, biểu tình sinh động này không có cái nào bị bỏ qua.

“Iven...” Corrine đột nhiên cảm thấy một luồng khí nóng từ lòng ngực bốc lên, gần như bật thốt lên.

Iven để bản thuyết minh trong tay xuống, có chút nghi ngờ nhìn Corrine.

Corrine hít một hơi thật sâu, dần dần tỉnh táo lại, nghiêm mặt nói: “Nếu như có thời gian rảnh, cậu có thể tới ở đây tiến hành tập luyện, đối năng lực của cậu trợ giúp rất lớn.”

“Hiện tại, chúng ta phải bắt đầu công việc.” Corrine nói.

Corrine dẫn Iven vào phòng làm việc, đây là chỗ làm việc của Corrine, làm trợ lý, vị trí của Iven là ở bên người Corrine.

Corrine mở máy tính ra, gửi một ít số liệu đến máy tính của Iven: “Những thứ này là một ít số liệu của chiến sĩ bộ đội tác chiến hàng đầu để quốc, căn cứ theo những số liệu này phân tích độ phù hợp với cơ giáp hiện tại của bọn họ, sau đó căn cứ cái này quyết định bọn họ có cần đổi cơ giáp không.”

Corrine giải thích đơn giản, năng lực lĩnh ngộ của Iven rất mạnh, rất nhanh liền nắm được yêu cầu trong đó, bắt đầu nghiêm túc làm việc.

Ánh mắt của Corrine thỉnh thoảng sẽ rơi vào người Iven, mang theo ẩn nhẫn cực kỳ khắc chế. Hắn lần đầu tiên nhìn thấy bộ dạng Iven chăm chỉ làm việc. Iven mang kính, có vẻ rất văn nhã, ánh mắt chuyên chú vào trong máy tính, lúc hoàn thành tính toán đầu tiên, khóe miệng sẽ không khỏi giãn ra, lúc gặp khó khăn, lại vô ý thức cắn môi của mình.

Nhìn môi bị cắn có chút đỏ lên, Corrine hít một hơi thật sâu: “Iven, trung tâm giáo dục quân bộ tan học lúc năm giờ chiều, cậu có thể ba giờ rưỡi tan tầm, sau đó đi đón Ryan.”

Iven ngẩng đầu nhìn đồng hồ một chút, mới phát hiện đã ba giờ. Nếu bỏ đi thành kiến cá nhân, công việc này quả thực rất thích hợp với y. Đến ba giờ rưỡi, Iven liền đứng dậy rời đi. Corrine tiếp tục công việc.

Lúc Iven đi tới cửa, không khỏi quay đầu lại nhìn thoáng qua. Corrine nhìn máy tính, ánh mắt chuyên chú. Có thể làm việc cùng Corrine, đây đã từng là ước mơ của Iven, thế nhưng hiện tại, đột nhiên thành hiện thực, lại không còn như ước mơ ban đầu.

Iven vào thang máy, xuống lầu. Iven mới vừa đi tới cửa quân bộ, một người đột nhiên vọt tới, đụng vào lòng Iven. Người nọ chạy quá nhanh, lực lớn thiếu chút nữa khiến Iven ngồi dưới đất. Iven lui về phía sau hai bước, người nọ vội vã đứng lên, gương mặt thiếu niên liền đập vào trong mắt Iven. Iven sững sờ một chút.

Y nhớ gương mặt này, năm năm trước, khi y ôm một tia hy vọng cuối cùng đi tìm Corrine, liền thấy gương mặt này, trên gương mặt này mang vẻ ngơ ngàng và ngây thơ. Thiếu niên vốn là vô tội, thế nhưng sự tồn tại của thiếu niên lại tựa như một loại đùa cợt, chế giễu y ngu xuẩn. Thiếu niên như mèo, trong vô số giấc mơ, lúc sau cùng, Iven đều gặp gương mặt này. Đó vĩnh viễn là ác mộng, mỗi lần tỉnh lại đều thấy hoảng.

Hôm nay, gương mặt này đột ngột xuất hiện ở trước mặt của mình, trên mặt tất cả đều là hồ thẹn. Thiếu niên gãi đầu: “Ngượng ngùng, xin lỗi, tôi muốn gặp Corrine tiên sinh, xin hỏi anh có thể dẫn tôi đi tìm hắn không?”

Iven nhìn chăm chăm thiếu niên chốc lát, đột nhiên nở nụ cười: “Tiến vào quân bộ cần lệnh thông hành, lệnh thông hành của cậu đâu?”

Thiếu niên vội vã từ trong lòng ngực lấy ra một cái thẻ, đó là thông hành lệnh tạm thời, dưới góc phải lệnh thông hành là chữ kí rồng bay phượng múa của Corrine. Iven nhớ rõ chữ kí của Corrine. Corrine đối thiếu niên này quả nhiên rất sủng ái, thậm chí cho cậu ta lệnh thông hành của quân bộ, để cậu ta tùy thời có thể tới tìm hắn. Trước đây y làm vợ của Corrine, nhưng cho tới nay không có quyền tiến nhập quân bộ.

Đây cũng là khác biệt, khác biệt giữa yêu và không yêu. Iven gần như có chút giễu cợt nhìn tấm thẻ kia.

“Được, đi theo tôi.” Iven nói.

“Cảm ơn rất nhiều, dáng người của anh rất, người cũng tốt.” Thiếu niên tăng bốc.

Iven không nói gì, dẫn thiếu niên vào thang máy, sau đó một lần nữa về tầng tám. Iven in vân tay của mình vào, cửa mở. Corrine nghe được thanh âm ngắt đầu, trên mặt mang vẻ uể oải, lúc nhìn thấy Iven, biểu tình của Corrine có chút biến hóa, một tia kinh hãi không dễ nhận ra.

“Corrine tiên sinh, có người tìm anh.” Iven nói.

Iven hơi xoay người, Corrine liền thấy Harry đứng sau lưng Iven. Harry thấy Corrine, liền như thấy cứu tinh vọt tới, vọt vào lòng Corrine.

Iven đứng ở cửa, khóe miệng kéo ra một đường cung như không có độ cong, tự tiểu phi tiểu nhìn Corrine.

Harry ôm hắn thật chặt, Corrine đã quen với động tác như vậy, nhưng nhìn cái cười kia của Iven, Corrine đột nhiên có cảm giác hốt hoảng. Hắn vội vã đẩy Harry ra, ngắt đầu nhìn lại, đã không còn thân ảnh của Iven.

“Corrine tiên sinh, cứu em!” Thiếu niên bị đẩy ra thuận thế ôm lấy một cây cột, đáng thương nhìn Corrine.

Corrine có chút không yên lòng, mặt không thay đổi nhìn Harry: “Sao lại chạy đến quân bộ?”

“Em sắp chết!” Harry lộ ra một biểu tình bi thương.

“Đã chết cũng không có thể xông loạn vào quân bộ.” Corrine lạnh lùng nói.

“Không xông vào em liền chết! Em đã bị Cyperlise xoá tên rồi, phu nhân Margaret quá tàn nhẫn!” Harry lớn tiếng nói.

Sắc mặt Corrine nhất thời lạnh xuống.

Iven đứng ở cửa nhìn chốc lát, chẳng biết tại sao, trong đầu y hiện ra cảnh tuwojng năm năm trước, thiếu niên nằm trong lòng nam nhân, thân mật như vậy, mà y, lại là một ngoài cuộc. Chỉ là hiện tại, không còn cảm giác đau lòng đến chết này, chỉ cảm thấy rất nực cười, rất trào phúng. Y thậm chí nghĩ nhện không được bật cười. Iven nhện được, y bình tĩnh xoay người, thậm chí hảo tâm giúp bọn họ đóng cửa lại.

“Iven, đó là vị kia của tướng quân sao? Tướng quân giấu rất chặt, chúng ta đều chưa từng có gặp qua.” Erwin bu lại, vẻ mặt bất quá nói, “Lớn lên đẹp vô cùng, cho dù tính cách có chút xúc động, bất quá có thể tướng quân thích loại hình này, tiểu bạch thổ hoạt bát. Hơn nữa cư nhiên có thể xuất nhập quân bộ, xem ra tướng quân rất cưng chiều cậu ta! Iven, cậu biết bọn họ khi nào kết hôn a? Trời ạ, đế quốc không biết nhiều thiếu nữ muốn thâm thương tâm!”

“Hôm nay là ngày đầu tiên tôi đi làm.” Iven thản nhiên nói, “Cho nên tôi biết cũng không nhiều hơn anh.”

Nhiệt tình bất quá của Erwin tình nhất thời bị dập tắt, u oán nhìn Iven.

Iven nhún vai, xoay người rời đi.

— ❧ —

39. Chương 39: Nói Rõ

Lúc Iven đến trung tâm giáo dục, đúng lúc ba giờ năm mươi. Những đứa trẻ trong trung tâm giáo dục này đều là con cái của nhân viên quân bộ, đây cũng là một trong những phúc lợi của quân bộ. Trung tâm giáo dục giống như trường học, mỗi ngày có lịch học cố định, căn cứ độ tuổi của đứa trẻ mà có cách giáo dục thích hợp.

Iven tựa trên tường, chờ Ryan tan học. Di động đột nhiên vang lên, Iven lấy ra, là điện thoại của Corrine. Iven không nhận, điện thoại bị cúp vang lên lần nữa, cố chấp lặp lại, Iven nhấn nút nhận.

“Iven, cậu đang ở đâu?” Corrine hỏi, thanh âm có chút vội.

“Ổng trung tâm giáo dục.” Iven đáp.

“Iven, xin lỗi.”

“Cái gì?”

“Vừa nãy...” Thanh âm của Corrine dừng lại, một lát sau mới nói, “Có mấy lời vẫn là gặp mặt nói tốt hơn, chờ tôi đi tìm cậu.”

Corrine cúp máy, Iven vẫn không hiểu ra sao.

Thời gian từ từ trôi qua, bọn nhỏ lục tục đi ra. Đợi tới bốn giờ mười, vẫn không thấy Ryan, trong lòng Iven đột nhiên có chút bất an. Iven không chần chừ, lập tức đi vào trung tâm giáo dục. Bọn nhỏ đều tan lớp, vì thế trong trường thập phần an tĩnh, loại an tĩnh này khiến Iven càng thêm bất an. Iven trực tiếp đến khu dạy học, đột nhiên bị một người cản lại.

Đó là một nam nhân trẻ tuổi, mang kính đen, nhìn Iven hỏi: “Xin hỏi anh là phụ huynh của ai?”

“Ryan · Winston.” Iven có chút vội vàng hỏi, “Xin hỏi cậu thấy nó sao?”

Nam nhân đột nhiên nhíu mày: “Nó ở phòng làm việc của tôi, nó đánh nhau.”

Trong lòng Iven chợt căng thẳng, Ryan đứa nhỏ ngoan ngoãn như vậy, sao lại đánh nhau? Iven theo thật sát phía sau nam nhân, sắc mặt hết sức khó coi, y sợ thấy cảnh Ryan bể đầu chảy máu, sợ bệnh tình của Ryan...

Iven ở trong lòng cầu nguyện vô số lần, nam nhân đẩy cửa vào, Iven theo sát phía sau hắn, vọt vào. Nhóc con đang đứng ở góc, cúi đầu xuống, y phục trên người cũng nhiều nếp nhăn, dính rất nhiều bùn đất!

“Ryan!” Iven hai ba bước đi tới trước mặt Ryan, thời điểm yên tĩnh, y mới phát hiện toàn thân mình đều đang phát run.

Ryan hai tay nắm góc áo, lại vẫn cúi thấp đầu như cũ, Iven ngồi xổm xuống, chỉ thấy Ryan cắn chặt môi, trên khuôn mặt trắng nõn dính vài vết đen, thập phần chật vật. Iven kéo Ryan vào trong lòng, kiểm tra toàn thân một lần, sau khi phát hiện Ryan không có bị thương, mới thở dài một hơi.

Ở trong lòng Iven, Ryan vẫn là một đứa trẻ ngoan ngoãn, từ nhỏ cũng không có xung đột với người khác, bị ủy khuất cũng là tiến vào trong ngực của y. Thế nhưng ngày hôm nay, Ryan cố chấp đứng ở trong góc, không có nhào vào lòng Iven.

“Ryan, cùng ba ba về nhà.” Iven ôn nhu nói.

Ánh mắt Ryan nhìn vào người nam nhân kia, cắn môi nói: “Con bị phạt đứng nửa giờ, thời gian còn chưa hết.”

Iven nhìn về phía người nam nhân kia.

“Yar còn đang ở phòng y tế.”

Mười phút sau, Iven liền gặp được Yar, Yar chính là đứa nhỏ đánh nhau với Ryan, cao lớn hơn Ryan rất nhiều. Yar xanh cả mặt, tay được bó băng, thoát nhìn chật vật hơn Ryan rất nhiều.

Lúc này, Iven mới biết được, Ryan không phải bị đứa nhỏ kia đánh.

“Đứa trẻ kia quá hung ác.” Thầy giáo trẻ tuổi bình luận, “Anh là muốn nuôi nó thành sói sao?” Loại động vật ở thời đại viễn cổ, hung ác mà thông tuệ.

Yar nhìn Ryan, trong mắt vẫn mang vẻ sợ hãi. Yar đứng bên người một nam nhân cao lớn, nam nhân đang hơi híp mắt nhìn Iven.

Iven thấy nam nhân trong nháy mắt đó, mắt đột nhiên co lại một chút. Thầy giáo kia và Kontanstin lớn lên rất giống nhau, hần sao lại xuất hiện ở quân bộ? Hôm nay nhìn gần, tóc vàng mắt xanh giống nhau, gương mặt tinh xảo như nhau, ngoại trừ ánh mắt không giống, chỗ khác đều rất giống nhau. Ánh mắt của nam nhân mang vẻ trầm ổn, khác với ánh mắt như độc xà của Kontanstin, cho nên về khí chất, khác biệt giữa hai người vẫn hết sức lớn. Iven triệt để mê muội, thế nhưng y không có lộ ra chút hoài nghi nà, sắc mặt trầm tĩnh như trước.

“Tôi đã thấy cậu.” Nam nhân nói trước, “Cậu là học sinh của Sibia, sao lại xuất hiện ở quân bộ?”

Giọng đàn ông trầm thấp, không giống thanh âm dễ nghe đến mê hoặc của Kontanstin.

“Anh là thầy giáo của Sibia, sao lại ở chỗ này?” Iven hỏi ngược lại.

“Bởi vì chức vị của tôi chính là nhà nghiên cứu cơ giáp của quân bộ.” Nam nhân nói.

“Tôi giống anh, nhưng là kiêm chức. Carey tiên sinh, đối với việc của đứa nhỏ, tôi rất xin lỗi.” Iven nghiêm túc nói.

“Nếu như cậu đã thật tình xin lỗi, không bằng mời tôi ăn cơm đi.” Nam người chớp mắt, cặp mắt kia có màu sắc khác thường, đẹp gần như muốn mê hoặc nhân tâm.

Iven gật đầu: “VẬY chờ anh có thời gian...”

Nam nhân đột nhiên nở nụ cười: “Tôi đùa thôi. Khả năng của Yar không tốt, lại cố ý đi trêu chọc người khác, cho nên tự làm tự chịu.” Nam nhân nói xong, hai tay rút trong túi quần xoay người rời đi. Yar chạy theo sau nam nhân.

Iven vẫn bồi Ryan đứng, thẳng đến khi đủ thời gian, Ryan chậm rãi đến gần Iven, thấy Iven không hề động, liền vươn tay ra với lấy tay Iven. Iven dắt nó. Lúc ra khỏi trung tâm giáo dục, Ryan nghiêm túc kéo Iven, cúi đầu đi ở bên cạnh y. Iven không nói gì, vẫn trầm mặc.

“Ba ba...” Ryan thấp giọng kêu, “Ba ba, xin lỗi. Yar nói con ngu ngốc, còn nói ba ba là ngu ngốc, hần nói bởi vì ba ba là đại ngu ngốc mới sinh ra tiểu ngu ngốc.”

Iven cúi đầu nhìn nhóc con, nhóc kia nhu thuận lại cố chấp. Trẻ con cũng có giới hạn cuối cùng của mình, không vượt qua giới hạn đó, nó là một tiểu bạch hổ ngoan ngoãn, thế nhưng nếu vượt qua, sẽ hóa thân thành sói.

Iven ngồi xuống ghế đá ven đường. Trung tâm giáo dục cách tòa nhà quân bộ rất xa, ở giữa cách một đường lớn. Iven ngồi xuống ghế đá ven đường, sau đó ôm nhóc con vào ngực. Ryan vươn tay ôm chặt lấy hông của Iven. Hai cha con liền ngồi như vậy, ngồi trong ánh mặt trời lặn xuống, ánh chiều tà chiếu lên người.

“Cực kỳ ghét người khác nói xấu ba ba.” Ryan đột nhiên nói, mang theo một tia ủy khuất.

Iven nhẹ nhàng mà vuốt đầu Ryan.

“Bảo bối đói bụng không? Chúng ta trở lại làm cơm.” Iven vừa muốn đứng lên, trước mắt đột nhiên có một chiếc xe chạy qua. Iven ngồi về trên ghế.

Y thấy được Corrine ngồi chỗ tài xế, còn phía sau xe là Harry. Corrine cũng không nhìn thấy, ánh mắt chuyên chú nhìn về phía trước. Harry thấy được y, còn vẫy tay với y. Iven mặt không thay đổi nhìn xe chạy qua trước mặt y, sau đó biến mất ở cuối đường.

Iven ôm Ryan trở về phòng trọ, giúp nó tắm một cái, rửa đi dơ bẩn trên người, sau đó thay một bộ áo ngủ sạch sẽ. Nhóc con mặc áo ngủ mỏng màu trắng lại khôi phục bộ dáng thường ngày, ngoan ngoãn ngồi trong phòng khách xem sách.

Iven đang nấu cơm. Y không đi ra ngoài mua sắm, vì thể nguyên liệu nấu ăn rất ít. Thế nhưng trù nghệ của Iven rất tốt, với nguyên liệu đơn giản vẫn làm ra một bữa ăn phong phú. Hai người ăn tối xong, sau đó cùng nhau xem ti vi. Nhóc con ban ngày đánh một trận, buổi tối rất nhanh mệt, ngồi xếp bằng trên ghế sa lon ngáp.

Iven trực tiếp dùng tấm trắng đem nhóc vào phòng ngủ, bỏ vào trong chăn, nhóc kia nhàn nhạt hô hấp, đang ngủ.

Iven ngồi bên giường lẳng lặng nhìn Ryan, một lát sau mới hoàn hồn, đắp kín mềm cho nó, xoay người đi ra phòng khách. Iven lấy sách chuyên môn ra xem.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, lúc đó kim chỉ chín giờ, chuông cửa đột nhiên vang lên. Ký túc xá quân bộ được trang bị đầy đủ hệ thống bảo đảm an toàn, vì thế không cần lo vấn đề an toàn. Iven mở cửa, liền thấy một bóng đen đứng ở cửa. Đèn hàng lang tối thui, ánh đèn trong phòng chiếu ra ngoài, nhưng là không thể chiếu sáng hoàn toàn.

“Có thể vào không?” Corrine nói, trong thanh âm mang vẻ uể oải.

Iven xoay người ngồi xuống ghế sa lon, Corrine đi đến, sau đó quay người đóng cửa lại. Corrine xuống bên người Iven, gương mặt đỏ lộ ra dưới ánh sáng, có vẻ rất uể oải.

Corrine nhắm hai mắt lại, thanh âm mang theo một chút lo lắng: “Tôi cãi nhau với phu nhân Margaret. Bà ép tôi kết hôn với Harry.”

Iven khó hiểu được nhìn Corrine, y không biết Corrine sao lại muốn nói với y những lời này. Này tựa như có một người xa lạ đột nhiên nói cho y biết một chút chuyện hoàn toàn không liên quan đến y.

Iven không biết nói thế nào, cho nên y lựa chọn yên lặng.

“Iven, ngày hôm nay lúc chiều... Cậu có tức giận không?” Corrine quay đầu, nhìn Iven.

“Vì sao lại tức giận?” Iven nhìn Corrine.

“Tôi và Harry...” Corrine nói.

“Chúc phúc hai người.” Iven nói.

Corrine cười khổ: “Iven, cậu không cần gạt tôi đi. Hãy nói cho tôi biết suy nghĩ thật trong lòng cậu.”

“Chúc phúc hai người là giả.” Iven nói. Ánh mắt của Corrine đột nhiên sáng lên một cái, mang theo chút hy vọng. Ý của Iven, có phải giống ý của hần không?

“Năm năm trước, tôi là thật tâm. Thế nhưng sau này nhớ tới, tôi thấy hai người khiến tôi rất chán ghét.” Iven mặt không chút thay đổi nói.

Corrine chấn động, ánh mắt chặt chẽ rơi vào người Iven. Biểu tình của Iven nghiêm túc. Corrine biết, Iven sẽ không nói giỡn, cho nên...

Corrine tựa trên ghế sa lon, tay phải che mắt, che đi ánh sáng của ngọn đèn.

“Iven, tôi sẽ không kết hôn với Harry.” Corrine ngồi ngay ngắn, biểu tình kiên định nói.

Iven rốt cục có chút biểu tình, có chút ngạc nhiên, có chút quái dị. Iven nghĩ không ra lý do Corrine không muốn kết hôn với Harry. Người nọ mới là bạn đời hoàn mỹ của Corrine, vô luận là dung mạo xinh đẹp, hay là tính cách hoạt bát, đều thập phần phù hợp với sở thích của Corrine.

“Iven, xin lỗi.” Corrine nghiêm túc nói.

“Tướng quân Corrine, nếu như anh đêm khuya tới chơi chỉ là vì thảo luận với vợ trước về vấn đề anh muốn kết hôn với ai, không muốn kết hôn với ai, anh thấy thích hợp sao?” Iven nói rất sắc bén.

“Tôi chỉ không muốn cậu hiểu lầm.”

“Hiểu lầm?”

“Iven, nếu như là bởi vì quan hệ của tôi và Harry khiến cậu khó chịu, tôi đây hiện tại sẽ giải thích rõ. Lúc mới bắt đầu, Harry là bạn đời tôi yêu cầu tạo ra. Thế nhưng luôn có những biến đổi trong kế hoạch. Iven, tôi đối Harry cũng không phải là tình yêu giữa tình nhân, cho nên chúng tôi sẽ không kết hôn.” Corrine nói.

“Corrine, tôi vừa nói, quan hệ giữa anh và Harry, vô luận là tình yêu của tình nhân, hay là cái gì khác, đều không liên quan đến tôi. Xin lỗi, tôi muốn nghỉ ngơi.” Iven đứng lên, có ý muốn tiễn khách.

Corrine đột nhiên đến gần Iven, Iven ngửi thấy được một mùi thuốc lá nồng đậm, theo bản năng lui về phía sau mấy bước. Iven dựa sát vào tường, Corrine cúi đầu, nhìn thẳng vào Iven.

Ở giây phút kia, tất cả kế hoạch của Corrine đột nhiên bị rối loạn. Hắn không thể nhịn nữa.

“Có quan hệ, bởi vì... Iven.” Nam nhân đột nhiên cảm thấy câu nói kế tiếp có chút không nên lời, chần chừ chốc lát, thanh âm lại thấp đi rất nhiều, “Tôi thích em.”

Nếu ánh đèn sáng hơn chút, liền có thể thấy khuôn mặt anh tuấn của nam nhân có chút đỏ lên. Thế nhưng Iven nhìn không thấy, thanh âm của nam nhân tuy thấp, y vẫn nghe được.

“Cho dù Ryan không phải là con của tôi, tôi cũng nguyện ý đối tốt với nó.” Corrine tựa hồ hạ quyết tâm rất lớn.

Iven rốt cục nhìn không được cười ra tiếng, tựa như nghe được chuyện buồn cười nhất trên đời này, Ryan còn đang ngủ, cho nên y không dám lớn tiếng, y cười rất nhẹ, trong sự dè dặt mang theo điên cuồng, như người điên. Những lời này y đợi tròn năm năm. Năm năm, y cơ hồ nằm mơ đều ngóng trông Corrine nói cho y biết, hắn thích y. Iven cũng từng muốn hỏi qua, thế nhưng người đàn ông này thậm chí không muốn nói chuyện với y quá một câu. Bụng của Iven đều cười đến đau, y ôm bụng, thế nhưng đau đớn tựa hồ không chỉ ở bụng, còn có những chỗ khác.

Corrine nhẵn mày, sắc mặt cũng không dễ nhìn. Tiếng cười của Iven tựa như một lời nguyện đáng sợ, khiến hy vọng của hắn từng chút từng chút xói mòn.

Qua hồi lâu, Iven rốt cục ngừng cười, ngữ điệu trở nên rất quái dị: “Harry thì sao bây giờ?”

“Tôi và Harry cũng không phải quan hệ yêu đương.”

“Thế nhưng Harry sinh ra để làm bạn đời của anh a!” Iven lạnh lạnh nói, “Có một số thứ đã bỏ lỡ, liền không lấy về được nữa. Anh trở về đi. Công việc này cũng không thích hợp với tôi, ngày mai tôi sẽ rời đi.”

Iven đẩy Corrine ra, sau đó rót cho mình một ly nước, uống vào, kiềm nén tâm tình kích động vừa nãy. Corrine đứng ở đó, vẫn không nhúc nhích. Iven đứng dậy tiễn khách, Corrine đột nhiên kéo tay y lại.

Chuông điện thoại của Corrine đột ngột vang lên, Iven tựa trên ghế sa lon, nhìn Corrine, trên mặt là nụ cười tràn đầy giấu cột lúc này. Corrine không có nhìn di động, mà là bắt lấy tay y, nhìn chăm chăm Iven, tựa như muốn từ trong mắt y nhìn ra chút gì. Nhưng mà không có gì cả. Trong mắt Corrine cơ hồ phát ra lửa, hắn cạy mạnh ôm Iven vào ngực. Tay Iven khẽ rung, nước lạnh liền đổ lên đầu Corrine. Corrine không buông ra, ôm càng chặt hơn. Nước lạnh chảy dọc theo khuôn mặt của Corrine, rơi trên mặt Iven.

“Corrine, buông.” Iven lạnh lùng nói. Corrine như không nghe thấy, hai người liền giằng co như vậy. Viên mắt của Corrine có chút đỏ lên, cả người trở nên rất kinh khủng.

Cửa phòng ngủ đột nhiên mở, Ryan cuộn trong thảm đẩy cửa ra, vẻ mặt mơ màng đứng ở đó. Sau đó, nó nhìn thấy hai người trên ghế sa lon, ba ba của nó, bị người đè lên. Ryan chợt thanh tỉnh, sau đó vọt tới.

“Tại sao muốn đánh ba ba, chú buông ba ba ra!” Quả đầu nhỏ của Ryan không ngừng rơi trên lưng của Corrine. Iven nghe được tiếng của Ryan, cũng chợt bắt đầu giãy dụa. Nghe thấy tiếng nức nở của nhóc con, khí lực của Iven đột nhiên trở nên rất lớn, đẩy Corrine ngã trên mặt đất!

Iven từ trên ghế salon nhảy dựng lên, sau đó ôm Ryan vào ngực.

Lúc vang lên tiếng thật lớn, nam nhân lại không đứng lên. Iven quay đầu nhìn lại, thân hình cao lớn của nam nhân vùi ở góc tường, hai mắt nhắm chặt, hô hấp trở nên rất nặng nề!

40. Chương 40: Uống Thuốc

Iven đầu tiên là hoảng sợ, lực của y tuy lớn, thế nhưng cũng không đủ để khiến Corrine biến thành như vậy... Từ từ, Iven tỉnh táo lại, bắt đầu nghiêm túc quan sát.

Tiếng thở dốc của Corrine càng lúc càng nặng, Iven nghĩ, này không giống bệnh nặng, mà như một con thú bị nhốt. Trong thân thể Corrine tựa hồ ẩn chứa một con dã thú, con dã thú kia tùy thời có thể thoát ra, đây là kháng cự, lý trí kháng cự dã thú.

Iven để Ryan vào phòng, bản thân đứng ở phòng khách, y trước gọi cho Kach, sau đó liền đứng một bên đợi. Y cái gì cũng không làm, tình huống của Corrine có lẽ đã vượt ra khỏi phạm vi hiểu biết của y. Đối với người này, y chưa bao giờ hiểu rõ.

Trong bóng đêm, Kach vội vã đi tới, gã tự mình lái xe tới, đi theo sau là một nam nhân đang mặc áo ngủ. Nam nhân kia sợ là trong lúc đang ngủ mơ bị đập vài cái kéo dậy, thậm chí còn chưa kịp thay quần áo. Nam nhân tới trước mặt Corrine, cho hắn uống một viên thuốc, tiếng thở dốc của Corrine tựa hồ nhẹ hơn. Kach công Corrine, liền đi ra ngoài. Iven cùng đến cửa.

Nam nhân xa lạ đột nhiên quay đầu lại nhìn Iven, trong ánh mắt mang vẻ dò xét và tò mò. Ánh mắt của nam nhân rất sắc bén, nhìn vào sâu nội tâm của người ta.

“Hắn làm sao vậy?” Iven hỏi.

Nam nhân lộ vẻ kinh ngạc, không nói gì, vội vã theo sau.

Ryan từ trong phòng đi ra, nắm chặt tay của Iven, nét mặt lo âu.

“Ba ba, chú Corrine bị chúng ta đánh chết sao?” Ryan lo lắng nói, “Con nhìn thấy hắn muốn đánh ba ba...”

Iven nhìn đồng hồ, đã gần hừng đông, liền kéo Ryan đi vào phòng, bọc nó vào trong chăn. Ryan hai mắt trừng to: “Ba ba, chú Corrine còn sống không?”

Iven sờ sờ đầu Ryan: “Hắn ngã bệnh, không có việc gì, bảo bồi ngủ trước đi.”

Lo lắng trên gương mặt Ryan mới bớt đi chút, vẫn là không yên lòng nói: “Ba ba, chúng ta đây ngày mai thăm hắn đi.” Nhóc con vốn thiện lương, cố chấp cho rằng Corrine bị thương là vì nó.

Sáng hôm sau, Ryan tỉnh lại rất sớm, kéo Iven muốn đi bệnh viện. Iven gọi cho Kach, hỏi địa chỉ y viện, liền dẫn Ryan đi. Ryan mặc áo hình gấu, Iven đội mũ cho nó, chỉ để lộ khuôn mặt nhỏ nhắn. Mặt nhóc phúng phính, mang chút u buồn trên mặt: “Sớm biết vậy con đánh nhẹ chút, không nghĩ tới hắn không tránh. Chú Corrine là tên đại bại hoại sao?”

Iven đã từ bỏ nỗ lực khiến Ryan tin Corrine bị như vậy không liên quan đến nó, bởi vì thậm chí ngay cả y cũng không biết nguyên nhân. Cho dù là người xa lạ, xảy ra chuyện như vậy, cũng dễ khiến người bất an. Dị trạng của Corrine cho dù không phải là hoàn toàn là vì y, cũng là do y gây ra... Nếu là thật có chuyện gì xảy ra...

Cho nên y lựa chọn đi xem Corrine.

Iven sợ sẽ gặp phải phu nhân Margaret, lúc đến cửa y viện, Iven liền gọi cho Kach, biết phu nhân Margaret vừa mới rời đi, y mới yên lòng.

Khí trời hôm nay có chút âm u, y viện cũng có vẻ âm u. Corrine ở phòng chăm sóc đặc biệt của y viện, Iven đi tới cửa tầng trệt liền bị một người ngăn lại. Người nọ mặc một thân tây trang, vóc người cường tráng, từ cơ bắp cuộn cuộn có thể thấy được, đó là một chiến sĩ.

“Tôi tìm Corrine Gris.” Iven nói.

Người nọ không nói gì, chỉ là chắn trước mặt Iven, một bộ không cho vào. Ryan cũng thò đầu ra, hiếu kỳ nhìn chăm chăm nam nhân, sau đó lộ ra một nụ cười lấy lòng. Nam nhân cũng không làm bất cứ động tác nào.

Thăng đến khi Kach vội vã đi tới: “Mutaz, để y vào.”

Nam nhân lúc này mới đứng sang một bên, nhường cho Iven một con đường. Iven nắm tay Ryan đi theo sau Kach. Bọn họ đi thẳng tới phòng bệnh cuối cùng.

“Tướng quân vẫn chưa tỉnh lại nữa.” Kach nói.

Gã nhẹ nhàng đẩy cửa ra, Iven nhìn qua cửa. Rèm cửa được kéo lại, phòng bệnh có chút tối, Corrine an tĩnh nằm trên giường bệnh. Iven đưa hoa quả cho Kach, Kach vội vã tiếp nhận.

“Kach, Corrine... Hẳn rồi cuộc là xảy ra chuyện gì?” Iven hỏi.

Kach lắc đầu: “Winston tiên sinh, việc này, vẫn là tướng quân tự mình nói cho cậu biết tốt hơn.”

Ryan rón rén đi vào, lúc thấy ngực Corrine bình ổn phập phồng, Ryan mới thở dài một hơi. Nhóc con chống đầu tựa trên giường bệnh, lông mày nhăn thành một đoàn.

Cửa sổ đóng kín, không khí cũng có chút nóng, Iven đứng bên trong một hồi, vừa định xoay người ra ngoài, người bệnh trên giường đột nhiên chuyển động. Ryan trong nháy mắt đứng lên, nhảy tới bên người Iven.

Corrine chậm rãi mở mắt, lúc nhìn thấy Iven, ánh mắt dừng lại, chăm chú nhìn Iven.

“Iven...” Corrine gọi.

“Thấy khá hơn chút nào không?” Iven khách khí hỏi.

Corrine vươn tay sờ sờ đầu mình, sau đó chậm rãi ngồi dậy muốn xuống giường.

“Tạm thời không chết.” Một thanh âm xa lạ vang lên.

Iven ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy cửa đứng một nam nhân mặc áo khoác trắng, chính là nam nhân mặc áo ngủ tối hôm qua. Nam nhân trực tiếp đi vào, cơ hồ có chút thô lỗ đẩy Corrine về trên giường bệnh. Corrine hơi híp mắt, nhìn chăm chăm nam nhân kia.

Nam nhân nhún vai, lui về sau hai bước: “Vây cậu tự sinh tự diệt đi.” Nói xong, xoay người đi ra ngoài.

“Seri Bruce, chuyên gia tinh thần học.” Corrine nói, “Ngồi đi.”

Corrine không nói chuyện tối hôm qua, Iven cũng không muốn nhắc tới, chuyện cười này, nhắc tới cũng chỉ xấu hổ. Iven ngồi một bên. Ryan tức giận nhìn Corrine. Ryan trước lo lắng Corrine bị nó đánh chết, vẫn luôn là hồ thẹn bất an, hiện tại thấy Corrine tỉnh lại, lại nghĩ tới chuyện tối hôm qua, vì thế cơn giận lại tăng lên.

“Kỳ thực gen biến dị cũng có nhược điểm, đây là bí mật, toàn bộ đế quốc, biết được chỉ có vài người.” Corrine nói, “Đế quốc Oss cần một tướng quân không có nhược điểm.”

Corrine nhìn vào rèm cửa, lông mày hơi nhăn lại: “Iven, giúp tôi kéo rèm cửa ra, mở cửa sổ ra một chút”

Iven đi tới, kéo màn cửa sổ ra, cả phòng bệnh lập tức sáng hơn rất nhiều, gió nhẹ qua khe thổi vào, oi bức trong phòng tản đi một ít.

Corrine tìm một vị trí thích hợp dựa vào, sắc mặt có chút tái nhợt, mi tâm xinh đẹp lại giãn ra một chút.

“Đối với loại gen khác, sức mạnh càng lớn, độ nhạy bén càng kém. Ưu thế của gen biến dị là sức mạnh tăng lên, độ nhạy bén cũng sẽ tăng lên, vì thế họ thậm chí không cần chỉ huy chiến đấu. Nhưng là nó có một nhược điểm trí mạng.” Corrine thấp giọng, “Có một thời gian, tâm tình của họ dễ không thể khống chế được. Đây là một giai đoạn dài, chiến sĩ cần rất lâu để học cách hoàn toàn khống chế tâm tình của mình.”

Corrine hiển nhiên vẫn chưa hoàn toàn vượt qua giai đoạn này. Ở bên Corrine gần năm năm, Iven cũng không phát hiện. Không biết là y hiểu Corrine quá ít, hay là Corrine che dấu quá tốt.

“Cho nên chuyện tối hôm qua, không liên quan đến cậu.” Corrine nói, “Iven, xin lỗi.”

Iven mất một lúc để tiêu hóa hết lời Corrine nói. Đây đối đế quốc mà nói, hẳn là cơ mật cấp cao. Tướng quân anh dũng vô địch đế quốc, không chỉ là thần tượng của toàn bộ đế quốc, cũng có thể tạo uy hiếp đối với địch quốc — đế quốc Cady.

“Tôi xin thề, lời anh vừa nói, tôi sẽ không tiết lộ cho bất kỳ ai.” Iven nghiêm túc nói xong, cúi đầu nhìn Ryan, “Bảo bối, chuyện vừa nghe được, không thể nói cho bất kỳ ai khác.”

Ryan nghiêm túc gật đầu.

Iven đứng lên: “Thời gian cũng không còn sớm, anh sớm nghỉ ngơi một chút.”

Corrine nhìn Iven thật sâu: “Những lời này trước đó, tôi là thật tâm. Iven, tôi mong cậu có thể hoàn thành ước mơ của chính mình.”

Iven mỉm cười: “Cảm ơn, nhưng tôi nghĩ tôi có lẽ nên học cái căn bản một chút, giáo viên của Sibia thích hợp với tôi hơn.” Iven nói xong, liền nắm tay Ryan ra ngoài. Corrine không nói gì, chỉ là nhìn hai người kia ra ngoài, sau đó biến mất khỏi tầm mắt của mình.

Iven đi rồi, Corrine chậm rãi nằm về trên giường. Hắn có một giấc mơ dài. Tình cảnh trong mộng gián đoạn. Giấc mơ bắt đầu từ mười năm trước, trong mơ có rất nhiều người. Iven, phu nhân Margaret, Harry, còn có Seri... Hắn và Seri là bạn tốt, nhưng cả đế quốc gần như không có mấy người biết.

Corrine nhắm mắt lại, mang vẻ uể oải nhàn nhạt.

“Này, đừng giả chết!” Seri vẻ mặt ghét bỏ nói.

Corrine mở mắt ra, mặt không thay đổi nhìn hắn một cái. Seri hừ lạnh một tiếng, từ trong lòng lấy ra một bình thuốc plastic, ném cho Corrine.

— ❧ —

41. Chương 41: Xảo Ngộ

Iven lựa chọn trở về Sibia. Lúc đến Corrine tới cửa đón y, lúc đi, hai cha con hai tay đều đầy hành lý. Nhóc con kéo rương hành lý nhỏ của mình, một tay nắm tay Iven. Ryan không hỏi vì sao, chỉ là ngoan ngoãn ở bên cạnh y.

Lúc tới cửa quân bộ, bọn họ liền bị chặn lại, thủ vệ một thân quân trang tra hỏi bọn họ một phen. Iven trả lời từng câu.

“Tôi cần gọi cho tướng quân Corrine xác nhận một chút.” Thủ vệ nói.

Iven đã gửi đơn từ chức cho Corrine, thế nhưng vẫn không nhận được trả lời của Corrine. Thủ vệ nói xong, liền đi tới một bên gọi điện thoại, Iven đứng tại cửa chờ. Thủ vệ đột nhiên đi tới, đưa điện thoại cho Iven. Iven do dự chốc lát, vẫn là nhận lấy điện thoại.

“Iven.” Thanh âm của Corrine từ bên kia truyền tới, “Cậu muốn rời đi?”

“Đúng vậy.” Iven kiên định nói.

Bên kia đột nhiên yên lặng, trầm mặc hồi lâu, Corrine mới lên tiếng: “Tôi tôn trọng chọn lựa của cậu.”

Sau khi Corrine cúp máy, thủ vệ trở về, mở cửa lớn cho bọn họ. Đi ra quân bộ, Iven nhìn không được xoay người quay đầu nhìn thoáng qua, tòa nhà quân bộ ẩn trong rừng cây rậm rạp, lá cây che đi một phần tường xám tro, nhìn xa xa, chỉ thấy được một đường viền uy nghiêm. Đây cũng là trung tâm đế sự, trụ cột cường đại của đế quốc. Người có thể tiến vào quân bộ đều rất xuất sắc, mà y, vẫn không đủ tư cách. Y không muốn dựa vào áy náy hay là yêu thích của Corrine để lưu lại.

Chỉ là... Nhìn nhóc con bên người, Iven buông hành lý xuống, ôm Ryan vào trong lòng, sau đó hôn lên trán nó.

“Bảo bối, ba ba xin lỗi con.” Iven thấp giọng nói. Y tự mình quyết định, liền muốn nhóc con đi theo y.

Ryan trên mặt có chút mơ màng, thế nhưng nó có thể cảm giác được Iven đang áy náy, Ryan vươn tay sờ sờ mặt Iven: “Ba ba, chúng ta không phải có thể nhìn thấy chú Byrnes sao?”

Iven gật đầu.

Lúc bọn họ trở về, Byrnes đang khoanh tay đứng ở cửa, nhìn Iven dọn hành lý đến thờ hồng học cũng không bắt đầu hỗ trợ, mà nhân nhả đi theo sau y, thế nhưng khóe miệng lại hơi nhếch lên, thoát nhìn tâm tình không tệ.

“Chú Byrnes! Không được lười biếng!” Ryan chạy theo sau Iven, nhìn bộ dạng Iven mệt mỏi, hướng Byrnes rống lớn một tiếng.

Byrnes vuốt tay, đi tới, nhận lấy một rương hành lý trong tay Iven.

“Iven, cậu đã làm sai việc gì sao? Sao lại bị đuổi ra?” Byrnes thanh âm lạnh lạnh nói.

Iven chăm chú đối phó hành lý trong tay, cả tòa nhà bị cúp điện, thậm chí thang máy cũng không dùng được, vì thế những hành lý này chỉ có thể cố gắng khiêng.

“Tớ rất hưởng thụ thú vui dọn nhà.” Iven nói.

Byrnes nghĩ chuyện cười này tuyệt không buồn cười, trong ánh mắt lộ ra chút lo lắng: “Iven, cậu có khỏe không? Có phải Corrine đã làm gì cậu?”

“Byrnes, tớ nghĩ tớ sinh ảo giác.” Iven nói, “Byrnes, Corrine nói hấn thích tớ.” Y có đối Byrnes có tình nghĩa đặc biệt, trong những ngày chờ đợi dài đằng đặc, vị tiên sinh này cùng y trải qua những ngày khó xử đó. Ở trước mặt Byrnes, có mấy thứ y mới có thể nói ra.

“Corrine hình như có chút không bình thường? Tôi nhớ rõ năm năm, cậu tới y viện kiểm tra, hấn cũng chưa từng đi với cậu.” Byrnes nói, trong thanh âm mang theo một chút giễu cợt.

“Có chút sai lầm.”

Ryan đi ở phía trước tò mò quay đầu nhìn thoáng qua, Iven không nói gì thêm. Về tới nơi quen thuộc, Iven dọn dẹp phòng một phen, Ryan ngồi xồm trước ngăn tủ, đem hành lý của mình từng cái từng cái cất trở lại.

“Cuộc phẫu thuật của Ryan sắp tới rồi đi.” Byrnes đột nhiên hỏi.

Iven gật đầu: “Còn hai tháng.” Thời điểm sắp đến, tâm tình Iven cực kỳ phức tạp. Chỉ cần qua khỏi phẫu thuật này, Ryan có thể going như những đứa trẻ khác, khỏe mạnh lớn lên, cho nên Iven có chút mong đợi. Thế nhưng trong mong chờ còn có chút bất an mơ hồ. Iven nỗ lực bỏ chút bất an này ra khỏi đầu.

“Iven, để ăn mừng cậu trở về, không bằng tối nay cậu làm cơm đi.” Byrnes tựa như đột nhiên nghĩ đến một ý kiến hay, sung sướng nói.

Iven còn chưa đáp ứng, Byrnes lại chuẩn bị đứng lên, khởi động xe đưa Ryan đi siêu thị mua đồ. Cho nên khi Iven dọn dẹp xong, trong bếp đã chất đầy thức ăn. Không biết Byrnes nói gì với Ryan, Ryan mặc tạp dề nhỏ vào, cũng nhao nhao muốn thử.

Byrnes gọi điện thoại mời khách, phu nhân Mary gần đây lại bận rộn, cho nên hấn chỉ mời James đến.

“Không thể nhìn thấy phu nhân Mary, thật đáng tiếc.” Byrnes tiếc nuối nói, trên mặt lại không có vẻ khổ sở. Chỉ Ryan có chút thất vọng.

Thức ăn Byrnes mua đều là thứ y thích. Thầm nhủ trong lòng vị tiên sinh này đã giúp đỡ, vì thế Iven không vạch trần hấn, mà vào bếp, bận rộn.

Một bữa cơm Iven mất hai giờ làm xong, y vừa bưng tất cả đồ ăn vào phòng khách, chuông cửa đột nhiên vang lên. Byrnes lúc này đột nhiên rụt rè đứng lên, để Ryan đi mở cửa.

Ryan từ trên ghế nhảy xuống, nhón chân lên mở cửa, nhìn người đứng ngoài cửa, nhóc con đột nhiên há to miệng, ngạc nhiên nhìn người bên ngoài.

“Chú Daniel!” Qua hồi lâu, Ryan mới phát ra âm thanh, sau mười lăm phút, nó liền nhào tới, nhào thẳng vào lòng Daniel.

Daniel vươn tay, ôm một đoàn mềm mềm vào lòng, mặt không thay đổi xoa xoa. Iven cũng nhìn thấy Daniel, biểu hiện của y tốt hơn Ryan một chút, thế nhưng cũng sững sốt một chút, sau đó mỉm cười. Daniel nhìn Iven, mắt cũng lóe lóe. Bọn họ đã rất lâu không gặp, lâu đến tựa như đã qua rất nhiều năm.

Daniel buông Ryan xuống, sau đó cho Iven một cái ôm thật to.

“Daniel, rất vui được gặp cậu.”

“Tôi cũng vậy.”

Iven thêm một bộ chén đĩa. Byrnes và James nói chuyện, Daniel lại chăm chú nhìn Iven. Iven bị hấn nhìn có chút không được tự nhiên.

“Cậu sao lại đến thành Oss?” Iven hỏi.

“Công tác học tập.” Daniel trả lời có chút mơ hồ.

“Định ở bao lâu?”

“Năm đi, công việc cần.” Daniel nhìn Iven, ánh mắt có chút phức tạp, có vài lời nuốt xuống, vẫn không có nói ra.

Iven lại trở về Sibia, y ngày đó một lần nữa đến báo cáo, Aldrich tiên sinh nhìn chăm chăm Iven một lúc lâu, sau đó từ lật trong một đồng hồ sơ hồi lâu, mới xác nhận Iven là học trò của mình.

Ryan ở bên ngoài chơi mệt mỏi, liền đem đầu bu lại, đôi mắt xanh thắm nhìn chăm chăm vào trong. Aldrich vội vã vui vẻ đi tới, kéo Ryan đi chơi với ông.

Iven trở về, Arthur vui vẻ nhất, tuy rằng cậu ta cực lực xụ mặt làm ra một bộ khinh thường, thế nhưng hai mắt lóe sáng bán đứng cậu ta. Bài tập cần hai người cùng làm của Arthur đã xếp thành một đồng thật cao, nếu không hoàn thành cậu ta sẽ rút môn chính.

Mới vừa tiến vào Sibia, Iven vừa muốn dung nhập vào cuộc sống ở trường, vừa học tập tri thức đã có chút quên, cho nên trong những học sinh thiên tài này, biểu hiện cũng không tính là xuất sắc, sự hiện hữu của y vẫn rất yếu. Theo thời gian trôi qua, ưu thế của Iven dần dần bày ra. Y chăm chỉ, cẩn thận, năng lực lĩnh ngộ mạnh, vài lần khảo nghiệm, thành tích đều cực kỳ ưu tú, dần dần cũng kéo đến chú ý của những người khác.

Nhìn mình không người hỏi thăm, đối tượng hợp tác đột nhiên được rất nhiều người vây ở giữa, buồn bực nhất đó là Arthur. Cũng may Iven vẫn chọn hợp tác với cậu, tâm tình của Arthur tốt hơn chút, bạn của cậu những phương diện khác không ra sao, ánh mắt cũng không tệ lắm.

**

Phụ nhân Margaret là một nữ nhân thành công, bà sinh ra trong nhà quý tộc hạng hai, dựa vào bề ngoài và thông minh của mình tiến vào gia tộc quý tộc hàng đầu duy nhất của đế quốc, gia tộc Gris. Sinh hạ người thừa kế duy nhất, sau khi chồng mất, vị nữ sĩ cường thế này một mình dựng lại toàn bộ gia tộc Gris, mà con trai duy nhất của bà, lại là tướng quân đế quốc, người được tổng thống coi trọng nhất.

“Thân ái, tên nhóc kia đã có thể học nói, hôm qua còn gọi tớ là bà nội.” Bạn rất tốt của phụ nhân Margaret, phụ nhân Andina cười nói, trong thanh âm mang vẻ đắc ý khó kiềm chế.

Trên mặt phụ nhân Margaret vẫn đang lộ vẻ nụ cười khóe léo, thế nhưng trong lòng lại có tâm tình u sầu, nếu như phân tích tỉ mỉ mà nói, u sầu này chắc là do kị. Margaret nhìn tên nhóc đang vẫy tay trong tay phụ nhân Andina, chợt đứng lên, nỗ lực duy trì nụ cười nói: “Thân ái, tớ phải về trước. Buổi tối Corrine sẽ trở về dùng cơm.”

Margaret sờ sờ đầu đứa nhỏ, liền xoay người rời đi. Ai cũng không biết một tháng trước, bà và Corrine cãi nhau một trận, sau đó liền chiến tranh lạnh. Hai người là mẹ con, có đôi khi cố chấp giống nhau.

Phu nhân Margaret không biết sao lại biến thành như vậy. Bà không nghĩ ra, năm năm trước, Corrine rõ ràng là thích Harry, tại sao vẫn không kết hôn?

Phu nhân Margaret không trực tiếp về nhà, mà là để tài xế lái xe đến trung tâm thành Oss, Margaret xuống xe, liền chậm chậm đi dạo trên đường phố phồn hoa. Trên đường người đến người đi, Margaret có chút không yên lòng. Đột nhiên, ánh mắt của bà đột nhiên bị hấp dẫn.

Cách một tầng kính, đứa nhỏ đang ghé vào bên cạnh bàn, biểu tình trên mặt rất chăm chú lại rầu rĩ.

Bà vốn là rất thích trẻ con, thế nhưng dần dần, trẻ con thành cái gai trong lòng bà. Chỉ cần thấy được những đứa bé kia, bà sẽ nghĩ tới chính mình, nghĩ đến Corrine vẫn không chịu kết hôn.

Thế nhưng đứa trẻ trước mắt khả ái đến đáng sợ, Margaret theo bản năng đi tới, đứa nhỏ vẫn như trước chuyên chú nhìn chằm chằm bánh ngọt, cái miệng nhỏ nhắn thì thăm nói gì đó.

“Tiểu bảo bối, cháu muốn ăn bánh sao?” Margaret cẩn thận hỏi, trên mặt bày một nụ cười rất ôn nhu.

Đứa nhỏ kia nghe được thanh âm, cũng xoay người, thấy phu nhân Margaret, liền lộ ra một nụ cười ngọt ngào.

Phu nhân Margaret đột nhiên cảm thấy trong lòng có một dòng nước ấm chảy qua, loại cảm giác này hoàn toàn xa lạ, Margaret đột nhiên kích động, muốn ôm đứa nhỏ kia vào trong lòng.

“Cháu đang chọn bánh, bánh hình tiểu bạch thỏ rất đẹp, nhưng bánh hình gấu con thoát nhìn rất ngon.” Đứa nhỏ kia rầu rĩ nói.

Ánh mắt của phu nhân Margaret rơi vào hai cái bánh: “Vậy hai cái đều mua.”

“Không ăn hết, sẽ lãng phí, ba ba sẽ mắng cháu.” Đứa nhỏ kia nằm úp sấp trở lại, tiếp tục nhìn bánh.

Margaret không rời đi, mà đứng bên người nhóc, nhìn nó rầu rĩ.

“Ryan.”

Đứa nhỏ kia đột nhiên quay đầu, nhìn về phía thanh âm kia phát ra, cặp mắt hơi nheo lại, vui vẻ gọi một tiếng: “Ba ba!”

“Iven.” Margaret kinh ngạc nói. Bà nhìn thấy Iven, lại nhìn Ryan một chút, ánh mắt lưu chuyển giữa bọn họ.

Iven nhìn thấy phu nhân Margaret, trên đầu bà đội nón che nắng, lúc này Iven không nhận ra bà. Lúc này nhìn bà đứng bên người Ryan, Iven không khỏi khẩn trương. Ánh nắng hôm nay cũng không quá mạnh, trong không khí xen lẫn gió mát, thế nhưng Iven lại cảm giác lòng bàn tay mình toát mồ hôi.

“Phu nhân.” Iven cười nói.

“Thân ái, không nghĩ tới cứ nhiên lại gặp con chỗ này, tiểu bảo bối này... Là con của con sao?” Margaret kinh ngạc nói.

Iven cười cười, không trả lời. Nhóc con tuy thông minh, thế nhưng cũng nhìn không ra gút mắt giữa người lớn. Ryan đi tới, kéo tay Iven tới trước tủ kính.

“Ba ba, cục cưng muốn cái bánh hình tiểu bạch thỏ này.”

“Phu nhân, xin lỗi.”

Iven dẫn Ryan vào tiệm, trả tiền, đóng gói xong, lúc đi ra, phu nhân Margaret vẫn đứng ở đó.

“Iven, ngồi với ta một chút đi.” Margaret nói.

Iven nhìn đồng hồ: “Phu nhân...” Đối với vị nữ sĩ này, ngoại trừ có chút bất ngờ, y vẫn rất tôn trọng bà. Thế nhưng hiện tại, lòng Iven có chút loạn, thăm nghĩ đến Ryan về.

“Iven, tiểu bảo bối này là chuyện gì?” Margaret trực tiếp hỏi.

Iven bế Ryan lên, có chút cảnh giác nói: “Đây là con của con, nhưng không liên quan đến gia tộc Gris.”

Margaret nhìn Ryan thật kỹ, đứa nhỏ Iven ôm trong lòng, cũng quay đầu nhìn thoáng qua. Chỉ là không có cái loại thân mật ban đầu, lúc này cũng có vẻ cảnh giác.

Biểu hiện của đứa nhỏ kia khiến phu nhân Margaret trong lòng có chút không vui. Margaret thu hồi ngữ khí chất vấn, mỉm cười, muốn sờ sờ mặt Ryan. Iven lui về sau, tay của Margaret liền rơi giữa không trung.

“Iven, ta gần đây rất phiền não.” Margaret thu tay về, lộ vẻ khổ não. Phu nhân Margaret đang tỏ ra yếu kém.

“Mở rộng lòng sẽ tốt hơn.” Iven có lệ địa an ủi, “Phu nhân, hết sức xin lỗi, chúng ta lần sau trò chuyện tiếp đi.” Iven nói xong liền dẫn Ryan vội vã rời đi.

Margaret không nhúc nhích đứng tại chỗ, ánh mắt thẳng tắp nhìn chăm chăm bóng lưng đi xa.

Iven trực tiếp dẫn Ryan về nhà. Iven có chút bất an, Ryan cũng nhìn ra. Ryan kéo tay áo của Iven, có chút lo lắng nói: “Ba ba...”

Iven nhìn Ryan, ổn định tinh thần, sờ đầu Ryan, miễn cưỡng mỉm cười ôn hòa.

Chuyện y sợ nhất đã xảy ra. Nếu như có thể, y muốn hiện tại liền dẫn Ryan rời đi. Thế nhưng Iven nhìn xuống kích động, y đầu tiên muốn Ryan bình an, sau đó mới có thể nghĩ đến những chuyện khác. Iven ngồi trên ghế, cả người đều có chút sốt ruột.

Ryan lấy bánh ngọt ra khỏi hộp, sau đó bỏ lên bàn, đốt một cây nến.

“Ba ba, sinh nhật vui vẻ.” Trong ánh nến, khuôn mặt nhỏ nhắn của Ryan cũng nhuộm một tầng quang huy.

— ❧ —

42. Chương 42: Chân Tướng

Giữa vũ trụ xa xôi có vô số tinh cầu, thế nhưng chân chính thích hợp cho nhân loại sống chỉ có hai tinh cầu nguyên thủy lớn và vài tinh cầu nhân tạo nhỏ. Đế quốc Cady thành lập sớm hơn đế quốc Oss rất nhiều, lúc đế quốc Oss thành lập, đế quốc Cady đã phát triển trở thành đế quốc khá cường thịnh. Quân chủ của đế quốc Cady là người hiếu chiến, đế quốc Oss vừa mới hình thành đối với bọn họ mà nói tựa như cùng một khối thịt lớn, vì thế mấy trăm năm qua, chiến tranh giữa vũ trụ không ngừng diễn ra.

Gen biến dị xuất hiện đối với đế quốc Oss mà nói là một tin vui. Gen là một thứ rất quan trọng lại đóng vai trò trụ cột, ở thời đại cơ giáp trở thành vũ khí chiến tranh chủ yếu, gen gần như quyết định năng lực chiến đấu.

Corrine cơ hồ vừa sinh ra đã được định sẵn bồi dưỡng thành chiến sĩ cơ giáp, thời điểm hần nhập học rất sớm, bởi ưu thế của gen, hần học nhanh hơn những người khác. Tướng quân trẻ tuổi vừa mới thành niên đã ra chiến trường, đồng thời sau trận đại chiến đầu tiên, thanh danh đã truyền xa. Đế quốc Cady bắt đầu cổ kị.

Quân bộ thành Oss.

Phòng hội nghị lớn kín mít, tất cả mọi người ngồi nghiêm chỉnh, toàn bộ tin tức được chiếu trên màn hình lớn rất rõ ràng.

Toàn bộ tin tức chiếu lên một tinh cầu mini màu xanh dương, bên ngoài còn quần một tầng ánh sáng xanh nhạt. Tinh cầu Syswill, được xưng là tinh cầu bảo vệ đế quốc, là tuyến phòng vệ đạo thứ nhất của đế quốc.

“Mấy ngày trước đây vệ tinh giám sát phát hiện một vật thể bay không xác định đáp xuống tỉnh cầu Syswill, kiểm tra vết tích cây cỏ bị nghiền ép, vật thể bay này đến từ hai nghìn năm ánh sáng bên ngoài.”

“Có phải ‘rác vũ trụ’ trôi trong vũ trụ mấy trăm năm không?”

“Nếu như là ‘rác’, như vậy sẽ không biến mất không hình không bóng.”

“Thế nhưng cách tỉnh cầu Cady chỉ có một nghìn năm ánh sáng.”

“Đó là khoảng cách theo đường thẳng, trong vũ trụ bay thẳng hoàn toàn không có khả năng.”

Trong phòng hội nghị bắt đầu tranh luận. Corrine vẫn nhắm mắt lại, nghe tiếng tranh luận này, đột nhiên mở hai mắt ra: “Mở video của vệ tinh giám sát A5 ra.”

Vệ tinh hàng A là vệ tinh nhân tạo của tỉnh cầu Syswill, tốc độ góc đi vòng của bọn họ và tốc độ của tỉnh cầu Syswill là đều nhau. Từ trong video mà xem, căn cứ vào tầng lực cản khí quyển và vận tốc gió đối với ảnh hưởng của phi hành khí ảnh hưởng, có thể nhận định vị trí của vệ tinh A5 ứng với vị trí phi hành khí tiến nhập tầng khí quyển, theo dõi rõ ràng nhất.

Toàn bộ tin tức được chiếu lên bỗng nhiên chuyển, điều chỉnh thời gian, từ từ trong bầu trời đột nhiên xuất hiện một chấm đen, chấm đen càng ngày càng gần, phóng lớn chỉ trong nháy mắt. Video tái hiện, sau đó thả chậm tốc độ. Corrine chợt đứng thẳng người: “Là đế quốc Cady!”

Sắc mặt của mọi người nhất thời nghiêm túc. Lần chiến tranh trước là mười lăm năm, kết quả đế quốc Oss thắng hiểm, hai đế quốc hòa bình mười lăm năm, thế cục tựa hồ khẩn trương.

Corrine là người cuối cùng rời đi, hần trở về phòng làm việc, gửi cho tổng thống đế quốc một phong bưu kiện.

Làm quan tùy hành của Corrine, Kach hầu như thời thời khắc khắc ở bên cạnh hần, cảm nhận rất rõ biến hóa của Corrine. Nếu như nói mấy ngày trước, Corrine vẫn là một con sư tử nóng nảy, kháng cự như một con thú bị nhốt, như vậy hiện tại, con sư tử kia đột nhiên an tĩnh lại.

“Tướng quân, tiểu thư Angela muốn gặp ngài.” Kach thấp giọng nói.

Đang nhắm mắt dưỡng thần, Corrine mở mắt, nhìn Kach: “Để cô ấy vào.”

Angela một thân trang phục nghiêm túc, tóc buộc thật cao, bốt xinh đẹp, lại giỏi giang hơn.

“Tướng quân Corrine.” Angela hơi cúi người, sau đó ngồi xuống đối diện Corrine.

Angela nhìn thẳng vào Corrine, Corrine cũng nhìn về phía cô, hai người liên đối diện như vậy hồi lâu.

Angela nở nụ cười: “Tướng quân Corrine, chúc mừng ngài.”

“Chúc mừng tôi thành công chấp nhận bản thân bị vứt bỏ sao?” Corrine cười nói, trong ánh mắt xanh thẳm lộ ra một tia u quang.

Angela vuốt tay: “Chỉ ít nhiệm vụ của tôi cũng hoàn thành.”

Corrine đưa tay nhu nhu huyết thái dương, mắt hơi nheo lại, hít một hơi thật sâu. Angela đứng lên tạm biệt.

Cuộc sống của Corrine trở nên cực kỳ có quy luật. Trong thời gian nhất định xử lý xong công việc, về đến nhà, hần sẽ tiến hành huấn luyện thể năng, sau đó xem báo. Trong khoảng thời gian này, Corrine suy nghĩ rất nhiều. Hần bắt đầu loại bỏ ký ức từ mười năm trước, sau đó toàn thân bắt đầu phát lạnh.

Corrine học được cách dùng lý tính phân tích phần tình cảm kia, sau đó mới hiểu được bản thân rốt cuộc đang làm gì với Iven. Hần hầu như không cách nào tưởng tượng được, tâm tình của Iven khi nhìn đến hiệp ước ly hôn. Hần nhớ lại lần gặp mặt cuối năm năm trước, Iven đến tận cùng là ôm hy vọng thể nào mà tới, y thấy mình và Harry cùng một chỗ... Là hần từng bước một đẩy Iven ra khỏi cuộc sống của hần, hần và Iven trở nên càng ngày càng xa, cho tới nỗi bây giờ gần như khó có thể vẫn hồi.

Tự làm tự chịu, thế nhưng hần sẽ không từ bỏ.

Magaret từ sớm đã bắt đầu liên tục gọi tới. Corrine chỉ là nhìn thoáng qua, liền để di động ở chế độ yên lặng, ném vào trong ngăn kéo. Buổi tối lấy ra, bên trên báo có mấy trăm cuộc gọi nhỡ. Phu nhân Margaret cố chấp đến nỗi gần như phát điên.

Nguyên nhân Margaret có thể uy hiếp được Corrine có thật nhiều, nhưng mà quan trọng nhất là bởi vì, bà là mẹ của hắn. Thế nhưng lúc này, bà đã chạm đến ranh giới cuối cùng của hắn, vì thế Corrine sẽ không thỏa hiệp nữa.

Lúc xử lý xong công việc cuối cùng, trời bên ngoài lại đã bắt đầu chuyển tối. Corrine mặc áo khoác, đi ra quân bộ. Kach lái xe.

“Tướng quân, đi ra ngoài dùng cơm hay là trực tiếp về nhà?” Kach hỏi.

Ánh mắt của Corrine nhìn ra ngoài cửa sổ, bóng đêm dần dần đậm, ánh đèn đường có chút lạnh lẽo.

“Đi một vòng rồi trở về đi.” Corrine nói.

Kach hiểu ý, lái xe về hướng trung tâm thành Oss, sau đó đỗ dưới một căn nhà. Corrine nhắm mắt tựa trong xe, hắn không nhìn ra phía ngoài.

Buổi tối ở thành Oss thật ra lại rất an tĩnh, thành phố này vẫn giữ thói quan thời chiến tranh, đến tối, tất cả mọi người sẽ về nhà, bởi vì nơi đó là chỗ an toàn nhất. Bởi vì an tĩnh, cho nên mọi thứ phía ngoài đều nghe được rất rõ ràng. Đột ngột tiếng bước chân trong bóng đêm vang lên, Corrine quay đầu nhìn lại, nhìn một lớn một nhỏ từ xa đi tới.

Ryan và nam nhân đáng ghét kia.

Hắn nhìn hai thân ảnh bước vào nhà, sau đó biến mất, ngay cả tiếng bước chân cũng không còn. Corrine đột nhiên cảm thấy có chút áp lực: “Về nhà đi.”

Xe khởi động, đi qua con đường thật dài, cuối cùng dừng lại trước biệt thự của Corrine. Corrine nhìn biệt thự sáng đèn, nhin không được nhú mi.

Lúc Corrine mở cửa, liền thấy phu nhân Margaret ngồi bên trong. Phu nhân Margaret ăn mặc chỉnh tề, cũng không biết đã ngồi đó bao lâu.

“Ta gọi cho con vài lần.” Margaret nói.

“Công việc bận quá, không nghe được.” Corrine hời hợt nói, hiển nhiên không muốn nói với bà.

“Corrine, có một số việc ta cũng không phải muốn ép con.” Margaret nói, lộ ra vẻ yếu thế, “Corrine, con đối Harry, rốt cuộc là như thế nào?”

“Kế hoạch cũng không thể nói lên tất cả. Con đối với hắn Harry cũng không phải là yêu, Harry cũng không thích con, vì thế chúng con sẽ không kết hôn.”

“Vậy con đối Iven thì sao?” Phu nhân Margaret đột nhiên chuyển đề tài.

Corrine sững sốt một chút, sắc mặt trở nên nghiêm túc. Hắn ngồi xuống ghế sa lon, ngón tay nhẹ nhàng gõ mặt bàn, phát ra thanh âm có tiết tấu. Trên mặt của phu nhân Margaret đột nhiên mang chút mong chờ. Bà sớm đã cảm giác được gì đó, từ năm năm trước, lúc Iven rời đi, bà đã phát hiện biến hóa của Corrine. Thế nhưng đó là lựa chọn của Corrine, bà tôn trọng quyết định của hắn, hậu quả cũng phải tự hắn gánh chịu. Bà vốn quên cái thay đổi này, bởi vì mục tiêu rõ ràng của bà, bà muốn Corrine kết hôn, sau đó sinh con nối dõi. Đối với quá trình này, bà cũng không phải quá lưu ý. Thế nhưng hiện tại, bà bắt đầu nhớ lại những chi tiết kia, đột nhiên có chút chờ mong Corrine đối Iven có cảm tình.

“Con thích Iven.” Corrine nói, sắc mặt nghiêm túc trước nay chưa từng có.

Phu nhân Margaret đột nhiên mỉm cười: “Ta hôm nay đã tìm Harry nói qua, ý của cậu ấy ta hiểu, ta sẽ không ép cậu ấy nghỉ học nữa. Corrine, có một tin tốt muốn nói cho con.”

Margaret từ trong bao lấy ra một tờ văn kiện, sau đó đưa cho Corrine.

Corrine nghi ngờ nhận lấy tờ giấy trong tay Margaret, lúc mở ra trang thứ hai, sắc mặt Corrine chợt thay đổi, lực đạo nắm tờ giấy kia tựa hồ hơi lớn, khớp xương hiện cả ra.

Corrine không biết làm sao để hình dung tâm tình của mình lúc đó. Nếu như dùng khiếp sợ hay là kinh hãi để hình dung, đều có vẻ ảm đạm vô lực. Corrine gắt gao nhìn chăm chăm tờ giấy kia, tựa hồ muốn nhai thủng tờ giấy kia. Qua hồi lâu, hần mới đứng dậy, đi về phía cửa sổ. Hần mở cửa, gió nhẹ chạm rãn thổi vào, xen lẫn hương thơm của lan tử la.

Một bên biệt thự là vườn hoa nhỏ, nằm ngoài, Corrine để nông dân chuyên trồng hoa trồng đầy lan tử la ở đó. Hôm nay, mảng lớn lan tử la nở rộ, tạo thành một biển màu tím.

**

Aldrich đúng là một tiểu lão đầu có thiên phú, đặc biệt là phương thức dạy học, không thể lĩnh ngộ chỉ cảm thấy không ừ ừ cạc cạc, sau một ngày lĩnh ngộ, sẽ tiến bộ rất nhanh. Thứ Iven học được ở Sibia và thứ y học được ở Cyperlise hoàn toàn khác nhau. Cyperlise chú trọng tri thức truyền thống, mà Sibia lại có hiểu biết riêng biệt, là một loại năng lực lĩnh ngộ. Tiến tu là một loại nâng cao đối với kiến thức truyền thống.

Lúc tiến tu không có quy định thời gian, chỉ cần qua được kỳ thi tốt nghiệp, thì có thể kết thúc khóa trình. Thế nhưng tốt nghiệp tiến tu đối với học sinh ngành chỉ đạo chiến đấu mà nói, chỉ là một bắt đầu, bọn họ cần phải hợp tác với chiến sĩ cơ giáp. Chỉ có chiến sĩ có sức chiến đấu cấp A mới cần chỉ đạo chiến đấu, sau khi hợp tác, được đề quốc công nhận, thì có thể vào bộ đội tác chiến.

Mục tiêu của Iven là có thể tiến vào bộ đội tác chiến.

Nhưng mà gần đây, Iven có chút không yên lòng, Aldrich cũng nhìn ra. Tiểu lão đầu tựa hồ rất cục nhớ rõ Iven, điều này khiến Iven có chút thụ sủng nhược kinh. Có người nói học sinh khiến Aldrich nhớ kỹ đều là người được ông công nhận, thế nhưng đến nay, lác đác không có mấy người.

Aldrich rầu rĩ hồi lâu, rốt cục lưu luyến không rời mà buông tay đang nắm Ryan ra. Ryan từ trên ghế nhảy xuống, đi tới trước mặt Iven. Iven đang xem sách, thấy Ryan đang nhìn mình, Iven đột nhiên quyết định.

Iven nắm tay Ryan đến phòng nghỉ. Sắc mặt Iven rất nghiêm túc, nhóc con ngồi trên ghế nhỏ, cũng ngồi nghiêm chỉnh.

Iven đưa tay ra sờ mặt Ryan, Ryan hít một hơi, khuôn mặt nhỏ nhắn, bắt chước tiếng ếch kêu, kêu hai tiếng.

Iven bị nó chọc cười.

Nhóc con cũng cười theo, mắt vui vẻ híp lại. Iven ôm Ryan vào trong ngực, chỉ có ôm như vậy, y mới có cảm giác an toàn.

“Ryan, ba ba có mấy lời muốn nói với con.” Iven nói. Chuyện quá khứ y không muốn đề cập, vì thế Ryan đến nay không biết chuyện của một người cha khác.

Nhóc con thẳng người, nghiêm mặt nói: “Ba ba, người nói đi.”

Iven nhắm mắt lại, đem những chuyện đã qua đều hồi tưởng một lần. Ryan còn nhỏ, ân oán giữa người lớn với nhau không nên để đứa nhỏ gánh chịu, thế nhưng đứa nhỏ cũng không cần hoàn toàn không biết gì cả. Iven cũng không phải nói ra toàn bộ, mà là chọn một số việc y nghĩ Ryan có thể biết đến, nói một lần.

Nhóc con chăm chú nghe, sau khi Iven nói xong, trong lòng đột nhiên có chút lo sợ bất an, lo âu nhìn Ryan. Mi tâm của nhóc nhăn lại. Iven có áy náy với Ryan, y cố chấp muốn một mình nuôi lớn đứa nhỏ, lại thiếu thời gian làm bạn với nó. Bởi vì rất nhiều nguyên nhân, Ryan phải đi theo y.

Nhóc con đột nhiên xoay người, ôm lấy cổ Iven, đầu tựa trên vai Iven.

“Ba ba, Ryan là một đứa trẻ hư.” Thanh âm của nhóc rất thấp, gần từng chữ.

Iven trên mặt hiện lên vẻ kinh ngạc.

“Cục cưng sẽ đái dầm, cục cưng ăn rất nhiều, cục cưng còn có thể sinh bệnh, cục cưng khiến ba ba lo lắng.” Ryan tựa hồ nhớ kỹ mà nói. Đây tựa hồ ghi tạc thật sâu vào nội tâm y, nhóc con nói rất nhanh, mỗi chữ mỗi câu, trật tự rõ ràng.

Ryan là một đứa trẻ có tâm tư nhạy cảm, nó còn quá nhỏ, không hiểu được đi phỏng đoán tâm tư của người lớn, thế nhưng nó học được cách phỏng đoán tâm tình của người khác, phỏng đoán hỉ nộ ái ố của người khác. Ryan như vậy, Iven cũng không phải thấy thoải mái, mà thấy lòng chua xót. Đứa nhỏ của y hẳn là vô ưu vô lự mà lớn lên, không nên trưởng thành quá sớm như vậy. Đây là thất trách của y.

Iven mắt mở to. Khi y hoàn toàn tuyệt vọng với mối tình đơn phương, y không khóc; khi y một mình sinh hạ Ryan, cô độc không ai giúp, y cũng không khóc; lúc có kết quả chẩn đoán bệnh của Ryan, y cũng không khóc. Thế nhưng hiện tại, Iven đột nhiên cảm thấy nước mắt từ khóe mắt chậm rãi rơi xuống.

Ryan từ trong lòng Iven chui ra, thẳng người, vươn tay nhỏ từng chút từng chút lau đi nước mắt nơi khóe mắt Iven.

“Ba ba, người vĩnh viễn không nên bỏ rơi Ryan, Ryan cũng vĩnh viễn không sẽ rời ba ba.”

“Người ba ba thích, Ryan cũng thích; người ba ba không thích, Ryan cũng không thích.” Ryan nghiêm túc nói, tựa hồ đang hứa hẹn.

“Ba ba, người đừng khóc, nếu không cục cưng cũng muốn khóc.” Nhóc con đột nhiên bĩu môi.

Iven ngửa đầu, tựa hồ đem nước mắt chảy ngược vào, lúc cúi đầu, trên mặt đã nở nụ cười. Iven khẽ cười ra tiếng, ôm thật chặt lấy Ryan.

— ❧ —

43. Chương 43: Gặp Lại

Iven và Daniel quen biết nhau cũng sắp được một năm rồi, thế nhưng nghiêm túc nghĩ lại, Iven phát hiện, mình cũng không biết rõ hắn. Bác sĩ của y viện trung ương Klims, năm nay 33 tuổi, mắc chứng cơ mặt tê liệt, nam nhân trong lòng có chút cô độc. Đây là toàn bộ hiểu biết của Iven về Daniel. Dòng họ cùng gia đình của Daniel, Iven hoàn toàn không biết gì cả. Bởi vì đây là việc riêng của Daniel, vì thế Daniel cũng không nói gì, Iven cũng không hỏi.

Daniel nói đến thành Oss vì công tác học tập, nhưng là thời gian rảnh của hắn tựa hồ rất nhiều, hắn thường xuyên đến tìm Ryan, lúc Iven đến trường, Daniel sẽ dẫn nó ra ngoài chơi. Ryan muốn ăn, Daniel dẫn nó vào một số bữa tiệc, nhóc kia rất vui vẻ, mỗi lần đều như những đứa trẻ quý tộc, mặc tiểu tây trang, khuôn mặt nhỏ nhắn, ngẩng cao đầu nhỏ, khí thế mười phần, không ai chú ý sẽ đối thứ mình thích ăn chảy nước miếng. Ryan nhớ kỹ mùi vị đó, lúc sau trở lại sẽ để Iven làm cho nó ăn.

Một bác sĩ đến từ y viện trung ương Klims, sao lại tham gia yến hội quý tộc thành Oss, Iven thế nào cũng không nghĩ ra. Nhưng nhìn một lớn một nhỏ thân mật như vậy, Iven cũng liền tùy bọn hắn đi.

Có một số chuyện phải đến chung quy cũng sẽ đến. Đó là một cuối tuần, Iven dẫn Ryan cùng đi dạo mua sắm, định mua chút y phục mùa thu cho nhóc. Iven chọn một áo ghi lê màu đen. Ryan mặc áo T-shirt hoạt hình bên trong, hợp với ghi lê màu đen, do khả ái nhóc liền trở nên đẹp trai hơn rất nhiều. Ryan hiển nhiên rất thích y phục của mình, đứng trước gương soi. Nhìn bộ dạng đom đống của nhóc, Iven nhin không cười.

Lúc này, Iven nhận được điện thoại của phu nhân Margaret, thanh âm phía bên kia có vẻ mừng rỡ khó nén. Margaret muốn gặp y, còn nhắn vài lần muốn y dẫn Ryan theo. Iven cúp máy, cúi đầu nhìn Ryan, Ryan tự có cảm giác, cũng ngẩng đầu, ánh mắt xanh thẳm nhìn chằm chằm Iven, khóe miệng kéo ra một đường cung, hiển nhiên rất vui vẻ.

Iven trả tiền, liền dẫn Ryan rời khỏi cửa tiệm. Vừa mới ra tới cửa, một chiếc xe liền dừng trước mặt bọn họ.

“Xin hỏi là Winston tiên sinh và Ryan tiểu thiếu gia sao? Là phu nhân Margaret gọi tới đón các ngài.” Tài xế nói.

Iven ôm Ryan ngồi xuống, Ryan tò mò nhìn Iven, hiển nhiên có chút mê muội. Trước kia lúc giải thích cho Ryan, Iven cũng không nhắc đến phu nhân Margaret. Cái nhìn của Iven đối với Margaret cực kỳ phức tạp, vị nữ sĩ này ở cuộc đời của y để lại một nét đậm, hầu như thay đổi cả cuộc đời y. Năm năm, vị nữ sĩ này vẫn đối tốt với y, thế nhưng lúc ly hôn, bà hoàn toàn đứng về phía Corrine, lý trí khiến lòng người lạnh lẽo. Iven kính trọng bà, thế nhưng cũng không thích bà.

Iven nói sơ với Ryan một lần, nhóc kia gật đầu, biểu thị mình biết rồi.

Phu nhân Margaret vẫn sống một mình. Phía nam thành Oss là một mảnh trang viên cùng biệt thự phục cổ, quý tộc thành Oss sống ở đây rất nhiều. Xe lái qua con đường an tĩnh, sau đó tiến vào con đường đá xanh, một bên đường đá trồng đầy cây cỏ thơm ngát, bên còn lại là bãi cỏ, đi tới nữa, lại là một bồn nước, xe vòng qua bồn nước kia, ngừng lại trước một biệt thự ba tầng. Phía bên phải biệt thự phía là sân lớn, bên trong trồng đầy đủ các loại cây ăn quả.

Ryan ghé vào trên người Iven, tò mò nhìn bên ngoài.

Iven nắm tay Ryan xuống xe, phu nhân Margaret vốn đứng ở cửa rất nhanh liền đi tới, trên khuôn mặt đoan trang treo đầy ý cười. Ánh mắt của Margaret rơi trên người Ryan, khuôn mặt nhỏ nhắn còn chưa hoàn toàn mất đi vẻ trẻ con phúng phính, hai mắt xanh thẳm, lông mi thật dài, đôi môi thật mỏng, nhóc con đang núp phía sau Iven, nhìn bà một cái, liền thu hồi ánh mắt.

“Iven.” Margaret vui vẻ nói, “Ryan, mau vào đi.”

Margaret muốn đến nắm tay Ryan, Ryan cố chấp cầm tay Iven. Iven sờ sờ đầu Ryan, Ryan mới buông lỏng y ra. Margaret ôm Ryan vào trong ngực. Hông của nhóc thẳng tắp, có chút không tình nguyện. Phu nhân Margaret chỉ coi như nó sợ người lạ, hoàn toàn đắm chìm trong vui sướng.

Vào biệt thự, thì có người hầu bày ra các loại đồ ăn, Margaret vẫn không muốn buông Ryan, Ryan lúc đầu còn rất nhu thuận, lúc sau bắt đầu cau mày, lấy ánh mắt cự tuyệt nhìn Iven. Iven ngồi trên ghế sa lon, thành một người bị văng về. Margaret mở gói đồ ăn vặt dinh dưỡng, đưa cho Ryan. Ryan cắn một miếng, chậm rãi ăn.

“Ăn ngon không?”

“Không ngon như ba ba làm.”

“Phu nhân, Ryan có chút nặng, ngài để nó xuống đây đi.” Iven nói.

Margaret sửng sốt một chút, sau đó vội vàng đem nhóc đặt trên ghế sa lon. Quần gia đưa lên một hộp gỗ cao chừng 2 m, Margaret gật đầu, quần gia mở ra, bên trong cư nhiên lại là một cơ giáp nhỏ cơ.

Ryan thích nhất chính là cơ giáp nhỏ, món quà của Margaret quả thực rất hợp ý của nó. Thế nhưng mắt của Ryan cũng chỉ là sáng lên một cái, nó an tĩnh ngồi bên cạnh Iven, môi mím chặt, không có bất kỳ biểu hiện yêu thích nào. Margaret có chút thất vọng.

“Ryan bảo bối, không thích cái này sao?”

Ánh mắt xanh thẳm của Ryan nhìn chằm chằm Margaret, sau đó vươn tay ôm lấy Iven. Margaret rốt cục đặt lực chú ý trên người Iven.

“Iven, mấy năm này khổ cực con, một mình nuôi đứa nhỏ.”

Nhóc con bắt đầu không an tĩnh, đầu chui vào trong lòng Iven, cầm lấy nút áo của Iven chơi tiếp.

“Ryan rất ngoan, cũng không có gì cực khổ.” Iven thần nhiên nói, “Phu nhân, ngài muốn nói gì.”

“Iven, năm đó con mang thai, vì sao không nói cho ta?” Margaret hỏi, trong thanh âm mang theo một tia trách cứ.

Iven trên mặt nhàn nhạt cười, thanh âm rất bình tĩnh: “Lúc phát hiện, con và Corrine đã ly hôn, người cải tạo gen cũng đã sinh ra. Lúc này, phu nhân, ngài nghĩ thích hợp sao?”

Margaret dĩ nhiên á khẩu không trả lời được. Khi đó, Harry đã tỉnh lại. Độ xứng đôi của gen giữa cậu ta và Corrine thậm chí cao hơn Iven rất nhiều, hơn nữa Corrine rõ ràng thích Harry hơn. Khi đó, bà căn bản không có nghĩ tới việc muốn giữ Iven lại.

Ánh mắt Margaret vội vã rơi vào trên người Ryan, phát hiện nhóc đang chơi rất vui, tựa hồ căn bản không có nghe được bọn họ đang nói cái gì, cũng có thể là bởi vì tuổi còn quá nhỏ căn bản cũng không hiểu rõ. Margaret đột nhiên sợ Ryan biết những chuyện kia, nếu như nhóc con đã biết...

“Andre, mang Ryan tiểu thiếu gia đi ra ngoài một chút, ven bờ sông nuôi tám con mực đến từ Doxile, mang tiểu thiếu gia đi xem đi.” Margaret nói với quản gia.

Quản gia đi tới trước mặt Iven, cung kính đưa ra một tay.

“Ryan, cùng Andre gia gia đi xem một chút đi.” Iven nói.

Nhóc con rút cục thả nút áo của Iven, từ trên ghế salon nhảy xuống, kéo tay quản gia, đi ra ngoài.

“Iven, con định làm thế nào? Ryan là đứa nhỏ nhà Gris, cho nên ta mong nó có thể trở về. Nhà Gris sẽ cho nó giáo dục tốt nhất. Ta đến viện nghiên cứu để quốc kiểm tra qua, đẳng cấp gen của nó cũng là biến dị, tương lai nó sẽ giống như cha nó, thành anh hùng vì đế quốc. Cho nên, Iven, ta mong con có thể cùng Corrine phục hôn.”

Iven nở nụ cười: “Phu nhân, con sẽ không phục hôn với Corrine. Năm đó con đáp ứng ngài, là vì con thích Corrine, thế nhưng hiện tại, con đã không còn tình cảm với hân. Phu nhân, con muốn tùy hứng một lần, không muốn miễn cưỡng bản thân.”

Margaret cau mày lại: “Iven, biểu hiện của con đây là ích kỷ.”

Iven nghĩ, cho dù là ích kỷ, y cũng sẽ không phục hôn với Corrine. Y muốn có cuộc sống thuộc về mình, nếu như trở lại quá khứ, cái này sẽ trở thành một cơn ác mộng. Có một số thứ bị quên lãng, nhưng cũng không có nghĩa là không tồn tại. Vết thương tồn tại, có thể vấy kết, thế nhưng lúc bị xé mở, vẫn là máu chảy ròng ròng.

Nhưng Ryan là của y... Tya Iven theo bản năng nắm chặt.

“Phu nhân, con sẽ không phục hôn với Corrine. Thế nhưng Ryan, nó đã bốn tuổi, có thể tự đưa ra lựa chọn của mình.”

Iven biết, sự lựa chọn của nó, kỳ thực đây là lựa chọn của Ryan. Đây chỉ là một cái cơ của y, ứng phó với thủ đoạn của Margaret. Bởi vì Margaret không biết Ryan có bao nhiêu ý lại vào Iven.

Mọi người ích kỷ, Iven làm cái quyết định ích kỷ này, áy náy duy nhất đó là Ryan.

Lúc Ryan trở lại, chơi đến đầu đầy mồ hôi. Tay nhỏ bé của nó nắm lại, tiến tới trước mặt Iven. Iven lấy khăn từng chút từng chút lau mồ hôi trên mặt nó. Nhóc con vươn tay đặt trên đùi Iven, hai mắt lóe sáng, mang vẻ thần bí.

Nhóc con đột nhiên mở tay ra, trong lòng bàn tay của nó có một tảng đá lớn chừng ngón cái đủ mọi màu sắc, cực kỳ đẹp.

“Ba ba, tặng cho người!”

Phu nhân Margaret trầm mặc ngồi một bên, nhìn hành động của hai cha con, loại thân mật khẩn khít này khiến bà ý thức được, có thể sự tình phức tạp hơn bà tưởng.

“Ryan, có thấy tám con mực không, thích không?” Margaret cười híp mắt hỏi.

Ryan lúc này mới nhìn về phía Margaret, mắt hơi nheo lại, tựa hồ ở chăm chú tự hỏi: “Thoạt nhìn không thể ăn, đen thui à.”

Margaret: “... Ryan thích ăn cái gì?”

Ryan đột nhiên nhào vào trong lòng Iven, không nói gì thêm.

“Iven, buổi trưa liền lưu lại ăn cơm đi.” Margaret nói.

Lúc sau, Ryan vẫn bồi bên người Iven, nó đâu cũng không đi. Bữa trưa rất phong phú, nhóc con vùi trong lòng Iven, chỉ là nhàn nhạt nhìn thoáng qua. Margaret cho rằng Ryan chỉ là đối đồ ăn cảm thấy không quá hứng thú, thế nhưng Iven biết, Ryan là một tiểu tham ăn.

Y gấp một số món Ryan, đặt trong chén của Ryan, nhóc con liền vui sướng ăn. Bữa trưa ăn được phân nửa, bên ngoài đột nhiên vang lên tiếng xe.

Iven quay đầu nhìn lại, cửa vẫn mở, lúc này có một người. Corrine mặc tây trang màu đen, tóc vàng có chút rối, tựa như đến rất vội vàng. Ánh mắt của Corrine đầu tiên là rơi trên người Iven, sau đó chậm rãi chuyển đến trên người Ryan. Ryan chỉ là ngẩng đầu nhìn, sau đó cúi đầu tiếp tục đang ăn cơm.

— ❧ —

44. Chương 44: Lấy Lòng

Cảm giác làm cha rất kỳ diệu. Một đứa nhỏ như vậy, ánh mắt ngây thơ, nhìn mình như vậy, đôi mắt trong suốt tựa như mắt trời nhỏ, chiếu sáng một thế giới. Đó là cảm giác huyết mạch tương liên.

Khi biết Ryan là con của mình, Corrine cảm thấy như ở trong tuyệt cảnh xuất hiện một con đường, con thú bị nhốt rốt cuộc tìm được lối thoát. Ryan là con của hắn và Iven, chỉ cần nghĩ như vậy, sẽ có một cảm giác ấm áp. Cảm giác này rất vi diệu, hoàn toàn không thể dùng từ nào để hình dung.

Corrine đứng ở cửa một hồi, liền đi về phía bàn ăn. Ánh mắt của hắn đầu tiên là rơi trên người Iven, thanh niên mặc sơ mi màu trắng, an tĩnh ngồi ở kia, cả người đều lộ ra khí chất văn nhã. An tĩnh, ôn hòa, khiến người say mê. Corrine chuyển đến nhóc con dựa trên người Iven, có chút tham lam nhìn chăm chăm Ryan, từ lần đầu hắn gặp Ryan, hắn liền rất thích nhóc con nhu thuận khả ái này. Hắn muốn ôm nhóc vào lòng, muốn nhóc làm nũng với hắn, muốn nhóc gọi hắn một tiếng ‘cha’ ... Ryan vẫn cúi đầu, không nhìn hắn. Corrine biết đứa bé này, ngoan ngoãn lễ phép, cho dù là đối với người xa lạ, cũng sẽ lễ phép chào hỏi. Thế nhưng bây giờ lại hờ hững với hắn, Corrine đã nhận ra gì đó, nghĩ qua những chuyện kia, Corrine đột nhiên cảm thấy trong lòng ghen lại.

Ánh mắt của Corrine một lần nữa rơi vào người Iven, giây phút kia, trong đầu của hắn hiện lên rất nhiều câu, hắn muốn hỏi Iven tại sao phải nói dối, hắn muốn hỏi chuyện của Ryan, thế nhưng đến cuối cùng, hắn cái gì cũng không nói, chỉ là nhàn nhạt lên tiếng chào hỏi.

“Gần đây có khỏe không?”

Iven gật đầu, cũng có lệ hỏi lại: “Thân thể của anh tốt hơn chút nào chưa?”

“Chỉ là bệnh nhỏ, nghỉ ngơi một chút thì tốt rồi.” Corrine hơi hột nói, ánh mắt rơi vào người Ryan, cơ hồ cẩn thận gọi một tiếng, “Ryan.”

Ryan lúc này mới ngẩng đầu lên nhìn hắn, chỉ là trước đây lúc Ryan nhìn hắn, mắt đều là lóe sáng, bây giờ Ryan, ngẩng mặt, thấp giọng lên tiếng.

Corrine nhíu mày, thế nhưng ánh mắt vẫn đặt trên người nhóc con, nhìn cái miệng nhỏ của nhóc ăn, gương mặt phồng lên, khẽ động động tựa như một chú chuột nhỏ. Nhóc kia ăn rất ngon.

Margaret gấp vào chén của Ryan rất nhiều thức ăn, thế nhưng nhóc chỉ ăn đồ Iven gấp cho. Quân gia đứng một bên nghiêm túc quan sát, nhớ kỹ món Ryan thích ăn.

Sau khi ăn cơm xong, Margaret liền dẫn Ryan đi dạo trong biệt thự một vòng. Phu nhân Margaret đã sớm chuẩn bị, bà thậm chí trang trí xong cả phòng, tường trong phòng dán đầy giấy hoa, ra giường và chăn đều là in hình hoạt hình, trên đất trải một tấm thảm, để ngừa đứa nhỏ ngã xuống. Cả phòng đều là vì đứa nhỏ dọn dẹp, trang hoàng lại. Phu nhân Margaret dẫn Ryan đi xem một vòng, Ryan vẫn phụng phịu đi theo bên người bà, khuôn mặt không tình nguyện.

“Iven, không bằng các con ở lại đi, lớn như vậy, ta một mình ở đây cũng có chút tịch mịch.” Margaret mở miệng nói.

Iven bắt đầu có chút không nhận được, y lần đầu tiên cảm thấy vị nữ sĩ này phiền toái.

“Phu nhân, xin lỗi, chúng con cần phải trở về.”

Ryan nhào tới trong lòng Iven, từ trong lòng Iven chui ra ngoài, nhìn Margaret. Margaret nhú mi, bà nhớ đến thỏa thuận vừa rồi với Iven, vì thế cười nhìn Ryan: “Tiểu bảo bối, ở lại với bà nội được không?”

“Trong nhà trồng hoa nhỏ.” Ryan nói, “Cháu phải về nhà chăm sóc.”

“Ta cho người đem hoa tới, nơi này có chú làm vườn, bọn họ sẽ giúp cháu.” Margaret cười híp mắt nói.

“Cháu phải đi về xem chú Byrnes.” Con người của Ryan chuyển vòng.

Corrine vẫn đứng một bên, không nói gì. Hắn đương nhiên hy vọng Iven và Ryan có thể lưu lại, thế nhưng hắn cũng biết Iven hận hắn bao nhiêu. Đây là một tình huống xấu hổ. Sau khi trải qua mừng rỡ như điên lúc trước, Corrine đã tỉnh táo lại. Hắn sợ Iven cách hắn càng lúc càng xa.

“Tôi đưa hai người về.” Corrine nói.

Iven tính tình tốt, thế nhưng lúc này cũng không nhận được: “Phu nhân, gặp lại.”

Margaret ngồi trong phòng khách, ánh mắt nhìn theo thân ảnh nho nhỏ đi xa: “Andre, điều tra mấy thứ thiếu gia thích, sau đó hẹn trước với bác sĩ Mullis.”

“Được, phu nhân. Thế nhưng bác sĩ Mullis không ở thành Oss, có lẽ phải tháng sau mới về.”

Corrine tự mình lái xe đưa bọn họ về nhà. Có lẽ là bởi vì chơi nửa ngày, Ryan hơi mệt một chút, liền nằm ngủ trong lòng Iven. Trên người nhóc đắp một cái mền, một đoàn nho nhỏ, hô hấp phập phồng. Iven vẫn cúi thấp đầu, ánh mắt ôn hòa nhìn Ryan.

Corrine quay đầu nhìn thoáng qua, đột nhiên cảm thấy có cảm giác ám áp không rõ. Thế nhưng nghĩ đến chuyện giữa hắn và Iven, trong lòng Corrine liền nhuộm một tầng tối tăm.

Iven tỉnh lại, nhìn ra ngoài cửa sổ, chợt nhận ra bọn họ đã đến nhà. Corrine xuống xe mở cửa, sau đó đưa tay muốn ôm Ryan, nhưng lại bị Iven tránh. Corrine có chút xấu hổ thu tay về.

“Cảm ơn.” Iven nói. Sau đó không nhìn hắn lấy một cái, ôm Ryan đi vào. Corrine vẫn đi theo sau y, vào cửa lớn, vào thang máy, Iven rút cục quay đầu lại nhìn hắn một cái.

“Vì sao lại theo tôi?”

“Iven, Ryan là con của chúng ta.” Corrine nói.

“Thì sao?” Iven thản nhiên nói.

Corrine sững sốt một chút, đúng vậy, thì sao. Tròn năm năm, hắn đến tận bây giờ mới biết đứa bé này tồn tại, năm năm, hắn không biết sự hiện hữu của nó, không hoàn thành trách nhiệm của một người cha, cũng không có cho nó bất cứ tình yêu nào của một người cha. Iven đã không còn yêu hắn, tất cả đã qua, thời gian không thể trở lại. Corrine đột nhiên cảm giác vô lực.

“Iven...” Corrine trong đầu hiện lên rất nhiều đoạn ký ức, Ryan bốn tuổi, đứa bé này đến chắc là năm năm trước, khi đó... Sắc mặt Corrine chợt thay đổi, “Năm năm trước lần cuối cậu tìm tôi, có phải muốn nói chuyện đứa nhỏ không?”

“Đúng vậy, thế nhưng sau lại thấy, tựa hồ không thích hợp.” Iven hơi hột nói, nói xong liền ôm Ryan vào thang máy.

Corrine ngốc lảng tại chỗ, sắc mặt trở nên hết sức khó coi. Năm năm trước, hắn đã làm cái gì chứ? Lần gặp cuối, hắn thậm chí không cho Iven cơ hội nói ra sự thật, liền trở mặt nhìn Iven bước ra khỏi cuộc sống của hắn. Càng nực cười hơn, khi đó hắn cảm thấy bản thân đã vút được một thứ phiền phức. Mỗi người đều vì sai lầm của mình mà gánh chịu hậu quả.

**

Vừa đến cuối tuần, trong nhà Iven sẽ trở nên náo nhiệt. Tài nấu nướng của Iven khiến Byrnes ăn một lần liền khó quên, thứ khiến Byrnes khó quên còn có James, cho nên sáng sớm thứ bảy, ba người sẽ tụ tập tại nhà Iven.

Byrnes, James, còn có Daniel.

James và Daniel vẫn là bạn tốt, cho nên hai người trò chuyện với nhau. Byrnes như người bị vứt bỏ, ánh mắt oán niệm nhìn James và Daniel. Thấy hai người kia trò chuyện vui vẻ, Byrnes sẽ lấy sách bản thân cất kỹ, còn biết kéo Ryan, hai người lớn tiếng đọc, ý đồ muốn cắt ngang đối thoại của hai người kia.

Iven ở trong bếp làm cơm, mùi thơm bay ra ngoài. Daniel cũng vào bếp, ở một bên hỗ trợ rửa rau.

“Byrnes để ý James.” Iven vừa thái rau, vừa nói. Kỹ thuật thái rau của Iven rất tốt, từng sợi được thái rất đều.

“James còn nhớ người kia.” Daniel nói.

“Người kia là ai?” Iven có chút hiếu kỳ.

“Một nam nhân rất đẹp, hắn chủ động theo đuổi James. James vốn có ý định kết hôn với hắn, thế nhưng hắn đột nhiên biến mất.” Daniel nói.

Iven nhìn ra ngoài, nhìn James giận điên lên với Byrnes, không khỏi có chút lo lắng cho phương thức theo đuổi đặc biệt như người điên của người bạn này.

Bữa trưa rất phong phú, thế nhưng bữa trưa còn chưa bắt đầu, đột nhiên có một khách không mời mà đến. Corrine mặc đồ bình thường, đứng ở cửa. Vóc người Corrine rất đẹp, cho dù mặc đồ bình thường, cũng toát ra khí chất.

Byrnes và Daniel đều biết chuyện của Iven và Corrine, bọn họ đồng dạng không chào đón Corrine, cho nên liền không để ý đến hắn. James lộ vẻ tò mò: “Tướng quân Corrine!”

Byrnes xít tới: “Không nên chỉ nhìn bề ngoài, hắn cũng không phải người tốt lành gì.” Đối lấy một cái trừng mắt của James.

Corrine nhìn phòng khách náo nhiệt, Ryan thì được Daniel ôm trong ngực, đang cùng Daniel chơi rất vui vẻ. Lúc Ryan ở chung với hắn chưa từng có lộ vẻ vui vẻ như vậy.

Corrine rõ ràng không được hoan nghênh, thế nhưng hắn vẫn mặt dày đi vào, trực tiếp ngồi vào chỗ trống. Đối việc đột nhiên xuất hiện một vị thần tôn quý, Iven cũng không tận lực chiêu cố.

Bởi có thêm Corrine, bữa cơm có chút áp lực. Corrine vài lần muốn ôm Ryan, nhưng đều bị Daniel chặn lại. Sau khi cơm nước xong xuôi, Ryan liền ngồi trên ghế sa lon chơi xếp hình, Corrine đi tới, cùng chơi với nó. Ở trước mặt Corrine, Ryan vẫn giương khuôn mặt nhỏ nhắn. Corrine hỗ trợ, nhóc kia hừ nhẹ một tiếng, nhưng vẫn nghiêm túc nhìn.

Cảm thấy sự tồn tại của Corrine quá mạnh mẽ, mấy người bạn cùng nhau cáo từ. Iven đưa bọn họ tới cửa, sắc mặt của Daniel cũng không dễ nhìn, sau khi James và Byrnes rời đi, Daniel vẫn đứng tại chỗ như trước, mặt không thay đổi nhìn Iven. Ánh mắt của Daniel rất nghiêm túc, cũng rất phức tạp, thấy Iven có chút không được tự nhiên.

“Daniel...” Iven gọi một tiếng.

“Hắn đã biết?”

Iven lộ ra một vẻ mặt bất đắc dĩ.

“Iven... Vậy anh sẽ phục hôn với hắn sao?”

“Làm sao có thể?” Iven khẽ cười nói.

Chờ thân ảnh của Daniel biến mất, Iven mới xoay người, liền phát hiện Corrine đang ngồi trên ghế sa lon nhìn hắn, trong đôi mắt xanh thẳm hiện lên một tia u quang. Ryan đang chăm chú chơi, vẫn duy trì khoảng

cách nhất định với Corrine. Iven đi vào bếp, Corrine cũng đi theo vào. Nam nhân tựa ở cửa bếp, hai tay khoanh lại, ánh mắt lại thẳng tắp rơi vào người Iven. Iven bị hấn nhìn không được tự nhiên, rốt cục quay đầu nhìn hấn một cái.

“Corrine, anh và phu nhân Margaret thường đến đã khiến cuộc sống của tôi và Ryan trở nên phức tạp.” Iven nói.

Corrine sững sốt một chút: “Xin lỗi.”

Sau đó, số lần Corrine đến giảm đi rất nhiều. Bởi vì quan hệ người thân tồn tại, Iven không thể trực tiếp cự tuyệt bọn họ đến. Nếu như không phải vì phẫu thuật của Ryan, Iven thậm chí muốn rời thành Oss một thời gian.

**

Aldrich tiên sinh tìm y nói chuyện. Lúc Iven gõ cửa đi vào, chỉ thấy tiểu lão đầu mặc áo ba lỗ màu vàng, ngồi trên ghế đung đưa. Tiểu lão đầu chơi rất thích ý.

“Aldrich tiên sinh.” Iven gọi.

Trò chơi bị cắt ngang, tiểu lão đầu trừng Iven. Iven vô tội nhìn ông. Aldrich vuốt tay, sau đó ném một phần tư liệu cho Iven.

Aldrich tiên sinh ngoại trừ trí nhớ kém, tính cách cổ chấp, còn có một đặc điểm, đó chính là cực kỳ bao che khuyết điểm. Ông nhận Iven, cho nên Iven là một người được ông bao che khuyết điểm.

“Ba tháng sau có một kỳ thi tốt nghiệp, ta thay cậu ghi danh.” Aldrich phụng phịu, trong thanh âm có chút đắc ý dào dạt.

Iven đầu tiên là vô cùng kinh ngạc, tuy rằng kỳ thi tốt nghiệp không có hạn chế thời gian học tập, thế nhưng học sinh giỏi cỡ nào đi nữa đều sẽ chọn tham gia tốt nghiệp một năm sau. (Thi tốt nghiệp này, bất cứ học sinh học được bao lâu đều có thể thi.)

“Tôi nhập học mới nửa năm.” Iven tuy muốn nhanh chóng tham gia kỳ thi, thế nhưng y hiểu rõ bản thân, cho dù y cố gắng hơn nữa, nửa năm vẫn có chút không đủ.

Aldrich trừng y, khinh thường nói: “Đám lão già chấm thi kia đều ngu xuẩn hồ đồ, căn bản không phải vấn đề. Ngược lại ta đã thay cậu báo danh, ta mặc kệ.”

Nhìn tiểu lão đầu mang theo tức giận tiếp tục chuyển vòng, Iven đã hiểu được chút ít tính cách của ông, y biết Aldrich là có ý tốt, lúc này đang vì y không cảm kích sinh hờn dỗi. Iven nín cười nói: “Cảm ơn ngài!”

Aldrich nghiêm mặt một chút, hừ một tiếng, sau đó từ trên ghế nhảy xuống, vào phòng thực nghiệm.

Di động của Iven đột nhiên vang lên, lúc di động được kết nối, sắc mặt Iven chợt thay đổi, trên người đột nhiên nổi lên một lãnh ý, tim bắt đầu đập hoảng loạn. Bên kia điện thoại truyền đến tiếng khóc của Ryan, nhóc con khóc tê tâm liệt phế! Iven rất ít nghe thấy Ryan khóc hết sức như thế, lần trước nghe tiếng khóc như thế là lúc Ryan ba tuổi, bởi vì món quà Iven tặng cho nó bị vỡ.

— ❧ —

45. Chương 45: Nguy Hiểm

Sáng hôm nay, lúc y dẫn Ryan ra cửa, liền gặp Andre chờ ở cửa. Ryan hấn là ở chỗ Margaret, sao lại khóc thảm như vậy?

“Bảo bối, con đang ở đâu?” Iven dè xuống tâm tình hốt hoảng, hỏi.

Nghe được thanh âm của Iven, tiếng khóc bên kia nhỏ đi một chút, Ryan khóc thút thít, giọng khàn khàn vang lên: “Ba ba... Mau tới đón cục cưng...”

“Bảo bối, ở nơi nào?” Nghe tiếng khóc kia, lòng Iven thút chặt, liền vội vàng hỏi.

Ryan thút thít báo địa điểm, lúc điện thoại treo, tiếng khóc tựa hồ lại lớn hơn. Iven vội vàng phản ứng, chỗ đó là trang viên của Margaret. Iven thậm chí ngay cả chào tạm biệt cũng không kịp chào, nhanh chóng lao xuống lầu, đón một chiếc xe, liền phóng đến trang viên của Margaret.

Xe dừng trước trang viên, Iven thậm chí không quan tâm đến lễ phép, trực tiếp xông tới. Toàn bộ trang viên đều rất an tĩnh, Andre đứng trong đại sảnh, cung kính khom người chào Iven: “Winston tiên sinh, tiểu thiếu gia ở tầng hai.”

Iven nhanh chóng lên tầng hai, lúc đến tầng hai, y liền nghe được tiếng khóc nức nở, đẩy cánh cửa kia, chỉ thấy Ryan cuộn thành một đoàn, nằm lý trên giường, ra giường hoạt hoạ đều bị nhấn, khuôn mặt nhỏ nhắn của nhóc có chút tái nhợt, trên mặt ướt đầm nước mắt, trên giường ướt một vũng (nước mắt thôi). Phu nhân Margaret đứng một bên, chân tay có chút luống cuống. Margaret muốn đến gần, nhóc kia liền gạt bà ra. Sắc mặt của Margaret khó coi đến lợi hại.

Iven vội vã đi tới, Ryan thấy Iven, liền xông tới, cả người đều rúc vào trong lòng Iven.

“Ba ba!” Nhóc khóc nức nở kêu lên.

Iven tính tình ôn hòa, thế nhưng Ryan là bảo bối trong lòng y, lúc này thấy bộ dạng của nó như vậy, tim đều đau quặn, tức giận trong lòng cũng từ từ dâng lên. Y mặt không thay đổi nhìn chằm chằm Margaret, lạnh lùng nói: “Phu nhân, đây là chuyện gì?”

Mặt Margaret đen lại, đứng ở đó không nói gì. Nữ hầu đi theo bên người Margaret mở miệng: “Lúc tiểu thiếu gia ngủ trưa thức dậy, muốn tìm ngài, không tìm được ngài liền khóc lên.”

Iven hồ nghi nhìn vào Margaret. Nhóc con rất ngoan ngoãn, trước đây lúc theo phu nhân Mary, chưa từng có nháo như vậy.

Margaret bị ánh mắt hoài nghi của Iven nhìn chằm chằm có chút không được tự nhiên. Bà đi tới, nhìn nhóc con vùi trong lòng Iven, nhẹ giọng gọi: “Ryan...”

Ryan xoay đầu nhỏ, đưa gáy về phía bà. Nhóc con lại bĩu môi, lại muốn bắt đầu khóc. Iven vội vã lui về sau hai bước, mặt dán lên mặt nhóc, nhóc con mới ngừng khóc.

“Phu nhân, xin ngài nói cho tôi biết, Ryan rốt cuộc tại sao lại khóc?” Iven tiếp tục hỏi.

“Iven, con hoài nghi ta làm cái gì với Ryan sao? Ryan là cháu trai ruột của ta, là người thừa kế của gia tộc Gris, ta có thể làm gì nó chứ?” Margaret lạnh lùng nói.

“Phu nhân, Ryan điều không phải người thừa kế của gia tộc Gris!” Iven lạnh mặt nói, một bên giúp nhóc con lau nước mắt. Ryan đỏ mắt, môi đều cắn nát, khê động động, khiến người nhìn thấy hết sức đau lòng.

Margaret hơi híp mắt lại, thanh âm cũng cường ngạnh: “Ryan trong người chảy dòng máu của gia tộc Gris, đương nhiên là người thừa kế của gia tộc Gris!”

Iven không muốn nói thêm, ôm Ryan liền ra ngoài, vừa đi vừa nói: “Phu nhân, Ryan theo ngài, ta vốn hy vọng nó sẽ thật vui vẻ, thế nhưng hiện tại lại thành dạng này. Ta lo lắng để Ryan theo ngài, sau này cũng mong ngài đừng tới tìm Ryan nữa.”

Margaret chưa từng có thấy qua bộ dạng Iven cường ngạnh như vật, sững sờ tại chỗ. Nhóc con vẫn núp ở trong ngực y, thậm chí không có ngẩng đầu nhìn bà một cái.

“Phu nhân.” Lão quản gia lo âu gọi một tiếng.

Margaret hít sâu một hơi, khôi phục bộ dáng bình thường: “Dọn căn phòng, hẹn được bác sĩ chưa?”

“Bác sĩ Mullis một tháng sau trở lại thành Oss, hẹn ngày hai.” Andre nói.

Margaret gật đầu: “Đến lúc đó để tiểu thiếu gia làm kiểm tra toàn thân, mấy ngày này trước hết không cần đi tìm nó.”

Iven ôm Ryan đi thẳng ra khỏi trang viên, lúc ra khỏi trang viên thời gian, Ryan đột nhiên đưa đầu nhỏ ra ngoài, hai tay ôm cổ Iven, trừng thật to mắt đỏ lên nhìn Iven.

“Bảo bối, xảy ra chuyện gì?”

Nhóc con chợt nhào tới, đặt đầu trên vai Iven, cọ cọ tựa như đang lấy lòng.

“Bảo bối, con có ý?” Iven hỏi.

Nhóc con lăm bầm nói hai tiếng, không nói gì.

“Bảo bối?” Thanh âm của Iven nghiêm túc lại.

“Cục cưng muốn tìm ba ba, thế nhưng bà ta không cho.” Ryan thấp giọng nói, “Bà ta còn nói xấu ba ba. Bà ta nói ba ba không thể nuôi tốt cục cưng.”

Iven vẫn luôn rất tôn trọng phu nhân Margaret, thế nhưng y nghĩ không ra bà sẽ nói với Ryan những lời này. Phu nhân Margaret biết y sẽ không phục hôn với Corrine, cho nên đổi sang khuyên bảo Ryan sao? Bà chưa từng nghĩ tới Ryan đối với hần mà nói có ý nghĩa như thế nào. Y vĩnh viễn sẽ không đem Ryan tặng cho người khác. Iven vươn tay sờ sờ đầu Ryan: “Sau này đừng khóc lợi hại như vậy, ba ba vừa nãy đều bị hù chết.”

“Được nha.” Ryan lên tiếng trả lời, sau đó thúc giục, “Ba ba, mau trở về nhà đi, trời sắp tối rồi, chú Byrnes sẽ chết đói đó.”

Iven ngẩng đầu nhìn, trước mắt là một đồng cỏ xanh rộng lớn, đường xe lại ẩn giữa đồng cỏ xanh. Bởi vì vùng này đều là nơi quý tộc sống, cho nên rất an tĩnh. Iven dẫn Ryan đi tới ven đường, trên đường xe rất ít.

Di động trên tay Ryan đột nhiên vang lên tiếng tí tít, Ryan vươn tay nhỏ ấn xuống một cái, bên kia liền truyền đến thanh âm có chút già nua của Andre.

“Tiểu thiếu gia, các cậu đang ở đâu?”

“Chúng ta ở bên đường.” Iven nói.

“Ngài chờ một chút, tài xế lập tức tới ngay.”

Iven nhìn trước mắt một chiếc xe riêng thỉnh thoảng lái qua, muốn bắt được xe rất khó.

“Được, cảm ơn.”

Vùng này đều là đồng cỏ bát ngát mênh mông, gió nhẹ nhàng thổi qua, trong không khí tựa hồ mơ hồ mang mùi máu tanh, Iven đột nhiên có chút bất an. Iven ôm chặt Ryan hơn. Mùi máu càng lúc càng nặng, trong bụi cỏ đột nhiên nhảy ra một người, thiếu chút nữa đẩy Iven té xuống đất.

Iven miễn cưỡng đứng lại, người nọ cũng không tốt hơn chỗ nào, có lẽ bởi vì thể lực tiêu hao, người nọ trực tiếp ngã trên mặt đất. Chờ khi thấy rõ mặt của người kia, Iven trong lòng cả kinh: “James!”

James mặc sơmi màu trắng, quần áo trên người đã nhuộm đầy máu, đang nằm trong bụi cỏ lớn tiếng thở hổn hển. Iven vội vã đi về trước hai bước, chân James bị thương, một tay của cậu bị chân, máu vẫn không ngừng chảy ra. Thanh niên xinh đẹp trên người dính đầy vết máu, cực kỳ chật vật.

James sao lại xuất hiện ở đây? Tại sao lại bị thương? Là ai làm? Trong lòng Iven liên tục nghi ngờ.

“James!” Iven vọt tới, gọi, một bên lấy di động ra, muốn gọi cấp cứu.

Tiếng nguyên tử bắn xuyên qua, di động trên tay Iven đột nhiên rơi trên mặt đất, từ chỗ James vừa chạy đến, lại có thêm hai người đến. Đó là hai nam nhân cao lớn lại cường tráng, trên mặt tràn đầy sát khí. Iven ôm chặt Ryan vào trong lòng.

Hai người kia nhìn nhau, một người đột nhiên giơ súng nguyên tử lên, hướng về Iven.

Do lòng sinh sợ hãi, Iven đột nhiên cảm thấy toàn thân lạnh ngắt, y cẩn thận nghiêng người sang, che Ryan ở phía sau, tay càng ôm càng chặt, tựa hồ muốn khảm Ryan vào lòng mình. James ở sau lưng Iven đột nhiên ngồi dậy, lảo đảo đứng lên. Lực chú ý của hai người kia bị James hấp dẫn, ánh mắt của bọn họ tựa như đang nhìn con mồi.

“Còn muốn trốn sao?” Một người mở miệng nói.

James lạnh lùng nhìn bọn họ chăm chăm, tựa hồ thôi chống cự, chỉ có Iven nghe được một tiếng. James nói bọn y đi mau. Iven nhìn James, James chậm rãi kéo chân còn chảy máu đi về phía bọn họ.

Súng nguyên tử trong không trung vẽ ra một đường cung hoàn mỹ, liền bắn trúng tay người kia, Iven còn chưa kịp thở phào một cái, chợt nghe tiếng nguyên tử bắn ra. Trong nháy mắt đó, Iven theo bản năng đem cả người Ryan che dưới thân, tay nhỏ của Ryan nắm thật chặt áo của Iven, hai con mắt trừng lớn.

“Ba ba!”

Đây là tiếng kêu cuối cùng Iven nghe được, trong nháy mắt đó, tất cả đều tựa hồ yên tĩnh, lúc này chỉ còn bóng tối vô tận.

Con người khi còn sống, đều phải trải qua sinh tử, lúc sinh ra ngây thơ, lúc chết lại rõ ràng như thế. Iven cũng không muốn chết, Ryan của y còn nhỏ như vậy, y muốn nhìn con mình lớn lên, y muốn ra chiến trường, thực hiện ước mơ của mình.

Lúc Iven tỉnh lại, đập vào mắt là một mảnh tuyết trắng. Tường trắng như tuyết, rèm cửa trắng, ra giường trắng, Iven chuyển động, mới phát hiện sau lưng có chút đau. Súng nguyên tử bắn vào lưng, Iven không biết mấy người đuổi theo James rốt cuộc là ai, nhưng cũng không phải người lương thiện, bọn họ nếu muốn giết người chứng kiến, không cần biết đối phương có vô tội hay không.

Khoa học kỹ thuật phát triển, nhân loại tiến hóa, thọ mệnh dài hơn, thể nhưng ở phương diện khác, tỷ như chức năng tạo máu của cơ thể, tỷ như chức năng đông máu, lại tỷ như phân chia tế bào, vẫn duy trì trạng thái nguyên thủy. Cho nên vết thương khép lại sẽ khôi phục, cũng không phải là chuyện một sớm một chiều. Iven cảm giác được vết thương sau lưng mình còn rất mới, bởi vì khe động sẽ có cảm giác đau đớn.

“Ryan!” Iven hơi chút tỉnh thần, liền vội vàng gọi một tiếng, mới phát hiện thanh âm của mình khàn đến lợi hại.

Iven quay đầu, liền thấy một người ngồi bên cửa sổ. Người kia mặc tây trang màu đen, tây trang có chút nhăn nhúm, ánh tà chiếu trên mặt của hắn, trên mặt anh tuấn lộ ra vẻ uể oải nồng đậm. Hắn vẫn nhắm mắt lại, nghe được tiếng của Iven, đột nhiên mở hai mắt ra, trên mặt hiện lên một tia mừng rỡ.

Corrine đứng lên, đi về phía Iven.

“Ryan?” Iven không hỏi Corrine vì sao ở chỗ này, y hiện tại muốn biết nhất chính là Ryan có an toàn hay không.

“Ryan không có việc gì, nó đang ngủ trong phòng nghỉ. Tối hôm qua nó canh cả đêm, vẫn không chịu đi ngủ.” Corrine nói.

Iven trong nháy mắt thở dài một hơi. Corrine ngồi xuống bên giường, chăm chú nhìn y.

“James đâu?” Iven tiếp tục hỏi.

“Cậu ta bị thương tương đối nặng, bây giờ còn chưa có tỉnh.” Corrine cau mày nói, “Ngày hôm qua tài xế đến tương đối đúng lúc, sau đó gọi điện thoại cho tôi.”

“Cảm ơn...” Iven thấp giọng nói.

Y rất khát nước, môi khô nứt. Corrine xoay người, rót cho Iven một ly nước. Iven đưa tay ra nhận, miệng nhỏ uống. Iven uống xong, Corrine liền nhận lại. Hình thức ở cung như vậy khiến Iven cảm thấy rất không được tự nhiên, y bán nằm trên giường, ánh mắt nhìn ra ngoài cửa sổ.

Những người đó vì sao muốn bắt James? Có lẽ toàn bộ sự thật phải đợi James tỉnh lại mới biết được.

Corrine lẳng lẳng nhìn y, ánh mắt của thanh niên có chút mơ hồ, trên mặt bày ra một thần thái mờ mịt. Iven như vậy, mang vẻ yếu đuối khó tả.

“Iven.” Corrine đột nhiên gọi một tiếng.

Ánh mắt Iven rơi vào trên người Corrine, đó là ánh mắt chuyên chú mà nghiêm túc. Corrine nhẹ nhàng ho khan một tiếng: “Iven, tôi rất lo lắng cho cậu.”

Corrine không có nói sai, khi hắn thấy quần áo của Iven ướt đầm máu, sợ hãi và tức giận cơ hồ nuốt chửng hắn. Vị tiên sinh này có thể đối với người xa lạ nói ra lời ngon tiếng ngọt, thế nhưng đối với Iven, hắn đột nhiên cảm thấy có chút nói không nên lời, mang cảm giác nhục nhã chờ mong cùng bất an.

Iven cũng sững sốt một chút, y quen với cái lạnh lùng của Corrine, quen với tính nóng nảy của hắn, nhưng Corrine như vậy khiến y thấy không quen, thậm chí có chút xấu hổ. Iven không biết trả lời thế nào, chỉ có chút lúng túng mỉm cười.

Ánh mắt của Corrine tối sầm, hắn ngồi bên giường ngồi, đột nhiên cảm thấy một trận ớn lạnh kéo tới. Iven tiếp tục phát ngốc, chợt nghe bên tai truyền đến tiếng hít thở bình ổn, quay đầu, Corrine đã ngủ. Mắt của Corrine có chút đỏ lên, đồng thời dễ dàng ngủ như vậy, không biết đã ngồi canh bao lâu. Ý nghĩ như vậy khiến Iven có chút phiền muộn, Iven không tiếp tục suy nghĩ nữa. Y đang lo lắng cho an toàn của phu nhân Mary.

Cửa phòng nghỉ đột nhiên mở, bên trong một đầu nhỏ vươn ra. Iven quay đầu, trên mặt lộ ra một nụ cười: “Ryan...”

Ánh mắt của Ryan đột nhiên sáng, vội vã chạy vào, trực tiếp nằm úp sấp trên giường, liền đi lên. Leo đến phân nửa, mới ý thức tới cái gì, vội vã rút trở về, hai tay nắm chặt tay Iven, hai mắt xanh thắm chăm chú nhìn Iven.

Nhóc con tựa hồ sợ ba ba đột nhiên biến mất như vậy, vẫn cầm lấy tay Iven, thậm chí ngay cả lúc ăn cơm, cũng muốn cầm tay. Iven biết nhóc con sợ hãi, sợ rằng phải cần một thời gian rất dài, Ryan mới có thể an tâm.

Qua cả đêm ở chung, thái độ của Ryan với Corrine tốt hơn một chút, không hoàn toàn không để ý tới nữa, mà sẽ giương khuôn mặt nhỏ nhắn gọi một tiếng ‘chú Corrine’. Chỉ là một tiếng ‘chú Corrine’ này, Corrine nghe vào tai cũng không biết là mừng rỡ hay là chế nhạo.

James buổi chiều hôm sau mới tỉnh lại. Cậu ấy ngồi xe lăn tiến vào phòng bệnh của Iven. Thanh niên ngày thường tỏa sáng như ánh mặt trời, sắc mặt có chút tái nhợt.

“Iven, xin lỗi.” James áy náy nói, “Em liên lụy đến anh.”

Iven trấn an cười cười, sau đó nghiêm túc hỏi: “James, nếu như được, có thể nói cho anh biết là chuyện gì không? Phu nhân Mary thế nào?”

Sắc mặt của James có chút khó coi: “Em cũng không biết mẹ đang ở đâu, gia tộc Wyeth chết tiệt!”

Tên đầy đủ của phu nhân Mary là Mary Wyeth.

— ❧ —

46. Chương 46: Tình Địch

Gia tộc Wyeth là gia tộc giàu có nhất thành Oss, sản nghiệp của họ thậm chí còn lớn hơn rất rất nhiều so với quý tộc hàng đầu duy nhất của đế quốc, gia tộc Gris. Cống hiến lớn nhất cho đế quốc của gia tộc Wyeth là đóng thuế. Nếu như nói Gia tộc Gris luôn được tổng thống sủng ái, như vậy Gia tộc Wyeth lại là tàn sủng. Người đứng đầu gia tộc Wyeth và tổng thống đế quốc là bạn cũ tốt.

Gia tộc lớn lại giàu có, người thừa kế trực hệ rất nhiều, liền tạo nên một loại hỗn loạn. Trăm ngàn năm qua, tranh đoạt quyền lợi cùng tiền tài từ trước đến nay đều được tạo ra trên nền máu tanh, vô tình mà lãnh khốc. Mẹ của phu nhân Mary, là nữ chủ nhân của cả gia tộc, nắm giữ phần lớn quyền quyết định của cả gia tộc trong tay. Vị nữ sĩ kia bị bệnh liệt giường, cả gia tộc đều bắt đầu rục rịch.

“Bọn họ nói phu nhân Wyeth đem một thứ gì đó giao cho mẹ, liên quan đến hơn phân nửa gia sản của gia tộc Wyeth. Phu nhân Wyeth đột nhiên chết bệnh, em liền bị tách khỏi mẹ. Em chạy ra, mẹ không biết ở nơi nào.”

Sự lo lắng trên mặt James rất rõ, khuôn mặt anh tuần trở nên cực kỳ tiêu tụy.

Iven tựa trên giường bệnh, sắc mặt có chút tái nhợt. Phu nhân Mary là một nữ nhân rất ôn nhu và hiền lành, khi y khó khăn nhất thì giúp y, là người đầu tiên cho y sự ấm áp của gia đình. Đây đối với Iven từ nhỏ thiếu sự ấm áp của gia đình mà nói, là rất trân quý. Iven từ nhỏ lớn lên ở cô nhi viện, dựa vào thiên phú và nỗ lực tiến vào Cyperlise, mấy năm qua, mặc dù không có được tình yêu gì, nhưng cuộc sống gia đình cũng rất đơn giản, không có hãm hại cùng tội ác như thế này. Iven không biết giúp phu nhân Mary như thế nào, lúc này, có cảm giác vô lực rất rõ.

James miễn cưỡng lộ ra một nụ cười: “Iven, đừng suy nghĩ nhiều như vậy, mọi thứ đều sẽ khá hơn. Mẹ cũng sẽ không có chuyện gì!”

Iven đột nhiên cảm thấy bản thân rất vô dụng, lúc này lại để James an ủi y. Iven mỉm cười: “James, em nghĩ ngợi thật tốt, trước dưỡng thương cho tốt, sau đó lại nghĩ biện pháp.”

James ngồi trên giường bệnh của Iven, hai người trò chuyện một chút, đề tài câu chuyện sẽ chuyển tới phu nhân Mary, sau đó rơi vào lo âu. James ở đó một chút, liền rời đi.

Sau khi James rời đi không lâu, Ryan nhón chân đi vào. Nhóc con rụt cổ, lén lút, thế nhưng tiếng bước chân thanh thúy đã sớm hấp dẫn lực chú ý của Iven. Iven nhắm mắt lại nằm trên giường, nghe tiếng bước chân kia càng lúc càng gần, sau đó ở bên giường, đột nhiên dừng lại.

Nhóc con ghé vào bên giường, hai tay nhỏ bé chống đầu nhìn người trên giường. Iven mở mắt, Ryan đột nhiên dùng tay nhỏ bé che miệng há to, sau đó chợt đứng thẳng. Ống quần của Ryan thì bẩn, trên mu bàn tay cũng dính bùn chưa có rửa sạch. Iven nhìn đồng hồ, hiện tại chính là thời gian ngủ trưa của nhóc con.

“Ryan?” Iven mặt không chút thay đổi nói.

Thanh âm của Iven nhàn nhạt, không có tức giận, không có trách cứ, thế nhưng Ryan lại biết y đang giận, khuôn mặt nhỏ nhắn nhất thời làm bộ đáng thương: “Ba ba...”

“Con đến làm gì?” Iven hỏi.

Thân thể nhóc xoay xoay, sau đó từ trong túi lấy ra một bó hoa. Loại hoa ở ngoài phòng bệnh nở đầy một mảnh, đủ mọi màu sắc. Iven chú ý tới, hoa trong tay Ryan tuy ít, thế nhưng mỗi một đóa đều khác màu.

Bảy màu không chỉ là màu sắc phân tán của ánh dương quang, hơn nữa còn là một thứ tốt đẹp, ngụ ý khỏe mạnh, bình an. Iven không biết Ryan nghe được từ đâu những thứ này, thế nhưng y hiểu ý của Ryan. Hẳn hẳn như có thể tưởng tượng nhóc con ngồi xổm trong vườn, hái từng đóa từng đóa, nghiêm túc kiên nhẫn tìm kiếm.

Iven hơi cong người, kéo tay của Ryan, lau đi từng chút từng chút bùn đất trên tay nó.

Ryan tìm một bình hoa, cắm những đóa hoa này vào. Nhóc kia rất hài lòng với kiệt tác của mình, rất thích chống đầu đứng trước bình hoa, sau đó tự lẩm bẩm.

Phu nhân Margaret đến thăm y. Lúc ba tới, mang theo rất nhiều thứ, hoa quả, hoa tươi. Ryan đứng một bên, nhìn hoa tươi này, nhìn lại chút hoa mình hái, khuôn mặt nhỏ nhắn đột nhiên đen xuống. Ryan vẫn ngồi trong góc xem sách, không nhìn Margaret, Margaret gọi nó vài lần, nó cũng không lên tiếng trả lời, tựa hồ đọc sách đến mê mẩn.

Margaret lo âu nhìn Iven: “Iven, lúc quần gia nói cho ta biết, ta đều sợ hãi! Thượng đế phù hộ cho con, con rất cực tình. Tại sao lại có người làm con bị thương? Hiện tại cảm thấy khá hơn chút nào chưa?”

“Tốt hơn rồi, mấy ngày nữa có thể khỏe hoàn toàn.” Iven nói.

Margaret lại thăm hỏi một ít, Iven đáp lại từng câu.

“Iven, xin lỗi.” Margaret nói, trên mặt mang chút vẻ hổ thẹn.

Iven không hiểu ý của bà, cho nên chỉ nghi ngờ nhìn bà. Y chỉ hy vọng bà có thể ít tham dự vào cuộc sống của y và Ryan, thế nhưng y biết đây không phải là không thể nào, chỉ cần bọn họ còn ở thành Oss, chỉ cần Ryan vẫn có liên hệ máu mủ với gia tộc Gris.

“Iven, ta mấy ngày nay suy nghĩ rất nhiều.” Margaret nói, “Năm đó là ta đến Cyperlise tìm được con. Ta không biết ta là đúng hay sai, sau đó tạo ra một loạt chuyện không vui. Nếu như ta không đi tìm con, con có lẽ sẽ là một quan chỉ huy ưu tú.”

Đây cũng không phải là nguyên nhân Iven oán trách Margaret, chuyện năm đó là y tự mình chọn.

“Iven, ta không biết Corrine tại sao lại... Trong chuyện tình cảm, hấn luôn rất ngu xuẩn, hấn thương tổn con. Thế nhưng hấn hiện tại đã biết rõ rồi, Ryan là đứa nhỏ của gia tộc Gris, Iven...” Margaret không tiếp tục nói nữa.

Iven nhắm mắt lại: “Con không có bất kỳ oán hận nào. Chỉ là đơn thuần, muốn trải qua cuộc sống của mình.”

Margaret thở dài một hơi, sau đó nhìn Ryan, xoa người rồi đi.

Sau khi Margaret rời đi, Ryan liền ném sách trên tay. Nhóc con mặc dù đang đọc sách, thế nhưng lỗ tai lại dựng lên, đem lời của bọn họ đều nghe vào tai. Ryan rất thông minh, ý của người lớn, lừa mấy vòng nó đều có thể nghe hiểu ý trong đó. Margaret là một nữ nhân thông minh, bà không có khả năng trực tiếp ở trước mặt Ryan nói y không tốt, vị nữ sĩ này có thể quanh co lòng vòng để khuyên bảo, nhưng vẫn bị Ryan đoán được.

Ryan vươn tay âm thầm vào trong chăn, sau đó đá rơi giày trên chân, bò vào. Nhóc con chui vào trong chăn, chỉ lộ ra một đầu, ánh mắt lóe sáng nhìn Iven.

Hai cha con cùng nhau ngủ trưa. Nhìn Ryan ngủ say trong lòng, Iven ngủ không được. Một ngày lại một ngày trôi qua, phu nhân Mary vẫn như không biết tung tích, cảm giác bất an càng ngày càng mãnh liệt.

Ở thành Oss, mạng lưới giao thiệp của Iven ít đến đáng thương. Y gọi rất nhiều cuộc điện thoại, nhưng người có thể giúp đỡ như trước kia rất ít.

Corrine ngày thứ ba xuất hiện trong phòng bệnh, lúc Corrine đến, Iven vừa gọi xong một cuộc điện thoại, đó là số điện thoại y lấy được từ chỗ Aldrich tiên sinh, đối phương và Gia tộc Wyeth tương đối gần nhau. Thế nhưng vẫn như trước không có thu hoạch gì. Iven ngẩng đầu, chỉ thấy một người đứng nơi cửa phòng bệnh.

Corrine mặc một thân quân trang, dáng người cao ngất, ánh mắt u lam đang nhìn chăm chăm Iven. Ngày đó, Iven tỉnh lại gặp qua Corrine, sau đó hấn liền biến mất. Lúc Corrine ở đó, Iven ngược lại thấy không được tự nhiên, cái loại này nếu nói là thâm tình sẽ khiến y cảm thấy buồn cười. Cho nên đối với việc Corrine rời đi, Iven cũng không để ý.

Nam nhân đi đến, ngồi xuống ghế da trước giường bệnh, sau đó cởi mũ trên đầu ném qua một bên. Iven lúc này mới phát hiện trong tay của hấn cầm một chiếc hộp màu đen. Ánh mắt Iven rơi vào trên cái hộp, nam nhân đột nhiên có chút không được tự nhiên, để hộp ra sau.

Ryan thấy Corrine, bước chân hơi run tiến vào, ánh mắt của nhóc rất phức tạp, mang vẻ cảnh giác và hiếu kỳ. Corrine cũng nhìn chăm chăm nhóc, một lớn một nhỏ liền nhìn chăm chăm như vật. Ryan hừ một tiếng, tựa như ra vẻ thị uy ôm lấy tay Iven. Iven đột nhiên phát hiện mình không hiểu được tâm tư của Ryan.

Corrine nhìn Iven thật sâu: “Còn đau không? Tôi trước đây ở trên chiến trường cũng bị thương như vậy, đau muốn chết.”

Iven kinh ngạc nhìn hần một cái. Corrine chưa từng nói với y chuyện của hần, thật lâu trước đây, Iven có hỏi qua, thế nhưng người nọ đều là một bộ bọc mình. Iven vô cùng kinh ngạc là bởi vì vị tướng quân kia bách chiến bách thắng trên chiến trường cư nhiên cũng có lúc sợ đau.

Corrine bu lại sờ sờ đầu Ryan, đổi lấy cái trừng phẫn hận của Ryan.

Corrine đứng lên, bỏ cái hộp màu đen kia vào máy đun nóng. Tay kia của nam nhân cầm bộ điều khiển, hiển nhiên không biết dùng máy đun nóng, đứng ở đó thật lâu, lông mi anh tuấn nhăn thành một đoàn. Corrine còn đang nghiên cứu máy đun nóng, Daniel đột nhiên chạy vào.

Thấy Corrine ở bên trong, ánh mắt của Daniel lóe lóe, sau đó nhìn không chớp mắt mà tới trước mặt Iven.

“Xin lỗi, hai ngày trước tiến hành một cuộc huấn luyện kín, ngày hôm nay nghe Byrnes nói tôi mới biết được anh bị thương.” Daniel nói, trong mắt mang theo vẻ lo lắng sâu đậm, “Hiện tại cảm thấy thế nào?”

Iven có chút tái nhợt cười: “Tốt hơn, mấy ngày nữa có thể xuất viện.”

Daniel thở dài một hơi, sau đó từ trong túi lấy ra một hộp cơm: “Thức ăn của y viện quá dinh dưỡng, thường thường về mùi vị còn kém chút.”

Daniel mở cà mèn, bên trong cơm nước vẫn còn nóng hôi hổi, cá và rau, cũng không đầy mỡ, nhưng nhìn rất ngon. Iven quả thật có chút đói bụng, Ryan cũng bu lại, một bộ gào khóc đòi ăn.

Corrine đọc bản hướng dẫn một lần, máy đun nóng rốt cục bắt đầu hoạt động. Hần quay đầu, liền thấy một màn như vậy. Sắc mặt của Corrine nhất thời đen xuống, hần hung hăng trừng Daniel, gần như muốn trừng thủng người cậu ta. Iven đã lâu không có cười với hần như vậy, con hần nhìn hần như kẻ thù, mà mọi thứ này ở trước mặt Daniel, đột nhiên thay đổi. Hần nhìn nhóc con ngồi trên người Daniel, Iven vừa ăn cơm, vừa đút nhóc con.

Corrine nhìn một màn chói mắt, tức giận đột nhiên xông lên. Hần hít sâu một hơi, đi tới giữa ba người kia. Iven nghi ngờ nhìn hần một cái, sau đó ngửi thấy mùi khét, cau mày nhìn một chút, ánh mắt cuối cùng rơi vào máy đun nóng.

“Anh ở đây đun nóng cái gì?” Iven hỏi.

Biểu tình trên mặt Corrine đột nhiên trở nên cứng nhắc, hần liền vội vàng xoay người đóng máy đun nóng, lấy hộp đen kia ra ngoài. Corrine mặt không thay đổi cầm cái hộp kia ra khỏi phòng bệnh, sau đó đi tới trước thùng rác, Corrine mở hộp ra, thức ăn bên trong đã bắt đầu biến đen. Corrine tựa như xả giận ném cả hộp vào thùng rác. Hần không đi vào, mà đứng dựa vào tường.

Đối với Iven ba ngày ăn liên tục cơm dinh dưỡng mà nói, bữa trưa đơn giản Daniel mang tới là mỹ vị nhân gian, nhóc con cũng thèm đủ, hai cha con ăn sạch toàn bộ xong. Daniel nhận lấy chén không, Iven cầm khăn lau miệng cho nhóc con, sau đó lau cho mình. Bụng được lấp đầy, hai cha con song song nằm trên giường.

“Chuyện của James, có chút phiền phức.” Daniel nói.

Sắc mặt của Iven sắc mặt cũng nghiêm túc. Thậm chí có thể liên lụy đến chuyện của tổng thống đế quốc, không phải phiền phức như vậy.

“Luôn sẽ có biện pháp.” Iven hít sâu một hơi, chỉ nói là lúc nói ra câu này, chính y cũng có chút bất an. Nhìn ánh mắt tò mò của Ryan, Iven không tiếp tục nói.

Daniel ngồi một hồi, liền xoay người rời đi. Lúc Daniel đi tới cửa, liền bị Corrine ngăn cản. Daniel mặt không thay đổi nhìn hần. Corrine híp mắt nhìn Daniel, đột nhiên một quyền đánh tới. Daniel tuy là bác sĩ, thể nhưng động tác cũng rất nhanh nhẹn, trong nháy mắt lóe lên, sau đó cũng một quyền đánh trả lại. Corrine né qua, chột nhào tới, đè Daniel xuống đất. Hai nam nhân như sư tử tức giận, trong giây phút đó đều mất đi lý trí, chỉ có một mục tiêu, đó chính là đánh ngã đối phương. Hai người thân hình không sai biệt lắm, thể nhưng Corrine dù sao cũng là chiến sĩ cơ giáp, khả năng đánh nhau cũng rất mạnh, chưa được mấy phút, lợi dụng ưu thế áp đảo đem Daniel đặt ở dưới thân.

“Có người đánh nhau!”

Trước phòng bệnh cao cấp có rất ít người đi qua, hai người tựa hồ đều nhất trí, cũng không phát ra âm thanh, cho dù đánh tới chỗ đau, cũng chỉ là phát tiếng kêu rên, cho nên không ai chú ý. Một tiếng kêu này phát ra trong nháy mắt có thật nhiều người xông tới.

Iven cũng nghe thấy được tiếng vang, thế nhưng y nằm trên giường, không có cách nào xuống giường, nhóc con từ trên giường chuồn xuống dưới, Iven vừa định ngăn lại, nhóc con liền mở cửa ra, đưa đầu ra ngoài.

“Chú Corrine đang đánh chú Daniel!” Nhóc con cả kinh kêu lên.

Sắc mặt Iven chợt thay đổi, y thậm chí bắt chấp vết thương đau bò dậy, khó khăn đi tới cửa, chỉ thấy cú đấm của Corrine rơi vào bụng của Daniel.

Có người vội vã vọt tới, kéo bọn họ lại, Daniel được người đỡ đi. Sau khi Daniel rời đi, Corrine rốt cục thanh tĩnh lại. Hắn quay đầu, chỉ thấy Iven đứng tại cửa, vẻ mặt tức giận nhìn hắn chằm chằm.

Giây phút kia, bị Iven trừng mắt, Corrine đột nhiên cảm thấy có chút bối rối, hắn đưa tay bỏ ra sau. Lúc này, chỉ có tiền công, không có phòng vệ, cho nên trên người Corrine cũng đã trúng không ít quyền. Hắn đưa tay che kín bụng, làm bộ đau đớn.

Iven liền lạnh lùng như vậy nhìn hắn. Lạnh như băng, không hề có chút ấm áp, thậm chí còn có chút giễu cợt. Corrine đột nhiên muốn che đi ánh mắt của Iven, hắn ghét loại nhãn thần này. Sau đó lúc hắn chưa từng làm gì, cửa phòng bệnh đột nhiên đóng lại. Tiếng cửa đóng lại rất vang, tựa hồ biểu đạt chủ nhân đang phẫn nộ.

— ❧ —

47. Chương 47: Cầu Trợ

Phàm là người quen Iven, lúc nhắc tới Iven, trong đầu đều sẽ hiện ra một người như vậy, thanh niên trên mặt vẫn mang nụ cười nhân hậu, lúc vui vẻ, khoe miệng sẽ có hai lúm đồng tiền nhợt nhạt, đó là một nam nhân cực kỳ ôn hòa, bọn họ thậm chí chưa từng thấy y nổi giận.

Iven rất ít nổi giận cũng không có nghĩa y sẽ không tức giận, đó là bởi vì không ai chạm tới ranh giới cuối cùng của y. Corrine hoàn toàn chọc giận y. Dù sao cũng là người đã từng yêu sâu đậm, Corrine cả ngày đóng cửa ở trước mặt y, tựa như một cây gai, che giấu những nỗ lực cùng ngu dại của y trong quá khứ. Mặc dù như vậy, nhưng Iven cũng không muốn giữa hai người âm ỉ đến khó chịu. Tính cách của Iven vốn đã như thế, nói y mềm lòng cũng được, ôn hòa cũng tốt, còn hơn cái quan hệ gặp nhau như kẻ thù này, Iven càng nghiêng về cách gặp gỡ người lạ. Thế nhưng lúc này đây, Corrine chạm đến ranh giới cuối cùng của y. Y vẫn coi Daniel như bạn tốt. Mà lần này, vì quan hệ của mình, Daniel bị thương.

Iven không hề gặp Corrine, Corrine đã tới vài lần, đều bị nhốt ở ngoài cửa. Ryan thành thủ vệ, nhóc kia nhón chân lên từ mắt mèo nhìn ra ngoài, vừa nhìn thấy Corrine, liền đem hắn nhốt ở ngoài cửa. Nhóc con đem nó coi như một trò chơi, chơi rất vui vẻ.

“Ba ba, chú Corrine vẫn đứng ở ngoài cửa.” Nhóc con báo cáo, nhìn đồng hồ một chút, sau đó gơ ngón tay tính toán một chút, “Hắn đã đứng bốn tiếng đồng hồ mười sáu phút.”

Iven nhân nhậ lên tiếng. Y đang xem báo thương nghiệp để quốc, hy vọng có được một chút tin tức từ trong báo. Con trai, con gái trực hệ của gia tộc Wyeth tổng cộng có năm người, đều do phu nhân Wyeth đời trước sinh hạ, phu nhân Wyeth hiện tại chỉ có một đứa con gái, chính là phu nhân Mary. Wyeth tiên sinh năm năm trước gặp tai nạn xe trở thành người thực vật, nằm viện năm năm, đến nay vẫn chưa tỉnh lại. Phu nhân Wyeth lại qua đời mấy ngày trước. Sinh ý của gia tộc Wyeth tạm thời do đại thiếu gia của gia tộc Wyeth Thew · Wyeth quản lý, thế nhưng cổ quyền lại không chia ra. Iven nghĩ, này có thể liên quan đến cái vật kia của phu nhân Mary. Cổ quyền vẫn không chia, đã nói lên phu nhân Mary tạm thời vẫn an toàn.

Iven bỏ báo qua một bên, di động đột nhiên vang lên, thấy là điện thoại của Corrine, Iven trực tiếp từ chối. Điện thoại vang lên vài lần, Iven liền từ chối vài lần. Thẳng đến khi Corrine gửi đến một tin nhắn. Iven nhìn thoáng qua, suy tư hai phút.

“Ryan, mở cửa ra.”

Nhóc con rõ ràng còn chưa chơi đủ, bắt đắ dĩ mở cửa. Corrine đi vào, hấn vươn một tay ôm Ryan vào trong ngực, Ryan bắt đầu giãy dụa. Corrine đặt vào trong ngực xoa xoa, sau đó bỏ trên đất. Nhóc con phát ra tiếng thở phì phò, thế nhưng nghĩ đến mình làm cái gì, Ryan cũng có chút chột dạ, không cùng hấn tính toán, mà rúc vào một bên.

Vết thương trên mặt Corrine vẫn chưa tan hết, giữa mi tâm anh tuấn vẫn bị bầm đen. Những vết thương này nhắc nhở Iven hấn đã làm gì, mắt của Iven không quá mức gợn sóng mà nhìn hấn một cái.

“Chuyện của gia tộc Wyeth, anh có biện pháp?” Iven trực tiếp hỏi.

Tướng quân đế quốc, tuy không hoạt động trên thương nghiệp, thế nhưng cũng có quyền lợi nhất định. Iven đã cùng đường, chỉ cần có thể cứu phu nhân Mary, y sẽ bất chấp nhiều như vậy.

Corrine không có lên tiếng, mà là lấy ra một xấp tài liệu, đưa cho Iven. Iven mở từng trang từng trang, y thấy được ảnh chụp của hai người ngày đó nổ súng muốn giết y, thông tin của bọn họ. Nhưng mà những người này cũng không phải là người của gia tộc Wyeth, bọn họ đều tốt nghiệp trường quân sự, thế nhưng cuối cùng không thể trở thành chiến sĩ, sau đó làm một loại nghề tự do lại mang tội ác — bắt cóc tổng tiền hoặc là hành hung. Hia người này đã bị bắt, thậm chí còn có lời khai của bọn họ, Iven xem qua lời khai một lần, không thể không nói, những người này ‘dày công tu dưỡng nghề nghiệp’ rất cao, bên trong không có thông tin gì hữu dụng.

“Tôi tra xét hai ngày, ngày hôm qua vốn muốn nói cho cậu biết, thế nhưng...” Thế nhưng hấn và Daniel đánh một trận, Iven không để ý tới hấn nữa. Corrine lãnh ngạo nói, bên trong mang theo một tia ủy khuất không dễ nhận ra.

“Cảm ơn.” Iven khách khí nói.

Corrine không có được đáp án như mong muốn. Hấn đứng thẳng người, trên mặt lộ vẻ lạnh lùng cứng rắn: “Tôi sẽ giúp cậu.”

Hai ngày sau, Corrine tới đón y xuất viện. Lúc ra khỏi y viện, Iven đột nhiên có cảm giác sống lại. Đổi y phục sạch sẽ, tắm dưới ánh mặt trời, loại cảm giác này, y đã hoài niệm rất lâu rồi. Trên lưng y để lại một vết sẹo, Ryan sợ làm y đau, vẫn ngoan ngoãn kéo tay y. Iven muốn ôm Ryan đều bị nó tránh.

Xe của Corrine đứng ngoài y viện, nam nhân thấy một lớn một nhỏ đi tới, liền mở cửa xe ra. Iven không có đi vào.

“Hai ngày nữa sẽ có một yến hội, gia tộc Wyeth và gia tộc Gris là đối thủ cạnh tranh cũng sẽ tham dự, có thể còn có một số người khác cậu muốn gặp.” Corrine nói.

Hai người nhìn nhau mấy giây, Iven cũng không thích bị ép buộc. Corrine nhìn y, ánh mắt cường ngạnh. Cuối cùng vẫn là Iven thỏa hiệp, bởi vì an toàn của phu nhân Mary phu nhân quan trọng hơn rất nhiều. Iven nắm tay Ryan đi vào.

Xe dừng lại trước ngôi biệt thự kia, Iven từ cửa sổ xe nhìn ra ngoài. Nóc biệt thự hình tròn đang tắm mình dưới ánh mặt trời, ngôi màu hồng thắm phản xạ một chút tia sáng, đây là nơi ở của họ lúc kết hôn, Iven ở biệt thự này năm năm. Iven đứng ở cửa biệt thự này, chẳng biết tại sao, y đối với căn biệt thự này có cảm giác sợ hãi không rõ. Có lẽ là bởi vì năm năm liêu linh kiên trì, có lẽ là bởi vì tình cảnh lần cuối cùng y thấy khi đẩy cửa ra.

“Ba ba...”

Tiếng gọi của Ryan đánh tỉnh Iven. Corrine cầm hành lý, liền đi về trước. Iven và Ryan đi theo sau hấn. Corrine đẩy cửa ra, bên trong tựa hồ cố ý dọn dẹp qua, rất an tĩnh. Iven chọn ở khách phòng, ánh mắt u lam của Corrine quét qua trên người y một vòng, cuối không nói gì thêm.

Iven rất quen thuộc với căn biệt thự này, y cũng không tin cho dù có người đến quét dọn, vì thế rất lâu trước kia, đều do chính y quét tước, mỗi ngõ ngách đều giữ gìn rất sạch sẽ. Ryan như là phát hiện được bảo bối gì, trong tay cầm một chiếc xe đồ chơi nhỏ, chạy tới trước mặt Iven.

“Ba ba, nơi đó có một phòng nhỏ, bên trong thật nhiều đồ chơi.” Nhóc con mắt lóe sáng.

Ánh mắt của Iven theo hướng ngón tay nhóc chỉ nhìn lại, khó trách y nghĩ sao lại nhìn quen mắt thế, nguyên lai mấy thứ này đều là thứ y mua trước kia. Khi đó Iven vẫn tỉnh tỉnh mê mê, hoàn toàn không biết ý nghĩa của đứa bé là như thế nào. Y lên mạng tìm kiếm rất nhiều thứ, sau đó học theo những thứ đó mà làm. Bây giờ nhớ lại, thật là có chút buồn cười. Nếu như không phải là bởi vì chuyện sau đó, mấy thứ này vốn nên thuộc về Ryan.

Ánh mắt Iven lóe lóe, đem món đồ chơi trong tay Ryan bỏ trở lại, sau đó nhéo nhéo mặt nhóc: “Ba ba buổi tối làm cơm cho bảo bối ăn được không?”

Lực chú ý của Ryan lập tức bị hấp dẫn.

Ngày đầu dọn vào biệt thự, Iven có chút mất ngủ, có lẽ là bởi vì ở y viện ngủ nhiều quá. Nằm trên giường Iven rất khó chịu. Ánh trăng tròn rất sáng, Iven khoác áo, đẩy cửa đi ra ngoài. Iven đi xuống lầu, mới phát hiện đèn phòng khách vẫn rất sáng. Corrine mặc áo ngủ màu trắng, thẳng người ngồi ở đó.

Trong tay Corrine cầm một tấm hình, ánh mắt vẫn đặt trên tấm hình kia. Iven xoay người muốn rời khỏi, thế nhưng Corrine đã thấy y.

“Cậu cũng ngủ không được?” Corrine hỏi.

Iven quay đầu nhìn hẩn một cái, gật đầu. Ánh mắt Corrine lại rơi vào trong hình kia. Iven vừa mới chuyển người, người phía sau đột nhiên đứng lên, sau đó nhào tới, ôm Iven vào trong ngực. Iven vốn là có chút gầy yếu, qua lần bị thương này, cả người lại gầy đi rất nhiều. Nam nhân, với một tư thế rất muốn chiếm làm của riêng, cuộn cả người Iven vào trong lòng, tay cũng bắt đầu không yên phận, chui vào trong áo của Iven.

Iven bắt đầu giãy dụa, Corrine càng ôm càng chặt, Iven đánh một quyền. Corrine rút cục buông y ra. Iven có chút chật vật chỉnh lại quần áo.

Trên mặt Corrine có chút bị thương, hẩn cầm lên ảnh chụp, trong thanh âm trầm thấp mang theo mắt mát cùng đau xót khó mà che giấu: “Iven, em rõ ràng không phải như thế...”

Lúc Iven xoay người cũng thấy rõ tấm hình kia. Y không biết vì sao Corrine lại có được tấm hình đó. Đó là ảnh bọn họ chụp chung, rất nhiều năm trước, chụp vào ngày sinh nhật của Iven, để chụp bức ảnh này, y đã nỗ lực hẩn thật lâu. Trong ảnh Iven cười đến xán lạn, nghiêng đầu, vẻ mặt ôn nhu nhìn Corrine, mà Corrine lại mắt nhìn phía trước, gương mặt lạnh lùng, vẻ mặt không tình nguyện.

Iven cũng hiểu ý câu nói kia của Corrine. Corrine đang thương nhớ tình yêu của mình dành cho hẩn. Iven cười lạnh một tiếng, trực tiếp trở về phòng, sau đó đóng cửa thật chặt. Đã qua nhiều năm, nhìn tấm hình kia, vẫn khiến y có cảm giác không thể thở nổi.

Corrine vẫn ngồi dưới lầu, hẩn vươn tay, nhẹ nhàng mà cọ cọ khuôn mặt của Iven trong hình, sau đó cẩn thận cất đi. Lúc nam nhân ngẩng đầu lên lại, yếu đuối trên khuôn mặt đã biến mất, ngũ quan cổ lộ ra một tia lãnh ý.

Đối với yến hội quý tộc, Iven vừa quen thuộc vừa xa lạ. Yến hội như vậy, y trước đây vẫn thường tham gia, đó là thiên đường của kẻ thích chơi đùa, mà với tính tình Iven nội liêm như vậy, thì an tĩnh ngồi ở một góc, nhìn người khác vui đùa.

Tiếp đó yến hội lần này, Iven vốn có sự tồn tại cực thấp đột nhiên kéo đến hàng vạn hàng nghìn ánh mắt. Bởi vì lần này, y cùng Corrine tham gia yến hội. Corrine mặc một thân tây trang màu đen, tóc màu vàng gọn gàng, trên mặt anh tuấn không có chút biểu tình nào, Corrine như vậy rất khác với vẻ thân sĩ ngày xưa, càng thêm lạnh lùng nghiêm nghị, trong nháy mắt liền hấp dẫn rất nhiều ánh mắt. Iven đứng sau lưng hẩn, y mặc một thân tây trang màu xám tro, lộ ra vóc người có chút thon gầy. Iven mặc dù không có anh tuấn như Corrine, thế nhưng dung mạo thanh tú, mang theo một nét ôn hòa.

Ánh mắt của mọi người lập tức từ trên người Corrine chuyển đến trên người Iven, khóe miệng Iven vẫn nhàn nhạt mỉm cười, lạnh nhạt đối mặt với các loại ánh mắt. Năm năm trôi qua, cho dù có vài người đã gặp qua y, thế nhưng ký ức cũng không sâu đậm, cho nên cũng không nhớ rõ y. Bọn họ tò mò thân phận của Iven, bởi vì Corrine vẫn luôn ở bên cạnh y, với tư thái của một người bảo vệ tư thái.

Corrine trực tiếp dẫn y đi tới trước mặt một nam nhân, đó là một nam nhân trung niên có khuôn mặt bình thường, đầu hơi hói, trong đôi mắt đen lóe tinh quang. Nam nhân thấy Corrine tới gần, vội vã đứng lên.

“Wyeth tiên sinh.” Corrine cười nói.

Nam nhân trước mắt hay Thew · Wyeth, người đang cầm quyền gia tộc Wyeth. Thew nhìn về phía Iven, ánh mắt của Iven cũng không phải là không kiêng nể gì, mà là rất lễ độ, nhưng là lại thấy Thew có chút quái dị.

Iven vươn tay về phía người nọ: “Tôi là Iven · Winston, xin chào.”

Thew cũng liền vươn hai tay. Người do Corrine giới thiệu, Thew không dám chậm trễ. Thấy Iven và Thew bắt chuyện với nhau, Corrine liền rời đi.

Iven và Thew hàn huyên một hồi, liền phát hiện ra đó là một nam nhân rất tinh minh. Từ lời của nam nhân, thứ y hiểu được rất ít.

Corrine lại dẫn y đi gặp một vị tiên sinh khác, vị tiên sinh kia là một nam nhân có chút nóng nảy, nam nhân gọi là Toby, trên mặt mang nét tàn độc. Gã là đối thủ cạnh tranh của gia tộc Wyeth, cho nên gã không chút che giấu chán ghét đối với Wyeth tiên sinh, thậm chí sẽ hung dữ nói qua. Iven nói chuyện với Toby, Toby thô lỗ trực tiếp, thế nhưng Iven nghĩ nói chuyện phiếm với gã thoải mái hơn so với Thew.

“Nghe nói Wyeth tiên sinh trông coi toàn bộ sinh ý của gia tộc Wyeth.” Iven giống như vô ý nói.

“Thew · Wyeth là một tên ngu ngốc!” Toby hừ lạnh nói, “Cổ quyền trong tay hắn ít đến đáng thương, thật đúng tự cho mình là người thừa kế!”

Iven vẻ mặt kinh ngạc nhìn gã: “Wyeth tiên sinh là trưởng tử trực hệ của gia tộc Wyeth, hiện tại phu nhân Wyeth đã qua đời, lão gia Wyeth lại thành người thực vật, dựa theo pháp luật đế quốc, phải do Wyeth tiên sinh trở thành người thừa kế.”

Toby hừ lạnh hai tiếng, sắc mặt khó coi đến lợi hại, tựa hồ có chút vô lực phản bác, chỉ có thể dùng sức vỗ bàn hai cái, kéo tới rất nhiều sự chú ý. Iven uống rượu đỏ trong tay, bỏ qua những ánh mắt kia. Chờ những người đó tản ra hết, Iven đột nhiên xít tới: “Bất quá tôi nghe nói phu nhân Wyeth còn có một đứa con gái, có người nói trước khi vị phu nhân kia qua đời để lại một phần di chúc.”

Ánh mắt của Toby đột nhiên sáng lên, tựa hồ có chút ngạc nhiên nhìn Iven, sau đó chợt đứng lên, đi ra ngoài.

Iven ngồi ở tại chỗ, híp mắt nhìn những người đó bắt chuyện khen ngợi lẫn nhau. Lúc Corrine đi tới, liền thấy thanh niên hơi tựa trên ghế sa lon, trong tay cầm ly rượu đỏ, làn da của thanh niên rất trắng, rượu đỏ thấm ướt môi lại lộ ra một màu đỏ bầm. Corrine khẽ ho nhẹ một tiếng, sau đó đi tới bên người y, đưa tay đặt trên ghế sa lon, liền như ôm Iven vào trong ngực. Iven quay đầu nhìn hắn một cái, Corrine đột nhiên đoạt lấy ly rượu trong tay Iven, liền ngay tại vị trí kia uống một ngụm. Iven đứng lên, đi ra ngoài. Corrine tựa trên ghế sa lon, nhìn thân ảnh của Iven dần dần khuất trong đám người.

Vừa một màn kia quá mức ám muội, cũng không biết bị bao nhiêu người thấy. Iven không biết Corrine vì sao muốn dẫn y tới tham gia yến hội này, nếu như chỉ là muốn gặp hai người kia, bất kỳ chỗ nào đều có thể gặp. Iven xuyên qua đám người, đi về phía cửa.

Iven đột nhiên thấy một gương mặt quen thuộc. Thế nhưng trong sự quen thuộc lại mang một vẻ xa lạ.

Iven nhìn thấy Daniel, Daniel như vậy có chút xa lạ. Hắn mặc áo ghi lê, tóc sơ chải ra sau đầu, lộ ra cái trán bằng phẳng và lông mày rậm, cả khuôn mặt nhìn qua lập thể rất nhiều, mặt nam người vẫn một bộ không thay đổi, thế nhưng trong mắt lại lộ ra một tia lệ quang, điều này khiến cả người hắn nhìn qua đều thấy khác. Daniel đang đứng đối diện một vị nữ sĩ xinh đẹp, Daniel không biết nói gì đó, vị nữ sĩ kia đột nhiên nở nụ cười.

Daniel lơ đãng quay đầu, trong mắt lộ ra một vẻ vô cùng kinh ngạc.

“Iven, anh sao lại ở chỗ này?”

— ❧ —

48. Chương 48: Tình Xưa

Gần như trong nháy mắt đó, Iven đột nhiên đã hiểu vì sao Corrine lại muốn dẫn y cùng tham gia yến hội này. Iven biết mỗi người đều có rất nhiều mặt, một người hiện ra ở trước mặt mình có thể chỉ là một mặt trong số đó, vì thế mới ban đầu vô cùng kinh ngạc, Iven rất nhanh bình tĩnh lại, hai mắt đen nhánh nhìn chăm chăm Daniel. Y cũng không cảm thấy Daniel có gì sai, chỉ là bởi vì giữa bọn họ cũng không tính là quá quen thân.

Iven nở nụ cười: “Daniel, thật khéo.”

Daniel đi về phía Iven, trong nháy mắt đó tựa như chỉ là ảo giác, Daniel liền khôi phục bộ dạng lúc trước. Mặt vẫn không thay đổi, thế nhưng ánh mắt lại hết sức ôn nhu. Daniel thản nhiên gạt đầu, mắt tối sầm, thấp giọng bất đắc dĩ nói: “Có chút buồn chán.”

“Có chút.”

Iven nói xong, bên người đột nhiên xuất hiện thêm một người. Corrine chẳng biết tới từ lúc nào, cờ hồ đứng dựa vào Iven, ánh mắt nhìn thẳng vào Daniel, mang theo một ít đắc ý và nhìn có chút hả hê.

“Tiểu thư Carine sinh ra trong nhà quý tộc, xinh đẹp, tính tình cũng tốt, trong yến hội này không biết bao nhiêu ánh mắt nhìn chăm chăm cô ấy, cô ấy lại xem trọng một mình cậu, Daniel, cậu là một nam nhân có mị lực.” Corrine cười nói, đó là một nụ cười phát ra từ nội tâm.

“Cảm ơn.” Daniel thản nhiên nói, “Vừa nãy tiểu thư Carine nói, cô ấy rất thích anh.”

Corrine vẫn mỉm cười, một bộ không để ý. Sự thực xảy ra trước mặt, càng có lực sát thương hơn lời nói. Corrine hiển nhiên hiểu rõ điều này.

Iven không có hứng thú nghe tiếp, nói tiếng ‘xin lỗi’, liền đi ra ngoài. Daniel muốn nói cái gì đó, thế nhưng Iven đã đi rất xa. Corrine đi theo bên người Iven, tâm tình của hắn tựa hồ rất tốt, ý cười toát ra từ khóe mắt. Iven quay đầu nhìn Corrine, Corrine lập tức thu lại biểu tình.

“Chúng ta đi đón cục cưng đi.” Corrine nói. Nghĩ đến cảnh này, tâm tình Corrine nhất thời trở nên vui vẻ.

Hắn đã tiếp nhận sự thật Iven không còn yêu hắn, thế nhưng hắn không thể chịu được Iven rời khỏi hắn, như người lạ sống chung một chỗ. Cầu không được, vì thế hắn thôi cầu xin vài thứ, chỉ ít Iven còn ở bên cạnh hắn, bọn họ có chung một đứa con, lâu hơn chút nữa, có thể đánh vỡ bức tường cứng rắn trong lòng Iven. Corrine nguyện ý chờ, chờ một ngày Iven chấp nhận hắn một lần nữa. Corrine chưa từng nghĩ tới bản thân sẽ trở nên hèn mọn như thế. Thế nhưng hiện tại một nụ cười thật lòng của Iven cờ hồ có thể khiến hắn vui vẻ thêm mấy ngày. Sự thực đã như thế, hắn không thể trốn khỏi.

Iven bỏ qua ngữ khí thân mật của nam nhân. Y thậm chí không nói tiếp, mà trực tiếp lấy di động ra gọi cho Byrnes. Corrine vốn cực lực yêu cầu Ryan cùng tham gia yến hội này, Iven cờ hồ có thể tưởng tượng, nếu như ba người bọn họ đồng thời tham gia yến hội này, ngày mai sẽ leo trang đầu báo để quốc. Như vậy chính là tiết lộ chuyện của Ryan trước mặt mọi người, có lẽ sẽ tạo ra một chút phức tạp cho cuộc sống của nhóc con. Hơn nữa vì đứa bé này, bên ngoài sẽ có nhiều suy đoán, như vậy ràng buộc giữa y và Corrine sẽ nhiều hơn một chút. Có một số việc có thể thỏa hiệp, có một số việc lại không thể chấp nhận. Vì an toàn của phu nhân Mary, y chọn trở lại cái nơi khiến người hít thở không thông này. Thế nhưng về vấn đề của Ryan, Iven thậm chí không có để lại thương lượng dư địa.

Bởi vì sự kiện này, hai người cãi nhau hồi lâu, Iven thậm chí nói muốn dọn ra khỏi biệt thự, sau cùng Corrine thỏa hiệp.

Iven liền giúp Ryan cho Byrnes chăm sóc, vị tiên sinh kia một tiếng liền đáp ứng, đồng thời thể thốt sẽ chăm sóc cho Ryan thật tốt.

**

Byrnes không nghĩ qua bạn đời tương lai của sẽ như thế nào, nghiêm chỉnh mà nói, hắn chưa từng nghĩ tới bản thân sẽ có bạn đời. Trong đầu của hắn ngập đầy kiến thức chuyên môn, đồng thời không ngừng tìm kiếm những thứ thần kỳ. Cho nên tự nhiên là vậy, không có thời gian cũng không có hứng thú suy nghĩ về chuyện bạn đời.

Trên đường lớn Sirius phồn hoa của thành Oss, dòng người và xe cộ đan vào. Byrnes và James một người nắm một tay của Ryan đi trên đường. Nhóc kia hoạt bát, hai mắt xanh thăm hết nhìn đông tới nhìn tây, thấy hứng thú, liền kéo Byrnes và James xít tới, tò mò nhìn, chờ mất hứng thú, lại lúi búi họ tiếp tục đi về trước. Hai lớn một nhỏ, liền như một nhà ba người.

Byrnes nhìn Ryan, lại nhìn James, trong lòng đột nhiên dâng lên một loại ngọt ngào. Hắn tựa hồ cảm thấy làm cha rất hạnh phúc. Byrnes bế Ryan lên, cõng lên cổ. Nhóc con ngồi ở trên vai Byrnes, bởi vì tầm nhìn ở trên cao rộng mở, khuôn mặt nhỏ nhắn trở nên đỏ ửng.

“Chú James, Ryan cao hơn chú.” Nhóc con đắc ý nói.

James ngẩng đầu nhìn Ryan, mặt thanh niên vốn có chút buồn rầu đột nhiên trở nên sinh động hơn rất nhiều. Mắt Byrnes nhìn phía trước, dư quang trong ánh mắt vẫn rơi trên người James. James đưa tay nhéo nhéo mặt Ryan, nhéo khuôn mặt nhỏ nhắn đến thay đổi hình dạng, nhóc con vỗ vào cánh tay James, làm thế nào cũng chụp không được. Nhóc con nhe răng trợn mắt mà nở nụ cười.

“Bảo bối, chú giúp con.” Byrnes nói, sau đó nắm tay James.

James sửng sốt một chút, Byrnes nắm càng chặt hơn. Hai người liếc nhau, James bị ánh mắt của Byrnes làm hoảng sợ hơn, vội vàng dùng lực, vẫy ra khỏi hắn. Tay nhẹ nhàng cầm của Byrnes bị vẫy ra.

Ba người ở trên đường đi một vòng, liền đến bữa trưa. Bọn họ đi ăn thịt bò nhóc kia thích nhất. Nhóc con ra sức cắt thịt bò, Byrnes len lén gấp một khối đã được nhóc cắt xong. Sau khi nhóc con cắt xong khối lớn kia phát hiện trong đĩa mình chỉ có hai ba khối thịt bò nhỏ, nhất thời trợn tròn mắt. Byrnes che môi, nỗ lực đè nén cười.

Một lớn một nhỏ chơi rất vui vẻ, James lại hoàn toàn đắm chìm trong thế giới của bản thân, ánh mắt của cậu vẫn đặt ở bên ngoài tầm kính thủy tinh, ánh mắt không có tiêu cự. Tình trạng của cậu vốn không tốt, sau khi phu nhân Mary phu nhân gặp chuyện không may, tình trạng của cậu càng kém hơn. Cậu đã rất nhiều ngày không ngủ, cường hiệu của thuốc ngủ cũng hoàn toàn không giải quyết được vấn đề giấc ngủ của cậu.

Chỉ cần nhắm mắt lại, cậu sẽ thấy rất nhiều người, khuôn mặt của phu nhân Mary, khuôn mặt của người kia. Phu nhân Mary là người thân duy nhất của cậu, cậu sợ bà sẽ xảy ra chuyện gì, nếu như bà đã xảy ra chuyện, cậu ngay cả ý nghĩ sống tiếp cuối cùng cũng không có.

Về phần người kia, đã nhiều năm như vậy, James vẫn không quên được hắn, trong trí nhớ gương mặt đó cũng rất rõ ràng. Người kia đến tốt cùng là ai, tại sao muốn tiếp cận mình rồi sau đó lại đột nhiên biến mất? James có lúc sẽ nghĩ, hiện tại người kia ở đâu, đang làm cái gì.

Thân thể của James đột nhiên căng cứng, ánh mắt không hề có tiêu cự chuyển vòng nhìn chăm chăm một chỗ.

Bên ngoài nhà hàng, một nam nhân nắm tay một đứa nhỏ đi qua. Nam nhân mặc áo màu xanh nhạt, tóc vàng mắt xanh, ngũ quan xinh đẹp tựa như một loại ánh sáng lấp lánh. Bộ dạng của nam nhân quá mức chói mắt, cơ hồ khiến người ta nhìn không được nhìn thêm vài lần. Tim James đập kịch liệt, cảm giác này tựa như chết chìm, hoàn toàn bao phủ lấy cậu, toàn thân cũng trở nên không còn chút sức lực nào. Gần mười lăm phút sau đó, James đột nhiên đứng lên, xông ra ngoài.

Byrnes vừa ngừng đầu, thân ảnh của James đã chạy đến cửa. Giác quan thứ sáu của nhân loại rất cường đại, Byrnes tựa hồ đã nhận ra cái gì, hắn nhìn Ryan, nghiêm túc nói: “Bảo bối, nhóc ở nơi đây chờ chú, nghìn vạn lần không nên đi đâu.”

Không biết đuổi qua mấy con phố, James thấy thân thể của mình tràn ngập sức mạnh, người kia rõ ràng ở trước mắt đi tới, nhưng thể nào đuổi cũng không kịp. Người nọ đột nhiên dừng bước, quay đầu lại nhìn cậu một cái. Trong đôi mắt xanh ngọc mang vẻ cương quyết, còn có một tia ôn nhu, ánh mắt như thể so với tám năm trước giống nhau như đúc. James tựa hồ bị định thân tại chỗ, thẳng đến khi người kia xoay người rời đi.

“James!” Byrnes gọi, gọi vài lần, James mới hoàn hồn, ánh mắt thần thờ nhìn hắn.

James như vậy khiến hắn thấy không khỏi đau tim. Byrnes vươn tay, nắm lấy tay James, lúc này, James không có vẫy ra.

**

Lúc Iven đến chỗ hẹn cũng không thấy Byrnes, y vội vàng gọi cho Byrnes, thế nhưng bên kia vẫn ở trạng thái máy bận, thần sắc Iven đột nhiên trở nên khẩn trương. Di động tùy thân của Ryan cũng không trả lời. Y lại gọi cho James, vẫn là không trả lời, hai người kia tựa như biến mất, khiến y có cảm giác cực kỳ bất an.

“Ba ba...”

Iven cho là mình nghe nhầm, thế nhưng lúc thanh âm kia lần thứ hai vang lên. Iven chợt quay đầu lại. Sau một phút, Iven vọt tới, ôm chặt nhóc con vào trong ngực.

Quả bóng nhóc con ôm trong tay rơi trên mặt đất, hai tay kéo chặt góc áo của Iven, ánh mắt Iven rơi vào trên người nam nhân trước mặt. Nam nhân mặc áo màu xanh, ánh mắt xanh ngọc nhìn chằm chằm Iven.

Thầy Carey của Sibia, đồng thời nhà nghiên cứu chế tạo cơ giáp của quân bộ.

Carey lộ ra một nụ cười vô hại: “Nhóc kia lạc đường, trùng hợp gặp, nhóc rất khả ái, cũng rất thông minh.”

Iven không nói gì, mà là kiểm tra toàn thân Ryan một lần.

“Ryan, vừa đi nơi nào?” Iven hỏi.

“Bụng của cục cưng căng trướng, đi toilet, lúc trở lại thấy chú Carey, hắn nói dẫn con đi tìm chú James.” Ryan nói từ đầu đến cuối.

Iven ánh mắt cảnh giác nhìn Carey.

“Thoạt nhìn tôi không được hoan nghênh cho lắm, Iven, gặp lại.” Carey cười nói, mắt có chút sâu thẳm.

Carey xoay người muốn rời đi, phía sau Iven đột nhiên xuất hiện một người. James gắt gao nhìn chằm chằm Carey, trong thanh âm băng lãnh mang chút run rẩy.

“Carey tiên sinh, nguyên lai anh còn sống.” James nói.

Carey đầu tiên là quan sát James, sau đó bình tĩnh đại ngộ nói: “Nguyên lai là nhóc James a!”

James hít sâu một hơi, tựa hồ đang cực lực đè nén gì đó: “Carey tiên sinh, chúng ta cần nói chuyện.”

Carey một bộ tùy ý, loại tùy ý này khiến James đau nhói. Người nọ thấy vẻ mặt của cậu, vẫn rất ôn nhu, chỉ lúc có mặt người khác, mới có vẻ mặt như thế. James vẫn cho bản thân đối với hắn mà nói là đặc biệt. Thế nhưng lần gặp này, biểu hiện của nam nhân khiến James đột nhiên tỉnh táo lại. Người trước mắt căn bản không có khổ tâm gì, chỉ có cậu đắm chìm trong quá khứ. James hít sâu một hơi, có thể cậu chỉ cần một câu của nam nhân đánh vỡ tia nhớ nhung cuối cùng của cậu. James đi theo.

Iven ôm Ryan, nhìn hai người kia dần dần đi xa. Byrnes tựa hồ có chút ngốc lảng, nam nhân như người điên vậy lần đầu tiên xuất hiện bộ dạng thất hồn lạc phách. Iven vốn có mấy lời muốn nói, nhưng nhìn thấy bộ dạng của Byrnes, Iven sau cùng không nói gì.

Công việc của Corrine trở nên cực kỳ bận rộn, ngày hôm nay vốn là cuối tuần, thế nhưng Corrine buổi trưa bị gọi trở lại liền cũng không trở về nữa. Lúc Corrine không có ở đây, Iven tự mình xuống bếp, làm một bữa tối thịnh soạn. Lúc có Corrine, Iven chưa bao giờ làm cơm, cố ý muốn tách khỏi cuộc sống trước kia. Hành vi vô thức này tựa hồ là để nói cho Corrine, cho dù y về ở trong biệt thự, tất cả cũng không trở về bộ dáng lúc trước được. Cho dù bọn hắn ở cùng một chỗ, cũng như hai người xa lạ.

Bụng nhóc con no căng , ôm cổ Iven làm nũng.

“Sau này gặp chú Carey kia, bảo bối không nên tới quá gần.” Iven căn dặn.

Nhóc con cọ cọ trên cổ Iven: “Được ạ.” Hoạt động của hai cha con sau khi ăn xong chính là yêu thương.

Đêm hôm đó Daniel tới tìm y.

Từ từ vào thu, khí trời cũng lạnh xuống. Daniel mặc áo gió mỏng màu đen, đứng ở cửa biệt thự, dựa vào một thân cây.

Nhìn Iven đi tới trước mặt mình, ánh mắt Daniel nhìn mặt đất chốc lát, mới nói: “Iven, tôi có một số việc muốn giải thích với anh.”

Iven gật đầu.

“Bác sĩ là ước mơ của tôi, hơn nữa tôi thích thành Klims. Cho nên tôi chọn làm việc ở y viện trung ương Klims, có mấy lời tôi cũng không nói gì...”

“Tôi hiểu.” Iven cười nói, “Cậu không cần giải thích với tôi.”

Tuy rằng trên mặt Iven mỉm cười, thế nhưng Daniel luôn cảm thấy Iven cười đến mắt tự nhiên, mang một chút xa cách. Daniel còn muốn nói, thế nhưng nhưng không biết nói cái gì nữa. Bầu không khí giữa hai người có chút xấu hổ.

Ánh mắt Daniel rơi vào người Iven hồi lâu, đột nhiên nói: “Iven, kỳ thực chúng ta đã sớm đã gặp nhau.” Sớm đến nỗi, lúc đó Iven còn là học viên của Cyperlise. Khi đó Iven, là một thiếu niên hăng hái, vẫn chưa có nhiều cố kỵ như thế, vẫn có thể không chút kiêng kỵ mà cười. Lần sau gặp mặt, vẫn là thiếu niên kia, lại tựa hồ như đổi thành một người khác. Thanh niên trầm ổn cẩn thận khiến người ta đau lòng. Có thể ở trong nháy mắt đó, Daniel cũng đã ý thức được chính mình đã bỏ lỡ cái gì. Có một số thứ cũng không trở về được nữa.

Iven kinh ngạc nhìn hắn một cái. Y lục tìm tròn ký ức một lần, thế nhưng cũng không có thấy Daniel.

“Tôi đã thấy anh, thế nhưng anh không biết tôi.” Daniel nói.

Cả ngày, Iven cũng không quá thuận lợi. Gia tộc Wyeth vẫn không có tin tức, phẫu thuật của nhóc con càng ngày càng gần, mà tin tốt duy nhất rốt cục truyền đến vào cuối tháng.

Y nhận được một bức thư, thư của Roy. Iven trong đầu hiện ra một thiếu niên cao lớn cởi mở, bọn họ đã thật lâu không liên lạc. Thiếu niên nói cậu vẫn bề bộn nhiều việc, đồng thời hai ngày trước cuối cùng đã trở thành chiến sĩ cơ giáp cấp A, hiện tại cần một chỉ đạo chiến đấu. Còn có một thứ hấp dẫn là, nơi thiếu niên đã phân đến, đó là một nơi cách xa thành Oss.

— ❧ —

49. Chương 49: Bệnh Tình

Hội nghị kéo dài tròn năm giờ. Toàn bộ tin tức thu thập được không ngừng được chiếu lên màn hình. Tổng thống đế quốc đã hạ quân lệnh, nếu như đế quốc Cady được một tác lại muốn tiến một thước nữa, thì không buông tha, dùng ngay biện pháp quân sự, chiến tranh chạm một cái liền bùng nổ. Biểu tình trên mặt mọi người đều rất nghiêm túc, mắt không nhúc nhích nhìn chằm chằm hình ảnh được chiếu lên.

“Ổn tinh cầu nhân tạo của đế quốc Cady gần đế quốc Oss nhất, đột nhiên xuất hiện một số lượng lớn chiến sĩ cơ giáp; căn cứ quân sự của đế quốc nhiều lần đột nhập vào phi thuyền của đế quốc Cady do thám; quân chủ đế quốc Cady tại ngày quốc khánh lúc mặt trời lên cao phát biểu sách lược cường quốc. Mấy tin tức quan trọng này đều lộ ra ý đồ của đế quốc Cady.” Corrine sắc mặt nghiêm túc nói, “Đế quốc phải tăng cường bố trí, trên tinh cầu phòng ngự bên ngoài tăng cường bố trí lực lượng canh gác, khu quân tình cần đảm bảo tính bảo mật của tình báo đế quốc. Hai nơi này là trọng yếu nhất, cũng là cấp thiết nhất.” Nói xong, Corrine không nói gì thêm. Nội bộ quân bộ có gián điệp của địch quốc, nếu như hắn nói ra, sẽ khiến nội bộ hỗn loạn.

Lời của Corrine là phần cuối, hội nghị kéo dài năm giờ cuối cùng cũng kết thúc. Nhân viên tham dự hội nghị lần lượt rời đi, Corrine ra ngoài sau cùng. Trời bên ngoài đã hoàn toàn tối đen. Khách ở dưới lầu chờ hắn, Corrine ngồi vào trong xe.

“Tướng quân Corrine, về nhà sao?” Khách hỏi.

“Về nhà.” Corrine nói. Cái từ về nhà này, đột nhiên khiến mệt mỏi của Corrine giảm bớt một ít.

Hội nghị kéo dài năm giờ với cường độ cao khiến hắn có chút mệt mỏi, cơ hồ ngay lúc tựa lưng vào chỗ mềm mại kia, Corrine liền ngủ. Xe bình ổn chạy đi, cuối cùng dừng lại trước biệt thự được bao phủ trong bóng đêm. Khách quay đầu, lúc gã vừa mới tự hỏi có nên đánh thức Corrine hay không, chỉ thấy Corrine đã thẳng lưng, hai mắt nhìn chăm chăm ngoài cửa sổ. Corrine trong mắt hiện lên một tia tịch mịch.

Ở một thời gian rất dài, Corrine đều sợ hãi trở lại biệt thự này, cái vẻ lạnh băng và vắng vẻ hầu như khiến hắn hít thở không thông. Đây là nhà của hắn, nhưng lại không có bất kỳ ấm áp nào. Thế nhưng từ sau khi Iven và Ryan dọn vào, mọi thứ đều tựa hồ thay đổi. Trong biệt thự sinh ra nhân khí, nói chính xác hơn, là có ấm áp, có cảm giác là nhà.

Corrine tham luyện loại ấm áp này. Vì thế bây giờ, hắn ngoại trừ lúc làm việc, thời gian còn lại đều sẽ trở lại ngôi biệt thự này. Lúc xe dừng lại, Corrine liền đi xuống, đi vào biệt thự. Corrine nhìn đồng hồ, đã mười một giờ đêm, nhóc kia từ trước đến nay ngủ rất sớm, lúc này đã sớm ngủ. Corrine mở cửa, bên trong quả nhiên rất an tĩnh, hắn bước nhẹ vào, cởi tây trang màu đen ném trên ghế sa lon, sau đó nói lỏng cà- vạt, xoay người liền chạy lên lầu.

Corrine đi thẳng tới trước khách phòng của hai cha con, này tựa hồ thành một thói quen. Trên thực tế, cách một cánh cửa, hắn cái gì cũng không nghe được. Thế nhưng Corrine nghĩ hắn tựa hồ nghe được tiếng hít thở bình ổn, một sâu một cạn, đan vào một chỗ. Chỉ khi nghe được loại thanh âm này, Corrine mới có thể an tâm trở lại trong phòng, sau đó ngủ thật say.

Đêm hôm đó, Corrine nằm mơ. Trong mơ Iven vẻ mặt ôn nhu nhìn hắn, mà nhóc con lại ở trong ngực hắn làm nũng. Nhóc con ngọt ngào gọi hắn “cha”. Trong nháy mắt đó, Corrine đột nhiên cảm thấy đây là việc hạnh phúc nhất trên đời, không có gì hơn nó.

**

Iven vẫn chờ. Iven biết, chỉ dựa vào khả năng của chính mình thì không cách nào đầu lại gia tộc Wyeth, vì thế y lựa chọn mượn thế. Việc y ngày đó nói với Toby đó là người, về phần kết quả ra sao, cũng chỉ có thể đợi. Chỉ là lần này đợi có chút lâu.

Y gửi cho Toby tiên sinh một tin nhắn ân cần thăm hỏi, một tuần lễ sau mới trả lời lại. Toby tiên sinh đối với y có ấn tượng tốt, có lẽ là bởi vì Iven trong tin nhắn hữu ý vô tình hạ thấp giá trị của Wyeth tiên sinh, lại có lẽ là bởi vì y ngày đó tiết lộ cho gã những tin tức kia. Dù sao, trong mắt Toby tiên sinh, Thew Wyeth của gia tộc Wyeth mới đang ghét nhất, hơn nữa, nếu như hơn phân nửa tài sản của gia tộc Wyeth rơi vào trong tay của một nữ sĩ không có kinh nghiệm cùng tâm cơ, so với rơi vào tay lão hồ ly Thew thì dễ đối phó hơn.

Toby, vị tiên sinh nóng nảy kia gửi lại cho y một tin, dùng từ cũng nóng nảy như vậy, thế nhưng từng chữ tiết đều nói hết sức rõ ràng, mang theo chút ý tứ khoe khoang. Toby nói cái lão già Thew kia giam lỏng vị nữ sĩ kia, gã nói gã đã tìm được nơi vị nữ sĩ kia bị giam lỏng đồng thời đã liên lạc với vị nữ sĩ kia rồi. Thế nhưng vị nữ sĩ kia cự tuyệt sự giúp đỡ của gã. Toby nói vị phu nhân kia cũng không tin gã.

Iven trả lời lại cho Toby, đưa ra một phần hiệp ước muốn ký với gã, sau đó có biện pháp để vị nữ sĩ kia tiếp nhận sự giúp đỡ của gã. Toby đáp ứng, càng nhiều chi tiết hơn thì càng gấp mặt nói chuyện.

Iven gọi cho James, trong điện thoại thanh âm của James tựa hồ có chút không đúng, cũng không phải trầm lắng như ngày xưa, mà là tràn đầy sức sống khó tả. Iven hẹn James cùng đi gặp Toby. James là một thanh niên xinh đẹp, vì nghe nói muốn đi kiến Toby, James đặc biệt mặc tây trang, tóc chải rất gọn gàng, cặp mắt kia yên lặng như nước cũng có rực rỡ hơn. Iven nghĩ, James tựa hồ sống lại, sự chán chường triệt để biến mất trên người cậu.

James thấy Iven, vừa mừng vừa sợ, trên mặt lại mang hổ thẹn.

“Iven, xin lỗi, ngày đó em không nên để Ryan một mình ở nhà hàng.” Thanh niên vẻ mặt hổ thẹn.

James vẫn đối tốt với cha con bọn họ, ngày đó cậu và Byrnes để Ryan một thân một mình ở nhà hàng, lúc tìm không được Ryan, Iven có trách cứ. Nhưng mà ân tình lớn hơn sai lầm, Iven tính tình nhẫn nại, thế nhưng trên thực tế yêu ghét phân minh.

“Không nên tự trách.” Iven nói.

Thanh niên nắm tóc, sau đó có chút vui vẻ khó có thể tin: “Iven, anh có tin của mẹ sao? Em gây phiền toái cho Byrnes và Daniel, tự em cũng nghĩ rất nhiều biện pháp, thế nhưng vẫn không có tin tức. Iven, anh quá tuyệt vời.”

Iven vỗ vỗ vai James: “Phu nhân Mary cũng là người thân của anh. James, anh dẫn em đi gặp Toby tiên sinh.”

Hai người sau đó xuất phát đến chỗ hẹn với Toby. Dọc đường đi, Iven đều cùng James nói chuyện phiếm. Trước kia James cũng có lúc lạc quan cởi mở như vậy, thế nhưng lại giống như một cái xác không hồn hơn, James bây giờ mới là hoạt bát.

“James, em rốt cục buông xuống?” Iven hỏi. Từ ngày đó, từ lúc James nhìn thấy Carey bày ra gương mặt thất thố, Iven liền đoán được Carey có thể chính là cái người khiến James thất thường. Hơn nữa từ biểu hiện của Carey, James mất đi so với lấy được có khả năng lớn hơn nhiều. Cho nên thay đổi này của James chỉ có khả năng là triệt để buông xuống. Iven cảm thấy vui vì cậu.

“Đúng vậy, ngày đó gặp qua hấn, em đột nhiên thở dài một hơi. Trong trí nhớ của em, người kia vẫn ôn nhu, sắc sảo, thế nhưng ngày đó, lúc em gặp lại hấn, phát hiện mọi thứ đều không giống nhau.”

Thay đổi là thống khổ, nhất là lúc thống khổ cực hạn kia, hoặc là tử vong, hoặc là sống lại.

“Em còn có mẹ, cho nên em không thể chết được.” James nói. Vì thế cậu được ohuj sinh.

Bọn họ gặp Toby, sau đó thảo luận nội dung của hiệp ước ba giờ. Kết quả là, Toby giúp cứu phu nhân Mary ra, hơn nữa phải là lông tóc vô thương, mà phu nhân Mary sau khi được cứu ra, phải hưởng chính phủ công bố phần di chúc cũng kế thừa di sản của gia tộc Wyeth, mà Toby thì được hưởng hai phần trăm cổ phần công ty của gia tộc Wyeth. James là con trai ruột của phu nhân Mary, có quyền thay bà ký hiệp ước.

Toby vốn muốn 10% cổ phần công ty, bởi vì gã cho là đối diện gã là hai chú chim non của thương giới. Thế nhưng gã thất sách, hai người này sớm đã rõ công phu tư tưởng của gã cũng biết dã tâm của gã, cho nên giảm xuống hai phần trăm cổ phần công ty. Hai phần trăm cổ phần công ty, không thể nắm được quyết sách của gia tộc Wyeth trong tay, nhưng lại là một khoản tiền rất lớn. Toby cuối cùng vẫn tiếp nhận.

Ngày hôm sau, Iven nhận được điện thoại của James, trong thanh âm của thanh niên mang theo mừng rỡ khó có thể kiềm chế.

“Iven, tìm được mẹ rồi!”

Phu nhân Mary là tìm được trong một nhà trọ ở trung tâm thành Oss, Thew đúng là một lão hồ ly, hấn không giam lỏng phu nhân Mary trong gia tộc Wyeth hoặc là biệt thự vùng ngoại thành, mà là trong phố xá sâu uất, rất khó tìm ra ở đó.

Lúc nghe James nói địa điểm, Iven liền ôm nhóc con vào trong ngực xông ra ngoài. Từ lần trước nhóc con đột nhiên không thấy, nếu như có thể, Iven gần như muốn buộc nhóc bên người, một phút cũng không rời.

Chuyện phu nhân Mary mất tích, Iven cũng không nói cho Ryan. Bởi vì nhóc kia quá nhạy cảm, nếu như biết phu nhân Mary xảy ra chuyện, nhóc kia không biết thì thế nào.

Iven bắt xe, xe trực tiếp dừng dưới nhà trọ. Iven ôm Ryan vọt tới. Tình cảnh ở tầng dưới của nhà trọ có chút hỗn loạn, Iven ôm chặt nhóc con trong lòng, sau đó chen vào.

Y thấy được vẻ mặt hung ác của Thew · Wyeth, thấy được vẻ mặt đắc ý của Toby, thấy được rất nhiều ký giả và luật sư, thấy được James vui vẻ, sau đó y thấy được phu nhân Mary.

Phu nhân Mary mặc váy trắng liền thân, bên ngoài khoác một áo choàng lông nhạ màu, cả người đều tựa hồ gầy đi rất nhiều. Ánh mắt của nhóc kia cũng rất tinh, rất nhanh liền thấy được phu nhân Mary, vội vã vẫy tay gọi lên.

Phu nhân Mary quay đầu lại, đi về phía Ryan, sau đó ôm nhóc con vào trong ngực. Nhóc con ôm lấy cổ của phu nhân Mary, hôn lên khuôn mặt có chút nhợt nhạt của bà.

“Iven, James đều đã nói với ta, cảm ơn cậu.” Phu nhân Mary nói.

Iven rục rở mỉm cười, cậu rất vui vẻ, sau đó cho phu nhân Mary một cái ôm nhẹ nhàng.

“Ngài bình an là tốt rồi.”

Phu nhân Mary đột nhiên có chút nghẹn ngào, đoạn thời gian này, chuyện xảy ra còn nhiều hơn nữa đời trước của bà, qua chuyện lần này, phu nhân Mary nhanh chóng tỉnh táo lại, bà dùng lý trí đối phó với mưu đồ bất chính của Wyeth tiên sinh. Thế nhưng tất cả mọi thứ, dù sao có chút khó cho bà. Phu nhân Mary vẫn kiên cường ghé vào trên vai Iven khóc lên. Iven nhẹ giọng an ủi bà. Lúc phu nhân Mary đứng lên lần nữa, lúc hiện trước camera, nước mắt trên mặt đã khô.

Chuyện đến tiếp sau đó, cho dù James không nói, cũng có thể biết được qua báo. Tài sản của gia tộc Wyeth đều được chia hết, phu nhân Mary giữ một nửa cổ phần công ty, số cổ phần còn lại chia cho con cháu trong gia tộc. Phu nhân Mary bắt đầu chương quản gia tộc Wyeth. Lão phu nhân đã qua đời đã trải sẵn đường cho bà.

Lúc Iven dẫn Ryan về đến nhà, liền thấy phu nhân Margaret ngồi trên ghế sa lon, trên mặt biểu tình hết sức khó coi. Iven ôm Ryan đi vào.

Biểu tình của Margaret khi nhìn đến Ryan nhu hòa rất nhiều: “Bảo bối, cháu trước lên lầu chơi một chút, ta và baba cháu có lời muốn nói với nhau một chút.”

Iven để Ryan xuống, nhóc con ngẩng đầu nhìn Iven, Iven sờ sờ đầu Ryan, nhóc con liền chạy lên lầu.

Margaret đưa một phần báo cáo đến trước mặt Iven, Iven cầm lấy, đây là một báo cáo kiểm tra sức khỏe, báo cáo kiểm tra sức khỏe của Ryan.

“Phu nhân, ngài có gì muốn giải thích?” Iven mặt không chút thay đổi nói.

“Ryan tại sao lại mắc chứng chức năng của cơ quan nội tạng có chỗ thiếu hụt?” Margaret dùng ngữ khí chất vấn hỏi.

Loại ngữ khí này khiến Iven rất khó chịu.

Iven cơ hồ giấu cợt cười: “Vấn đề này, ngài có lẽ nên đi hỏi con của ngài.”

Margaret và Iven nhìn nhau, lập tức gọi cho Corrine. Corrine bề bộn nhiều việc, vẫn chưa trở lại, Margaret vẫn tọa ở trên ghế sa lon chờ. Ryan nằm úp sấp ở trong phòng khách chơi.

Lúc Corrine trở lại đã là buổi trưa, báo cáo kia lập tức bị đặt trước mặt hắn. Corrine đầu tiên là nghi hoặc, sau khi xem xong, sắc mặt càng khó nhìn hơn.

“Chức năng của cơ quan nội tạng có chỗ thiếu hụt, có thể do phóng xạ hoặc do được vật gây ra.”

“Năm năm trước, bác sĩ chẩn đoán đã từng nói, với cơ thể của tôi không có khả năng vẫn không có đứa nhỏ, cho nên có thể nguyên nhân là do bạn đời của tôi dùng thuốc tránh thai.”

Lời Iven nói giống như một loại thần chú kinh khủng. Corrine đầu tiên là sửng sốt một chút, sau đó đột nhiên nghĩ đến cái gì. Huyết sắc trên mặt hắn dần dần biến mất, khuôn mặt anh tuấn như ma quỷ. Trong nháy mắt đó, Corrine đột nhiên cảm thấy, có một số thứ, có thể hắn vĩnh viễn cũng không lấy được.

Hắn đầu tiên nhìn về phía Iven, trên mặt Iven tràn đầy vẻ trào phúng, con mang một tia hận ý. Ánh mắt này, tựa hồ giữa bọn họ, đã cách muôn sông nghìn núi.

Ánh mắt của Corrine sau đó rơi vào trên người Ryan, nhóc con vẻ mặt ngây thơ, ánh mắt trong suốt như nước, đối với rất nhiều chuyện đều mang vẻ ngây thơ. Là con của hắn, nó còn nhỏ như vậy, lại mang bệnh như vậy qua năm năm.

Cảm giác áy náy sâu đậm gần như khiến hắn hít thở không thông.

— ❧ —

50. Chương 50: Phẫu Thuật

Đây là lần đầu tiên Corrine thống hận gen biến dị của mình.

Loại này gen, sinh ra đã cường đại. Bọn họ trời sinh thích hợp với chiến trường, sức mạnh cường đại và tính nhạy bén với điều khiển cơ giáp hầu như khiến bọn họ thành bách chiến bách thắng. Nhưng mà, gen biến dị cũng có chỗ thiếu hụt, chỗ thiếu hụt này được ghi lại trong hồ sơ cơ mật cao cấp của đế quốc, người biết được trên toàn đế quốc lác đác không có mấy người, thậm chí ngay cả phu nhân Margaret cũng không biết. Bọn họ có thời kỳ cấu gât rất dài, trong khoảng thời gian này tinh thần của bọn họ cực kỳ khó khống chế, nhiều bác sĩ chuyên môn cũng kiên nghị bọn họ phát tiết ở mức phù hợp, tốt nhất là dùng cách mình thích, tỷ như thuốc lá, rượu, hoặc là người. Nhưng không thể quá độ, vì để tránh cho tâm tình không khống chế được, đồng thời còn phải dùng thuốc.

Vượt qua thời kỳ cấu gât là một quá trình điều tiết kích thích tố, bọn họ không thể không dùng loại thuốc kia. Đó là một loại kích thích tố, sẽ ảnh hưởng đến cơ thể, uống loại thuốc này, trên cơ bản không có khả năng có con.

Ryan là đứa con ngoài ý muốn, hắn vẫn cho rằng Ryan là một đứa nhỏ kiên cường. Thế nhưng hắn nghĩ không ra, dùng loại thuốc kia lại ảnh hưởng lớn đến Ryan như vậy. Chức năng cơ quan nội tạng có chỗ thiếu hụt, hắn nhìn kết quả và triệu chứng trong báo cáo chẩn đoán, đứa trẻ nho nhỏ, đã phải chịu thống khổ như vậy mà lớn lên...

Corrine chậm rãi đi tới bên người Ryan. Bầu không khí giữa Iven và Margaret đều nghiêm túc dị thường, nhóc con cũng không phải không cảm thấy chút nào, nó ngồi chồm hổm ở một bên, đem khối gỗ xếp xong dỡ xuống, sau đó lại xếp lên, chơi có chút không yên lòng. Thấy Corrine đi tới, nó ngẩng đầu, ánh mắt xanh thăm nhìn Corrine.

Bị cặp mắt kia nhìn, Corrine đột nhiên cảm thấy trong lòng nhói một cái. Hắn ngồi xổm xuống, sờ sờ đầu nhóc, nhóc kia không có né tránh. Đây là con của hắn, huyết mạch tương liên.

“Ryan, xin lỗi.” Corrine nói.

Ryan chỉ là tò mò theo dõi hắn. Nó không thể hiểu được lời xin lỗi của Corrine. Corrine ôm Ryan vào trong ngực, nhóc con ngẩng ra, sau đó có chút không được tự nhiên, nhẹ nhàng mà muốn tránh thoát. Corrine buông nó ra, Ryan đột nhiên đứng lên, chạy tới bên người Iven. Iven hôn lên mặt Ryan, ôn nhu nói: “Cục cưng lên lầu chơi xếp gỗ đi.” Nhóc con tựa như làm nũng cọ cọ chân của Iven, sau đó xoay người chạy lên lầu.

Corrine đứng giữa phòng khách, thẳng người, trên mặt biểu tình chăm chú mà nghiêm túc. Ánh mắt của Iven và Margaret đều rơi trên người hắn. Margaret đang chờ Corrine giải thích. Iven đứng dựa vào tường, nhắm mắt lại, trên mặt lại không có biểu tình gì, nhìn không ra y đang suy nghĩ gì.

Corrine là một chiến sĩ giỏi, năm đó ở học viện quân sự, thầy giáo môn bảo mật học cũng đã nói, cơ mật cấp cao của đế quốc, cần phải nghiêm khắc bảo mật, không phải lúc cần thiết, không được tiết lộ. Cho nên vài năm qua, hẳn không nói ra một chữ.

Hai người trước mắt là người thân cận nhất của hẳn, Corrine do dự chốc lát, liền từng chữ từng lời nói ra. Sắc mặt của Margaret càng lúc càng khó coi, mà Iven cũng không thay đổi bao nhiêu, y tựa hồ nghe đến chăm chú, vừa nãy tựa hồ mỗi câu đều không có nghe lọt.

Lúc Corrine nói hết, Iven mới mở hai mắt ra. Y nhìn Corrine, sau đó nói: “Tôi hiểu được.” Iven nói xong cũng chạy lên lầu, y thu dọn đồ của mình và Ryan đi ra, Corrine vẫn đứng ở cửa, trầm mặc nhìn, vẫn chưa từng mở miệng nói. Vô luận nguyên nhân là cái gì, vô luận hẳn là vô tình hay là cố ý, thế nhưng tổn thương của Ryan đã tạo thành, mà hẳn là đầu sở gây nên, tất cả đều không thể nào chạy trốn.

Iven nắm tay Ryan đi ra ngoài. Margaret mấp máy môi, muốn nói, nhưng nhìn Corrine, vẫn là nhịn.

Iven đón một chiếc xe trở về nơi ở trước kia. Xe của Corrine vẫn đi theo sau lưng bọn họ, vẫn duy trì khoảng cách thích hợp.

Xe Corrine đứng ở dưới nhà trọ của Iven, hẳn nhìn Iven và Ryan xuống xe, xách hành lý vào cửa, bóng lưng của hai cha con biến mất. Corrine vẫn không rời đi, ánh mắt hẳn lơ lửng nơi tầng trên của nhà trọ. Thẳng đến khi điện thoại của quân bộ gọi tới, Corrine mới rời đi.

Thời gian vô pháp đảo ngược, vì thế việc duy nhất Corrine có thể làm đó là bù đắp. Ngày phẫu thuật tới gần, Ryan cần phải làm kiểm tra thân thể càng lúc càng nhiều lần, mà Corrine, vô luận bận thế nào, đều sẽ dành chút thời gian cùng nó và Iven đi làm kiểm tra. Corrine lợi dụng thời gian nghỉ ít ỏi để bồi dưỡng lại tri thức chăm sóc trẻ nhỏ, tướng quân đế quốc bắt đầu trở nên rề rà, đối với việc ăn mặc của Ryan đều có nghiên cứu qua.

Iven tựa hồ thay đổi, từ lần thẳng thắn trước. Iven cả người trở nên trầm tĩnh lại, không cự tuyệt hẳn đi cùng, cũng không có tiếp nhận, chỉ là vẫn trầm mặc. Iven như vậy rất không bình thường.

Iven hầu như có chút tố chất thần kinh. Buổi tối ngủ thẳng đến nửa đêm, y đột nhiên tỉnh lại sau đó đặt tay trên ngực của Ryan, thẳng đến khi cảm giác được nhịp tim đập bình ổn của Ryan, y mới có thể nằm xuống.

Iven không đến Sibia nữa, y đưa đơn xin tạm nghỉ học cho Aldrich tiên sinh, sau đó chọn tự học ở nhà. Aldrich đồng ý rất nhanh, đồng thời nhắc nhở y nhất định phải tham gia kỳ thi tốt nghiệp nửa tháng sau.

Y hầu như mỗi ngày bồi bên người Ryan, lúc nhóc con chơi đùa, Iven lại ở một bên đọc sách. Lúc tinh thần của Iven đến cực hạn, ngày phẫu thuật cuối cùng đã tới.

Ngày phẫu thuật là một ngày nắng, sau này vô số lần nhớ lại, Iven đều nghĩ đó là một ngày có chút sáng đến bạc màu, tất cả cảnh trí tựa hồ cũng mơ hồ, trong trí nhớ của y vẫn có một cánh cửa, cánh cửa gỗ nhốt bảo bối của y ở bên trong.

Buổi sáng hôm đó, Iven sớm rời khỏi giường, lúc ra cửa, xe của Corrine liền đứng ở cửa. Nhiều ngày qua, y thậm chí ngay cả khí lực để hận cũng không có, y thần thờ đối mặt với Corrine. Có lẽ là bởi vì y quá áp lực, y sợ mình không kiên trì nổi, cho nên không cự tuyệt.

Bác sĩ Gaelle là chuyên gia tim mạch, xác xuất phẫu thuật thành công của vị bác sĩ này so với toàn bộ người cùng ngành là cao nhất. Bởi vậy, sau khi Margaret biết thân phận cùng bệnh tình của Ryan, bác sĩ này vẫn đảm nhiệm bác sĩ trưởng của Ryan.

Nhóc con tựa hồ có chút sợ, nó mặc áo bệnh nhân màu trắng rộng, nằm trên giường bệnh nho nhỏ trên giường bệnh, tay nhỏ bé vẫn kéo tay áo của Iven, không có buông ra. Vui trong giường bệnh nhóc con thoát nhìn cực kỳ yếu đuối.

“Ba ba, sẽ đau sao?” Nhóc con đáng thương hỏi thăm.

Iven nhẹ nhàng dán tay phải lên trán Ryan: “Sẽ, nhưng bảo bối là một đứa trẻ kiên cường, ba ba sẽ ở bên ngoài chờ con. Ryan, nhắm mắt lại, chờ lúc mở ra, có thể thấy ba ba.”

Ryan nghe lời nhắm hai mắt lại, tay cầm lấy ống tay áo của Iven cũng dần dần buông ra. Sau đó, cánh cửa kia đóng lại, chia cách bọn họ tại hai nơi.

Iven ngồi bên ngoài phòng phẫu thuật, Corrine vẫn ngồi bên cạnh hắn, hai người đều nhìn chăm chăm cánh cửa kia. Cửa kia như một con thú lớn. Bác sĩ Gaelle nói, phẫu thuật ghép tim cần năm giờ, năm giờ này, Iven cơ hồ là sống một ngày bằng một năm. Bên ngoài phòng phẫu thuật có điều hòa, gió nhẹ thổi qua, thế nhưng Iven còn là nóng đến toát mồ hôi.

Năm giờ đã qua, thế nhưng cánh cửa kia vẫn chưa mở, sắc mặt của Iven có chút trắng bệch, y thoát lực dựa vào ghế, ánh mắt trở nên không hề có tiêu cự.

“Ryan...” Y vô thức nỉ non một tiếng.

Corrine đưa tay đặt trên bả vai của y, ánh mắt Iven rơi vào đồng hồ trên tay mình. Trong đầu nhanh chóng tính toán, phẫu thuật đã tiến hành qua sáu giờ, thời gian càng lâu, nói rõ phẫu thuật có tính nguy hiểm càng cao. Iven rốt cục tan vỡ, nước mắt bắt đầu rơi xuống.

Corrine nhìn thanh niên bên người, sắc mặt Iven khó coi đến lợi hại, cả người tựa hồ cũng muốn co lại thành một đoàn, nước mắt của y từng giọt nhỏ xuống, y yên lặng khóc. Corrine ôm Iven vào trong ngực, Iven không cự tuyệt.

Sau bảy giờ, cửa phòng phẫu thuật rốt cục mở, bác sĩ Gaelle vẽ mặt mệt mỏi đi ra. Sắc mặt của hắn cũng không dễ nhìn. Iven ngồi ngay ngắn, vẽ mặt khấn trương nhìn hắn.

“Bác sĩ Gaelle, Ryan thế nào?” Corrine hỏi, thanh âm của hắn có chút run rẩy.

“Phẫu thuật đã xong, thế nhưng bệnh nhân vẫn chưa tỉnh lại, chi nên không thể coi hoàn toàn thành công.” Bác sĩ Gaelle mặt không chút thay đổi nói, “Chờ lúc bệnh nhân tỉnh, phẫu thuật liền thành công.”

“Ý của anh là không nhất định tỉnh lại?” Corrine thẳng tắp nhìn chăm chăm bác sĩ Gaelle, loại ánh mắt này khiến bác sĩ vẫn mặt lạnh cũng có chút không được tự nhiên. Gaelle gật đầu, liền xoay người rời đi.

Đây cũng không phải là một tin tốt, Corrine ngơ ngác ngồi ở kia, hắn hầu như không dám nhìn tới biểu tình của Iven. Đối với Iven mà nói, Ryan là tất cả của y, chỉ có Ryan sống khỏe mạnh, Iven mới có thể sống thật vui vẻ. Thế nhưng hiện tại...

Ryan được đẩy ra từ phòng phẫu thuật, sau đó tiến vào phòng bệnh. Iven đột nhiên đứng lên, giây phút kia, sắc mặt của y tuy còn chút trắng, nhưng uể oải ban nãy đột nhiên không thấy. So sánh tổ chức thần kinh trước khi phẫu thuật với sau khi Ryan phẫu thuật, hành vi của Iven trở nên bình thường hơn.

Đứa trẻ nho nhỏ vùi trong giường bệnh, vẫn đang dựa vào máy hô hấp duy trì sự sống. Iven mỗi ngày đều canh giữ bên người Ryan, chăm sóc nó.

Byrnes và James đến thăm nó, quan hệ của hai người tựa hồ đã khá hơn nhiều. Lúc James nhìn Byrnes, không còn là ghét bỏ và phẫn nộ, mặc dù đối với việc Byrnes thân cận, James vẫn có chút ghét bỏ, nhưng lại không có cự tuyệt.

“Iven, không nên quá áp lực, Ryan nhất định sẽ không có chuyện gì.” James lo âu nhìn Iven, khuyên nhủ. Iven quá mức bình thường, đối với bọn hắn đến, trên mặt Iven vẫn mỉm cười, cảm ơn bọn họ tới đưa quà.

Nhìn nhóc con không hề tức giận nằm trên giường bệnh, quá mức lo lắng rồi. Nhóc con khá ái ngại lạnh như vậy, nhưng không biết bao giờ mới có thể tỉnh lại. James có chút bức mình, một mình ra khỏi phòng bệnh. Byrnes luôn nói nhiều cũng an tĩnh lại, ánh mắt sâu thẳm của hắn vẫn rơi trên người Iven, tựa hồ muốn nhìn xuyên qua vẻ ngoài ôn hòa nhìn thấu nội tâm của y.

“Byrnes, nguyên lai Corrine không phải cố ý uống thuốc.” Iven đột nhiên nói. Chuyện này vẫn giấu ở đáy lòng của y, vốn y vẫn cho là Ryan sẽ như vậy, đều là do Corrine tạo nên. Thế nhưng hiện tại...

“Iven, cậu không nên ôm sai lầm về người mình.” Byrnes vẽ mặt nghiêm túc nói, “Cho dù trong lúc mang thai, Ryan được tra ra chứng bệnh này, cậu còn có thể sinh hạ nó sao? Đáp án rõ ràng, bởi vì như vậy mới có hi vọng. Mọi người đều thông minh, bọn họ sẽ chọn hy vọng lớn hơn, bọn họ cũng kiên cường, chưa đến phút cuối cùng tuyệt đối sẽ không từ bỏ.”

Byrnes nói khiến mắt Iven sáng rực lên, y gần như dùng ngữ khí khẳng định nói: “Ryan nhất định sẽ tỉnh lại.”

Corrine đứng ở ngoài cửa, ánh mắt u lam vẫn rơi vào hai người trong phòng bệnh. Lúc Byrnes đi qua hẳn ta, vẫn hừ lạnh một tiếng, hẳn nghĩ vô luận là vô tình hay là cố ý, nhưng đều tạo thành sai lầm, vì thế Corrine nên vì mọi thứ mà trả giá.

Vị tướng quân đế quốc này, hiện tại có hai điểm trên đường sinh hoạt hằng ngày. Ngoại trừ ban ngày lúc làm việc, buổi tối hẳn đều sẽ đứng ở y viện. Hẳn cho tới bây giờ vẫn không tin số mệnh, thắng lợi trên chiến trường, phải dựa vào thực lực. Thế nhưng hiện tại, hẳn đột nhiên hy vọng số phận có thể để cho Ryan nhanh tỉnh lại một chút.

Sau khi Byrnes và James rời đi, Iven ngồi trên ghế bên cạnh giường bệnh, y đang nghiêm túc xem sách. Tóc đen rơi tán loạn trước trán, ánh mắt chăm chú, thanh niên trên người mang vẻ an tĩnh. Corrine đi tới, ngồi xuống bên cạnh y. Iven không ngẩng đầu nhìn hẳn, liền ở chung trong yên lặng như vậy. Bầu không khí yên lặng giữa hai người bọ họ lan tràn, Corrine quay đầu, ánh mắt cơ hồ miêu tả lại khuôn mặt tuần tú của Iven. Corrine gần như có chút tham luyến loại cảm giác này. Hẳn kìm nén xúc động muốn ôm Iven vào trong lòng, mà tới gần một chút một chút, thẳng đến khi chân hai người ở cùng một chỗ.

Ryan đã nằm trên giường bệnh mười ngày, lồng ngực nhỏ phập phồng minh chứng cho một sinh mạng. Corrine mang đến một đứa nhỏ. Edda tựa hồ cao hơn một chút, cũng càng đen hơn. Hai đứa nhỏ này cho dù ra đi, cũng vẫn giữ liên hệ hằng ngày. Edda biết Ryan phải phẫu thuật, đứa bé hiểu chuyện lần đầu tiên bắt đầu đùa giỡn nổi quạo, nhất định phải tới thành Oss thăm Ryan. Mẹ của nó vốn không đồng ý, Edda không nói gì, thế nhưng sức ăn lại mỗi ngày càng giảm, cả người gầy hẳn đi. Mẹ của nó rốt cục thỏa hiệp.

Edda cẩn thận đi tới, sau đó ghé vào mép giường, ánh mắt đen láy nhìn chăm chăm vào Ryan trên giường bệnh. Kỳ thực Ryan cũng rất nhớ Edda, nếu như Ryan tỉnh lại, thấy Edda bên cạnh nó, sẽ vui vẻ cỡ nào đây?

Nhóc con nhất định sẽ cười cong mắt, vừa ghét bỏ rồi lại vừa kéo tay Edda, cho Edda nhìn thành tựu của nó mấy ngày nay. Hoa nhỏ của Ryan, tranh vẽ của Ryan, rối nhỏ tự đan của Ryan, không giữ lại chút nào mà đặt trước mặt Edda, trên mặt mang vẻ đắc ý. Thế nhưng nhóc con vẫn nhắm mắt.

Edda vươn tay, sau đó nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Ryan.

“Ryan, tớ tới thăm cậu.” Edda nhỏ giọng nói, “Cậu nói nếu như tớ tới, sẽ mang tớ đi xem đồ chơi của cậu.” Ryan nằm trên giường thậm chí ngay cả động cũng không nhúc nhích một chút.

“Quỷ hẹp hòi.” Edda buồn bực nói.

Corrine bận đến cơ hồ thời gian uống nước cũng không có. Tình hình của đế quốc càng ngày càng nghiêm trọng, đã bắt đầu chuẩn bị chiến tranh. Toàn bộ đế quốc bắt đầu chọn chiến sĩ cơ giáp trẻ tuổi có tài, từ các nơi tập trung đến thành Oss, tùy thời đợi xuất chiến.

Corrine chỉ huy mặt trận thống nhất, rất nhiều chuyện cần thân lực thân vi. Hẳn trước đó cần hiểu rõ toàn bộ địch nhân, sau đó quyết định chiến thuật. Chiến đấu cũng không phải là đơn thuần là đấu lực lượng, cần tính toán nhiều thứ lắm.

Lại bận đến khuya, Corrine dựa vào ghế. Tiếng điện thoại đột nhiên vang lên, phá vỡ sự yên lặng trong phòng. Corrine quá mệt mỏi, hẳn vẫn dựa vào ghế, vẫn không nhúc nhích.

“Tướng quân, điện thoại của ngài.” Kach ra nhắc nhở.

Corrine rốt cục giật giật, điện thoại được chuyển.

“Xin hỏi là Corrine tiên sinh sao? Xin chào, nơi này là y viện thánh Maria, bệnh nhân Ryan · Winston đã tỉnh.”

51. Chương 51: Hư Huyền

Di động của Corrine rơi trên đất, phát ra một tiếng vang trầm muộn. Vừa nghe được câu nói kia, liền như âm thanh của tự nhiên. Rõ ràng một phút trước nam nhân còn rất lạnh lùng nghiêm nghị và mệt mỏi, đột nhiên có biến hóa, trên gương mặt anh tuần nhu hòa hơn, khóe miệng của hắn dần dần kéo ra, ý cười toát ra đôi mắt u lam.

Corrine xoay người liền lấy áo khoác ra ngoài, Kach canh ở cửa chỉ cảm thấy trước mặt có một trận gió thổi qua. Kach cũng sốt một chút, sau đó đóng cửa lại, xoay người cũng xông ra ngoài.

Kach đến bãi đỗ xe, lấy xe, liền cấp tốc đuổi theo. Nam nhân giống như điên rồi, thân ảnh cao lớn rất nhanh biến mất trong bóng đêm dày đặc.

“Tướng quân Corrine!” Thế lực của con người dù sao cũng có hạn, Kach lái xe đuổi theo. Kach gọi một tiếng, Corrine lúc này mới ngừng chạy, dừng một chút, liền lập tức mở cửa xe, ngồi vào.

Xe chạy về phía y viện thánh Maria.

**

Đêm đã khuya, trời hoàn toàn tối thui. Trong phòng bệnh yên tĩnh, bên cạnh giường bệnh có một bóng đen, nằm ở đó, vẫn không nhúc nhích.

Nhóc con nằm trên giường đột nhiên giật mình, bàn tay nho nhỏ từ trong chăn đưa ra ngoài, sờ sờ người nằm bên giường. Người bên giường ngủ không sâu, gần như lúc có cảm giác liền mở mắt.

“Ba ba...” Thanh âm non nớt có chút khàn khàn.

Iven cho là mình đang nằm mơ, cho là y đã mơ tới tình cảnh như thế quá nhiều lần rồi, nhóc con trên giường đột nhiên mở mắt, sau đó gọi một tiếng ‘ba ba’. Thế nhưng chỉ cần y động một cái, mộng cảnh kia đột nhiên bị xé nát, tất cả lại trở về trạng thái ba đầu, cứ lặp đi lặp lại như vậy.

Iven ngốc lảng tại nơi chỗ, y không dám động, thẳng đến khi lại vang lên một tiếng ‘ba ba’. Iven mở choàng mắt, chăm chú nhìn, sau mười lăm phút, đèn phòng bệnh đột nhiên sáng. Dưới ánh sáng nhu hòa, Ryan đang nằm giữa trên giường, mở to hai mắt xanh thẳm, nhìn chăm chăm Iven. Sắc mặt của nhóc con hơi tái, thế nhưng ánh sáng trong mắt, thoát nhìn rất hoạt bát.

Iven vươn tay, nhẹ nhàng vuốt ve mặt Ryan.

Không biến mất, là thật, không phải nằm mơ.

Bác sĩ vội vã đi đến, Iven lui sang một bên. Bác sĩ gỡ máy hô hấp, sau đó kiểm tra cho Ryan. Sau khi làm xong kiểm tra nhịp tim, bác sĩ Galle đứng thẳng người, trên mặt luôn không có biểu tình gì, mỉm cười: “Phẫu thuật thành công, thời gian kế tiếp cần phải tĩnh dưỡng. Qua một thời gian, Ryan sẽ khôi phục hoàn toàn, chính là một đứa trẻ hoàn toàn khỏe mạnh.”

Lúc khát vọng được thực hiện thường là hưng phấn đến khó tin. Để Ryan giống như những đứa trẻ khác khỏe mạnh lớn lên là khát vọng năm năm của Iven, hôm nay đã được thực hiện. Iven thấp tiếng cười. Bác sĩ Galle xoay người rời đi.

Iven đi tới bên người Ryan. Ghép tim là cuộc phẫu thuật lớn, vì thế nhóc con bị cố định trên giường bệnh, ngoại trừ tay và chân, các bộ phận khác trên thân đều không thể nhúc nhích. Nhóc con cười đến ngọt ngào, nhìn Iven.

“Ba ba, cực cực mơ.” Ryan nhú mi, “Cực cực thấy được rất nhiều người, thấy được ba ba, thấy được Edda, thấy được bà Mary, còn có chú James, chú Daniel, chú Corrine, còn có rất nhiều rất nhiều người. Cực cực đứng ở trong góc nhỏ, các người đều nhìn không thấy cực cực.”

“Ba ba đi thẳng về phía trước, con đuổi theo, thế nhưng ba ba không để ý tới con.” Ryan có chút ủy khuất.

Iven cúi xuống hôn một cái, dán mặt lên khuôn mặt nhỏ nhắn có chút lạnh như băng của Ryan, ủy khuất trên mặt nhóc mới biến mất, rất rộng lượng mà nói: “Cực cực tha thứ cho ba ba.”

Lúc Corrine tới cửa phòng bệnh, liền nghe được tiếng cười từ bên trong truyền ra. Cửa phòng cách âm rất tốt, nhưng Corrine vẫn nghe được. Hắn gõ cửa một cái, đẩy cửa vào, nhìn thấy nhóc kia rất vui vẻ nói chuyện, Iven thì ở một bên an tĩnh nghe.

Corrine đi tới, ánh mắt của Ryan rơi vào trên người hắn, Corrine cầm tay nhỏ của nó, trên mặt lộ ra một nụ cười. Nhóc con cũng nở nụ cười. Iven nhìn một màn này, trong lòng tựa hồ chạm phải gì đó, cảm giác này rất phức tạp.

Những ngày kế tiếp đó là tĩnh dưỡng.

Corrine mỗi ngày sau khi tan sở đều sẽ chạy tới y viện, ngày thứ hai hắn đến, Iven có lẽ quá mệt mỏi, đang ghé vào trên giường bệnh ngủ. Nhóc con cũng đang ngủ, hô hấp đều đặn, tay nhỏ lại vẫn nắm lấy y phục của Iven.

Corrine nhẹ nhàng đi tới. Iven tựa hồ ngủ rất sâu, tóc đen tán loạn rơi bên sườn má, hai mắt nhắm nghiền. Corrine ở một bên nhìn một hồi, hắn đột nhiên xung động muốn hôn lên.

Corrine chậm rãi tới gần, môi chạm vào tóc mềm mại của Iven, tóc mềm khiến lòng hắn ngứa ngáy. Người đang nằm đột nhiên giật mình, Corrine đứng thẳng người. Hắn đáp cho Iven một lớp chăn, liền an tĩnh ở một bên nhìn.

Corrine nghĩ, cho dù bây giờ Iven cũng không yêu hắn, thế nhưng một lớn một nhỏ này có thể ở bên cạnh hắn, cũng đã đủ rồi. Nếu như có thể tiếp tục như vậy, có thể cũng là một lựa chọn tốt, chỉ cần hai người này vẫn luôn ở trong tầm mắt của hắn, ở nơi hắn có thể thấy được.

Lúc Iven tỉnh lại, liền thấy Corrine ngồi một bên. Nam nhân lúc nghỉ ngơi vẫn làm việc. Iven rất ít nhìn thấy bộ dạng của hắn lúc làm việc, Corrine lúc này và cái người trên chiến trường rất giống nhau. Hắn thu lại nụ cười, trên mặt anh tuấn không chút biểu tình, ánh mắt nhìn thẳng vào máy tính, ngón tay nhanh chóng động. Tựa hồ cảm giác được Iven đang nhìn hắn, nam nhân đột nhiên ngừng đầu, mỉm cười nhìn Iven.

Iven có chút không được tự nhiên thu hồi ánh mắt.

Edda nghe tin Ryan tỉnh lại, ngày thứ hai liền không nhịn được đến thăm nó. Có thể là nghĩ bị Edda thấy mình nằm trên giường rất mất mặt, Edda kêu hai tiếng, Ryan mới ứng một tiếng, chuyển đầu qua nhìn nó. Edda mang quà đến cho nhóc, hai nhóc con rất vui vẻ ở cùng nhau.

Corrine khoanh tay đứng bên ng Iven. Thanh niên đang xem sách, khóe miệng lại nhin không được kéo ra một nụ cười. Corrine đột nhiên dịch sát vào, chỉ vào một câu nói: “Lý luận ở đoạn này ở trên chiến trường không thể thực hiện được. Định rất nhiều, đến lúc đó sẽ hai mặt thụ địch.”

“Cảm ơn.” Iven nói, sau đó nghiêm túc chú thích ở phía trên.

Ánh mắt của Corrine đầu tiên là rơi vào khớp xương rõ ràng trên tay thanh niên, sau đó rơi vào xương quai xanh xinh đẹp và cái cổ trắng nõn của y, cuối cùng là trên gương mặt tuấn tú. Corrine đứng thẳng người, hít một hơi thật sâu.

Edda đi rồi, Corrine đọc chuyện cổ tích cho Ryan. Nam nhân mặc một thân quân trang, sắc mặt nhu hòa đọc chuyện cổ tích, sinh động như thật, biểu tình rất phong phú. Ryan nghe đến mê li. Iven biết, rất nhiều đứa nhỏ thích trước khi ngủ nghe một câu chuyện cổ tích. Y trước đây cũng sẽ kể, thế nhưng kể quá mức nghiêm túc, Ryan cuối cùng không biết như thế nào mà đi vào giấc ngủ. Ngày hôm sau, nhóc con ôm tay y làm nũng, chỉ là muốn nói với y, không muốn nghe chuyện cổ tích nữa.

Nguyên lai là y kể thiếu đặc sắc. Iven biết Ryan lúc nhỏ thiếu rất nhiều thứ, y nỗ lực làm cái tốt nhất, thế nhưng cố gắng hết sức, vẫn sẽ có thật nhiều khuyết điểm hữu hình vô hình.

Iven mở cửa ra ngoài, chỉ là y không biết khi y đi ra, hai người nằm trên giường bệnh và đang ngồi bên đầu xoay đầu lại nhìn thân ảnh của y rời đi. Iven đi tới sân của y viện. Trời vào thu rồi, trên mặt đất rơi đầy lá cây. Iven tìm một băng ghế dài ngồi xuống.

Y gặp tiểu thư Angela. Vị nữ sĩ kia cũng mặc đồng phục bệnh nhân, thấy Iven, liền lộ ra vẻ kinh ngạc. Angela chào hỏi, tóc của Angela chút loạn, lúc này vành mắt đen kịt, cho nên Iven vẫn chưa lập tức nhận

ra cô.

“Mấy ngày hôm trước bị tai nạn xe, gãy cánh tay.” Angela chỉ tay mình nói.

Iven lộ vẻ đồng cảm.

“Ngài thoát nhìn không tốt lắm, gặp phải vấn đề khó khăn gì sao?” Angela tiếp tục hỏi.

Iven ôn hòa cười: “Tôi nghĩ cô có thể là nhìn lầm rồi, tôi gần đây sống rất tốt.”

Angela nhìn y: “Tôi từ trong mắt của anh thấy được do dự, tôi không biết anh đang do dự cái gì. Tôi biết anh bị thương tổn, đối mặt với thương tổn có hai lựa chọn, sẽ ghi hận, hoặc sẽ tha thứ. Anh có thể chọn trả thù, cũng có thể chọn rời đi. Thế nhưng Iven, anh bây giờ lại do dự...”

Nụ cười Iven trở nên trào phúng: “Tiểu thư Angela, cô là cố vấn tâm lý, nhưng lại dùng lý luận của cô để dạy bệnh nhân. Tôi nghĩ cô có lẽ nên đặt mình vào hoàn cảnh người khác mà suy nghĩ một chút. Có chút thương tổn, không thể tha thứ.”

“Iven, nếu như anh vẫn ám chỉ bản thân không thể tha thứ, khẳng định không thể tha thứ.” Angela nói, “Ngài có nghiêm túc nghĩ tới chuyện này không? Nếu như ngài luôn chỉ dùng ác ý thôi miên bản thân, như vậy thì có chút cực đoan rồi.”

“Đây không phải thôi miên.” Iven nói. Có một số việc, một khi thương tổn tạo thành, liền không thể mờ đi. Y đang trốn tránh, bởi vì những chuyện kia đã qua quá thâm, y thậm chí không muốn nhớ lại. Ngoại trừ tình cha con giữa Corrine và Ryan, y thậm chí nghĩ không ra bất kỳ lý do gì.

“Iven, phòng ngự trong lòng của anh rất cao.” Angela nhún mi.

“Nếu như cô trải qua những việc tôi đã trải qua, cô cũng sẽ nghĩ như vậy.”

Lúc Iven trở lại phòng bệnh, Corrine đã rời đi, di động của y nhận được một tin nhắn, Corrine nói quân bộ có việc gấp cho nên phải trở lại. Ryan đang ngoan ngoãn nằm trên giường bệnh phát ngốc, sau khi Iven đi vào, ánh mắt không hề có tiêu cự của Ryan liền rơi vào trên người Iven.

Iven đi tới bên người Ryan, sờ sờ mặt nó: “Cực cưng thích chú Corrine sao?”

Ánh mắt Ryan đột nhiên lóe lóe, thận trọng nói: “Có lúc thích, có lúc không thích. Hắn muốn cướp ba ba của con.”

Tâm tư của đứa nhỏ trong sáng thông suốt, rất nhiều chuyện bọn nó không rõ, thế nhưng từ rất lâu, từ một ánh mắt, bọn nó liền có thể nhận ra gì đó.

Edda không thể ở thành Oss quá lâu, mẹ của nó còn công việc ở thành Klims, vì thế nó ở thành Oss một tháng, một tháng này, nó mỗi ngày đều sẽ đến thăm Ryan. Ngày Edda rời đi, Ryan đưa cho nó rất nhiều quà. Trong mắt nhóc mang theo thương cảm.

“Ba ba, con thật muốn lớn lên.” Nhóc con đột nhiên nói.

Iven sờ sờ đầu Ryan, y biết nhóc con không bỏ được Edda.

Ryan ở y viện hai tháng liền có thể xuất viện. Nhóc con mới ra viện, Iven liền tham gia kỳ thi tốt nghiệp của Sibia. Thầy Aldrich nhắc nhở rất nhiều lần, cho dù y đã nghỉ học thật lâu, vị giáo sư này tựa hồ vẫn duy trì lòng tin ban đầu đối với y.

Sau khi kỳ thi kết thúc, y không lập tức ly khai, mà là đến phòng làm việc của Aldrich. Y gặp một người không ngờ tới, ánh mắt của y rơi vào người ngồi đối diện Aldrich. Đó là Roy. Bọn họ đã tròn một năm không gặp, thiếu niên lại cao thêm rất nhiều, thân thể trở nên cường tráng hơn. Một năm, Roy lớn lên rất nhiều. Cậu từ một thậm chí từ một thiếu niên không thể điều khiển cơ giáp trở thành một chiến sĩ cấp A. Chiến sĩ cấp A có thể có chỉ huy chiến đấu của mình, sau đó qua hai năm huấn luyện phối hợp liền có thể ra chiến trường.

Roy chột đứng lên, hai ba bước liền tới trước mặt Iven, cho y một cái ôm thật lớn. Thiếu niên ôm quá chặt, gần như khiến y hít thở không thông. Một lát sau, Roy rút cục buông y ra.

Biểu tình trên mặt Aldrich rất đặc ý: “Nhóc con thật quá tinh mắt rồi, Iven trong đợt học sinh lần này không tính là có thiên phú nhất, nhưng lại có tố chất toàn diện tốt nhất.”

Học sinh mình xem trọng được người khác tán thưởng, thầy Aldrich rất vui vẻ, nhìn Roy cũng thuận mắt hơn rất nhiều.

Aldrich đi vào phòng thực nghiệm, để không gian riêng lại cho Iven và Roy.

“Roy, chúc mừng cậu.” Iven thành tâm nói.

“Năm đó nếu như không phải thầy giúp con, căn bản không thể có chuyện bây giờ.” Roy có chút thô lỗ gãi đầu nói, “Thầy, người còn nhớ rõ lời của con trước đây không? Chờ con thành chiến sĩ cấp A, người làm chỉ huy chiến đấu cho con. Nhưng chỗ con huấn luyện là tỉnh cầu Wells, nơi đó cách xa thành Oss, vì thế mấy năm này có lẽ cũng không thể quay về thành Oss.”

Chuyện này, Roy lần trước trong thư cũng đã nhắc tới. Đây đối với Iven mà nói là một thứ hấp dẫn không thể nghi ngờ, đây là ước mơ từ nhỏ của y. Y nhiều năm trước đã lên kế hoạch cho cuộc sống của mình, tiến vào Cypertise là bước đầu tiên, sau đó là trở thành chỉ huy chiến đấu, ra chiến trường.

Hôm nay, cơ hội này liền bày trước mặt y...

“Tôi còn chưa qua được kỳ thi.” Iven nói. Chiến sĩ cấp A có thể chọn chỉ huy chiến đấu, thế nhưng người chỉ huy cũng phải có tư cách cơ bản, phải qua được kỳ thi tốt nghiệp của học viện theo học.

Roy nghe ra tiếu nuối trong lời Iven.

“Vừa nãy Aldrich tiên sinh nói, kết quả tốt nghiệp một tháng sau sẽ có. Thầy, con chờ người.” Roy nghiêm túc nói.

Iven gật đầu: “Tôi đây một tháng sau cho cậu câu trả lời thuyết phục.” Y không thể rời khỏi Ryan, thế nhưng y cũng không thể quyết định thay Ryan. Trước đó, y cần phải lấy được ý kiến của Ryan. Về phần những thứ khác...

Một tháng trôi qua rất nhanh, buổi sáng hôm đó, khi y còn đang ở trong giấc mộng, Aldrich tiên sinh liền gọi cho y. Tiểu lão đầu rất vui vẻ, báo cho Iven tin tốt này. Y đã qua được kỳ thi.

Ngày hôm sau Iven nhận được thư thông báo tốt nghiệp, Corrine đột nhiên vội vã tới. Nam nhân tựa hồ chạy rất gấp, tóc có chút rối loạn, cặp mắt kia rất giống Ryan đang hung hăng nhìn y chăm chăm, mang theo thống khổ cùng không cam lòng.

“Iven, cậu muốn ly khai?”

— ❧ —

52. Chương 52: Bắt Cóc

Mấy ngày này đối với Corrine mà nói, không thể nghi ngờ là hạnh phúc.

Ryan tỉnh lại, nhóc con có thân thể khỏe mạnh. Iven cũng không bài xích hắn như trước đây. Hắn đã hối lỗi, biết mình sai, vì thế bây giờ chỉ muốn một lớn một nhỏ ở trong tầm mắt của hắn, chỉ cần nhìn, liền có cảm giác an tâm. Có lẽ có một ngày Iven sẽ tha thứ cho hắn, hoặc có lẽ vĩnh viễn sẽ không tha thứ cho hắn. Nhưng như thế này đã là kết cục tốt nhất rồi.

Từ lúc ở chỗ Aldrich thấy được đơn xin, lòng Corrine đột nhiên trầm xuống. Cuộc sống yên tĩnh tựa hồ chỉ là mình hắn tình nguyện. Iven muốn rời đi, thành Oss đã không phải là nhà của y nữa, Iven đối với nơi này không có chút lưu luyến, sau khi rời đi có lẽ cũng sẽ không trở lại nữa. Đế quốc lớn như vậy, nếu như Iven có ý định tránh đi, hắn có lẽ vĩnh viễn đều không thấy được Iven và Ryan nữa.

Corrine buông đơn xin xuống, liền lập tức chạy tới chỗ Iven. Hắn nhìn bộ dáng Iven và Ryan thân mật, lúc này chỉ cảm thấy có vật gì nghẹn ở ngực, nặng trĩu.

“Iven, cậu muốn rời đi?” Corrine mặt lạnh hỏi ra những lời này, trong lòng mang theo bất an cùng không cam lòng.

Ở giây phút kia, hẳn hy vọng Iven có thể phủ nhận lời của hắn. Đây là thành Oss, nơi Iven sinh sống vài chục năm, hẳn hy vọng Iven có chút lưu luyến đối với nơi này.

Iven ngẩng đầu, ánh mắt đen láy nhìn thẳng hắn, ánh mắt trong suốt mà phức tạp.

Điều này đối với y mà nói là một cơ hội tốt. Học sinh tốt nghiệp ngành chỉ đạo chiến đấu ở Sibia đều là cực kỳ ưu tú, thế nhưng muốn tìm được chiến sĩ cơ giáp có độ hợp tác cao cũng rất khó. Giữa Iven và Roy có ấn tượng, lúc ở Wriston, lúc y chỉ đạo cho Roy, liền biểu hiện ra.

Hơn nữa, y muốn rời khỏi thành Oss, cơ hồ là không đợi kịp. Vô luận là nguyên nhân gì, thành phố này khiến y cảm thấy áp lực.

Ràng buộc duy nhất là ở Ryan, y không biết Ryan đối với Corrine đến tột cùng là có tình cảm thế nào.

“Trở thành chỉ huy chiến đấu là ước mơ của tôi.” Iven nói.

Lời của Iven tựa như một chậu nước lạnh tạt lên người Corrine. Corrine bình tĩnh lại, ngăn cách giữa hắn với Iven, đây cũng là một trong số đó. Năm đó thành tích của Iven là cực kỳ ưu tú, bởi vì phải kết hôn với hắn, Iven bỏ qua ước mơ của y.

Iven đang xem một ít sách về điều dưỡng khôi phục, Corrine đi tới, hai tay chống bên ghế của Iven, hơi cúi người xuống, nhìn thẳng y. Iven hơi khẽ nâng đầu, ánh mắt hai người liền hợp cùng một chỗ.

“Iven, ước mơ của cậu là trở thành chỉ huy chiến đấu, thức ăn cậu thích nhất là cá, cậu thích nhất có thể một mình an tĩnh xem sách. Iven, tôi bỏ lỡ năm năm, cho nên tôi đang từng chút từng chút hiểu rõ cậu.” Corrine thấp giọng nói.

Iven ngẩn ra.

“Cho dù cậu muốn rời đi, tôi cũng tôn trọng lựa chọn của cậu. Thế nhưng tôi hy vọng chúng ta có thể giữ liên lạc.” Thanh âm của Corrine trở nên rất thấp, thấp đến thì thầm nói, “Tôi hy vọng các cậu có thể sống ở nơi tôi biết được.”

Ôn nhu và quan tâm đối với Iven có sức cảm dỗ cực lớn, y từ nhỏ lớn lên ở cô nhi viện, sau khi kết hôn vài năm cũng là liều mạng đối tốt với Corrine, nhưng cho tới nay không ai quan tâm tới y, chưa từng có người vì y tận lực làm qua cái gì.

Lúc Corrine thật tâm đối với một người, hẳn sẽ đem tất cả ôn nhu đưa cho người kia. Chỉ là, loại này ôn nhu cũng không phải là cho một mình y. Iven đột nhiên cảm thấy có chút chán ghét, y đứng lên, đẩy Corrine ra, xoay người rời đi.

Liền đứng dậy đi vào phòng.

Ryan đang ngủ trưa.

Iven ngồi một bên, nhìn ngực nhóc con phập phồng, lòng đột nhiên yên tĩnh lại.

Mỗi một chiến sĩ cơ giáp sau khi tìm được chỉ huy chiến đấu phù hợp, đều sẽ trải qua hai năm huấn luyện độ phối hợp mới có thể ra chiến trường. Đế quốc có mấy nơi có thể cung cấp huấn luyện, nơi huấn luyện chiến sĩ cơ giáp do trường học phân phối. Roy muốn đi chính là tinh cầu tinh cầu Orson, một tinh cầu nhân tạo, cách tinh cầu Oss rất gần. Tinh cầu Orson hoàn cảnh tốt, giáo dục và phương tiện đi lại đầy đủ hết, là nơi thường được chọn của người đế quốc khi nghỉ phép hoặc dưỡng lão.

Iven đang nhắm mắt dưỡng thần, đột nhiên cảm giác được có người kéo kéo ống tay áo của y. Iven mở mắt, nhóc con đã bò dậy, đứng trên giường, bởi vì vừa tỉnh ngủ, biểu tình còn có chút mơ màng, con người mờ mịt chuyển vòng.

Hôm nay đã là mùa thu, trời có chút lạnh, Iven vội cầm quần áo lên, quần quanh Ryan một vòng. Ryan cũng triệt để tỉnh lại, chui vào trong lòng Iven.

“Ryan, nếu như chúng ta rời nơi này, đến một nơi xa lạ, con thích không?” Iven hỏi.

Ryan nghiêng đầu bắt đầu nghiêm túc suy nghĩ.

“Là đi cùng Roy ca ca đến chỗ đó sao?” Ryan hỏi.

Iven gật đầu: “Đúng vậy.”

“Ba ba đi nơi nào, con liền đi nơi đó.” Ryan nói.

“Ryan.” Iven xoay người Ryan vào trong lòng, hai người ngồi đối mặt nhau, ánh mắt của y rơi vào hai mắt xanh thẳm của Ryan, “Bảo bối, con nghiêm túc nói cho ta biết, con thích chú Corrine sao? Nếu như con thích ở đây, chúng ta sẽ không đi.”

Trước kia Iven cho rằng, vì ước mơ có thể liều lĩnh, thế nhưng y bây giờ mới biết, Ryan mới quan trọng nhất, vì Ryan, y thậm chí có thể từ bỏ ước mơ. Chỉ cần Ryan vui vẻ lớn lên, y có thể làm bất cứ chuyện gì.

Ryan lắc lắc đầu nhỏ: “Con không thích ở đây.”

Iven đột nhiên thở dài một hơi.

Quá trình trở thành chỉ huy chiến đấu rất rườm rà, y phải kiểm tra sức khỏe, giao tài liệu kiểm tra sức khỏe và một số tư liệu khác cho quân bộ xét duyệt, xét duyệt xong mới có đủ tư cách.

Những ngày kế tiếp, Corrine bình thường sẽ đến. Cuộc sống tựa như vẫn giống như trước đây, không quá thân cận, thế nhưng cũng sẽ không xa cách. Thế nhưng mỗi một lần Corrine đến, Iven chỉ là liếc mắt nhìn, không nói chuyện.

Thấy Corrine, Ryan vẫn một bộ xa cách, thế nhưng Corrine lại tựa hồ không nhận thấy, cầm mô hình cơ giáp mini mình mang tới, tự mình lắp ráp. Ryan chơi lắp ráp, ánh mắt lại len lén nhìn trên tay Corrine. Tốc độ Corrine lắp cơ giáp rất nhanh, cơ hồ là trong nháy mắt, liền hoàn thành rất nhiều bộ lắp ráp. Thân thể của Ryan chậm rãi di động qua, không nháy mắt nhìn chăm chăm.

Corrine trở nên rất kiên trì, tay của Ryan còn quá nhỏ, thậm chí linh kiện lớn hơn một chút liền cầm không được. Corrine cầm lấy tay nó, kiên nhẫn dạy. Dạy hai lần, nhóc con liền vẫy khỏi tay Corrine, tự mình lắp.

Iven đứng ở cửa nhìn một hồi, liền trầm mặc xoay người trở về phòng. Y ngồi trước cửa sổ, ánh mắt nhìn ra ngoài, có chút không yên lòng.

Trong phòng khách truyền đến tiếng cười vui vẻ của Ryan, Iven đột nhiên có chút mờ mịt. Iven quay đầu, liền thấy Corrine đứng phía sau y, cầm trong tay một mô hình cơ giáp lắp ráp thành công, tuy rằng không phải tuyệt mỹ, nhưng căn bản đã thành hình.

“Ryan rất thông minh.” Corrine nói.

“Tư liệu của tôi đã thông qua xét duyệt, năm ngày sau rời đi.” Iven nói.

Một câu của Iven phá vỡ tất cả suy nghĩ của Corrine. Corrine sững sốt một chút, lộ ra một nụ cười khổ.

Corrine đột nhiên từ phía sau ôm lấy y, Iven theo bản năng muốn giãy dụa.

“Kế tiếp có thể sẽ bề bộn nhiều việc, này liền coi như tạm biệt đi.” Thanh âm của Corrine vang lên bên tai.

Iven ngừng giãy dụa.

“Iven, xin lỗi.”

“Xin lỗi.”

“Xin lỗi.”

Corrine ghé vào lỗ tai y không biết lặp lại bao nhiêu tiếng ‘xin lỗi’, Iven vẫn nhắm mắt lại, trầm mặc không nói.

Quan hệ giữa bọn họ, y chỉ có thể yên lặng chống đỡ.

Thế cục của hai đại đế quốc càng ngày càng khẩn trương, đế quốc Oss chuẩn bị chiến tranh đã xong, chờ mệnh lệnh của tổng thống, tùy thời có thể xuất chiến. Corrine đã tròn năm ngày không rời khỏi quân bộ.

Kach bưng cà phê đã pha đến bàn của Corrine, thấp giọng nói: “Tướng quân, ngài nghỉ một chút đi.”

Ánh dương quang từ cửa sổ chiếu vào, trời đã sáng, Corrine hơi thư giãn thân thể một cái: “Mấy giờ rồi?”

“Chín giờ rưỡi.” Kach nói.

“Ngày bao nhiêu?”

“Mười sáu tháng tám.”

Corrine chợt đứng dậy, chân phải vừa bước ra ngoài, lại đột nhiên dừng lại. Ở một phút kia, hần tựa hồ trải qua một cuộc đấu tranh kịch liệt, cuối cùng vẫn ngồi về ghế.

**

Sáng sớm, lúc Iven đang ăn điểm tâm, tiếng đập cửa đột nhiên vang lên. Ryan từ trên ghế nhảy xuống, mở cửa, đột nhiên được người nâng lên. Roy để Ryan ở trên cổ, đi vào. Nhóc con luống cuống tay chân cầm lấy cổ áo của Roy, chờ ngồi vững vàng, liền lộ ra nét mặt hưng phấn.

“Bữa sáng thật phong phú.” Roy buông ba lô trên lưng xuống, ngồi xuống đối diện Iven, cười nói, nói xong liền muốn lấy tay bốc thức trên đĩa.

Iven đánh rớt tay cậu, Roy liếm môi cười cười. Iven lấy cho cậu một phần dụng cụ, thiếu niên liền gia nhập vào bữa sáng phong phú.

“Chúng ta trước phải ngồi máy bay đến Klims, sau đó ngồi phi thuyền tinh tế rời đi.” Roy nói, sau đó đùa với Ryan, “Phi thuyền tinh tế có thể bay ra bên ngoài vũ trụ đó, Ryan vui không?”

Ryan từ trên người Roy bò xuống, nháy mắt to tò mò nhìn cậu.

Iven đã dọn xong mọi thứ, chờ Roy ăn xong, Iven dọn dẹp một chút, trả chìa khóa lại cho Byrnes, nhóm ba người liền đến sân bay.

Ryan hiển nhiên rất thích vị ca ca rộng rãi Roy này, Roy dắt tay Ryan, trên lưng Iven đeo một túi lớn, vẫn mỉm cười nhìn bọn họ.

Nhóc con sáng nay uống quá nhiều nước, Roy dẫn nó đi toilet, Iven một mình ngồi ở phòng chờ.

Iven quay đầu, liền thấy một người quen vào phòng chờ. Người nọ cũng nhìn thấy Iven, hướng y mỉm cười, liền đi tới.

“Iven, buổi sáng tốt lành.” Carey tiên sinh trẻ tuổi cười nói.

Bên cạnh hần theo một đứa bé, chính là đứa trẻ lần trước đánh nhau với Ryan, đứa trẻ này thoát nhìn hung hãn, thế nhưng lúc ở bên người Carey lại như tiểu bạch hổ, ngoan ngoãn đứng một bên, còn thường tò mò liếc nhìn Iven.

“Carey tiên sinh, buổi sáng tốt lành.” Iven nói.

“Tôi đến tinh cầu Orson, nhóc này thiếu một thầy giáo cơ giáp. Cậu đi đâu vậy?” Carey hỏi.

Iven vừa muốn nói chuyện, Carey đột nhiên đến gần y, khoảng cách giữa hai người chỉ có vài cm, tư thế như vậy rất ám muội, nhưng Iven lại thấy rất bất an.

Iven vừa muốn lui về phía sau, trong mắt Carey đột nhiên lóe lên, loại ánh mắt này không giống ánh mắt ôn nhu thân sĩ của Carey tiên sinh, mà là mang vẻ ngoan lệ, người trước mắt dần dần giống với Kontanstin nhìn thấy trên phi thuyền. Phút tiếp theo, Iven đã ngửi được một mùi thuốc mê, người trước mắt dần dần mơ hồ.

Iven cảm thấy hỗn loạn, y muốn nắm cái gì đó, thế nhưng toàn thân đều không có khí lực. Y tựa như thuyền lênh đênh trên biển rộng, nhấp nhô theo sóng gió, hoàn toàn mất đi năng lực tự chủ.

Y có thể cảm giác được thời gian trôi qua, thời gian trôi qua, sợ hãi trong lòng càng lúc càng rõ. Khí lực toàn thân ở trong nháy mắt đó trở về, Iven chợt ngồi dậy, mới phát hiện mình nằm trong một phòng giam kín bằng kim loại.

Iven nhớ lại trước khi hôn mê, mặt của Carey và mặt của Kontanstin trùng nhau. Lúc phát hiện Carey và Kontanstin rất giống nhau lúc, y điều tra qua Carey. Aldrich là lão gia hỏa của Sibia, đối với người trong trường đều hiểu rất rõ. Iven nhắc tới Carey, ông liền nói liên miên hồi lâu.

Sinh ra trong gia đình quý tộc phổ thông ở thành Oss, tốt nghiệp từ Cyperlise, sau lại tiến tu ở Sibia, sau khi tốt nghiệp ở lại Sibia dạy học. Vợ của hắn qua đời mấy năm trước, thậm chí còn có một đứa con sáu tuổi. Lý lịch sơ lược của Carey, không chèn vào đâu được. Hơn nữa hành vi cử chỉ của Carey hoàng tìan không giống Kontanstin, Iven liền cho là trùng hợp, hoài nghi đối Carey cũng dần dần tiêu tán.

Lúc Carey tiếp cận y, y hoàn toàn không có cảnh giác.

Thần trí của Iven dần dần thanh tỉnh, trong đầu liên tiếp nghĩ hoặc.

Ryan ở đâu?

Y đang ở đâu?

Kontanstin sao muốn bắt cóc y?

Iven từ trên giường bò xuống, tường đều là kim loại màu trắng, tựa như một ngục giam, đào xuyên qua cũng khó. Iven vòng quanh phòng giam một vòng, phát hiện một cửa sổ, y cẩn thận mở, khi thấy tình cảnh bên ngoài, Iven triệt để sợ ngây người.

Vũ trụ mênh mông, vô số thiên thể, có chút ánh sáng tản ra. Ánh trăng tròn rõ ràng, y tựa hồ thấy được trăng tròn, gần như vậy...

Y đang ở trên phi thuyền tinh tế.

Kontanstin là người đế quốc Cady, nếu như điểm cuối của phi thuyền là đế quốc Cady... Sắc mặt của Iven chợt thay đổi, trong đầu của y hiện ra hình dáng của Ryan, một ngày nghĩ đến việc y không thấy được Ryan, hoảng sợ dần dần lan tràn toàn thân.

Iven đi tới cửa sổ, còn chưa vươn tay, cửa kia đột nhiên từ bên ngoài mở ra!

Kontanstin mặc một thân tây trang, đứng bên ngoài, đôi mắt hẹp dài hơi nheo lại, trong mắt lộ ra một tia tàn khốc. Ánh mắt quá sắc bén như thế, khiến bản năng muốn trốn tránh. Thế nhưng Iven không trốn tránh, mà là bình tĩnh nhìn gã. Trong lòng Iven kỳ thực rất hoảng loạn, thế nhưng lúc đối mặt địch nhân, y đều dấu tất cả hoảng loạn đi.

“Đế quốc Cady Thượng tá Kontanstin, xin chào, xin hỏi phi thuyền này muốn đi đâu?” Iven cơ hồ lễ phép nói.

Kontanstin khoe miệng hơi kéo ra, lộ ra một nụ cười, phát ra tiếng cười nho nhỏ, tiếng cười trầm thấp khiến người ta sợ hãi trong lòng.

“Iven, cậu thông minh như vậy, không bằng cậu đoán đi? Nếu như cậu đoán đúng, tôi sẽ gạt đầu.” Kontanstin có chút thú vị nói.

“Phi thuyền muốn đi đế quốc Cady.”

Kontanstin gạt đầu, thế nhưng trước khi gạt đầu, gã do dự trong nháy mắt. Người trước mắt quá mức giáo hoạt, Iven biết mình không thể tin câu trả lời của gã, hơn nữa hắn là chú ý ánh mắt của gã.

“Ryan không ở trên phi thuyền.”

Kontanstin chậm rãi gạt đầu. Tâm tư của Iven theo động tác gạt đầu của Kontanstin thay đổi rất nhanh, ánh mắt của y nhìn chăm chăm ánh mắt của Kontanstin, y gần như có thể xác định Ryan không ở trên phi thuyền. Iven đầu tiên là thở dài một hơi, sau đó nghĩ đến, Ryan nếu như không thấy được y, không biết sẽ vội thành cái dạng gì.

“Anh bắt tôi là vì Corrine?” Iven tiếp tục hỏi.

Kontanstin đầu tiên là lắc đầu, sau đó gật đầu. Kontanstin làm ra một động tác “suyt”: “Để có chuyện thú vị phát sinh, cậu phải thật ngốc.”

Iven nghi ngờ nhìn gã.

“Nếu như cậu có những ý niệm khác, tôi liền đem cậu ném khỏi phi thuyền, lúc bay gần lỗ đen nhất.” Kontanstin cười híp mắt nói, tựa hồ chỉ đang bàn luận khí trời hôm nay.

Kontanstin đi rồi, cánh cửa kia đóng lại, Iven chột ngồi lại.

Sau lưng đều là cảm giác lạnh lẽo, hai tay của Iven chăm chú nắm thành quyền, y không biết Kontanstin vì sao bắt y, sau khi đạt được mục đích, sẽ xử trí y như thế nào!

Nam nhân ác như độc xà, đối với thứ không có giá trị lợi dụng, kết cục có lẽ chỉ có một...

Ryan của y...

**

Trong sân huấn luyện, cơ giáp cả người hiện lên ngân quang đánh bại địch nhân, vượt qua chướng ngại vật to lớn, vũng vàng đáp xuống mặt đất. Không điều khiển cơ giáp mở ra, nam nhân mặc quân trang xanh lá từ trên đi xuống. Đây là lần chạy thử cuối cùng của hắn, bởi vì sáng sớm ngày mai, hắn và Herlius của hắn sắp rời khỏi đế quốc Oss, ra chiến trường.

“Tướng quân! Điện thoại của ngài!”

Corrine quay đầu, đã nhìn thấy Kach vội vã chạy tới, đầu đầy mồ hôi. Kach đưa cho Corrine một cái khăn lau mồ hôi.

Corrine tiếp nhận điện thoại, bên kia truyền tới một thanh âm xa lạ.

“Xin hỏi là tướng quân Corrine sao? Ta là Roy!”

Roy... Corrine chỉ chốc lát mới nhớ tới thiếu niên ở trấn Johan, cũng là chiến sĩ cơ giáp cùng Iven rời đi. Lúc này, Roy và Iven hẳn là ở trên máy bay rồi, Roy tại sao lại gọi cho hắn?

Corrine cầm chặt di động trong tay: “Đúng vậy, Roy, đã xảy ra chuyện gì?”

“Tướng quân Corrine, Iven... Iven không thấy!”

Sắc mặt của Corrine chột thay đổi: “Cậu đang ở đâu? Tôi đến tìm cậu!”

Corrine thậm chí đem khăn cầm trong tay ném cho Kach, vừa cùng Roy nói chuyện, vừa vội tới. Xe của Corrine tiếp dừng trước sân bay, hắn xuống xe liền chạy vào phòng chờ.

Roy vẻ mặt hoảng loạn, thấy Corrine liền vội vàng đứng dậy, nhóc con nhào vào trong lòng Roy cũng quay lại, mắt đỏ nhìn Corrine, cực kỳ đáng thương. Tim của Corrine liền nhói. Corrine ngồi xổm xuống, sờ sờ đầu Ryan.

“Chú Corrine, ba ba không thấy...” Nhóc con nức nở nói.

Corrine nhận lấy Ryan từ trong lòng Roy, ôm nó vào trong ngực. Nhóc con đã sợ hãi, căn bản không có giây dựa.

“Chú lập tức đi tìm, ba ba sẽ không có chuyện gì.”

Trên người mỗi người dân của đế quốc Oss đều có một máy định vị, chỉ cần nhập mã số trên máy vào hệ thống đế quốc, liền có thể định vị được vị trí của người kia. Mã số đó là số ID của người kia id hào, nếu như thay đổi ID thì không thể nào nhận ra. Corrine nhớ rõ số ID của Iven, hắn vội trở về quân bộ, nhập số ID vào, hệ thống rất nhanh định vị được vị trí của Iven.

Đối phương căn bản không có làm che giấu gì, tựa hồ chính là để hắn phát hiện vị trí của Iven. Ánh mắt Corrine gắt gao nhìn chăm chăm điểm đỏ trên bản đồ điều khiển!

Đó là ngoài không gian cách tinh cầu Oss năm năm ánh sáng, rất nhanh liền thoát khỏi phạm vi quản lý của đế quốc Oss! Nơi phi thuyền tiến đến chính là hướng về đế quốc Cady, ý đồ của địch nhân rất rõ ràng.

Ngày mai là ngày đế quốc Oss xuất chiến, nếu như hắn không xuất phát như đã nói, đó sẽ là đả kích đối với sĩ khí của đế quốc. Thế nhưng Corrine bất chấp tất cả, hắn vội gửi cho tổng thống một tin nhắn, sau đó mang theo Herlius vọt vào khu chiến hạm. Hắn là tướng quân đế quốc, có chiến hạm riêng của mình. Hắn cơ hồ là một mình xuất phát.

Chỉ cần nghĩ đến Iven có thể gặp nguy hiểm, trong lòng Corrine hoảng sợ một trận, hy vọng duy nhất hiện tại của hắn là có thể trước khi xuất chiến ngày mai tìm được Iven!

Chiến hạm to lớn khởi động, trong chiến hạm nam nhân mím chặt môi, cơ giáp Herlius cao lớn liền đứng bên cạnh hắn.

**

Trong vũ trụ mênh mông, một phi thuyền từ xa bay tới, phi thuyền này chậm rì rì, tựa hồ đã đóng động cơ, dựa vào luồng khí lưu trôi lơ lửng.

Kontanstin ngồi ở khoang điều khiển, khéo tay chống cằm, có chút không thú vị nhìn chằm chằm toàn bộ hình ảnh được chiếu phía trên.

“Thượng tá Kontanstin, có chiến hạm tiến vào khu vực mục tiêu.” Thuộc hạ bẩm báo.

Khóe miệng Kontanstin hơi kéo ra, lộ ra một nụ cười lạnh lạnh.

“Tôi đã biết, phi thuyền do tôi điều khiển.” Kontanstin nói.

Thuộc hạ xoay người rời đi.

“Corrine Gris...” Kontanstin nghiêng ngả nói.

Tốc độ của chiến hạm so vs tốc độ của phi thuyền nhanh hơn rất nhiều, hơn nữa chiến hạm là toàn lực tiến lên, mà phi thuyền lại là chậm rì rì, vì thế chiến hạm rất nhanh đuổi kịp. Tốc độ của chiến hạm dần dần chậm lại, sau đó tập kích về phía phi thuyền. Phi thuyền chỉ có thể phòng ngự, không thể công kích, thế nhưng người lái chiến hạm, tựa hồ cố kỵ gì đó, mỗi một lần công kích uy lực đều rất nhỏ.

Nhỏ đến mức không được gọi là công kích, mà chỉ là một loại uy hiếp.

Sắc mặt của Corrine hết sức khó coi, hắn biết Iven sẽ ở trên phi thuyền này, nhưng hắn không thể cố sức, nếu không sẽ làm Iven bị thương. Trên chiến trường Corrine chú trọng nhất tiến thẳng về phía trước, công kích tựa như cù lét vậy hầu như khiến người ta có chút điên cuồng. Corrine nhịn xuống, nhanh chóng nhấn nút chế ngự, mỗi một lần công kích đều chỉ có thể làm cho phi thuyền không bay ra xa, nhưng lại không có một chút thương tổn.

Công kích như vậy hầu như khiến Kontanstin cười to lên, thế nhưng mười lăm phút sau, gã không cười nữa. Động cơ của phi thuyền bị công kích! Động cơ của phi thuyền hư hao chỉ có hai lựa chọn, sẽ trôi dạt trong vũ trụ, tùy thời có thể va phải thạch hoặc bị hút vào lỗ đen, hoặc là sẽ rút xuống, chờ cứu viện.

Phi thuyền lần thứ hai rung một cái, hệ thống báo tổn hại của động cơ đã đạt đến 50%!

“Thượng tá Kontanstin!” Thuộc hạ vội vã đi tới, “0. 5 năm ánh sáng phía trước có một tiểu hành tinh, bây giờ động cơ chỉ có thể duy trì để đáp xuống nơi đó!”

Corrine dùng tính mạng của gã để uy hiếp! Kontanstin chợt vỗ bàn trước mặt một cái, xem ra gã đã xem thường vị tướng quân đế quốc kia rồi!

“Thượng tá, thật sự nếu không đáp xuống, sẽ không có cơ hội nữa!”

Kontanstin trong mắt lóe lên một tia hung ác, gần như cắn răng nghiêng lợi nói: “Chuẩn bị đáp xuống!”

Phi thuyền kịch liệt rung động, Iven bị giam trong cabin cũng cảm giác được, y ngồi xuống ghế, đeo dây an toàn, chờ trận kia rung động qua đi. Sau đó, y liền cảm nhận được phi thuyền gia tốc, tăng đến một nửa đột nhiên bắt đầu giảm tốc độ, đây là dấu hiệu của phi thuyền đáp xuống.

Cửa cabin đột nhiên mở, Kontanstin đi đến, hai mắt ác độc quan sát Iven, sau đó cười ra tiếng: “Ngốc ở trong phi thuyền này có chút buồn bực, Iven, ra ngoài hít thở không khí đi.”

Iven mang mũ dưỡng khí ra ngoài thông khí!

Nơi đáp xuống là một tinh cầu hoang phế, đất chua thích hợp cho vi sinh vật sinh trưởng, khắp nơi là thảm thực vật mục nát, cho dù mang mũ dưỡng khí, Iven cũng ngửi được một mùi tanh tưởi.

Toàn bộ người trên phi thuyền hầu như đều xuống, động cơ của phi thuyền đã hoàn toàn hư tổn. Iven quay đầu nhìn lại, ngoại trừ Kontanstin, đối phương còn có năm người, đều là thân hình cao lớn, lưng hùm vai gấu, trong tay mỗi người đều cầm vũ khí.

Những người đó đi trước tìm hiểu, Iven theo phía sau. Y hầu như hoàn toàn không biết, y không biết phi thuyền tại sao muốn đáp xuống tinh cầu hoang phế này, y không biết Kontanstin rốt cuộc muốn làm gì, thế nhưng y cảm nhận được bất an, bất an mãnh liệt.

Bọn họ tìm được rồi một cái hang, Iven đứng rất xa, lại bị một người thúc mạnh, đi về phía trước vài bước. Người nọ có chút không nhìn được, cơ hồ là kéo cổ áo của Iven đi về phía trước.

Kontanstin đầu tiên là nhìn chằm chằm cái hang mấy lần, sau đó ánh mắt âm hiểm suy tính nhìn vào Iven. Iven theo bản năng lui về phía sau mấy bước.

“Thảm thực vật hư thối, tất cả cây cối gần như chết héo, cả tinh cầu dần dần bị cát bao trùm. Biết đâu qua mấy phút nữa, bão cát dự dội tới. Iven, cậu vào tránh một chút đi.” Kontanstin cơ hồ ôn nhu nói.

Sau một phút, Iven liền bị đẩy vào hang, mấy người kia đẩy một tảng đá to tới, chặn cửa động. Bốn phía trong nháy mắt tối thui.

Không có ánh sáng, dưới chân là thứ gì đó dính dính, Iven tựa hồ cảm giác được có vật gì leo lên chân y, lạnh lạnh, có cảm giác rợn cả tóc gáy.

Bóng tối sinh sợ hãi, hang đen như mực giống như một quái thú, nuốt y vào trong đó.

Mặc kệ Kontanstin vì sao muốn bắt y, nhưng kết cục của y chỉ có một, đó chính là chết.

Iven kiểm chế nỗi tuyệt vọng trong lòng, y vẫn luôn nhớ Ryan, chỉ có nghĩ đến nhóc con, y mới có thể dần dần an tĩnh lại. Y thận trọng hô hấp, dưỡng khí trong bình có hạn, y đang chờ, chờ một hy vọng mong manh.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, Iven cảm giác toàn thân đều băng băng lạnh lạnh, có lẽ có vật đã leo lên thân thể y, tiến vào da thịt y. Dưỡng khí càng lúc càng ít, Iven hô hấp dần dần khó khăn.

Ở một phút cuối cùng, trước mặt Iven hiện lên rất nhiều người, Ryan, Byrnes, James, phu nhân Mary, còn có... Corrine...

Cảm giác sắp chết càng lúc càng rõ ràng, thế giới của Iven yên tĩnh, thậm chí ngay cả tiếng sấm bên ngoài cũng không nghe được chút nào.

Thẳng đến khi tảng đá được đẩy ra, nam nhân như mãnh thú kia đứng trước mặt y, ôm y vào trong lòng, dưỡng khí từ khoang mũi chui vào, Iven mới dần dần khôi phục ý thức.

Sau đó y thấy được gương mặt của Corrine. Trên gương mặt anh tuấn của nam nhân có thêm hai vết trầy, máu đỏ rỉ ra. Tóc vàng rối loạn, dính rất nhiều vết máu. Corrine trên mặt sợ hãi còn chưa rút đi.

Cảm giác tìm được đường sống từ chỗ chết cực kỳ kỳ diệu, hơn nữa còn là Corrine cứu y.

Sắc mặt của Corrine dần dần trở nên xanh tím, trên tinh cầu này lượng không khí chắc chắn toàn nitơ, căn bản không có dưỡng khí (oxi), Corrine đem mũ dưỡng khí của mình cho Iven, mà chính hần thiếu dưỡng khí mà chống cự.

Mũ dưỡng khí về tới trán đầu Corrine, Corrine dần dần thở chậm trở lại, Corrine vĩnh viễn cũng không quên được lúc vừa nhìn thấy Iven, thanh niên toàn thân nhiều đầy dây leo ghê tởm, sắc mặt xanh tím, tựa hồ hoàn toàn đánh mất sinh mạng. Ở giây phút đó, Corrine cảm thấy tim của mình gần như ngừng đập.

Corrine nhìn Iven dần dần mất đi đường khí, sau đó trực tiếp rút mũ đường khí, đem môi dán tới...

Corrine bế Iven lên, cơ hồ chạy vội về phía chiến hạm.

Lúc chạy vào chiến hạm, Corrine đột nhiên ngã nhào tới trước, Iven té xuống đất, y liền vội vàng đứng lên, mới phát hiện Corrine bị thương, máu tươi từ trên người hắt chảy ra, thế nhưng không biết vết thương ở chỗ nào. Iven kéo Corrine vào chiến hạm, sau đó đóng chặt cửa lại!

Iven ngồi trên mặt đất! Đường khí cuộn cuộn không ngừng tràn vào mũi, Iven mở to miệng hô hấp, cả người buông lỏng.

Iven nghỉ ngơi chốc lát, liền đi tới, bắt đầu kiểm tra vết thương của Corrine.

Iven kiểm tra một phen, mới phát hiện, cũng không phải là vấn đề vết thương ở đâu, mà là toàn thân đều bị thương. Đối phương tổng cộng có sáu người, năm chiến sĩ, còn có Kontanstin giáo hoạt, Corrine như thế nào dựa vào sức một mình thoát khỏi bọn họ?

Corrine hai mắt nhắm nghiền, đã rơi vào hôn mê. Iven đi tìm hòm thuốc, cởi hết y phục của Corrine, sau đó từng chỗ từng chỗ tiêu độc, sau đó băng bó. Chờ Iven xử lý xong toàn bộ vết thương, đã mệt mỏi, đầu đầy mồ hôi. Iven ngồi xuống ghế, mới phát hiện toàn thân mình rất bẩn, trên thân cơ hồ dính đầy chất nhầy tanh tưởi. Iven tùy tiện đổi một bộ quần áo.

Vì mới vừa xử lý xong vết thương, nhưng lúc này nhìn Corrine trần truồng nằm trên giường, Iven vẫn có chút không được tự nhiên. Iven dời mắt về phía khác.

Corrine cứu y. Ân tình cứu mạng, nếu như là người xa lạ, sẽ là cảm kích lớn lao. Thế nhưng đối với Corrine...

Iven hầu như có chút phiền muộn nắm tóc, y bắt đầu tự hỏi những thứ khác. Y sẽ không lái chiến hạm, cho nên chỉ có chờ Corrine tỉnh lại, bọn họ mới có thể rời nơi này. Y không biết vết thương của Corrine có thể chuyển xấu hay không, Iven có chút lo lắng đi tới đi lui trong khoang thuyền.

“Quét hình hoàn thành, Iven Winston tiên sinh, người khỏe.”

Một thanh âm kim loại đột nhiên vang lên, Iven hoảng sợ, quay đầu liền thấy một cơ giáp xám bạc đang đứng sững ở kia, cơ giáp cơ hồ cao gần bằng khoang thuyền. Nhìn như vậy, tựa như cùng một người cao to ở một nơi nhỏ hẹp. Y liếc mắt liền nhận ra đây là cơ giáp cùng Corrine vào sinh ra tử, cơ giáp giới thần.

Thì ra tới nơi này không chỉ có hai người bọn họ, còn có một cơ giáp trí năng. Mặc dù biết cơ giáp không có cảm tình, thế nhưng nghĩ đến vừa một màn kia, Iven vẫn có chút ngượng ngùng.

“Herlius, xin chào.” Iven nói.

“Các chức năng cơ thể của chủ nhân đều rất thấp.” Herlius dùng thanh âm kim loại nói.

Lòng Iven đột nhiên trầm xuống. Cơ giáp cùng người lái, luôn luôn tồn tại một loại liên hệ tinh thần lực, vì thế Herlius nói, hầu như đại biểu cho sự thật.

Hai giờ sau, Corrine đột nhiên giật mình. Iven vội vã đi tới, Corrine vươn hai tay, liền bắt được cánh tay của Iven.

Corrine hai mắt nhắm nghiền, xanh cả mặt, môi trắng bệch khô nứt, mồ hôi từ trán hắt rỉ ra. Iven vươn cái tay tự do kia sờ sờ trán của Corrine, mới phát hiện hắt nóng rần. Iven đứng dậy muốn lấy thuốc cho hắt, Corrine nắm rất chặt, tuyệt không thả lỏng.

“Iven, không cần đi...” Thanh âm của nam nhân khàn khàn cơ hồ mang theo khẩn cầu vang lên.

Iven ngần ra, quay đầu lại nhìn thoáng qua, sau đó dùng sức rút khỏi tay của Corrine. Y lấy thuốc hạ sốt, rồi rót một ly nước, cho Corrine uống xong. Được hiệu phát huy tựa hồ có chút chậm, Corrine vẫn luôn hồ ngôn loạn ngữ. Uy lực của bệnh tật rất lớn, khiến Corrine mất đi phong độ hằng ngày, tựa như một đứa bé, nói liên miên.

“Iven, xin lỗi.”

“Không cần đi.”

“Iven, tôi sai rồi.”

Iven ngồi ở một bên, an tĩnh nghe, trên mặt biểu tình không có bất kỳ biến hóa nào. Về phần những lời tâm huyết trong lúc sốt cao này, rốt cuộc khiến bức tường thật ccoo trong lòng Iven dần dần bong ra từng mảng hay là khiến tim y càng lúc càng lạnh, ai cũng nói không rõ.

Năm giờ sau, tình huống của Corrine dần dần chuyển biến tốt hơn. Iven vẫn không ngủ, y không dám ngủ, cho nên vẫn cố chống đỡ. Người trên giường đột nhiên giật giật, Corrine chậm rãi mở hai mắt. Nhìn bên giường Iven ngồi như một pho tượng, Corrine lộ ra một nụ cười.

“Iven, hoàn hảo cậu không sao.” Corrine nói.

Iven nghe được thanh âm, quay đầu nhìn hấn một cái, trong mắt lóe lên một tia sáng.

“Hiện tại mấy giờ rồi.” Đây là câu nói thứ hai sau khi Corrine tỉnh lại.

Iven nhìn đồng hồ tay một chút: “Nếu như ở thành Oss, chắc là năm giờ sáng.”

Corrine sắc mặt đột nhiên nghiêm túc, hấn nhin đau ngồi dậy: “Bộ đội chiến đấu chín giờ xuất phát từ thành Oss, tôi phải chạy về thành Oss.”

Sắc mặt của Iven cũng nghiêm túc, y tựa hồ đoán được mục đích của Kontanstin. Nguyên lai chiến tranh đã bắt đầu rồi, hòa bình mấy năm nay của đế quốc Oss sắp bị phá vỡ.

Iven đỡ Corrine vào phòng điều khiển, nam nhân gần như hơi tựa trên ghế, ngón tay lại hết sức linh hoạt, điều khiển các phím ấn.

Chiến hạm khởi động, bay về phía tinh cầu Oss.

“Kontanstin là gián điệp, tôi vừa mới biết được. Quân bộ đã sớm tra rõ, thế nhưng gã che dấu quá tốt, lý lịch của gã hầu như không hề có sơ hở.” Corrine nói.

“Bọn họ hiện tại ở đâu?” Iven hỏi.

“Một hồi ác chiến, bọn họ cũng không khá hơn chút nào. Thế nhưng Kontanstin tựa hồ cũng không muốn giết tôi.” Corrine nhú mi, hấn tựa hồ cũng không nghĩ ra.

Chiến hạm bay cực nhanh, rốt cục ba giờ sau chạm đất. Kế tiếp chỉ có hai giờ, là người lĩnh quân, Corrine phải đến sớm một giờ, cũng chính là hấn còn có một giờ chuẩn bị. Corrine trực tiếp ở trong chiến hạm đổi một thân quân trang, sau đó đơn giản rửa mặt, trong nháy mắt từ nam nhân chạt vật kia biến thành tướng quân đế quốc anh tuấn. Chỉ là ai cũng thật không ngờ dưới quân trang trên thân người hoàn mỹ đầy vết thương. Những vết thương tùy thời có thể nứt toát.

Kach đã canh ở cửa, Corrine nhận lấy mũ trên tay gã, đột nhiên đi tới trước mặt Iven.

Sau một khắc, Corrine liền ôm Iven vào trong ngực, nhẹ nhàng mà hôn tóc y.

“Iven, không cần đi, được không?” Corrine cơ hồ dùng ngữ khí khẩn cầu nói, “Cậu có thể làm chỉ huy chiến đấu cho tôi, chờ tôi trở lại.”

Gen biến dị khiến hấn hoàn mỹ đến hoàn toàn không cần chỉ huy chiến đấu. Đây là một lời hứa hẹn mê người, nhưng lại đồng dạng trống rỗng.

“... Tôi rất cảm kích anh đã cứu tôi.”

Đây là đáp án của Iven.

Corrine buông y ra, một khắc kia, hấn đột nhiên cảm thấy trong lòng trống rỗng. Corrine lộ ra một nụ cười nhàn nhạt, cười có chút khổ, là hấn vọng tưởng rồi, phòng ngự trong lòng Iven đối với hấn lớn như vậy, thế nào sẽ vì cùng nhau trải qua sinh tử lần này mà đơn giản tha thứ cho hấn chứ?

“Tướng quân, sắp không kịp rồi.” Kach rầu rĩ chốc lát, vẫn là thúc giục. Ánh mắt của Corrine cơ hồ lưu luyến nhìn y một cái, sau đó xoay người đi.

Iven đứng ở đằng xa, nhìn thân ảnh của Corrine triệt để biến mất.

Corrine thật không ngờ, lần chia ly này là lần chia ly lâu dài, lần gặp mặt tới, rất nhiều chuyện đã thay đổi.

— ❧ —

53. Chương 53: Chiến Tranh

Hai năm sau, tỉnh cầu Orson.

Tỉnh cầu Orson chỉ lớn bằng 1% tỉnh cầu Oss, đây là một tỉnh cầu xanh lá, ngoại trừ 50% là biển, diện tích cây xanh đạt 75%. Không khí ở đây trong lành, phương tiện đi lại đầy đủ. Đó là một tỉnh cầu an tĩnh mà tràn đầy sức sống, trên đường nơi nơi đều có thể nhìn thấy những người già chậm rì rì tản bộ, đồng thời, đây là một trong những căn cứ quân sự của đế quốc, vô số chiến sĩ cơ giáp đến từ nơi này.

Phía tây học viện Orson là một sân bóng rổ lớn. Sáng sớm, sân bóng rổ bắt đầu náo nhiệt, mấy đứa nhóc trẻ tuổi, tựa hồ có khí lực dùng hoài không hết.

Một bóng người từ đường xa chậm rãi chạy tới. Đến gần, liền thấy rõ bộ dạng của người kia. Thanh niên mặc đồ thể thao màu trắng, tóc đen được chải ra sau ót, đôi mắt đen lầy, nhẹ nhàng mím môi, mang mùi vị của ánh dương quang lại an tĩnh. Thanh niên rất tuấn tú, rất dễ khiến người ta sinh lòng hảo cảm.

Lúc thanh niên chạy qua sân bóng rổ, dừng một chút, ánh mắt rơi vào trong sân bóng. Đây là vận động nguyên thủy hạng đầu, thể nhưng mọi người vẫn duy trì nhiệt tình vốn có. Trong sân bóng rổ đều là thiếu niên mười mấy tuổi, những thiếu niên này là niềm kiêu hãnh của đế quốc. Bọn họ tuổi còn trẻ đã là chiến sĩ cấp A, ở học viện Orson tiến hành huấn luyện kết hợp với chỉ huy chiến đấu.

Nhìn thiếu niên vui vẻ này, thanh niên tựa hồ cũng bị bầu không khí này lây nhiễm. Ánh mắt của thanh niên đột nhiên co rúm lại một chút, bóng bay thẳng về phía thanh niên. Ngay trong nháy mắt đó, thanh niên thân thể hơi nghiêng một chút, quả bóng liền lướt qua đầu y. Thanh niên vuốt tóc bị bóng đụng lên, mặc dù không bị thương, nhưng vẫn là có chút chật vật.

Một đám thiếu niên chạy tới, thiếu niên chạy phía trước thân hình cao lớn, mang trên mặt vẻ kiêu ngạo, không nhìn thẳng Iven, chạy tới lượm bóng. Hayes · Muir, thiếu niên này sinh ra trong gia đình quý tộc, đẳng cấp gen lại cao, từ nhỏ đã là người được cưng chiều, cho nên tính nết cũng không tốt.

“Hayes, bóng vừa nãy là cậu ném đi?”

“Hayes, cậu gặp xui xẻo rồi!”

“Roy cuồng bạo lực kia muốn giết cậu! Cậu dám khi dễ người của hắn!”

Thanh âm có chút hả hê không ngừng vang lên, sắc mặt của Hayes trở nên hết sức khó coi, hai tay của cậu nắm thành quyền: “Ai sợ hắn! Chiến đấu vài trận liên tục dẫn đầu học viện vài lần còn không phải là vì... Vì vận khí tốt! Nếu hắn tới rồi, tớ liền đánh cho hắn tè ra quần!” Hayes nói xong, còn quơ quơ nắm đấm thị uy.

“Hayes, cậu cứ mạnh miệng đi”

“Hayes, Roy tới!”

Thân thể của Hayes bất giác run lên, nỗ lực thẳng người, một thân ảnh cao lớn chậm rãi tiến đến, gần như che hết ánh dương quang.

“Thầy.” Roy hướng về phía của thanh niên, cũng chính là Iven, lộ ra một nụ cười thật thà. Hai năm qua, Roy lại cao hơn một chút, vẻ trẻ con trên mặt hoàn toàn rút đi, đã hoàn toàn là một nam nhân trưởng thành. Khuôn mặt Roy thiên về vẻ cường tráng, lông mày rậm mắt sâu, đường viền khuôn mặt hết sức rõ ràng, hơn nữa thân hình cao lớn, trên người tất cả đều là cơ bắp săn chắc, nam nhân vốn như hổ báo vậy. Thế nhưng khi cậu mỉm cười, Iven liền cảm thấy cậu vẫn là một đứa trẻ.

Khi ánh mắt rơi vào trên người thiếu niên kia, Roy tựa hồ đổi thành người khác. Mắt của cậu hơi nheo lại, trong mắt lóe lên một tia nguy hiểm: “Hayes, cậu muốn khiêu chiến tôi?”

Bao che khuyết điểm cùng tính trung khuỷu của Roy nổi danh cả học viện Oss. Đây là một nơi nhiệt huyết, cũng tránh không được xung đột, tên này dám khi dễ Iven, cuối cùng đều tránh không được bị Roy hung hăng đánh một trận.

Hayes cười lạnh một tiếng: “Thì thế nào?”

Hai người nói xong liền đi về phía sân huấn luyện. Trnah chấp của thiếu niên, chỉ có thể dựa vào một trận đánh để giải quyết. Roy rất mạnh, Hayes cũng không tính là quá kém, tất cả mọi người một bộ xem kịch vui theo sau.

Hai người tiến vào sân huấn luyện, đều không dùng chỉ huy chiến đấu. Iven theo những thiếu niên kia ngồi một bên, ánh mắt thẳng tắp rơi trên người thiếu niên đang chiến đấu trong sân. Bọn họ hợp tác được hai năm rồi, Iven đối với mỗi một động tác của Roy cũng hết sức quen thuộc. Thiếu chỉ huy chiến đấu phụ trợ, động tác của hai người cũng không đủ lưu loát, có chút giống động tác chậm trong phim. Thể năng của Roy hiển nhiên tốt hơn nhiều, theo thời gian trôi qua, động tác của Hayes càng lúc càng chậm.

Sau cùng kết cục rõ ràng, Roy thắng, hai nam nhân từ khoang điều khiển của cơ giáp đi ra, Roy trên mặt đầy mồ hôi, Hayes thập phần chật vật. Cậu hung hăng trừng Roy, trong ánh mắt cười nhạo của mọi người xoay người rời đi.

Roy bước đến trước mặt Iven, Iven đưa cho cậu một cái khăn, Roy tiếp nhận, lau mồ hôi trên mặt một chút. Nhìn Roy thắng lợi, Iven trong lòng hết sức vui mừng, có cảm giác nhìn đứa nhỏ của mình lớn lên trở nên mạnh mẽ.

Roy bu lại, tựa như một chú chó lớn: “Thầy, ngài nhìn như vậy con thấy con sợ hãi!” Cậu nghĩ Iven thấy ánh mắt của cậu rất tương tự với Ryan.

Iven vỗ vỗ cánh tay cậu: “Đi, theo tôi về ăn cơm.”

“Roy ~ ”

Hai người vừa mới chuyển thân, phía sau cây cột lớn đột nhiên thò ra một cái đầu. Sắc mặt của Roy trong nháy mắt thay đổi, nhanh chân muốn chạy. Thân thể thiếu niên rất nhỏ yếu, thể nhưng động tác lại hết sức nhanh nhẹn, trước khi Roy chạy trốn, thiếu niên đã chạy đến trước mặt bọn họ, một tay nắm chặt cánh tay của Roy.

Roy cầu cứu nhìn Iven, ánh mắt của Iven chuyển sang hướng khác.

Thiếu niên cơ hồ cả người đều treo trên người Roy, khuôn mặt nhỏ nhắn xệ xuống: “Roy, cậu có phải ghét tớ đúng không?”

Roy phụng phịu lắc đầu, một bên nỗ lực muốn gỡ thiếu niên trên người mình xuống, thể nhưng thiếu niên như bạch tuộc, căn bản không bỏ ra được.

“Roy, nguyên lai cậu ghét tớ như thế?” Niên thiếu một bộ sắp khóc.

Roy gằn từng chữ: “... Tớ tuyệt không ghét cậu.”

“Vậy cậu chứng minh thế nào?”

Roy: “...”

“Không bằng cậu hôn tớ một chút?”

Roy ánh mắt vô thức nhìn qua Iven một chút, tựa hồ nghĩ đặc biệt mất mặt, mặt đỏ rần. Iven nín cười: “Hôm nay không thích hợp, sau này lại cùng nhau ăn cơm đi.” Iven nói xong, liền trực tiếp rời đi.

“Hôn tớ một chút.”

“Còn có má trái.”

Thanh âm nũng nịu của thiếu niên còn cả tiếng quát lớn của Roy không nhận được truyền đến tai Iven, Iven bước nhanh hơn, vội vã đi về.

Thiếu niên kia cũng là một chiến sĩ cơ giáp, học cùng bọn họ ở học viện Orson. Y đã thấy qua bộ dáng của thiếu niên trên chiến trường, thiếu niên vóc dáng nhỏ, thể nhưng sức mạnh lại rất cường đại, kỹ năng điều khiển cơ giáp cũng rất mạnh, trên sân huấn luyện thiếu niên tựa như một con báo, hung tàn mà ngoan độc. Nếu như nói toàn bộ học viện Orson Roy đứng đầu, thiếu niên kia có thể xếp thứ hai.

Một con báo nhỏ biến thành một sủng vật ngoan ngoãn, mỗi ngày quần quít lấy Roy, cảm giác tương phản như vậy quá dị lại rất thú vị. Roy đối với cậu ta tuy đều là một bộ không nhận được, thể nhưng mỗi lần cũng sẽ thỏa hiệp.

Hai người này không được tự nhiên ở chung hình thức, nhìn như không được tự nhiên, lại rất ăn ý. Iven tuyệt không muốn quấy rầy

Iven trở về nhà. Y dưỡng thành thói quen mỗi sáng chạy bộ. Khi về đến nhà, thời gian còn rất sớm. Giữa chiến sĩ và chỉ huy có một sân riêng, Iven vào sân hái một đóa hoa, sau đó mở cửa.

Ánh nắng sớm chiếu vào phòng, Iven nghe thấy được tiếng chén đĩa va chạm. Y đi về phía phòng bếp, chỉ thấy Ryan đang đứng trước tủ chén, trước mặt bày một nồi nhỏ, Ryan một tay cầm muống, một tay cầm một lọ sữa chua, nghiêng về một phía, một bên khuấy.

Ryan đầu đầy mồ hôi, nghe thấy được thanh âm, liền quay đầu nhìn thoáng qua.

Ryan đã bảy tuổi, cả người cao hơn rất nhiều, nét trẻ con trên mặt triệt để biến mất, biến thành một tiểu suất ca. Tiểu suất ca mặc áo ba lỗ màu đen, trên trán rịn ra mồ hôi trong suốt, thấy Iven, liền lộ ra một nụ vui vẻ: “Ba ba, con đang làm điểm tâm.”

Lúc Iven ra cửa, Ryan còn đang ngủ khò khò, lúc trở lại, một phần salad hoa quả đã làm xong.

Iven ngồi trên ghế sa lon, ôm lấy Ryan, sờ sờ đầu nó, một bên lau khô mồ hôi trên mặt nó, sau đó hôn lên cái trán trơn bóng của nó một cái: “Bảo bối thật ngoan.”

Mặt Ryan vốn trắng nõn có chút đỏ bừng.

“Ba ba sinh nhật vui vẻ!” Ryan quát to một tiếng.

Iven mới phát hiện hôm nay là sinh nhật của y, một thời gian rất dài, y vẫn luôn ở sân huấn luyện, luyện tập phối hợp với Roy. Quá trình mà hợp có chút gian khổ, cho nên Iven thậm chí ngay cả sinh nhật của mình đều quên.

“Cảm ơn bảo bối.” Iven cảm động nói.

“Ba ba, Ryan bảy tuổi rồi, không được gọi là bảo bối!” Ryan nghiêm mặt nói.

“Được, bảo bối.” Iven cơ hồ đùa nói.

“Ba ba!” Ryan thở phà phò nói.

Iven khẽ cười ra tiếng, bắt đầu ăn quà sinh nhật cầm trong tay. Thêm sữa chua vào, vị có chút nồng, thể nhưng Iven lại nghĩ đây là salad ngon nhất y được ăn.

Iven ngồi trên ghế sa lon, mở TV.

Hai năm qua, y vẫn quan tâm đến tin tức quân sự của đế quốc. Chiến tranh giữa đế quốc Oss và đế quốc Cady kéo dài suốt hai năm, bây giờ vẫn đang giằng co. Đế quốc Cady tựa hồ hạ quyết tâm muốn chiếm đoạt đế quốc Oss, thể nhưng đế quốc Oss sao có thể nhượng bộ? Trận chiến tranh này liên không ngừng không nghỉ diễn ra.

Đế quốc Cady hiển nhiên coi thường đế quốc Oss, đây là một trận chiến thế lực ngang nhau. Trên ti vi hầu như tràn đầy tin tức về sự tiến triển của chiến tranh. Iven hầu như không có bỏ qua bất kỳ chi tiết nào. Hình ảnh trên ti vi đột chuyển, rơi vào hiejen trường trận chiến.

Chiến tranh thảm thiết, chiến trường của hai đại đế quốc là một tinh cầu hoang phế ở giữa tinh cầu Oss và tinh cầu Cady, khắp nơi đều là khói đen. Trong khói đen dày đặc, ẩn giấu vô số thân ảnh của chiến sĩ cơ giáp. Công kích, tránh né, đạn lửa tầm xa, tia lửa cận chiến, mọi thứ đều thấy hết sức rõ ràng.

Trong khói đen đột nhiên đi ra một bóng dáng quen thuộc.

Herlius, dựa vào một đường nét, y liền nhìn ra. Tay của Iven theo bản năng nắm chặt.

Iven đột nhiên nghĩ đến tình cảnh hai năm trước.

Hai năm trước y ở trong bảo hộ tầng tầng lớp lớp được đưa đến tinh cầu Orson. Corrine vì hắn bị thương, tuy không thể tha thứ, thế nhưng vẫn luôn mang lòng cảm kích. Nếu như nguyên nhân vì y, Corrine có nguy hiểm đến tính mạng có lẽ sẽ ảnh hưởng đến chiến sự của đế quốc, như vậy y vĩnh viễn hổ thẹn bất an.

Mấy ngày đầu khi đến tinh cầu Orson, y hầu như mỗi ngày ngồi trước ti vi. Thẳng đến khi thấy Herlius xuất hiện ở trên màn hình, Iven mới có thể an tâm.

Cho nên đối với thân ảnh của Herlius, Iven hết sức quen thuộc.

Iven chăm chú nhìn đột nhiên Herlius xuất hiện, cơ giáp cao lớn tựa như một ngọn núi, mỗi một bước đều mang uy lực cường đại. Từ từ có cơ giáp nhảy đến bên người nó, gần như hoàn toàn đồng loạt công kích, khiến địch nhân vô pháp tiến lên trước một bước. Kế tiếp là công kích mãnh liệt!

Iven hơi nheo mắt lại, một khắc kia, y tựa hồ đưa thân vào trong chiến trường, nhiệt huyết sôi trào!

Trận tiểu chiến này kết thúc với thắng lợi của đế quốc Oss. Hình ảnh chuyển trong nháy mắt, y tựa hồ thấy Herlius run một cái... Có chút như không thể không chế...

Bất quá hình ảnh rất nhanh biến mất, Iven không xác định không phải là mình hoa mắt. Corrine không cần chỉ huy chiến đấu, không có chỉ đạo, hắn cũng có thể điều khiển tốt cơ giáp...

Tinh cầu Carell.

Ở đây vừa trải qua một trận chiến kịch liệt, khói đen dần dần tán đi, cây cỏ trên đất đã bị giẫm nát, xa xa nhìn lại, là một mảnh hoang liêu không có giới hạn.

Trung tâm bộ đội chiến đấu của đế quốc Oss được xây dựng trên bầu trời của tinh cầu Carell, đó là một trạm không gian thật lớn, còn chuyển động quanh tinh cầu Carell.

Trước lần thắng lợi này, đế quốc Oss đã thua liên tục ba trận rồi. Sau thắng lợi lần này, các chiến sĩ lập tức có lòng tin, trên mặt đều lộ vẻ tươi cười.

Corrine ngồi tựa trên ghế, mắt nhắm lại, trên mặt anh tuấn mang vẻ uể oải thật sâu.

Xung quanh tựa hồ trở nên yên tĩnh, Corrine phiền muộn nhu nhu mi tâm của mình, sau đó chợt ngồi dậy.

“Tướng quân Corrine.” Khách đứng ở cửa, vừa gõ cửa vừa nói. Corrine quay đầu nhìn thoáng qua, Khách không tự chủ rũ mi xuống. Ánh mắt của nam nhân quá lạnh, ngay cả Khách theo hắn nhiều năm cũng thấy được có chút đáng sợ.

Corrine cầm cái đĩa chữ u trong tay, như cầm thứ cực kỳ trân quý, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve, thẳng đến khi cái đĩa chữ u lạnh như băng hiện lên chút tình cảm ấm áp. Hắn có chút thất thần.

Sau mười lăm phút, Corrine đột nhiên đứng lên, mở máy tính, bỏ đĩa chữ u vào.

Corrine mở ra một đoạn video, trong video bắt đầu xuất hiện một bóng người. Nam nhân mặc quân trang xanh biển, trên đầu đội nón lính, đang đứng thẳng ở đó. Ánh mắt của nam nhân nghiêm túc, trên mặt lộ ra một nụ cười, đó là một nụ cười phát ra từ nội tâm, là một nụ cười tự tin. Corrine chưa từng thấy qua y cười như vậy, tựa như chỉ có đứng ở chiến trường, Iven mới là chân chính vui vẻ. Nhìn Iven như vậy, Corrine trong lòng nổi lên một tình cảm ấm áp, khóe miệng cũng không tự chủ kéo ra.

Hình ảnh đột chuyển, màn ảnh rơi vào trong một căn phòng. Trong phòng rất sạch sẽ, tất cả mọi thứ đều dọn dẹp ngay ngắn, rèm cửa màu trắng, còn có hoa tươi nở rộ trên bệ cửa sổ.

Một thân ảnh nho nhỏ xông vào màn ảnh. Nhóc con xít lại gần trước ống kính, vươn hai tay tới bắt ống kính. Corrine thấy khuôn mặt phồng phồng lớn ra. Nhóc con nghịch ngợm rất nhiều.

Sau khi Ryan bỏ đi, video đột nhiên trống, camera quay bệ cửa sổ, không ai xuất hiện nữa. Đây là đối phương đã biết bị quay lén.

Iven thủy chung không muốn gặp hắn.

Trên mặt của Corrine lộ vẻ mất mát, video chạy đến gần cuối, trong video đột nhiên xuất hiện một thân ảnh mơ hồ. Corrine tựa hồ nhìn thấy mặt của thanh niên, hắn theo bản năng vươn tay, hình ảnh đột nhiên đứt đoạn.

Kết thúc...

— ❧ —

54. Chương 54: Gặp Lại

Roy cùng một trăm học sinh khẩn cấp bị gọi đến hội trường của học viện Orson, chỉ huy chiến đấu của bọn họ cũng theo đến, ngồi bên người bọn họ. Sắc mặt của hiệu trưởng nghiêm túc đứng ở trên bục, cái gì cũng chưa nói, mà là trực tiếp chiếu video. Máy chiếu gần nhất chiếu lên, bọn họ đầu tiên nghe được các loại thanh âm, tiếng đạn pháo, tiếng kim loại gần người cọ sát, tiếp theo là hình ảnh chiến tranh tàn khốc. Trên chiến trường, chỉ có sinh tử. Đó là một cảnh tượng tàn khốc, không ngừng có chiến sĩ ngã xuống.

Có vài người, có lẽ cũng không đứng lên nổi nữa. Có lẽ là cuộc đời chiến đấu kết thúc, có lẽ là cuộc sống kết thúc. Sau khi chiến tranh kết thúc, chiến sĩ tử vong hoặc bị thương lần lượt được mang xuống, hình ảnh dừng ở một phút kia.

Tất cả học sinh bên dưới đều nhìn chăm chăm hình ảnh trong video, tâm tình của bọn họ cực kỳ phức tạp, có thương cảm, nhưng nhiều hơn chính là kích động. Đây cũng là chiến sĩ đế quốc, cho dù sau cùng kết cục có thể là tử vong, bọn họ vẫn sẽ không chút do dự ra chiến trường.

“Hai năm chiến tranh, chiến sĩ cơ giáp của đế quốc đã thương vong quá nửa, vô số người mẹ mất đi con trai, vô số người vợ mất đi chồng, vô số đứa trẻ mất đi người cha, đây là thương cảm mà lại thiêng liêng, con, chồng, cha của bọn họ vĩnh viễn là niềm kiêu ngạo của đế quốc!”

Hiệu trưởng kích động nói, “Đế quốc Cady là kẻ ghê tởm khởi xướng chiến tranh, bọn họ phá hủy hòa bình, thậm chí muốn đế quốc Oss trở thành tù binh của bọn họ, chịu bọn họ nô dịch! Những thứ này, nhân dân đế quốc tuyệt đối không thể thỏa hiệp!”

Lời của hiệu trưởng khiến học sinh đang ngồi bên dưới càng thêm kích động, thậm chí có người đứng lên, hung tợn nhìn chăm chăm nơi cấm cờ của đế quốc Cady trong hình.

Hiệu trưởng khôi phục tâm tính một chút, tiếp tục nói: “Các cậu là hy vọng tương lai của đế quốc. Rất nhiều chiến sĩ bị thương về tình cầu Oss an dưỡng, chiến sĩ trên chiến trường càng ngày càng ít, ngày hôm qua quân bộ gửi tin tới, cần một lần chiêu mộ chiến sĩ nữa. Phương thức chiêu mộ chính là tự do báo danh, nếu như các cậu muốn đi, trong vòng hai ngày, có thể báo danh với tôi.”

Rất nhiều học sinh kích động trực tiếp xông tới, vây hiệu trưởng vào giữa. Mục tiêu cuối cùng của chiến sĩ chính là có thể ra chiến trường. Bọn họ từ nhỏ chịu giáo dục đó là chiến trường là vinh quang, bọn họ thích xem video chiến đấu, bọn họ hy vọng có một ngày có thể biến thành một nam nhân như tướng quân đế quốc vậy.

Roy cũng rất hưng phấn. Thiếu niên gần mười chín tuổi từ vị trí nhảy xuống, rất nhanh chen vào trong đám người. Iven vẫn ngồi tại chỗ, hai tay nắm chặt thành quyền. Y cũng rất kích động, ở tình cầu Orson hai năm qua, y tựa hồ thoát thai hoán cốt, không còn là Iven trước kia nữa. Máu của y nóng lên. Y khát

vọng ra chiến trường, khát vọng Roy trở thành anh hùng trên chiến trường. Thế nhưng Ryan chỉ là một đứa nhỏ bảy tuổi, chuyến đi này, không biết bao giờ mới có thể trở về. Iven chìm sâu vào mâu thuẫn.

Chờ người dần dần tán đi, Iven mới từ vị trí đứng lên, Roy thân hình cao lớn liền đứng cách y không xa.

Iven cười nhìn Roy: “Ghi danh sao?”

Roy ngượng ngùng gãi đầu: “Thầy, chúng ta phải ở chung với nhau. Con vừa mới nghĩ đến, nếu như nhóc Ryan kia biết người muốn rời đi, không biết muốn khóc thế nào. Cho nên...” Lông mi của Roy nhăn thành một đoàn, tựa hồ mắt khí lực rất lớn mới nói, “Nếu như thầy không muốn đi, chúng ta không đi cũng được.”

Iven biết thiếu niên này có bao nhiêu khát vọng với chiến trường. Thiếu niên nói ra lời như vậy, Iven vừa cảm động vừa khó chịu. Chính mình liên lụy đến Roy.

“Ta muốn suy nghĩ, một ngày sau chúng ta mới quyết định.” Iven nói.

Roy gật đầu, liền bị thiếu niên gây yếu quần đi.

Iven rời khỏi học viện Orson. Y không lập tức trở về nhà, mà là đến học viện giáo dục cơ sở của tỉnh cầu Orson. Thể chế giáo dục ở tỉnh cầu Orson rất hoàn mỹ, có chút thiết bị còn tốt hơn thành Oss rất nhiều. Học viện giáo dục cơ sở cách học viện Orson rất gần, Iven chạy đi qua.

Bây giờ vẫn là buổi sáng, những học sinh kia còn đang học. Iven lấy thân phận phụ huynh học sinh, quét qua vân tay, y thông qua hệ thống an ninh, chòai hỏi thủ vệ, liền đi vào.

Iven trực tiếp đi tới một sân hoạt động cơ giáp. Học viện giáo dục cơ sở Orson là đặc thù, những trường học khác, đều là từ giáo dục trung cấp mới bắt đầu có thể tiếp xúc cơ giáp, giáo dục cơ sở chú trọng đến kiến thức cơ bản và học tập thông thường. Học sinh nơi này, bọn họ từ nhỏ liền có thể tiếp xúc với cơ giáp.

Sân hoạt động được một tầng tường ánh sáng trong suốt quay chung quanh, có thể thấy rõ tình cảnh bên trong, nhưng là không thể trực tiếp đi vào. Iven đi vòng quanh sân hoạt động lớn như vậy nửa vòng, rốt cục thấy được thân ảnh nhỏ ngồi trong góc.

Ryan mặc một bộ đồ có mũ màu đen, trên đầu đội mũ, trên khuôn mặt nhỏ nhắn không có chút biểu tình, có thể bởi vì quá tập trung, mặt của nó phồng lên. Trước mặt Ryan là một mảnh cơ giáp vụn vặt, tay của nhóc con tựa hồ có một loại ma lực đặc thù, tay nó lật qua lật lại rất nhanh, mảnh nhỏ này đột nhiên biến thành một cơ giáp hoàn chỉnh. Một nhóc con đen đen trắng trắng đang chống cằm nhìn động tác của Ryan, gương mặt ngạc nhiên, còn có mơ hồ tự hào. Tên nhóc này là Edda. Mẹ của Edda chuyển công tác đến tỉnh cầu Orson, hai nhóc con này lại ở cùng nhau.

Trước mặt của Ryan đã bày rất nhiều linh kiện, chỉ cần đem những linh kiện này lắp ráp cùng một chỗ, liền có thể thành một cơ giáp hoàn chỉnh. Khí lực của nhóc rõ ràng không đủ.

Ryan ở phương diện lắp ráp cơ giáp tựa hồ có thiên phú đặc thù.

Ryan đột nhiên ngẩng đầu, nhìn thấy Iven, khuôn mặt nhỏ nhắn rốt cục bật cười, lộ ra hàm răng trắng noãn. Ryan đứng lên, liền chạy ra cửa.

Iven vòng tới cửa chỗ, cùng Ryan đi ra có Edda, còn có một phụ nữ sĩ xinh đẹp. Vị nữ sĩ này là chuyên gia lắp ráp cơ giáp, Bella.

“Thân ái, Ryan quả thực rất giỏi.” Bella nói, nói xong liền nhu nhu đầu tóc của Ryan.

Ryan cau mày, hiển nhiên đang cố gắng không hắt tay của Bella.

“Làm phiền ngài.” Iven cười nói.

Bella nở nụ cười hai tiếng, tiếp tục nói: “Vừa nãy những học sinh kia đều phát điên rồi, để quốc bắt đầu một vòng trưng bình mới đi. Bọn họ vừa tốt nghiệp, vận khí quả thực tốt đến bất ngờ. Có một số chiến sĩ, đợi vài chục năm cũng không có cơ hội ra chiến trường. Iven, các cậu khi nào xuất phát?”

Ryan cũng nghe hiểu, nâng đầu nhỏ, ánh mắt xanh thẳm nhìn chằm chằm Iven, tay cũng không tự chủ được kéo góc áo của Iven.

Iven trầm mặc.

“Ba ba, người muốn ra chiến trường sao?” Ryan cắn môi nói.

“Để ta suy nghĩ chút.” Ryan cúi đầu nói.

Nhìn bộ dạng của nhóc con, trong lòng Iven nóng lên. Ryan vĩnh viễn là nhược điểm của y, y thiếu Ryan nhiều lắm.

Ryan cúi đầu nhỏ, Bella cũng có chút xấu hổ. Edda cao hơn Ryan một cái đầu, nó đưa tay khoát lên vai Ryan, ánh mắt lại nhìn chăm chăm Iven, hiển nhiên không muốn y rời đi, bởi vì nó không muốn Ryan thương tâm.

Lúc Ryan ngẩng đầu lên, đột nhiên thẳng người, biểu tình trên mặt cũng kiên định: “Ba ba người đi đi, con muốn thấy người ở trong TV.”

“Iven, hiện tại Edda sẽ ở nhà tôi, hai nhóc này rất tốt, tôi sẽ chiều cổ Ryan thật tốt, cậu không cần lo lắng. Ba ba là niềm kiêu hãnh của đứa nhỏ, nó tuy luyến tiếc cậu, thế nhưng nếu như nhìn cậu trở thành anh hùng, nó sẽ càng hài lòng hơn.” Bella mở miệng nói, “Đứa nhỏ bảy tuổi, cũng có thể độc lập rồi, Ryan giỏi nhất.”

“Ba ba, con mỗi ngày sẽ thấy người ở trong TV sao?” Ryan tò mò hỏi.

Iven nhìn chăm chăm nhóc con thật lâu, sau đó gật đầu: “Ừ.”

Buổi trưa là ăn ở nhà Iven. Iven tự mình xuống bếp, mời Bella, Edda, còn có Roy và người thiếu niên kia. Người thiếu niên kia gọi là Heber, cậu ta đã báo danh.

Heber là một thiếu niên cởi mở, rất nhanh cùng Ryan và Edda thành một vòng, bắt đầu cùng hai nhóc con kia xưng huynh gọi đệ. Roy đang giúp Iven, ánh mắt thỉnh thoảng rơi vào trên người Heber, cũng không nhận được nhếch mi. Heber cũng cảm thấy ánh mắt của Roy, thừa dịp những người khác không chú ý liền bu lại, nhón chân lên lên lên hôn Roy một chút, sau một khắc, đã bị Roy tát tới chỗ rất xa.

Bởi vì thời gian khẩn cấp, học sinh đã báo danh phải xuất phát vào ba ngày sau. Ăn cơm xong, Heber và Roy trở về thu dọn đồ đạc.

Iven dẫn hai nhóc con ra ngoài tản bộ.

Mùa xuân đến rồi, khắp nơi trên tinh cầu xanh biếc này đều nở rộ hoa tươi. Hai nhóc con ngồi chồm hổm ở trong góc quan sát hoa, Iven tựa trên lan can, nhìn hai nhóc.

Ryan và Edda cùng nhau nhổ một gốc hoa, sau đó trồng ở bồn hoa ở bệ cửa sổ. Loại cây này xuất hiện trong sách giáo khoa, thực vật thân cỏ một năm nở hoa một lần. Hoa nở ra tựa như vì sao nhỏ, rất đẹp. Hai nhóc nhẹ nhàng đè đất xuống, sau đó tưới nước.

“Chờ sang năm hoa nở, ba ba sẽ trở lại.” Thanh âm của nhóc con rất nhỏ, thấp giọng thì thầm nói.

Ryan đột nhiên đứng lên, từ rương nhỏ của mình lấy ra một tảng đá trong suốt long lanh, đưa cho Iven: “Ba ba, cô Bella nói đây là đá may mắn, đưa cho ba ba, sau đó lúc ba ba thấy đá may mắn sẽ nhớ tới Ryan nga.”

Iven nhận lấy tảng đá, sau đó bỏ vào dây đỏ, đeo trên cổ. Tảng đá kia, đặt ở vị trí gần tim nhất. Ryan hài lòng thu hồi ánh mắt, lại cùng Edda chơi tiếp.

Ryan có chút uất ức, thẳng đến nửa đêm tỉnh lại muốn đi vệ sinh thấy Iven ngồi trên giường nhìn nó, nhóc con liền xoay người, vùi đầu thật sâu vào gối.

Ba ngày trôi qua rất nhanh, Iven đóng gói hành lý của Ryan, cùng nhau đem đến nhà của Bella. Trường học có thói quen như vậy, nếu như cha mẹ của đứa trẻ cách khá xa hoặc có lẽ phải xuất chiến, đứa trẻ đều sẽ ở nhà của giáo viên. Bella vui vẻ nóng lòng. Nhà cô rất lớn, lại ở cùng mẹ, vốn là có chút an tĩnh. Hôm nay lại thêm một nhóc con, hai mẹ con dọn một phòng bên cạnh phòng của Edda, Edda đối với nơi này đã hết sức quen thuộc, liền kéo Ryan đi chung quanh.

“Iven, yên tâm, tôi nhất định sẽ nuôi Ryan trắng trẻo mập mạp.” Bella vỗ ngực nói.

“Cám ơn cô, thân ái.” Iven ôm Bella một cái, chân thành nói, sau đó chớp chớp mắt, mang theo chút ý đùa giỡn, “Ryan sợ nhất biến thành tiểu mập mập, tiểu thư Bella, ngài phải kiểm chế chút.”

Iven đứng ở trên cửa sổ nhìn thoáng qua, liền xoay người rời đi. Roy lái xe ở bên ngoài chờ y. Chờ đến địa điểm tập hợp, Iven phát hiện đã có rất nhiều người đến rồi. Mỗi người đều lưng mang một ba lô nhỏ màu đen, trên mặt bọn họ mang vẻ không muốn, thế nhưng nhiều hơn chính là hưng phấn.

Phi thuyền tinh tế to lớn đáp xuống cách đó không xa, một sĩ quan đi ra: “Hoan nghênh mọi người gia nhập bộ đội tác chiến.”

Trạm không gian nghênh đón chốc lát yên tĩnh, đế quốc Cady giao hoạt không biết đang nổi lên âm mưu thế nào.

Corrine ngồi trước máy tính, xem chỉ thị của tổng thống đế quốc cùng quân tình được truyền tới. Thời gian đế quốc Oss thành lập trễ hơn đế quốc Cady rất nhiều, vì thế thực lực quân sự lạc hậu hơn rất nhiều. Tuy nhìn như một cuộc chiến giằng co, đế quốc Cady đã chiếm ưu thế. Nếu như mất chiến trường này, chiến tranh sẽ trực tiếp tiến vào lãnh thổ của đế quốc Oss, tất cả sẽ trở nên rất nguy cấp.

Nhận bưu kiện mới trong rương, đây là một danh sách nhóm chiến sĩ cùng chỉ huy chiến đấu của bọn họ sắp tới. Corrine mở ra, ánh mắt rơi vào tên sắp hàng chính tề. Thẳng đến khi thấy một cái tên, Corrine đột nhiên mở to hai mắt nhìn, trong nháy mắt đó, hần cảm thấy hô hấp có chút dừng lại.

Hần lại chăm chú nhìn hai lần, xác định không có nhìn lầm.

Iven · Winston.

Lúc Kach bưng cà phê vào phòng làm việc, đột nhiên phát hiện tướng quân đế quốc hai năm qua trở nên lạnh lùng đột nhiên có biến hóa. Nét mặt có chút lạnh lùng dần ôn hòa xuống, như nhiều năm trước, lúc gã lần đầu tiên nhìn thấy. Khỏe miệng của Corrine hơi kéo ra, đó là đang... cười?

Kach thiếu chút nữa đổ ly cà phê trong tay.

“Chiến sĩ mới hai ngày sau sẽ đến trạm không gian.” Corrine nói, tâm tình tựa hồ rất tốt.

Thời gian hai ngày trôi qua rất nhanh, Kach có chút buồn bực, sau khi ra chiến trường, tướng quân Corrine vẫn luôn làm việc gọn gàng lưu loát đột nhiên trở nên ngơ ngác, ở trong phòng của mình ngây người thật lâu cũng không đi ra.

Kach nhìn đồng hồ, cũng may cách thời gian các chiến sĩ tới còn bốn giờ, cũng đủ để tướng quân ở bên trong bản thân. Lúc cửa mở ra, nhìn nam nhân đứng trước mắt, Kach đột nhiên lại càng hoảng sợ.

Trên chiến trường nam nhân đều có chút lồi thoi, Corrine cũng không ngoại lệ. Thế nhưng ngày hôm nay, vẫn là một thân quân trang, sạch sẽ gọn gàng, nhưng tóc tựa hồ đặc biệt chải chuốt qua, râu cũng cạo sạch sẽ, vốn là nam nhân đặc biệt xuất sắc, lúc này càng thêm anh tuấn bức người. Nam nhân lúc giờ tay nhấc chân đều tản ra uy nghiêm. Hơn nữa... Kach nghĩ hôm nay lượng hormone tướng quân Corrine tiết ra có chút quá đáng, nếu như gã là nữ nhân, sớm đã bị mê đảo rồi.

Tất cả nghi hoặc của Kach, lúc chiến sĩ mới đến mới được giải đáp. Phi thuyền tinh tế đáp xuống sân lớn bên trong trạm không gian, chiến sĩ trẻ tuổi từ trên phi thuyền đi xuống. Corrine vẫn mỉm cười nhìn bọn họ, thẳng đến khi một thân ảnh xuất hiện, ánh mắt của Corrine đột nhiên dừng lại.

Kach theo ánh mắt của hắn nhìn lại, sau đó liền thấy được người quen.

Iven mặc quân phục do quân bộ phát, vóc người của y so với chiến sĩ cũng không cao lớn, thế nhưng loại khí chất trầm ổn và an tĩnh này không tự chủ hấp dẫn ánh mắt của người khác. Tóc của Iven được chải rất chỉnh tề, trên gương mặt thanh tú mang theo nụ cười nhàn nhạt. Tựa hồ cảm thấy một ánh mắt, Iven cũng nghiêng đầu.

— ❧ —

55. Chương 55: Quỷ Kế

Sau đó, y thấy được nam nhân trên đài caon. Ánh mắt của nam nhân cũng không rơi vào trên người y, nói chính xác hơn, là rơi vào đội ngũ đi trước. Nam nhân hai tay chấp sau lưng, đứng thẳng người, thân hình cao lớn, cho dù trên mặt anh tuấn mang theo nụ cười nhàn nhạt, thể nhưng trong đôi mắt u lam lại hiện lên một tia nguy hiểm. Người này, còn chưa rút đi hết vẻ tàn bạo trên chiến trường.

Trong nháy mắt đó, mọi thứ tựa hồ trùng khớp một đoạn trong trí nhớ. Rất nhiều năm trước, khi y lần đầu thấy nam nhân này trên màn ảnh. Ôn hòa như thân sĩ, lại nguy hiểm như hổ báo. Khi đó, y còn rất nhỏ tuổi, từng nghĩ nếu có một ngày có thể đứng bên người nam nhân...

“Iven.”

Iven nghe thấy thanh âm, có chút hoảng hốt thu hồi suy nghĩ, mỉm cười nhìn Roy, sau đó bước nhanh hơn, thân ảnh rất nhanh hòa vào trong đám người.

Trạm không gian không thể so với thành Oss, tương đối mà nói, bên trong rất nhiều thứ đều rất đơn sơ. Tiếp đãi tân chiến sĩ cũng không phải là yến hội xa hoa, chỉ có một hồi phân tích tình hình chiến đấu hiện nay, sau khi tướng quân đế quốc nói xong, tất cả chiến sĩ đều được giao cho một chìa khóa. Trạm không gian rất lớn, cùng toàn bộ năm nghìn chiến sĩ, mỗi một vị chiến sĩ và chỉ huy chiến đấu đều được phân đến một gian nhà trọ chung riêng biệt.

Roy và các chiến sĩ hào hứng đi xem tình hình của trạm không gian, Iven thì cầm chìa khóa trở lại gian phòng của mình, lúc đi tới cửa, y gặp Kach.

“Iven, xin chào, chúng ta đã hai năm không gặp.” Kach lễ phép nói.

Iven cũng mỉm cười, cửa phía sau cũng vừa mở.

“Tiến vào ngồi một chút?” Iven hỏi.

Kach không cự tuyệt, mà theo chân Iven đi vào. Nhà trọ có hai phòng ngủ một phòng khách, thể nhưng từng gian phòng đều rất nhỏ, sau khi để giường vào liền không còn không gian. Iven buông hành lý xuống, Kach đã ngồi trên ghế sa lon. Iven dạo qua một vòng, ngồi xuống đối diện gã.

“Xin lỗi, tôi cũng mới đến, ngay cả nước cũng không cách nào lấy cho anh.” Iven vẻ mặt xin lỗi nói.

“Đừng bận tâm, ở đây tôi quen thuộc hơn cậu, nếu cần nước thì phải tự mình đến phòng nước lấy, nước ở đó đã được tinh lọc.” Kach nói.

Hai người lại nói một ít chuyện không liên quan, cuối cùng Kach vẫn không nhịn được nói: “Iven, cậu có chuyện muốn hỏi tôi phải không?”

Iven chần chờ một chút, đột nhiên nở nụ cười: “Kỳ thực cũng không có gì.”

Lần này đến phiên Kach sửng sốt, sau đó liền đứng lên, sau đó tạm biệt, đi tới cửa, Kach lại quay trở về, một lần nữa ngồi đối diện Iven: “Chuyện hai năm trước.”

Ánh mắt đen láy của Iven theo dõi gã. Kach vốn có chút không chắc chắn, thể nhưng bị ánh mắt của Iven nhìn chằm chằm, Kach đột nhiên chắc chắn. Gã biết Iven quan tâm tướng quân, thể nhưng biểu hiện của y lại không quan tâm. Kach đột nhiên cảm thấy, thanh niên trước mắt như sinh vật nào đó. Bởi vì bị thương, cho nên phong bế bản thân trong một cái vỏ, tuần hoàn theo bản năng lợi nhận hại tránh, để không bị thương tổn, thậm chí ngay cả suy nghĩ chân thật cũng che giấu.

“Khi đó, tướng quân toàn thân đều bị thương, thể nhưng hẳn hoàn toàn không có thời gian dưỡng thương. Sau khi trở lại quân bộ, liền lập tức xuất phát. Sau đó đến nơi này, một hồi đại chiến. Cái này dường như là âm mưu của đế quốc Cady, bọn họ tựa hồ biết tướng quân bị trọng thương, muốn cho đế quốc một kích trí mạng. Sau trận chiến này, tướng quân như bị móc sạch, vết thương toàn thân chuyển biến xấu, sau đó liền bệnh nặng một hồi.” Kach nói.

Tay của Iven theo bản năng co lại một chỗ. Y chỉ biết Corrine an toàn tới chiến trường, trải qua trận đại chiến kia, trên màn ảnh tựa hồ thật lâu không có xuất hiện bóng dáng của Corrine. Nguyên lai là vì bệnh nặng.

“Tướng quân bệnh rất nặng, thế nhưng tình huống khi đó, tướng quân không chỉ có không thể rời khỏi chiến trường, còn muốn giả bộ bình yên vô sự. Tổng thống để quốc tự mình đến chiến trường, khi đó, đã dự tính tình huống xấu nhất. Nếu như tướng quân không tỉnh, thì do tổng thống tự mình lĩnh chiến.” Kach tự chìm sâu vào ký ức, lông mi nghiêm túc nhắm lại.

Tổng thống lại có uy nghiêm nhiều hơn, có thể cổ vũ sĩ khí, thế nhưng ở phương diện chiến đấu, vẫn thiếu sót rất nhiều. Đây đúng là tình huống xấu nhất.

Iven cúi đầu xuống, vài sợi tóc đen rơi trước trán, che ánh mắt của y.

Kach đứng lên: “Iven, tôi nói những thứ này cũng không phải là tạo áp lực cho cậu, cũng không phải muốn khuyên cái gì, tôi chẳng qua là cảm thấy có lẽ cậu muốn biết việc này.” Kach chân thành nói, “Nơi này biến hóa quá lớn, có lẽ sau mười lăm phút, chiến tranh lại bắt đầu. Cho nên nhất định phải nắm chặt thời gian nghỉ ngơi thật tốt.”

Sau khi Kach rời đi, trong phòng chỉ còn lại một mình Iven.

Iven ngồi trên ghế sa lon một lúc, sau đó đứng lên, dọn dẹp nhà trọ một lần, sau đó nằm trên giường. Hai ngày trên phi thuyền rất khó ngủ, Iven gần như có chút vội vàng đi vào giấc ngủ.

Cảm giác tựa hồ ngủ rất lâu, lại tựa hồ rất ngắn. Iven nằm mơ vài lần, y trước mơ tới Ryan. Nhóc con đang tìm y khắp nơi, trên mặt ướt đầm nước mắt, Iven muốn đi tới, hình ảnh đột nhiên chuyển. Trước mắt biến thành một thân ảnh mơ hồ, thân ảnh kia dần dần rõ ràng, Iven chợt mở mắt, đột nhiên phát hiện cảnh trong mơ lại hiện ra trong hiện thực.

Một người ngồi ở bên giường y, bóng lưng cao to giống y như trong mơ. Vừa tỉnh lại, đầu Iven còn có chút hỗn loạn, biểu tình trên mặt rất mờ mịt.

Nhìn thanh niên không hề phòng bị như vậy, Corrine nhin không được vươn tay muốn sờ sờ đầu tóc đen của y, nhìn cái tay kia, Iven theo bản năng tránh ra.

Corrine thu tay về, vẻ mặt mỉm cười nhìn y. Iven từ trên giường bò dậy, vừa nãy quá mệt mỏi, y chỉ cởi quần áo, thậm chí chưa kịp thay áo ngủ. Lúc này Iven thân thể trần truồng, y vén chăn lên, liền đi tới phòng vệ sinh. Con mắt của Corrine chăm chú dán lên cái lưng trơn bóng của Iven, ánh mắt có chút ám trầm.

Hầu kết của hấn giật giật, sau đó thu hồi ánh mắt. Trong không khí tựa hồ tràn ngập mùi của Iven, nhẹ nhàng khoan khoái, tự nhiên. Mùi như vậy khiến Corrine thấy thoải mái, nếu như có thể, hấn thậm chí muốn nằm trên cái giường kia. Tình yêu vẫn luôn nhung nhớ đột nhiên xuất hiện trước mặt, loại vui sướng này khó mà diễn tả được. Ý cười trên mặt Corrine càng sâu hơn.

Lúc này, tiếng gõ cửa đột nhiên vang lên. Corrine nhú mày, đi tới cửa, liền nhìn thấy một thanh niên mặc quân trang, thanh niên là quan sát viên qỏ chỗ quan sát quân tình.

“Tướng quân, chiến hạm của đế quốc Cady đột nhiên đến gần, căn cứ thống kê sơ bộ, tổng cộng có hai chiếc.” Người trẻ tuổi nói.

“Hai chiếc?” Thanh âm của Corrine có chút quái dị.

Thanh niên gật đầu: “Đúng vậy, tướng quân, đúng là hai chiếc.”

Vùng này là nơi đế quốc Oss bố trí phòng ngự, mỗi lần chiến đấu, đế quốc Cady chỉ ít đều sẽ phái năm chiến hạm. Corrine không rõ ý đồ của đối phương.

“Chiến hạm A-6 và A-7 đợi lệnh, tùy thời chuẩn bị xuất kích.” Corrine nói.

Quan sát viên vội vã rời đi. Lúc này, Iven vừa vặn tắm một cái, y đang đứng ở cửa phòng vệ sinh, khoác trên người áo choàng tắm màu trắng, bọt nước từ tóc mềm của y rơi xuống, trượt vào trong áo choàng tắm.

Lời vừa này Iven đều nghe được, ánh mắt của Iven rất sáng, chiến tranh tàn khốc, thế nhưng đối với Iven mà nói, lại mang một loại khát vọng mơ hồ.

Chiến hạm chậm rãi đi về phía trước, Kontanstin thậm chí có tình thú ngắm mỹ cảnh bên ngoài kính thủy tinh.

Jessy đứng tại cửa, nhìn về phía Kontanstin, ánh mắt mang theo kính nể và sợ hãi. Hai năm trước, Kontanstin còn là một thượng tá, quân hàm giống hần. Thế nhưng hai năm sau, Kontanstin đã biến thành thượng tướng. Đế quốc Cady có thật nhiều người lấy thân phận bình thường ẩn mình ở đế quốc Oss, bọn họ có một cùng một cái tên — gián điệp. Gián điệp chia làm rất nhiều loại, gián điệp cao cấp có thân phận hoàn mỹ, trừ phi chính bọn họ thừa nhận, bằng không sẽ không có sơ hở nào. Thậm chí có một số lớn lên ở đế quốc Oss, bọn họ cũng không biết thân phận mình, thẳng đến khi đế quốc cần bọn họ, bọn họ mới có thể được cho biết.

Địa vị của gián điệp hết sức gượng gạo, đế quốc rất coi trọng bọn họ, thế nhưng cũng đồng dạng phòng bị bọn họ. Cho nên gián điệp phát triển cực kỳ có hạn, có một số nhiệm vụ cho dù hoàn thành, lập quân công rất lớn, sau khi trở lại đế quốc, cũng chỉ có thể hưởng thụ cuộc sống dưỡng lão, sẽ có người đặc biệt phụ trách cuộc sống hàng ngày của bọn họ, hay nói cách khác, đó là có người đặc biệt sẽ giám thị bọn họ.

Hai năm trước, thượng tá Kontanstin là một gián điệp. Sau đó thân phận của gã bại lộ, sau khi về nước, vẫn được tổng thống trọng dụng như cũ. Là tâm phúc của Kontanstin, đối với tâm cơ của vị thủ trưởng này, hần cũng là hiểu rất rõ. Hai nước đại chiến gần bắt đầu, Kontanstin tuy rằng bại lộ thân phận, nhưng lại khiến tướng quân địch quốc bị trọng thương. Phương thức bại lộ như vậy, tổng thống cũng không có bất kỳ bất mãn nào. Nhất là lúc tổng thống nghe xong tin tướng quân địch quốc rất có khả năng trọng thương chết bệnh, địa vị của Kontanstin rong nháy mắt bị nâng cao lên rất nhiều. Sau khi tin tức này truyền đến, tổng thống lập tức phái đại tướng đánh một trận, thế nhưng đối phương cư nhiên lại đứng vững, sau đó Corrine lần nữa xuất hiện trên chiến trường. Tổng thống hết sức thất vọng với vị tướng lĩnh kia. Kontanstin là một chiến sĩ rất tốt, gã không chỉ có năng lực chiến đấu mạnh, hơn nữa tâm cơ còn rất nặng, những người khác chẳng thềm dùng âm mưu, chỉ cần có thể thắng, gã đều nguyện ý dùng. Lúc đế quốc Cady yếu thế nhất đánh thắng hai trận, Kontanstin nhanh chóng ngồi lên vị trí thượng tướng.

“Thượng tướng Kontanstin.” Jessy nghĩ đến mục đích mình tới, đi về phía trước. Lúc ánh mắt của Kontanstin nhìn qua, Jessy theo bản năng hạ mặt xuống. Hần không dám nhìn thẳng Kontanstin, ánh mắt của đối phương quá mức sắc bén và hung ác.

“Chúng ta cách trạm không gian của đế quốc Oss rất gần, đối phương đã bắt đầu đề phòng, chúng ta chỉ có hai chiến hạm, nếu như đến gần, có thể...” Có thể sẽ bị đối phương đánh thành pháo hôi. Câu nói kế tiếp, Jessy không dám nói ra khỏi miệng.

“Jessy, cậu đã từng bắt tù binh chưa?” Kontanstin hỏi, thanh âm rất êm tai, nhưng lại khiến Jessy nhẹn không được rung mình một cái.

Jessy vội vã lắc đầu.

“Nếu chưa làm qua không bằng đi thử một chút? Nói không chừng sẽ rất thú vị.” Kontanstin thấp giọng cười nói, trong mắt lóe lên một tia u quang, “Hariel chính là quá thành thật, cho nên mới bị đế quốc Oss đùa giỡn vòng vòng!”

Hariel chính là vị đại tướng xuất chiến trước kia, sau đó bị Kontanstin thay thế.

Chiến tranh giữa đế quốc cũng chú ý đến chiến thuật, thế nhưng cuối cùng vẫn là sức chiến đấu quyết định thắng bại. Nhưng từ khi Kontanstin ở đây, Jessy biết, thắng lợi còn có thể dựa vào một thứ, đó chính là quỷ kế biến hoá kỳ lạ.

“Ở đế quốc Oss vài chục niên, tôi thấy nhân khẩu của đế quốc Oss có chút đông, có lẽ chúng ta nên giúp bọn họ, giảm bớt gánh nặng nhân khẩu.” Kontanstin khê cười ra tiếng, ánh mắt lại hết sức ngoan lệ.

— ❧ —

56. Chương 56: Khai Chiến

“... Trận chiến muốn bắt đầu sao?” Iven ngơ ngác hỏi.

“Chỉ có hai chiến hạm, đối phương có lẽ chỉ là đang thử thăm dò.” Corrine nói, sau đó từ trên lấy khăn mặt, ném cho Iven, “Nên lâu khô tóc đi, cẩn thận cảm mạo.”

Iven lúc này mới phát hiện bộ dạng của mình, liền vội vàng xoay người vào phòng tắm, lúc đi ra, đã đổi lại một bộ đồ khô. Áo sơ mi trắng và quần tây màu đen, phô ra chân thon dài. Ánh mắt của Corrine từ trên đuôi Iven, chậm rãi đi lên, sau đó rơi vào trên mặt y, có lẽ là bởi vì hơi nóng trong phòng tắm, mặt của Iven có chút đỏ lên.

Iven tựa hồ có tâm sự, vì thế cũng không chú ý tới ánh mắt của Corrine.

“Không ngại tôi ngồi xuống chứ.” Corrine nói.

Iven vội vã gạt đầu. Cách lần gặp mặt trước đã hai năm, cũng đã qua nhiều năm như vậy, hai người lần đầu tiên tâm bình khí hòa ngồi cùng nhau.

Ngón tay của Iven theo bản năng cuộn lại. Y tựa hồ muốn mở miệng nói, thế nhưng lời vừa đến miệng thế nào cũng nói không ra. Có thể chính như lời Kach nói, y vẫn luôn có tâm đề phòng trước mặt Corrine, cho dù Corrine đã cứu y, có một số việc cũng không có thể đơn giản biến mất.

“Iven, cậu đến chiến trường, tôi rất kinh ngạc.”

“Hai năm trước, thương thế của anh có phải rất nặng không? Bây giờ còn di chứng không?”

Hai người đồng thời nói. Corrine nghe được lời Iven nói, đôi mắt xanh thăm chợt trừng lớn, chăm chú nhìn Iven, trong mắt có ưu tư khó diễn tả được. Thanh âm của Corrine cơ hồ có chút run rẩy hỏi: “Iven, cậu đang quan tâm tôi sao?”

Ánh mắt của Iven lóe lóe, sau đó dời ánh mắt, tận lực giải thích: “... Anh là vì tôi mà bị thương.”

Corrine đứng lên, bước vòng qua bàn, ngồi xuống bên người Iven, tâm tình của Corrine rất tốt, nhất là người thấy mùi xà phòng trên người Iven. Corrine đột nhiên vươn tay, ôm Iven vào trong ngực. Hắn đã sớm muốn làm như vậy, mỗi một lần nhìn người trong video, thế nhưng mỗi một lần, hắn vươn tay, mới có thể hoàn hồn, trước mặt hắn là màn hình lạnh như băng, người ở bên trong cũng là ảnh thu nhỏ. Thế nhưng hắn hiện tại ôm được rồi, người trong ngực là chân thật, có độ ấm của cơ thể. Iven không có giấy ra, thế nhưng hai tay để ở bên người, tựa hồ như ngừng lại chỗ đó.

“Tướng quân Corrine!” Thanh âm của quan sát viên vang lên. Quan sát viên đi vào quá nhanh, một tiếng gõ cửa dồn dập liền đẩy cửa ra, chờ thấy rõ tình huống bên trong, quan sát viên kinh ngạc há to miệng, nhìn tướng quân ôm một người vào trong ngực. Cho dù là lễ nghi, lúc ôm cũng là rất nhanh liền tách ra, thế nhưng cái ôm trước mặt, càng giống như là giữa người yêu với nhau.

Corrine buông Iven, biểu tình trên mặt trở nên nghiêm túc. Ánh mắt của quan sát viên nhìn không được quét qua Iven, Iven bị hắn nhìn mặt có chút đỏ lên, theo bản năng cúi đầu xuống.

Corrine đứng lên, gài nút trên cùng, sau đó hỏi: “Chuyện gì xảy ra?”

“Tướng quân, chiến hạm của đế quốc Cady phát yêu cầu đối chiến.” Quan sát viên báo cáo kết quả vừa quan sát được.

Trước khi khai chiến phát yêu cầu đối chiến cơ hồ là quy tắc ngầm giữa hai đại đế quốc. Hai đại đế quốc tuy đều muốn chiếm đoạt đối phương, nhưng lại vẫn duy trì lễ nghi cơ bản của chiến tranh, hai quân đối chiến, đều sẽ phát yêu cầu đối chiến trước đó. Thế nhưng cũng không trừ một số trường hợp đánh lén, hành động như vậy sẽ bị truyền thông đế quốc đưa tin không kiêng nể. Vì thế dưới tình hình chung, hai bên cũng sẽ không đánh vỡ quy tắc ngầm này.

Hai chiến hạm của đế quốc Cady đáp xuống tinh cầu Carell, đồng thời hướng đế quốc Oss phát yêu cầu đối chiến. Corrine không nghĩ tới hai chiến hạm của đối phương thật sự là xuất chiến, chỉ vô cùng kinh ngạc chốc lát, Corrine lập tức xoay người đi ra ngoài.

Người quyết định cấp cao rất nhanh tụ tập lại trong phòng điều khiển.

“Lần chiến đấu này để một trăm chiến sĩ mới tới tham gia, bọn họ sớm muộn gì cũng phải biết chiến đấu thực tế tàn khốc thế nào.” Corrine nói.

Các chiến sĩ rất nhanh tập hợp xong, chiến hạm đổ bộ. Iven cũng ở trong chiến hạm, sắc mặt của y nghiêm túc, trong lòng khẩn trương khó diễn tả được. Y rốt cục ra chiến trường, đây là ước mơ thời niên thiếu của y, vốn cho rằng không có cơ hội thực hiện nữa!

Roy ngồi ở bên cạnh y, hai tay của thiếu niên nắm chặt thành quyền, những chiến sĩ này đã mất đi hưng phấn ban đầu, trở nên nghiêm túc lại khẩn trương. Biến hóa như vậy là một thay đổi tốt, bởi vì chiến trường không giống với sân ảo, thất bại thường có nghĩa mất đi rất nhiều thứ, tỷ như sinh mệnh, tỷ như sức khỏe, tỷ như tự do. Vì thế cần bọn họ cư xử với thái độ nghiêm túc nhất.

“Thầy, con rất khẩn trương.” Roy hít một hơi thật sâu nói.

“Tớ cũng rất khẩn trương.” Phía sau Roy truyền tới một thanh âm yếu yếu. Lời của cậu nói ra tiếng lòng mấy trăm chiến sĩ.

Iven xoay người, ôm Roy một cái.

“Tôi sẽ vẫn đứng bên cạnh cậu.” Iven nói, tựa hồ là một lời hứa hẹn. Roy cả người ở trong nháy mắt buông lỏng.

Chiến hạm đáp xuống tinh cầu Carell, chiến sĩ và chỉ huy cùng nhau tiến vào khoang điều khiển cơ giáp. Trên tinh cầu Carell tràn ngập sương mù dày đặc, cho dù dùng tia thăm dò, tầm nhìn cũng chỉ có 50 m.

Iven cho Roy một cái ôm, sau đó liền ngồi ở trước màn ảnh, trên màn ảnh sương mù dày đặc khiến Iven có cảm giác bất an. Roy ngồi vào chỗ lái, hoàn thành dung hợp với cơ giáp. Iven nhìn Roy, đối trạng thái thân thể của Roy tiến hành phân tích, kết quả rất tốt. Thế nhưng cái này cũng không thể khiến y thở phào một cái, trong không khí tràn ngập một tầng cảm giác bức mình.

Trận chiến bắt đầu.

Iven và Roy đồng thời nhận được lệnh, tuy nhìn không thấy tình cảnh trước mặt, thế nhưng máy dò hồng ngoại vẫn phát hiện được địch nhân. Cơ giáp cỡ lớn hợp thành một liên minh, chậm rãi đến gần địch nhân.

Trên màn ảnh đột nhiên xuất hiện một điểm đỏ, đó là địch nhân Roy chọn. Iven nhấn nút chọn, thân ảnh của đối phương hiện trên màn hình. Iven nhanh chóng biết được thông tin của đối phương, cơ giáp màu hồng thẫm, cao 12m, cơ hơn cơ giáp của Roy 2m, đẳng cấp tương đương với Roy. Tư thế chiến đấu của đối phương rất tiêu chuẩn, xem hành động xem ra là chiến sĩ có kinh nghiệm, mà Roy vừa mới ra chiến trường. Tổng hợp các so sánh lại, đối phương mạnh hơn Roy!

Đồng thời, Roy tiến công về phía địch nhân! Đạn pháo rơi trên cơ giáp kim loại, phát ra tiếng vang kịch liệt. Đầu Iven giật động rất nhanh, nhanh chóng đưa ra lệnh, lúc đầu Roy vẫn luôn lách, đạn tầm xa phần lớn đều rơi trên mặt đất và chỗ có năng lực phòng ngự mạnh nhất của cơ giáp, đối phương tựa hồ muốn dùng sức mạnh đập đổ Roy. Iven vẫn đợi, ngực thăm thẳm đến năm, cùng lúc lệnh phát ra, Roy nhảy về trước, do công kích tầm xa đối thành đánh gần. Đối phương hiển nhiên thật không ngờ Roy đột nhiên đi tới, theo bản năng lui về sau một bước. Roy tập kích rất có mục đích, vẫn công kích nơi đối phương chịu nhiều đạn pháo nhất. Thời gian từng giây từng phút trôi qua, trên trán Iven đã rịn mồ hôi, ánh mắt của y chăm chú nhìn màn hình, hoàn toàn không có thời gian lau mồ hôi.

“Phanh!”

Iven ngồi trong khoang điều khiển tựa hồ nghe thấy tiếng nổ kia, toàn bộ cơ giáp đều run lên. Quái vật lớn ngã trên mặt đất, bụi bay mịt mù đối phương rốt cục ngã trên mặt đất, Roy không chần chừ, chủ thủ xảm bạc đâm thẳng về phía não bộ của địch nhân. Chờ bụi tan hết, liền thấy thân ảnh khổng lồ của địch nhân.

Địch nhân tử vong.

Tử vong ý chỉ hệ thống cơ giáp của địch nhân hoàn toàn bị liệt, về phần chiến sĩ bên trong còn sống sót hay không, đối với chiến tranh cơ giáp đã không còn quan trọng. Roy và Iven cũng không thả lỏng, mà là đặt mục tiêu lên một địch nhân khác!

Bên người không ngừng có cơ giáp ngã xuống, ngã xuống có lẽ là chiến hữu mới vừa ngồi cùng bọn họ trên một chiến hạm, lúc ngã xuống cũng vừa không bỏ dậy nổi. Thế nhưng hiện tại, bọn họ đều nghĩ không được nhiều như vậy, mục tiêu duy nhất đó là thắng lợi.

Trận chiến trên chiến trường vẫn còn tiếp tục, nhưng có ánh mắt của người nào đó, tựa như chim ưng, nhìn chằm chằm chiến trường này, tựa hồ đang tính toán cái gì...

Làm quan chỉ huy, có hai lựa chọn, một loại là đứng ở một bên quan sát chiến thế, sau đó đưa ra phán đoán, một loại còn lại là trực tiếp ra chiến trường, điều khiển hướng chiến tranh.

Kontanstin cũng không có gia nhập chiến đấu, mà ngồi trong phòng điều khiển của chiến hạm, trên màn hình chính là cảnh chiến tranh. Ánh mắt gã dần dần bị một cơ giáp hấp dẫn, gã hơi nheo mắt lại, tay chợt nhấn một phím, hình ảnh liền dừng lại.

Jessy đứng ở sau lưng gã, nhìn theo ngón tay thon dài của Kontanstin. Hắn kỳ thực cũng thấy chiếc cơ giáp kia. Lúc hắn bắt đầu chú ý tới là lúc chiếc cơ giáp kia đánh ngã Aris. Aris tuy không phải chiến sĩ lợi hại nhất, nhưng kinh nghiệm phong phú, người bình thường rất khó đánh ngã được hắn ta. Động tác của chiếc cơ giáp kia có chút lạng quạng, căn cứ tình báo, đế quốc Oss mới tới một nhóm chiến sĩ, nói cách khác chiến sĩ này có lẽ là lần đầu ra chiến trường. Nhìn tiếp, Jessy càng thêm kinh hãi. Chiếc cơ giáp kia đã đánh bại năm đối thủ. Sức mạnh và kỹ xảo của chiếc cơ giáp kia đều hết sức kinh người, hầu như có thể đoán được, không bao lâu nữa, chiến sĩ này sẽ trở thành kình địch của đế.

“Jessy, đi bắt mèo nhỏ với tôi.” Kontanstin đột nhiên đứng lên, trên mặt lộ ra một nụ cười thần bí, “Chặn mèo nhỏ trước khi biến thành hổ.”

Iven đã không còn thấy mệt mỏi, hiện tại chỉ còn lại cảm giác nhiệt huyết sôi trào. Y tựa hồ thấy được ánh sáng thắng lợi, chỉ cần bọn họ tiếp tục cố gắng, thắng lợi sẽ thuộc về đế quốc Oss. Roy cũng là nghĩ giống vậy, vì thế cậu không ngừng chọn đối thủ công kích, muốn đánh ngã đối phương.

Tất cả tựa hồ rất thuận lợi, thắng đến khi một cơ giáp đen hiện trước mặt bọn họ.

Iven và Roy nói qua, bọn họ phải làm hết sức, dưới tình huống đó chọn đối thủ tương đương hoặc không bằng mình, chỉ lúc không có lựa chọn nào khác, mới có thể khiêu chiến đối thủ mạnh hơn bọn họ. Đây cũng không phải là nhu nhược, mà là lựa chọn lý trí nhất. Cho nên cả đoạn đường này, Roy chọn địch nhân đều sẽ không mạnh hơn bọn họ.

Iven hơi nhăn mi, động tác của cơ giáp cũng dừng lại, bọn họ đều đã nhận ra đối phương rất lợi hại. Iven phân tích khả năng của đối phương, lúc thu được thông tin, Iven phát ra lệnh lui về phía sau. Chênh lệch giữa hai bên không phải ngang nhau, này trên chiến trường, duy nhất có thể đánh với đối, có thể chỉ có Corrine thôi.

Roy lui về phía sau tựa hồ không đánh tan ý niệm lấy mạnh hiếp yếu của đối phương, đối phương đã chọn Roy, một giây tiếp theo, đột nhiên phát công kích!

— ❧ —

57. Chương 57: Tù Binh

Một khắc kia, Iven đột nhiên tỉnh táo lại, đầu tiên phát ra một chỉ lệnh. Sau đó tốc độ của đối phương quá nhanh, cho dù góc tránh và động tác của cơ giáp đều rất nhanh, nhưng vẫn bị công kích, toàn bộ cơ giáp đều chấn động.

“Roy, chúng ta không có chút phần thắng nào.” Iven nói, “Vì thế chúng ta chỉ có thể phòng ngự, đồng thời tìm được thời cơ thích hợp chạy trốn.” Iven nói xong, liền phát tin báo nguy hiểm về tổng hành dinh.

Roy cũng theo lời Iven mà làm, thế nhưng một lát sau, bọn họ mới phát hiện, đối phương căn bản không cho bọn họ một khe hở để chạy trốn. Mục tiêu của đối phương rất rõ ràng, mục đích cũng rất rõ ràng, chính là muốn đánh ngã bọn họ. Đến lúc này, bọn họ đã không còn lựa chọn nào khác, chỉ có thể đối chiến. Đối phương tựa hồ sớm đã theo dõi bọn họ, cắt đứt mọi đường lui của bọn họ, đồng thời cắt đứt liên hệ của bọn họ và đội hữu.

Roy bắt đầu công kích, tuy rằng lực đạo của cậu đối với đối phương mà nói, chỉ có thể như gãi ngứa. Mỗi cơ giáp đều có nhược điểm, Iven nhìn cơ giáp của địch nhân trên màn hình phân tích, lại hoàn toàn không có manh mối. Không nhìn ra... Ngón tay của Iven nhanh chóng động, lấy ra số liệu phân tích của mỗi một bộ phận của đối phương.

“Roy, công kích đùi phải.” Iven vội vàng nói.

Iven vừa nói xong, đầu cơ giáp bị đối phương hung hăng tập kích, sau đó bay ra ngoài. Iven cảm thấy trời đất quay cuồng, một lát sau, vừa mới khôi phục an tĩnh. Iven bò đến vị trí phía trên, sau đó thấy đối phương đang chậm rãi đi tới.

“Roy!” Iven gọi một tiếng, Roy hoàn toàn không có phản ứng. Chiến sĩ và cơ giáp vốn là một thể, cơ giáp tổn thương cũng sẽ có ảnh hưởng nhất định đối với chiến sĩ, công kích vào đầu cùng với cú ngã vừa này khiến Roy lâm vào trạng thái hôn mê. Iven gần như té đến trước mặt Roy.

“Roy!” Iven khẽ vỗ nhẹ mặt của Roy. Roy chậm rãi mở mắt, ngay trong nháy mắt đó, cơ giáp lại bị lật ngược, Iven ôm chặt Roy, bọn họ ở trong khoang điều khiển lăn một vòng, sau đó mới mắc lại khe bản. Đầu Iven choáng váng lợi hại, chờ lúc thanh tỉnh lại, đầu tiên là kiểm tra thương tích của Roy, lúc phát hiện Roy chỉ hoàn toàn ngất đi thì, Iven thở dài một hơi. Iven lung lay lắc lư từ dưới đất bò dậy, hướng về phía màn hình nhìn lại. Trước mắt trống rỗng, gì cũng không có.

“Iven, tọa độ của các cậu!” Chỗ bảng mạch đột nhiên truyền đến thanh âm thâm trầm của Corrine. Iven ấn nút, bên trong rất nhanh hiển hiện ra một tọa độ, Iven vừa muốn nói chuyện, bên tai đột nhiên vang lên một tiếng thật lớn, mọi thứ trong khoang điều khiển đều rơi vào không trung. Iven quay đầu, liền thấy cửa khoang điều khiển mở ra, một cánh tay cơ giáp màu đen duỗi vào.

Iven mở to hai mắt nhìn, phản ứng đầu tiên đó là nhìn tới Roy ở gần cửa. Iven vội vã vọt tới, thế nhưng cái tay kia nhanh hơn, trực tiếp kéo Roy ra ngoài! Iven trở mắt nhìn Roy biến mất trước mặt mình, mà y lại bất lực!

Một lát sau, cái tay kia lại đưa tới, sắc mặt của Iven đã trắng bệch đến đáng sợ. Y xoay người vượt qua, ẩn thân phía sau bàn, sau đó hai tay nắm thật chặt cây cột sau lưng. Cánh tay cơ giáp rất thô bạo, lật ngược hết mọi thứ trong khoang điều khiển, Iven chột ngồi ngay ngắn, bàn phía sau y bị ném qua một bên.

Lúc cánh tay như ác ma chạm đến Iven, Iven cảm giác rợn cả tóc gáy. Thế nhưng y đã mất hết khí lực để trốn. Y không biết đợi chờ mình là cái gì, tử vong hay là khuất nhục...

Iven cảm giác được thân thể của mình vọt vào không trung, lúc sắp tới cửa, không khí bên ngoài xông vào, cảm giác thiếu dưỡng khiến y có chút chóng mặt. Đột nhiên, cái tay kia chột rụt trở lại, thân thể của Iven nhanh chóng rơi xuống, lúc sắp tiếp xúc với đất cát, đột nhiên có một thứ nâng y lên.

Lưng y hung hăng đập trên cơ giáp kim loại cứng rắn, đó là cảm giác đầu khớp xương gần như vỡ vụn. Iven còn chưa bình tĩnh lại, liền rơi vào khoang điều khiển của một cơ giáp. Iven nghỉ ngơi một hồi, liền mở hai mắt ra, y quay đầu liền thấy khuôn mặt quen thuộc. Corrine đang ngồi ở vị trí điều khiển, trên khuôn mặt anh tuấn không chút biểu tình.

Một phút kia, Iven đột nhiên cảm thấy an tâm, y thấy trên màn hình điều khiển, cái cơ giáp ác ma nhanh chóng thoát khỏi tầm nhìn của Herlius, Herlius đuổi theo, thế nhưng vẫn chậm một bước... Corrine đứng lên, chợt nhấn một nút điều khiển, sau đó xoay người vội vã tới trước mặt của Iven.

Iven đột nhiên ôm lấy Corrine. Corrine sửng sốt một chút, vội vã ôm lấy Iven. Iven hít một hơi, lưng y bị thương. Corrine vội vã buông ra, hai tay liền duy trì ở giữa không trung. Đây là lần đầu tiên Iven chủ động ôm hân, hân không nghĩ tới là dưới loại tình huống này. Giây phút kia, thời gian tựa như đọng lại vậy, nếu như có thể, Corrine hy vọng vẫn cứ như thế.

Lúc Iven buông Corrine ra, trên mặt đã khôi phục nét mặt bình thường.

“Roy bị bọn họ bắt đi.” Iven nói, “Sức mạnh và kỹ xảo của đối phương đều rất cường đại, có thể là tướng lĩnh của đối phương.”

“Kontanstin.” Corrine phun ra một cái tên, tên này lại khiến Iven nhin không được rùng mình một cái.

“Kontanstin là một tiểu nhân âm hiểm.” Corrine nói, có lẽ là nghĩ đến nhiều chuyện xấu của Kontanstin, trên mặt của Corrine lộ vẻ chán ghét, “Lần này không biết gã lại muốn giở trò quỷ gì.”

“Bọn họ sẽ đối với Roy thế nào?” Iven nhăn mi, hỏi. Hai tay của y nắm thành quyền, lúc nói ra câu này, Iven đột nhiên cảm thấy cổ có chút nghẹn lại. Roy là chiến sĩ của y, bọn họ vốn là một thể, nếu như Roy xảy ra chuyện gì...

“Kết cục của tù binh chỉ có một loại — sau khi trận chiến kết thúc bị xử tử.” Corrine mặt không chút thay đổi nói.

Iven sửng sốt một chút, miễn cưỡng mỉm cười: “Tôi đã biết.”

“Vị chiến sĩ trẻ tuổi này, lần đầu tiên ra chiến trường, dùng lực của một người, đánh bại năm chiến sĩ giàu kinh nghiệm nhất của đế quốc Cady. Đế quốc vinh viễn là nơi nhân tài xuất hiện tầng tầng lớp lớp, chúng ta vì vị chiến sĩ này mà cảm thấy kiêu ngạo. Các vị thấy hai tấm hình này sao? Bên này là chiến sĩ điều khiển cơ giáp ‘Hero’ và chỉ huy chiến đấu của cậu ta. Bọn họ đều rất trẻ tuổi.”

Hầu như trong một đêm, Roy và Iven thành hồng nhân của đế quốc. Trên màn ảnh truyền hình hầu như tràn đầy hình dáng của chiếc cơ giáp kia, sức mạnh và kỹ xảo của cậu đều được mọi người bàn tán hàng say, thậm chí có người nói cậu là ‘tướng quân Corrine’ thứ hai của đế quốc. Vinh dự như vậy vốn là ước mơ tha thiết của Roy và Iven, thành anh hùng vì đế quốc, không chỉ là một loại vinh quang, còn là một loại lý tưởng. Niềm vui sướng khi được công nhận khó diễn tả được. Thế nhưng hiện tại, Iven lại không có chút cảm giác vui vẻ nào.

Trên ti vi không có nói tin Roy bị bắt làm tù binh. Ảnh chụp của Roy cười rực rỡ hầu như khiến mắt Iven đau nhói.

“Đế quốc cần anh hùng, anh hùng là tín ngưỡng.” Corrine mặt không chút thay đổi nói. Vì thế truyền thông vinh viễn chỉ biết khuyếch đại đối phương, mà vui lấp vết nhơ và bất hạnh. Đây là một loại thủ đoạn của tổng thống đế quốc, Corrine sớm đã quen.

Ảnh chụp của truyền thông theo sát hai mươi bốn tiếng, hơn nữa rất nhiều góc, vì thế có đôi khi, xem TV lấy được tin tức so với video bọn hân xem nhiều hơn, có thể còn có thu hoạch bất ngờ. Heber chợt đứng dậy, tắt TV, gần như xả giận mà đập TV một cái, “Tôi muốn đi cứu Roy, đứa ngốc rơi vào tay đám ma quỷ kia, không biết sẽ bị dẫn vật thành cái dạng gì!”

Heber nói xong liền xoay người ra ngoài.

“Ở đây cách trung tâm quân sự tạm thời của đế quốc Cady đến hai mươi năm ánh sáng, nếu như cậu chọn dựa vào khí lưu trong vũ trụ đến nơi đó, có lẽ cần hai vạn năm.” Corrine mặt không chút thay đổi nói.

Heber chợt dừng lại, xoay người đi tới đi lui trong phòng điều khiển. Vóc người thiếu niên gầy yếu như một con báo nhỏ, hai mắt đỏ ngầu, tựa hồ muốn xé nát đối phương. Heber nóng nảy tới cực điểm.

“Tướng quân Corrine, chúng ta là không phải cũng bắt được tù binh của đế quốc Cady sao?” Heber hỏi, “Có thể tiến hành trao đổi không?”

“Có, hơn nữa quân hàm không thấp. Về phần trao đổi, cũng không có tiền lệ như vậy.” Corrine nói.

Tù binh bị bắt gọi là Jessy, theo tình báo, này là một thượng tá của đế quốc Cady, quan tỳ hành của Kontanstin, Kontanstin rất coi trọng hắn.

Lúc Kontanstin đi tập kích Roy, vị thượng tá này phát công kích về phía Corrine, kết quả cuối cùng đó là Roy bị Kontanstin bắt làm tù binh, mà Jessy bị Corrine bắt làm tù binh.

“Đối với đế quốc mà nói, mất đi một chiến sĩ cũng không quan trọng, nhưng chúng ta không thể bỏ qua Roy. Heber, chờ thiêu hủy quân bộ tạm thời của đế quốc Cady, chúng ta có thể cứu Roy.”

Iven nói khiến Heber triệt để bình tĩnh lại, kế tiếp trận chiến tại sân bay, thiếu niên này tựa như báo nhỏ trở nên càng thêm tàn nhẫn, kiếm của cậu trực tiếp đâm vào đầu địch nhân. Heber trở nên trầm mặc ít nói, người duy nhất nguyện ý nói chuyện cũng chỉ có chỉ huy chiến đấu của cậu và Iven thôi.

Mất đi chiến sĩ Iven tiến vào khoang điều khiển cơ giáp của Corrine, Herlius so với y tưởng tượng còn cao lớn hơn. Đây là lần đầu tiên Iven tiến vào khoang điều khiển này, lần đầu tiên tiến vào, bản thân y bị trọng thương, cho nên vẫn chưa nhìn kỹ. Lần thứ hai tiến vào, y bắt đầu chăm chú quan sát. Corrine không cần chỉ huy chiến đấu, chủ yếu là dựa vào tinh thần lực khổng lồ chế nhiều hơn, thế nhưng phim bên trong lại hết sức tinh tế.

“Những phim này là đoàn đội chuyên nghiệp nhất đế quốc hai năm trước lắp đặt, đối với Herlius mà nói, tựa như tay chân dài ra.” Corrine nói, ngữ khí hài hước. Corrine nói cũng không khiến Iven thấy thả lỏng, lòng y trầm xuống. Y mơ hồ nghĩ, tình thế của đế quốc có thể còn nghiêm trọng hơn y tưởng tượng rất nhiều.

“Iven, cậu lần trước hỏi việc tôi bị thương. Hai năm trước, tôi tìm được đường sống trong chỗ chết, thế nhưng tinh thần lực bị tổn hại, tôi nghĩ, có thể tôi cũng cần một chỉ huy chiến đấu. Iven, trước khi Roy trở về, trong khoảng thời gian này, cậu có nguyện ý làm chỉ huy chiến đấu của tôi không?” Ngữ khí của Corrine đột nhiên nghiêm túc, ánh mắt xanh thẳm chăm chú nhìn Iven.

“Anh có thể có chỉ huy chiến đấu ưu tú hơn.” Iven nói. Lúc nói ra câu này, tâm tình của Iven cực kỳ phức tạp. Corrine là một chiến sĩ ưu tú, trở thành chỉ huy của hắn, người khác đều sẽ cảm thấy vui sướng. Thế nhưng, Iven nghĩ, năng lực của y còn chưa đủ, hắn không muốn vì mình mà ảnh hưởng đến sức chiến đấu của Corrine.

Ánh mắt của Corrine tối sầm, không nói gì thêm.

Kế tiếp trận chiến diễn ra tại sân bay không lớn không nhỏ, song phương cũng không chiếm được tiện nghi. Mọi chuyện thay đổi khi đế quốc Cady gửi cho đế quốc Oss một đoạn video, người trong video là chiến sĩ mấy ngày trước bị bắt làm tù binh - Roy, video này hầu như khiến Corrine giận tím mặt.

— ❧ —

58. Chương 58: Đêm Trước

Đó là một căn phòng kín, chiến sĩ cao to cường tráng co lại thành một đoàn, hơi run rẩy. Roy thân thể trần truồng, toàn thân trên dưới đều là vết thương, trên người rất nhiều nơi đã kết vảy, máu đỏ sẫm từng giọt từng giọt rơi trên mặt đất. Trong video giống như một đoạn tua chậm, hình ảnh có chút tối mờ, mang khí tức tuyệt vọng, khiến người có cảm giác hít thở không thông.

Roy chậm rãi ngẩng đầu, đôi mắt vốn lóe sáng không chút ánh sáng nào, tựa như một tượng gỗ vậy. Qua thật lâu, Roy đột nhiên vươn tay, bàn tay đến nửa đường, sau đó rơi xuống, hình ảnh hơi ngừng, gương mặt tuyệt vọng của Roy liền chiếu trên màn ảnh.

Roy là chiến sĩ đế quốc, nay lại bị lột sạch quần áo tiến hành , này không chỉ là vũ nhục đối với chiến sĩ đế quốc, cũng là vũ nhục đối với toàn bộ đế quốc Oss.

Corrine chợt đứng lên, cầm ghế bên người, đập về phía video. Thanh âm lớn vang lên, người ở đó mới dần dần phục hồi tinh thần lại, hai tay chiến sĩ này đều chăm chú nắm thành quyền, mắt đỏ ngầu, tựa như đã thú thoát khỏi xiềng xích, muốn đại chiến một trận.

“Tướng quân, chúng ta thỉnh cầu xuất chiến, xin ngài hạ lệnh!”

“Đế quốc Cady quá vô sỉ, đế quốc tuyệt đối không thể dễ dàng tha thứ nữa!”

Corrine xoay người liền vào phòng làm việc của mình, đến khi quân bộ trung tâm khẩn cấp mở một hội nghị, sau khi hội nghị kết thúc, tất cả chiến sĩ đều được triệu tập ở hội trường lớn.

Đế quốc Oss bắt đầu xuất chiến trong vòng một năm, bình thường sẽ hướng địch nhân công kích, thế nhưng một năm gần đây, đế quốc Oss hầu như giữ vững trạm không gian, chỉ lúc địch nhân công kích mới có thể tiến hành phản kích.

Đây là một năm sau, đế quốc lần đầu tiên hạ lệnh chủ động xuất kích.

Trạm không gian tổng cộng có năm mươi chiến thuyền chiến hạm, những chiến hạm này đủ để toàn bộ chiến sĩ trong trạm không gian tiến vào. Các chiến sĩ tốc độ nhanh chưa từng có, rất nhanh, trạm không gian liền trống không, thậm chí ngay cả phòng giam giữ tù binh cũng trống.

Jessy bị bắt làm tù binh, cũng bị áp lên chiến hạm. Nam nhân mặc áo tù rộng lớn, ngoan ngoãn theo sát một đám tù binh, hầu như không ai nhìn ra được hắn là thượng tá ngày xưa của đế quốc Cady. Tất cả tù binh bị nhốt ở một chỗ. Jessy vẫn ngồi xếp bằng tại chỗ, cùng đợi chiến hạm khởi động, sau đó bắt đầu đi. Trên vành tai của Jessy giấu một máy truyền tin, là một máy truyền tinh cỡ nhỏ bằng mỡ, giấu trong da, thành phần giống như tầng da mỡ.

“Thượng tướng, như ngài đoán, video kia chọc giận đế quốc Oss, bọn họ hiện tại đang đi về phía chúng ta đóng quân, chuẩn bị quyết một trận tử chiến.” Môi của Jessy nhẹ nhàng động, thanh âm qua da thịt truyền đến máy truyền tin.

Bên kia truyền đến một trận cười, sau một lát, liền truyền đến tiếng của Kontanstin, thanh âm hết sức dễ nghe, thế nhưng ngữ khí lại hết sức hung ác: “Tôi sẽ bọn họ có đi không về. Jessy thân ái, bọn họ có phải mang theo cậu không? Tôi đối với tù binh của bọn họ như vậy, dựa theo thói quen của bọn họ, nhất định sẽ đem tù binh đưa tới trước mặt của chiến sĩ của chúng ta, sau đó ngay trước mặt đế quốc Cady đích thân giải quyết. Thế nhưng... Trước khi bọn hắn nhìn thấy chiến sĩ của chúng ta, bọn họ sẽ không còn sống...”

Iven trong đầu không ngừng quanh quẩn nhìn thấy một màn trong video vừa rồi, phần nộ sâu đậm hầu như bao phủ y, Iven lần đầu tiên hối hận bản thân không phải là một chiến sĩ cơ giáp, nếu như có thể, y nguyện ý ra chiến trường, xé nát những người đó.

Một lát sau, Iven từ trong tức giận phục hồi tinh thần lại, thần sắc của y nghiêm túc trước nay chưa từng có, đầu óc của y cũng dần dần rõ ràng hơn nhiều. Đuổi phần nộ và hối hận ra khỏi đầu, Iven đem mọi việc sâu chuỗi lại suy nghĩ một chút, sắc mặt trở nên càng lúc càng khó coi. Iven chợt đứng lên, đi về phía phòng của Corrine.

“Iven, tướng quân đang giam ở bên trong, tròn một ngày không ăn cơm.” Kach canh ở cửa phòng Corrine, nhìn thấy đi tới Iven nói.

Iven nhìn thoáng qua cửa phòng đóng chặt, xoay người liền đến căn tin, lúc trở lại, trong tay bưng một phần cơm trưa. Iven gõ cửa, thế nhưng bên trong không có trả lời.

“Kach, mở cửa giúp tôi.” Iven nói. Iven biết trên người Kach có chìa khóa.

Kach nhìn Iven, liền lấy ra một tấm thẻ, quẹt ở cửa phòng một chút, sau đó đứng qua một bên. Iven đẩy cửa đi vào, sau đó đóng cửa lại.

Corrine đang đứng trước cửa sổ thủy tinh đặc chế, ngoài cửa sổ là vũ trụ mênh mông, vô số thiên thể ở bên ngoài xẹt qua, xa xa ánh sao thiện lương. Cảnh sắc rất mỹ lệ, thế nhưng dưới vẻ mỹ lệ an tĩnh này tựa hồ

ẩn giấu một ít bão tố.

Ánh mắt của Corrine nhìn ra ngoài cửa sổ, hần đứng thẳng tắp, cả người tựa hồ biến thành một pho tượng.

Iven đi tới, đứng bên người Corrine một hồi. Corrine quay đầu lại nhìn y một cái, Iven đưa thức ăn tới trước mặt Corrine. Corrine một chút muốn ăn cũng không có. Người đang dưới trạng thái tự hồi rất nhanh không cảm thấy đói. Nhưng nhìn ánh mắt của Iven, Corrine vẫn nhận lấy, đặt trên bàn, người cũng ngồi xuống ghế sa lon.

“Còn sáu giờ có thể đến chỗ đóng quân của đế quốc Cady.” Corrine kéo kéo khóe miệng, tựa hồ muốn cười, nhưng lại kéo ra một đường cung giễu cợt, “Buồn cười là, tình báo đế quốc báo cáo, nơi đóng quân của bọn họ là một hành tinh đầy núi lửa hoạt động.”

Sắc mặt của Iven cũng ngưng trọng, y tựa hồ do dự chốc lát, mới nói: “Corrine, này có phải một cái bẫy không? Đế quốc Cady lợi dụng video khiến cho chiến sĩ đế quốc phẫn nộ, sau đó chạy ào đến núi lửa hoạt động, mượn sức mạnh của núi lửa, dùng tự nhiên đánh bại đế quốc?”

“Iven, tôi cho là cậu sẽ giấu suy nghĩ này trong lòng.” Corrine thấp giọng cười nói.

Tiếng cười kia khiến Iven có chút xấu hổ, y quả thực do dự, y sợ Corrine hội nhận thấy được vấn đề trong đó, sau đó đổi ý, mà Roy thì bị ném ở chỗ ma quỷ vậy.

Corrine trên mặt lộ ra một nụ cười bất đắc dĩ: “Nhưng chúng ta không có lựa chọn khác, nếu như trốn trong trạm không gian như trước, không chỉ bị đế quốc Cady cười nhạo, hơn nữa sẽ khiến năm nghìn chiến sĩ cơ giáp trên chiến trường, nhan dân đế quốc mất lòng tin.”

Ánh mắt của Iven rơi vào người Corrine, nam nhân bất khả chiến bại trên chiến trường, lúc này mang trên mặt vẻ uể oải cùng bất đắc dĩ, lại có chút yếu đuối. Dưới tình huống như vậy, Corrine quả thực không có lựa chọn khác, chỉ có thể lựa chọn xuất chiến. Thế nhưng hần vì sao phải để tất cả chiến sĩ xuất chiến?

Tuy rằng y cũng rất muốn đi cứu Roy, đối với Corrine, hành vi toàn quân xuất động rất hài lòng, thế nhưng bây giờ suy nghĩ một chút, vẫn vô cùng mạo hiểm, y đoán không ra suy nghĩ của Corrine.

Corrine đột nhiên đứng lên, kéo tay Iven đi tới trước cửa sổ. Một tay của hần khoát lên vai Iven, một tay chỉ ra ngoài cửa sổ, động tác này, cơ hồ là ôm Iven vào trong ngực...

“Trời sao ở ngoài có phải rất đẹp không.” Thanh âm âm trầm của Corrine nói.

Iven hầu như có chút mê mẩn gật đầu.

“Iven, tôi nói rồi, tình thế của đế quốc so với trong tưởng tượng nghiêm trọng hơn rất nhiều, cho nên đây thật ra là trận chiến cuối cùng. Nếu như chúng ta vẫn đang thủ ở đó, chúng ta cầm cự không được bao lâu, trạm không gian một khi bị công phá, đế quốc mất đi phòng tuyến thứ nhất, tình cầu Oss sẽ biến thành một tinh cầu tràn ngập khói súng, về phần hoa cũng sẽ biến mất, mọi người mỗi ngày đều sống trong sợ hãi. Sau đó, đế quốc Cady sẽ đem đế quốc Oss làm thuộc địa, mọi người mất đi dân chủ tự do, hoàn toàn trở thành nô lệ của đế quốc Cady.”

Iven thấy lạnh cả người từ chân xông ra, y nghĩ không ra tình thế của đế quốc lại nghiêm trọng như vậy, lại đến nông nổi có thể trở thành thuộc địa. Tình cảnh giả thiết Corrine đưa ra, y hoàn toàn không dám tưởng tượng.

Y từ nhỏ lớn lên ở thành Oss, ở trong trí nhớ của y, tòa thành vẫn phồn hoa, cũng đồng dạng tốt đẹp.

“Thế nhưng, tôi sẽ không để cho tình huống đó phát sinh.” Corrine nói năng có khí phách nói, một phút kia, uể oải trên mặt hần tựa như biến mất, thần sắc cũng kiên định, “Trận chiến này sớm muộn gì cũng phía đánh, chuyện của Roy, đó là một cơ hội. Hôm nay ý chí chiến đấu của các chiến sĩ đều rất cao.”

Lời Corrine nói khiến Iven dần dần tỉnh táo lại, thế nhưng trong lòng mơ hồ bất an.

Hai người đều rơi vào trầm mặc.

Lúc Kach gõ cửa, cách nơi trú quân của đế quốc Cady chỉ còn một tiếng hành trình.

“Camera truyền thông của đế quốc ở nơi nào?” Iven đột nhiên hỏi.

Corrine ngẩng đầu, ánh mắt xanh thẳm mang theo nghi hoặc rơi vào người Iven.

“Tôi muốn lưu lại cho Ryan một số thứ.” Iven nói. Càng tới gần nơi trú quân của đế quốc Cady, bất an trong lòng Iven càng lúc càng lớn. Chuyển đi này nguy hiểm dày đặc, vì an nguy của đế quốc, có lẽ tất cả chiến sĩ trên chiến hạm này đều không trở về được, tự nhiên cũng bao gồm cả y.

Nói đến Ryan, ánh mắt của Corrine cũng nhu hòa, hần đứng lên, kéo tay Iven liền đi ra ngoài: “Đi theo tôi.”

Camera mini này nhỏ tựa như muỗi, hầu như trải rộng khắp mọi góc trên chiến hạm. Những camera này cơ hồ là cơ mật đế quốc, vì thế những video này đầu tiên sẽ đưa đến chỗ tổng thống đế quốc, sau đó do khu quân tình sang lọc mới có thể phát ra ngoài. Iven hy vọng Ryan có thể thấy trên TV để nó kiêu ngạo vì mình.

Corrine dẫn Iven đi tới trước một chậu cây, sau đó chỉ vào một điểm đen trên lá xanh nói: “Nơi này có một cái.”

Iven đem y phục của mình và tóc đều sửa sang lại một phen, sau đó ghé vào trước camera mini kia. Corrine khoanh tay đứng một bên, ánh mắt chuyên chú nhìn chằm chằm Iven.

“Ryan, ba ba hiện tại ở trên chiến hạm, thoát nhìn là không phải rất tuần tú sao?” Iven cười nói.

“Ryan, không nên khi dễ Edda, nếu không sẽ biến thành tiểu mập mập.”

“Hoa phải chăm sóc thật tốt, nhớ kỹ mỗi ngày đều phải tưới nước.”

Iven lải nhải nói rất nhiều, sau đó đứng thẳng người. Corrine cũng bu lại, hướng ông kính nói: “Ryan, chú sẽ chăm sóc tốt cho ba ba con.” Thanh âm của Corrine trở nên nghiêm túc, tiếp tục nói, “Tổng thống bộ hạ thân ái, nếu như đoạn video này không được phát sóng, sau khi chế tác xin đem nó gởi cho Ryan Winston.”

“Tướng quân, cách nơi đóng quân của đế quốc Cady chỉ còn 0. 1 năm ánh sáng, xin hỏi có đổ bộ không?”

“Để năm mươi chiến thuyền chiến hạm hoàn thành kết nối, làm trống hai mươi lăm chiến thuyền chiến hạm. Hai mươi lăm chiến thuyền chiến hạm được làm trống, lưu lại vài người là được rồi.” Corrine nói, “Các cậu đến một chiến hạm khác, đây vốn là chiến hạm của riêng tôi, tôi muốn đích thân lái. Hai mươi lăm chiến thuyền cơ giáp trống đi cùng ta.”

Sắc mặt của quan báo cáo đột nhiên thay đổi: “Tướng quân!”

Ánh mắt sâu thẳm của Corrine rơi trên mặt của quan báo cáo, người trẻ tuổi kia sắc mặt hết sức khó coi, nhưng vẫn hành quân lễ: “Vâng, tướng quân.”

Quan báo cáo xoay người rời đi, trên chiến hạm ngoại trừ tù binh, các chiến sĩ khác đều được chuyển đến một chiến hạm khác.

Iven vẫn đứng bên người Corrine.

Corrine nhìn y một cái, đột nhiên nói: “Iven, nếu như chúng ta lần này đều sống, cậu nguyện ý tha thứ cho tôi không?”

— ❧ —

59. Chương 59: Lẻ Vào

Biển vũ trụ, vô biên vô hạn, sinh mệnh ở nơi này có vẻ nhỏ bé không đáng kể đến. Tại nơi bóng tối cùng ánh sao thế chỗ nhau, hai mươi lăm chiến thuyền chiến hạm đang an tĩnh đậu ở chỗ này, vô thanh vô tức, hầu như bao phủ trong vũ trụ bao la. Đột nhiên, những chiến hạm kia đồng thời khởi động, sau đó bay về phía trước, lúc bay đến một độ cao, ngoại trừ chiến hạm ở giữa, còn lại đều bắt đầu chậm rãi rơi xuống, chiến hạm ở càng gần ranh giới, tốc độ rơi xuống càng nhanh. Lúc đến một độ cao, những chiến hạm kia đột nhiên ngừng lại.

“Mau nhìn!” Đột nhiên có người chỉ vào màn hình nói, xa xa hai mươi lăm chiến hạm phóng to trên màn ảnh, tạo thành một hình vẽ xinh đẹp, hình vẽ y như ký hiệu trên quốc kỳ của đế quốc Oss.

Tất cả mọi người nhìn về phía màn hình, sau đó kinh ngạc nhìn một màn kia. Ở một phút kia, phần nộ trong lòng bọn họ đột nhiên biến mất, nhiều hơn chính là một tín ngưỡng và tình cảm mãnh liệt. Không có bất kỳ mệnh lệnh nào, tất cả mọi người tự động đứng lên, hướng về phía màn hình hành quân lễ.

Nhiều năm sau đó, ảnh chụp cảnh này được thêm vào sách giáo khoa, đây là ảnh chụp đại biểu cho sự nhục và vinh dự của đế quốc, mà trận chiến kịch liệt kia gần như vô cùng oanh liệt, được ghi chép vĩnh viễn trong sách lịch sử.

Mà bây giờ, trên chiến hạm, tất cả mọi người duy trì tư thế kia, thẳng đến khi những chiến hạm kia biến mất, bọn họ mới để tay xuống. Có một số chiến sĩ thậm chí bắt đầu khóc òa lên. Cũng không phải là khóc yếu đuối, mà là cảm động, dường như người nhiều năm lưu lạc ở bên ngoài, đột nhiên cảm giác được đặt chân lên mảnh đất quê hương. Hình vẽ này, khiến những chiến sĩ trong vũ trụ này tìm được lòng trung thành.

“Đế quốc Cady sao lại dám ở vùng núi lửa đang hoạt động lập căn cứ quân sự, lý do duy nhất, liền là bọn họ đã khống chế tinh cầu kia. Núi lửa này, đối với người xâm nhập là ác mộng đoạt mệnh, nhưng mà đối với đế quốc Cady mà nói, cũng là thần thủ hộ.”

“Căn cứ tình báo đế quốc, tại giữa vùng núi lửa đang hoạt động, có toàn bộ một vạn chiến sĩ đế quốc Cady, gần như chiếm phân nửa chiến sĩ tráng niên của đế quốc Cady. Kontanstin suất lĩnh là bộ đội tinh nhuệ của đế quốc Cady, nếu như bọn họ biến mất, như vậy đế quốc Cady sẽ nguyên khí đại thương, trong vòng trăm năm vô pháp tái chiến.”

“Gián điệp ở giữa hai đại đế quốc gần như là cộng đồng bí mật. Trong cao tầng của đế quốc Cady, cũng có gián điệp của đế quốc Oss. Núi lửa đang hoạt động này, không nhất định là người đoạt hồn của đế quốc Oss, nếu như dùng tốt, cũng có thể chôn vùi đế quốc Cady. Hệ thống điều khiển núi lửa hoạt động, tôi đã nắm được, thế nhưng kíp nổ được trang bị, lại ở trung tâm quân bộ tạm thời của đế quốc Cady.”

Thanh âm này không ngừng ở trong đầu quanh quẩn, tựa hồ rất gần, vừa tựa hồ rất xa. Thanh âm cuối cùng thành một loại thần chú đáng sợ, không ngừng lặp lại. Iven chợt ngồi dậy, mới phát hiện mình vừa nảy cư nhiên lại nằm trên giường.

Y vươn tay sờ sờ đầu mình, đầu mơ hồ có chút phát đau, hình ảnh vụn vặt dần dần kết lại thành một đoạn ký ức đầy đủ. Y vốn muốn đi cùng Corrine, sau đó... Sau đó có người đánh ngất y!

Iven ngay cả giày cũng không kịp mang, vội vã đi tới cửa, mở cửa, liền thấy Kach đứng ở cửa

.

“Corrine đâu?” Thanh âm của Iven có chút vội vàng.

“Tướng quân đã xuất phát, trước khi xuất phát, hẳn bảo tôi chiếu cố ngài thật tốt.” Kach cung kính nói.

Sắc mặt của Iven đột nhiên lạnh xuống, hai mắt đen nhánh quét qua Kach, sau đó xoay người đóng cửa lại. Y mang giày, sau đó đổi một bộ quần áo, cả người sạch sẽ gọn gàng hơn nhiều, liền mở cửa đi ra ngoài. Kach như bóng với hình đi theo sau người Iven.

Iven đến căn tin. Trong góc phòng, y thấy bóng dáng của Heber cơ hồ có chút gầy nhỏ. Thiếu niên đặt một chân trên ghế, ngồi một tư thế rất ngang ngược. Ánh mắt của thiếu niên rơi ra ngoài cửa sổ, tựa hồ đang ngăn người.

Iven đi tới, ngồi xuống bên cạnh cậu.

Ánh mắt có chút đen tối của Heber nhìn Iven, đột nhiên bu lại, thấp giọng nói: “Iven, chúng ta trộm một phi thuyền đi tới ‘hỏa sơn tinh’ đi?”

Kach đi về phía trước hai bước, cảnh giác nhìn Heber, trong ánh mắt mang theo cảnh cáo.

Heber nhún vai: “Ta chỉ là đùa một chút, đại thúc ngài chớ coi là thật.”

Cảnh giác trong mắt của Kach không giảm đi chút nào. Tên nhóc Heber này, giáo hoạt tựa như tiểu hồ ly, đối với Kach yên lặng, ý thức hoàn toàn không buông lỏng.

“Bọn họ vừa đáp xuống ‘Hỏa sơn tinh’ kia.” Iven đột nhiên mở miệng nói.

Kach nhìn đồng hồ tay một chút, sau đó kinh ngạc nhìn Iven, thậm chí ngay cả gã cũng không biết tướng quân đáp xuống lúc nào, Iven sao lại biết chứ?

Lúc Iven nói quả thực không sai một chút nào.

Corrine tổng cộng dẫn hai mươi bốn chiến sĩ, những chiến sĩ này đều là chiến hữu cùng hãn xuất sinh nhập tử vài chục năm, hầu như một ánh mắt, có thể biết ý nghĩ của đối phương. Độ ăn ý giữa bọn họ cao hơn trước nay chưa có, mà tiến vào bên trong địch nhân cơ hồ là cử tử nhất sinh, cả quá trình có lẽ phải nhờ vào độ ăn ý.

Bọn họ đáp xuống tinh cầu này, nhìn xa xa, đó là một tinh cầu bốc cháy, hỏa quang tận trời, nhiệt độ cực kỳ cao. Chiến hạm đáp xuống đỉnh một ngọn núi lửa. Chiến hạm có hệ thống cách nhiệt, cho nên lúc ở trong chiến hạm, bọn họ cũng không cảm thấy nóng. Thế nhưng một khi đi ra ngoài, dưới điều kiện không có bất kỳ trang bị cách nhiệt nào, bọn họ hầu như sẽ trong nháy mắt hóa thành tro tàn.

Corrine đổi một bộ đồ phòng hộ, sau đó xuống phi thuyền, bên người của hãn, dẫn theo tù binh của đế quốc Cady, thượng tá Jessy, tù binh còn lại, thì lưu lại chiến hạm.

Jessy vẫn trầm mặc đi bên người Corrine. Rất nhanh, kể cả Corrine và Jessy, tổng cộng hai mươi sáu người, liền tề tựu trên đỉnh núi lửa. Những chiến sĩ này chỉ nhìn thoáng qua nhau, thậm chí không nói gì.

“Mục đích của chúng ta có hai, một là kíp nổ của hệ thống điều khiển, một là cứu Roy. Một khi có người tìm được Roy, người kia phải lập tức mang Roy trở lại trạm không gian. Mà nếu có người tìm được hệ thống điều khiển, những người còn lại ly khai, người kia lưu lại.” Corrine gần từng chữ.

Hệ thống điều khiển hầu như có thể khiến cả tinh cầu biến mất, người lưu lại kia, đồng dạng cũng để lại sinh mệnh. Ánh mắt của Corrine chậm rãi đảo qua hai mươi bốn chiến sĩ đứng trước mặt mình. Trên gương mặt cương nghị, không có sợ hãi, chỉ có nghiêm túc.

“Hệ thống điều khiển ở gần nơi này.” Corrine nói, “GPS bị sóng điện từ quá nhiễu, hiện tại không cách nào xác định chính xác vị trí.”

Hỏa quang chiếu vào trên mặt của các chiến sĩ đội mũ giáp, lời Corrine nói cũng không khiến bọn họ trở nên uể oải.

Corrine gửi vào máy truyền tin của mỗi người một phần bản đồ: “Phía trên này tổng cộng có hai mươi lăm điểm, từng điểm đều có thể là chỗ hệ thống điều khiển, chúng ta tách ra tìm kiếm, một khi có tin tức liền liên lạc qua máy truyền tin.”

Hai mươi bốn chiến sĩ đồng loạt gật đầu, đều tự chọn vị trí của mình xong, xoay người rời đi.

Corrine không đi, Jessy đứng ở một bên, có chút kinh ngạc nhìn hãn.

Ánh mắt của Corrine rơi vào trên người Jessy, trong đôi mắt u lam hiện ra một tia u quang: “Thượng tá Jessy, tôi nghĩ, cậu hãn là hết sức quen thuộc với vị trí của hệ thống điều khiển.”

Corrine cơ hồ là khẳng định.

“Thì sao? Tôi là tù binh, thế nhưng chớ quên, tôi là người của đế quốc Cady.” Jessy thần nhiên nói.

Corrine đột nhiên nở nụ cười, trong ánh mắt mang theo một vẻ nhất định phải được: “Tin chắc lúc chúng ta bắt đầu đi đến đây, thượng tướng Kontanstin đã ra lệnh cho cậu, để cậu mang tôi đến điểm không chế đi?”

Kontanstin đã đặt bẫy ở nơi này, đợi Corrine nhảy vào trong đó. Jessy kinh ngạc nhìn Corrine, vị này là đối thủ mạnh mẽ đánh thép của đế quốc Cady, hãn đã từng thâm nhập tìm hiểu qua. Thế nhưng tự mình thấy được vị tướng quân dũng cảm này, Jessy vẫn không khỏi bội phục một chút.

“Đi theo tôi.” Jessy nói, sau đó xoay người vượt qua một chướng ngại vật, đi về phía trước.

Corrine theo sát phía sau hắn.

Bọn họ tựa như đang đi trong một mê cung vây quanh ngọn núi lửa này, lúc đến gần ranh giới núi lửa, Corrine đột nhiên nhận ra nơi này không tầm thường.

Có thể thứ bọn họ muốn tìm, liền giấu ở trong ngọn núi lửa. Jessy nhặt lên một tảng đá, ném về phía núi lửa, hòn đá kia đột nhiên bị vật gì cản lại, một mặt tường đột nhiên hiện ra, sau đó biến mất, tất cả đều phát sinh trong nháy mắt.

Corrine bắt lấy Jessy vọt đến một bên, một cơ giáp cao to tuần tra đột nhiên đi ra, đèn tuần tra trong tay chiếu chung quanh. Cơ giáp tuần tra cũng không phải do người điều khiển, mà là do chủ nhân đặt một chỉ lệnh, tỷ như cấm tiến nhập, như vậy ngoại trừ chủ nhân, những người còn lại đều không được đi vào. Chúng nó khách quan hơn nhân loại, sẽ không có chút tình cảm riêng tư, về phương diện khác mà nói, chúng nó đáng tin cậy hơn. Corrine núp sau một nham thạch, những nham thạch này đủ để che thân ảnh của hắn. Nhưng mà, cũng rất khó thoát khỏi quét hình của cơ giáp tuần tra. Cơ giáp tuần tra càng lúc càng gần, Corrine gần như nín thở, trong nháy mắt gần như bị phát hiện, Corrine đẩy Jessy ra ngoài!

Thừa dịp cơ giáp tuần tra bắt Jessy, Corrine xoay người liền hướng phía ngoài chạy đi. Hơn mười giây ngắn ngủn, Corrine liền chạy ra khỏi tầm nhìn của cơ giáp!

Corrine thở hổn hển quỳ rạp trên mặt đất, chờ khí tức thông thuận, lập tức đứng lên, chạy về phía đỉnh núi. Miệng núi lửa là một cổng vào khác, nhưng là ở đó nhiệt độ đã đạt đến cực hạn, cho dù hắn mặc đồ phòng hộ cản nhiệt độ cao, cũng có thể sẽ bị thương.

Corrine gọi Herlius ra. Cơ giáp xám bạc đứng sừng sững trên đỉnh núi lửa, Corrine nhanh chóng ngồi vào, sau đó điều khiển cơ giáp từ miệng núi lửa nhảy vào! Trong nháy mắt đó, Corrine cảm giác trên người mình tựa hồ bị một trận lửa lớn đốt cháy, hắn thậm chí nghĩ được mùi da bị đốt cháy.

Corrine chịu đựng cảm giác choáng váng, tập trung tinh lực điều khiển Herlius. Sau mười mấy lần nhảy, bọn họ rốt cục rơi xuống đáy núi lửa. Đó là một tín hiệu được phóng ra, Corrine từ trong Herlius nhảy ra ngoài, hắn thu hồi Herlius, sau đó lẩn mình trốn vào trong góc phòng.

Kontanstin giao hoạt, nhưng mà Corrine cũng không ngu. Vị thượng tá kia bị bắt quá mức hoang đường, cho nên hắn đã sớm hoài nghi Jessy. Jessy, có thể đó là dùng để định vị hành tung của hắn. Vừa nãy hắn ném Jessy ra ngoài, Kontanstin hiện đang thấy vị thượng tá kia, mà hắn phải thừa dịp này tìm được hệ thống điều khiển.

Trong núi lửa là một khiến trúc to lớn, bên trong bị tách ra rất nhiều gian phòng, trong mỗi cái phòng đều đặt rất nhiều máy móc. Ở đây có lẽ là một trung tâm khác gần với trung tâm chỉ huy, trung tâm nghiên cứu khoa học. Bởi vậy có thể thấy được, đế quốc Cady đã nghiên cứu hỏa sơn tinh này rất nhiều năm trước.

Về phần hệ thống điều khiển...

Ánh mắt của Corrine rơi vào một bàn máy ở giữa, chỉ cần nhấn chốt mở, một tinh cầu liền sẽ lập tức hủy diệt. Để dẫn hắn đến đây, chiến sĩ đế quốc Cady vẫn lưu lại trên tinh cầu này. Kontanstin quả nhiên cũng đủ tự tin.

Corrine dùng thông tấn khí hạ lệnh cho hai mươi bốn chiến sĩ khác, hắn vẫn trốn ở góc phòng, hệ thống điều khiển hầu như hoàn toàn lộ ra dưới thiết bị theo dõi. Một khi đi ra, thời gian của hắn chỉ còn lại có năm giây.

Corrine nhắm mắt lại, một bên thầm đếm thời gian, hắn cho các chiến sĩ năm phút thoát ra, sau năm phút, tất cả đều biến mất. Thời gian từng giây từng phút trôi qua, Corrine đột nhiên mở hai mắt ra, hắn từ trong lòng lấy ra một tấm hình, sau đó nhìn thoáng qua, liền đem ảnh cất vào trong lòng.

Hắn đứng lên, đi về phía hệ thống điều khiển.

Mà lúc hắn vừa muốn nhấn tới cái phím kia, một người với tốc độ nhanh hơn vọt tới trước mặt hắn, tay của người kia vừa vịn che trên phím.

Người nọ chậm rãi ngẩng đầu, khóe miệng kéo ra một nụ cười, ánh mắt như độc xà rơi vào trên người Corrine.

“Tướng quân Corrine, chúng ta lại gặp mặt.”

— ❧ —

60. Chương 60: Giải Cứu

Corrine chậm rãi thu tay về, sau đó đưa tay bỏ vào túi quần, trên mặt thân sĩ cười: “Kontanstin tiên sinh...” Thanh âm của Corrine dừng một chút, khóe miệng hơi kéo ra, “Có lẽ tôi nên gọi cậu là thượng tướng Kontanstin?”

Kontanstin dùng một tay chống đầu, sau đó khẽ cười ra tiếng. Một lát sau, gã dịch lại gần Corrine, thanh âm thấp tựa như đang nỉ non với tình nhân: “Cái nào cũng thích, tùy anh nha.”

Corrine nhăn mày, theo bản năng lui về sau một, cách xa Kontanstin một ít.

Kontanstin lộ vẻ bị tổn thương, sau đó làm động tác ‘mời’: “Tướng quân Corrine, tôi có mang một số rượu đỏ từ đế quốc Cady đến, không bằng cùng uống một ly đi?”

Ánh mắt Corrine rơi vào trên nút đỏ, trong nháy mắt do dự.

“Được.” Corrine nói.

Chờ Corrine đi về trước hai bước, Kontanstin mới đi theo.

Kontanstin mở cửa một phòng, Corrine đi vào. Bên trong bố trí rất xa hoa đồng thời rất đầy đủ, như nơi ở lâu dài.

“Nếu như không phải mỗi nhữ khá lớn, Corrine, anh sẽ không tới đi?” Kontanstin cười híp mắt nói, trong tay cầm hai ly rượu đỏ, gã đi tới trước mặt Corrine, đưa một ly cho hắn.

Corrine nhận lấy ly rượu đỏ: “Một vạn chiến sĩ của đế quốc Cady, thượng tướng Kontanstin quả nhiên đủ tự tin.”

Kontanstin tựa vào chỗ Corrine ngồi xuống, hai người cơ hồ dính chặt. Khoảng cách như vậy khiến Corrine rất không được tự nhiên.

“Không phải đủ tự tin, chỉ là...” Kontanstin đột nhiên dừng lại, mắt chớp chớp nhìn chằm chằm Corrine, nghiền ngẫm, “Chỉ là bởi vì mị lực của anh cũng đủ lớn. Tính mạng của một vạn chiến sĩ đế quốc Cady, nào có liên quan đến tôi chứ?”

Corrine dùng ánh mắt nhìn người điên mà nhìn Kontanstin.

“Ta là học viên khóa 163 của Cyperlise.” Kontanstin nói, “Sau anh một khóa, khi đó, chúng ta thường gặp qua.” Kontanstin tự chìm đắm trong ký ức, ánh mắt cũng có chút lay động. Dung mạo của gã vốn là có thiên hướng âm nhu, lúc híp mắt, lộ ra một vẻ phong tình khó tả.

Corrine nhìn gã một cái, liền dời ánh mắt.

“Anh lại không biết tôi, có thể gặp lại, anh đã quên mất tôi rồi.” Thanh âm của Kontanstin có chút thương cảm, trong mắt xanh ngọc lộ ra một tia nhu tình, nhìn chằm chằm Corrine.

Ánh mắt này khiến Corrine rợn cả tóc gáy.

“Corrine, nếu như anh theo tôi về đế quốc Cady, tôi liền cho anh kíp nổ hệ thống điều khiển thế nào?” Kontanstin híp mắt nói.

Nếu như đây là một khoản giao dịch, quả thực rất có lời. Lực hấp dẫn đối với Corrine rất lớn, thế nhưng... Hẳn tuyệt không tin tưởng lời của Kontanstin.

“Tôi tại sao phải tin tưởng cậu?” Corrine hỏi.

“Bởi vì tôi thích anh.” Kontanstin nghiêm túc nói.

Hai người liền thẳng tắp nhìn nhau như vậy, tựa như một trận đấu. Corrine đưa tay lấy trong túi ra một bức ảnh, đặt trước mặt Kontanstin: “Vậy cậu ta thì sao?”

Trong hình thanh niên lộ ra một nụ cười sáng khoái, mắt cong cong, bên trong tựa hồ chứa ánh dương quang. Kontanstin đột nhiên có chút nôn nóng, hẳn không có nhận bức ảnh, mà là theo bản năng rút tay trở về.

Corrine đột nhiên thở dài một hơi. Khi biết đối thủ là Kontanstin, về vị thượng tá đột nhiên thành thượng tướng này, toàn bộ thông tin đều hiện ra trước mặt Corrine. Tính cách của gã, sở thích của gã, còn có... có thể là nhược điểm của gã. Vì thế hẳn có ảnh của James.

Kontanstin mất tự nhiên trong nháy mắt, gã đứng lên, thoải mái mà cười nói: “Hoan nghênh đến với tỉnh cầu số E-3 của đế quốc Cady, anh nghỉ ngơi trước đi.”

Lúc Kontanstin mở cửa, Corrine vẫn ngồi như vậy đột nhiên đứng lên, tốc độ trong nháy mắt đó, không người có thể phân biệt ra được. Corrine hết sức chăm chú, mà Kontanstin tựa hồ có chút thất thần, ưu thế và hoàn cảnh xấu trong nháy mắt đó phân rõ. Trong nháy mắt kế tiếp, tay của Corrine đã đặt trên cổ của Kontanstin.

Khí lực của Corrine rất lớn, tựa hồ muốn trong nháy mắt vặn gãy cổ của Kontanstin. Nhưng mà tính mềm dẻo của thân thể Kontanstin hết sức tốt, gã tuột ra khỏi tay của Corrine, xoay người liền một cước đạp tới, Corrine tránh một cước kia, hai tay nắm chặt đánh về phía huyết thái dương của Kontanstin. Hai chiến sĩ cơ giáp này trên chiến trường dũng mãnh vô song đánh cận chiến, nắm tay không ngừng mà rơi trên người của đối phương.

Đồ thủy tinh từ trên bàn rơi xuống, vỡ thành vô số mảnh nhỏ, trong phòng vang lên tiếng kêu rên, Kontanstin bị Corrine đặt ở dưới thân. Tay của Corrine đặt trên động mạch của Kontanstin. Tóc vàng tán loạn rơi trên mặt đất, dính đầy máu, Kontanstin hai mắt đỏ ngầu, hung hăng trừng Corrine.

“Anh có thể giết tôi.” Kontanstin miễn cưỡng nói, “Thế nhưng anh giết tôi, liền vĩnh viễn không có được kíp nổ của hệ thống điều khiển đầu. Đường như hệ thống điều khiển ai cũng có thể có kíp nổ, độ an toàn cũng quá thấp.”

Corrine giơ tay lên, gõ mạnh lên ót của Kontanstin, nam nhân hai mắt nhất bể, liền hôn mê bất tỉnh. Corrine tìm một cái rương, khóa Kontanstin ở trong rương, xoay người liền ra khỏi phòng, đi về phía hệ thống điều khiển.

Lúc này đây, Corrine không chần chừ, mà trực tiếp ấn lên cái nút đỏ kia.

“Đang lấy thông tin.”

“Đang phân tích thông tin.”

“Xin lỗi, thông tin sai.”

Thanh âm kim loại vang lên, kế tiếp liền an tĩnh trở lại. Lòng của Corrine trầm xuống. Corrine vừa định rời đi, phía sau đột nhiên truyền đến tiếng bước chân. Lúc thoáng qua, người nọ liền đứng phía sau Corrine. Corrine thậm chí không kịp xoay người rời đi.

Corrine xoay người, liền thấy một nam nhân xa lạ đứng trước mặt. Nam nhân vóc người hơi mập, trong tay còn cầm một thanh súng nguyên tử, mắt nhìn chăm chăm Corrine.

Corrine cũng căng thẳng, ánh mắt gắt gao nhìn chăm chăm súng nguyên tử.

“Tướng quân Corrine.” Nam nhân mở miệng nói, “Tôi là Cika, danh hiệu s08, ngài ở trong hệ thống quân tình cao cấp nhất đế quốc hẳn là nghe qua tên của tôi.”

Gián điệp cấp cao của đế quốc Oss ẩn mình ở đế quốc Cady, tin tức của nơi này là do vị tiên sinh này truyền đến cho đế quốc Oss.

Cơ thể căng cứng của Corrine thả lỏng một chút, nói thẳng: “Cái hệ thống này phải thế nào nó mới nổ?”

“Cơ mật là tôi biết được cách đây không lâu, thậm chí không kịp ngăn ngại và những người khác đến. Hệ thống có chức năng phân biệt gen, cần người có huyết mạch hoàng thất của đế quốc Cady mới có thể kích nổ. Tổng thống cũng không tin nhiệm Kontanstin.” Cika nói, “Kontanstin dẫn ngài đến, có thể chính là vì đối nghịch với tổng thống. Gã là người điên.”

Lời của Cika khiến Corrine cơ hồ rơi vào tuyệt vọng. Hai tay của hắn giao nhau, trên mặt anh tuấn hiện ra biểu tình nôn nóng.

Đây là con đường duy nhất của bọn hắn, hôm nay lại bị chặn. Lẽ nào đây là số phận của đế quốc Oss? Đế quốc cường thịnh mấy trăm năm cuối cùng vẫn đang không chạy thoát kết cục bị nô dịch sao?

“Tướng quân Corrine.” Cika lo âu kêu lên.

Corrine tỉnh thần, hắn đứng thẳng người, chán chường vừa nãy đột nhiên biến mất: “Thế một vạn chiến sĩ trong này, có người của hoàng thất đế quốc Cady sao?”

Sắc mặt của Cika ngưng trọng lắc đầu.

Corrine hít sâu một hơi, này tựa như một tử cục, hắn cần phải suy nghĩ thật kỹ.

Tiếng cười nhạo, tiếng nhục mạ không ngừng ở vang lên bên tai. Những nhân tài tốt nghiệp học viện đế sự Cady này, lúc đối mặt tù binh của đế quốc Oss, trong nháy mắt trở nên thô lỗ. Ở trước mặt tù binh, bọn họ có loại cảm giác ưu việt, tựa hồ dựa vào lời nói hạ thấp đối phương, liền có cảm giác kieu ngạo kỳ dị.

Niên thiếu thân thể cao to co lại thành một đoàn, trốn ở góc phòng. Cậu tựa hồ hoàn toàn nghe không được tiếng nhục mạ này, thẳng đến khi một người dùng sức đá cậu một cái, đã cậu ngã lăn trên mặt đất, niên thiếu mới chậm rãi ngẩng đầu, có chút chất phác nhìn người nọ.

“Sẽ không thực sự biến thành kẻ ngu chứ?”

“Tuyệt đối có thể, bác sĩ nghiên cứu điện cơ thuật Karel quả thực đẹp ngây người. Điện trong nháy mắt đó, thần kinh cơ hồ bị rút ra. Cảm giác kia thoải mái ngây người!” Người còn lại nói, mang trên mặt nhìn có chút hả hê cười.

Uy lực điện giật quá lớn, khiến tinh thần dần dần chết lặng, loại đau khổ này còn đáng sợ hơn tử vong, đối với thẩm vấn phạm nhân rất hữu dụng. Nhưng mà bọn họ lại dùng trên người tù binh để ngược đãi.

“Biến thành kẻ ngu một chút thú vị cũng bị mất, tớ vẫn thích bộ dạng ban đầu của hắn. Phản kháng mạnh mẽ mới thú vị hơn chứ!” Người lúc đầu tiếc nuối nói.

“Đúng vậy, đáng tiếc Kontanstin đại nhân không cho chúng ta thẩm vấn các tù binh khác.”

Hai người kia liền đập thiếu niên hai cái, nhận được phản ứng đều quá mức bình thường, hai người kia liền mất hứng, xoay người đi ra.

Thiếu niên lui ở trong góc, vẫn không nhúc nhích. Nếu như không phải là bởi vì tim đập phập phồng, hầu như không phát hiện được thiếu niên vẫn còn sống.

Không biết qua bao lâu, thiếu niên trong góc phòng đột nhiên giật mình. Cậu vươn tay, nhặt một cái áo gần cậu nhất, đắp chặt lên người. Thiếu niên dùng khí lực rất lớn, khớp xương hầu như trở nên trắng bệch. Thiếu niên chậm rãi đứng lên, động tác kia quá chậm, cơ hồ tựa như động tác chậm trong phim.

Lưng thiếu niên có chút còng xuống, cậu chậm rãi đi tới một chỗ, phía trên có một cửa sổ, ánh sáng và không khí bên ngoài từ nơi đó tiến vào. Phòng này là hoàn toàn kín. Thiếu niên vươn tay, cậu tựa hồ cảm thấy gió thổi vào, vòng quanh đầu ngón tay của cậu.

Hoạt bát, có tức giận.

Trong ánh mắt vốn ảm đạm không ánh sáng của thiếu niên dần dần sinh ra một tia tức giận. Cậu hầu như có chút tham lam muốn nắm không khí này trong tay.

Vừa lúc đó, cửa đột nhiên bị đẩy ra.

Thiếu niên vẫn duy trì động tác kia, cậu không quay đầu lại, khóe miệng lại kéo ra một đường cung giễu cợt.

Người lấy việc dẫn vật cậu làm thú vui, lại nữa rồi. Dẫn vật không ngừng không nghỉ, thậm chí ngay cả tử vong đều trở nên xa xỉ.

Người nọ đột nhiên vọt vào, sau đó cố ý đóng cửa lại.

Thiếu niên thậm chí làm xong công việc hàng ngày của người nọ lột sạch quần áo của cậu, sau đó chuẩn bị đi vào góc. Thế nhưng cậu chờ giây lát, chờ tới khi người sau lưng đột nhiên ôm chặt lấy cậu.

“Roy...” Thanh âm khàn khàn mang theo nước mắt.

Roy xoay người, liền thấy thiếu niên thấp hơn mình một cái đầu đang ôm mình thật chặt, trên khuôn mặt trắng nõn nhỏ nhắn ướt đẫm nước mắt, thiếu niên vừa thút thít, vừa lau nước mũi lên y phục của cậu.

Roy đột nhiên dùng sức đẩy cậu ta ra.

Thiếu niên bị đẩy khỏi góc phòng còn chút mờ mịt.

Roy hai tay vòng lại, tựa hồ cố đầu rút cổ chôn trong một góc.

Thiếu niên lấy lại tinh thần liền lập tức vọt tới, khoác qua cổ của Roy, nhón chân lên, môi liền xẹt tới. Cậu gần như có chút điên cuồng cắn xé. Cậu ôm thật chặt người vốn là chết lặng, sau lại dần dần đáp lại.

“Heber...”

“Thân ái, tớ rất cuộc tìm được cậu rồi.”

— ❧ —

61. Chương 61: Kết Thúc

Tinh thần của Roy có chút hoảng hốt, thế giới của cậu vẫn lạnh như băng. Thế nhưng ở trong nụ hôn nóng bỏng của thiếu niên, Roy đột nhiên cảm thấy ấm áp, cảm giác này tựa như người vẫn đi trong bóng tối, chạm tới ánh mặt trời.

Tay cậu chậm rãi nâng lên, sau đó nâng lưng của thiếu niên, nụ hôn này sâu hơn...

Lúc Iven đẩy cửa tiến vào, liền thấy tình cảnh như thế, Heber gầy yếu ôm chặt thiếu niên cao to, đầu thì tựa trong lòng Roy, mặt đỏ ửng vẫn cọ cọ ngực của Roy. Trên khuôn mặt có chút tái nhợt của Roy hiện lên một đỏ khả nghi, tựa hồ đang cực lực kiềm chế gì đó.

Nhìn Roy như vậy, Iven đột nhiên thở dài một hơi. Lúc lên vào chỗ này, Iven vẫn luôn bất an. Trong đầu của y vẫn hiện lên hình ảnh trong video hôm đó, thiếu niên co lại thành một đoàn, trong mắt không có chút ánh sáng. Lúc này canh ở cửa, Iven đang sợ hãi, y sợ lúc mình đẩy cửa liền thấy cảnh tuyệt vọng kia, không hề tức giận Roy.

Thế nhưng hiện tại, trong ánh mắt của thiếu niên hình như có chấn động. Cái loại không kiên nhẫn và ảm đạm, khiến Iven nghĩ, Roy vẫn là thiếu niên quen thuộc kia.

“Roy, núi lửa ở nơi này thật khủng khiếp, đồ phòng hộ đều thiếu chút nữa bị hòa tan, cậu xem tay tớ, đều sưng lên.” Heber đưa tay của mình tới trước mặt Roy, chu miệng, cơ hồ làm nũng nói.

Ánh mắt của Roy bị ngón tay của Heber hấp dẫn. Tay của Heber quả thực đỏ, thậm chí còn có vết máu. Heber là một thiếu niên vẫn khiến người ta thấy ngạc nhiên, cậu lái phi thuyền tinh tế mang Iven tới tỉnh cầu này, hai người lén lén vào tòa căn cứ này. Mục tiêu của Heber hết sức rõ ràng, chính xác đến nỗi khiến Iven nghĩ, Heber đặt máy định vị trên người Roy. Bọn họ đánh ngất hai người, mặc y phục của bọn họ tiến vào căn cứ này. Heber trực tiếp dẫn y tới phòng này. Gian phòng rất bí ẩn, đồng thời cũng có điểm tốt, rất ít người qua lại. Bọn họ núp ở cửa chốc lát, đợi thời cơ tốt nhất tập kích. Thời gian này, bọn họ thấy người nơi này đối xử với Roy thế nào.

Lúc hai người kia đi ra, Iven đầu tiên xông lên kẹp cổ một người, Heber thì đem chủy thủ giấu trong ngực đâm vào cổ một người khác. Iven vẫn nhớ kỹ, khi đó, nét tàn bạo trên mặt Heber. Thủ pháp của Heber rất xảo quyệt, lúc chủy thủ đâm vào cổ, người kia không thể lập tức tử vong, hắn mở to hai mắt nhìn, cảm giác rõ ràng cảm máu từng chút từng chảy hết. Iven lạnh lùng ở bên cạnh nhìn, nhìn người kia sợ hãi và giãy dụa vô ích. Nếu như thời gian cho phép, Iven nghĩ Heber sẽ đem thân thể của người kia cắt thành từng khối từng khối. Iven ở lại bên ngoài xử lý thi thể, Heber gần như có chút vội vàng vọt vào.

Thiếu niên ngoan tuyệt lại thị huyết và thiếu niên giả bộ đáng thương làm nũng trước mặt dần dần trùng nhau.

“Roy, đau quá, giúp tớ xoa một chút.”

Roy nhúm mi lại, tròng cái tay đung đưa trước mặt cậu.

Iven nhìn đồng hồ một chút, sau đó đi tới: “Roy.”

Roy nhìn Iven, mắt có chút co rúm lại. Iven đưa tay về phía cậu, đưa bàn tay mở, đặt trước mặt cậu. Roy nhìn chăm chăm cái tay kia. Heber cũng dừng làm nũng, ánh mắt rơi vào trên mặt Roy.

Tay của Roy chậm rãi giơ lên, Iven lộ ra một nụ cười, trở tay cầm lấy tay Roy.

Bọn họ hợp tác rồi hai năm, mỗi một lần so với lần trước, đều sẽ nắm tay chặt hơn. Iven cầm quần áo bỏ vào trong lòng Roy, cười nói: “Cậu và Heber ở trong vòng mười phút rồi khỏi chỗ này.”

“VẬY CÒN ANH?” Heber hỏi.

“Tôi muốn đi tìm Corrine.” Iven nói.

“Tỉnh cầu này lớn như vậy, anh đi đâu tìm hắn?” Heber nói. Cậu ta từ trong lòng Roy chui ra, đứng thẳng người, hai mắt chăm chú nhìn Iven.

Iven nhún vai, lộ ra một nụ cười bất đắc dĩ: “Tôi cũng không biết.”

Heber hung hăng cắn răng một chút, sau đó lấy từ trong ngực ra một đồng máy giám sát nhỏ, tìm bên trong một vòng, sau đó ném một cái trong đó tới tay của Iven: “Cái này có thể giúp được anh.”

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, trán của Corrine bắt đầu toát ra mồ hôi, hai mắt của hắn chăm chú nhìn cái nút đỏ kia. Cika ngồi bên người hắn, hai tay khoát lên đùi, mi tâm nghiêm túc nhàn thành một đoàn.

“Tướng quân, chúng ta còn hai mươi phút. Kontanstin vì chơi cái trò này, phải hết chiến sĩ chỗ này đi tuần tra. Hai mươi phút sau, chiến sĩ đế quốc Cady sẽ trở về, khi đó chúng ta sẽ không còn cơ hội.” Cika nhắc nhở nói.

Ngón tay của Corrine run một cái, trên mặt biểu tình rất ngưng trọng: “Tôi đã biết, cho tôi hai mươi phút nữa.”

Hệ thống điều khiển không thể dựa theo chương trình bình thường để kích nổ. Nhưng mà, bất luận chương trình nào đều tồn tại lỗ hổng, chương trình kém quyết định bởi lỗ hổng có nổi bật hay không, Corrine lại thử rất nhiều lần, thế nhưng hệ thống điều khiển vẫn hoàn hảo không hư hại gì.

Cửa truyền đến tiếng bước chân.

Corrine vốn nhắm hai mắt đột nhiên mở, con mắt chăm chú nhìn nơi cửa. Ánh mắt của Cika cũng chuyển qua.

Sau đó, cửa được mở ra, Corrine cầm lấy súng nguyên tử trong tay Cika, thẳng tắp hướng về phía cửa.

Lúc người kia hoàn toàn hiện ra trước mắt hắn, Corrine đột nhiên sững sốt một chút. Hắn ngơ ngác đứng ở nơi đó, hầu như cho là mình sinh ảo giác.

Thanh niên mặc trang phục chiến sĩ đế quốc Cady, bởi vì đi gấp, tóc có chút rối, biểu tình trên mặt cũng mang vẻ vội vàng. Ánh mắt đen láy của thanh niên nhìn chằm chằm Corrine.

“Corrine!” Thanh niên thấp giọng kêu, thanh âm mang vẻ vui mừng.

Thanh niên bước nhanh tới, cửa phía sau cũng trong nháy mắt đóng lại. Corrine vẫn có chút ngốc lảng, còn có chút khó tin, tay phải theo bản năng nắm được thứ gì vậy. Lúc bước lên tinh cầu này, Corrine liền không có tính toán sống sót rồi đi. Hắn cho là hắn vĩnh viễn sẽ không thấy Iven được nữa. Thế nhưng hiện tại, Iven lại đứng ở trước mặt của hắn.

Iven tới tìm hắn.

Iven không để ý nguy hiểm tới tìm hắn.

Iven quan tâm hắn.

Những suy nghĩ này khiến tâm tình Corrine nhảy nhót.

“Tướng quân Corrine, xin ngài năm buông tóc của tôi ra.” Mặt tròn của Cika nhăn thành một đoàn, nhẫn nại nói.

Tiếng của Cika thức tỉnh Corrine, Corrine vội vàng buông tay phải của mình, nguyên lai hắn vừa theo bản năng nắm tóc của Cika. Cika từ dưới đất bò dậy, ánh mắt tò mò rơi vào trên người Iven. Từ khi người trước mắt xuất hiện, tướng quân Corrine vẫn tỉnh táo tựa hồ... biến ngốc?

“Iven...” Thanh âm của Corrine có chút khàn khàn, có chút vui mừng.

Iven cũng tựa hồ rất vui vẻ. Y đứng ở đó, trên khuôn mặt tuấn tú lộ ra một nụ cười, lúm đồng tiền hai bên khóe miệng cũng hết sức rõ ràng. Lúc Corrine rời khỏi trạm không gian, Iven chỉ biết hắn ôm quyết tâm hẳn phải chết. Thời gian chung sống dài như vậy, Iven đã lười đi phân tích y đối Corrine rốt cuộc là yêu là hận. Suy nghĩ duy nhất của y đó là, muốn gặp Corrine. Cho nên khi Heber tìm y, y hầu như không có bất kỳ do dự nào. Vì Roy, đồng dạng, cũng bởi vì Corrine.

Hôm nay, Corrine liền đứng trước mặt của y.

Iven cảm thấy rất hài lòng, về phần rốt cuộc vì sao hài lòng, y cũng không có tra đến cùng.

Corrine đột nhiên đi tới, hắn bế Iven lên, hắn cảm nhận được ấm áp từ trên người Iven truyền tới ấm áp, hắn cảm nhận được tim của Iven đang đập.

Có nhịp tim đập.

Thời gian của bọn họ rất khẩn cấp, vì thế thời gian ôm rất ngắn. Hai phút sau, ba người song song ngồi ở trên bậc thang, ánh mắt đều rơi vào cái nút đỏ kia. Corrine dựa sát vào Iven, Cika bị vắng vẻ ở một bên oán niệm mà chơi súng nguyên tử của mình.

“Có lẽ tôi nên bắt Kontanstin đến thử một chút.” Corrine đứng lên nói.

“Vô dụng, nếu được, tên điên kia đã sớm tự mình kích nổ rồi.” Cika nói.

Iven đứng lên, đi về phía hệ thống điều khiển, Corrine cũng liền đứng lên, đi theo sau y.

“Phím này yêu cầu phân biệt thân phận?” Iven hỏi, sau đó dùng ngón tay của mình nhấn.

“Đang lấy thông tin.”

“Đang phân tích thông tin.”

“Xin chờ một chút.”

“Phân tích hoàn thành, có tiếp tục thực thi lệnh kích nổ hay không, nếu như tiếp tục, xin nhấn nút đỏ lần nữa. Một khi lệnh kích nổ được thực thi, không cách nào thay đổi.”

Corrine đột nhiên bắt lấy tay Iven, hấn mở to hai mắt nhìn, ánh mắt u lam chăm chú nhìn Iven, ánh mắt của hấn đầu tiên là ngạc nhiên, sau đó trở nên u ám.

Biểu tình của Cika như thấy quỷ.

Iven cũng ngây ngẩn cả người.

Corrine vừa nói qua, chỉ người có huyết mạch hoàng thất của đế quốc Cady mới có thể kích nổ hệ thống điều khiển. Mà bây giờ, hệ thống lại phân biệt gen của y.

Loại tình cảnh xa lạ này khiến Iven thấy có chút bối rối, ánh mắt của xin giúp đỡ của y dường như rơi vào người Corrine. Ánh mắt u ám của Corrine, tựa hồ mang vẻ hoài nghi. Ánh mắt của Corrine thấy Iven có chút rét run, hấn thu hồi ánh mắt.

“Iven, cậu tự lựa chọn có kích nổ hay không.” Corrine nói.

“Anh đang hoài nghi tôi?” Iven đột nhiên nở nụ cười.

Corrine buông tay Iven, sau đó lui về sau hai bước: “Tôi chỉ muốn để cậu tự lựa chọn.”

Tay của Iven chợt nhấn xuống, cơ hồ mang ý quyết tuyệt. Corrine liền vội vàng nắm lấy tay Iven.

Đèn chỉ thị màu đỏ đột nhiên sáng lên, phát ra tiếng ‘tích tích’.

“Hệ thống kích nổ sau một phút sẽ phát nổ.”

Giây phút kia, mặt đất đột nhiên bắt đầu rung chuyển, điều hòa trong phòng mất khống chế, một luồng khí nóng rực xông ra. Đó gần như là sức mạnh hủy diệt mọi thứ, sau một khắc, toàn bộ nơi này sẽ đều hóa thành biển lửa, sau đó tan biến.

Herlius cao to xuất hiện trong phòng, Corrine bế Iven lên, sau đó một tay nắm lấy Cika nhảy vào trong cơ giáp. Dung nham từ trên đầu rơi xuống, nhanh chóng tràn ra, cả phòng nhanh chóng bị đốt trụi.

Herlius nhảy lên một cái, đập lên nham thạch nóng chảy đi lên. Nhiệt độ của nham thạch nóng chảy càng lúc càng cao, kèm theo rung động lớn, bước tiến của Herlius càng lúc càng gian nan.

Iven vẫn ngồi trong góc, sắc mặt của y cũng không dễ nhìn. Cika ngồi bên cạnh y, thân thể đung đưa theo cơ giáp, trải qua vui sướng ban đầu, ánh mắt nghi hoặc của Cika rơi vào trên người Iven.

“Hệ thống kích nổ chỉ có huyết mạch hoàng thất của đế quốc Cady mới có thể khởi động sao? Cái chương trình này có lỗi hổng không?” Iven hỏi.

Trả lời y là tiếng thét chói tai như giết heo của Cika, thân thể mập mạp của Cika bay lên.

Herlius chợt hạ xuống.

— ❧ —

62. Chương 62: Tử Cục

“Ba ba! Ba ba!” Thanh âm non nớt đột nhiên vang lên.

Đêm đã khuya, trong phòng trống vắng đến an tĩnh, tiếng thét này cũng liền hết sức rõ ràng. Edda đang ngủ mơ mở mắt, tay sờ đến chột, mở đèn, liền thấy Ryan bên cạnh co lại thành một đoàn. Răng của Ryan cắn chặt môi, sắc mặt tái nhợt đến trắng bệch, trên trán nhỏ trơn bóng cũng toát ra mồ hôi. Tay của Ryan vẫy lung tung, tựa hồ muốn bắt được gì đó. Biểu tình thống khổ, động tác kinh hoàng, Ryan gặp ác mộng.

Edda bắt lấy tay của Ryan, vội vàng gọi vài tiếng. Sau vài tiếng gọi, tay của Ryan mới dừng vậy, mở hai mắt, hoảng sợ trong mắt chưa rút đi.

“Ba ba... Tổ thấy ba ba, ba ba toàn thân đều là máu, thật là nhiều máu...” Lời nói của Ryan rất gấp, gấp đến độ mắt đều đã ướt ướt.

Edda ôm chặt lấy Ryan, hai cậu trai liền chăm chú ôm nhau như vậy. Ryan dần dần từ trong hoảng sợ phục hồi tinh thần lại, nó nhẹ nhàng mà đẩy Edda ra, nhảy xuống giường, mang giày mao nhung nhung liền đi tới bên bệ cửa sổ. Nó cẩn thận đẩy cửa sổ ra, sau đó nằm trên bệ cửa sổ, ánh mắt xanh thăm thẳm trông một bụi cỏ nhỏ.

“Vì sao còn chưa nở hoa?” Ryan rầu rĩ nói.

Edda cầm áo bông phi đến rồi trên người Ryan, rồi nằm xuống bên cạnh nó.

“Tổ rất nhớ ba ba.”

Hai nhóc con nằm úp sấp bên bệ cửa sổ một đêm, thẳng đến khi tiểu thư Bella đẩy cửa vào, hai nhóc con mới vội vã nằm về trên giường. Trên người hai nhóc tản ra cảm giác mát lạnh, hai nhóc cầm lấy chân, Bella đều trợn to mắt nhìn.

Sắc mặt của Bella cũng không dễ nhìn, cô không giống như ngày thường thúc giục hai nhóc kia rời giường, mà là ngồi xuống bên cạnh.

Tin tốt truyền đến lúc hừng đông, hôm nay trên TV đều tràn đầy các tin tức về chiến tranh. Chiến tranh giằng co hai năm cuối cùng đã kết thúc, nơi đóng quân của đế quốc Cady hoàn toàn biến mất ở trong vũ trụ mịt mờ, trận nổ lớn này, đế quốc Cady rốt cuộc tổn thất bao nhiêu chiến sĩ, con số này lại thành một điều bí ẩn. Nhưng mà kết quả rất rõ ràng, trận chiến tranh cuối cùng kết thúc với thất bại của đế quốc Cady. Đế quốc Cady tổn thất rất lớn, đế quốc Oss cũng không phải không hề tổn thất.

Tướng quân đế quốc Corrine mất tích, đến nay chưa biết sinh tử. Tổng thống đế quốc tự mình tiếp nhận phỏng vấn của truyền thông, bày tỏ sẽ tiến hành tìm kiếm toàn diện đối với các chiến sĩ mất tích.

Cũng có đồn đãi, trận nổ then chốt đó là do Corrine kích nổ, mà tướng quân đế quốc, đã hi sinh trong trận nổ đó. Tin tức này vẫn không được phía chính phủ chứng thực.

Corrine mất tích khiến thắng lợi này đắp lên một tầng bóng tối, có một số chiến sĩ, vinh viễn cũng sẽ không trở về.

“Cô Bella, con tối hôm qua mơ thấy ba ba.” Ryan nhỏ giọng nói, “Ba ba trên người thật là nhiều máu, còn có hỏa hoạn, lửa rất lớn.”

Bella cũng sốt một chút, sắc mặt liền khó coi vài phần. Cô không khỏi liên tưởng đến trận nổ tối hôm qua, đó là một tinh cầu tràn đầy núi lửa hoạt động, khắp nơi đều là nham thạch nóng chảy sôi trào. Lúc trận nổ xảy ra, dốt dỏ nham thạch nóng chảy tựa như hỏa hoạn. Giữa đứa con và cha mẹ luôn tồn tại một loại liên hệ không rõ, cô đã từng xem qua báo nói như vậy, năm đó một người cha nằm ở trên giường mất đi nhịp tim, đứa con ở một thành phố xa tựa hồ nhìn thấy một màn này.

Iven có thể đã nổ tung trên tinh cầu kia không?

Nhìn ánh mắt xanh thăm lại luống cuống của Ryan, Bella đột nhiên cảm thấy đau nhói. Sau khi Iven rời đi, đứa bé này vẫn rất kiên cường, Ryan rất độc lập, thậm chí rất nhiều chuyện không cần đến hỗ trợ của cô. Có lúc, cô thấy nhóc con thỉnh thoảng sẽ ở trước TV chờ ra, thế nhưng ngốc lẳng một lúc rồi lại khôi phục bộ dạng ban đầu, trên khuôn mặt trắng nõn nhỏ nhắn lộ ra nụ cười rục rờ. Ryan rất nỗ lực, học thứ gì cũng rất nhanh, thành tích của nó tốt nhất trong đám học sinh đồng cấp. Ryan cất tất cả giấy khen vào cùng một chỗ, cẩn thận dấu đi. Nó nói để cho ba ba xem, để ba ba tự hào vì nó.

Ryan nhìn chăm chăm vào cô, đứa bé này đang tìm an ủi. Thế nhưng Bella lại một câu cũng không nói được.

Ryan tựa hồ cũng mệt mỏi, càng về sau cũng chống không nổi nữa, nhắm mắt lại, hô hấp trở nên vững vàng. Khóe miệng của nhóc kéo thẳng, tựa hồ có chút không cam lòng.

Hai ngày sau, bên ngoài sân bay quân sự của thành Oss là một quảng trường rộng lớn, trong quảng trường đầy áp người.

Hôm nay, là ngày các chiến sĩ chinh chiến trở về. Mà ở bên ngoài chờ đợi là thân nhân của bọn họ.

Bella dẫn Ryan và Edda từ tinh cầu Orson chạy tới thành Oss, sau đó chen trong đám người, Ryan nỗ lực nhón chân lên, thế nhưng vẫn nhìn không thấy gì. Bella cũng vội vàng chen, mỗi tay ôm một, rốt cục chen đến chỗ cao hơn một chút. Từ nơi này vừa vặn có thể thấy cửa. Trong tay của Ryan giờ một tấm bảng lớn, trên đó viết tên Iven.

Một tiếng bèn nhọn vang lên từ phía chân trời, đoàn người đột nhiên yên tĩnh lại, bọn họ ngay ngắn đứng thành từng hàng, ánh mắt đều rơi vào cửa. Chiến sĩ đầu tiên từ bên trong đi ra, đó là một thanh niên có chút gầy yếu, tóc rất dài, trên mặt đầy râu, trên mặt một vẻ vui sướng.

Có người gọi tên của thanh niên, sau đó bọn họ ôm thành một đoàn, đây cũng là vui sướng khi đoàn tụ.

Ryan dùng sức đung đưa tấm bảng trong tay, nó nhìn chằm chằm vào cửa, ngay cả mắt cũng không dám chớp. Nó sợ ba ba đột nhiên đi qua, không nhìn thấy nó.

Trong quảng trường người dần dần ít đi, Ryan nhu nhu mắt có chút cay cay, sau đó mờ mịt nhìn Bella.

“Cô Bella, ba ba sao còn chưa ra?”

Bị ánh mắt trong suốt của Ryan nhìn chằm chằm, Bella miễn cưỡng mỉm cười: “Chờ một chút, chiến hạm của Iven có lẽ chậm một chút.”

Sân rộng trông ra một mảnh rất lớn, hai nhóc con ngồi trên ghế dài, Ryan tựa đầu trên người Edda, Bella thì đi vào bên trong hồi tình huống.

Bên người truyền đến tiếng khóc. Ryan quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một bà lão đầu tóc bạc phơ đang thấp giọng khóc. Ryan đứng lên, đi tới trước mặt bà, sau đó lấy một tờ khăn giấy đưa cho bà lão kia.

Bà lão nhận lấy khăn tay, lau nước mắt, sau đó về mặt từ ái nhìn nhóc con trước mắt.

“Bà ơi, bà sao lại khóc?” Ryan hỏi.

“Con của ta, cũng không về được nữa.” Nước mắt của bà lão tựa hồ đã chảy khô, “Hắn là đứa con duy nhất của ta.”

“Ta kỳ thực đã nhận được thông báo của quân bộ, bọn họ nói di thể của hắn ngày mai sẽ chở về.” Bà lão nói. Thế nhưng bà không tin, cho nên sáng sớm liền tới đây chờ.

Ryan há to miệng, cặp mắt tròn tròn.

Bà lão sờ sờ đầu Ryan, ôn nhu hỏi: “Tiểu bảo bối, con ở nơi này làm cái gì?”

“Con đang đợi ba ba.”

“Ba ba đâu?”

“Ba ba còn chưa có đi ra.” Ryan thấp giọng nói.

Mắt của bà lão rơi vào cách đó không xa, nơi đó đã thật lâu không ai đi ra.

“Tiểu bảo bối, mẹ con đâu?”

“Con không có mẹ, chỉ có ba ba.”

“Ryan!” Edda đột nhiên hét to một tiếng.

Ryan quay đầu nhìn lại, mắt nhất thời sáng ngời: “Roy ca ca!”

Roy và Heber ra ngoài đã khuya. Bọn họ chính mắt thấy trận nổ kia, mảnh nham thạch nổ bay trong vũ trụ, giống như một màn khói lửa đoạt mệnh. Phi thuyền của bọn họ thiếu chút nữa bị chìm trong biển lửa. Bọn họ cuối cùng vẫn trốn thoát, thế nhưng đều bị thương không lớn không nhỏ. Xử lý vết thương, sau đó nghỉ ngơi một hồi, bọn họ ngồi trên chiến hạm cuối cùng rời đi.

Thành Oss, ánh mặt trời tốt, thời tiết có chút nóng. Thế nhưng Roy vẫn mặc đồ dày, trên đầu đội mũ. Roy vốn còn muốn choàng khăn quàng cổ, nếu như có thể, cậu thậm chí muốn bao cả người lại. Thế nhưng Heber cường ngạnh rút khăn quàng cổ của cậu. Vì việc này, hầu như dọc đường đi, Roy đều không để ý đến Heber.

“Roy ca ca!”

Sau một phút, nhóc con liền phi tới, ôm chặt lấy đùi của Roy. Sắc mặt của Roy đổi đổi, tựa hồ đang cực lực nhẫn nại. Đây cũng là một trong những di chứng của Roy sau khi trở về, cậu sợ người khác đụng chạm.

Heber bế Ryan lên, nhéo mũi nó nói: “Nhóc con, có phải khóc nhè không vậy?”

Ryan giương đầu nhỏ lên: “Em mới không có khóc.”

Edda trắng trắn cũng chạy tới, đứng bên người Heber.

“Roy ca ca, ba ba đâu?” Ryan xít đầu tới, hỏi. Ở trong trí nhớ của nó, ba ba và Roy ca ca vĩnh viễn là ở cùng nhau. Roy ca ca không sao, ba ba sẽ không sao.

Sắc mặt của Roy vốn tối đen tựa hồ càng tối sẫm thêm, ánh mắt của cậu có chút đỏ lên, cả người bày ra một trạng thái giãy dụa. Heber vội vàng nắm lấy tay của Roy.

“Heber, ba ba đâu?” Ryan nhìn Heber nói, “Ba ba đi nơi nào?”

“Iven...” Heber nói có chút gian nan.

“Heber, Iven có phải bị thương không? Phải mấy ngày nữa mới có thể trở về?” Bella đứng cách đó không xa, mỉm cười cắt đứt lời Heber.

Heber ngậm miệng, sờ sờ đầu Ryan, vẻ mặt ghét bỏ nói: “Mấy ngày này ăn gì vậy, nặng chết! Tay của anh đều phải bị em đè gãy rồi!”

Ryan từ trên người Heber tuột xuống, hướng về cậu ta thề lưởi: “Heber ca ca bất lực!”

Heber làm bộ muốn đánh, Ryan liền trốn ra sau Bella.

“Cô Bella, ba ba khi nào trở về nhà?”

Bella tựa hồ suy nghĩ một chút: “Vừa mới đi hỏi, có thể bốn năm ngày đi.”

Roy đột nhiên quay đầu, nhìn Bella. Ánh mắt Bella lóe lóe, cúi đầu, sờ sờ đầu Ryan.

Bốn năm ngày kế tiếp, Ryan vẫn là đếm ngày trôi qua. Số học của nhóc rất tốt, hầu như có thể chia chính xác. Sau năm ngày, sáng sớm, nhóc liền tự mình mặc áo con bò sạch sẽ đẹp trai, sau đó lên giường gọi Edda. Đồ của Edda cũng là Ryan chọn.

Hai nhóc vai sỏ vai đứng trước cửa phòng của tiểu thư Bella, gõ cửa. Qua thật lâu, Bella mới mở cửa, tóc của cô có chút bù xù, mắt có chút đỏ lên. Năm ngày nay, Bella đều có chút không yên lòng, Heber tới tìm cô, cuối cùng hai người ầm ĩ một trận lớn.

“Cô Bella, chúng ta lên đường đi.” Ryan nói.

“Ryan...” Bella cau mày.

Hai tay của Ryan nắm chặt lại cùng một chỗ: “... Ba ba có phải vĩnh viễn cũng sẽ không trở về không?”

Bella mở to hai mắt nhìn, ngây ngốc nhìn Ryan. Cô ngày đó đi hỏi, Iven cũng không có trong danh sách chiến sĩ trở về. Nói cách khác, có hai khả năng, một là tử vong, hai là mất tích. Thế nhưng mất tích trong vũ trụ, xác suất sống sót cũng rất nhỏ. Cô vẫn không dám nói cho Ryan, thế nhưng đứa bé này còn thông minh hơn cô tưởng rất nhiều.

Nhóc con tới bên bệ cửa sổ biên, nện chậu cây xuống đất, viên đất chậm rãi đổ.

“Nói dối!” Thân ảnh nho nhỏ của Ryan co lại thành một đoàn.

Đúng lúc này, tiếng gõ cửa đột nhiên vang lên, Bella mở cửa, Heber đang đứng ở ngoài cửa. Bên người của cậu có một người khác.

“Ryan.”

Nhóc con ngốc lằng ngằng đầu, trong mắt xanh thăm ngập đầy nước mắt.

63. Chương 63: Tín Nhiệm

Người sắp chết, trong nháy mắt đó, sẽ nghĩ đến cái gì?

Đối với Iven mà nói, tại thời điểm đó, trong đầu của y trống rỗng. Ánh sáng trắng từ trong đầu hiện lên, y đột nhiên giống như một đứa trẻ mới sinh vậy, mê man, vô tri. Sau đó dần dần tỉnh ngộ, bắt đầu giãy dụa, tay y cố cầm lấy gì đó ở chung quanh, kết quả chỉ có thể là phí công. Lúc tử thần trước mặt, y như một thằng hề. Sau đó, y bắt đầu nhận mệnh. Trong nháy mắt nhận mệnh đó, y đột nhiên an tĩnh lại, trong đầu y hiện lên rất nhiều tình cảnh. Cả đời này của y, từ khi sinh ra đến lớn lên, từ ngây thơ vô tri đến khi mới nếm thử tình yêu, từ lẽ loi một mình đến khi làm một người cha, tất cả mọi thứ đều hiện lên trong đầu y.

Y thấy được Corrine, Corrine hơn mười năm trước, nếu như số phận tới một lần nữa, y sẽ chọn thể nào đây? Nếu như mọi chuyện sau này, y vẫn sẽ chọn trở thành vợ của Corrine sao? Đáp án là khẳng định. Có lẽ là bởi vì y không cam lòng buông một chút hy vọng, có lẽ là bởi vì nhân quả luân hồi, Ryan của y, nhất định sẽ tới thế giới này, cùng y trở thành cha con.

Lúc lửa nóng nham thạch bao lấy y, có tiếc nuối, không hề cam lòng, thế nhưng đến cuối cùng, tất cả thuộc về vầng về.

Iven dần dần thất thần trong mắt chiếu ra một hình ảnh, đó là một bóng lưng, mang theo một phần tình yêu ban đầu.

Lúc Iven tỉnh lại, y mặc trên người đồng phục bệnh nhân cỡ lớn màu trắng, nằm ở y viện quân khu thành Oss. Ánh sáng rất mạnh, Iven theo bản năng lấy tay che mắt, qua thật lâu, y mới thích ứng được.

Kach đang ngồi ở bên người y, trong tay cầm một quả táo, quơ quơ dao gọt trái cây, rất nhanh, một sợi vỏ táo liền xuất hiện trên khay thượng. Trên khay có rất nhiều trái cây kích cỡ không đồng đều, mà Kach tựa hồ đang coi gọt vỏ trái cây thành lạc thú hàng đầu.

Kach thấy Iven tỉnh lại, tựa hồ hoảng sợ, dao trong tay rơi trên mặt đất. Kach vừa áy náy nói, vừa luống cuống tay chân nhặt dao lên.

Theo lời của Kach, Iven biết, y và những chiến sĩ bị thương cuối cùng của cuộc chiến được đưa đến y viện.

“Lúc chiến hạm cuối cùng sắp rời đi, chúng ta thấy được một phi thuyền. Tướng quân đi xuống từ phi thuyền đó, hắn vẫn luôn ôm ngài, mặc dù quần áo toàn thân hắn đều hóa thành tro.” Kach nói, ngữ khí của gã rất cung kính. Kach đối với y vẫn rất khách khí, thế nhưng Iven vẫn nhận thấy được thay đổi của Kach. Trước kia khách khí là đối với khách nhân, mà bây giờ, lại như đối với chủ nhân.

Iven tựa trên giường, toàn thân y mềm yếu vô lực. Y bảo Kach cho y một chiếc điện thoại, sau đó nhấn dây số quen thuộc. Trong nhà ở tỉnh cầu Orson, điện thoại không ai nhận, di động cá nhân của Ryan, vẫn vô pháp chuyển được. Cuối cùng, y gọi cho Heber. Bên kia thiếu niên hết hồn, thiếu niên đầu tiên là kinh hô một tiếng, sau đó thanh âm đột nhiên hạ thấp xuống, vội vã nói một tiếng tới đón y liền cúp điện thoại.

Iven trả điện thoại lại cho Kach, Kach vẫn luôn nghiêm chỉnh ngồi bên giường của Iven. Trong lòng của gã đã nghĩ sẵn vô số lần trong đầu, làm sao đưa tướng quân nhà của gã thành anh dũng vô địch, làm sao khiến Iven cảm động, sau cùng hai người quay về với nhau. Gã chờ Iven hỏi.

Thế nhưng Iven đầu tiên là xem báo một lúc, sau đó bắt đầu nhắm mắt dưỡng thần. Từ sau cuộc điện thoại kia, y liền hoàn toàn yên lặng. Trong tay của Iven cầm một tờ báo.

Nhưng mà, Kach nhìn không thấy tay giaau ở trong chăn của Iven, tay y nắm thành quyền. Y đang suy nghĩ một việc. Y là cô nhi, y từ nhỏ không biết cha mẹ mình là người phương nào, nếu như hệ thống phân biệt không sai, chính như lời Cika nói, y cùng với đế quốc Cady thoát không khỏi liên quan. Khi đó Corrine sẽ làm như thế nào? Iven có đọc lướt qua sách về gián điệp và hoạt động gián điệp. Mất đi tự do, cưỡng bức lợi dụ, khiến y biến thành một thanh lưỡi dao sắc bén, hung hăng đâm đế quốc Cady một đao, sau đó lúc mất đi tác dụng, người kia sẽ nói tiêu diệt?

Tâm tư của Iven kín đáo, đồng dạng cũng rất miễn cảm, như vậy tất cả đều từ Corrine không tín nhiệm. Trong đầu Iven hiện lên vô số khả năng, mỗi một cái cũng khiến y thấy rét run trong lòng.

Thiếu niên luôn tràn ngập sức sống, Heber tới rất nhanh, thấy Iven nằm trên giường liền xông lên người y, cho y một cái ôm toàn diện. Nhìn Heber tựa như chú chó nhỏ ở trên giường bệnh của mình lần qua lần lại, Iven vẫn cười. Y lần đầu tiên cảm nhận được, chiến tranh thực sự thắng lợi, có lẽ mọi thứ đều sẽ tốt, mà y, cũng không cần suy nghĩ nhiều như vậy.

Vết thương của Iven cũng không nặng, Cika kéo y ra viện, nói cho Ryan một kinh hỉ. Kach nhắm mắt theo sát sau y, vẫn đang đợi Iven hỏi.

Sau đó Iven mắt nhìn thẳng ra ngoài, Kach tựa như oán phụ vậy, đứng ở cửa y viện, nhìn Iven càng chạy càng xa.

Kach trở lại phòng bệnh, liền thấy được tờ báo Iven vẫn xem. Kách u oán cầm lấy tờ báo xem, mới phát hiện trong báo, hầu như cả một trang, đều là nói về thương thế của Corrine.

Heber nói, tiểu thư Bella dẫn Ryan và Edda tới thành Oss, ở tại khách sạn, vì thế điện thoại trong nhà không gọi được, mà di động, người nhà của chiến sĩ trọng yếu thay đổi. Đây là quyết định của tổng thống đế quốc, về phần nguyên nhân, thì lưu truyền rất nhiều phiên bản.

Lúc càng tới gần khách sạn, Iven càng khẩn trương, gần nửa năm trôi qua, y không biết nhóc con có cao hơn không, mà trong nửa năm y không ở đây, có chuyện gì xảy ra, nửa năm này, y rốt cuộc đã bỏ lỡ cái gì?

Sau đó, Heber gõ cửa, Iven liếc mắt liền thấy nhóc con bên bệ cửa sổ. Nhóc con viền mắt hồng hồng, trên mặt trắng nõn dính một ít bùn đất, trong mắt ngấn nước, tựa hồ bất cứ lúc nào cũng có thể khóc lớn. Tất cả khẩn trương cùng bất an khi nhìn đến Ryan một khắc kia đột nhiên yên tĩnh lại. Iven cảm thấy cơ hồ chút cảm lạnh, y cúi đầu kêu một tiếng.

Nhóc con ngây ngốc há to miệng, sau đó đột nhiên bay vọt tới trước mặt Iven. Lực đạo của Ryan rất lớn, gần như đụng Iven lui về phía sau. Iven cúi người xuống muốn ôm nó, Ryan đột nhiên tránh ra. Kế tiếp, nắm đấm nhỏ của Ryan rơi vào trên người của y. Nửa năm trôi qua, khí lực của nhóc con tựa hồ lớn rất nhiều, mỗi một lần đều khiến Iven có chút phát đau. Iven vẫn khom người, tùy ý để nắm tay rơi vào trên người y.

Ryan tựa hồ muốn phát tiết tất cả ủy khuất ra ngoài, thẳng đến khi dùng hết tất cả khí lực, Ryan mới ngừng lại, sau đó đặt mông ngồi dưới đất, bắt đầu khóc lớn.

Nhóc con khóc khàn cả giọng, nước mắt như hạt châu không ngừng mà rơi xuống, từng giọt từng giọt rơi trên người Iven, khiến y đau đớn, so với nắm tay ban nãy rơi vào trên người y còn đau hơn. Ryan vừa khóc vừa kéo, Iven ôm nó vào trong lòng, nhỏ giọng an ủi.

Đoàn tụ là một việc vui rất đáng giá, thế nhưng Ryan lại tựa hồ như nháo không được tự nhiên. Đến tối, Ryan sẽ chăm chú núp trong lòng Iven, hai tay nắm chặt lấy y, thế nhưng ban ngày, cũng rất ít nói chuyện với y.

Bella kể từng chuyện từng chuyện trong nửa năm này cho Iven nghe, Ryan kiên cường, Ryan đợi, Ryan thương tâm. Iven lắng nghe, thân thể y căng thẳng, ánh mắt lại rơi vào trên người Ryan đang xem sách, nhóc con thậm chí cố ý xoay ghế, đưa lưng về phía y. Ryan đang tức giận, đứa trẻ lúc nhỏ, lý do tức giận có rất nhiều, thế nhưng mỗi lý do, cũng khiến Iven cảm thấy đau lòng.

Thương thế của Corrine rất nặng, lúc sắp chết kia, hẳn cũng không buông Iven.

Lúc Corrine tỉnh lại, Iven đã ra viện. Nhưng mà Iven lại chưa từng đến thăm hẳn, Corrine đột nhiên cảm thấy có chút thất vọng.

Lúc Corrine thất vọng, Kach cầm trong tay một tờ báo, vẻ mặt thần bí khó lường.

Kach đưa tờ báo tới trước mặt Corrine. Corrine nghi ngờ nhìn nội dung bên trên.

“Tướng quân đế quốc trọng thương nhập viện, hiện nay, đã thoát khỏi nguy hiểm tính mạng.”

“Thương thế của Corrine từ từ khôi phục, đang trong quá trình khỏe lại.”

Những thứ này đều là về hẳn, mà ở có một số câu trên đó, lại có chút không rõ, có chút giống như kết quả bị ngón tay vuột qua nhiều lần.

“Tướng quân, trước khi Iven xuất viện, vẫn luôn xem tờ báo này.” Kach nói.

Corrine đột nhiên ngẩng đầu, trong mắt u lam hiện ra một tia sáng. Hẳn từ trên giường bò dậy, mang giày vào liền đi ra ngoài. Kach bị dọa, phục hồi tinh thần liền chạy theo ra ngoài.

Tướng quân đế quốc mặc đồng phục bệnh nhân ở trong bệnh viện chạy loạn quả thật có chút bất nhã, Kach đuổi theo liền đuổi vào bãi đỗ xe, mà Corrine đã ngồi vào phía sau xe. Tay hẳn vẫn đang bó bột, vì thế không thể lái xe. Corrine ý bảo Kach lái xe.

“Đến chỗ Iven.” Corrine nói.

“Tướng quân, ngài còn mặc đồng phục bệnh nhân.” Kach hảo tâm nhắc nhở.

Mặc đồng phục bệnh nhân, tóc bù xù, ngoại trừ gương mặt đó, Corrine toàn thân trên dưới cũng không quá dễ coi. Kach muốn hỏi là, tướng quân ngài xác định ngài muốn như vậy đi gặp người trong lòng?

Kach há miệng, nhìn bộ dạng hào hứng của Corrine, cuối cùng vẫn là nhịn xuống.

Kach là một quan tùy hành xứng chức, đối với hành tung của Iven đã rõ như lòng bàn tay. Bởi thiên phú trác tuyệt, Ryan đã hoàn thành giáo dục cơ sở, mà nó bắt đầu chương trình giáo dục trung cấp ở thành Oss. Iven tựa hồ hạ quyết tâm, y dùng tiền dự trữ của mình mua một căn hộ ở thành Oss.

Xe trực tiếp dừng trước nơi ở mới của Iven, Iven đang ngồi chồm hổm ở trong sân, tưới nước cho hoa cỏ.

Corrine mặc đồng phục bệnh nhân màu trắng, Iven mặc áo ba lỗ và quần đùi, sau khi tìm sống trong chết lần đầu tiên gặp, quần áo cả hai người này cũng không quá dễ coi.

Lúc từ trên xe bước xuống, ánh mắt của Corrine ánh lên đánh trên người Iven. Eo thon, lưng gầy yếu mà hữu lực, xương quai xanh xinh đẹp, tất cả, đều rất đẹp.

Kach đứng ở cửa, thẳng lưng, thể nhưng dư quang trong mắt lại nhịn không được nhìn vào trong sân. Tướng quân nhà gã hò hét đột nhiên như nhóc con mới yê lần đầu, đứng ở nơi đó, đỏ mặt, nói cũng không nên lời, cứ ngơ ngác nhìn như vậy. Kach thấy cũng có chút lo lắng.

Sau đó, tướng quân nhà gã rốt cục đã mở miệng, kêu một tiếng ‘Iven’.

Iven chuyên chú làm công việc trong tay, tựa hồ không nghe thấy.

Kach chú ý tỉ mỉ mọi thứ, lại nhịn không được bĩu môi, tay rõ ràng đều run lên, còn làm bộ không nghe thấy.

Nhưng kế tiếp, một cảnh xuất hiện càng khiến Kach ngã nhào.

Iven nhấc chân, xoay người liền vào nhà. Mà tướng quân nhà gã vội vàng muốn theo sau, nhưng bởi vì không nhìn thấy hòn đá dưới chân, ngã chống vó xuống đất. Bộ dáng kia, ngốc đến đang thương.

Corrine bò dậy rất nhanh, Iven cũng đã muốn đóng cửa lại.

Corrine nói: “Iven, tôi tin em.”

— ❧ —

64. Chương 64: Ảnh Chụp Chung

Cánh cửa đang khép lại đột nhiên dừng, Iven đứng ở đó, hia mắt đen láy rơi vào trên người Corrine. Iven vẫn là mặt không thay đổi, y tựa hồ đang suy tư.

“Anh tin tưởng tôi không phải gián điệp của đế quốc Cady, vẫn tin tưởng lời nói của tôi?” Iven hỏi.

“Tôi tin em.” Corrine đi tới trước mặt Iven, hơi cúi người xuống, nhìn thẳng vào mắt y.

Iven đột nhiên nở nụ cười, ánh mắt của y hơi nheo lại, hai lúm đồng tiền bên khóe miệng càng lúc càng sâu, lúc Iven cười, trong mắt tựa như một hồ nước trong. Hồ nước trong ấy cũng hòa tan lòng của Corrine. Corrine biết mình đến tột cùng đã bỏ lỡ cái gì, thế nhưng nếu như Iven chịu tha thứ cho hắn, cuộc sống tương lai còn rất dài.

Corrine cũng cười, hắn vốn trời sinh anh tuấn, lúc cười, dung mạo trở nên càng sâu sắc hơn. Hắn cười rất có lực sát thương, hầu như chói mù mắt Iven. Giây phút kia, Iven tựa hồ nghe được nhịp tim của mình. Iven đột nhiên vươn tay, kéo Corrine đến, mở nửa cửa, bốn bờ môi dán lại cùng một chỗ.

Thống khổ, oán hận, hoài nghi, hiểu lầm, tất cả đều mất trái của tâm tình, tựa hồ toàn bộ hòa tan ở trong nụ hôn này. Nụ hôn này sâu sắc như vậy, có lẽ là bởi vì bọn họ đều còn sống, có lẽ là bởi vì gặp lại, có lẽ là bởi vì cảm kích, có lẽ là bởi vì yêu. Hai cơ thể dính sát vào cùng một chỗ, ngăn cách vốn có tựa như biến mất, bọn họ thậm chí có thể cảm nhận được nhiệt độ của hai bên.

Nụ hôn này dần dần sâu, hơi thở của hai người cũng dần dần dồn dập. Ở phương diện khác, Corrine và Iven rất giống nhau. Kỳ thực bọn họ đều là người chú trọng tâm lý hơn sinh lý, sau khi ly hôn, hai người quá đều sống một mình, người cũng biến thành thanh tâm quả dục. Corrine may mắn còn sống sót, cái tay kia rơi trên cổ Iven, nhẹ nhàng vuốt ve, mặt của hai người đều lộ ra một mảng đỏ, trong không khí tràn ngập mùi hormone nồng nặc.

Kach núp ở trong góc, len lén nhìn, gã đi theo bên người Corrine nhiều năm như vậy, một kim cương Vương lão ngũ chất lượng tốt như vậy, bên người lại ngay cả một tình nhân cũng không có. Kach vẫn suy đoán tương quân nhà mình bị lãnh cảm, hay là bởi vì chú tâm che chở cho vị nào... Bây giờ nghĩ lại, lại thật ra là bởi vì không đứng người thôi.

(Kim cương vương lão ngũ: chỉ người đàn ông hội tụ đủ năm tiêu chí:

1. Đầu tiên là nhiều tiền, có sự nghiệp; thứ hai là thừa kế tài sản giàu có của gia đình.
2. Đẹp trai, anh tuấn, độc thân.
3. Có bằng cao học, hoặc học cao học ở nước ngoài.
4. Có khả năng giải quyết các vấn đề, kiên trì, tích cực, tìm tòi, nghiên cứu kinh doanh.
5. Không nói ra những việc quan trọng, cố gắng ẩn mình trong những người bình thường, tránh những thị phi của thế giới xung quanh.)

Ánh mắt không phúc hậu của Kach len lén nhìn xuống, sau đó... Gã liền thấy bên ngoài sân có hai nhóc con. Hai nhóc kia mở to hai mắt nhìn, há to miệng, hiển nhiên là thấy ngây người.

“Ba ba...” Miệng của Ryan mở ra hợp lại, nhẹ nhàng gọi một tiếng.

Một tiếng tựa như sấm sét đánh xuống khiến Iven choáng váng, y gần như trong nháy mắt đẩy Corrine ra, về mặt y đồ bình, cơ hồ không dám nhìn Ryan. Corrine hiển nhiên trấn định hơn nhiều, hắn còn vươn tay, hướng Ryan vẫy vẫy tay. Edda vẫn rất sùng bái Corrine, lúc Ryan còn do dự, Edda đã kéo nó chạy vào.

“Chú Corrine! Chú và ba ba Ryan tại sao muốn hôn nhẹ?” Edda là một đứa trẻ hàm hậu đáng hoàng, trong lòng có nghi hoặc liền muốn hỏi ra.

Iven bị nó hỏi đến cơ hồ xấu hổ vô cùng. Ánh mắt của Ryan nhìn Iven một chút, lại nhìn Corrine, ánh mắt sâu thẳm, không biết suy nghĩ cái gì.

Edda tuổi còn quá nhỏ, tự nhiên so ra kém cáo già Corrine, hai câu liền bị Corrine lừa, nghiêm túc nói về tình hình học tập của mình.

Corrine ngồi chồm hổm trước mặt Ryan, sờ sờ cái đầu nhỏ của nó, nhìn dung mạo đã hoàn toàn nẩy nở, Ryan lớn lên càng ngày càng giống hần. Ryan bốn tuổi mang nét trẻ con mũm mĩm, hoàn toàn không giống hần, mà bây giờ, Ryan gần như là từ một khuôn y chang hần khắc ra.

Ryan ban đầu là mang địch ý, nhóc con nho nhỏ tâm tư mẫn cảm lại nhận thấy được, người trước mắt tựa hồ muốn cướp ba ba của mình.

“Ryan tại học viện giáo dục cơ sở ở tỉnh cầu Orson, trong cuộc thi lắp ráp cơ giáp được giải nhất.”

“Thành tích tổng kết cuối kỳ của Ryan là A.”

“Ryan hiện tại đã là học sinh trung học rồi.”

Corrine nói từng điểm ưu tú của Ryan, mang vẻ kiêu ngạo của một người làm cha, không chút ý phóng đại nào. Những khích lệ này khiến địch ý trên mặt Ryan dần dần tiêu tán, sau đó ưỡng ngực, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ ửng.

“Iven, giường ở y viện có chút cứng, em ở nơi này rất an tĩnh, thích hợp để dưỡng bệnh, tôi muốn đến tu dưỡng vài ngày.” Corrine nói.

Corrine vừa mới dứt lời, mọi thứ ở y viện của hần cũng đã chuyển đến cửa nhà Iven.

Corrine tán thưởng nhìn thoáng qua Kach có hiệu suất làm việc cực cao Kach.

Lúc tướng quân đế quốc mặt dày cũng là rất đáng sợ, phòng bệnh của hần trực tiếp từ y viện quân khu chuyển đến trong nhà Iven trong nhà, y tá chuyên trách biến thành Iven và Ryan.

Buổi tối đầu tiên Corrine vào ở nơi này, Ryan kéo Iven vào góc, giường khuôn mặt nhỏ nhắn, đi tới đi lui trước mặt Iven, một bộ muốn nói lại thôi.

Iven bị Ryan sâu thẳm ánh mắt thấy sợ hãi, nhìn bộ dạng nghiêm túc của Ryan, y nhận được đứng ở nơi đó cười, chờ nhóc con tra khảo.

“Ba ba, chú Corrine muốn thành mẹ của con sao?” Ryan rốt cục hỏi, sau đó ánh mắt liền chăm chú rơi vào người Iven, tựa hồ đang mong đợi y trả lời.

Với tuổi tác hiện nay và những gì từng trải đã khiến Ryan biết ‘mẹ kế /cha kế’ tồn tại. Mẹ của Edda liền tìm cho cậu ấy một ba ba mới. Thế nhưng Edda tựa hồ không thích ba ba mới, từ khi cậu ấy có ba ba mới, hầu như mỗi ngày ở cùng mình một chỗ, rất ít về nhà. Khi mẹ cậu ấy tới đón, Edda cũng không vui. Cho nên trong suy nghĩ của Ryan, ba ba mình có bạn đời mới không phải chuyện tốt. Corrine muốn cùng ba ba nó một chỗ, đối với Ryan mà nói, tựa như mẹ kế, muốn cùng mình chia sẻ ba ba. Thế nhưng, ba ba tựa hồ thích chú Corrine ... Hơn nữa chú Corrine cũng không phải là người xa lạ. Ryan nghiêm túc trù tính, tuy nó rất không muốn chia sẻ ba ba, thế nhưng còn hơn người xa lạ, tựa hồ tốt hơn một chút. Tay nhỏ của Ryan nắm thành quyền, nó vừa hy vọng ba ba có thể phủ nhận, vẫn là ba ba của một mình nó, nhưng vừa mơ hồ có chút chờ mong...

Lực chú ý của Iven lại hoàn toàn đặt trên tiếng xưng hô ‘mẹ’ này.

Corrine = mẹ của Ryan? Cõi Corrine thân hình cao lớn như người có vai trò giặt quần áo, làm cơm, chăm con, nghĩ thế nào cũng cảm thấy tức cười.

Iven nhẹ nhàng ho khan một cái: “Ryan thích hần sao?”

Tan hợp chỉ có thể cách mỗi một bước, lòng của Iven vốn đóng băng dần dần hòa tan. Thế nhưng qua tất cả không có khả năng không có gì phát sinh. Tha thứ cũng không có nghĩa là quên.

Ryan vẫn không nói gì, căn phòng cách vách đột nhiên truyền đến một tiếng vang thật lớn, Iven vội vã vọt tới, Ryan cũng không được tự nhiên đi theo, sau đó liền thấy Corrine cả người đều té xuống đất.

Iven đỡ Corrine lên, để hấn nằm trên giường, xoay người muốn rời khỏi, tay giấu trong chăn của Corrine đột nhiên bắt lấy tay y, còn ở trong lòng bàn tay y nhẹ nhàng vuốt ve một chút. Iven đột nhiên cảm thấy mặt có chút phát nhiệt.

Ryan còn đứng ở cửa.

“Ba ba phía ngủ cùng ta.”

Hai mắt u lam của Corrine và hai mắt của Ryan nhìn nhau, trong mắt nhóc mang theo cố chấp, Corrine hầu như có chút oán niệm mà thu hồi ánh mắt. Iven rất cục vằn phải đứng lên, dẫn Ryan trở về phòng.

Kỳ dưỡng thương của Corrine có vài yêu cầu trọng yếu như sau,

Cả ngày ngốc ở trong phòng có chút phiền muộn, vì thể Iven phải mỗi ngày lúc chạng vạng cùng hấn ra ngoài tản bộ.

Protein có lợi cho xương khớp lại, vì thể trong thực đơn mỗi ngày của hấn phải có cá.

Kỳ dưỡng thương của Corrine bị kéo dài, mấy ngày này đối với Corrine mà nói sảng khoái không gì sánh được, sau này vô số lần nhớ tới, cũng không nhịn được hạnh phúc cười.

Iven tuy không phải bác sĩ, thể nhưng kiến thức y học thông thường vẫn phải có, y biết thời gian xương người khép lại và liền da đại khái mất bao lâu. Sau nửa tháng Corrine nằm trên giường, Iven rất cục gọi bác sĩ tới, cưỡng ép mở thạch cao và băng vải trên người hấn.

Vết thương đã khỏi hấn, thậm chí ngay cả dấu vết cũng không để lại. Corrine đã không còn quyền lợi nằm trên giường đưa ra nhiều yêu cầu.

Tổng thống đế quốc tựa hồ đã cho hấn nghỉ rất lâu, thời gian rảnh rỗi của Corrine quả thực nhiều đến khiến người ta lú lẩn. Đã không có công việc quần thân, trọng điểm trong sinh hoạt của Corrine liền chỉ có hai người, Iven và Ryan.

Iven có công việc mới, Ryan cần đến trường, Corrine liền làm tài xế chuyên trách.

Corrine gần đây đang nghiên cứu sách dạy nấu ăn, nhìn tướng quân đế quốc vô cùng uy mãnh trên chiến trường đang mặc tạp dề ở trong bếp làm việc, Kach thiếu chút nữa rớt cầm, thể nhưng làm quan tùy hành của Corrine, Kach không thể từ chối mà đảm nhận công việc rửa rau. Tướng quân đế quốc và quan tùy hành của hấn tốn một buổi trưa trong bếp, thể nhưng thu hoạch khá lớn, nhìn một bàn thái, Kach hết sức vui mừng. Corrine cũng là giống vậy. Lúc hoàn thành chuyện quan trọng hàng đầu, luôn chờ mong người khác thấy được.

Iven và Ryan rất cục trong ánh mắt chờ mong của Corrine gõ cửa, đi đến.

Corrine hết sức hài lòng với biểu tình của Iven. Kinh ngạc, vui vẻ, cảm động, những tâm tình này hiện lên trên mặt Iven. Nhưng mà, hiện thực và lý tưởng vẫn còn có chút chênh lệch. Lúc bắt đầu ăn, Iven nhếch mi, biểu hiện của Ryan lại trực tiếp hơn chút, đâm thịt bò trước mặt, tựa hồ tốn khí lực thật lớn, mới gắp được một khối bỏ vào trong miệng. Nhóc con ra sức nhai, biểu tình của Iven lại ung dung hơn chút, ăn xong còn không quên khen một phen.

Bữa cơm này cực kỳ ấm áp, Corrine đã chuẩn bị xong hoa tươi rượu ngon, sẽ chờ lúc bầu không khí tốt nhất nói ra lời hấn muốn nói ngày hôm nay.

Hấn muốn cùng Iven phục hôn.

Uống một ngụm rượu, bầu không khí vừa đúng, Corrine đột nhiên có chút khẩn trương. Tâm tình khẩn trương tựa như thiếu niên trẻ tuổi non nớt muốn bày tỏ với người trong lòng, khẩn trương đến sợ.

“Iven...”

Corrine vừa mở miệng, di động của Iven đột nhiên vang lên một chút. Corrine ngừng nói, ý bảo Iven trước xem di động. Iven mở di động, là một tin nhắn, mở tin nhắn, màn hình di động rất nhanh bị một tấm hình chiếm hết.

Sắc mặt của Iven trở nên khó coi.

Nhìn động tác gần như ném cả chén đĩa của Iven, Corrine đột nhiên có chút bất an, hần xít tới, sau đó thấy rõ tấm hình kia.

Không khí ẩm áp trên bàn bị quét sạch, bầu không khí trong nháy mắt trở nên xấu hổ mà khó chịu.

Tấm hình kia là ảnh chụp chung của Corrine và Harry.

— ❧ —

65. Chương 65: Bàn Tay Đen (kẻ Phản Diện)

Chuyện cũ dần dần bị lãng quên này kỳ thực chưa từng quên đi, chỉ là tạm thời bị chôn vùi. Corrine vô pháp quên, Iven sẽ càng không quên. Tấm hình kia nhắc nhở mọi chuyện xảy ra trong quá khứ. Lạnh lùng, lừa dối, tuyệt tình, quá khứ tàn khốc này liên tục từng chút từng chút hiện lên. Ẩm áp ban nãy tựa như hoa trong gương, trắng trong nước, hai người vốn đang cực kỳ thân mật hôm nay ngồi đối mặt nhau, lại tự cách nhau một cái khe thật sâu.

Ai cũng không nói gì. Ryan cũng cảm nhận được bầu không khí quỷ dị này, nó cầm chén của mình, miệng nhỏ nhai cơm trong bát. Corrine rũ đầu, tựa hồ có vật gì đang đè trên đầu của hần vậy, khiến hần không ngóc đầu lên được. Bầu không khí trên bàn cơm càng lúc càng ngưng trọng, Ryan ăn xong miếng cơm cuối cùng liền nhảy xuống, vào phòng của mình.

Corrine ngẩng đầu, hần thậm chí không dám nhìn tới ánh mắt của Iven, ánh mắt của hần rơi vào nút áo trên cùng của Iven, thanh âm khàn khàn nói: “Iven, xin lỗi.”

Iven vẫn ngồi như vậy, ánh mắt của y có chút lơ đãng, suy nghĩ tựa hồ bay đi rất xa. Iven có chút thất thần, lời của Corrine tựa hồ đánh tỉnh y. Y không muốn nói chuyện, y đột nhiên muốn uống rượu. Ánh mắt của Iven tìm trên bàn một vòng, sau đó rơi vào trên rượu đỏ, rót cho mình một ly. Iven cầm lấy ly, một hơi uống cạn, rượu đỏ quá mức êm dịu, êm dịu đến chán nản, Iven ném ly rượu qua một bên, có chút phiền muộn nhu nhu huyết thái dương của mình.

Corrine đi tới bên người Iven, gần như nửa quỳ ở trước mặt y, hần bắt lấy tay của Iven, hai mắt chăm chú nhìn Iven. Ánh mắt của Iven lóe lóe, dời ánh mắt đi.

“Iven, tôi biết tôi hiện tại không nên khẩn cầu em tha thứ. Thế nhưng, tôi muốn cho em biết, tôi muốn cùng em một chỗ, qua hết quãng đời sau này.” Corrine hết sức nghiêm túc nói.

Thanh âm của Corrine lãnh trầm, giống bộ mặt lạnh lùng kiên cường của hần, trong ngữ khí của hần có chút run rẩy khó có thể nhận ra. Sự yên lặng của Iven khiến hần cảm thấy sợ hãi. Iven có thể tức giận, có thể mắng hần, có thể đánh hần, phát tiết tất cả phần nộ và ủy khuất ra ngoài, mà không phải là yên lặng như vậy. Yên lặng đến nỗi khiến Corrine cảm thấy xấu hổ vô cùng.

Corrine tựa đầu trên đầu gối của Iven, sau đó vươn tay ôm lấy hông của y. Iven không nói lời nào, hần chỉ có thể nói tiếp.

“Iven, mấy ngày này, tôi hầu như đều nằm mơ thấy chúng ta cùng một chỗ. Chúng ta là một nhà ba người, than thiết hơn bất cứ ai khác. Tôi hy vọng em có thể mang thêm họ Gris. Tôi hy vọng chúng ta có thể luôn sống cùng nhau, cùng đi làm, cùng nhau ăn cơm, cùng nhau đi du lịch.”

“Xin lỗi.”

Iven rốt cục nói ra, vẻ mặt của y vẫn khó coi, đẩy Corrine ra, Iven đứng lên, liền nhốt bản thân trong thư phòng. Corrine đứng lên, hần nhìn cánh cửa kia hoàn toàn đóng chặt, ngơ ngác nhìn một hồi.

Di động rơi trên bàn, Corrine do dự chốc lát, cầm di động lên. Harry trong hình lộ ra nụ cười vô tội, mà hần mặc dù không cười, trong mắt lại mang nét cứng chiu. Trong mắt hần, Harry liền như con của hần, mà Iven mới là người hần yêu, đáng tiếc hần tỉnh ngộ quá trễ.

Harry là vì hắn mà tồn tại. Sau đó hắn lựa chọn, xa lánh Harry. Harry ở lại hắn, thế nhưng sau khi nhận thấy hắn đang xa lánh, số lần liên lạc với hắn cũng giảm đi rất nhiều. Lần trò chuyện trước đã qua rất lâu, thiếu niên tựa hồ sống rất tốt, một bộ bực mình cúp máy.

Ảnh của hắn và Harry tại sao lại xuất hiện trong di động của Iven? Tầm hình này khiến quan hệ dần tốt lên của bọn họ đột nhiên tan vỡ? Đối phương vì sao lại muốn làm như vậy?

Người gửi là một dãy số xa lạ, Corrine nhìn hai lần liền ghi xuống.

Hắn để Kach đi điều tra cái số này, mà hắn thì dọn dẹp bàn ăn. Lau bàn, rửa chén, việc này Corrine đều làm gọn gàng ngăn nắp. Khi hắn quét bếp sạch sẽ, cửa thư phòng vẫn đóng chặt như trước.

Corrine xoay người, liền thấy Ryan đang đứng ở cửa phòng, cầm một quả bóng rổ trong tay.

“Chú có muốn đi chơi bóng với cháu không?” Ryan hỏi.

Lời mời của Ryan khiến tâm tình sa sút của Corrine có chút thụ sủng nhược kinh. Hắn nhìn thoáng qua cửa phòng đóng chặt, sau đó nói: “Được.”

Bọn họ tới sân bóng rổ, Ryan không có đi vào, mà là đặt bóng rổ ở dưới móng, ngồi lên, nghiêng đầu nhìn Corrine: “Ba ba tức giận, chú vì sao còn muốn đi chơi bóng với cháu?”

Ngữ khí của Ryan đầy chất vấn, dường như vừa hành vi vừa nãy của nó chỉ là thăm dò.

“Bởi vì chú đã chọc ba ba con tức giận, không thể lại khiến con tức giận.” Corrine vô cùng nghiêm túc nói.

Ánh mắt của Ryan quét trên người Corrine một vòng, tựa hồ tin lời Corrine nói. Đối phương không phải vì không quan tâm ba ba mới đi chơi bóng rổ với mình. Ryan nhắc móng lấy bóng rổ ra, sau đó ôm vào sân bóng.

Đây là một sân bóng rổ nhỏ, nói chính xác hơn, là sân bóng gia đình, bình thường có những cặp cha con chơi bóng ở đây. Ryan vô số lần đi qua, đều rất ước ao nó và ba ba cùng chơi bóng.

“Cháu trước đây rất thích chú.” Ryan làm ra vẻ già dặn nói, “Thế nhưng chú không thích cháu.”

Corrine kinh ngạc: “Lúc nào?”

Ryan nói ra một thời gian.

“Đó là bởi vì chú nghĩ đến con là con của người khác, cho nên đổ kị.” Corrine nói.

Ryan nửa ngờ nửa tin nhìn Corrine, sau đó gật đầu, tựa hồ tin lời giải thích của Corrine, bài xích đối với Corrine giảm xuống một ít.

“Thế nhưng trước kia chú không cần cháu, chú và ba ba ly hôn.” Ryan tiếp tục nói, “Cháu hiện tại không thích chú.”

“Đó là lỗi của chú.” Corrine nói, mang theo ý đe dọa, “Thế nhưng chú là cha ruột của con, nếu như những người khác trở thành cha của con, không có máu mủ với con cũng sẽ không tốt như vậy.”

Ryan tựa hồ đang suy nghĩ.

“Ba ba đang giận chú, y bây giờ còn ở trong thư phòng không chịu đi ra.” Ryan nói.

Corrine nâng Ryan lên, nhượng nó ngồi trên cổ của mình. Ryan có chút không được tự nhiên đẩy một cái, Corrine nhẹ nhàng vỗ vỗ móng nhỏ của nó, Ryan đỏ mặt, thân thể cũng không giãy dụa nữa.

“Chú sẽ không bỏ qua.” Corrine nói, “Hiện tại chúng ta tới ném rổ.”

Corrine công Ryan chạy tới trước bảng bóng rổ, nhảy dựng lên, Ryan đưa tay liền ném bóng vào. Ryan kinh hô một tiếng. Hoạt động này kéo dài một giờ, tuy rằng nằm trên giường hơn nửa tháng, thể lực của Corrine vẫn tốt như trước, Ryan chơi rất tận hứng, hảo cảm với Corrine lại cao thêm vài phần.

“Chúng ta tới chụp tầm hình đi.” Corrine nói.

Ryan tựa hồ cũng không thích chụp ảnh, sau khi ảnh in ra, gương mặt của nhóc trong ảnh cứng ngắt, Corrine thì lại mỉm cười. Hai gương mặt cực kỳ tương tự, trên trán đều toát mồ hôi, lại có cảm giác hài hòa khó tả.

Về đến nhà, cửa thư phòng đã mở, Corrine đi khắp phòng, đều không nhìn thấy bóng dáng của Iven. Corrine giúp Ryan tắm một cái, đổi y phục sạch sẽ cho nó, liền ném trên ghế sa lon. Hắn tìm một khung ảnh, bỏ ảnh chụp của mình và Ryan vào, sau đó để ở chỗ dễ thấy nhất trong phòng khách. Ryan vẫn ngồi xếp bằng trên ghế sa lon, đối với hành vi của Corrine cau mày, nhưng vẫn là không nhịn được nhìn ảnh chụp.

Iven ngây người trong phòng nửa giờ, nửa giờ này y vẫn luôn chờ ra, sau đó y ra cửa, không gặp phải Corrine, điều này khiến y thở dài một hơi. Y biết Corrine đang cố gắng bù đắp, y cũng dần dần bắt đầu tín nhiệm Corrine, trí nhớ của Iven kỳ thực rất tốt, y đang cố gắng quên chuyện cũ này, y tuân theo bản tâm của mình, thế nhưng chuyện cũ khắc quá sâu. Nhìn tấm hình kia, Iven gần như lập tức nhớ tới một cảnh bảy năm trước kia. Nam nhân và thiếu niên, hình đôi đó tựa như một lời nguyện, khiến y mất đi năng lực suy nghĩ, khiến y sợ hãi, khiến y đặt chân tại chỗ không tiến lên.

Iven mất nửa giờ để khiến mình yên tĩnh, y dự định thăm Roy. Trải qua việc ghê tởm kia khiến Roy sợ hãi tiếp xúc cùng xuất hiện ra ngoài, cậu quần cả người thành một cục, cự tuyệt tiếp cận người khác. Còn hơn cái chết, Roy hiện ở cái dạng này may mắn hơn nhiều. Thế nhưng cậu là một chiến sĩ, núp trong vỏ bọc, cậu hoàn toàn mất đi linh hồn của chiến sĩ.

Heber bảo vệ Roy rất tốt, thế nhưng cũng là bởi vì quá tốt, bảo hộ nghiêm mật đến mức ít khi để cậu gặp bất cứ kẻ nào, khiến Iven cảm thấy có chút không thích hợp.

Heber có nhà riêng ở thành Oss. Lúc này, thiếu niên này lại khiến Iven giật mình một phen. Thân thể của Heber cũng không đơn giản, ở thành Oss, Heber có trang viên của mình.

Lúc Iven đến trang viên của Heber, Heber đang cắt móng tay cho Roy. Thời tiết rất nóng, trên người Roy vẫn quần đầy quần áo. Thấy Iven, trên gương mặt có chút chất phác của Roy lộ ra một nụ cười.

Tay của Roy đặt trong lòng bàn tay của Heber, lòng bàn tay của Heber rất nhỏ, giúp cậu mỗi một móng tay đều cắt rất ngay ngắn.

“Heber, Roy không thể tiếp tục như vậy.” Iven nói.

Heber nhìn Iven, dùng mặt ngây thơ mơ mộng của cậu ta đối mặt với Iven, chớp mắt to đơn thuần nói: “Roy hiện tại sống rất vui vẻ nha.” Heber cọ cọ mũi Roy, “Tôi rất thích chăm sóc Roy.”

“Cậu ấy cần bác sĩ, cậu ấy là một chiến sĩ, Heber, dự vọng muốn chiếm hữu của cậu đang quấy phá.” Iven nói thẳng.

Lúc bọn họ nói chuyện, Roy vẫn cúi đầu, mặt mang vẻ mờ mịt, tựa hồ lại thất thần. Roy kỳ thực cũng không vui, lúc cậu vui vẻ, nụ cười trên mặt là ánh mặt trời, đầy nhiệt tình.

Sắc mặt của Heber cũng khó nhìn, cậu ta tựa như một con mèo bị dẫm đuôi, cố sức trừng Iven: “Iven, có lẽ anh nên suy nghĩ nhiều về chuyện của mình hơn.”

Trong lời nói của Heber chính là có thâm ý khác, Iven kinh ngạc nhìn cậu ta một cái. Heber đã cúi đầu xuống, nghiêm túc tiếp tục công việc trong tay.

Iven xoay người rời đi, nhưng nhìn bộ dạng của Roy, trong lòng y mơ hồ có chút bất an. Sống trong trầm mặc như vậy, Iven nghĩ, Roy một ngày nào đó sẽ bạo phát.

Lúc này Corrine nhận được trả lời của Kach, cái số này cũng không phải là trực tiếp do di động gửi tới, mà là qua vài lần mã hóa, cho nên rất khó tra được đối phương là ai. Thế nhưng rất khó cũng không có nghĩa là không thể.

“Tướng quân, tôi đã tra được tên chủ nhân của dây số đó, là thầy Cady của Sibia.”

Cái tên này Corrine cơ hồ quen thuộc, trước khi biết sự thật, Corrine hầu như nghiêng răng nghiêng lợi.

“Gã cơ nhiên còn chưa chết!”

66. Chương 66: Bộc Quang (ra Ánh Sáng)

Ngưỡng mộ và ghen ghét thường thường chỉ có một ý niệm.

Tình cảm của Kontanstin đối với Corrine, thay vì nói là thích, không bằng nói là ghen ghét. Gen hiếm, bộ dạng anh tuấn, xuất thân từ gia tộc cường đại, nam nhân này, ưu tú đến nỗi khiến người đồ kỵ. Corrine là thần tượng của cả đế quốc, mặt của hắn tùy thời có thể xuất hiện trên TV, mỗi một lần, Kontanstin đều sẽ theo bản năng nhìn hắn chăm chăm, ánh mắt hung ác nham hiểm. Càng về sau, thành tâm tình cố chấp như vậy, Kontanstin bắt đầu điên cuồng quan tâm đến mọi thứ của hắn, gã hy vọng có một ngày, có thể dẫm nát người này dưới chân. Corrine may mắn khiến Kontanstin cảm thấy khó chịu, mà Corrine không may, lại khiến Kontanstin cảm thấy vui sướng.

Nói ngắn lại, Kontanstin không nhìn nổi Corrine sống tốt.

Kontanstin là người điên. Jessy đi theo bên người Kontanstin rất nhiều năm, cho nên hắn biết người ngốc bên cạnh Kontanstin một thời gian dài đều biết người bị Kontanstin để mắt tới có kết cục thảm thế nào. Tử tước (một tước hiệu quý tộc) Ryns vì chế nhạo trang phục của Kontanstin, năm ngày sau, ảnh thân mật của tử tước và tình nhân liền gửi đến hòm thư của phu nhân của hắn ta; Phu nhân Eileen vì nói xấu Kontanstin trước mặt tổng thống, một năm sau, phu nhân cao quý gả cho tay cờ bạc điên cuồng nhất đế quốc Cady, mà đứa con đầu của bà lại làm con thừa tự cho Kontanstin.

Jessy biết phía sau mọi chuyện gã đều nhúng tay, hắn biết Kontanstin hung ác thế nào, thế nhưng hắn không thể phản bội Kontanstin, bởi vì Kontanstin là ân nhân của hắn. Là một chiến sĩ, Jessy là một người trọng tình trọng nghĩa. Jessy cứu Kontanstin ra khỏi tình cầu bị hủy diệt kia. Kontanstin không chọn quay về đế quốc Cady, mà là đi đế quốc Oss.

Kontanstin về nơi ở của gã khi nằm vùng ở thành Oss, dùng thân phận kia, sau đó ở chỗ này.

Kontanstin ru rú trong nhà, gã nhốt bản thân trong phòng, mọi thứ thường ngày cần đều là Jessy đi mua. Jessy không biết Kontanstin nhốt bản thân ở trong phòng làm cái gì, hắn cũng không hỏi đến.

Jessy ngồi trong phòng khách, cuộc sống của hắn cũng không quá tốt, dùng dây số thân phận ngục tạo, chờ qua một thời gian, đế quốc Oss ổn định hơn chút, thân phận giả của hắn lập tức sẽ bị phát hiện. Thế nhưng hắn đã không nghĩ được nhiều như vậy.

Cửa phòng của Kontanstin đột nhiên mở, nam nhân ăn mặc chỉnh tề, ánh mắt luof nhác, tựa hồ chỉ ngủ một giấc. Khuôn mặt của Kontanstin đẹp đến tinh xảo, thế nhưng cặp mắt xanh ngọc kia lại hiện lên một tia hàn khí. Jessy nhìn thoáng qua, liền thu hồi ánh mắt.

“Đến Cyperlise.” Kontanstin nói.

Thân phận của bọn họ, cho dù trốn ở chỗ này cũng rất nguy hiểm, mà Kontanstin lại muốn đến đại học nổi danh ở thành Oss. Jessy trong lòng nghi hoặc, thế nhưng hắn không hỏi gì cả, mà là trầm mặc ra ngoài lấy xe, sau đó dừng xe ở cửa, chờ Kontanstin lên xe, Jessy liền khởi động xe.

Bọn họ xe đứng bên ngoài Cyperlise. Nội quy của Cyperlise rất nghiêm ngặt, công tác an ninh cũng làm hết sức tốt. Kontanstin không có điên cuồng đến mức dùng thân phận giả tiến vào Cyperlise. Jessy thở dài một hơi.

Ánh mắt của Kontanstin băng lãnh như độc xà nhìn chăm chăm cổng trường. Jessy chú ý tới tấm hình Kontanstin cầm trên tay, ánh mắt của gã thỉnh thoảng lại rơi vào trong hình kia, khóe miệng kéo ra một nụ cười quái dị.

Hai tay của Jessy đặt trên vô lăng, tinh thần của hắn vẫn bị vây trong trạng thái khẩn trương cao độ. Trên mặt của Jessy đột nhiên lộ vẻ kinh ngạc, bởi vì xuyên qua kính chiếu hậu, hắn thấy biểu tình của Kontanstin

đột nhiên thay đổi. Về lười biếng trên mặt gã biến mất, ánh mắt cũng trở nên phức tạp, cũng không phải là luôn băng lãnh. Ánh mắt của Jessy xuyên qua cửa sổ nhìn ra ngoài, liền thấy một thanh niên đứng ở cổng trường. Đó là một thanh niên anh tuấn, tóc hồng, cười rộ lên mang theo hương vị của mặt trời.

Người Kontanstin cứng ngắc. Jessy chưa từng thấy Kótanstin như vậy, hẳn nghĩ trong người Kontanstin ẩn giấu một con dã thú, con dã thú kia đang muốn giãy dụa thoát ra, có lẽ hẳn có thể thấy một Kontanstin không giống như vậy, đồng dạng điên cuồng, thế nhưng cũng không phải ác độc không chút tình cảm như vậy.

Jessy đánh giá người thanh niên kia, thanh niên lại hoàn toàn không chú ý tới bên này, cậu ta tựa hồ đang đợi cái gì.

Mặt của thanh niên đột nhiên hướng về phía bọn họ bên này, nụ cười trên mặt thanh niên càng sâu hơn, nụ cười khiến người thấy ấm áp. Thân thể của Kontanstin đột nhiên rung một chút. Jessy nhìn qua kính chiếu hậu, sau đó thấy Kontanstin vẫn chỉ biết cười nhạt, cư nhiên xuất hiện một loại cười khác, cười hết sức không được tự nhiên. Thanh niên đi về phía bọn họ, giây phút kia, Jessy đột nhiên nghe được một cái tên xa lạ.

“James.”

Thanh âm của Kontanstin rất nhẹ, thế nhưng Jessy vẫn nghe được.

Người thanh niên này gọi là ‘James’, cậu ta và Kontanstin nguyên lai là quen biết. Thanh niên cười với Kontanstin sao? Cho nên bọn họ tới nơi này là vì đón thanh niên này?

Trong nháy mắt, thanh niên chạy tới trước mặt bọn họ. Jessy vừa muốn mở cửa xe, cửa xe bên cạnh bọn họ đột nhiên mở ra. Thanh niên ngồi vào xe bên cạnh, sau đó sang sảng cười. Jessy ngây dại, hẳn quay đầu nhìn lại, đã nhìn thấy trong xe bên cạnh có hai người. Nam nhân ngồi chỗ lái kéo thanh niên vào trong lòng, động tác của hai người rất thân mật, tựa như một đôi tình nhân.

Tiếng cười nói trong xe bên cạnh, bầu không khí vừa vặn, mà sau lưng Jessy đều toát ra một tầng mồ hôi lạnh, hẳn cảm giác được lãnh ý toát ra từ trên người Kontanstin.

Thanh niên có lẽ đã nhận ra ánh mắt của người nào đó, từ trong ngực của nam nhân giãy ra, khuôn mặt trắng nõn đỏ lên, có vẻ xấu hổ nhìn Jessy. Jessy theo bản năng nhìn Kontanstin. Ghế sau buông xuống, Corrine hầu như hơi nằm ở ghế sau, ở góc độ này, thanh niên đối diện nhìn không thấy Kontanstin.

Xe bên cạnh khởi động, sau đó nhanh chóng vọt đi.

Jessy nhìn nam nhân cao lớn đang nằm, đột nhiên cảm thấy trên người Kontanstin tựa hồ tỏa ra cảm giác cô độc. Kontanstin xa lạ như vậy cũng không khiến nhiều người thấy chán ghét. Bọn họ ngồi chỗ đó thật lâu, Jessy ngồi đến thất lưng đều cứng rồi, Kontanstin rốt cục ngồi ngay ngắn lại.

“Người nọ gọi là James, tư thế trên giường rất vô vị.” Kontanstin cơ hồ giấu cợt nói, “Trước kia đế quốc muốn lập một trụ sở ở trấn Johan, tôi ở nơi đó một thời gian. Thời gian đó không có chút thú vị, đáng đáp của James không tệ, tôi vốn muốn giết thời gian, không nghĩ tới cậu ấy lại quấn lấy tôi.”

Kontanstin nói cũng không nhiều, gã kể chuyện cũ như vậy khiến Jessy cảm thấy có chút khác thường, khác thường đến kinh khủng, vì thế Jessy không nói tiếp.

“Cậu ấy lại muốn kết hôn với tôi. Bây giờ nghĩ lại đều thấy buồn cười.” Kontanstin nói xong liền cười to lên.

Lúc Iven từ trang viên của Heber trở lại, đã là xế chiều. Y mở cửa, liếc mắt liền thấy ảnh chụp để trong phòng khách. Một lớn một nhỏ, khuôn mặt cơ hồ giống nhau như đúc, đều mỉm cười. Iven vào phòng ngủ, trong chăn lộn lên một khối, Ryan đang ngủ trưa, nhóc con đang ngủ say, hô hấp đều đặn.

Corrine đã không thấy, kể cả hành lý của hắn. Iven đi một vòng, liền trở về thư phòng. Y hiện tại có công việc mới, làm ở quân bộ, phụ trách cải tiến chiến thuật, công việc cực kỳ bận rộn.

Iven liên tục làm việc hai tiếng, thẳng đến khi Ryan tỉnh lại, Iven dẫn nó ra ngoài tản bộ một lúc, sắc trời liền tối. Cơm tối chỉ có hai người. Liên tục nửa tháng đều là ba người cùng ăn cơm đột nhiên biến thành

hai người, Iven đột nhiên cảm thấy có chút trống rỗng. CƠM nước vẫn là phần ba người, sau khi ăn xong, Ryan nuốt bụng nhỏ tròn tròn, thể nhưng thức ăn vẫn dư rất nhiều.

“Ba ba, chú Corrine trở về.” Ryan nói.

“Thương thể của chú ấy đã tốt, tự nhiên phải về.” Iven thản nhiên nói.

“Chú Corrine lúc đi, đứng ở cửa rất lâu.” Ryan nói, sau đó bĩu môi, “Ba ba tức giận, chú ấy bỏ chạy, chú Corrine là quỷ nhất gan.”

Iven cười cười, không nói gì thêm.

Lúc Corrine ở đây, chiếm đoạt phòng ngủ chính, Ryan chủ động đi ngủ ở giường nhỏ. Corrine lấy bất tiện làm lý do cho hành động của mình, hầu như chơi xấu khiến Iven và hấn ở cùng một phòng, ngủ như thế nửa tháng.

Đêm nay, Iven ngủ cùng Ryan. Nhóc con co lại thành một đoàn, ngủ trong góc. Chỗ trên giường đột nhiên lớn, Iven có chút mất ngủ.

Ngày thứ hai, Iven dậy rất sớm. Hai cha con thu thập xong liền ra cửa. Iven mở cửa, liền thấy trước cửa ngừng một chiếc xe. Corrine bỏ đồng phục bệnh nhân, mặc tây trang màu đen, vài sợi tóc vàng rơi trên trán, khuôn mặt anh tuấn, ngũ quan sâu sắc. Nam nhân toàn thân trên dưới đều tự hiện lên một tầng hào quang.

Iven sửng sốt một chút.

Corrine đi tới, gần như hơi kéo Iven vào trong lòng, hôn lên trán y một cái. Lúc hôn xong, Corrine ôm Ryan vào trong ngực, hôn lên trán trơn bóng của nó. Nhóc con ghét bỏ xoa xoa cái trán, Corrine đưa nó lên thật cao, nhóc con vẫn rất nể tình kêu hai tiếng.

Corrine nhìn Iven còn đang ngẩn người, vồ vồ bờ vai y nói: “Nhanh lên xe, chờ nữa sẽ bị muộn đấy.”

Corrine mở cửa xe, bế Ryan vào, sau đó Iven cũng ngồi vào, Corrine khom lưng giúp một lớn một nhỏ thắt dây an toàn. Iven nhìn gò má anh tuấn của Corrine cùng động tác ôn nhu của hấn, đột nhiên cảm thấy có cảm giác không thật.

Corrine trước đưa Ryan đến trường, sau đó xe liền lái về phía quân bộ.

Đây là ngày đầu tiên Corrine đến quân bộ đi làm, cũng là lần đầu tiên sau khi trở về từ chiến trường Corrine xuất hiện trước mặt công chúng. Là xe riêng, lúc xe của Corrine xe dừng ở bãi đỗ xe của quân bộ, liền hấp dẫn rất nhiều ánh mắt.

Ngày trận chiến thắng lợi, Corrine gần như hy sinh tính mạng của mình. Một thời gian rất dài, phim ngắn về Corrine không ngừng được phát sóng, vô số người dân đế quốc xem mà rơi lệ.

Anh hùng và người thủ hộ của đế quốc.

Hai ngày gần đây, tin tức liên quan đến Corrine chiếm lấy trang đầu. Nghe đồn tướng quân Corrine vẫn độc thân đột nhiên có một người vợ thần bí, lúc hấn trọng thương, đều là do người vợ thần bí kia chăm sóc. Nghe đồn người vợ thần bí kia làm việc ở quân bộ. Người vợ thần bí kia có thể ngồi trên chiếc xe này không chứ?

Trong mắt mọi người đều đầy lên ánh sáng bất quá hừng hực.

Corrine từ trên xe đi xuống, ánh mắt của mọi người vẫn không dời đi, không phụ sự mong đợi của mọi người, Corrine đi về phía sau, mở cửa sau.

— ❧ —

67. Chương 67: Khuyết Điểm

Corrine đứng ở cửa xe, thân thể hơi cúi xuống, một tay vịn cửa xe, một tay làm ra tư thế ‘mời’. Đây là tư thế tiêu chuẩn của thân sĩ. Mà đối tượng của hắn, lúc này đang ngồi ngay ngắn trong xe, hai tay đặt trên đầu gối. Iven không lập tức đi ra, y nghiêng đầu nhìn Corrine, suy nghĩ.

Bọn họ kết hôn năm năm, thân phận của Iven cơ hồ tận lực bị che giấu, có lẽ là bởi vì thái độ của gia tộc Gris, cho nên không có bất kỳ tin tức truyền thông nào liên quan đến Iven. Y kết hôn với Corrine rồi, thế nhưng trên thực tế, y vẫn bị lãng quên. Iven vẫn như cái bóng mờ, tất cả mọi người biết sự hiện hữu của y, thế nhưng cho dù gặp Iven, cũng không có ai phát hiện quan hệ của y và Corrine.

Chỉ khi người kia vui vẻ, mới nguyện ý cùng y đứng trước ánh mắt của mọi người, mang vẻ kiêu ngạo cùng tư thái chiếm hữu, nói cho mọi người, người kia thuộc về mình.

Biểu hiện của Corrine bây giờ, là một thái độ, năm năm Iven không có được, hắn từng chút một bù đắp. Hắn muốn cho Iven một chút cảm giác an toàn, đồng thời, hắn cũng là mang tư tâm, ham muốn chiếm hữu của nam nhân.

Iven suy nghĩ hai phút, sau đó từ trong xe đi ra, ánh mắt lui tới của mọi người lập tức rơi vào trên người Iven. Thanh niên có dung mạo thanh tú, vóc người hơi gầy, mang một cặp kính, mang đậm phong độ của một người tri thức. Nhìn qua thanh niên lần đầu cũng không khiến người khác chú ý, thế nhưng nhìn hơn hai lần, liền sinh ra một loại mị lực.

Bọn họ đều là người của quân bộ, đều e ngại mặt mũi, không dám bắt quái quá mức rõ ràng, ánh mắt đều làm bộ vô ý rơi vào bên này. Có người lấy di động ra len lén chụp lại. Corrine vươn tay, vuốt tóc đen rơi trên trán Iven vuốt ra sau đầu, trong nháy mắt đó biểu tình cực kỳ ôn nhu. Một màn kia cũng rơi vào trong camera.

Có người nhận ra Iven là người ở tầng sáu của tòa nhà quân bộ, có người nhận ra y là chỉ huy chiến đấu của tiểu anh hùng Roy trên TV. Nhưng là bọn hắn hoàn toàn không cách nào đem Iven liên hệ tới nhân vật phụ nhân tướng quân này. Ánh mắt của Corrine rơi vào trên người nam nhân gần bọn họ nhất, nam nhân kia lúng túng cười cười, sau đó xoay người rời đi, những người khác cũng đi ra ngoài. Ánh mắt đặt trên người biến mất, thế nhưng từ đầu tới cuối, Iven vẫn cười.

Corrine đi đỗ xe, Iven đi vào quân bộ, đi tới cửa, một người liền ngăn y lại. Đó là một nữ nhân vóc người cao gầy, đường kẻ mắt màu tím, rất đẹp. Nữ nhân kia cao hơn Iven một chút, Iven nhìn thẳng sang, liền thấy ngực đầy đặn của nữ nhân. Nữ nhân bu lại, ngực gần như muốn đụng vào mặt Iven, Iven lúng túng lui về sau hai bước.

“Anh và tướng quân Corrine từng lăn giường sao?” Nữ nhân kia có chút lộ liễu hỏi, mang chút khiêu khích nói.

Người nơi này, đối với người vợ thần bí của Corrine có hai thái độ, một loại là hiếu kỳ, loại còn lại là đổ kị. Corrine là tình nhân trong mộng của rất nhiều nữ nhân, người yêu của hắn, đó là tình địch của những người này.

“Cô muốn hỏi tôi Corrine ở trên giường là như thế nào sao?” Iven hí hóp mắt hỏi, “Đây là *, xin lỗi.”

Nữ nhân kia trừng Iven, cuối cùng giậm chân, liền xoay người rời đi.

Iven trực tiếp lên tầng sáu, lúc y đi vào phòng làm việc, ánh mắt mọi người đều rơi trên người Iven. Bọn họ cùng làm chung mấy tháng, ấn tượng với Iven chỉ là một thanh niên nghiêm túc lại cẩn thận, mà bây giờ mới biết, Iven còn che giấu một thân phận khác, đó chính là người yêu của tướng quân đế quốc.

Trên bàn Iven để một bó hoa tươi. Hoa này đã liên tục tặng được một tuần, không có kí tên. Iven đưa hoa cho nữ đồng sự sát vách.

“Này có phải là tướng quân Corrine tặng cho cậu không?” Nữ đồng sự mặt hồng hồng hỏi.

Iven nhìn hoa, năm ngày trước, Corrine còn nằm trên giường. Vì thế hoa này cũng không giống Corrine tặng. Sự thực chứng minh, hoa quả thực không phải Corrine tặng. Lúc xế chiều, một nam nhân đột nhiên

xuất hiện ở tầng sáu quân bộ. Đó là một nam nhân có khuôn mặt bình thường, thế nhưng người của quân bộ, không ai không biết hắn ta. Lão xử năm vạn năm ở tầng mười hai quân bộ, cả ngày giương gương mặt đó, kỹ thuật chế tạo cơ giáp của hắn ta, nổi danh khắp quân bộ.

Nam nhân đỏ mặt đi tới trước mặt Iven, sau đó bày tỏ với Iven. Nam nhân nói hắn ta thấy Iven trong video, đoạn video của y, hắn ta đã xem vô số lần, hắn ta nói hắn ta thích y, muốn cùng y một chỗ.

Đây cơ hồ là một vở kịch hài. Không biết là lão xử nam không nhạy tin tức, không biết quan hệ của Iven và Corrine, hay là nam nhân này quá dững dể, vì yêu mà muốn đấu với tướng quân đế quốc. Nhưng bất kể là lý do gì, đây đối với mọi người mà nói, đều là một tiết mục rất kích thích.

Mọi người hứng thú đứng một bên, chờ chiến sĩ mạnh nhất đế quốc đối chiến với người chế tạo cơ giáp hàng đầu đế quốc.

Nhưng mà mọi người chờ một buổi chiều, Corrine cũng không xuất hiện. Iven cự tuyệt nam nhân kia, nam nhân thương tâm rời đi. Iven tiếp tục công việc. Đây vốn là khởi đầu của một trận nổ, lại có kiểu kết thúc bình thản như thế.

Sau khi tan việc, Corrine liền chờ y ở bãi đỗ xe. Iven lên xe, Corrine không lập tức trở về nhà, mà là đi thành nội.

“Chúng ta đi đâu?” Iven hỏi, “Ryan còn nửa giờ nữa mới tan học.”

“Rất nhanh sẽ đến thôi.” Corrine thần bí nói.

Năm phút đồng hồ sau, Corrine xe dừng bên ngoài một vườn hoa. Corrine dẫn y đi vào. Vườn hoa này cũng không lớn, thế nhưng lại rất đa dạng. Toàn bộ vườn hoa được chia làm vô số miếng nhỏ, trong mỗi miếng nhỏ liền trồng một loại hoa, liếc nhìn lại, liền thấy được rất nhiều loại hoa khác nhau.

Chuyện lúc xế chiều, đã sớm truyền đến tai của Corrine. Corrine gần như nhịn một buổi chiều.

“Iven, thích không?” Corrine hỏi.

Iven vốn cho rằng Corrine là muốn để mình tự chọn hoa mình thích, sau đó đóng gói mang đi. Kỳ thực y cũng không thích hoa. Y là một nam nhân, nam nhân đều không quá thích hoa.

Nhưng mà Iven không nghĩ tới, Corrine tặng y một vườn hoa. Trong vạn tử nghìn hồng (trăm hoa đua nở, hết sức đẹp), Corrine ôm chặt lấy y, hắn đặt đầu bên cổ của Iven, không nói được một lời.

Iven đứng mệt, liền đẩy hắn ra.

“Iven, tôi ghen.” Ánh mắt xanh thẳm của Corrine nhìn chăm chăm y, nghiêm túc nói, “Buổi chiều lúc tôi nghe được sự kiện kia, rất muốn lao xuống ném tên kia ném ra ngoài cửa sổ.”

Corrine hôn lên mắt của Iven, nghiêm túc, thận trọng. Mặt của hắn cọ mặt của y, từng chút từng chút.

Hôm sau là ngày nghỉ, Iven hẹn gặp phu nhân Mary. Corrine tự động xung phong làm tài xế. Phu nhân Mary hiện tại sống một mình ở trang viên, có quần gia, có người hầu. Corrine theo sau Iven tiến vào trang viên. Ryan vẫn rất hưng phấn, nó rất thích phu nhân Mary, mà bây giờ phu nhân Mary trở nên phi thường bận rộn, bọn họ rất khó có cơ hội gặp nhau.

Quần gia đón bọn họ vào trang viên. James và Byrnes đã ở đó. James và Byrnes đã xác nhận thân phận, qua lại chưa được bao lâu, hai người sắp kết hôn rồi.

Phu nhân Mary tự mình xuống bếp, Byrnes vội vàng vào hỗ trợ, sau khi làm vỡ hai cái đĩa liền bị James kéo ra. Byrnes vẫn không quen nhìn Corrine, nhất là khi nhìn đến Ryan nằm trong lòng Corrine, Byrnes luôn cảm thấy Corrine chiếm được tiện nghi quá lớn, vẫn muốn đoạt lại Ryan.

Byrnes trong tay cầm một quyển sách thật dày, dụ dỗ: “Ryan, quyển sách này là của nhà vật lý nổi tiếng Tasit, bên trong giải thích lý luận phản trọng lực. Bảo bối, cháu cảm thấy rất thú vị đúng không? Lại đây, chú dạy cháu.”

Ryan bị Byrnes ‘cắm dỗ’ sợ đến nổi rúc vào trong lòng Corrine, Corrine đắc ý cười cười.

Đây là bữa trưa phong phú, bên trong có rất nhiều món ăn đều là món Iven thích. Phu nhân Mary từ một phụ nhân bình thường biến thành phu nhân nắm quyền ở thành Oss, thế nhưng rất nhiều thứ vẫn không thay đổi. Bà vẫn nhớ rõ khẩu vị của Iven và Ryan. Lúc ăn cơm, Ryan vẫn muốn ngồi dính phu nhân Mary. Corrine ngồi bên cạnh Iven, hân hoan của Iven, thập phần thân mật.

Phu nhân Mary tự nhiên nhận thức Corrine. Lúc vừa thấy Corrine, phu nhân Mary vô cùng kinh ngạc, thế nhưng bà hiện tại đã là một thương nhân khôn khéo, cho nên rất nhanh khôi phục bình thường. Bây giờ nhìn Corrine ôm Iven, nét kinh ngạc trên mặt phu nhân Mary thế nào cũng không che giấu được. Bà nhìn Corrine, sau đó lại nhìn Ryan một chút, miệng mở càng lớn, cuối cùng bùng nổ, liếc nhìn Iven, liền đi ra ngoài.

Phu nhân Mary thật sự là kinh ngạc tới cực điểm, nếu không bà sẽ không gọi Iven từ trên bàn đi ra. Bọn họ đến hành lang.

“Iven, Corrine là cha của Ryan sao?” Mary phu nhân gọn gàng dứt khoát hỏi.

“Đúng vậy.” Iven cũng không giấu diếm.

Phu nhân Mary sửng sốt một chút, bà đi hai vòng trước mặt Iven. Bây giờ nghĩ lại, mọi thứ rất nhanh liền có thể rút ra nguyên nhân hậu quả, bảy năm trước, Iven và Corrine ly hôn, Iven một mình tới trấn Johan, sau đó sinh hạ Ryan, một mình nuôi con. Bà thật không ngờ cha của Ryan sẽ là Tướng quân Corrine tiếng tăm lừng lẫy toàn đế quốc. Thế nhưng thân phận của Corrine đối với bà mà nói cũng không quan trọng. Phu nhân Mary nhìn tận mắt Iven vượt qua mấy năm này như thế nào, bà biết khó khăn của y, bà biết y là nên hận hân.

“Iven, cậu quyết định cùng hân một chỗ một lần nữa sao?” Phu nhân Mary hỏi.

Iven lắc đầu: “Kỳ thực con không nghĩ nhiều như vậy. Con nghĩ, cuộc sống này trước liền như vậy đã. Sống được, liền như vậy, nếu như không được, liền tách ra.”

Giữa y và Corrine, vẫn luôn khuyết thiếu một loại ‘tín nhiệm’, tín nhiệm đối với tình cảm. Vô luận Corrine làm cái gì, cái khe đã trải qua vẫn ở chỗ cũ.

Bọn họ nghe được tiếng vang, quay đầu liền thấy Corrine đứng cách đó không xa.

Biểu tình của Corrine tựa hồ phút chốc ngưng trệ, thế nhưng rất nhanh mỉm cười, vuốt tay nói: “Tôi đang tìm phòng vệ sinh.”

Phu nhân Mary chỉ chỉ vị trí của phòng vệ sinh, Corrine rời đi.

Iven và phu nhân Mary lại nói chuyện một lúc mới rời đi. Lúc trở lại bàn, ba người lớn đang chơi trò chơi, Ryan ở bên cạnh thấy hứng thú. James và Byrnes cố ý nhằm vào Corrine, Ryan lại đứng bên người Corrine, lúc Corrine thắng, nhóc con sẽ vỗ tay, lúc Corrine thua, Ryan lại sẽ ôm đầu của hân hôn một chút. Corrine thấy Iven đi tới, liền đưa tay ôm lấy y.

— ❧ —

68. Chương 68: Nguy Cơ

Iven nhìn ba người ngồi bên cạnh bàn — anh hùng đế quốc, kỳ tài giới y học, người quản lý gia tộc Wyeth. Hôm nay, ba người này đang vây quanh bàn chơi bài đơn giản nhất — so lớn nhỏ. Byrnes và James là một đội, Corrine và Ryan một đội, so tổng số của bài trong tay hai người và đối phương, bên lớn nhất thắng. Loại trò chơi này đối với Ryan mà nói không hề khó, bài của bốn người bài sáng ngời, nhóc con dễ tính ra.

Lại thắng.

Ryan đang ngồi dựa vào Corrine, một tay ôm, hai mắt long lanh cười đến cong cong. Nụ cười trên mặt nhóc dần dần mở rộng, ôm bụng cười lớn, Corrine hơi cúi đầu, tay kia xoa bụng nhỏ của Ryan. Corrine mặc áo

sơ mi trắng, vài sợi tóc liền rơi trên trán, dung mạo tuấn tú, trong đôi mắt u lam mang một tia nhu tình. Động tác của Corrine rất nhẹ nhàng, nhóc con cười xong rồi, liền ngồi ngay ngắn.

Byrnes không quen nhìn Corrine và Ryan “Phụ tử tình thâm”, để cha con bọn họ đối chiến. James ồn ào, Corrine cười híp mắt ngồi xuống đối diện Ryan. Corrine vỗ vỗ ngực, đây là ước định giữa hắn và Ryan, là một động tác cổ vũ. Ryan cũng thẳng người, vỗ vỗ ngực, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tất cả đều là chăm chú.

“Corrine, nếu như anh thua làm sao bây giờ?” Byrnes hỏi, trong mắt mang ý trêu đùa.

“Không bằng khiêu vũ thoát y?” James hết sức phối hợp nói.

Để tướng quân đế quốc tướng quân khiêu vũ thoát y, chủ ý này may mà James nghĩ ra. Corrine cầu xin giúp đỡ nhìn về phía Iven.

Iven vẫn khoanh tay đứng một bên, thấy ánh mắt của ba người đều rơi vào trên người mình, Iven rất nhanh đưa ra thái độ của mình: “Ý kiến hay.”

Corrine gần như ủy khuất nhìn Iven, ánh mắt của Iven nhìn nơi khác, ý cười lại toát ra từ khóe mắt. Corrine cũng cười, sau đó mặc áo khoác trở lại: “Tôi thua một lần, liền cởi một món. Nếu như Ryan bảo bồi thua, nên làm gì bây giờ?”

Con người của Ryan chuyển vòng, sau đó nhìn về phía Iven. Iven không biết Corrine đánh chủ ý gì, y ngồi xuống bên người Ryan, nhóc con liền tựa đầu trên người y.

“Không bằng Ryan gọi ‘cha’?” Corrine nói.

Phía trước còn là ngữ khí trêu chọc, thế nhưng chữ ‘cha’, Corrine tăng thêm âm điệu, cả người cũng biến thành vô cùng nghiêm túc.

Xưng hô của Ryan đối với hắn vẫn chỉ có một — “chú Corrine”. Vô luận là lúc Ryan vui vẻ, hay lúc thương tâm, chưa từng đổi. Hai tay của Corrine theo bản năng nắm thành quyền, trong mắt mang vẻ mong đợi.

Lời Corrine nói ra, tất cả mọi người trầm mặc. Byrnes và James mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim. Hai tay nhỏ bé của Ryan nắm lấy tay áo của Iven ngấm ngấm, đầu nhỏ rũ xuống.

Trò chơi này không chơi tiếp nữa, Byrnes nhận được một cú điện thoại, bởi vì y viện có việc gấp, hắn cần phải chạy về. Sau khi Byrnes và James rời đi, Iven và Corrine cũng chào tạm biệt phu nhân Mary.

Lúc bọn họ về đến nhà đã là xế chiều. Iven giúp Ryan đổi áo ngủ, nhóc con liền bò lên giường bắt đầu ngủ trưa. Iven ra khỏi phòng ngủ, Corrine ngồi trên ghế trong phòng khách, hai tay đặt trên ghế sa lon, sơ mi trắng bap quanh vóc người cường tráng, nam nhân giống như một đả báo ẩn núp, ánh mắt sâu thẳm nhìn chăm chăm con mồi của mình. Iven chính là con mồi kia. Ánh mắt của Corrine đặt trên người y, Iven đi nơi nào, Corrine liền nhìn về phía đó, hầu như một giây cũng không rời. Iven bị ánh mắt của hắn nhìn đến nổi da gà, sau đó đi thẳng tới trước mặt của hắn, ánh mắt đen lầy liền nhìn chăm chăm hắn.

Corrine đột nhiên đứng lên. Động tác của hắn quá nhanh, đến nỗi Iven chỉ thấy trước mắt một bóng trắng hiện lên, sau một giây y liền ghé vào trên ngực Corrine, mà Corrine lại nằm trở về trên ghế sa lon. Nam nhân cởi hai nút trên áo sơ mi, vì thế mặt của Iven liền trực tiếp đụng phải cơ bắp cứng rắn.

Tư thế này quá ám muội, Iven giẫy dụa muốn đứng lên, Corrine lật cả người, liền đặt Iven ở dưới thân. Thân thể của Corrine cọ vào y, u quang trong mắt càng lúc càng sâu. Mặt của Iven đột nhiên đỏ. Corrine nhìn người dưới thân, trên da thịt trắng nõn nổi lên một tầng hồng hồng, trong mắt đen tựa hồ mang ánh nước, yết hầu của hắn đột nhiên động.

“Iven, có thể chứ?” Corrine thanh âm khàn khàn hỏi.

Ánh dương quang chiếu thẳng khiến Iven phục hồi tinh thần lại, y hung hăng trừng Corrine. Corrine hít sâu một hơi, sau đó ôm chặt y vào trong lòng.

Ánh dương quang từ ngoài cửa sổ chiếu vào, chim hót ngoài cửa, mà trong phòng hai người chăm chú ôm nhau. Iven nghe được tiếng thở dốc của Corrine, nhưng mà người nọ chỉ ôm y, cũng không có làm gì khác.

“Iven, tôi sẽ không để em rời khỏi tôi.”

Trầm mặc hồi lâu, Iven nghe được một thanh âm thật thấp vang lên bên tai, thanh âm rất nhẹ, tựa như nỉ non, nhưng lại mang vẻ kiên trì.

Iven nghĩ, chuyện ngày hôm nay giữa y và phu nhân Mary, Corrine chắc là nghe được.

Thế nhưng Iven không nói gì, y thậm chí không làm động tác trấn an nào. Tuy tiện lấy được cũng sẽ không quý trọng. Iven nghĩ, trong lòng của mình cũng có chút vận vẹo, ở giây phút kia, ý nghĩ của y là, những thứ y đã từng cảm nhận qua, có lẽ cũng muốn để nam nhân này nếm thử.

Ngày hôm sau vẫn là ngày nghỉ, lúc Iven rời giường, Corrine đã rời giường, thậm chí đã chuẩn bị bữa sáng rồi. Iven rửa mặt xong, liền thấy Corrine ngồi trên ghế sa lon xem báo. Y tựa hồ thấy tin tức gì vui vẻ, trong mắt u lam lộ ra ý cười. Corrine vốn rất anh tuấn, cười như vậy, gần như khiến người không thể mở mắt. Iven sững sốt một chút, Corrine đã phát hiện y, liền vỗ vỗ vị trí bên cạnh mình, sau đó chỉ chỉ tờ báo trong tay. Iven nghi ngờ đi tới, ngồi xuống bên cạnh hắn.

Iven ánh mắt rơi vào báo của hắn. Ảnh chụp y và Corrine xuất hiện trên báo, gần như chiếm một nửa. Trong ảnh, Iven hơi cúi đầu, tựa hồ mang chút ngượng ngùng, Corrine nhìn thẳng y, trong mắt tất cả đều là nhu tình.

Một màn hài hòa cỡ nào, loại không khí ấm áp nyaf, cho dù chỉ là một tờ báo thậm chí cũng có thể cảm nhận được. Corrine khen người chụp ảnh, sau đó cầm kéo cắt tấm hình kia xuống, tìm kiếm khắp nơi một chỗ để trưng bày. Iven nhìn Corrine giống như một đứa bé vậy, chạy loạn xung quanh, nhin không được khe cười ra tiếng.

“Ba ba, ba ba!” Ryan từ trong phòng chui ra, tố cáo, “Chú Corrine nói muốn đem giấy vụn dán trên cơ giáp của con!” Nhóc con vỗ ngực, “Cơ giáp của con là thần thánh không thể xâm phạm, chú Corrine lại muốn ngược đãi nó!”

Corrine từ trong phòng đi ra, nhìn trực tiếp Ryan, chỉ chỉ: “Đây là giấy vụn sao?”

Ryan phản kháng càng thêm lợi hại, nó kiên quyết cho rằng, đứng bên người ba ba bên chắc chắn là nó.

Cuối cùng, Corrine đặt nó ở một khung ảnh, sau đó đặt ở vị trí dễ thấy nhất trong phòng khách, để sát ảnh chụp chúng của hắn và Ryan.

Iven hẹn gặp Aldrich. Iven trước gọi cho người thầy này, thế nhưng Aldrich vẫn tự cho bản thân bề bộn nhiều việc.

“Ta hôm qua rất rảnh, ngày hôm trước cũng rất rảnh, hai mươi ngày trước cũng rất rảnh. Thế nhưng hai mươi ngày sau này cũng không rảnh. Nếu như cậu muốn gặp ta, vậy chiều hai mươi một ngày sau tới gặp ta. Thời gian còn lại ta đều bề bộn nhiều việc.”

Đây là nguyên lời của Aldrich. Iven trở về hai lần, mới phát hiện tiểu lão đầu này giận dữ. Iven hai mươi ngày trước trở lại thành Oss, tiểu lão đầu đang oán giận y sau khi trở về đến bây giờ mới nghĩ đến việc liên hệ với ông. Aldrich tính tình rất ngang bướng, lời ông nói ra khỏi miệng, Iven chỉ có thể hai một ngày sau đi tìm ông.

Bọn họ hẹn ở quán trà gặp mặt. Thầy Aldrich gần đây yêu trà, trong khói xanh lượn lờ, mặt của tiểu lão đầu như ẩn như hiện.

Iven cố ý nói sớm nửa giờ, không nghĩ Aldrich lại tới sớm hơn.

“Ta nhìn lầm giờ.” Aldrich không được tự nhiên giải thích, “Ta mới không muốn sớm thấy cậu một chút mới tới sớm như vậy.”

Iven gốc ở tỉnh cầu Orson hai năm, sau đó lại ra chiến trường, trong thời gian này, y và Aldrich chỉ có gửi thư qua lại, như vậy tính được, bọn họ cũng sắp gần ba năm không gặp nhau. Aldrich vẫn là một tiểu lão đầu rất hoạt bát, ngay cả tính mơ màng lại không được tự nhiên cũng không có gì thay đổi.

Nhìn Aldrich nhai lá trà đến hứng thú, Iven vội vã rót cho ông một chén trà. Aldrich ‘hừ hừ’ hai tiếng, sau đó nhả lá trà ra.

“Ta trong video chiến tranh thấy cậu, cũng không tình là quá kém nha!” Aldrich bĩu môi nói.

“Tôi được ngài dạy dỗ, nếu như quá kém, liền khiến ngài mất thể diện.” Iven nịnh.

Aldrich hiển nhiên rất thoải mái, ông dùng sức gặt đầu: “Cũng đúng, nếu không phải ta dạy, nếu không cậu đàn như vậy, ra chiến trường cũng là muốn chết.”

Iven liền vội vàng gặt đầu, Aldrich hài lòng nhai một lá trà.

Iven: “...”

Ánh mắt của Aldrich rơi vào trên người Ryan bên cạnh Iven, mặt cười thành một đoàn: “Nhóc Gris, nhóc sao lại nhỏ đi? Nhanh đến bên cạnh gia gia.”

Ryan bò đến bên người Aldrich, bám vào ghế của ông.

“Cháu là Ryan Winston, không gọi ‘nhóc nhà Gris’.” Ryan đính chính nói.

Aldrich có chút không vui, lông mi nhú lại.

“Nhóc nhà Gris, nhóc nhà Gris.” Aldrich tựa như dỗi kêu hai tiếng.

Ryan một bộ ‘nhóc không có biện pháp’, sau đó ngồi xuống bên người Aldrich, ngoan ngoãn gọi: “Aldrich gia gia.”

Aldrich nhất thời cười tươi như hoa, tay ông bắt đầu móc túi. Ba năm không gặp, cái túi trong lòng Aldrich tựa hồ trở nên lớn hơn rất nhiều, bởi vì núi đồ ăn vặt nhỏ trước mặt Ryan hiển nhiên cao hơn ba năm trước đây. Thế nhưng Ryan đã trưởng thành, nó sắp tám tuổi rồi, nó chín chắn hơn những đứa trẻ cùng lứa rất nhiều, đã không thích rong biển, kẹo que, những đồ ăn vặt này nữa.

“Aldrich gia gia, túi của cháu không đủ lớn, ông giúp cháu giữ một chút.” Con người của Ryan chuyển vòng, nói.

Sau đó đồ ăn vặt này lại trở về trong túi của Aldrich.

Iven nhìn một già một trẻ ở chung rất vui vẻ, trong lòng cũng vui vẻ theo. Y khẽ nhấp một ngụm trà, sau đó ánh mắt nhìn ra ngoài kính. Chỉ là vừa nhìn, ánh mắt của Iven lại không dời đi. Nụ cười trên mặt y biến mất, mắt cũng nghiêm túc.

Y thấy được Corrine, mà người bên cạnh hắn, Iven nghĩ vô luận người nọ lớn lên bộ dáng ra sao, y cũng sẽ nhận ra được. Tám năm trước, lúc bọn họ ly hôn, một cảnh kia trong biệt thự của Corrine, khắc sâu trong trí nhớ của y, khắc sâu đến vĩnh viễn sẽ không bao giờ quên.

— ❧ —

69. Chương 69: Harry

Iven nhớ lại một vài thứ. Lúc sáng, Corrine nhận một cuộc điện thoại, sau đó liền ra ngoài. Lúc trước, Corrine đều sẽ báo cáo hết sức rõ ràng, thế nhưng lúc này, Corrine không nói gì thêm. Nguyên lai là tới gặp Harry. Mặt của Iven vốn lạnh xuống đột nhiên lộ ra một nụ cười, chỉ là nụ cười có chút trào phúng.

Corrine vẫn nói thích y, Harry vậy thì tính là cái gì chứ? Trong khoảng thời gian này, khi bọn hắn thân mật nhất, Iven có lúc đều sẽ nghĩ đến vấn đề này. Thế nhưng Corrine chưa từng nhắc qua.

Ánh mắt của Iven vẫn không dời đi, y nhìn thấy bọn họ đi vào quán trà, y nhìn thấy bọn họ ngồi cách đó không xa. Corrine vẫn nghiêm mặt, hơn nữa có chút thất thần, cho nên không nhìn thấy Iven. Hắn đưa lưng về phía Iven ngồi, mà Harry vừa vặn đối diện y. Bây giờ Harry đã trưởng thành, là một thanh niên tuấn tú, thế nhưng ở trước mặt Corrine, Harry vẫn như đứa bé. Gương mặt của cậu khổ sở, vẫn không ngừng nói với Corrine cái gì đó. Lúc này Corrine nên có biểu tình gì đây?

Cưng chịu? Yêu thương? Nếu không phải vì ở bên ngoài, Corrine có phải thoải mái ôm cậu vào trong lòng không? Iven đột nhiên có chút ngạc nhiên với biểu tình của Corrine.

Harry thấy Iven trước. Lúc Harry ngẩng đầu, vừa lúc nhìn thấy ánh mắt của Iven. Harry đầu tiên là vô cùng kinh ngạc, sau đó đột nhiên như phát hiện đại lục mới, chỉ vào Iven nói chút gì. Corrine vẫn đưa lưng về phía y cũng quay đầu qua, sau đó thấy được Iven.

Iven nhìn thấy vẻ hoảng loạn và vô cùng kinh ngạc lóe lên rồi biến mất trên mặt Corrine. Harry sớm từ trên ghế đứng lên, đi tới trước mặt Iven. Iven gặp qua Harry vài lần, thế nhưng đây là lần đầu tiên bọn họ đứng đối mặt nhau như vậy, ánh mắt của hai người đánh giá nhau.

Giây phút kia, tâm tình của Iven hết sức phức tạp. Tám năm trước, Harry xuất hiện, mà hôn nhân của y và Corrine kết thúc. Khi đó, Iven là oán hận Harry. Vì sao Harry có thể có được những thứ y nằm mơ cũng không có được? Y ghen tỵ với Harry, y cảm thấy phần hận.

Sau đó Iven tỉnh táo lại, y biết, Harry vô tội. Cậu ta được tạo ra, sau đó đến với thế giới này. Thế nhưng mặc dù như thế, Iven cũng không cách nào tỉnh táo đối mặt Harry, không cách nào khiến y coi cậu ta như một người xa lạ, quen biết, sau đó trở thành bạn bè. Y không thích Harry.

Iven nhìn Harry, ánh mắt của y có chút lạnh lẽo. Thế nhưng Harry cũng nhìn không ra, cậu ta nhìn chăm chăm Iven hồi lâu, đột nhiên lộ ra một nét mặt hưng phấn: “Là anh!”

Iven vẫn ngồi như cũ, y không nói gì.

Harry tựa hồ có chút vội vàng, sau đó vội vàng nói: “Tôi qua báo thấy được anh, anh và Corrine...”

Iven đang chờ cậu ta nói xong, cậu ta thậm chí một tay giữ đầu, tựa như lời tiếp theo của Harry sẽ rất thú vị.

“Harry!” Corrine cắt đứt lời của Harry.

Harry không để ý đến Corrine, mà ngồi xuống bên người Iven, tiếp tục hỏi: “Anh tên gì? Tôi là Harry Gris.”

“Gris?” Iven tự tiểu phi tiểu lập lại một lần.

Harry gật đầu: “Còn anh? Anh tên gì?”

“Tôi là Iven, Iven Winston.” Iven nói.

Biểu tình trên mặt Harry càng thêm kinh ngạc, tựa như nghe được bí mật động trời gì. Cậu ta mở to hai mắt nhìn, mắt của cậu ta vốn rất lớn, lúc trừng lớn có cảm giác ngây thơ trong sáng vô cùng.

“Anh chính là Iven!” Harry lớn tiếng nói, “Nguyên lai anh chính là Iven, vậy anh và Corrine...”

Ánh mắt của Harry rốt cục về tới trên người Corrine, mặt của Corrine đã đen đến có thể chảy nước.

Corrine ngăn Harry gần như bám đến trên người Iven, sau đó tự mình ngồi xuống bên người Iven. Biểu tình trên mặt Iven không đổi, nhưng thân thể y lại dịch về phía trong. Động tác như vậy đại biểu cho xa lánh. Corrine cứng ngắc, hần hít một hơi thật sâu, sau đó nói: “Iven, nghe tôi giải thích.”

Harry vẫn hung phần rất cục đã nhận ra cái gì. Cậu ta đứng một bên không nói gì nữa. Harry vừa quay đầu, liền thấy một nhóc con đang thăm dò nhìn mình, ánh mắt xanh biếc trong suốt như nước biển. Thấy mình nhìn sang, nhóc con đột nhiên quay đầu. Harry lén lút ngồi xuống bên người Aldrich, mà nhóc con lại ngồi ở bên kia Aldrich. Harry đưa tay ra chọt chọt cánh tay của nhóc, thân thể nhóc xoay vào trong. Biểu hiện chán ghét của nhóc con quá rõ ràng, Harry đột nhiên thành thật.

Corrine mở lời, Iven liền quay đầu nhìn hần. Ánh mắt đen lầy của Iven, nhìn cặp mắt kia, Corrine đột nhiên cảm thấy hình ảnh của mình trong đôi mắt đó càng lúc càng nhỏ. Hần hầu như có chút bối rối nắm lấy tay Iven, thế nhưng cho dù nắm lấy Iven, hần vẫn thấy bất an.

Corrine nói muốn giải thích, thế nhưng hần thì có cái gì để giải thích chứ? Harry sinh ra là ý của hần, vì thế hần vốn gánh vác trách nhiệm giám hộ đối với Harry. Harry tựa như một hạt giống, trồng trong lòng Iven, sau đó dần hao mòn tín nhiệm của Iven đối với hần. Mà tình cảnh lưỡng nan đều do một tay hần tạo thành .

Corrine vẫn không nói gì, trong mắt Iven lóe lên một tia ám quang.

“Thầy Aldrich, tôi đưa ngài về.” Iven nói. Y đẩy tay của Corrine ra, sau đó ra ngoài.

Aldrich và Ryan tựa như hai cô vợ nhỏ, ngoan ngoãn đi theo sau Iven. Iven lấy xe, sau đó một già một trẻ thành thật ngồi vào. Aldrich và Ryan đều cảm thấy tâm tình của Iven không tốt, vì thế bọn họ đều không nói gì. Ghế sau chỉ có tiếng ăn đồ ăn vặt.

Lúc Iven dẫn Ryan về đến nhà, Corrine đã đứng ở nơi cửa. Hắn đứng thẳng ở nơi đó, tựa hồ đang đợi. Iven nắm tay Ryan đi tới, sau đó mở cửa. Corrine vẫn theo sau y.

Iven ngồi xuống ghế sa long, Corrine cũng ngồi sát bên y, hắn cẩn thận khoát tay lên tay của Iven.

“Iven, trước về việc của Harry, tôi vẫn tránh né, bởi vì tôi không biết nói như thế nào.” Corrine nói, hắn có chút vội vàng giải thích, “Iven, em không có khả năng không để tâm chuyện của Harry. Tôi rất ít khi liên lạc với Harry, cũng không muốn nhắc đến cậu ấy trước mặt em, tôi hy vọng có một ngày, khúc mắc này có thể phai đi.”

“Tôi đối vs Harry cũng không phải là tình yêu, chỉ có trách nhiệm, cậu ta dù sao cũng là bởi vì tôi nên mới tồn tại. Thế nhưng cậu ta hiện tại đã trưởng thành, có đủ tư duy và phán đoán. Tôi sẽ giúp cậu ấy sửa họ, cậu ta sẽ đổi thành ‘Harry Clark’.”

Iven vẫn trầm mặc. Iven là một người hươosng nội, y rất ít khi mất khống chế. Vì thế phần lớn thời gian, Iven đều sẽ dùng trầm mặc để đối mặt. Trầm mặc đại biểu cho bất mãn, đại biểu cho trào phúng, đại biểu cho không tín nhiệm.

Trầm mặc tràn đầy toàn bộ phòng khách. Bất an trong lòng Corrine dần dần khuếch trương.

Iven đột nhiên đứng lên, y dọn mọi thứ của Corrine trong phòng ngủ của mình ra, sau đó bỏ vào phòng khách. Iven nói, y cần phải suy nghĩ thật kỹ.

Ngày hôm sau, Iven bắt đầu tự mình lái xe đưa Ryan đi học, tự đi làm, y không chủ động nói chuyện với Corrine, lúc Corrine nói chuyện với y cũng là hỏi một đáp một.

Một hồi chiến tranh lạnh, thế nhưng chiến tranh lạnh vĩnh viễn không biết lúc nào sẽ kết thúc.

Ryan rất thông minh, nó biết Corrine là cha của mình, Corrine thường xuyên sẽ dụ dỗ nó, hy vọng nó gọi hắn một tiếng ‘cha’. Trẻ con rất đơn thuần, đơn thuần nhớ kỹ này là tốt hay xấu. Trong lòng Ryan, Iven vĩnh viễn là quan trọng nhất. Chỉ có Iven mở miệng, Ryan mới có thể đổi giọng, bằng không Corrine vĩnh viễn là ‘chú Corrine’.

Ryan có phòng nhỏ của mình, Corrine vốn là cùng phòng với Iven. Corrine hiện tại từ phòng ngủ dời đến phòng khách. Ryan phát giác được Iven lạnh lùng, nó biết chú Corrine lại chọc giận ba ba.

Ryan vẫn đứng ngoài chiến trường, nhưng là lại nhạy bén nhận ra biến hóa. Ryan phát hiện bộ dáng tươi cười của ba ba ít đi, thời gian chờ ra dài hơn. Lúc ba ba làm việc có đủ, lúc ở nhà ít đi.

Nó phát hiện chú Corrine gần đây biến thành một quái nhân, nó thường xuyên thấy Corrine đứng trước phòng của ba ba. Hắn chỉ đứng dựa vào tường, mặt của hắn tựa hồ nhú lại.

Nó phát hiện trong ngăn kéo có rất nhiều thuốc lá, mà trên người chú Corrine, vốn là một mùi tươi mát, hiện tại lại sinh ra mùi thuốc lá. Mùi thuốc lá nồng nặc, Ryan không thích thứ mùi này.

Vì thế trước lúc Corrine ôm nó, Ryan tránh ra. Corrine tựa hồ rất thụ thương, hắn yên lặng đứng ở đó, ánh mắt ưu thương nhìn Ryan.

Ryan ngẩng đầu nhìn hắn: “Cháu không thích mùi trên người chú.”

Corrine lui về sau một, sau đó hơi ngồi xổm xuống: “Chú sợ ba ba con không cần chú. Hút thuốc có thể hóa giải sợ hãi.”

“Thế nhưng cho dù hút thuốc, quyết định của ba ba cũng sẽ không đổi.” Ryan tựa hồ nghiêm túc suy nghĩ một chút, sau đó nói.

Corrine ngẩn ra, sau đó vươn tay sờ sờ đầu Ryan, suy nghĩ đột nhiên trở nên lơ đãng: “Ryan, nếu như ba ba con không nên chú, chú nên làm gì bây giờ?”

Iven trầm mặc, suy nghĩ. Corrine có một dự cảm, hẳn nghĩ Iven trong lúc trầm mặc sẽ đưa ra một quyết định rất lớn. Kết quả đơn giản có hai cái, một là tiếp tục hình thức ở chung như trước, hai là vĩnh viễn rời khỏi hẳn. Nghĩ đến cái sau, tay của Corrine theo bản năng run một cái, trên khuôn mặt anh tuần nhuộm một tầng bóng tối.

Ryan lắc đầu: “Cháu cũng không biết.” Sau đó khe khẽ hừ một tiếng, “Ai bảo chú luôn phạm sai lầm!”

“Sai lầm quá khứ, chú cũng rất hối hận, thế nhưng thời gian không thể trở lại.” Corrine bất đắc dĩ nói.

Ryan thở dài một hơi, sau đó biểu thị mình cũng bất lực.

Corrine nhu nhu huyết thái dương: “Chú lại muốn hút thuốc lá.”

Corrine mới vừa đi ra ngoài ban công, di động trong túi đột nhiên vang lên. Điện thoại là Harry gọi tới, Corrine đặt di động trên ban công. Điện thoại liên tục không ngừng vang lên, tự động cắt đứt, sau đó lại vang lên. Tay của Corrine nhẹ nhàng đập tường, ánh mắt của hắn rơi vào nơi xa. Chuông di động rất cục cục, Corrine cầm lấy di động, lại phát hiện có rất nhiều tin nhắn.

“Corrine tiên sinh, phu nhân của anh gọi điện thoại hẹn gặp em!”

“Chúng ta đang gặp nhau tại quán cà phê cuối đường nội thành!”

— ❧ —

70. Chương 70: Chấm Dứt

Iven suy nghĩ tròn bốn ngày, cuối quyết định hẹn gặp Harry. Iven nghĩ, số phận hẳn là nắm giữ trong tay chính mình. Và lần gặp Harry này, ảnh hưởng đến quyết định cuối của y.

Iven sớm tan việc, sau đó đến điểm hẹn. Harry còn chưa tới. Một ly cà phê đã thấy đáy, y ngẩng đầu, liền thấy thanh niên đến cửa nhìn chung quanh. Iven đứng lên, Harry thấy được y, sau đó đi về phía y. Harry mặt hồng hồng, sau đó ngồi đối diện Iven, cậu ta tựa hồ có chút ngượng ngùng.

“Muốn uống gì?” Iven hỏi.

Harry tùy tiện gọi miệng ly cà phê, sau đó hai mắt liền nhìn chằm chằm Iven.

“Tôi muốn tâm sự với cậu chuyện của Corrine.” Iven gọn gàng dứt khoát nói.

Harry vốn chính là một người nói nhiều, cậu ta vừa rồi vẫn chịu đựng, lúc này Iven nhắc tới, cậu ta liền mở mồm.

“Iven, xin lỗi, thần kinh của tôi có chút thô, trước đó không nghĩ tới, nếu như đã làm cái gì, tôi trước xin lỗi.” Harry nói, “Kỳ thực, tôi rất kính nể Corrine tiên sinh.”

Iven trên mặt lộ vẻ kinh ngạc.

“Kính nể, các bạn của tôi cũng rất kính nể hẳn. Trên chiến trường tướng quân Corrine quả thực đẹp trai ngậy người.” Trên mặt của Harry đột nhiên lộ vẻ ngượng ngùng, giảm thấp thanh âm nói, “Kỳ thực thời điểm sớm hơn, tôi coi hẳn như cha. Một thời gian rất dài, tôi đều cho là hẳn là ba ba.”

“Sau này tôi dần dần hiểu, hẳn không phải ba ba ta, tôi cũng không có ba ba.” Biểu tình của Harry có chút tự giễu, “Người cải tạo gen sao có thể có ba ba chứ? Bất quá tôi nghĩ, hẳn coi tôi như con, lại tự cho là tình yêu. Tôi đã từng đề cập qua, thế nhưng hẳn xem thường, sau này quả nhiên ném được thống khổ. Hẳn là người giám hộ của tôi, cho nên mấy năm này, chỉ có lúc cần tôi mới có thể tìm hẳn. Hiện tại tôi thông qua

giám định tuổi tác tâm lý, đã thành niên rồi, mấy ngày nữa tôi liền có quyền tự chủ, vì thế sau này chuyện của tôi, đều sẽ tự mình quyết định.”

Iven uống một ngụm cây cà phê, ánh mắt của y vẫn rơi trên người Harry, tiêu hóa lời cậu ta nói.

Mặt của Harry có chút đỏ lên, cậu ta hầu như nhăn nhó nói: “Ngày hôm qua tôi tìm Corrine, là vì ta có chuyện muốn nhờ hần hỗ trợ. Thầy dạy điều khiển cơ giáp của tôi, Clark tiên sinh, là một nam nhân rất có mị lực, ánh mắt của hần tựa như ngọc bích, màu rất sâu sắc, mỗi lần thấy hần, tôi đều có rất nhiều lời muốn nói với hần, tôi nghĩ... Tôi nghĩ tôi thích hần.”

Harry là một người nói cực kỳ nhiều, lúc nói đến Clark, lời của cậu ta quả thực không dừng được. Sở thích của Clark, cậu ta hầu như đọc lâu lâu.

“Thế nhưng Clark tiên sinh muốn rời khỏi Cyperlise đến thành Klims, tôi cũng muốn chuyển trường, cho nên tôi cần Corrine hỗ trợ.” Harry nói.

Corrine đến ngay lúc này, nam nhân đến rất gấp, thậm chí còn mặc quần áo ở nhà, tóc màu vàng có chút rối, đôi mắt xanh thẫm lóe sáng. Corrine đi thẳng tới bên người Iven, ánh mắt của hần lưu chuyển trên người Iven và Harry. Harry có vẻ vẫn còn chưa thỏa mãn, sắc mặt của Iven lại như thường ngày cùng hần.

Corrine không biết giữa bọn họ nói cái gì.

Corrine đưa vài tờ giấy cho Harry, Harry ngạc nhiên tiếp nhận, sau đó đứng lên: “Tôi muốn đi trước.” Sau đó chuyển hướng về phía Iven, “Cảm ơn ly cà phê.”

Iven cười cười, Harry liền chạy ra ngoài. Cậu ta thậm chí thè lưỡi với Corrine.

Corrine nhìn thân ảnh của Harry rời đi, sau đó nói với Iven: “Đó là thư chuyển quyền giám hộ và thông báo chuyển trường.”

Iven không nói gì, vẫn nhìn hần, thấy Corrine rất bất an.

“Iven, em đã quyết định sao?” Corrine hỏi.

Iven gật đầu: “Tôi biết Harry vô tội, thế nhưng tôi không thích cậu ấy. Nếu như nói muốn thông cảm, xin lỗi, tôi làm không được. Corrine, tôi nghĩ chúng ta...” Iven dừng một chút, biểu tình trên mặt Corrine biến mất, biến thành bộ mặt không thay đổi, hai tay của hần nắm chặt thành quyền.

“Chúng ta về nhà đi, Ryan còn ở trong nhà.” Iven nói.

Corrine lập tức mở to hai mắt nhìn. Tâm tình của hần lúc này tựa như vốn đã hoang, đột nhiên nở hoa, bông hoa lớn. Vui sướng, vui sướng không nói nên lời. Chờ Iven đi tới cửa, Corrine mới phản ứng được, hần dường như một thiếu niên, không quan tâm đến hình tượng mà chạy tới. Corrine đuổi tới bên người Iven, chuyển đầu qua, nhìn mặt của Iven, khóe miệng của Iven mang một nụ cười. Corrine cũng cười, hần vươn tay nắm lấy tay Iven, càng nắm càng chặt.

Lúc trở về, là Corrine lái xe. Trong xe mở nhạc êm dịu, Iven tựa lưng vào ghế sau, nhắm mắt lại. Ánh mắt của Corrine luôn nhìn không được rơi vào trên người y.

Một cuộc điện thoại cắt đứt bầu không khí nhu hòa. Iven mở mắt, sau đó nhận điện thoại. Điện thoại đến từ Byrnes, trong điện thoại Byrnes rất vội vàng.

“Iven, James... James biến mất.”

Byrnes dùng là từ ‘biến mất’, mà không phải ‘mất tích’. Byrnes nói, hần và James đã hẹn cùng đi cất cơm trưa, hần đến chỗ James làm việc, hần ngồi trong xe, sau đó nhìn thấy James từ công ty đi ra. Hần phát tay với James, James cũng nhìn thấy hần. Thế nhưng thanh niên cũng chưa đi đến bên cạnh hần. James cứ như vậy trở mặt biến mất ở trước mặt hần. Phương thức biến mất rất quỷ dị.

Corrine quay xe, trực tiếp lái đến nhà Byrnes.

Lúc này Byrnes đã sớm không còn phong độ của ngày xưa, phòng của hần lộn xộn, hần ở trong phòng đi tới đi lui, biểu tình trên mặt rất kinh khủng.

Corrine và Iven liền đứng ở đó, nhìn Byrnes đi tới đi lui.

“Byrnes!” Iven gọi một tiếng, “Cậu trước tỉnh táo lại! Chúng ta phải tìm được James, thế nhưng trước lúc đó, chúng ta phải tìm hiểu một chút, rốt cuộc chuyện gì xảy ra.”

“Chuyện gì xảy ra? James liền vô duyên cớ vô cớ biến mất, biến mất quỷ dị như thế.” Byrnes nói, “Tôi tìm cả tòa nhà, tìm ở bãi đỗ xe, tìm khắp ngõ ngách, đều tìm không được cậu ấy!”

Iven trực tiếp đi qua, đánh vào mặt Byrnes một quyền. Iven hầu như dùng hết sức lực toàn thân, Byrnes bị y đánh lui về sau hai bước, sau đó từ từ bình tĩnh lại. Hắn ngồi xuống ghế sa lon, Iven và Corrine ngồi đối diện hắn.

“James có kẻ thù nào không?” Corrine hỏi.

“Cậu ấy hiện tại quản lý sinh ý của gia tộc Wyeth. Cậu ấy có rất nhiều đối thủ cạnh tranh.” Byrnes đột nhiên ngắt đầu, hắn tựa hồ nghĩ tới điều gì, “Mấy ngày hôm trước, James nói có người gửi thư đe dọa cậu ấy!”

“Có thể tìm được thư không?” Corrine hỏi.

Byrnes vội vã đi vào phòng ngủ, lúc đi ra, trong tay thêm một máy tính. Mở ra, liền vào hòm thư, trên mặt Byrnes đột nhiên lộ vẻ không thể tin: “James còn cho tôi xem qua, vì sao không thấy?”

Corrine cầm máy tính trong tay Byrnes, hắn tìm kiếm một lần, thậm chí khôi phục những thứ đã xóa, thế nhưng cũng không có bức thư mà Byrnes nói.

“Trong thư nói gì?” Corrine hỏi.

“Tôi nhớ rõ khuôn mặt của em, nụ cười của em, tiếng rên rỉ của em.” Byrnes cau mày nói, “Thân ái, trở lại bên cạnh tôi, tôi ở địa ngục chờ em.”

Byrnes nghĩ đây là đe dọa, đây là uy hiếp.

Thế nhưng Iven nghĩ, này như một bức thư tình do người điên viết. Thâm tình, điên cuồng.

“Cậu nói James là tự nhiên biến mất?” Corrine tiếp tục hỏi, “Khi cậu ấy biến mất, có xe hay người nào đó đi qua trước mặt cậu ấy không?”

Byrnes rơi vào trầm tư.

“Có, có một chiếc xe!” Byrnes nói, “Tốc độ của chiếc xe kia rất nhanh, hầu như trong nháy mắt! James khẳng định bị bắt cóc!”

Iven gọi cho phu nhân Mary, thanh âm của phu nhân Mary phu miễn cưỡng trấn định. Bà nói không có người gọi cho bà, đòi tiền chuộc hoặc những thứ khác cái gì.

“Hay là không phải vì tiền, có lẽ là vì tình cảm.” Iven nói, “Tôi nghĩ tới một người.”

Ánh mắt của Corrine và Byrnes rơi vào trên người Iven.

“Kontanstin, có lẽ gọi là Carey tiên sinh.” Iven nói, “Gã là người điên, hơn nữa gã và James từng có một đoạn quá khứ. Thế nhưng Kontanstin không phải đã chết sao?”

Iven nghi ngờ.

“Có thể gã không có chết.” Corrine nhìn về phía Iven, nghiêm túc nói.

James nghĩ, thế giới trước mắt cậu thay đổi. Một phút trước, rõ ràng là ánh dương quang chiếu khắp nơi, rất nhiều người cười đi qua trước mặt cậu, thế giới rất phức tạp thế nhưng đủ mọi màu sắc, sau một phút, xung quanh đột nhiên đen. Ánh dương quang biến mất, đoàn người biến mất, tiếng cười biến mất, thế giới của cậu chỉ còn lại một mảnh hắc ám.

Cậu giống như một đứa trẻ bị vứt bỏ. Cậu gọi mẹ, gọi Byrnes, thế nhưng không ai lên tiếng trả lời.

Không biết qua bao lâu, ngay lúc cậu cho là mình đã bước vào địa ngục. Cậu đột nhiên nghe thấy tiếng bước chân, có tiếng bước chân của người. Ánh mắt của cậu tựa hồ bị cái gì che lại, cái gì cũng không nhìn thấy. Cho nên cậu chỉ có thể dựa vào cảm giác của mình. Cậu cảm giác được người kia ở trước mặt cậu ngồi chồm hổ xuống, cậu cảm giác được hô hấp ấm áp phả vào trên cổ của cậu.

“Byrnes, là anh sao?” James hỏi.

Tiếng thở dốc của người kia tựa hồ càng thêm nghiêm trọng, lực đạo của người kia rất lớn, kéo James từ dưới đất lên. James bị áp đến góc tường, người điên kia tựa như hôn cậu, James muốn cự tuyệt, thế nhưng cự tuyệt không được, cậu liền làm càn cản. Mùi máu tươi càng ngày càng đậm, cậu tựa hồ nghe thấy tiếng cười nhẹ nhàng của người kia.

“James, em là của tôi, không nên trước mặt tôi gọi tên của nam nhân khác, nếu không tôi sẽ ghen.”

Cái thanh âm kia, quen thuộc như thế, quen thuộc đến cho dù chết đi, James cũng nhớ hết sức rõ ràng.

Cái tên lừa dối cậu, nam nhân vứt bỏ cậu, cậu hận nam nhân kia, cậu từ từ quên nam nhân kia. James muốn nói, nhưng là đầu lưỡi của cậu đã chết lặng, mất khí lực thật lớn cậu mới phun ra một từ.

“Cút!”

“Mấy năm rồi, vẫn nguyên dạng, tiểu mèo hoang!” Nam nhân trêu đùa, vuốt ve mặt cậu, nhẹ nhàng, dường như vuốt ve trên bảo trên đời này, “Tôi thích bộ dáng này của em. Mèo hoang đã thuần hóa thật không thú vị.”

Cho nên lúc mình thích gã, nam nhân kia thay đổi không hề do dự từ bỏ mình. Bởi vì mình khiến hắn cảm thấy không có gì vui. James muốn cười nhạt, muốn hất tay của nam nhân, xúc cảm này khiến James thấy ghét bỏ.

Tay của nam nhân dần dần đi xuống, sau đó rơi vào trên hông của James. Tay của James bị gã kìm hãm, toàn thân đều không thể động đậy.

“Tiểu mèo hoang, mấy năm này có phải rất muốn tôi không?” Thanh âm của nam nhân vang ở bên James, mang theo chút ám muội.

— ❧ —

71. Chương 71: Thôi Miên

Byrnes nhận được một video, đoạn video kia gửi đến hòm thư của James. Trong video, James toàn thân bị trói, mắt cũng bị che lại, khóa miệng James dính vết máu, trên mặt biểu tình mờ mịt, một nam nhân ôm cậu trong lòng.

Nam nhân ôm James đột nhiên chuyển đầu qua, ánh mắt tựa hồ đối mặt Byrnes.

“Tôi muốn dẫn tiểu mèo hoang đi.” Miệng của nam nhân nhấp máy khi phát âm.

Byrnes trực tiếp đập vỡ máy tính. Byrnes giống như một dã thú, hai mắt đỏ ngầu, lớn tiếng thở hổn hển.

“Bọn họ ở trong phi thuyền.” Corrine cau mày nói, “Bọn họ muốn rời khỏi đế quốc Oss!”

James thấy được ánh sáng. Thứ che mắt cậu đã được tháo ra, thứ buộc trên mặt cũng từng chút một tháo ra, sau đó cậu thấy được nam nhân kia. Kontanstin mặc áo khoác màu đen, vóc người thon dài, cơ thể đầy đặn, gương mặt đó lại tựa như thuốc phiện, đẹp, nhưng là lại mang độc chết người.

Kontanstin nói: “Thân ái, tôi quyết định đối tốt với em một chút.”

Kontanstin ôn nhu rất có mị lực, gã ôm James vào trong ngực, thoa thuốc cho vết thương của cậu, hẩn đặt James lên giường, đắp chăn cho cậu, sau đó nhẹ nhàng hôn trán của cậu, cơ hồ cứng chịu nói: “Tiểu mèo hoang, ngủ ngon, tôi ngày mai trở lại thăm em.”

James vẫn cười lạnh, nắm đó người trước mắt liền như thế này, từng bước tiến vào lòng của mình, sau đó khiến mình hoàn toàn rơi vào lưới. Nam nhân lại muốn chơi một trò ôn nhu, thế nhưng cậu đã không muốn phụng bồi. Kontanstin không rời đi, mà là ngồi bên giường, ôn nhu nhìn James. Ánh mắt của James khiến Kontanstin rất khó chịu, Kontanstin vươn tay che mắt của James.

Không nhìn thấy ánh mắt giễu cợt này, tâm tình của Kontanstin lập tức tốt hơn nhiều.

Nhưng sau đó, Kontanstin mới phát hiện James không chịu phối hợp thế nào. James tùy ý gã đùa bỡn, cậu không hề nói chuyện với nam nhân, lượng cơm cậu ăn trở nên rất ít, thân thể cậu nhanh chóng gầy yếu đi.

Kontanstin tựa hồ thích trò chơi này, gã thậm chí sớm rời khỏi giường, tự mình hầm canh cho James, thế nhưng phần cơm nước vẫn y nguyên không thay đổi.

“Kontanstin tiên sinh, cậu ấy không ăn cơm.” Jessy nói.

Kontanstin nhận lấy khay cơm trong tay Jessy, sau đó đi vào. James đang dựa trên giường, ánh mắt của cậu rơi ra ngoài cửa sổ, tựa hồ đang ngắm người. Kontanstin ngồi xuống bên cạnh cậu, sau đó lấy khăn tay, lau đi hạt cơm bên khóe miệng của cậu. James tựa hồ không có chút cảm giác nào, thậm chí không quay đầu nhìn gã.

“Thân ái, không được quá bướng bỉnh! Mau tới dùng cơm.” Kontanstin hôn mũi James, ôn nhu nói.

James rốt cục quay đầu, trên mặt xinh đẹp của Kontanstin cư nhiên lộ ra một nụ cười, gã lấy tay nhẹ nhàng cọ cọ gò má của James.

“Thật không khiến người khác bất lo.” Kontanstin khẽ cười nói.

“Anh chơi đủ chưa?” James rốt cục mở miệng. Nhiều ngày trôi qua như vậy, đây là lần đầu cậu mở miệng nói. Thanh âm của cậu có chút khàn, có chút trào phúng.

Mặt của Kontanstin trong nháy mắt nghiêm túc: “James, em không nên khảo nghiệm sự kiên nhẫn của tôi.”

“Tôi muốn gặp Byrnes.” James nói.

Kontanstin ném khay cơm cầm trong tay xuống đất, canh bắn tung tóe lên giường, bắn lên mặt của James. James ngồi thẫn thờ. Mặt của Kontanstin đã vụn vỡ, gã kéo James từ trên giường xuống, sau đó mở cửa, ném cậu ra ngoài.

“Tự em đi tìm đi.” Kontanstin khoanh tay đứng ở cửa, lạnh lùng nói.

James ngẩng đầu, sau đó hoàn toàn ngây ngẩn cả người. Lúc trong phòng nhìn không thấy bên ngoài, xuyên qua cửa sổ, cũng là thấy một căn phòng khác. Sương mù dày đặc, không có ánh dương quang, không có cây, không có hoa cỏ, không có ánh dương quang. Đây là một nơi hoàn toàn xa lạ.

Nam nhân lạnh lùng nói sự thật cho cậu. Đây là một tiểu hành tinh bỏ hoang, nam nhân mua hành tinh này, sau đó biến thành khu vực tư nhân của mình. Hành tinh này cực kỳ nhỏ trong vũ trụ mênh mông, cách tinh cầu Oss tinh hai trăm năm ánh sáng.

Tại giây phút kia, James đột nhiên hoảng sợ. Cậu tựa hồ không trở về được, Byrnes không thể tìm được cậu, cậu cũng bị nam nhân nhốt luôn ở chỗ này sao?

James co lại thành một đoàn, mờ mịt nhìn chung quanh, giống như một vật nhỏ bị hoảng sợ. Kontanstin đi tới, sau đó ôm James vào trong ngực. James thật sự gầy đi rất nhiều, một tay của gã liền có thể ôm trọn cậu. Trong mắt của Kontanstin lóe lên vẻ đau lòng. Thế nhưng James không nhìn thấy, cậu chỉ hoảng sợ, cậu chỉ là sợ, cậu thậm chí muốn cầu xin nam nhân, để cậu trở lại. Thế nhưng một tia lý trí cuối cùng ngăn cậu lại, ánh mắt của cậu rất lạnh nhạt, lúc nam nhân nhẹ nhàng vuốt ve đỉnh đầu của cậu, vẻ mặt của cậu cũng không có bất kỳ thay đổi nào.

James bắt đầu khôi phục sức ăn bình thường. Cậu đã liên tục nhiều ngày chưa ăn cơm, cho nên lúc mới bắt đầu, cậu ăn bao nhiêu, liền nôn ra toàn bộ. Kontanstin thân mật cạo chóp mũi của cậu.

Kontanstin nói: “Thân ái, em mang thai đứa con của tôi rồi.” Vốn là một câu trêu đùa, Kontanstin tựa hồ nghĩ tới cái này có khả năng trở thành sự thật, chính gã nở nụ cười, trong mắt còn mang vẻ mong đợi.

James rũ mắt, khuôn mặt vốn anh tuấn, lúc này gầy yếu đi rất nhiều, cảm thật nhợt, cặp mắt kia thoạt nhìn đặc biệt lớn. Kontanstin từng chút từng chút vuốt ve mặt James.

“Kontanstin tiên sinh.” Jessy ở bên ngoài nhẹ giọng kêu lên.

Tay của Kontanstin rời khỏi mặt của James, gã đứng lên, xoay người rời đi.

Đứng sau Jessy là một nam nhân mặc tây trang. Kontanstin là người điên, thế nhưng gã là một tên điên thông minh, gã sẽ lưu đường lui cho mình. Tình cầu này liền là đường lui của gã. Gã dùng tiền của mình mua tình cầu này, sau đó lắp đặt những thiết bị cần thiết, đồng thời thuê đầy đủ nhân viên. Nam nhân mặc âu phục đó là một trong những người Kontanstin thuê, hôm nay gã mới vừa đến tình cầu này, sau đó đặt kỳ hạn năm năm.

“Đây là Micha.” Jessy nói.

Kontanstin mỉm cười bắt tay với bác sĩ Micha, Kontanstin thông minh, đồng thời có học thức, cho nên gã trò chuyện với bác sĩ Micha rất vui vẻ, vừa qua một giờ, Micha liền rất bội phục Kontanstin. Kontanstin nói cho hắn biết, gã tham gia quân viễn chiến để quốc, sau đó bị thương, cho nên ẩn cư ở trên tình cầu này.

“Vết thương của ngài là một vinh quang.” Micha thở dài nói.

“Kỳ thực so với bạn của tôi, tôi may mắn hơn rất nhiều.” Kontanstin nói.

“Bạn của ngài?” Micha trên mặt lộ vẻ lo lắng.

“Tình của bạn tôi xảy ra trạng huống, có lẽ là cuộc chiến quá thảm khốc, tinh thần của cậu ấy bị thương, hiện tại đã đến nỗi khó có thể ăn gì.” Kontanstin nói, “Anh là nhà thôi miên ưu tú, vì thế tôi hy vọng anh có thể giúp tôi thôi miên người bạn ấy, sau đó để cậu ấy khôi phục cuộc sống bình thường.”

Micha gần như không có bất kỳ do dự nào mà đáp ứng. Nhà thôi miên có thể thay đổi ký ức. Kontanstin nói muốn để trong trí nhớ của bạn gã chỉ có thứ tốt đẹp, không có chiến hỏa, không có máu.

“Kỳ thực, tôi là người yêu của cậu ấy, thế nhưng cậu ấy đã quên mất.” Kontanstin nói, “Tôi hy vọng anh có thể đem những ký ức này một lần nữa nhập vào đầu của cậu ấy. Chúng tôi quen biết ở trấn Johan thành Klims, chúng tôi tình cờ gặp nhau rồi quen nhau. Bởi vì có chung lý tưởng và mục tiêu, vì thế chúng tôi rất nhanh yêu nhau. Chúng tôi cùng ra chiến trường, vốn định sau khi chiến tranh kết thúc sẽ tới nơi này ẩn cư, thế nhưng...”

Biểu tình của Kontanstin trở nên thống khổ, gã không có nói nữa.

Micha một bộ hiểu rõ, sau đó an ủi: “Vợ của ngài rất nhanh sẽ tốt thôi.”

Micha tiêm cho James dịch dinh dưỡng, sau đó bắt đầu thôi miên. Nam nhân nằm trên giường gầy yếu đến đáng sợ, hai mắt thật to của cậu nhìn chăm chăm Micha. Micha bị nhìn, đột nhiên cảm thấy có chút sợ hãi. Thôi miên cũng không thuận lợi, mỗi lần đến điểm cực hạn, James lại đột nhiên tỉnh lại. Trong miệng cậu thì thầm một cái tên, cậu muốn ra sức giãy dụa, ánh mắt cậu đỏ như máu nhìn chăm chăm Kontanstin, tựa hồ đó không phải là người yêu, mà là kẻ thù của mình.

Micha ngẩng đầu nhìn Kontanstin, liền thấy vẻ hung ác tàn nhẫn trên mặt gã, Kontanstin tựa hồ chú ý tới ánh mắt của hắn, vẻ hung ác tàn nhẫn lóe lên rồi biến mất, Micha nhìn nữa, đã là vẻ mặt lo lắng và ôn nhu.

Người trên giường dần dần an tĩnh lại. Thanh âm của Micha bình tĩnh nói lại những quá khứ mà Kontanstin nói cho hắn biết. Thời gian từng giây từng phút trôi qua, khuôn mặt dữ tợn của James dần dần yên tĩnh lại, thân thể cậu buông lỏng, khóe miệng của cậu chậm rãi kéo ra một nụ cười.

Micha đứng lên, trên mặt của hắn mang vẻ uể oải, Kontanstin đi tới, đỡ hắn.

“Chờ cậu ấy tỉnh lại, mọi thứ đều sẽ tốt hơn.” Micha nói.

“Cảm ơn.” Kontanstin tự đẩy lòng cảm kích nói.

Kontanstin đưa Micha ra cửa, sau đó để người hầu dẫn Micha đến chỗ của mình.

“Kontanstin tiên sinh.” Jessy đột nhiên gọi lại Kontanstin đang muốn xoay người rời đi.

Kontanstin quay đầu lại nhìn hẩn một cái, mặt gã mang vẻ mặt vui mừng, khuôn mặt vốn xinh đẹp tựa hồ hồng hào thêm, vẻ u ám cũng đã biến mất.

“Ngài thật sự thích James sao?” Jessy hỏi, “Ngài như vậy, có lẽ không được tốt lắm?”

Kontanstin hơi híp mắt lại, ánh mắt của gã trở nên hung ác nham hiểm, thấp giọng nói: “Thứ nhất, tôi chẳng qua là cảm thấy cậu ấy rất thú vị, về phần nói là thích, cũng có chút buồn cười; thứ hai, việc này, không liên quan đến cậu, cậu làm tốt công việc của mình là đủ rồi.”

Thân thể của Jessy run một cái, hẩn không hỏi tiếp.

Kontanstin vào phòng, gã nhìn James an tĩnh lại. Tuy mèo nhỏ cuồng dã rất thú vị, thế nhưng gã hiện tại đột nhiên muốn chơi một trò, James đối với gã yêu muốn chết muốn sống, thiết định như vậy tựa hồ cũng có chút không sai.

Kontanstin cởi giày ra bò lên giường, sau đó nằm xuống bên người James, sau đó ôm James vào trong lòng. Gã nhắm hai mắt lại, ngửi mùi hương của James, nhẹ nhàng mà hít một hơi. Gã đột nhiên có chút chờ mong, ngày hôm sau thức dậy, James liền an tĩnh nằm ở trong ngực của gã, đôi mắt xinh đẹp nhìn gã chăm chăm, khuôn mặt yêu mến.

— ❧ —

72. Chương 72: Giải Cứu

James tỉnh lại vào chiều hôm sau, lúc cậu mở mắt ra, đã nhìn thấy nam nhân nằm bên cạnh mình, nam nhân ở trần, mặt của James vừa mới dán tại lồng ngực cường tráng của gã, James dời ánh mắt, sau đó rơi vào trên khuôn mặt xinh đẹp. Nam nhân ôm quá chặt, James không được tự nhiên giật giật. Động tác này khiến nam nhân đang ngủ say tỉnh lại, nam nhân cúi đầu, ánh mắt ngọc bích liền chăm chú nhìn James, sau đó ở hôn lên trán cậu một cái.

“Thân ái, em rất cục đã tỉnh.” Nam nhân nói. Ánh mắt của nam nhân là màu xanh ngọc sâu sắc, đầy tình cảm, khiến James không tự chủ trầm luân trong đó.

James vẻ mặt mê mang nhìn gã: “Đây là đâu? Tôi sao lại ở chỗ này?”

Kontanstin sờ sờ đầu của cậu, ôn nhu nói: “Đây là nhà của chúng ta.”

“Nhà của chúng ta?” James nghi ngờ nói.

“Đúng vậy.” Nam nhân khẳng định nói.

James vừa tỉnh lại, ký ức trong đầu cậu vẫn còn hỗn loạn. James cố gắng suy nghĩ một chút, ký ức không rõ nổi thành một mảnh, James thừa nhận cách nói của nam nhân, thế nhưng cậu mơ hồ nghĩ, tựa hồ có chỗ nào đó sai sai. James rũ đầu suy nghĩ một lát, cũng không có nghĩ ra sai ở chỗ nào.

“Thân ái, nên rời giường.”

James từ trên giường bò dậy, sau đó rửa mặt, ánh mắt của nam nhân vẫn rơi vào trên người của cậu.

Kontanstin để Jessy đem bữa sáng tới, gã ôm James vào trong ngực, dứt cậu ăn điểm tâm. James sờ sờ bụng teo, sau đó ngoan ngoãn nằm trong lòng Kontanstin, phối hợp mở miệng, ăn ngấu nghiến. James uống xong một chén cháo hoa, hiển nhiên còn có chút chưa thỏa mãn, ánh mắt nhìn chăm chăm cái chén trống

không. James như vậy quá khả ái, Kontanstin cúi người, hôn lên cánh môi xinh đẹp. Hôn xong, nhìn ánh mắt thẳng tắp của James, Kontanstin lại để Jessie chuẩn bị một chén cháo, tiếp tục trò chơi mới.

“Kontanstin tiên sinh, James tiên sinh đã lâu không ăn, vì thế không có thể ăn nhiều.” Jessie nhin không được nhắc nhở.

Kontanstin có chút chưa thỏa mãn, nhưng vẫn đưa chén cầm trong tay cho Jessie, để hắn rời đi.

Lúc Jessie ra cửa, liền gặp được nhà thôi miên xuất sắc kia, bác sĩ Micha. Micha hai tay đút trong túi, nhưu mày hỏi: “Vị tiên sinh kia đã tỉnh lại?”

Jessie gật đầu, sau đó tiếp tục đi về trước. Micha vẫn đi theo sau hắn.

“Tối hôm qua sau khi trở về, tôi nghĩ cả đêm, nghĩ tựa hồ có chút là lạ.” Micha nói.

Jessie tựa hồ cũng không hứng thú, đi thẳng về phía trước.

“Cậu có thành kiến với tôi?” Micha hỏi.

“Không có.” Jessie phủ nhận.

Micha nhún vai: “Tôi muốn hỏi một chút, tên của Kontanstin tiên sinh không phải gọi là ‘Byrnes’?”

Jessie đột nhiên quay đầu, vẻ mặt nghiêm túc trừng Micha.

Micha tựa hồ đoán được: “Chuyên ngành của tôi là tâm lý học, kỳ thực lúc tinh thần có vấn đề, tiềm thức vẫn tồn tại. Kontanstin tiên sinh nói gã và vị tiên sinh kia là người yêu, thế nhưng theo quan sát của tôi, Kontanstin tiên sinh thật sự thích vị tiên sinh kia, thế nhưng vị tiên sinh kia lại không hẳn. Tiềm thức của cậu ấy bài xích Kontanstin tiên sinh.” Micha đột nhiên xit sát tới Jessie, “Kỳ thực, vị tiên sinh kia tựa hồ lúc chống cự, hơn nữa miệng của cậu ấy, vẫn luôn lặp lại một cái tên. Đây chính là chỗ tối hôm qua tôi không hiểu, cái tên đó là ‘Byrnes’.”

Jessie tựa hồ suy nghĩ thật lâu, sau đó nói: “Những lời anh vừa nói, tốt nhất không nên nhắc tới trước mặt Kontanstin tiên sinh.”

“Tôi hiện tại làm việc cho Kontanstin tiên sinh, tự nhiên không có ngu như vậy. Tôi chỉ là hiếu kỳ.” Micha cười nói, “Hơn nữa, tôi cũng rất kính nể Kontanstin tiên sinh, một nam nhân thành công, hợp với một đoạn tình sử quanh co, rất thú vị!”

Jessie từ chối cho ý kiến.

“Xin hỏi điện thoại nơi này có thể gọi đến tỉnh cầu Oss không?” Micha hỏi.

Jessie nghi ngờ nhìn hắn.

“Vợ của tôi ở tỉnh cầu Oss.” Micha lộ ra một biểu tình mập mờ, “Tôi nhớ cô ấy, muốn qua điện thoại trao đổi tình cảm một chút.”

“Di động không thể sử dụng, điện thoại được lắp trong phòng anh có thể sử dụng. Thế nhưng mong ngài chú ý, tất cả thiết bị liên lạc đều bị nghe lén, vì thế mong ngài tuân thủ chế độ bảo mật chúng ta ký lúc trước.” Jessie nói.

“Tôi rất chuyên nghiệp.” Micha nghiêm túc nói.

Micha trở về phòng, gần như không đợi kịp gọi một cú điện thoại, bên kia rất nhanh nhận. Vợ chồng mới cưới, bao giờ cũng muốn thời thời khắc khắc dính cùng một chỗ.

“Tiểu thư Angela thân ái, chồng của ngài Micha tiên sinh đang gọi cho ngài, hãy nghe.” Micha trêu đùa.

Bác sĩ Micha ở trong phòng cùng vợ yêu là bác sĩ tâm lý nấu cháo điện thoại, Jessie thì ở trong phòng nghĩ tới lời hắn nói. Kontanstin nói gã làm những thứ này đều vì James rất thú vị, thế nhưng nhà thôi miên kiêm nhà tâm lý học nói Kontanstin tiên sinh thật sự thích James... Jessie đột nhiên có chút lo lắng.

Kontanstin cũng không biết nỗi lo lắng của Jessy, gã lúc này đang dẫn James đi xung quanh. Bên ngoài vẫn là trời tối mù mịt, sương mù dày đặc. James tựa hồ rất không thích thời tiết như vậy, vì thế cậu núp trong lòng Kontanstin, trốn to mắt nhìn thế giới mới lạ này.

Nhìn thanh niên trong lòng tựa như mèo vậy, khoe miệng Kontanstin kéo ra, tay ôm James cũng chắc hơn một chút.

Kontanstin dẫn James đi trên con đường nhỏ thật dài, đi vào nhà kính nhân tạo trồng hoa, gã thậm chí dẫn James đến phòng thí nghiệm cá nhân của mình, nhìn thanh niên trên mặt lộ vẻ vô cùng kinh ngạc hoặc vẻ mặt vui mừng, Kontanstin có cảm giác thở phào khác thường.

Từ tiểu mèo hoang biến thành mèo nhỏ dịu ngoan, hứng thú đối với thanh niên của Kontanstin một chút cũng không giảm bớt, trái lại tăng thêm. Đùa mèo nhỏ này, tựa hồ thành toàn bộ lạc thú của gã. Kontanstin để Jessy tới quay video, đó là một đoạn phim thân mật, Kontanstin ngồi trên ghế sa lon, mà thanh niên tóc hồng lại ngồi ở trên đùi gã, hai tay ôm cổ gã, chủ động hôn gã, thẳng đến khi thở hào hển. Sau đó, thanh niên đổ mặt tựa vào trong ngực của gã.

“Thân ái, nói yêu tôi.” Kontanstin ôn nhu nói.

Thanh niên hai mắt mơ màng nhìn gã, không nói gì, thế nhưng cọ cọ vào cơ ngực của gã. Kontanstin lộ ra một nụ cười hài lòng.

Kontanstin coi đoạn video kia mấy lần, sau đó bỏ nó vào hòm thư, nhấn nút gửi đi.

Kontanstin tựa hồ say sưa hòa vào cuộc sống như thế, Jessy đứng một bên nhìn lại hết sức bất an. Nhìn Kontanstin gửi đoạn video kia ra ngoài, Jessy không rời đi. Lúc này biểu tình của Kontanstin, tựa như đứa nhỏ cướp được món đồ chơi yêu thích, mang vẻ đắc ý và trào phúng trên mặt. Thế nhưng, có lẽ bản thân Kontanstin cũng không biết, rốt cuộc là vì trò chơi thú vị, hay là vì gã đang hưởng thụ tư vị của tình yêu.

“Kontanstin tiên sinh.” Jessy nhìn James đi ra ngoài, mới tiếp tục nói, “Byrnes...”

Kontanstin mỉm cười, trên mặt lộ ra một nụ cười tự tin đến quỷ dị: “Tôi sẽ để hắc nếm mùi vị thất bại mùi vị, tiểu mèo hoang là của tôi, vì thế hắc đừng hòng mơ tưởng.”

Vừa mới đi ra ngoài cửa James nghe được cái tên ‘Byrnes’, cậu đột nhiên dừng lại, ký ức từ từ rõ ràng lại trở nên hỗn loạn.

Đêm hôm đó, James nằm ngủ trong lòng Kontanstin, sau đó cậu nằm mơ, trong mơ cũng có một nam nhân khác, nam nhân kia vẫn đưa lưng về phía cậu, bóng lưng kia khiến cậu cảm thấy mất mát... James nghĩ cậu tựa hồ đã mất cái gì, vì thế cậu vẫn chạy về phía nam nhân kia...

“Byrnes!” James từ trong mơ giật mình tỉnh giấc.

Nam nhân bên cạnh cậu cũng đã ngồi dậy. Sắc mặt của Kontanstin rất khó nhìn, rất kinh khủng, tựa như ác ma tới từ địa ngục. Giây phút kia, Kontanstin nghĩ, tựa hồ có vật gì thật sâu chiếm lấy trái tim của gã, đó là cảm giác hít thở không thông, hoảng loạn đến mức khiến chính gã cảm thấy rất xa lạ.

Sau đó, gã thấy được James vẫn mang vẻ mặt mờ mịt, gã nghe được James hỏi: Byrnes là ai? Kontanstin đột nhiên lấy lại khí lực, gã ôm James vào trong lòng, khí lực của gã rất lớn, lớn đến mức khiến người trong lòng hô hấp cũng khó khăn.

“Hắn là người em ghét nhất.” Kontanstin gần như cắn răng nghiêng lợi nói.

James tựa trong lòng Kontanstin, vẻ mờ mịt trên mặt dần dần biến mất. Cậu tựa hồ nở nụ cười, thế nhưng đường cong nơi khoe miệng có chút quái dị.

Iven đã rất lâu không ngủ, y vẫn thức cùng Byrnes. Byrnes trở nên tỉnh táo dị thường, hắc hầu như tìm tất cả người quen biết, thỉnh cầu bọn họ hỗ trợ tìm James.

Gương mặt của Byrnes vẫn luôn mang màu sắc phấn khởi, thế nhưng lúc này lại nhuộm một tầng lãnh khốc. Hắn ít cười hơn, ngăn người nhiều hơn, nhớ lại. Mỗi lần thất vọng trở về, Byrnes đều sẽ tựa ở sofa, ngây người nhìn album ảnh của James.

Iven đột nhiên đứng lên, đoạt lấy album trong tay Byrnes, gần như ra lệnh: “Byrnes, đi ngủ.”

Byrnes tựa hồ không nghe thấy, mà hai mắt đỏ ngầu, muốn cướp lại album trong tay Iven, Iven lui về phía sau, Byrnes gần như phát điên, dùng sức đẩy Iven một chút. Khí lực rất lớn, Iven ngã về phía sau, lại ngã vào trong lòng của một người. Corrine một tay ôm Iven, sau đó cho Byrnes một đấm. Nam nhân cao lớn thoáng cái ngồi trên mặt đất, Byrnes ngốc lăng một hồi, sau đó mới nhìn Iven, thấp giọng nói xin lỗi: “Iven, xin lỗi.”

Byrnes trở về phòng của mình, sau đó nằm trên giường. Khi Iven ngồi bên giường hắn, trầm mặc. Sau mười lăm phút, cả người y liền bị bế lên. Iven chợt mở to hai mắt nhìn.

“Iven, em cũng nên nghỉ ngơi.”

Corrine ôm Iven vào gian phòng bên cạnh, để y nằm ở trên giường, đắp chăn cho y. Corrine nhìn thn anh niên trọn to hai mắt nhìn mình, vô cùng khả ái, Corrine nhin không được cúi người xuống hôn lên mắt y.

Iven ngủ rất nhanh, Corrine ngồi bên giường ngơ ngác nhìn một chút, sau đó liền rời đi.

Lúc Iven tỉnh lại, liền thấy Ryan đang ngồi bên giường, hai tay chống cằm, đang nhìn hắn. Thấy Iven tỉnh lại, Ryan liền bu lại, hôn lên mặt y một cái.

Cửa phòng của y cơ hồ là bị bạo lực đẩy ra, Iven bị tiếng vang lớn dọa sợ, sau đó nhìn về phía cửa, y thấy được sắc mặt khó coi của Corrine và vẻ mặt tức giận của Byrnes.

— ❧ —

73. Chương 73: Sinh Tử

Lúc này Byrnes như một người điên có lực sát thương cực mạnh. Corrine cũng cảm nhận được điểm này, cho nên hắn đi về phía trước vài bước, chắn trước mặt Iven và Ryan. Corrine cầm máy tính trong tay.

Byrnes hít hai hơi thật sâu, rất dùng sức ngồi xuống ghế, thở hổn hển hai cái.

“Có tin tức gì sao?” Iven hỏi.

Byrnes không nói gì, Corrine quay đầu, mở miệng nói: “Byrnes nhận được một đoạn video, là Kontanstin gửi tới.”

Sau đó Iven xem đoạn video kia, y rất cuộc hiểu lý do Byrnes điên cuồng. Trong video, James và Kontanstin quá mức thân mật, bất kỳ một nam nhân nào nhìn người mình thích cùng người khác thân mật như vậy đều sẽ khó có thể chịu được.

“Kỳ thực có một tin tốt và một tin xấu.” Corrine nói, “Tôi tìm bác sĩ chuyên nghiệp, cô ấy nói James bị thôi miên. Đây là tin xấu. Tin tốt là, tôi biết James ở đâu.”

Iven mở to hai mắt nhìn nhìn về phía Corrine.

“Tiểu thư Angela, em còn nhớ rõ không?” Corrine hỏi.

Bác sĩ tâm lý xinh đẹp, Iven tự nhiên nhớ rõ, vì thế gật đầu.

“Tiểu thư Angela cung cấp đầu mối cho chúng ta, James bị Kontanstin dẫn tới một hành tinh hoang phế cách nơi này hai trăm vạn năm ánh sáng.”

Kontanstin trước đây từng nuôi một sủng vật, đó là một con mèo thuần chủng xinh đẹp, mắt màu trà, lông đen trắng, Kontanstin rất thích nó, vì thế mỗi ngày đều sẽ ôm nó vào trong ngực. Kontanstin nghĩ, hiện tại tựa hồ trở lại thời gian nuôi sủng vật, chỉ là lần này từ mèo đổi thành James. Kontanstin mặc kệ đi nơi nào đều sẽ mang theo James, sủng vật của gã tựa như điều chế thuốc, lúc không vui thời đùa đùa, sau đó tâm tình sẽ tốt.

Jessy nhìn James ngồi chơi trước máy tính, mà Kontanstin ngồi ở phía sau cậu, hầu như ôm cả người cậu vào trong lòng. Nhìn Kontanstin gần như cứng chiu cười, ánh mắt của Jessy tối sầm. Jessy rũ mắt báo cáo xong, sau đó cúi đầu đi ra ngoài.

Kontanstin rất thích ôm James vào trong ngực, rất thích vuốt tóc mềm mềm của cậu, gã xây cho James một căn phòng xinh đẹp, bên trong bày đầy vật nhỏ, những thứ kia là Kontanstin cho rằng James thích, mà không phải là James thích.

Bọn họ cùng nhau ngủ trưa, Kontanstin nhìn thanh niên trong lòng đang ngủ say, trong lòng đột nhiên có cảm giác ấm áp. Kontanstin nhắm mắt lại, sau đó ngủ thật say. James bị gã ôm chặt đột nhiên mở mắt. Cậu từ trong lòng Kontanstin chui ra, nhìn thấy những món đồ chơi mao nhung nhung này, James lộ ra một nụ cười giễu cợt. James đi ra khỏi phòng, sau đó đóng cửa cẩn thận.

James đã hết sức quen thuộc với từng kiến trúc, cậu trực tiếp đi tới phòng thí nghiệm của Kontanstin, ánh mắt rơi vào điện thoại bên người, James vừa muốn cầm điện thoại lên, chợt nghe phía sau truyền đến một tiếng cười khế.

Sắc mặt của James chợt trắng, chỉ trong nháy mắt, cậu nghiêng đầu, trên mặt vẫn là vẻ mờ mịt.

“Tôi muốn gọi cho mẹ.” James nói.

Kontanstin cầm lấy điện thoại từ trong tay James, sau đó hôn lên trán James: “Thân ái, không bằng chúng ta đưa mẹ em đến đây đi?”

Kontanstin nhìn cậu, vẫn là ánh mắt ôn nhu, lại thấy James có chút tê dại. Nghe xong lời của Kontanstin, James vội vã lắc đầu: “Không cần, mẹ rất thích sống ở thành Oss.”

Kontanstin không nói gì nữa, James thở dài một hơi. Đêm hôm đó, Kontanstin kể cho James một chuyện xưa, là về con mèo kia.

“Thân ái, em không muốn biết sau đó vật nhỏ kia đi nơi nào sao?” Kontanstin vẽ mặt mong đợi hỏi.

James theo lời của gã: “Đi nơi nào?”

Kontanstin đột nhiên nở nụ cười: “Con mèo nhỏ muốn chạy trốn, sau đó tôi liền giết nó, chủ thủ là quà của cha tặng tôi, rất sắc bén, hầu như không có bất kỳ thống khổ nào, nhóc kia đã chết, sau đó vĩnh viễn ở bên cạnh tôi.” Kontanstin mỉm cười nói tàn nhẫn nói, “Thân ái, nếu như em muốn rời khỏi tôi, tôi sẽ giết em nga...” James tỉnh lại từ trong thôi miên, mà Kontanstin cũng phát hiện.

James nhin không được rùng mình một cái, thân thể cậu hầu như cứng còng đứng ở đó, để tay của Kontanstin tùy ý vuốt ve mặt cậu. Rõ ràng là tay ấm áp, James lại cảm thấy lạnh thấu xương. Cậu muốn trốn đi, thế nhưng nhưng không biết trốn ở đâu, cậu tựa như người bị chìm, hoàn toàn tìm không được lối thoát.

Khi đó, James không biết những ngày vô vọng như vậy còn muốn kéo dài bao lâu, nhưng mà ngày hôm sau, liền nghênh đón thay đổi. Jessy rất sớm liền gõ cửa, Kontanstin đi ra ngoài, lúc này, không dẫn cậu theo, mà là nhốt cậu trong phòng.

James dùng sức kéo cửa, thế nhưng không có chút động tĩnh nào. Tay của James khoát trên cửa, có tâm tình kiềm nén lại kích động. Cậu chờ đợi, luôn cảm thấy sẽ có người đẩy cửa mà vào, sau đó cứu cậu ra khỏi chỗ này.

Từ sáng sớm đến tối, tròn mười hai giờ, cửa phòng đóng chặt rốt cục bị đẩy ra, đi vào là Kontanstin mặc tây trang, nam nhân trên không biểu tình, trực tiếp kéo James ra ngoài. Kontanstin đi tới trước phi thuyền, nói với James: “Đi vào.”

James đứng tại chỗ vẫn không nhúc nhích, ánh mắt của cậu vẫn nhìn tới trước.

“James, em có hai lựa chọn, hoặc đi theo tôi, hoặc chết ở chỗ này.” Kontanstin vẽ mặt hung ác tàn nhẫn nói.

Sau mười lăm phút, một thứ lạnh như băng hướng vào đầu James. James nhìn cửa động đen như mực, sau đó đi vào phi thuyền.

Kontanstin ngồi ở chỗ lái, sau đó cởi một số nút áo. Cửa khoang đóng lại, chuẩn bị khởi động. Hai phút trôi qua, phi thuyền tắt cả bình thường, thế nhưng vẫn chưa khởi động, Sắc mặt của Kontanstin nhất thời thay đổi.

James vẫn tọa ở một bên, nhận thấy được quái dị hậu, James đột nhiên nở nụ cười.

“Byrnes tới cứu tôi?” James hỏi.

James ngồi ở chỗ kia, tại giây phút kia, cậu tựa hồ không còn sợ hãi. Cậu biết rõ sẽ chọc giận Kontanstin, thế nhưng cậu vẫn nói ra. Cái tên đó khiến sắc mặt của Kontanstin càng thêm khó coi, ánh mắt của gã hung ác nham hiểm trừng James, sau một phút tựa hồ liền muốn vươn tay đánh cậu một trận. Kontanstin đã bóp chặt nắm tay, gân xanh trên cánh tay nổi hẳn lên, một quyền này hạ xuống, chỉ ít sẽ khiến người bị đánh mất nửa cái mạng.

James gắt gao nhìn chằm chằm Kontanstin, trên mặt vẫn giấu cợt cười.

Cuối cùng, Kontanstin vẫn thu tay về, sau đó có chút vô lực buông xuống.

“Không được gọi cái tên đó!” Kontanstin hung ác tàn nhẫn nói.

James nhún vai, không nói gì thêm. Kontanstin ngồi xuống bên cạnh cậu, nam nhân luôn điên cuồng lúc này đột nhiên trở nên mờ mịt. Tựa hồ qua thật lâu, lại tựa hồ chỉ qua chốc lát, Kontanstin xoay người, ánh mắt ngọc bích nhìn chằm chằm James: “James, tôi có chút hoài niệm cuộc sống ở trần Johan.”

“Với tôi mà nói đó là ác mộng.” James cười lạnh nói.

“James, chúng ta rời nơi này, sau đó cùng nhau giống như trước có được không?”

James gần như cho là mình nghe lầm, cậu thậm chí nghe được khẩn cầu trong lời nói của Kontanstin.

“Yêu tôi như trước?” Kontanstin tiếp tục nói, “Chúng ta kết hôn, sau đó vĩnh viễn cùng một chỗ.”

James khó tin nhìn gã, Kontanstin vẽ mặt ôn nhu nhìn cậu. James rũ mắt xuống, nhẹ nhàng thở dài một hơi.

Sau mười lăm phút, cửa khoang đột nhiên từ bên ngoài mở ra, mà trong chớp mắt, Kontanstin ôm cậu vào trong ngực, đè trên trán cậu chính là một thanh súng nguyên tử. Tốc độ của Kontanstin quá nhanh, James thậm chí ngay cả thời gian phản kháng cũng không có. James ngẩng đầu, liền thấy Byrnes xông lên đầu tiên, phía sau hắn, là Corrine cùng một số chiến sĩ mặc quân trang.

“Kontanstin, cậu đã bị bao vây.” Corrine kéo Byrnes muốn chạy lên trước lại, sau đó hướng Kontanstin, lạnh lùng nói.

“Ngoại trừ bị bắt, kỳ thực tôi còn có một lựa chọn khác.” Kontanstin lộ ra một ý vị thâm trường cười, “Tôi còn có thể chọn cái chết, thân ái, em chuẩn bị xong?” Kontanstin thậm chí còn cổ tình hôn đỉnh đầu của James một cái, sau đó chậm rãi bóp cò.

“Dừng tay!” Cặp mắt của Byrnes đỏ lên.

Ánh mắt của Kontanstin rơi vào trên người Byrnes, ngón tay cuộn lại, súng trong tay liền hướng về phía Byrnes.

“Tôi vẫn nhìn anh không vừa mắt.” Kontanstin nói.

James không nói gì, ánh mắt cậu cứu rơi vào trên người Corrine.

“Byrnes!” Corrine kêu lên, sau đó đi về trước hai bước, chắn phía trước Byrnes, hắn cười nói, “Kontanstin, chúng ta có thể nói điều kiện.”

Kontanstin rất hứng thú nhìn hắn.

“Tỷ như cậu thả James, tôi để cậu rời đi.” Corrine nói.

Kontanstin nghiêm túc suy nghĩ, sau đó nói: “Tôi cần đổi một phi thuyền.”

Corrine lui ra ngoài, Kontanstin mang theo James lên một phi thuyền khác, sau đó kiểm tra một lần, động lực trang bị bình thường.

Corrine vẫn ở phía sau gã, chờ gã kiểm tra xong mới mở miệng nói: “Kontanstin tiên sinh, hiện tại tôi cần mang bạn của tôi đi.”

“Anh lui về phía sau.” Kontanstin nói.

Corrine lui về phía sau, Kontanstin đi tới. Lúc lui tới cửa, Corrine dừng bước.

“Xin thực hiện lời hứa.” Corrine nói.

Kontanstin chậm rãi thả tay cầm James, Corrine vươn tay, bắt được cánh tay của James. Corrine dẫn James rời khỏi phi thuyền, Kontanstin đóng cửa khoang rời đi. Đây cũng là chuyện bọn họ hứa hẹn với nhau.

Tay của Kontanstin vốn buông ra đột nhiên nắm chặt, gã lui về phía sau, kéo James vào trong lòng. Sắc mặt của Corrine nhất thời thay đổi.

“Kontanstin tiên sinh, ngài muốn gì?”

“Tôi đột nhiên không muốn đi nữa.” Kontanstin cơ hồ ôn nhu nhìn James, “Cùng thân ái chết cùng một chỗ, tựa hồ cũng không tệ.”

Kontanstin ôm thật chặt James, khí lực của hắn rất lớn, tựa hồ muốn để James hoàn toàn dung nhập vào ngực của mình, không cách nào tách ra.

— ❧ —

74. Chương 74: Đoàn Viên

Súng trong tay Kontanstin chĩa vào đầu James, khoe miệng kéo ra một nụ cười.

Corrine cắn bản không nghĩ đến sẽ phát sinh biến hóa như vậy, hắn kéo Byrnes muốn lao về trước lại, gần như nín thở. Kontanstin ôn nhu vuốt ve mặt của James, nhìn gương mặt hơi trắng bệch kia, nhìn đôi mắt xinh đẹp kia, nhìn môi có chút run rẩy, gã tựa hồ muốn ghi tạc gương mặt này vào trong đầu.

Cảm giác của James trở nên nhạy bén dị thường, cậu cảm giác được động tác trên tay Kontanstin, chỉ cần gã thoáng dùng sức, nguyên tử sẽ bắn thủng đầu cậu. Cái chết càng lúc càng gần, trong mắt James lóe lên một tia không cam lòng...

Ai cũng không biết Kontanstin đang suy nghĩ gì, hành vi của gã cho tới bây giờ cũng khó có thể phỏng đoán như bình thường, một phút trước gã còn quyết định chết cùng James, sau một phút, gã lại đẩy James ra ngoài, sau đó nhanh chóng đóng cửa khoang, phi thuyền rất nhanh khởi động. James rơi vào trong lòng Byrnes, khi cậu phục hồi tinh thần lại, chiếc phi thuyền kia đã bay lên cao. Byrnes ôm chặt lấy cậu, thân thể cậu tựa hồ còn đang run rẩy. Ánh mắt của James còm đặt giữa không trung.

“Không cho phép nhìn.” Byrnes nói.

James cúi đầu xuống, sau đó tựa vào trong lòng Byrnes, cũng ôm chặt lấy hắn.

Phi thuyền của Kontanstin vòng qua tầng mây, bay vào vũ trụ mênh mông, sau đó rơi xuống một tinh cầu xa lạ. Kontanstin ngồi trong khoang điều khiển, gã ngăn người nhìn tay mình.

James và tiểu sủng vật vẫn có khác biệt, gã có thể không chút nương tay giết chết sủng vật, thế nhưng đối với James... Gã vẫn là không cách nào hạ thủ.

Kontanstin đột nhiên nở nụ cười, điên cuồng cười lớn. Gã cảm thấy khó chịu, cực kỳ khó chịu. Có vật gì đè trong lòng gã, khiến gã hít thở không thông. Gã không phải là một người am hiểu hồi ức và hồi hận, thế nhưng hiện tại, Kontanstin nhớ tới ngày ở trần Johan, còn có thanh niên toàn tâm toàn ý yêu mình. Kontanstin nghĩ, đã tựa hồ có chút hồi hận...

“Phanh!”

Một trận nổ, Kontanstin theo bản năng chạy ra khỏi cabin, ở một khắc kia, phi thuyền đột nhiên nổ tung...

Lúc Corrine về đến nhà đã là chàng vạng, hẳn thậm chí chưa kịp cởi quân phục. Tròn bốn ngày truy lùng khiến hẳn có chút cực kỳ uể oải, trên y phục có cả nếp nhăn, khuôn mặt anh tuần có chút tiều tụy. Corrine gõ cửa nhà. Đây là nhà thuộc về Iven, thế nhưng Corrine đã tự động coi đây trở thành nhà của mình. Iven không thích ngôi biệt thự kia, ngôi biệt thự kia hoàn toàn để không, cũng qua khỏi những ngày nhốt mình trong đó.

Ryan mở cửa, nhóc con thấy Corrine, đầu tiên là ánh mắt sáng lên, lúc Corrine đưa tay sờ đầu hẳn, nhóc con liền nghiêng đầu qua, bộ dạng ghét bỏ.

“Bắn muốn chết!” Nhóc con hừ lạnh nói.

Corrine liền một tay nâng Ryan lên, ôm vào trong ngực, sau đó cọ cọ, Ryan cố sức muốn đẩy Corrine ra, thế nhưng so với Corrine, khí lực vẫn nhỏ hơn rất nhiều, vì thế động tác của nhóc con cuối cùng thành giãy dụa.

“Như vậy chúng ta đều bắn như nhau.” Corrine cười nói, đối lấy Ryan trợn mắt mà chống đỡ.

“Cháu ghét chú.” Ryan tựa hồ thực sự tức giận.

“Ba ba đâu?” Corrine ngượng ngùng cười nói.

Ryan một bộ xa cách.

Corrine để Ryan xuống đất, sau đó nghiêm túc nói: “Nghiêm!”

Ryan trong nháy mắt đứng thẳng người, thân người nhỏ bé đứng thẳng tắp. Ryan muốn trở thành một chiến sĩ, đây là huấn luyện nhỏ trước kia của bọn hắn, hôm nay độ phối hợp đã rất cao. Ryan dựng thẳng lỗ tai chờ mệnh lệnh tiếp theo của hắn.

Trên khuôn mặt nghiêm túc của Corrine lộ ra một nụ cười, hơi cúi xuống hỏi: “Ba ba đâu?”

“...”

Ryan trừng Corrine, cuối cùng vẫn bất đắc dĩ chỉ lên lầu. Corrine ôm đầu nhỏ của Ryan, nặng nề hôn lên trán nó một chút, sau đó liền chạy nhanh lên lầu. Ryan sững sốt một chút, sau đó đỏ mặt hừ hai tiếng.

Càng tới gần Iven, Corrine lại cảm thấy càng khẩn trương. Này tựa hồ thành một phản ứng theo bản năng. Khi đi đến cửa phòng ngủ, tim của Corrine đã đập kịch liệt, hẳn có chút kích động, miệng lưỡi có chút khô khốc. Corrine gõ cửa một cái, bên trong không có phản ứng. Corrine đẩy cửa ra, sau đó liền thấy thanh niên nằm trên giường. Iven đang ngủ trưa, lúc tin James được cứu ra truyền tới, thở dài một hơi, một mối ủa đến. Iven ngủ rất say, thậm chí ngay cả rèm cửa cũng không kéo lại, nắng chiều từ ngoài chiếu vào, cả phòng đều nhuộm một tầng màu đỏ. Corrine đi tới, tinh tế nhìn mặt y. Tại giây phút kia, lòng của Corrine đột nhiên bình tĩnh lại, hẳn nằm xuống bên người Iven, nhẹ nhàng cầm tay hắn.

Lúc Iven tỉnh lại, trời đã hoàn toàn tối đen, trong phòng cũng đen như mực. Trong ngực của y tựa hồ có vật gì vậy giật giật, Iven đầu tiên là hoảng sợ, y mở đèn, sau đó mới phát hiện đó là một đầu, xuống chút nữa, lại là lộ ra khuôn mặt anh tuần. Tóc màu vàng đã hoàn toàn bù xù, hai tay của Corrine ôm chặt lấy hông của Iven, Iven tỉnh lại, Corrine cũng mở mắt, ánh mắt xanh thẳm nhìn thẳng y. Bốn mắt nhìn nhau, Corrine hôn lên mắt của Iven một cái, nụ hôn của hắn dần dần đi xuống...

Sau đó, Iven ngửi thấy được một mùi kỳ quái. Mùi sso, chính là tới từ trên người Corrine, đây đối với Iven luôn thích sạch sẽ mà nói...

“Corrine, đứng lên đi tắm!”

Lúc Corrine từ phòng tắm đi ra, nửa người dưới quấn khăn tắm. Tóc của hắn vẫn ướt, giọt nước tụ lớn theo sợi tóc rơi xuống. Nam nhân ở chiến trường và sân huấn luyện lâu dài, vóc người hết sức tốt, toàn thân đều tràn đầy sức mạnh.

Iven đang nấu cơm, mùi hương từ phòng bếp bay ra, Corrine đi vào, Iven chỉ là quay đầu lại nhìn hắn, ánh mắt không dừng lại ở bất kỳ chỗ nào, vội vàng tiếp tục công việc trong tay mình.

Corrine phần nộ đi ra ngoài. Ryan đang đứng ở sau hắn, sau đó khi hắn xoay người vươn tay chốt cơ bụng cứng rắn của hắn. Corrine u buồn đi vào phòng tắm, sau đó sấy khô tóc mình, lúc đi ra trên người đã mặc áo choàng tắm màu trắng. Ryan ghé vào trên bàn, Corrine kéo ghế ngồi lên.

Ryan không hiểu khéo léo nhìn hắn một cái, sau đó hỏi: “Vì sao chú thờ dài?”

“Chú trên đường về thấy một quyển sách, trong sách nói nam nhân phải thường xuyên thể hiện mị lực của mình trước mặt người yêu.” Corrine nói, “Sau đó chú không được chú ý tới nữa.”

Ryan suy nghĩ hồi lâu, sau đó nói: “Có thể bởi vì chú già rồi.”

Lúc Iven đi ra liền thấy một lớn một nhỏ đang xúm lại nói chuyện, nói nói, sắc mặt của Corrine càng ngày càng khó coi. Iven bưng thức ăn lên, ánh mắt của Corrine vẫn rơi vào trên người y. Iven bị ánh mắt của hắn nhìn đến ù ù cạc cạc.

Tư thế dùng cơm của nam nhân vẫn rất ưu nhã, thế nhưng Iven luôn cảm thấy có chút quái dị, hai phút sau, Iven rốt cuộc hiểu rõ quái dị ở chỗ nào, khi y còn chưa ăn được hai miếng, thức ăn trên bàn đã bị quét sạch. Iven và Ryan đều trợn mắt há mồm mà nhìn hắn.

Corrine đột nhiên cứng ngắc, sau đó dùng khăn lau mép, sắc mặt như thường nói: “Iven, tài nấu nướng của em càng ngày càng tốt. Những thức ăn này, mùi vị rất ngon.”

Ánh mắt của Iven và Ryan vẫn không dời đi.

Corrine có chút xấu hổ, sau đó nhẹ giọng ho khan một cái: “Trên phi thuyền cũng không đủ dịch dinh dưỡng, tôi đã hai ngày không ăn uống gì rồi.”

Iven nhìn hắn một cái, cái nhìn kia mang theo một chút ôn nhu và yêu thương. Bị Iven nhìn, xấu hổ trong lòng Corrine đột nhiên biến mất. Yêu thương, thương hại, vô luận là cái gì, đều nói rõ Iven quan tâm đến hắn. Ở giây phút kia, trong đầu của Corrine hiện lên rất nhiều suy nghĩ. Sau đó trên mặt anh tuấn mang cho chút đáng thương, thậm chí còn sờ sờ bụng của mình.

Iven đứng dậy lại làm đồ ăn cho hai người.

Iven đi rồi, Ryan nhìn chằm chằm vào Corrine, con người chuyển vòng vòng, Corrine nhất thời ngồi ngay ngắn, mặt không thay đổi nhìn nó.

Ăn xong bữa cơm, ba người cùng nhau ngồi trên ghế sa lon. Corrine kể lại mọi chuyện phát sinh trong quá trình truy lùng.

“Cho nên, Kontanstin liền chạy như vậy?” Iven hỏi, trên mặt lộ vẻ lo lắng. Kontanstin là người điên, ai cũng không biết gã một ngày kia có thể đột nhiên xuất hiện hay không, sau đó làm ra chuyện gì tổn thương James.

“Đương nhiên không đơn giản như vậy, tôi ở trên phi thuyền của gã động tay động chân một chút.” Corrine nở nụ cười, cười đến đắc ý, cười đến bí hiểm.

Iven thờ dài một hơi: “James hiện tại về cùng Byrnes?”

Corrine gật đầu.

“James có bị thương không?”

Corrine lắc đầu.

“Byrnes sao?” Iven tiếp tục hỏi.

“Không bị thương.” Corrine nói.

Iven dừng một chút, Corrine ngồi nghiêm chỉnh, chờ Iven hỏi tiếp, đợi thật lâu, Iven không nói gì, Corrine quay đầu nhìn lại, lại thấy Iven cầm di động trong tay đang gửi tin nhắn ngắn.

Corrine nhất thời cảm thấy một luồng khí ghen ở ngực, hần nhẹ giọng ho khan một cái, sau đó nói: “Iven, em vì sao không hỏi tôi?”

Không biết có phải là ảo giác của Iven không, y luôn cảm thấy trong ngữ khí của Corrine ẩn chứa một tia ủy khuất.

“Anh bị thương sao?” Iven biết lắng nghe nói.

Corrine gạt đầu, sau đó đưa chân đưa ra, vén quần lên, chỉ chỗ đầu gối. Nơi đó quả thật có một vết thương, dài khoảng 2 cm. Đối với một chiến sĩ mà nói, vết thương là tượng trưng của vinh dự, nhưng là bọn họ sẽ không dễ dàng để lộ vết thương của mình ra, bởi vì bọn họ nghĩ hành động như vậy là biểu hiện hèn yếu. Mà bây giờ, Corrine lại để lộ vết thương. Sau đó như hần mong muốn, trong mắt Iven lóe lên một tia hoảng hốt, sau đó cầm hòm thuốc tới.

Corrine ngồi trên ghế, cúi đầu, nhìn Iven nửa quỳ một bên, cẩn thận thoa thuốc cho hần.

“Đau không?” Iven hỏi.

Corrine theo bản năng muốn nói không đau, thế nhưng lời đến khóe miệng đột nhiên lại nuốt xuống, sau đó nhẹ giọng nói: “Lúc đi có chút đau.”

Động tác của Iven liền nhẹ hơn. Khóe miệng của Corrine chậm rãi kéo ra một nụ cười.

Một đêm này, Corrine ôm Iven ngủ, ngày hôm sau tỉnh lại đó là thần thanh khí sảng, hần mặc áo ngủ ra khỏi phòng, tựa ở lan can lầu hai nhìn xuống, liền thấy trong phòng khách bày hai cái túi, một lớn, một nhỏ. Ryan vui vẻ đeo túi lên lưng, thấy Corrine liền đưa túi nhỏ của mình về phía hần.

Trái ôm phải ôm trong dự đoán không phát sinh, Iven vẫn ngồi trên ghế sa lon, bỏ một số đồ dùng hằng ngày vào trong túi.

“Iven, em muốn đi đâu?” Corrine đi tới bên người Iven, vô cùng kinh ngạc hỏi.

“Tôi muốn cùng Ryan đi tham gia hoạt động ngoài trời do trường học tổ chức.” Iven nói.

Corrine như gặp sấm sét giữa trời quang: “Tôi đây thì sao?”

Iven quái dị nhìn hần một cái: “Anh bị thương, đương nhiên phải ở nhà dưỡng thương.”

Corrine: “...”

— ❧ —

75. Chương 75: Cầu Hôn (thượng)

Corrine nhất thời xì hơi, nam nhân cao lớn ngồi trên ghế sa lon, có chút thất hồn lạc phách. Iven nhìn bộ dáng của hần như vậy, giải thích: “Trường học gửi thư mời cho tôi, cha và con cùng tham gia, ở trong rừng nguyên thủy, khảo nghiệm năng lực sinh tồn dã ngoại. Chúng ta phải đi một tuần, một tuần này anh ở nhà hảo hảo dưỡng thương, tôi đã gọi cho Kach, để hần tới chăm sóc anh.”

“Một tuần!” Lúc Corrine nghe thấy, thiếu chút nữa từ trên ghế salon nhảy dựng lên, sau đó ra ngoài chạy một vòng, chứng minh bản thân hoàn toàn không cần dưỡng thương. Thế nhưng nghĩ đến ngày hôm qua tự nói, Corrine chỉ có thể thẩn thờ ngồi tại chỗ, sụp vai.

Iven nhìn đồng hồ một chút, không để ý đến nam nhân uể oải trên ghế sa lon, mà nhanh chóng dọn dẹp, sau đó đeo túi lên lưng. Túi của Iven rất lớn, nhất là đối lập với vóc người có chút gầy yếu của y. Corrine đứng lên, muốn giúp y mang, Iven tránh ra.

“Chân anh bị thương, không nên mang nặng, chúng ta phải đi.” Iven nói.

“Chú Corrine, gặp lại.” Ryan vẫy tay chào tạm biệt hẳn, trong đôi mắt xanh thăm mang theo chút hả hê.

“... Tôi đưa hai người đến điểm tập hợp.” Corrine nói, sau đó quay đầu vào phòng thay đồ, lúc đi ra đã đổi một bộ đồ tây.

Iven vốn muốn để hẳn ở nhà nghỉ ngơi, thế nhưng y kéo tay Ryan vừa ra cửa, xe của Corrine liền dừng trước mặt bọn họ.

“Lái xe không ảnh hưởng đến chân.” Corrine mở miệng trước Iven.

Iven ngồi vào trong xe, Ryan ngồi bên người Iven, trong lòng ôm túi nhỏ. Nhóc con trên mặt vẫn lộ vẻ ý vị thâm trường mà cười, thấy Corrine có chút chột dạ.

Hai mươi phút sau, bọn họ tới điểm tập hợp, cũng chính là cổng trường của Ryan, nơi đó đã có vài cặp cha con chờ, Iven vừa xuống xe, một người liền đón. Corrine ngồi trong xe, nhìn Iven nói chuyện với người thấp phần nhìn quen mắt, chờ khi hẳn nhớ tới người kia là ai, mặt của Corrine đã hoàn toàn đen.

Đó không phải là người ở quân bộ bày tỏ với Iven sao?

Người kia gọi là David, là một nam nhân tướng mạo bình thường theo chút hiền hòa.

Người nọ càng lúc càng tới gần Iven, sau đó nói cái gì, Iven đột nhiên nở nụ cười, Ryan cũng cười rất vui vẻ, lúu rúu nói gì đó. Vợ con ở chung với tình địch, cảm giác này tựa như có vô số con sâu bò trong lòng. Corrine rốt cục nhịn không được xuống xe, sau đó đi tới giữa Iven và người kia, thân sĩ hỏi: “Hai vị tiên sinh đang nói đến việc thú vị gì thế?”

“Corrine tiên sinh, tôi và Iven đang nói một số chuyện về chế tạo cơ giáp.” Nam nhân đằng hoàng nói, thế nhưng nghe vào tai của Corrine lại có ý khiêu khích.

Ánh mắt của Corrine đảo qua nam nhân kia, liếc mắt liền đại khái tính ra chiều cao, thể trọng, tỉ lệ đáng người của nam nhân, sau đó sẽ trực quan hơn nữa có thể thấy tướng mạo, những phương diện vừa so sánh này, Corrine trong nháy mắt có tự tin, hông của hẳn càng thêm thẳng, trên cao nhìn xuống nam nhân lùn hơn mình một cái đầu.

“Cậu cũng muốn tham gia hoạt động này?” Corrine cười híp mắt nói. Hẳn nhớ kỹ đây là hoạt động cha con cùng tham gia, người này nếu như tham gia, đã nói lên bản thân có con. Có con còn quý rầy Iven...

“Bạn tôi gần đây cũng không ở thành Oss, vì thế nhờ tôi tham gia cùng con hẳn.” David giải thích.

Corrine thu lại nụ cười, gật đầu, sau đó nói với Iven: “Em và Ryan phải cẩn thận.”

“Tôi sẽ chiếu cố bọn họ.” Nam nhân ở phía sau Corrine nói.

Corrine miễn cưỡng gật đầu cười, sau đó kéo Ryan qua một bên, lúc mới bắt đầu, Ryan ôm tay, đứng một bên, ánh mắt xanh thăm nhìn chằm chằm Corrine.

“Người nọ thích ba ba con.”

“Hắn bây giờ đối tốt với con, nếu như sau này thành ‘cha kẻ’, sẽ mỗi ngày đánh con, còn không cho con cơm ăn.”

Iven liền thấy một lớn một nhỏ xì xào bàn tán, lúc trở lại, Ryan thân mật tựa trong lòng Corrine, Corrine hôn lên mặt Ryan một cái, Ryan cũng dùng sức hôn lên mặt Corrine một cái, Ryan ôm thật chặt cổ của Corrine, hai cha con cùng nhau nhìn nam nhân kia.

“Cám ơn cậu chiếu cố con tôi.” Corrine vỗ vỗ cái mông mập của Ryan nói.

Nam nhân tròn tròn cặp mắt. Corrine để Ryan xuống, hài lòng xoay người rời đi.

Lúc Kach chạy đến, liền thấy anh tuấn nam nhân trơ trọi đứng oowr cổng trường, ánh mắt rơi vào con đường phía trước. Người còn đứng ở đó, tâm tựa hồ đã bay xa.

“Corrine tiên sinh.” Kach liên tục gọi hai tiếng, Corrine mới quay đầu lại nhìn gã một cái. Kach bị ánh mắt của hắn nhìn đến phát lạnh, từ khi Corrine dọn vào nhà của Iven, gã vẫn luôn tuân theo lệnh của Corrine, chưa từng tiến vào cuộc sống riêng tư của hắn.

“Corrine tiên sinh.” Kach lại gọi một tiếng.

Corrine vẫn dùng ánh mắt này nhìn hắn.

Kach hít sâu một hơi: “Là Winston tiên sinh để tôi tới chiều cổ ngài.” Cũng không phải là tự tôi muốn tới quấy rầy cuộc sống cá nhân của ngài.

“Nghe nói chân ngài bị thương, không thích hợp đi lại, tôi đưa ngài về đi.” Kach tiếp tục nói.

Không biết có phải là ảo giác của Kach không, gã cảm thấy ánh mắt của Corrine càng lạnh lẽo hơn. Ở thời điểm Kach cho là mình bị ánh mắt của tướng quân giết chết, Corrine rốt cục dời ánh mắt đi.

“Chân tôi rất tốt.” Corrine gằn từng chữ, ánh mắt đột nhiên trở nên sắc bén, “Rừng nguyên thủy rất nguy hiểm, du lịch của trường học lần này, cần có chiến sĩ để quốc đi theo bảo hộ.”

“Tướng quân, rừng nguyên thủy phụ cận thành Oss đều đã qua cải tạo, cư dân bên trong cũng rất thân thiện, cho nên...” Thanh âm của Kach hơi ngừng, bởi vì gã ý thức được nếu như gã nói thêm gì đi nữa, tướng quân Corrine sẽ hung hăng đánh gã một trận.

Iven và Ryan song song ngồi ở trên xe, nhóc con trời sinh thích tự nhiên, nhất là đối với Ryan đam mê trồng hoa cỏ mà nói, càng vui sướng hơn. Ánh mắt của Ryan đặt trên cảnh vật mới lạ ngoài cửa sổ, nhìn nhà hai bên đường càng ngày càng ít, thay vào đó là cây cối cao to.

“Đây là chuyến đi kéo dài bảy ngày, hai ngày đầu, chúng ta phải dựng lều, buổi tối phải ngủ trong lều. Về phần cơm nước, chúng ta có mang theo dụng cụ tương ứng, thế nhưng thức ăn phải tự đi tìm. Ngày thứ ba, chúng ta sẽ tiến vào bộ lạc nguyên thủy, tìm hiểu cách sống của bọn họ, đồng thời sống cùng bọn họ.” Giáo viên kèm hướng dẫn viên giới thiệu.

Kỳ thực nếu nói cư dân bộ lạc cũng không phải là cư dân nguyên thủy thật sự, bọn họ ban đầu là người yêu thích trở về với nguồn gốc cổ xưa. Nhóm người kia tiến vào rừng nguyên thủy, mô phỏng theo cách sống của bộ lạc nguyên thủy, sau đó từng đời trải qua như vậy, liền trở thành cư dân của rừng nguyên thủy.

Lúc đến nơi vừa lúc là giữa trưa, ánh dương quang xuyên qua kẽ lá chiếu xuống, tia sáng cũng không mạnh, không khí nơi này trong lành hơn nội thành thành Oss nhiều, còn có một số động vật không thấy trong vườn thú, bọn nhỏ tò mò chạy xung quanh, những người lớn thì bắt đầu thu dọn đồ đạc.

Iven cắm lều vào chỗ trống trải, còn bên cạnh lại là lều của David. Con của bạn hắn là một thiếu niên mười một tuổi, lớn lên rất nhanh, đã cao bằng David, thiếu niên giúp đỡ David, cho nên bọn họ rất nhanh liền làm xong.

“Cần giúp một tay không?” Nam nhân hỏi.

“Không cần, David tiên sinh.” Iven cười nói.

Lều nện rất nhanh dựng xong, Iven đem mọi thứ dọn xong, từ trong lều đi ra, David liền đưa cho Iven một ly nước. Iven tiếp nhận, nói một tiếng cảm ơn.

“Ba ba, chúng ta đi tìm đồ ăn đi!” Ryan chạy tới, kéo tay Iven, mắt lóe sáng, hiển nhiên rất hưng phấn.

Iven sờ sờ đầu Ryan, liền nắm tay nó đi về phía trước, David và thiếu niên kia đi theo sau bọn họ. Nguy hiểm trong rừng rậm rất ít, thế nhưng Iven cũng không để Ryan đến chỗ cây cối rậm rạp.

Ryan nhìn chằm chằm gà rừng đang nhàn nhã tản bộ trên đất trống mà thèm. Iven nhìn liền bỏ qua, động tác của gà rừng đều rất linh hoạt, dựa vào đồng dụng cụ trong tay bọn họ căn bản không khả năng bắt được.

Bọn họ đi một vòng, đi tới cả đầu đầy mồ hôi, cũng chỉ tìm được một ít dã quả có thể ăn. Iven rửa sạch dã quả, đưa cho Ryan và David bọn họ. Ryan tiếp nhận cắn một cái, sau đó ngửa quan đều nhai thành một đoàn, sau đó chạy quanh Iven hai vòng mới nói ra được.

“Ba ba, thật chua!” Ryan nhào tới trong lòng Iven, lớn tiếng nói.

Iven nhận lấy, sau đó cắn, dã quả rất mọng nước, y cắn cũng không thấy chua, trái lại rất ngon. Iven quay đầu nhìn lại, David và thiếu niên kia đều là vẻ mặt đau khổ, dã quả trong tay tựa hồ thành bom, không dám cắn xuống một cái nào nữa. Iven cười cười, sau đó tiếp tục cắn một cái.

Ryan trợn to mắt nhìn Iven ăn hết một dã quả, quả thực cho rằng ba ba nhà mình thành thiên thần. Nhóc con phục hồi tinh thần lại, từ trên người Iven tuột xuống.

Iven lấy ra một chút thịt khô, chuẩn bị làm cơm. David gia nhập, hỗ trợ y xử lý một số thức ăn. Trong nháy, hai nhóc con không biết đi nơi nào. Iven cũng không để ý, chỉ cho là bọn nó hiếu kỳ đi xung quanh.

Chờ bọn họ làm cơm xong, liền thấy hai nhóc con xuất hiện, trên lưng hai nhóc tựa hồ vác gì đó, trên mặt đều vui vẻ cười. Ryan cầm một bao nhỏ, nó để bao xuống, mở ra, sau đó Iven liền thấy nhất khối thịt lớn. Thiếu niên kia cũng cầm một khối, còn lớn hơn của Ryan một chút.

“Ba ba, đây là Ryan và Karis ca ca cùng nhau săn!” Ryan tự hào nói.

Khối thịt kia rõ ràng là cắt từ trên thân của động vật khá lớn, hơn nữa là vị trí tương đối khá nhiều thịt, vết dao cũng rất bằng phẳng. Iven không vạch trần Ryan, mà ới nó dẫn mình đi xem. Nhóc con bĩu môi lăm lăm nửa ngày, mới dẫn Iven đến chỗ phát hiện thịt. Nơi đó quả thực có một con dã thú, vết máu còn có chưa khô.

Iven nhìn Ryan, nhóc con chột dạ cúi đầu. Iven suy nghĩ chốc lát, chia phần thịt còn dư cho những người khác, liền dẫn Ryan về lều. Iven rửa hai khối thịt, sau đó nướng xong, mỗi người đều ăn rất no.

Sau khi cơm nước xong, liền có tâm tư nói chuyện phiếm. Iven và David ngồi trước lều, David đưa cho y một bình rượu, hai người liền trực tiếp uống. Ryan cũng ngồi dựa vào Iven, ánh mắt lại nhìn một chỗ khác.

“Iven, cậu là một người rất thích hợp để sống cùng.” David nói.

Ryan mở to hai mắt nhìn, nhìn theo ánh mắt nó, liền thấy một mảng gió thổi, không thấy gì cả. Iven thu hồi ánh mắt, khiêm tốn cười cười: “Kỳ thực, thích hợp cũng không phải là một khái niệm chung chung, đối với mỗi người đều không giống nhau.”

“Iven, cậu nghĩ ai là thích hợp của cậu? Tướng quân Corrine sao?” David hỏi, ánh mắt có chút trực tiếp.

Iven mím môi, tựa hồ nghiêm túc suy nghĩ. Y và David cũng chưa quen thuộc lắm, còn chưa tới mức có thể tâm sự. Ân ân oán oán của y với Corrine này, cũng không phải một câu có thể nói rõ. Y biết ở trước mặt David, trả lời thế nào là tốt nhất. Vì thế y chỉ là gật đầu, sau đó nói: “Đúng vậy.”

Iven lại không biết những lời này, khiến một số người gần như đứng không vững, sau đó từ người giả què thiếu chút nữa thành người què.

— ❧ —

76. Chương 76: Cầu Hôn (hạ)

Iven nghe được tiếng vang, sau đó quay đầu nhìn lại, liền thấy trước bụi cỏ có một nam nhân. Nam nhân mặc quần phục, trên vai vác một cây thương, tóc chải rất gọn gàng, dung mạo anh tuấn, đôi mắt thâm thúy. Nếu như quên đi vẻ ngơ ngàng của nam nhân vừa té ngã xuống đất, đây quả thực là một người có thể nói là hoàn mỹ. Nam nhân vỗ vỗ bụi trên người mình, bước đến trước mặt Iven, hai mắt của hắn chăm chú nhìn Iven, trên mặt là thế nào cũng không che giấu được nụ cười.

“Tướng quân Corrine!” David kinh ngạc kêu một tiếng.

Tâm tình của Corrine lúc này hết sức tốt, vì thế David vẫn thấy đáng ghét lúc này cũng thuận mắt hơn rất nhiều, hẳn thậm chí vươn tay bắt tay với David. David hầu như có chút thụ sủng nhược kinh, hẳn ta thu tay về, sau đó dân thiếu niên trở về lều của mình.

Khóe miệng của Corrine kéo ra một đường cung đẹp mắt, ý cười cũng toát ra từ đôi mắt xanh nhạt. Bộ dạng của nam nhân này vốn vô cùng xuất sắc, lúc cười gần như có chút chói mắt của Iven. Iven kinh ngạc, lúc tỉnh thần, nam nhân còn đang cười, đồng thời gần như phát điên, thoát nhìn có chút giống cười ngây ngô.

“Chân anh không phải bị thương sao? Tại sao lại ở chỗ này?” Iven hỏi.

Nam nhân đầu tiên là cứng người, nụ cười trên mặt biến mất trong nháy mắt, khuôn mặt trở nên nghiêm túc: “Du lịch trong rừng nguyên thủy có chút nguy hiểm, cần có chiến sĩ theo bảo hộ, vì thế tôi tới làm nhiệm vụ .”

Tựa hồ sợ Iven không tin, Corrine để Iven quay đầu, quả nhiên thấy trong rừng rậm có bóng đen hiện lên. Đây cũng không phải là dã thú, mà là chiến sĩ khác thay phiên trực.

“Iven, em vừa nói...” Mắt Corrine có chút phát sáng.

Iven đột nhiên có chút không được tự nhiên: “Để tôi xem vết thương trên chân anh một chút đi.”

“Iven, tôi muốn đi nơi khác xem một chút, nếu có chuyện gì, nhớ gọi cho tôi.” Corrine nói xong, liền xoay người rời đi.

Iven nhìn bước chân rời đi của Corrine dị thường nahnghẹn, sắc mặt trở nên thâm trầm.

Trời tối rất nhanh, rừng nguyên thủy là rừng nguyên thủy, vẫn khác dã ngoại như vậy. Bọn họ nghe được tiếng kêu của dã thú. Iven rất bình tĩnh, thế nhưng Ryan nghe thấy thanh âm kia, liền nhịn không được trốn vào lòng Iven, mở to hai mắt nhìn, mới lạ mà trừng mắt nhìn đỉnh lều, tựa hồ có chút sợ, lại có chút muốn đi xem.

“Ba ba...” Ryan kéo kéo tay áo của Iven, sau đó chậm rãi đưa đầu nhỏ ra, “Con muốn đến cửa sổ xem một chút.”

Iven nhìn ánh mắt lóe sáng của Ryan, liền ngồi dậy, mở một tầng kim loại, bên ngoài là một tầng thủy tinh, có thể từ bên trong nhìn thấy cảnh tượng bên ngoài. Không có dã thú, nhưng có thể thấy trời sao.

“Ba ba, sao thật là sáng.” Ryan ngạc nhiên nói.

“Ba ba, có dã thú tới rồi.” Thanh âm của Ryan trở nên rất nhẹ, còn có chút run.

Iven cũng xít tới, y quả nhiên thấy một bóng đen to lớn, đang dần dần tới gần. Trong rừng rậm quả thật có dã thú, thế nhưng trường học chọn mảnh đất này là hết sức an toàn. Iven không có hoảng loạn, mà là chăm chú nhìn bóng đen kia, bóng đen kia chuẩn xác đi tới trước lều của bọn họ, sau đó lại gần.

“Thế nào lại như một người?” Ryan nhỏ giọng thăm thò, hung phấn bên trong biến mất.

Iven chân chừ một chút, sau đó kéo cửa lều, y thấy được bên cạnh lều có người dựa vào. Corrine có chút ngượng ngùng nhìn thẳng vào mắt bọn họ.

“Vào đi.” Iven nói.

Corrine rúc thân chui vào lều, lều vốn có chút rộng lớn có thêm Corrine vào trở nên có chút chật chội.

“Tôi xem vết thương của anh một chút.” Iven nói.

Chân của Corrine rụt về sau một cái.

Ánh mắt của Iven có chút cường ngạnh, Corrine chỉ có thể đưa chân ra, sau đó kéo quần mình lên.

Vết thương kia rất nông, hiện tại đã hoàn toàn kết vảy. Sắc mặt của Corrine như thường nói: “Khôi phục rất nhanh, hiện tại đã không còn thấy đau đớn.”

“Cho nên đau đớn lúc trước của anh là giả bộ?” Iven hỏi.

Sắc mặt của Corrine thay đổi mấy lần, sau đó một bộ không đếm xỉa đến, trực tiếp tựa trên người Iven, ăn vạ nói: “Em quan tâm James, quan tâm Byrnes, chính là không quan tâm tôi.”

“Iven, tôi chỉ là muốn khiến em cũng quan tâm tôi.”

Iven chưa từng thấy qua Corrine như thế này, y đã gặp qua Corrine lạnh lùng, Corrine ngạo mạn, Corrine điên cuồng, thế nhưng chính là chưa gặp qua Corrine ăn vạ. Y nhìn nam nhân sắc mặt như thường kia, thế nhưng trong mắt lại mang ủy khuất, sau đó vươn tay, nhẹ nhàng mà vuốt ve vết thương đã kết vảy kia. Động tác của Iven rất nhẹ, rất ôn nhu, nhưng lại là trấn an đối với nam nhân.

Ryan gần như trợn mắt há mồm nhìn Corrine, Corrine nhìn bộ dạng của Iven, khóe miệng kéo ra một nụ cười, sau đó sờ sờ đầu đứa con nhà mình.

Bầu không khí trong lều nho nhỏ hết sức tốt, Ryan chen giữa hai người lớn, sau đó ngủ.

Hai ngày liền trôi qua như vậy, ngày thứ ba, bọn họ tiến vào bộ lạc nguyên thủy. Ở đây có khoảng chừng trăm hộ cư dân, bọn họ phục hồi tập tục xa xưa, ở trong sơn động, trên người mặc bố y, trên mặt vẽ đồ đằng quái dị. Nhưng bọn họ và cổ nhân vẫn có khác biệt, bọn họ được giáo dục, có thể thuần thục nói ngôn ngữ đế quốc. Đối với đám trẻ này đến, bọn họ không có bài xích, mà là hảo hảo an bài xong chỗ cho bọn họ. Bọn họ dẫn theo bọn nhỏ đi thăm bộ lạc của bọn họ, nghe giảng tập tục của bọn họ.

Đây đối với bọn nhỏ mà nói, là học tập thực địa một số kiến thức về bộ lạc nguyên thủy. Bọn nhỏ cảm thấy vô cùng hứng thú, rất nhanh liền chơi đùa cùng bọn nhỏ trong bộ lạc, khắp nơi đều tràn đầy tiếng cười vui vẻ.

Bộ dáng đẹp trai tới chỗ nào cũng rất được hoan nghênh, nhất là bộ dạng của Corrine như vậy. Khi hắn bước vào bộ lạc nguyên thủy, ánh mắt của rất nhiều cô gái đều rơi vào trên người hắn, mặt đỏ hồng nhìn hắn, có chút can đảm thì trực tiếp hỏi hắn có kết hôn chưa. Corrine nhìn về phía Iven, Iven nhún vai, vẫn duy trì một khoảng cách với hắn. Corrine thân sĩ nói với cô gái, ánh mắt lại len lén nhìn sang Iven, thấy Iven hoàn toàn không nhìn bên này, Corrine triệt để xì hơi, sau đó tới bên người Iven.

“Các người tới rất đúng lúc, buổi tối sẽ cử hành đêm liên hoan lửa trại, các thanh niên của bộ lạc sẽ cầu hôn các cô gái trong lòng.” Tộc trưởng nói.

Iven đã từng đọc qua trong sách. Tộc trưởng nói đêm liên hoan là rất thú vị, các thanh niên dùng vũ khí nguyên thủy đi săn thú, sau đó đưa dã thú lớn nhất bọn họ có thể săn được đặt trước mặt cô gái ngưỡng mộ trong lòng. Các cô gái tiếp nhận, coi như là đáp ứng cầu hôn rồi, nếu như không tiếp nhận, thì là cự tuyệt. Thời đại nguyên thủy, coi trọng sức mạnh, mà săn thú chính là trực tiếp thể hiện sức mạnh.

Buổi tối đến rất nhanh, trên mảnh đất trống rộng lớn đốt một đồng lửa. Iven và Corrine ngồi một bên, Ryan trong tay cầm lấy một đùi gà lớn, đang ra sức gặm. Bọn bắt đầu cả đàn cả lũ xuất phát, tiếng hoan hô của mọi người đưa bọn họ đi xa. Lúc Iven quay đầu, phát hiện Corrine cũng không thấy đâu.

Iven tướng mạo thanh tú, rất dễ khiến người sinh lòng hảo cảm, hơn nữa Ryan lại khả ái, rất nhanh có các cô gái vây y vào giữa.

“Không biết ngày hôm nay ai có thể săn được dực hổ.” Các cô gái luôn thích bắt quái. Dực hổ là loài hổ đã tiến hóa, hình thể nhỏ hơn hổ, thế nhưng tốc độ rất nhanh, sức mạnh càng cường đại hơn. Nam nhân có thể săn được dực hổ trong bộ lạc rất được hoan nghênh.

“Will cường tráng nhất bộ lạc. Cara, dực hổ nhất định là của cậu.” Will thích Cara, đây là điều mọi người trong bộ lạc đều biết. Cara là một cô gái xinh đẹp, nghe thấy lời của một cô gái khác, thẹn thùng cười cười.

“Ryan, mẹ nhóc có đẹp không?” Có người hỏi.

Ryan để đùi gà trong tay xuống, nghiêm túc nhìn chằm chằm cô gái kia mấy lần: “Mẹ em vừa xấu lại ngu xuẩn, còn có thể làm nũng với ba ba.” Các cô gái trong đầu tự động tưởng tượng ra một nữ nhân cường tráng nằm trong lòng Iven làm nũng, nhìn thân người Iven có chút thon gầy, mọi người không tự chủ lạnh người.

Thấy ngữ khí nghiêm trang của Ryan, Iven không tự chủ nghĩ đến hành động của nam nhân kia tối hôm qua. Trên quảng trường đột nhiên hoan hô lên, Iven ôm Ryan đứng lên. Các dũng sĩ ra ngoài săn thú đã trở về, mỗi người trên lưng đều khiêng một con dã thú, từ đằng xa đi về phía đoàn người.

“Kayes săn được một con báo hoa!”

“Will săn được một con sư hổ!” (tiếng anh là liger)

Từng dũng sĩ xuất hiện, tất cả mọi người khen ngợi một phen.

“A a, đại soái ca mới tới săn được một con dực hổ!”

Thanh âm cuối cùng đột nhiên sắc bén. Iven đứng ở trong đám người, sau đó liền thấy nam nhân khiêng một con dã thú to lớn xuất hiện trong tầm mắt của mọi người. Ánh lửa chiếu lên, nam nhân trên mặt dính máu, ngũ quan sắc sảo sinh ra một mị lực dã man, cực kỳ anh tuấn. Trong đám người tựa hồ yên tĩnh một giây, sau đó là tiếng hoan hô lớn hơn.

“Hắn tại sao phải săn thú? Chẳng lẽ là coi trọng cô gái nào trong bộ lạc?” Có người hiếu kỳ nói.

Ryan cười trên vai Iven, hai tay ôm chặt cổ Iven, nhìn người đứng ở xa, sau đó nói lầm bầm nói: “Lão già này vẫn rất đẹp trai nha!”

Các cô gái bắt đầu khiêu vũ, Iven bị đám người chen lấn, hai tay y đều bị người kéo, sau đó bị ép múa cùng. Săn thú là mị lực của nam nhân, khiêu vũ lại là mị lực của các cô gái. Iven nhìn David cũng bị kéo đi khiêu vũ, nam nhân có chút vụng về nhảy, hắn lập tức thẳng bằng, chỉ là gọi Ryan trên cổ nắm chặt hắn, liền cũng nhảy theo đoàn người. Bầu không khí càng ngày càng náo nhiệt, nhảy một hồi, các cô gái lại ngồi thành hàng, các nam nhân sẽ đặt lễ vật tới trước mặt cô gái mình thích.

Iven nắm tay Ryan đứng qua một bên. Các dũng sĩ lục tục đưa quà của mình, các cô gái xấu hổ nhận lấy, lúc đến phiên Corrine, tất cả mọi người hết sức tò mò.

Corrine đi tới trước mặt Iven, trên lưng hắn khiêng dã thú to lớn, màu còn chưa khô, từng giọt từng giọt rơi xuống. Hành động của Corrine khiến Iven đưa thân vào ánh mắt của mọi người, Iven đứng ở nơi đó, cả người đột nhiên có chút cứng ngắc. Tựa hồ có vật gì từ dưới đất chui ra, chui vào thân thể y, ở trên người y điên cuồng sinh trưởng. Iven dường như trở về thời niên thiếu, nhìn nam nhân anh tuấn đứng trước mặt mình, tay chân có chút luống cuống. Cổ họng của y hơi khô, thân thể y có chút nóng, đầu của y có chút mê muội.

Corrine để dã thú trước mặt Iven, sau đó nửa quỳ, cơ hồ thành kính nói: “Iven, gả cho tôi đi.”

— ❧ —

77. Chương 77: Kết Hôn

Trong đầu Iven hiện lên rất nhiều chuyện, tựa hồ chỉ trong nháy mắt, y nghĩ tới lần đầu y nhìn thấy Corrine, nghĩ tới bọn họ sống chung năm năm, nghĩ đến tình cảnh lúc ly hôn, nghĩ tới về sau gặp lại, nghĩ tới trong chiến tranh sinh tử, có yêu có hận. Cuối cùng bình tĩnh lại. Nếu như muốn nói chuyện yêu hận, giữa y và Corrine vĩnh viễn đều day dưa không rõ. Iven nghiêm túc nhìn nam nhân trước mắt, trên mặt hắn không có bất kỳ biến hóa nào, mi tâm chăm chú nhíu, tựa hồ đang nghiêm túc suy nghĩ.

Khi y đang chọn gặp Harry, kỳ thực y đã quyết định. Iven biết, y thủy chung không từ bỏ được nam nhân này. Chẳng qua là khi nam nhân nửa quỳ ở trước mặt mình, cầu hôn, Iven đột nhiên mê mang...

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, người trước mặt lại hoàn toàn không có phản ứng. Biểu tình trên mặt Corrine dần dần nhạt đi, mặt vì không biểu tình trở nên lạnh cứng, hai tay của hắn theo bản năng nắm thành quyền.

Đối tượng cầu hôn của suất ca sản được dục hổ lại là thanh niên mang theo đứa con khả ái, tất cả mọi người hiếu kỳ cùng hưng phấn, mắt đều nhìn chăm chăm vào hai người.

Iven đột nhiên xoay người rời đi, trong tay chăm chú kéo tay của Ryan, Corrine mím môi, mắt hiện ra một tầng màu đỏ, hần cũng đứng lên, theo sát phía sau Iven.

Iven đi về phía chỗ ở, ánh lửa vẫn chưa yếu bớt. Iven đi rất nhanh, thẳng đến khi không còn đường để đi, y mới ngừng lại. Trong ánh lửa, thân ảnh kia rất đơn bạc, trong lòng Corrine có cảm giác nhói đau không rõ. Càng tới gần Iven, bước chân của hần càng chậm. Thẳng đến khi gần trong gang tấc, Corrine vẫn cảm thấy Iven cách hần rất xa.

Ánh mắt của Ryan quét ở giữa bọn họ một vòng, sau đó tránh khỏi tay của Iven, đi về phía đoàn người. Tay trống rỗng rũ xuống giữa không trung, Corrine vươn tay cầm thật chặt.

“Iven, trước khi em quyết định, tôi muốn nói ra suy nghĩ của mình.” Corrine nói, “Quá khứ, tôi đã làm rất nhiều chuyện sai lầm, thế nhưng sai chính là sai rồi, không thể nào giải thích, tôi bây giờ chỉ có thể khiến em an tâm một chút.”

Corrine gỡ từ trên người xuống một cái túi quân dụng, sau đó từ bên trong lấy ra ba phần văn kiện.

“Iven, một phần là danh sách tài sản của tôi, bao gồm tài sản của riêng tôi và cổ phần công ty gia tộc Gris, tôi đã đem 50% chuyển đến danh nghĩa của Ryan, 50% chuyển đến danh nghĩa của em.”

Corrine đưa một phần cho Iven nhìn thoáng qua, sau đó lấy ra phần văn kiện thứ hai, “Iven, đây là một phần hiệp ước trước khi cưới, nếu như sau khi kết hôn em cảm thấy không thích hợp,” Thanh âm của Corrine đột nhiên có chút đắng chất, “Đến lúc đó có thể tùy thời ly hôn.”

Sắc mặt của Iven rốt cục có biến hóa, y tựa hồ có chút khiếp sợ, nhìn hiệp ước kia. Corrine đưa cho y, y không có nhận. Corrine lấy ra phần hiệp ước thứ ba, tiếp tục nói: “Đây là một phần hiệp ước ràng buộc hành vi, bên trong bao gồm một số ràng buộc hành vi cụ thể, tỷ như thời gian tan tằm về nhà, du lịch định kỳ, cùng với kế hoạch nghỉ lễ, nghỉ phép.”

Corrine đưa ba phần hiệp ước cho Iven, Iven cầm lấy một phần cuối cùng, đó là phần cuối cùng trong ba phần hiệp ước, nội dung bên trong đều là một số chi tiết nhỏ, thậm chí bao gồm chuẩn bị bánh sinh nhật.

Phần hiệp ước thứ nhất là bởi vì ly hôn lần trước, Iven cầm mười triệu Oss tệ.

Phần hiệp ước thứ hai là bởi vì phần hiệp ước lúc kết hôn kia.

Phần hiệp ước thứ ba là bởi vì năm năm Corrine lạnh lùng.

Corrine làm ba phần hiệp ước này quả thực tốn rất nhiều tâm tư, hần muốn để Iven an tâm. Iven lật từng trang từng trang hiệp ước, xem xong rồi, sau đó đưa cho Corrine. Corrine nhận lấy hiệp ước, có chút thấp thỏm bất an nhìn Iven.

Iven lấy dao nhọn bên người Corrine, xoay người, đi tới trước mặt dã thú kia, dao nhọn đâm vào da thịt của dục hổ, màu máu hiện lên, trên tay của Iven đã có thểm một khối thịt hoàn chỉnh, đó là phần thịt tốt nhất trên thân dục hổ.

Iven mang tay dính máu đột nhiên kéo Corrine xuống, hôn lên mặt của hần.

Corrine đầu tiên là sửng sốt một chút, tiếp theo là mừng như điên, hần vui vẻ hầu như muốn nhảy dựng lên, hần ôm thanh niên vào trong lòng, sau đó vọt vào trong đám người. Iven bị Corrine ôm vào trong ngực, có chút mê muội. Iven cúi đầu, nhìn nam nhân mặt dày trong ánh lửa, vui vẻ cười.

Lúc tin tức Corrine muốn kết hôn truyền ra, toàn bộ đế quốc đều kinh hãi, tuy rằng trước kia có truyền ra ảnh chụp của Corrine và người vợ thần bí, nhưng là xa xa không có tin tức kết hôn. Tướng quân Corrine tự mình tuyên bố tin kết hôn, tổng thống đế quốc cũng phát biểu lời chúc mừng. Corrine lần đầu kết hôn rất khiêm tốn, đồng thời sau năm năm kết hôn đột nhiên ly hôn, khác với lần đầu khiêm tốn, lúc này đây, Corrine lớn tiếng bày tỏ tình yêu, thậm chí tham gia phỏng vấn của truyền thông, lúc nói về vợ, cũng là vẻ mặt hạnh phúc.

Bởi vậy, tất cả mọi người đối với thân phận của vị phu nhân tương lai của tướng hết sức tò mò.

Thẳng đến khi có người vạch trần vị tân phu nhân này chính thị vị lý hôn với Corrine mười năm trước, lại một lần nữa đưa tới oanh động. Sau năm năm kết hôn đột nhiên ly hôn, cách mười năm, lại lớn tiếng thông báo kết hôn, yêu hận ân oán trong đó không thể không khiến người ta suy nghĩ.

Sau đó báo chí lục tục lộ ra một việc của Corrine và Iven, tỷ như Iven bị bắt cóc, tướng quân Corrine liều mình cứu, tỷ như bọn họ cùng nhau tham gia trận chiến kinh tâm động phách, tỷ như Corrine câu hồn ở bộ lạc nguyên thủy. Cái này, nhân dân đế quốc bắt đầu tin tưởng, tướng quân Corrine thần bí từ trước đến nay của bọn họ hoàn toàn gặp khó khăn, chỉ là không biết vị tiên sinh kia đến tột cùng có mị lực gì. Mà này những cô nàng coi Corrine là bạn đời lý tưởng lại bắt đầu ác ý phỏng đoán, nam nhân kia rốt cuộc dùng thủ đoạn gì, câu dẫn tướng quân Corrine đẹp trai anh tuấn của các cô.

Mà đối tượng bị câu dẫn, nếu như lúc những fan hâm mộ này thấy được, tuyệt đối muốn mở rộng tầm mắt. Corrine mặc áo ba lỗ màu trắng, lộ ra cơ bắp lớn, phía dưới mặc quần rộng, lúc này đang giúp Ryan tắm. Dựa theo hiệp ước quy định, vấn đề Ryan tắm là do Corrine phụ trách. Kỳ thực đây đối với Corrine mà nói, không tính là nhiệm vụ, mà là quyền lợi. Ryan cảm giác mình đã cũng đủ lớn rồi, chuyện tắm rửa có thể tự mình đối phó. Thế nhưng Corrine trực tiếp bỏ qua phản bác của nó, cởi đồ của nó ra, lộ ra thân thể trắng nõn, sau đó ném vào trong bồn tắm. Ryan náo loạn không được tự nhiên, nghiêng đầu qua một bên, cũng không nhìn tới hân.

Corrine vênh vác vui vẻ, thậm chí hừ ca. Ryan vẫn nghiêm mặt của rốt cục có một vết nứt.

Corrine bề ngoài anh tuấn, năng lực xuất sắc, nhưng lại có một cái bí mật không muốn người biết, đó chính là hân hát rất khó nghe. Tiếng của Corrine trầm thấp, vô cùng dễ nghe, thế nhưng lúc hát hết lần này tới lần khác, lại trở nên rất quái dị. Trước kia Corrine là tuyệt đối không thém ca hát. Thế nhưng lúc tâm tình người ta tốt cũng sẽ muốn tìm chỗ để phát tiết, vì thế Corrine lựa chọn phương thức này.

“Lão già này, ông hát thật khó nghe, không được hát.” Ryan nói thẳng.

“Ta không gọi là ‘lão già này’, ta là cha con.” Corrine đĩnh chính nói.

“Lão già này!” Ryan tức giận lại gọi một tiếng.

Corrine lại thay đổi một ca khúc, nhẹ nhàng mà hừ lên. Bài hát này là bài Iven lúc trước dùng để dỗ Ryan, Ryan rất thích bài hát này, thế nhưng lúc này nghe, có chút lạnh người.

Đúng lúc này, cửa đột nhiên mở ra. Corrine dừng tiếng ca, Ryan cũng thở dài một hơi. Iven từ bên ngoài đi vào. Corrine xách thân thể nho nhỏ đi ra, sau đó lau khô, dùng khăn bao lấy, liền ném lên giường.

“Ba ba! Ba ba!” Trên giường Ryan lớn tiếng kêu lên, “Ba ba, lỗ tai của con sắp điếc rồi.”

Biểu tình của Ryan rất khoa trương, Iven buông túi, liền đi tới. Ryan chọt chui vào trong lòng Iven.

“Ba ba, lão già này hát thật khó nghe, con nghe không được lời của ba ba!”

Iven ngẩng đầu, nhìn Corrine đứng cách đó không xa, trên mặt hiện ra một tia nghi hoặc: “Hát?” Ý cho tới bây giờ chưa từng nghe qua nam nhân hát.

Biểu tình trên mặt Corrine cứng một chút, sau đó nói: “Iven, lễ phục tôi đã chọn xong rồi, tôi lấy hình cho em xem một chút.”

Corrine nói xong liền như chạy trốn vào phòng.

“Hát rất khó nghe, vì thế hân ngưng ngừng.” Ryan xít tới, le lưỡi một cái nói.

Iven đột nhiên có chút ngạc nhiên, thế nhưng Corrine hết sức chăm chú nói chuyện hôn lễ, Iven cũng muốn hỏi, đều sẽ bị hân quên. Nhìn vẻ mặt thành thật của nam nhân, Iven không hỏi tiếp. Corrine vẫn cứng người cũng rốt cục buông lỏng.

Hôn lễ được cử hành ở giáo đường quốc hội. Toàn bộ hôn lễ đều là Corrine tự mình thiết kế, từ trang trí hội trường, đến danh sách khách mời, Corrine toàn bộ làm hết. Cuộc hôn lễ này rất long trọng, người tham gia rất nhiều, thậm chí có cả tổng thống đế quốc.

Hôn lễ ngày đó, Corrine mặc tây trang màu trắng, thắt cà vạt nhạt màu, tóc màu vàng được chải ra sau ót, trên mặt anh tuấn mang nụ cười nhàn nhạt. Corrine cười, ngay cả tổng thống đế quốc thấy cũng không nhận được nhìn hai lần. Tổng thống đế quốc là một nam nhân ưu nhã, hần cùng tuổi với Corrine, thân sĩ như vậy, trái ngược với Corrine thiếu một chút nghiêm nghị trong giọng nói, sinh ra một tia văn nhã. Thế nhưng chỉ có người tiếp xúc với hần mới biết được, vị tổng thống bề hạ này có chút hỉ nộ thất thường.

“Bề hạ, cảm ơn ngài đã tới tham gia hôn lễ của tôi.” Corrine cười nói.

Tổng thống đế quốc đột nhiên bu lại, vẻ mặt thần bí nói: “Tôi có thể không phải vì mặt mũi của cậu, kỳ thực tôi là hiếu kỳ vị kia, vì thế nhận không được đến giúp vui. Tôi muốn xem vị kia đến tột cùng có mị lực thế nào.”

Corrine nhún vai: “Vạy ngài có lẽ phải nhìn cẩn thận.”

Tổng thống vỗ vỗ vai Corrine vai, liền đi vào, ngồi vào chỗ.

Khách lục tục đi tới, lúc Iven nắm Ryan tiến vào giáo đường, quả thực đưa tới oanh động. Chỉ là hôm nay tới tham gia hôn lễ đều là người có mặt mũi ở đế quốc, lễ nghi của bọn họ không cho phép bọn họ hết sợ hãi, chỉ có một số nữ sĩ kinh hô thành tiếng.

Iven ăn tây trang cùng kiểu với Corrine. Tây trang giống nhau, mặc trên người Corrine có chút bá đạo, mặc trên người Iven, lại sinh ra chút khí chất an tĩnh. Cho dù thấy người thật, Iven cũng chỉ tính là diện mạo tuần tú, không tính là rất đẹp, chỉ là thấy lâu, quả thật có thể cảm thấy chút mị lực, nhất là đôi mắt màu đen kia, luôn cảm thấy mang theo một linh khí. Ryan nắm tay Iven, lại mặc tiểu tây trang, cả người thoát nhìn đều là phần điêu ngọc trác, cực kỳ khả ái. Đứa trẻ tám tuổi, còn mang nét trẻ con rất rõ, thế nhưng vòng tới vòng lui lại lộ ra một cơ linh. Thanh niên nắm nhóc con khả ái đi vào giáo đường, sau đó đi tới bên người Corrine. Corrine kéo tay của Ryan.

Trước kia Corrine cũng không công bố thân phận của Ryan, thế nhưng hôm nay tới tham gia hôn lễ đều là người rất thông minh, nhìn ngũ quan đã nảy nở của nhóc con, nhìn lại Corrine, cũng đều đoán được. Phần nửa ngạc nhiên phần nửa xúc động.

Tại hôn lễ, Iven gặp được phu nhân Margaret, vị phu nhân kia mặc lễ phục màu trắng, ưu nhã như trước. Bà đi tới trước mặt Iven, mỉm cười nhìn Iven.

Mấy năm này, Iven cũng không thấy vị nữ sĩ này. Không thể nói rõ là không thích, nhưng là không thể nói rõ chán ghét. Ryan vẫn không thích bà, chỉ là chào hỏi một tiếng, liền đi theo sau Corrine chào hỏi khách mời.

“Phu nhân, xin chào.” Iven ôm Margaret, sau đó buông ra, lui về sau hai bước.

“Iven, chúc mừng con.” Margaret nói, “Các con có thể cùng một chỗ, ta rất vui vẻ.”

“Cảm ơn ngài, ngài gần đây có khỏe không?” Iven lễ phép nói.

Margaret gật đầu, tựa hồ có chút muốn nói lại thôi. Iven vẫn mỉm cười nhìn bà.

“Iven...” Margaret dừng một chút, sau đó tiếp tục nói, “Chuyện lúc trước, xin lỗi.”

Iven cười cười: “Phu nhân, đều đã qua rồi.”

Margaret nhìn chăm chăm Iven nhìn một lát, sau đó nhìn đứa nhỏ không hề liếc nhìn bà một cái, nhẹ nhàng thở dài một hơi, rút cục gật đầu, sau đó ngồi về vị trí.

Đều đã qua, thế nhưng thương tổn vẫn còn, ngăn cách vẫn còn.

Margaret đi rồi, Iven nhìn thấy một nam nhân cao quý ưu nhã đi về phía mình. Tóc vàng mắt xanh giống Corrine vậy, vị nam nhân đẹp trai này, Iven đã từng thấy trên TV, nam nhân cao quý nhất đế quốc, người thống trị đế quốc, Arise bề hạ.

Iven hướng phía nam nhân hành lễ, cung kính nói: “Bề hạ, rất vinh hạnh nhìn thấy ngài.”

Nam nhân vươn tay về phía Iven, Iven vội vã vươn tay, bắt tay với tổng thống đế quốc. Ấm áp xa lạ xuyên qua lòng bàn tay truyền tới, Iven lén đánh giá nam nhân trước mắt.

Arise đột nhiên bu lại, ở bên tai Iven thấp giọng nói gì đó.

Sau một lúc, Corrine đi tới, chắn giữa tổng thống đế quốc và Iven, nhìn gò má của Iven hơi đỏ lên, sắc mặt của Corrine có chút đen: “Bệ hạ thân ái, ngài và Iven đang nói chuyện thú vị gì vậy?”

Tổng thống lộ ra một nụ cười bí hiểm: “Để Iven nói cho cậu biết đi.”

Arise nói xong, liền tiêu sái xoay người rời đi.

Corrine cau mày nhìn Iven, nhện không được hỏi: “Iven, hai người nói cái gì?”

“Hắn và tôi đánh cược, cược xem sau bao lâu anh sẽ tới.” Iven nói.

“Em cược bao lâu?” Trên mặt của Corrine lần nữa hiện lên nụ cười, hỏi.

“Anh bị bọn họ vây vào giữa, vì thế em cá là năm phút. Bệ hạ nói, ” Iven cười đến có chút ngượng ngùng, “Hai mươi giây.”

“Bệ hạ thắng.”

Ba giờ chiều, khách đã tới đông đủ, một cặp mới đứng ở dưới bậc thềm, tổng thống đế quốc tự mình chủ trì hôn lễ.

Tổng thống đế quốc đọc xong đọc diễn văn, trên mặt đột nhiên hiện lên một nụ cười đùa giỡn.

“Thân ái, những người lao động của đế quốc chúng ta vì tham gia cuộc hôn lễ này nhưng lại thêm công việc quan sát, hia người cũng nên để chúng ta nhìn thứ thú vị chút. Cặp đôi mới, hãy biểu diễn năm phút đồng hồ hôn môi.” Arise nói.

Thanh âm thâm trầm của tổng thống đế quốc hạ xuống, tiếng vỗ tay của mọi người trong nháy mắt vang lên.

Khuôn mặt trắng nõn của Iven đột nhiên đỏ, Corrine hướng mọi người khom người chào, sau đó ôm hông của Iven, môi chạm môi. Đường như mỹ vị có một không hai trong thiên hạ này, Corrine nghiêm túc thưởng thức, thân có chút dè dặt. Trong giáo đường trong nháy mắt yên tĩnh.

Không biết qua bao lâu, Corrine thả người trong ngực, Iven đứng thẳng người, trên mặt lại hiện lên sắc hồng.

Corrine quay đầu nhìn tổng thống đế quốc còn đang sững sờ, tổng thống đế quốc hoàn hồn, sau đó tranh công nháy mắt một cái. Khóe miệng của Corrine kéo ra một nụ cười.

Tổng thống đế quốc nhẹ giọng ho khan một cái, sau đó tiếp tục nói: “Kế tiếp, mời hai người mới trao đổi nhẫn cưới, từ nay về sau hạnh phúc mỹ mãn, không hề chia lìa.”

Hai người đồng thời lấy nhẫn cưới, ở trong nháy mắt đó, Iven đột nhiên cảm thấy có chút choáng váng, mọi thứ chung quanh tựa hồ trở nên mơ hồ, sau đó y nghe được tiếng kêu hoảng sợ của Corrine.

Cuộc hôn lễ này cuối kết thúc với một người được đưa vào y viện.

Lúc Iven mở mắt ra liền phát hiện mình nằm trên giường bệnh màu trắng, Corrine đang mặt không thay đổi ngồi bên giường, tim của Iven vừa nhảy.

“Corrine, cơ thể của tôi làm sao vậy?” Iven có chút bất an nói.

Corrine nhìn y, ánh nhìn này khiến Iven cảm thấy có chút hoảng sợ, có chút không được tự nhiên, thẳng đến khi Iven không thể chịu đựng được loại trầm mặc kinh khủng này nữa, Corrine đột nhiên tới gần, sau đó đặt bàn tay lên bụng của Iven.

Sau đó Iven nghe được lời Corrine nói, thân ái, người trong bụng to thêm một nhóc con kìa.

78. Chương 78: Chử Phu

(Chử phu: Một người chồng lo tất cả việc nội trợ, từ nấu cơm, giặt giũ đến chăm con)

Bệ hạ Arise và Corrine ra đời cùng một ngày, ngày bọn họ ra đời, là lần đầu tiên đế quốc Oss giành thắng lợi sau một thời gian dài bị đế quốc Cady áp bách, đó là một ngày đáng vui mừng. Hai vị này, tựa hồ từ lúc sinh ra, liền đã định trước là cứu tinh của đế quốc. Hai nam nhân ưu tú như nhau, học tập cùng lúc, đồng thời tốt nghiệp, sau đó một vị trở thành tổng thống đế quốc, vị còn lại trở thành tướng quân đế quốc.

Quan hệ giữa Arise và Corrine, cực kỳ vi diệu. Bọn họ như huynh đệ, hữu tình thâm hậu, có đôi khi, cũng sẽ đổ kị đối phương. Arise còn có một lạc thú, hắn ta thích trêu chọc vị huynh đệ anh dũng vô song trên chiến trường này. Khi biết Iven mang thai, Arise liền phê chuẩn cho hắn nghỉ tròn một năm, lấy danh ‘hảo hảo dưỡng thai’. Đương nhiên cái thai này cũng không phải là Corrine dưỡng, thế nhưng cái danh này lại rơi vào trên đầu hắn, dù sao cũng cảm thấy có chút tức cười.

Tướng quân Corrine sao lại không đi làm?

Hắn ở nhà dưỡng thai.

Là người khởi xướng, mỗi lần Arise nghe được như thế, liền cảm thấy vui. Đương nhiên, Arise có chút hể hê cũng sẽ không biểu hiện ra mặt. Chỉ có trợ lý theo Arise nhiều năm, nhìn mặt hắn ta không thay đổi, mới biết được trong lòng hắn ta đã sớm cười như hoa nở.

Nhưng mà, Corrine cũng không phải không nhận được trò đùa của người ta. Corrine không có chút khác thường tiếp nhận ý tốt của tổng thống đế quốc, sau đó an tâm gốc ở trong nhà.

Cái nghề nãi ba (vú ba = vú em + cha) này, đối với Corrine mà nói có chút xa lạ. Lúc Ryan ra đời, hắn cũng không ở bên. Lần thứ hai được làm cha, vui sướng lại thêm hổ thẹn khiến Corrine gần như trở thành bảo mẫu toàn chức, mỗi ngày đi theo sau mông của Iven.

Khác với Corrine nơm nớp lo sợ, Iven chỉ hỏi Corrine một vấn đề, sau đó liền khôi phục cuộc sống bình thường, cứ như thường đi làm. Y hỏi về vấn đề thuốc thang, sau khi biết Corrine đã ngừng dùng thuốc từ lâu, Iven mới yên lòng.

Iven tiếp tục đi làm, Ryan cũng đi học, vì thế trong nhà chỉ có Corrine là nhàn rỗi. Corrine bắt đầu nghiên cứu trù nghệ. Vì thế tại tầng hai trong nhà, tướng quân đế quốc đang mặc tạp dề, cầm trong tay một quyển sách dạy nấu ăn dày dày, nghiêm túc nghiên cứu.

Iven mỗi ngày tan sở về đến nhà, trên bàn cơm đều đã bày đầy thức ăn, bên bàn đặt hộp thức ăn của nhà hàng gần đó, Iven vừa nhìn liền hiểu ngay. Thức ăn do đầu bếp nổi danh của nhà hàng làm ra đương nhiên là tốt, ngày thứ nhất, mùi vị của món ăn rất tốt, ngày thứ hai, mùi vị vẫn như trước, nhưng ngày thứ ba, Iven ăn vào thấy khác biệt.

Một số món bỏ muối nhiều, một số món thì mặn, một số món lại không ngon miệng, mùi vị so với hai ngày trước quả thực là khác nhau một trời một vực. Iven còn nhận thấy được, mỗi khi y ăn một món, dư quang trong mắt của Corrine đều sẽ chăm chú nhìn y, quan sát phản ứng của y. Nhìn mi tâm của Iven nhăn càng lúc càng chặt, vai của Corrine sụp xuống, có chút ử rử.

Iven vừa đoán ra, Ryan lại nói thẳng ra: “Thức ăn khó như vậy, nhất định là lão già này làm.”

Ánh mắt của Iven rơi vào trên người Corrine, Corrine đột nhiên cảm thấy có chút ngượng ngùng, không phải là bởi vì hắn là tướng quân hiện tại đối nghề đầu bếp, mà là bởi vì mùi vị của món ăn không ngon. Hắn rõ ràng đã luyện hai ngày, ngày thứ ba mới đưa tác phẩm của mình ra. Corrine có cảm giác thất bại nặng nề.

Nhìn bộ dạng nam nhân ử rử cúi đầu, Iven nghiêng thân thể, hôn lên mặt của Corrine một chút. Corrine nâng mí mắt lên nhìn Iven, sau đó lại nhìn ánh sáng nhu hòa hiện lên trong ánh mắt của Iven, mắt mát lúc này bị quét sạch, Corrine ngồi thẳng xuống bên người Iven, một tay đặt lên bụng của y, nhẹ nhàng xoa Iven.

Iven bị hắn xoa mặt đỏ lên, vội vã nhìn Ryan, thấy nhóc con đang chăm chú ăn cơm mới an tâm, sau đó trừng Corrine. Corrine thành thật ngồi xong, vẽ mặt lấy lòng nhìn Iven. Iven đã hiểu ý của nam nhân.

Chờ Ryan ngủ, đắp mềm cho nó, Iven liền ra khỏi phòng, vừa đóng cửa phòng, một tay liền khoát lên bả vai của y. Dưới ánh đèn lơ mờ, ánh mắt của Corrine đặc biệt sáng. Iven đột nhiên cảm thấy cổ họng hơi khô.

Corrine kéo Iven vào phòng của mình. Iven cởi áo khoác, ngồi ở trên giường. Corrine xít tới, sau đó dán mặt trên bụng của Iven. Nghĩ đến bên trong có một tiểu sinh mệnh, Corrine liền cảm giác rất kỳ diệu. Corrine hôn nhẹ lên chỗ mang tiểu sinh mạng, trên mặt Iven dần dần bốc lên một tầng khí nóng, đôi mắt đen cũng đã ướt ướt.

Cuộc sống mỗi ngày trôi qua, tay nghề của Corrine càng ngày càng tốt. Ngoại trừ một ngày ba bữa, Corrine còn có thể làm một ít bánh cùng bữa ăn khuya, một tháng trôi qua, cả người Iven đã mượt thêm một vòng. Iven vốn hơi gầy, sau khi thêm một vòng thịt, cả người đều dễ nhìn hơn rất nhiều, trên mặt cũng hồng hào hơn. Thấy bộ dạng này của Iven, Corrine cũng cảm thấy rất có thành tựu.

Sau khi nghe nói Corrine có tay nghề mới, Arise cực kỳ cảm thấy hứng thú. Vì vậy một ngày nọ, sau khi Iven trở về không lâu, bệ hạ Arise liền gõ cửa nhà bọn họ. Corrine đối Arise vốn là tình cảm sùng kính nghi ngờ, thế nhưng hiện tại, nhìn tổng thống diện hạ lưỡi biếng ngồi trên sofa ở phòng khách, thấy thế nào cũng dư thừa.

Vợ của mình ở bên ngoài bưng trà rót nước, mình ở trong bếp rửa rau làm cơm, Arise lại ưu nhã ngồi trong phòng khách, chệnh lếch như vậy, khiến Corrine cảm thấy rất không thăng bằng. Thế nhưng chính là phải giữ mặt mũi cho tổng thống đế quốc, Corrine cố ý thêm hai món, hai món này là thứ Arise thích nhất, Corrine cố ý thêm một ít muối.

Trên bàn cơm, bốn người vây quanh. Là nhân vật được in trên Oss tệ, hôm nay đang ngồi ăn cùng một bàn với bọn họ, Ryan có vẻ phá lệ ân cần, nhìn con trai cơ hồ vui trong lòng Arise, trong lòng của Corrine lại bốc lên mùi dấm chua.

“Ryan, không nên chen lấn bệ hạ, đến bên người cha này.” Corrine vẻ mặt ôn hoà nói.

“Corry, Ryan thông minh hơn cậu, tôi nhớ rõ cậu lúc nhỏ, cũng thích chen với tôi.” Arise mỉm cười nói.

Corry là nhũ danh của Corrine, nghe ngữ khí lớn tuổi của Arise, mặt của Corrine triệt để đen.

Arise không tiếp tục đùa, mà là gấp món ăn bày trước mặt mình, bỏ vào miệng.

“Nguyên lai cậu còn nhớ rõ sở thích của tôi.” Arise sắc mặt như thường ăn xong, sau đó mới mở miệng. Có thể ăn được thức ăn Corrine tự mình làm, Arise cảm thấy mới lạ lại thỏa mãn. Tuy rằng mùi vị này có chút quái dị.

“Corry, tài nấu nướng của cậu còn tốt hơn đầu bếp trong phủ tổng thống, chờ lão tiên sinh kia về hưu, cậu liền có thể tiếp nhận chức vụ.” Arise nhịn không được trêu chọc nói.

Corrine mỉm cười gấp thức ăn cho Arise, hai đĩa này hẳn cố ý thêm đầy muối, gấp vào chén của Arise.

Sau bữa cơm, Arise vẫn không có ý rời đi. Chờ Corrine rửa chén xong, liền phát hiện Arise đang cùng Iven thân mật ngồi chung một chỗ, bầu không khí giữa hai người vô cùng tốt. Corrine chợt cảm thấy một trận tà hỏa xông lên, hần lau khô tay, trực tiếp đi qua, ngồi xuống bên người Iven.

Tổng thống đế quốc ở trước công chúng cao quý ưu nhã, thế nhưng ở nơi riêng tư, hẳn ta là một người hài hước thú vị. Arise nói rất nhiều chuyện thú vị, những chuyện kia Iven chưa từng nghe qua, y nâng đầu, hứng thú nghe.

Corrine không ngừng nhìn đồng hồ, lúc này vốn là thời gian thân mật của hần và Iven, bây giờ lại bị vị này chiếm.

“Chim biển Inca rất có linh tính, đó là một loài chim biển cực kỳ xinh đẹp, toàn thân tuyết trắng, có thể phát ra thanh âm êm dịu. Thanh âm này khiến người ta cảm thấy an tĩnh, khiến người bị lạc giữa biển rộng bình tĩnh lại.” Arise dựng lên một chuyện xưa, bản thân tựa hồ cũng say mê vào trong đó, mắt hơi nheo lại.

Iven rất tập trung nghe.

“Thức ăn loài chim biển này thích nhất đó là thi thể, chúng nó đang chờ người bị lạc chết đi, sau đó ăn đến chán.” Corrine mặt không chút thay đổi nói.

Không khí ẩm áp trong nháy mắt bị phá hư. Iven nhúu nhìn Corrine.

“Thân ái, tể bào lãng mạn của cậu đâu?” Arise nhún vai hỏi.

“Bệ hạ thân ái, đã trễ thế này, ngài có phải nên trở về không?” Corrine nói.

“Corrine.” Iven có chút không đồng ý nói, “Đã trễ thế này, nếu như bệ hạ không ngại, có thể nghỉ lại chỗ này một đêm.”

Arise mỉm cười từ chối: “Tài xế đã ở bên ngoài chờ tôi, Iven, gặp lại.”

Sau khi Iven tiễn bệ hạ Arise rời đi, quay lại liền thấy bên bệ cửa sổ có một bóng đen. Iven gọi hai tiếng, người bên bệ cửa cũng không đáp lại. Iven đẩy ra cửa ra ngoài, đi tới bên người Corrine, Corrine quay người sang, đưa lưng về phía Iven. Hành động như vậy giống như một đứa trẻ đang tức giận, Iven vừa bực mình vừa buồn cười.

“Corrine.” Iven gọi một tiếng. Người nọ tựa hồ như một pho tượng, không nói được một lời.

Iven đứng bên cạnh hần một lúc, sau đó xoay người rời đi, vừa đi hai bước, vừa quay đầu lại, chỉ thấy Corrine xoay người, lúc Iven nhìn sang, thân thể của Corrine cấp tốc lại quay trở lại.

Iven thiếu chút nữa cười ra tiếng. Thế nhưng tính cách của nam nhân này, nếu như y nở nụ cười, Corrine có thể sẽ phải đứng ở chỗ này một đêm. Iven xoay người trở lại, sau đó từ sau lưng ôm lấy Corrine, mặt nhẹ nhàng cọ vào lưng hần.

“Thức ăn tối nay rất ngon.”

“Corrine.”

“Corrine Gris.”

“Gris tiên sinh.”

Iven gọi qua gọi lại tên của hần.

Thân thể của Corrine dần dần mềm nhũn, hần rất muốn xoay người lại ôm Iven vào trong lòng, nhưng vừa nghĩ đó là một cơ hội cực kỳ tốt. Corrine nỗ lực giữ thanh âm nói: “Còn cái gì?”

“Thân ái.”

Corrine bắt vi sở động.

Iven biết lão nam nhân nyaf trong lòng nghĩ đến cái gì, chỉ là hần da mặt mỏng, có mấy lời là rất khó mở miệng. Iven chuẩn bị một lát, sau đó nhẹ nhàng gọi một tiếng.

“Chồng yêu.”

— ❧ —

79. Chương 79: Phiền Nao Của Bánh Bao Lớn

(bánh bao lớn = đại bao tử = Ryan)

Corrine an tĩnh làm chủ phụ gia đình hai tháng, hai tháng sau hần bắt đầu nóng nảy. Vì vậy Iven mỗi ngày tan sở trở về, liền thấy một bóng lưng cao lớn đứng đưa trước mặt mình, thỉnh thoảng ánh mắt nhìn mình cũng rất u oán. Iven bây giờ đối với Corrine hiểu rất rõ, sớm biết ý nghĩ của hần, vì thế chỉ coi như không biết. Con người của Corrine đều trờng sắp rớt ra ngoài, Iven vẫn thờ ơ. Corrine trong lòng mặc niệm hai câu, thẳng thắn không đếm xỉa, trực tiếp hai bước nhảy tới, ôm Iven vào trong lòng, đầu tóc mềm mềm cọ vào cổ Iven, giống như một chú chó lớn, trong miệng vẫn lẩm bẩm: “Thân ái, em nên nghỉ ngơi.”

Niệm như vậy hơn chục lần. Chỉ huy quân sự, ở phương diện khác mà nói, cũng là diễn thuyết gia ưu tú, bọn họ thường thường nói mấy câu, khiến các chiến sĩ nhiệt huyết sôi trào. Câu giống vậy, Corrine nói trầm bổng du dương, thỉnh thoảng bá đạo, thỉnh thoảng thương cảm. Iven vươn tay, đem đầu ra ngoài.

Ngày đầu tiên, Iven cố gắng bỏ qua, ngày thứ hai, Iven rốt cục thỏa hiệp.

Đứa nhỏ trong bụng Iven bắt đầu năm tháng nghỉ ngơi. Bụng của y vẫn bằng phẳng, ngoài thể trọng tăng thêm chỉ khiến y thoát nhìn tròn hơn rất nhiều, trước đây, Corrine thích một tay ôm hông của y, hiện tại, Corrine thích ôm lấy y từ phía sau lưng. Trên người Iven không có sẹo gì.

Bọn họ cùng nhau du lịch, cùng nhau nghe ca kịch, cùng đến khu vui chơi, cùng nhau ngắm mặt trời mọc, cuộc sống liên bình ổn như vậy trôi qua. Đơn giản mà hài lòng.

Edda hai tháng sau tới ngôi nhà này. Sau khi Iven từ chiến trường trở về, Edda liền theo cô giáo Bella trở về tỉnh cầu Orson. Khi đó, giáo dục tiểu học của Edda còn chưa kết thúc, nó không thông minh như Ryan, không thể như Ryan trực tiếp vượt qua hai cấp, tiến vào giáo dục trung cấp. Mà bây giờ, giáo dục tiểu học của nó đã hoàn thành.

Lần thứ hai nhìn thấy Edda, Iven tựa hồ có chút ngạc nhiên. Ở trong trí nhớ của y, Edda là một nhóc con trắng trắng đen đen, lúc này gặp mặt, Edda cao hơn rất nhiều, nhưng lại rất gầy, như một gậy trúc nhỏ, dinh dưỡng có chút không đủ.

Edda sống cũng không tốt, mẹ của nó có một đứa con, tinh lực vốn có hạn hoàn toàn không cách nào quan tâm đến nó. Nhóc con thật thà trở nên trầm mặc ít nói.

Edda và Ryan ở cùng nhau. Nhóc con đen kịt luôn nghiêm mặt, đối với ai cũng mặt không thay đổi, chỉ khi ở cùng Ryan, mới có thể mỉm cười.

Ryan cũng phát sinh biến hóa, lúc ban đầu, Iven cũng không nhận thấy được, bởi vì nhóc kia vẫn vô cùng nhu thuận. Về sau, Iven liền cảm thấy quái dị. Y bình thường thấy Ryan ngồi xổm trong sân, thân ảnh nhỏ nhỏ, không biết đang làm cái gì. Có lúc Edda sẽ cùng nó, có lúc chỉ có một mình nó.

Iven đi ra ngoài, Ryan ngẩng đầu liếc nhìn, sau đó lại cúi thấp. Nếu như là trước đây, nhóc con sẽ ôm lấy hông của y bắt đầu làm nũng.

Iven ngồi xổm xuống, nguyên lai Ryan đang trồng hoa. Hoa đã nảy mầm.

“Ryan.” Iven gọi.

Ryan ngẩng đầu nhìn y một cái, mím môi, con người chuyển vòng.

“Ba ba.” Phản ứng của Ryan có chút chậm.

“Đây là hoa cho đệ đệ sao?” Iven hỏi, y trước đây nghe Ryan nhắc qua.

Đầu nhỏ của Ryan đột nhiên cúi xuống, không nói gì thêm.

“Iven, không nên ngồi chồm hổm.” Corrine chẳng biết từ lúc nào đứng ở cửa sân, vẻ mặt khẩn trương nói.

Nhìn Corrine một bộ ‘em không đứng lên, sẽ khiêng em vào’, Iven đứng lên, đầu Ryan lại vòng trở lại, tiếp loay hoay với ngọn cỏ này. Lúc Iven xoay người, Ryan liền quay đầu qua, đôi mắt xanh thăm nhuộm một tầng bóng tối, ánh sáng vốn có tựa hồ hoàn toàn biến mất.

Iven có chút lo lắng, y đột nhiên phát hiện, nhóc con vẫn theo mình kia tựa hồ đã trưởng thành, có phiên não của mình. Iven có lúc sẽ hỏi Ryan, thế nhưng nhóc con luôn không nói lời nào, sau đó chạy đi và ở cùng một chỗ với Edda.

Iven và Corrine nói về chuyện này. Corrine nói, có lẽ là thời kỳ trưởng thành đến rồi. Trẻ con luôn có thời kỳ phản nghịch, hẳn cũng đã từng trải qua, thậm chí nhuộm tóc của mình thành đủ mọi màu sắc, sấm vai ác ma đi hù dọa người khác.

“Khi đó anh mấy tuổi?” Iven hỏi.

Corrine suy nghĩ một chút: “Mười ba tuổi.”

“Ryan mới tám tuổi.” Iven mặt không thay đổi bác bỏ lời nói của hắn. Corrine phần nộ im lặng. Corrine đi tìm Ryan, thái độ của nhóc con đối với hắn tựa hồ càng ác liệt, bộ dạng xa cách, Corrine nói vài câu, Ryan trực tiếp đẩy hắn ra khỏi cửa, giam chính mình bên trong.

Lần này, đôi phu phu cũng bắt đầu phiền não.

Sau đó Iven tìm Edda, bởi vì y dù sao cũng thấy hai người con trai ở chung một chỗ xì xào bàn tán.

Edda đã cao đến ngang vai Iven, thành một thiếu niên. Ánh mắt đen láy của Edda nhìn chăm chăm Iven, bị nhìn chăm chăm, Iven cũng nghiêm túc.

“Edda, cháu và Ryan bình thường nói về chuyện gì?” Iven hỏi.

Edda vẫn là rất thích Iven, vì thế nó liền nói ra: “Sẽ nói một ít phiền não, trước kia, mặc dù ba ba mất, thế nhưng mẹ đối với ta rất tốt. Về sau, Linta ra đời, Linta là đệ đệ của cháu, sau đó cháu đột nhiên cảm thấy, ngôi nhà kia đã không còn thích hợp với cháu. Cháu rời khỏi ngôi nhà kia, tìm đến Ryan. Chú Iven, cảm ơn người đã thu lưu cháu.”

Ở trước mặt Ryan, Edda là đứa nhỏ, cùng nó chơi một số trò chơi ấu trĩ, thế nhưng ở trước mặt Iven, Edda đã có tư thái của người lớn. Mỗi câu mỗi chữ, trật tự rõ ràng.

Nghe Edda nói, trong đầu Iven đột nhiên lóe lên một tia sáng, y mơ hồ đoán được một ít. Những ngày kế tiếp, Iven dành nhiều thời gian ở bên người Ryan hơn, thế nhưng khoảng cách của hai người cũng không có kéo gần.

Thẳng đến có một ngày, Corrine dẫn Ryan đi xem một bộ phim ‘Nam tử hán nho nhỏ’, lúc trở về, Corrine liền lấy rượu, rót đầy hai ly, sau đó đưa một ly cho Ryan.

Ryan sau khi uống xong, mặt nhanh chóng đỏ lên, ánh mắt có chút mê man. Iven đi vào phòng khách, Ryan liền quần tọt, tứ chi đều bám trên người y. Corrine sợ Iven đứng không vững, liền nâng hông của Ryan.

“Ba ba đừng không cần Ryan!” Ryan vùi đầu vào trong lòng Iven, thấp giọng nói, “Ryan sẽ rất ngoan, sẽ không tranh với đệ đệ gì đó, sẽ không khi dễ đệ đệ. Ba ba đừng vứt bỏ Ryan.”

Nhóc con trong lòng bắt đầu lớn tiếng khóc lên, khóc lóc kể lể, mặt đầy nước mắt nước mũi, qua một lúc, phần áo trước ngực Iven liền ướt.

Nguyên lai đây chính là khúc mắc của nhóc con, nhìn Ryan gào khóc, Iven có chút buồn cười, lòng lại có chút chua xót.

Ryan ngày hôm sau tỉnh lại trong lòng Iven. Nó mở mắt, đầu nhỏ lung lay thật lâu mới thanh tỉnh lại. Sau đó, nó thấy được ba ba. Nó đã rất lâu không ngủ cùng ba ba. Ryan thanh tỉnh hơn một chút, mới phát hiện mình quần trên người ba ba, chân của mình vừa vịn đặt trên bụng của ba ba. Mặt của Ryan chợt trắng.

Ryan khẽ động, Iven liền tỉnh, mở mắt ra liền thấy nhóc con hốt hoảng thu hồi chân.

“... Ba ba!” Ryan muốn xuống giường, lại bị Iven kéo lại.

“Ryan, con là bảo bối của ba ba, ba ba vĩnh viễn sẽ không không cần con.” Iven cọ vào gò má trên khuôn mặt nhỏ nhắn nói.

Ryan há to miệng nhìn Iven, sau đó đột nhiên vùi mặt vào trong lòng Iven. Lúc mở miệng, thanh âm của Ryan có chút khàn, tựa hồ lên án nói: “Lễ Giáng Sinh, ba ba cũng không tặng quà cho Ryan. Mẹ của Edda có tiểu đệ đệ cũng không cần Edda.”

Tâm tư của nhóc con quá nhạy cảm.

Iven vẫn không nói gì, Ryan đã bị người mang ra ngoài. Corrine giúp nó mặc quần áo vào, sau đó liền mang ra ngoài.

“Quà Giáng Sinh, ba ba con tự tay làm cho con, thế nhưng còn chưa làm xong.” Corrine đặt Ryan trên ghế sa lon, hai tay khoanh lại nói.

Ryan nhìn chăm chăm Corrine, hai mắt liên sáng. Corrine mở ngăn kéo, từ bên trong lấy ra một mô hình, đưa trước mặt nó: “Hơn một ngàn linh kiện, đây chính là ba ba con từng chút từng chút ghép lại.”

Corrine cất mô hình xong, sau đó ngồi xuống ghế sa lon, vỗ vỗ chân của mình nói: “Con trai, lại đây.”

Ryan nhăn nhó một chút, vẫn là bỏ qua. Corrine gõ đầu của nó một cái.

“Con không để ý tới ba ba con, ba ba con gần đây đều ngủ không ngon, đầu phía không cần con.” Corrine nói.

“Nào có không để ý tới?” Ryan bĩu môi nói.

“Mỗi một lần đều là bộ dạng rất ưu buồn, còn không để ý ta, nhốt ta ngoài cửa.” Corrine lạnh lùng nói.

Ryan chột dạ cúi đầu.

“Ryan, con như vậy khiến ta rất thương tâm.”

Ryan đưa tay ra chột tay của Corrine. Corrine lấy tay ra, không để ý tới nó.

“Lão già này, không nên tức giận nha...” Ryan ôm cánh tay hắn nói.

“Con gọi một tiếng ‘cha’.”

Ryan cắn môi không nói lời nào.

Corrine đứng lên muốn rời khỏi, Ryan đột nhiên nóng nảy, chạy đến ôm lấy đùi của Corrine.

“Cha ~” Ryan nhìn chăm chăm chân mình nói.

Một tiếng này, tựa hồ dễ nghe hơn bất cứ cái gì. Corrine kéo nhóc con lên, sau đó bỏ lên vai của mình, cùng ra ngoài hóng gió.

Iven trở nên thèm ngủ. Thời gian y ngủ trưa càng ngày càng dài. Chiều ngày xuân, Iven liền nằm trong sân, ngủ thật say. Lúc đang mê mê màng màng, Iven nghe thấy một thanh âm rất nhỏ. Y hơi mở mắt, liền thấy một thân ảnh nhỏ nằm bên cạnh mình.

“Tiểu bảo bảo, anh là ca ca của em.”

“Tiểu bảo bảo nhất định phải nghe lời ca ca, ca ca có thật nhiều thứ ăn ngon nha.”

“Sau này ai khi dễ tiểu bảo bảo, ca ca sẽ đánh hắn!”

Tiểu Ryan kiêu ngạo nói, biểu tình tự hào, nhìn chăm chăm bụng của Iven, bộ dạng giáo huấn đệ đệ, đôi mắt xanh thẳm rất sáng. Iven không lên tiếng, chỉ nhìn Ryan nói với tiểu bảo bảo trong bụng đang tiến hành ‘đường thai’.

“Tiểu bảo bảo, em thế nào còn chưa ngủ? Ca ca hát cho em nghe.”

Giọng của Ryan mềm mại, non nớt vụng về hát bài mà Iven ru nó ngủ, lúc hát xong, hài lòng sờ sờ bụng của Iven.

“Ryan.” Iven gọi.

Ryan vội vã thu tay về, khuôn mặt nhỏ trắng nõn đỏ ửng lwn, tựa hồ có chút xấu hổ, hai tay nhỏ bé nắm lại cùng một chỗ.

“Ba ba, có phải con đánh thức người không?”

Iven ngồi dậy, ôm Ryan vào trong ngực, sờ sờ đầu của nó.

“Cục cưng, ba ba yêu con.” Iven nghiêm túc nói.

Mặt của Ryan càng đỏ thêm: “Ba ba, cục cưng cũng yêu người.”

— ❧ —

80. Chương 80: Thân Thế Của Iven (thượng)

Ngày cá tháng tư nào đó, Iven nhận được một phong thư, cũng không phải là tin nhắn, bưu kiện, còn là thật thật tại tại, chỉ chất hầy tén. Đó là một phong thư được thiết kế tinh xảo, đường viền bằng kim loại quý, cầm trong tay cũng thấy nặng trình trịch. Người đưa thư nói đây là đến từ bên ngoài tỉnh cầu. Iven mở ra, nhìn nội dung bên trong, đã cảm thấy đây là một trò đùa quái đản.

Chữ viết rõ ràng, kiểu chữ cũng rất đẹp, người viết những chữ này chắc là đã mất rất nhiều tâm tư.

“Con trai thân ái, rất mạo muội viết bức thư này cho con, ta trước giới thiệu tên ta một chút, ta là Charlie, là cha của con. Ta vẫn nhớ rõ bộ dáng của con lúc mới sinh ra, một đoàn nho nhỏ, toàn thân đều có nếp nhăn, thế nhưng ta biết, con của ta, sẽ thành một nam nhân anh tuấn. Con trai thân ái, ta và mẹ của con sẽ tới thăm con, sau đó đón con về nhà. Đừng nhung nhớ.”

Cha mẹ đối với Iven mà nói, chỉ là một khái niệm mơ hồ. Iven nghĩ đây rốt cuộc là trò đùa quái đản của vị nào, nhưng mà cá tháng tư trôi qua, chủ nhân của trò đùa này vẫn không xuất hiện. Iven cũng không để ý, phong thư này rất nhanh bị y quên lãng.

Đế quốc Cady chủ động ký kết hiệp ước hai trăm năm hòa bình với đế quốc Oss, hứa hẹn hai bên trong vòng trăm năm không xâm phạm lẫn nhau, không có chiến tranh. Đế quốc Oss đã tiếp nhận phần hiệp ước này. Ngày sáu tháng năm, công tước Reims của đế quốc Cady, sẽ cùng vợ của hắn, đến đế quốc Oss, ký hiệp ước với đế quốc Oss.

Công tước Reims là chú của tổng thống đế quốc Cady, là một nhân vật thần bí thập phần khiêm tốn, địa vị tôn kính, thế nhưng rất ít xuất hiện trước mặt công chúng. Đương nhiên, nếu như đi ngược về năm mươi năm trước, cái tên Reims, hầu như không người nào không biết. Reims ở trên chiến trường đã từng một lần rung trời chuyển đất, đây là một vị tướng quân cực kỳ dũng mãnh, nhưng ở thời kỳ hưng thịnh đột nhiên biến mất. Sau đó, đế quốc Cady liền sinh ra một vị công tước Reims yêu thích cổ văn. Công tước Reims rất ít lộ diện trước mặt công chúng lại muốn đến đế quốc Oss, đây đối với công chúng của đế quốc Cady mà nói, là chuyện cực kỳ chấn động.

Đương nhiên, những việc này đều không liên quan đến Iven. Y lúc này, đang cùng Corrine sống vai an tĩnh tản bộ trong công viên. Cái nóng của ánh mặt trời đã tán đi, gió nhẹ nhàng khoan khoái thổi qua, Corrine nghĩ, đây là một cảnh hoàng hôn thanh thản lại tốt đẹp, nếu như không có...

Corrine đầu tiên thấy một góc áo, sau đó kéo tay Iven, xoay người liền muốn đi trở về. Iven có chút vô cùng kinh ngạc, sau đó nghĩ vấn đề của y rất nhanh có được đáp án.

“Corrine thân ái, vì sao thấy tôi lại bỏ chạy chứ?” Âm thanh của bộ hạ Arise từ nghi hoặc đến ngây thơ từ phía sau truyền đến.

Corrine dừng bước, trên mặt biểu tình rất vô tội: “Bộ hạ, ngài sao lại ở chỗ này?”

Arise cười cực kỳ xán lạn: “Tôi đến tìm Iven.”

Mặt của Corrine nhất thời đen lại, đối với tổng thống đế quốc không có việc gì, ba ngày hai lần tìm đến vợ của mình khiến lòng bất mãn tăng kịch liệt.

Arise hình như không nhìn thấy, theo bọn họ trở về nhà. Kỳ thực Corrine hiểu lắm Arise, tổng thống bộ hạ cũng không phải là không có việc gì, hắn ta đến đúng là có mục đích, hắn ta đưa tới một thiệp mời yến hội.

Trước lúc hai đại đế quốc ký hiệp ước, có một yến hội chào đón công tước Reims. Mà đối tượng tổng thống bộ hạ mời cũng không phải là Corrine, mà là Iven.

“Này tốt cùng là chuyện gì xảy ra?” Corrine nhíu mày. Iven hiện tại đã rất ít khi ra ngoài.

Arise nhún vai: “Công tước Reims yêu cầu.”

Công tước Reims của đế quốc Cady sao lại yêu cầu Iven tham gia yến hội? Corrine đầu tiên là cảm thấy men chua, từ sau khi thấy Iven ngay cả đi ở trong công viên cũng có người đến gần, Corrine cảm thấy nguy cơ càng ngày càng cao.

“Tuổi tác của công tước Reims lớn gấp đôi Iven, đủ để làm cha của y.” Tựa hồ nhìn thấu ý nghĩ của hắn, Arise nhắc nhở.

Sắc mặt của Corrine hòa hoãn một ít: “Cậu sao lại đáp ứng?” Nhưng lại tự mình đến đưa thiệp mời. Ở trong ấn tượng của hắn, Arise cũng không phải là người dễ nói chuyện như vậy.

“Công tước Reims muốn đầu tư sửa chữa con đường lớn từ thành Oss đến thành Klims.” Arise cười nói, “Vì thế, thân ái, liền cho mượn phu nhân của cậu dùng một chút. Yến hội trong phủ tổng thống, tuyệt đối bảo đảm an toàn của Iven.”

Corrine miễn cưỡng đáp ứng.

Mà nhân vật chính là Iven, còn chưa có phát biểu bất kỳ ý kiến gì. Sau khi Arise rời đi, Corrine liền vẫn đi theo bên người Iven, nói bóng nói gió hỏi chuyện của công tước Reims, sau khi Iven xác định thực sự bản thân không biết Reims, Corrine mới yên lòng.

Yến hội ngày đó, tổng thống bề hạ phái tài xế chuyên dụng tới đón bọn họ. Dù sao cũng không phải một yến hội đơn giản, mà là quan hệ đến mặt mũi cung giao hảo của hai đại đế quốc, vì thế Iven cũng không tùy ý như vậy. Y mặc tây trang bạch sắc được đặt may, tuy rằng mập ra một tí, thể nhưng dáng người vẫn cao thon, bụng hơi hở ra, được che dưới tây trang, không quá rõ ràng. Corrine mặc quân trang của đế quốc, đứng thẳng, mũ che đi đầu tóc màu đỏ, chỉnh tề nằm trên đầu, dung mạo vẫn anh tuấn như trước. Ryan và Edda cũng tới, hai nhóc mặc tây trang nhỏ, rời khỏi người giám hộ, tự đi tìm thứ thú vị.

Corrine như một con liệt báo, canh giữ bên người Iven, ánh mắt cảnh giác nhìn chăm chăm bốn phía, phòng ngừa những người có tâm tư bất chính tiếp cận Iven. Đương nhiên, người hôm nay hắn cần phải cảnh giác nhất vẫn là công tước Reims. Thẳng đến khi Arise phái người tới gọi hắn qua, Corrine mới hơi chút rời khỏi Iven.

Kiến trúc trong phủ tổng thống xa hoa, cấu tạo phức tạp, thể nhưng Corrine cũng không xa lạ gì, hắn rất nhanh đi tới phòng tổng thống đế quốc dùng để tiếp đãi khách quan. Hắn gõ cửa một cái, bên trong liền truyền đến thanh âm của Arise, sau đó rất cửa lớn liền mở ra. Corrine thấy Arise ngồi ở vị trí chính giữa, hôm nay Arise cũng mặc trang phục chính thức, trên đầu đội vương miện tượng trưng cho vinh quang. Arise cười đến cao ngạo, thể nhưng không mất lễ độ.

Corrine cảm thấy một ánh mắt rất mạnh mẽ rơi trên người mình, ánh mắt này mang theo ý đồ xét tựa hồ muốn xem thấu lòng người, khiến người ta cảm thấy rất khó chịu. Corrine chuyển ánh mắt qua, sau đó thấy được một vị nữ nhân xinh đẹp. Trang phục xinh đẹp trang trọng, trang sức xinh đẹp, nhìn khuôn không đoán ra được tuổi tác, còn có một ánh mắt gần như lộ liễu.

“Phu nhân, vị này là Corrine, tướng quân của đế quốc Oss.” Arise giới thiệu.

Corrine hướng về phía vị phu nhân kia hơi khom người xuống.

Marty từ chỗ ngồi đứng lên, sau đó đi tới bên người Corrine. Ngón tay của bà điểm trên môi đỏ mọng, thú vị nhìn Corrine. Bà tới gần, thân thể gần như dính sát vào hắn. Corrine kích động nhanh chóng đẩy nữ nhân ra, sau đó nhìn về phía bề hạ Arise. Arise trên mặt đương nhiên là biểu tình có chút hả hê.

Nữ nhân xinh đẹp đột nhiên nhón chân lên, hôn lên cằm của Corrine một cái. Corrine vội vã lui về sau hai bước, biểu tình trở nên cứng ngắc, hầu như trừng mắt nhìn nữ nhân kia.

“Phu nhân, ngài thấy thế nào?” Arise hỏi.

“Tốt, ta thích hắn.” Nữ nhân mỉm cười nói.

“Nếu ngài thích hắn, không bằng...” Arise lộ ra một nụ cười có ý gì khác, “Không bằng hai nước kết thông gia?”

Kết thông gia trong lời của Arise ý là chỉ mình và nữ nhân này? Mặt của Corrine hoàn toàn đen lại, xoay người liền đi ra ngoài.

Tâm tình của Corrine vốn không tốt, lúc tới đại sảnh yến hội, lại phát hiện có một nam nhân đứng bên người Iven. Người nam nhân kia thân hình cao lớn, nhìn từ góc độ này, tựa như đang ôm Iven vào trong ngực. Lúc Corrine đến gần, liền thấy tay của nam nhân kia đưa tới trên đầu Iven, vuốt ve tóc của y, mà Iven lại là một bộ ngực lửng. Corrine hoàn toàn nổi giận, trực tiếp đi qua, sau đó muồn hất tay của nam nhân kia ra.

Corrine không nghĩ tới, lực tay của nam nhân kia rất lớn, lúc Corrine xuất thủ, nam nhân kia cũng bắt được tay hấn, hai người liền giằng co như vậy. Đây là cuộc đọ sức giữa hai giống đực, trong mắt của bọn họ đều lóe ánh sáng lạnh lẽo, mục tiêu của bọn họ chỉ có một, là đem đối phương dẫm nát dưới lòng bàn chân. Corrine lạnh lùng nhìn chằm chằm nam nhân kia, trên mặt nam nhân thì lại mang nụ cười ý vị thâm trường, mà hai nắm tay, gân xanh đều hiện ra.

Trên trán của Corrine toát ra mồ hôi lạnh, nhưng tình cảnh của nam nhân đối diện cũng không tốt, thế nhưng ai cũng không buông tay, thẳng đến khi trên bục cao ở trung tâm, truyền đến thanh âm của tổng thống đế quốc. Hai người cơ hồ là đồng thời, buông lỏng tay.

“Hoan nghênh công tước Reims tới đế quốc Oss, Reims tiên sinh thân ái, ngài đang ở đâu vậy?” Arise cười hỏi.

Sau đó nam nhân đối diện Corrine liền sửa sang lại áo, sau đó đi lên bục, đi tới bên người Arise, mỉm cười và lên tiếng chào hỏi mọi người trong yến hội. Ánh mắt kinh ngạc của Corrine rơi vào trên người nam nhân kia, hấn thật không ngờ, đó chính là công tước Reims. Nam nhân, so với tưởng tượng của hấn còn trẻ hơn rất nhiều.

Arise đứng bên nữ nhân xinh đẹp kia, ánh mắt của nữ nhân thẳng tắp rơi vào chỗ Corrine, Corrine không khỏi nhíu mi lại.

“Corrine, anh biết bà ta sao?” Iven hỏi, “Bà ta cứ nhìn bên này.”

“Không biết!” Corrine cơ hồ là theo bản năng nói. Corrine tuy rằng không làm cái gì, thế nhưng trước khi Arise nói hấn vẫn thấy chột dạ, hấn rất sợ Arise nói ra cái gì kinh khủng.

“Vị phu nhân xinh đẹp này, là phu nhân của công tước Reims, phu nhân Marty.” Arise tiếp tục giới thiệu.

Vị phu nhân này là công tước phu nhân?! Corrine thở dài một hơi, sau đó hung hăng trừng Arise, vị tiên sinh này lại đùa hấn!

Khách mời đã đi tới phòng khách của yến hội, yến hội chính thức bắt đầu, âm nhạc nhẹ nhàng chậm chạp vang lên trong đại sảnh, ẩm thực mỹ vị được mang vào, chỗ Corrine, cũng có người tới hàn huyên.

Corrine cũng không có tâm tư hàn huyên, mà là kéo Iven đến một góc, kiềm nén ghen tuông hỏi: “Iven, vị công tước Reims kia rốt cuộc là chuyện gì? Bọn em vừa nói cái gì?”

Iven vừa có chút thất thần, bởi vì nam nhân xa lạ vừa nãy đi tới bên người y, sau đó nói với y một câu nói.

Nam nhân nói: Thân ái, ta viết thư cho con, con nhận được chưa?

Iven đầu tiên là mờ mịt, tất cả tin tức trong đầu y đều được lọc qua một lần, sau đó y nghĩ tới lá thư nhận được vào ngày cá tháng tư đó, nhìn nam nhân xa lạ trước mắt, Iven càng mờ mịt. Y nhìn nam nhân kia, đó là một nam nhân có tướng mạo ôn hòa, mi giác có những nếp nhăn tinh tế, là nơi duy nhất trên người nam nhân bộc lộ ra tuổi tác.

Iven hiện tại biết, nguyên lai đó chính là công tước Reims, nam nhân này sao lại viết thư cho y? Nội dung trong thư là có ý gì chứ?

— ❧ —

81. Chương 81: Thân Thể Của Iven (hạ)

Iven đem chuyện bức thư nhận được vào ngày cá tháng tư cùng với lời nói ban nãy của công tước Reims đều nói cho Corrine.

Công tước Reims tên đầy đủ là Charlie Reims. Ghen tuông của Corrine biến mất, hẳn lúc này nghĩ đến vài chuyện sau: Iven có huyết mạch hoàng tộc của đế quốc Cady, Công tước Reims vừa vặn là chú của tổng thống, nội dung trong bức thư Reims gửi cho Iven, còn có một màn vừa rồi, ánh mắt của Reims không giống như nhìn người ái mộ, mà như nhìn con của mình, mang theo tình yêu của cha. Liên kết mọi thứ lại, trong đầu Corrine dần dần tạo nên một ý nghĩ.

“Iven, em nói hẳn có phải hay không là...” Sắc mặt của Corrine nghiêm túc, nghiêm túc nói. Nghĩ đến ngũ quan của Iven có chút tương tự công tước Reims, Corrine càng thêm khẳng định ý nghĩ của mình.

Iven rất lạnh tĩnh, y tựa ở trên cột, hai tay khoanh trước ngực, biểu tình trên mặt cũng không có chấn động quá lớn gì.

“Will...” Một thanh âm đè nén kích vang lên ở phía sau. Iven quay đầu, liền nhìn thấy phu nhân Marty kéo cánh tay của công tước Reims đứng ở nơi đó, hai người đều nhìn bọn họ, nói một cách chính xác, là nhìn Iven. Về tùy ý trên mặt của Marty biến mất, đoan trang hơn, còn mang theo kích động khó có thể kiềm chế. Phu nhân Marty đi về trước hai bước, sau đó nắm thật chặt lấy tay Iven.

“Will...” Marty lại gọi một tiếng, ánh mắt vẫn nhìn chằm chằm mặt của Iven, ánh mắt của bà mang tình cảm nồng đậm, tựa hồ muốn ghi nhớ thật kỹ khuôn mặt của Iven vào trong đầu.

“Phu nhân, xin lỗi, tôi không gọi là ‘Will’, tên của tôi, Iven Winston.” Thanh âm của Iven có chút lạnh nhạt, sau đó rút tay trong tay của Marty về.

Marty đầu tiên là sửng sốt một chút, sau đó bắt đầu rơi lệ, trang dung xinh đẹp cũng tán đi. Công tước Reims cũng có chút kích động, từ trong đôi mắt đen của hắn ta có thể thấy được, nhưng năng lực khống chế của hắn hiển nhiên mạnh hơn Marty rất nhiều, hắn ta kéo nữ nhân vào trong lòng, sau đó nói: “Wi... Iven, chúng ta có mấy lời muốn nói cho con biết, những lời này có thể tương đối dài, vì thế ta đề nghị chúng ta tìm một chỗ yên tĩnh ngồi xuống hảo hảo tâm sự.”

“Đi theo tôi.” Corrine nói. Nói xong liền kéo tay Iven đi vào lối đi bên cạnh phòng khách, quẹo qua mấy cái khúc cua, tiếng người dần dần nhỏ lại. Cuối hành lang có một phòng nghỉ cao cấp, Corrine đi vào, trên ghế kim loại được đặt thêm một cái đệm, sau đó để Iven ngồi xuống, mình thì ngồi bên người Iven. Hai người ngẩng đầu, liền nhìn thấy hai người đứng ở cửa. Hai vị này còn chưa thử qua tư vị bị người bỏ rơi, hai người sửng sốt một chút, công tước Reims phản ứng trước, đóng cửa lại, ngồi xuống đối diện Iven. Phu nhân Marty chọn vị trí bên người Iven. Marty muốn nắm lấy tay Iven, nhưng nhìn mặt của y có chút lạnh lùng cứng rắn, lại không dám đưa tay qua.

“Iven, đầu tiên ta và Marty muốn nói với con một tiếng xin lỗi.” Công tước Reims hắng giọng nói. Reims năm đó cũng là người trên chiến trường, đã từng đối mặt mấy vạn địch nhân, nhưng chưa từng khấn trương như hiện giờ. Hai tay của hắn ta nắm chặt, thân thể căng cứng.

“Iven, ta là Charlie Reims, ta và Marty là cha mẹ của con. Ngày con ra đời, ta từ trên chiến trường chạy về. Ta vẫn nhớ rất rõ, một đoàn nho nhỏ, nằm trong lòng mẹ con. Khi đó, ta lần đầu tiên cảm giác được niềm vui sướng khi được làm cha, ta đã suy nghĩ rất nhiều, con của ta, nhất định là đứa trẻ cực kỳ thông minh, học ở trường tốt nhất, tốt nghiệp, sau đó ra chiến trường, giống như ta, trở thành một chiến sĩ nổi danh, được người ngưỡng mộ. Thế nhưng khi đó, đột nhiên xảy ra một chuyện. Cha ta đột nhiên ngã bệnh qua đời, hoàng quyền thay đổi, quyền kế thừa nằm trong tay anh cả, mà ta, lại nắm giữ một phần quân đội mạnh nhất đế quốc. Vì thế, những ngày đó nhất định không an ổn. Marty và con nhiều lần bị hạ độc, sau đó, ta đã không còn cách nào che chở cho mẹ con các con. Vì thế ta và Marty bàn bạc, đưa con đến một nơi an toàn. Đế quốc Oss là lựa chọn tốt nhất. Sau đó, anh cả thừa kế ngôi vị tổng thống, mà ta bỏ qua phần quân đội kia, thế nhưng anh cả vẫn không tín nhiệm ta. Đã nhiều năm như vậy, ta và Marty vẫn không có con, bởi vì không có con, anh cả dần dần yên lòng. Chúng ta vẫn không dám tới nhìn con.”

Những lời này, Reims cơ hồ là một hơi nói hết.

“Nếu như con vẫn chưa tin, có thể xem phần báo cáo giám định DNA này.” Reims từ trong lòng lấy ra một máy điện tử, đưa cho Iven, “Con là con của ta.” Thanh âm của Reims rất ôn hòa, hần nhìn thật kỹ Iven, ánh mắt cũng mang vẻ thâm tình của người làm cha.

Iven rất nhanh xem xong nội dung bên trên, sự thực đã hiện ra trước mặt, Reims không nói sai. Iven nhìn công tước Reims một chút, sau đó lại nhìn phu nhân Marty một chút, hai người kia là cha mẹ của y. Iven từ nhỏ lớn lên ở cô nhi viện, khi đó, nhìn biệt cha mẹ dẫn những đứa trẻ khác đi, y cũng nghĩ cha mẹ của mình như thế nào, tại sao muốn vứt bỏ mình. Suy nghĩ này được chôn thật sâu dưới đáy lòng của y, càng về sau, y học được oán hận, suy nghĩ này trái ngược lại phai nhạt. Chính vì vậy, Iven đặc biệt coi trọng thân tình, cho nên y muốn cho Ryan những thứ tốt nhất, y muốn làm một người cha xứng đáng, mà không phải như cha mẹ của chính mình.

Iven bình tĩnh nhìn hai người trước mắt, thanh âm không chút gợn sóng: “Thì sao?”

Biểu tình trên mặt Reims trong nháy mắt trống rỗng, một lát sau, mới phản ứng lại.

“Iven, theo chúng ta trở về đi, qua nhiều năm như vậy, ta và mẹ của con vẫn rất nhớ con, chúng ta hy vọng con trở lại bên cạnh chúng ta.” Reims nói.

“Con trai, chúng ta thực sự rất nhớ con, nhưng vừa sợ gặp mặt sẽ mang nguy hiểm đến cho con, vì thế vẫn chịu đựng.” Marty gần như nghẹn ngào, “Hiện tại hết thấy đều tốt rồi, lão ác ma kia đã chết, không ai có thể làm con bị thương. Con trai của ta, theo chúng ta trở về đi.”

Corrine trước vẫn không nói gì, thế nhưng lúc nghe được hai vợ chồng này muốn Iven trở về, sắc mặt đột nhiên thay đổi. Trở về, trở lại đế quốc Cady? Hai nước tuy rằng tạm thời hòa bình, thế nhưng đồng thời vẫn phải chịu hạn chế nghiêm ngặt, nhất là thân phận của hần như vậy, nếu như Iven trở về, vậy hần cả đời này, có thể sẽ không được gặp lại Iven nữa. Một khi nghĩ đến khả năng này, Corrine đã cảm thấy toàn thân rét run. Iven không nói gì, thời gian Iven trầm tư càng dài, Corrine càng sợ. Tuy rằng Iven có chút bài xích hai người kia, thế nhưng huyết thống thân tình ở nơi đó, cho nên Iven không phải là không thể lựa chọn đối phương.

Corrine ghét loại cảm giác đứng ngồi không yên này. Corrine cũng không chờ được nữa, cầm lấy tay của Iven, ánh mắt nhìn thẳng nam nhân đối diện. Cảm nhận được ánh mắt của hần, Reims cũng quay lại. Bốn mắt nhìn nhau, công tước Reims nhìn Iven thì nhu tình hoàn toàn chuyển thành căm thù.

“Iven không thể rời khỏi đế quốc Oss, chúng tôi đã kết hôn, đồng thời đã có con của mình, nơi này chính là nhà của Iven.” Corrine nói.

“Iven là con của chúng ta, cậu cũng đã làm cha, vì thế cũng biết cha mẹ mong muốn con cái ở cạnh mình đường nào.” Công tước Reims lạnh lùng nói.

Iven đột nhiên đứng lên, hành vi của y hôm nay động tới ba người trong phòng, ba ánh mắt đồng thời rơi vào trên người y.

“Chuyện này, tôi cần phải suy nghĩ thật kỹ, công tước Reims, xin cho tôi hai ngày.” Iven nói.

Reims há miệng, cuối cùng lại không nói gì, mà là gật đầu.

Bốn người về phòng yến hội, vợ chồng Reims tiến nhập yến hội, liền bị người vây lại. Corrine thay Iven phủ thêm một tầng áo khoác, liền kéo y rời khỏi yến hội.

Biểu hiện của Iven rất bình thường, y đứng ở cửa, sau đó gọi cho Ryan, rất nhanh, hai nhóc con liền đi ra. Corrine lái xe tới, y để hai nhóc con vào xe, sau đó mới ngồi vào. Y thậm chí nhăn nhó với Corrine bữa tối ăn cái gì.

Về đến nhà, Iven liền tiến hành một số hoạt động hằng ngày. Tiểu bảo bảo trong bụng y rất nhanh liền muốn đến thế giới này, đây là đứa bé thứ hai, thế nhưng Iven vẫn rất mong đợi như cũ. Nam nhân sinh con vốn trắc trở hơn nữ nhân rất nhiều, Iven cần vận động bình thường, sau đó phối hợp vận động với ăn uống một chút, bộ dáng như vậy, hài tử ra đời có thể so với tính toán thuận lợi hơn một chút. Thời gian Iven vận động, ánh mắt của Corrine vẫn rơi vào trên người y.

Đã nhiều ngày, Iven vừa ra khỏi cửa, phía sau sẽ theo một người. Corrine vẫn theo sau lưng y, giống như một cái đuôi, bỏ thế nào cũng không được. Iven có lúc sẽ không nhìn được, nhưng là nam nhân tựa hồ đã hạ quyết tâm, vô luận Iven nói cái gì, hắn đều vẫn đi theo, cực kỳ cố chấp.

Iven chán ghét Corrine một chút cũng không rời, vì thế sáng sớm, bởi vì thức dậy tương đối sớm, Iven không nói cho Corrine, liền tự mình ra cửa, lúc trở lại liền thấy Corrine đi quanh trong phòng, mặt hốt hoảng tựa hồ đang tìm cái gì. Đầu tóc của nam nhân bù xù, trên người vẫn mặc áo ngủ, sắc mặt hết sức khó coi. Nam nhân dạo qua một vòng, sau đó ngồi xổm xuống ở góc tường, hoảng hốt thất thố. Iven đi vào, ánh mắt của Corrine nhất thời có tiêu cự, sau đó vọt tới, ôm Iven vào trong ngực. Corrine không dám ôm thật chặt, cả người đều đang cố gắng kiềm chế.

Đây là lần đầu tiên Iven biết bất an trong lòng nam nhân này đã đạt đến trình độ thâm sâu như vậy. Corrine gần như có chút điên cuồng mà hôn tóc y.

“Iven, không cần rời khỏi tinh cầu Oss.” Corrine nói.

Iven nhẹ nhàng vuốt ve lưng của nam nhân, nam nhân mới dần dần tỉnh táo lại.

Iven chủ động hẹn công tước Reims và phu nhân Marty, hai vị kia tựa hồ có chút thụ sủng nhược kinh, lúc Iven đến, hai vị kia đã sớm ngồi ở nơi đó.

“Iven, con nghĩ xong chưa?” Công tước Reims có chút khẩn trương hỏi. Phu nhân Marty cũng tròn to mắt nhìn y.

“Tôi sẽ không rời để quốc Oss.” Iven nói, “Tôi sống ở nơi này hơn bốn mươi năm, sinh ra quyết định gen, sinh hoạt quyết định tư tưởng, đối với tôi mà nói, nơi này chính là nhà của tôi.”

Lúc nghe câu trả lời kia, Công tước Reims đột nhiên có chút già dặn. Nếp nhăn trên mặt hắn ta nhú lại, môi có chút trắng bệch, sắc mặt cũng không dễ nhìn. Công tước Reims nhẹ nhàng thở dài một hơi, sau đó ôm vợ yêu bị đá kích vào trong ngực. Marty là một nữ nhân kiêu ngạo lại xuất sắc, thân phận tốt, dung mạo đẹp, còn mang tâm cơ nhỏ, thích trêu chọc người khác, thế nhưng, là một người mẹ, bà yếu đuối không gì sánh được, lúc này ngồi ở chỗ đó, im lặng rơi nước mắt.

“Iven, ta có thể ôm con một cái không?” Marty hỏi, trong ánh mắt mang vẻ chờ mong.

Iven cũng không cự tuyệt, Marty đứng lên, ôm thật chặt con của mình. Trong trsi nhớ của bà, vẫn có một đứa trẻ mới sinh bọc trong tã lót, đó là một đứa nhỏ an tĩnh, không khóc nháo, người khác đùa sẽ cười. Từ khi có con, bà không hề trầm mê trong vũ hội, không hề bắt chuyện với những phụ nhân quý tộc kia, bà mang con đến vườn bách thú, nhìn rất nhiều thứ thần kỳ, thời gian đó là những ngày vui vẻ nhất của bà. Mà bây giờ, con của bà, đã lớn như vậy.

Marty khóc khóc đột nhiên nở nụ cười, bà nhẹ nhàng vuốt ve mặt của Iven, nhẹ giọng nói: “Thân ái, ta yêu con.”

Mỗi người đều có nỗi khó xử của mình, mỗi chuyện đều có lý do của nó. Tâm tư của Iven có chút bay xa, ở giây phút kia, trong đầu y nổi lên chính là trong sân an tĩnh, một đứa bé nâng cầm ngồi trên bậc thang, nhìn lá vàng từ trên cây rơi xuống.

Đây là ký ức thuộc về y, an tĩnh như vậy, an tĩnh đến mức hít thở không thông, an tĩnh đến mức tựa hồ có thể nghe được thanh âm của lá cây rơi xuống. Không ai nâng y lên, sau đó mang ra khỏi cái sân kia, để y nhìn thế giới bên ngoài, không ai ghé vào lỗ tai y cẩn thận nói những đạo lý của cuộc đời, kể cho y nghe những chuyện xưa.

— ❧ —

82. Chương 82: Bánh Bao Lớn, Bánh Bao Nhỏ (đoạn Ngắn Hai Người)

Ngày hè nắng chói chang, đồ uống lạnh trong tiệm bán rất đắt, thiếu niên chen lấn trong đám người nửa ngày, rốt cục chen đến phía trước.

“Tỷ tỷ, em muốn hai ly trà sữa.”

Nữ nhân ngẩng đầu, liền thấy một thiếu niên gầy đen đen đứng trước mặt mình, tóc thiếu niên hơi quăn, mắt đen láy, ngũ quan đã dần dần thành hình, có thể thấy được, tiếp qua vài năm nữa, nhất định là một nam nhân tuấn lãng.

“Ly này thêm nhiều đường một chút.” Thiếu niên chỉ vào một ly trong đó nói.

“Là cho bạn gái sao?” Nữ nhân đột nhiên có chút ngạc nhiên, bởi vì khẩu vị của con gái sẽ ngọt hơn một chút.

Thiếu niên tựa hồ nghĩ tới điều gì, một lát sau mới lắc đầu, sau đó tiếp nhận trà sữa đã được gói xong đi ra ngoài. Thiếu niên chạy dọc đường dài, thẳng đến trước một công viên mới ngừng lại. Cửa công viên, một đứa bé ôm chân ngồi trên băng ghế dài, cả người co lại thành một đoàn, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn, tựa hồ đang đợi cái gì đó.

“Ryan.” Thiếu niên gọi một tiếng, sau đó đi tới, lấy ra một ly trà sữa đưa cho nó.

“Cảm ơn Edda!” Ryan nhận lấy, sau đó cầm trà sữa trong tay, ngậm lấy ống hút hút vào, phát ra thanh âm rất nhỏ, tựa như vật nhỏ, cực kỳ khả ái.

Edda ngây ngốc nhìn Ryan, không biết nghĩ tới điều gì, mặt liền đỏ. Nhóc đột nhiên rất muốn đưa tay sờ sờ mặt của Ryan.

Ryan nghi ngờ nhìn về mặt của Edda: “Edda, cậu bị bệnh sao?”

Edda liền vội vàng lắc đầu, sau đó dùng lực hút một hơi trà sữa, bởi vì hút quá mạnh nên bị sặc, chợt ho khan. Ryan đưa tay ra giúp Edda vỗ lưng, Edda ho càng thêm lợi hại. Một lát sau, Edda mới trở lại bình thường, thế nhưng mặt đã đỏ bừng. Ryan cúi đầu, trong mắt lóe lên một tia sáng mang theo vẻ hài hước.

“Ryan, bọn họ đang nhìn cậu.” Edda đột nhiên bu lại, nhỏ giọng nói.

Ryan ngẩng đầu, liền thấy hai người đứng trước mặt bọn nó, về mặt kích động nhìn nó.

“Ryan.” Nữ nhân mở miệng trước, tựa hồ có chút luống cuống nói, “Ta là Marty, là bà ngoại của con.”

“Bà ngoại?” Từ này đối với Ryan mà nói hiển nhiên là xa lạ.

Marty liền vội vàng gật đầu, đi tới, tiếp tục giải thích: “Ta là mẹ của ba ba con,” sau đó ngón tay chỉ Reims, “Đây là ông ngoại của con.”

Ryan một bộ cái hiểu cái không.

Ngày đó sau khi Iven từ chối yêu cầu của bọn họ, đôi vợ chồng này cũng không lập tức trở về đế quốc Cady. Bọn họ tạm thời ở lại đế quốc Oss, tổng thống đế Oss đối với bọn họ rất nhiệt tình, nói cách khác, là đối với bọn họ muốn sửa chữa đường lớn rất nhiệt tình, vì thế đưa cho bọn họ một căn biệt thự.

Nhìn đứa nhỏ xinh đẹp trước mắt, Marty kích động lại hoảng hốt, con của Iven đã lớn như vậy. Bà đang suy nghĩ, lúc Iven bảy tám tuổi, có thể cũng là bộ dáng này sao?

“Ryan, bà ngoại dẫn con đi ăn cái gì đó nha.” Marty thân thiết nói.

Ryan nâng má, suy tư một hồi, liền từ trên băng ghế nhảy xuống, Edda theo sát phía sau Ryan. Marty nắm tay của Ryan, Reims tới gần, sau đó ôm Ryan vào trong ngực, Marty có chút ghen tỵ nhìn chồng của mình.

Bốn người vào một nhà hàng, cái mông của Ryan còn chưa ngồi vững, liền nói muốn đi vệ sinh, Marty vốn muốn đi theo đi, bị Ryan nghiêm túc cự tuyệt, Marty nhịn xuống, liền cùng chồng gọi rất nhiều món ăn trẻ con thích, thế nhưng hai người đợi thật lâu, hai nhóc con kia cũng không có đi ra.

Hai vợ chồng cùng nhau nhìn thoáng qua, đồng thời đứng dậy đến toilet, nơi đó đã không còn thấy thân ảnh của hai nhóc con. Hai người chỉ có thể trợn mắt há hốc mồm mà nhìn đối phương.

Ryan và Edda là từ cửa sau rời đi.

“Ryan, chúng ta như vậy có phải không tốt lắm không?” Edda hỏi.

“Ba ba không có mẹ, bọn họ đang gặt chúng ta.” Ryan đắc ý nói, “Edda ngốc.”

Hai người trực tiếp trở về nhà, Iven đang ngồi trong phòng khách, Ryan vội vã chạy tới, trước sờ sờ bụng phình to của Iven, sau đó đem chuyện mới phát sinh nói cho Iven, giọng kiêu ngạo mà đắc ý nói: “Hai tên lừa gạt còn muốn lừa Ryan, Ryan mới không ngốc như vậy.”

Edda đột nhiên nhẹ giọng ho khan một cái.

Ryan nghi ngờ quay đầu, sau đó liền thấy hai người ‘lừa gạt’ đứng phía sau nó, vẻ mặt bi thương nhìn nó...

**

Trường bậc giáo dục trung cấp năm giờ tan học, sau khi tan học, Ryan và Edda một người mang một túi nhỏ liền chạy tới y viện, lúc tới cửa y viện, Ryan chỉnh sửa lại y phục của mình một chút, buộc lại nơ của mình, sau đó soi qua cửa thủy tinh của y viện, nghiêm túc hỏi Edda: “Tớ có nhìn giống một người anh trai không?”

Edda gật đầu, Ryan rất cực khoái mãi.

Hai người tiếp tục đi vào bên trong. Miệng của Ryan rất ngọt, rất nhanh thì hỏi được phòng bệnh của Iven. Lên lầu, Ryan vừa định đẩy cửa ra, đã bị một người kéo áo.

Ryan giấy dũa không ra, ngẩng đầu liền thấy Corrine.

“Lão gia này, ông kéo tôi xong rồi đi, tôi muốn đi xem ba ba và đệ đệ.” Ryan thở phì phò nói, khuôn mặt trắng nõn đỏ rần.

“Iven đang ngủ, nhóc con thối này không được làm ồn đến ba ba con.” Corrine vỗ vỗ đầu của nó nói.

Ryan nhất thời xì hơi, tìm một vị trí ngồi xuống, sau đó lẳng lặng chờ, ánh mắt lại vẫn rơi vào trên người của Corrine. Nhóc con tâm tư nhạy cảm phát hiện lão già trước mắt này còn khấn trương hơn cả mình, ngay cả đứng cũng không xong, ở trước mặt mình lúc ẩn lúc hiện.

“Lão già này, đệ đệ bộ dạng ra sao?” Ryan hỏi.

Corrine rất cực dừng bước, ngồi xuống bên người Ryan, sau đó lấy di động ra, bên trên có một tấm hình. Ryan chạy qua, nghiêm túc nhìn.

Hai mắt nhắm chặt, mũi nho nhỏ, cái miệng nhỏ nhắn hơi trương mở, còn có da mặt mặt nhăn nhu.

“Thật xấu.” Ryan cau mày nói.

Corrine gõ đầu nó một cái: “Con khi còn bé còn xấu hơn.”

Ryan không để ý tới hần, tiếp tục lăm bắm ‘thật xấu’, nhưng là lại luyến tiếc buông di động kia.

Hai cha con ở bên ngoài đến đêm, rốt cục nhện không được đẩy cửa đi vào, mà Iven đã tỉnh lại, bên người y, một nhóc con ngủ rất ngon, trong miệng con thối bọt nhỏ.

Ryan ngạc nhiên nhìn nhóc kia, một lát sau mới cẩn thận đưa tay, nhẹ nhàng chọt chọt mũi của nhóc kia, mang chút ghét bỏ nói: “Đệ đệ xấu, anh là anh của em.”

Qua một đoạn thời gian, nhóc kia rốt cục không xấu, tóc trên đầu càng ngày càng dày, khuôn mặt nhỏ nhắn tròn vo, mắt to đen nhánh chiếu sáng, miệng nho nhỏ, thoát nhìn rất khả ái. Đứa bé này là tóc đen mắt đen, lớn lên rất giống Iven.

Đứa bé này có tên của mình, gọi là Ares.

Ares, chiến thần trong truyền thuyết, dũng mãnh vô địch.

Ryan hiện tại dường như được thói quen sau khi tan học lập tức trở về nhà, bởi vì nhóc có một nhiệm vụ quan trọng, chính là dạy dỗ tiểu đệ đệ.

Nhưng mà nhóc con kia tựa hồ cũng không cảm kích. Ryan ghé vào bên nôi, liên miên nói rất nhiều. Nhóc con kia nhắm mắt lại, thế nhưng Ryan biết nó đang giả bộ ngủ, bởi vì tròng mắt của nó luôn động.

Nhóc con kia rất lạnh lợi, trước kia, ngay từ lúc Ryan nói, nhóc kia sẽ nhắm mắt lại, một bộ ‘em đã đang ngủ’, khi đó, Ryan sẽ ngừng nói, để đệ đệ ngủ. Sau này, Ryan thông minh rất cực khám phá ra âm mưu của đệ đệ.

“Đệ đệ thôi.” Ryan hừ một tiếng, “Còn làm bộ ngủ.”

Nhóc con trong nôi đột nhiên giật mình, rốt cục không giả bộ ngủ nữa, Ryan cười vui vẻ, đang định nói tiếp, sau đó thân thể tròn vo của nhóc con kia chậm rãi lật qua, cái mông tròn trịa vừa lúc hướng về phía Ryan.

Ryan trợn mắt há hốc mồm nhìn một màn này, lúc tỉnh hồn lại chỉ có thể phần hện vươn tay chọt cái mông mập mập. Nhóc con kia vẫn không nhúc nhích.

Ngày thứ hai, Iven ngạc nhiên phát hiện, nhóc con đã học được xoay người.

— ❧ —

83. Chương 83: Bánh Bao Nhỏ Thâm Trầm

Ares dần dần lớn lên, Iven phát hiện đứa bé này tựa hồ khác hẳn những đứa nhỏ khác. Iven trầm tư suy nghĩ hồi lâu, cũng chỉ có thể dùng một từ để hình dung Ares, đó chính là ‘an tĩnh’. Đứa bé nhỏ nhỏ, không khóc cũng không nháo, có thể ngồi trong nôi một ngày, lúc có người đến gần, khuôn mặt nhỏ nhắn của nó sẽ nhắm lại, bộ dạng ghét bỏ. Đúng vậy, đứa bé nhỏ học được đầu tiên chính là biểu tình này. Lúc sau, Iven luôn luôn che chở cũng bắt đầu không khỏi hoài nghi, y mang tiểu bảo bối đến y viện làm kiểm tra chỉ số thông minh, kết quả kiểm tra rất nhanh liền có, chỉ số thông minh của Ares vượt qua người bình thường rất nhiều. Cho nên, tiểu bảo bối không phải là ngốc, Iven thở dài một hơi. Cuối cùng, cũng chỉ có thể quy về yêu thích yên tĩnh.

Hiện tại, Ares đã được năm tháng, tiểu bảo bối tròn vo, ngoại trừ cặp mắt kia, chỗ khác đều rất giống Ryan khi còn bé. Thế nhưng tính cách so với Ryan, cũng là trời nam đất bắc. Ryan là một tiểu bảo bối hoạt bát, Ryan lúc được năm tháng đã bò đi chung quanh, mà Ares lúc được năm tháng, chỉ ngồi trên thảm đờ ra. Trước mặt của nó chất đầy món đồ chơi, thế nhưng Ares hoàn toàn bất động.

“Tiểu bảo bối!” Ryan người chưa tới, thanh âm đã truyền đến.

Ares đột nhiên hướng phía Iven vươn hai tay, động tác như vậy còn có vài phần ưu nhã. Iven biết, tiểu bảo bối đây là muốn ôm một cái. Y đi tới, ôm tiểu bảo bối vào trong ngực, tiểu bảo bối tựa đầu trong ngực của y, rất nhanh nhỏ giọng ngáp.

Ryan nhìn tiểu bảo bối ngủ, nhất thời xì hơi, đi quanh Iven hai vòng, sau đó ngồi chồm hổm nghiêm túc nhìn, tựa hồ muốn xem Ares là ngủ thật hay ngủ giả. Tiểu bảo bối chăm chú nhắm mắt, hô hấp đều đặn, con người cũng vẫn không nhúc nhích, ngủ rất thâm trầm.

Ryan quan sát thật lâu, mới xoay người trở về phòng của mình, tự mình chơi tiếp. Lúc Ryan đóng cửa lại, tiểu bảo bối trong lòng Iven đột nhiên mở mắt, con người màu đen chậm rãi chuyển vòng, sau đó đẩy Iven một cái. Iven lại đem tiểu bảo bối thả lại trên thảm.

Tiểu bảo bối vừa mới ngồi trở lại trên thượng không lâu sau, phía sau liền truyền đến tiếng cười ‘khanh khách’ của Ryan, lúc này đã không kịp giả bộ ngủ, tiểu bảo bối thân thể cứng ngắc một chút, cuối cùng chỉ có thể nghiêm mặt ngồi ở chỗ kia.

Đương nhiên, lúc mọi chuyện diễn ra, Iven chỉ an tĩnh ngồi một bên. Lòng bàn tay mu bàn tay đều là thịt, y sẽ không thiên vị bên nào, hướng hồ nhìn hai bảo bảo đấu nhau, cũng rất thú vị.

Ryan đến bên người Ares rồi, ôm tiểu bảo bảo mập mạp vào trong lòng, một bên từ trong túi lấy ra những thứ thú vị mà bản thân sưu tập được. Tấm thẻ xinh đẹp, tiêu bản cổ xưa, mô hình xinh đẹp, thậm chí còn có poster của mình tinh.

Iven nhìn nữ minh tinh trên poster, đột nhiên bắt đầu cảnh giác. Ryan bắt đầu chột nháy lên, gương mặt đã mơ hồ có thể thấy được phong thái của Corrine. Ryan rất giống Corrine, chỉ gương mặt như vậy, cũng không biết hấp dẫn bao nhiêu sự chú ý của người khác. Nếu như đến thời kỳ trưởng thành, thực sự khiến người lo lắng.

“Cục cưng, em thích cái nào?” Ryan hỏi, nhân cơ hội hôn lên khuôn mặt mập mạp của Ares một cái, hôn đến cả mặt nó đều là nước miếng.

Ares có chút có lệ tùy tiện nắm một vật.

“Cục cưng, nguyên lai em thích anh!” Ryan có chút xấu hổ nói.

Nguyên lai trong tay Ares cầm ảnh chụp của Ryan khi còn bé.

Ryan đưa mặt tới gần: “Nguyên lai cục cưng thích anh như thế, ca ca cho em hôn một chút.”

Tay của Ares vội vã buông ra, trên khuôn mặt nhỏ nhắn lộ vẻ ảo não. Bất quá cũng chỉ trong chớp mắt, lúc Ryan lại gần, nó đã khôi phục bộ mặt không thay đổi. Thế nhưng lúc này Ryan đã cao hứng bay cao, đầu chịu buông tha Ares, lại ôm lại hôn, thẳng đến khi Corrine trở về, Ares mới giây giụa hướng về phía Corrine làm ra động tác muốn ôm một cái.

Ngày thường, nhóc này đối với cha nó cũng rất lạnh lùng, Corrine có chút thụ sủng nhược kinh, vội vã từ trong tay Ryan đoạt lại. Ryan tức giận chột vỗ đùi Corrine, cuối cùng liền hôn dỗi trốn đến trong lòng Iven.

Ares núp trong lòng Corrine có cảm giác thoát khỏi tai nạn.

Nhưng mà tiểu bảo bảo tựa hồ buông lỏng quá sớm. Corrine vẫn cảm thấy kể chuyện xưa là một cách thức giáo dục trẻ nhỏ, khó có được Ares hôm nay chủ động muốn hân ôn, vì thế sau khi ăn cơm tối xong, Corrine liền ôm nó vào trong ngực, kể một số chuyện xưa.

Cuối cùng tiểu bảo bảo đã bày ra trạng thái dờ dẩn.

Đầu nhỏ nhỏ của Ares đã có một suy nghĩ, tốt nhất trong nhà tựa hồ chỉ có mẹ.

Mẹ = Iven.

Đây là Corrine len lén dạy nó.

Ca ca = cha = ồn ào.

Mẹ = an tĩnh.

Sau ngày nào đó, Iven phát hiện Ares tựa hồ có chút dính lấy y.

Iven nhớ kỹ, lúc Ryan một tuổi đã gọi ba ba, thế nhưng lúc Ares hai tuổi đều không nói. Nó nghĩ muốn cái gì, đều là nhẹ nhàng liếc mắt một cái, ba ba thiện giải nhân ý rất nhanh sẽ phát hiện, sau đó để trước mặt nó.

Lúc mới bắt đầu, Iven còn nghĩ đây là một loại ăn ý. Thế nhưng hiện tại, Iven không khỏi bắt đầu lo lắng.

“Iven, Ares sẽ không là... cam điếc đi?”

Những lời này là Byrnes hỏi, sau đó hần bị Corrine ném ra ngoài.

Byrnes tuy rằng bị ném ra ngoài, thế nhưng lo âu trong lòng Iven càng thêm dày đặc, lo lắng nhìn tiểu bảo bảo an tĩnh. Ares vừa sinh ra, Iven để nó kiểm tra toàn thân. Đây là một tiểu bảo bảo khỏe mạnh, trên người một có bất kỳ chỗ thiếu hụt nào, thế nhưng vì sao lại không nói chứ?

Lúc này Ares không hề biết lo lắng hai người cha, đang ngồi ở vị trí của mình, nhìn Ryan thay đổi ra các thứ mới lạ, hứng thú sẽ nhìn nhiều một chút, sau đó Ryan sẽ đưa đến trước mặt nó.

Iven rất cục nịnh không được mang Ares đến chỗ bác sĩ, từ bác sĩ chuyên nghiệp, đến bác sĩ tâm lý. Bác sĩ chuyên nghiệp cho là đứa nhỏ này không hề có thiếu hụt, bác sĩ tâm lý lại đưa ra một đề nghị. Lúc nghe được đề nghị kia, vẻ mặt của Iven cổ quái. Thế nhưng y tiếp nhận rồi, lúc trở lại, liền nói cho trong hai thành viên khác, không nên nói chuyện với Ares, nó nghĩ muốn cái gì, cũng phải làm bộ không biết.

Sáng sớm, Ares ngồi trên thảm chơi bài cao thấp.

Lúc xế chiều, Ares vẫn đang chơi.

Lúc buổi tối, bụng của Ares phát ra thanh âm ‘rột rột’.

Ares nhìn ba ba, thế nhưng Iven đang nghiêm túc ngồi trước máy tính làm việc. Ares bắt đầu dĩ chuyển hướng đến Corrine, cha đang xem báo. Bụng của Ares kêu càng thêm lợi hại, ánh mắt cũng biến thành tội nghiệp, thế nhưng hai vị ba ba vẫn không phản ứng chút nào.

“Ăn.” Một thanh âm non nớt vang lên trong căn phòng an tĩnh, nói rõ ràng, trung khí mười phần, thế nhưng cũng chỉ có một từ.

Một từ này cũng đủ để cho Iven vứt bỏ công việc, lấy thức ăn đã chuẩn bị xong đặt tới trước mặt Ares.

Ares không phải câm điếc, nó không nói lời nào chỉ vì lười nói...

Iven nghĩ, đây thật là một nhóc con khả ái lại khiến người ta đau đầu.

— ❧ —

84. Chương 84: Roy Vs Heber Phản Công, Dị Trang, Thận Nhập)

Lần trước Iven gặp Roy, là không lâu sau khi Ares mới được sinh ra. Khi đó thân thể của Iven còn đang trong quá trình hồi phục, y nằm trên giường, Roy ngồi bên giường, mỉm cười nhìn y. Thanh niên mặc áo trắng, tóc ngắn gọn gàng sạch sẽ, cả người thoát nhìn toát ra vẻ tuấn nhã. Hơn một năm sau chiến tranh, tinh thần của Roy đã khôi phục rất nhiều, thế nhưng nụ cười này, lại tựa hồ như là kiềm nén, khi đó, Iven không khỏi nghĩ đến thiếu niên tươi cười nhiều năm trước, cười mở như thế, không nhiễm một chút bụi nào. Roy vẫn là đã thay đổi, thay đổi rất nhiều.

Heber mặc y phục giống y Roy, hơi tựa trên người Roy, tựa như một đứa trẻ nhu thuận. Góc cạnh khuôn mặt của Heber càng ngày càng sắc bén, ngũ quan sâu sắc, đã sớm bỏ đi nét non nớt của thiếu niên, chỉ là cậu ta bình thường thích lộ vẻ mặt vô tội, điều này khiến cả người cậu ta nhu hòa hơn rất nhiều, thoát nhìn nhu thuận vô hại. Chỉ là, ai cũng không biết, ẩn sâu dưới vẻ bề ngoài đó, là một tâm tư mạnh mẽ hung ác mức nào.

Roy không nói nhiều, cậu chỉ an tĩnh nhìn Iven. Lúc Heber đi vệ sinh, nụ cười trên mặt Roy đột nhiên phai nhạt một ít. Cậu cúi đầu, sau đó nói: “Bộ đồ này là Heber chọn.”

Kế tiếp là trầm mặc. Roy nhíu mi, tay phải của cậu ở trên y phục, chà chà, sau đó càng lúc càng dùng sức. Đó là một động tác lặp đi lặp lại nhiều lần, từ góc độ tâm lý mà nói, biểu hiện phiền muộn của chủ nhân.

“Roy, cậu thích cuộc sống bây giờ sao?” Iven hỏi.

Roy ngừng lại.

“Thầy, con có chút mờ mịt.” Roy mở miệng nói, “Con không biết con nghĩ muốn cái gì.”

Roy suy nghĩ một chút, lại nói: “Heber đối với con rất tốt, cậu ấy cũng thích bám lấy con.”

“Cậu có nghĩ tới việc trở thành một chiến sĩ lần nữa không?” Iven hỏi.

Roy tựa hồ nghĩ tới điều gì, mắt chợt co rúm lại, sau đó trong mắt đột nhiên lóe sáng: “Con nghĩ, cuộc sống như thế khiến con thấy áp lực.”

“Cậu đã sớm nghĩ xong.”

Roy gật đầu, lại khẽ thở dài một hơi. Sau khi Heber trở về, Roy liền một lần nữa ngậm miệng lại. Heber cợ lưng của Roy, Roy liền đứng lên, nói lời từ biệt với Iven.

Sau lần đó, Iven chưa từng thấy Roy. Lần nữa nghe được tin tức của Roy, đã là nửa năm sau. Heber gọi cho y, trong thanh âm mang theo sợ hãi cùng vội vã.

Roy không thấy, Heber tìm khắp mọi nơi, đều không tìm được Roy.

Toàn bộ thành Oss, ngoại trừ Heber, người thân mật với Roy nhất chính là Iven. Vì thế Heber kinh hoàng tìm đến Iven. Cúp máy không lâu sau, Heber liền gõ cửa nhà Iven, sau đó khi cậu ta tìm một vòng trong nhà.

Heber hoài nghi Iven giấu Roy đi, tìm một vòng không thấy, cậu ta có chút thất vọng, sau đó tới trước mặt Iven, vẻ mặt bất lực cùng cầu xin, thanh âm cũng yếu ớt: “Iven, Roy không ở nơi này?”

“Tôi không biết cậu ấy đi nơi nào.”

Mặt của Heber đột nhiên nghiêm túc, ánh mắt của cậu ta quá mức lợi hại, mang theo một tia lãnh ý khó tả. Iven tựa trên cửa, hai tay đặt ở trong túi, sắc mặt nhàn nhạt nhìn cậu ta.

“Iven, Roy đi nơi nào?” Heber lạnh giọng hỏi. Trên mặt thiếu niên vẻ vô hại hoàn toàn thối lui, biến thành một nam nhân ngoan lệ.

“Tôi không biết, tôi đã rất lâu không liên lạc với Roy.” Iven nói, ánh mắt của y đột nhiên sắc bén, “Heber, cậu rốt cuộc làm cái gì với Roy?”

Heber mặt mày biểu cảm nhìn chằm chằm Iven, đây là một loại giằng co, Heber tựa hồ muốn từ trong mắt Iven nhìn ra chút gì, Iven lại muốn biết câu trả lời của cậu ta. Cuối cùng Heber thỏa hiệp, cậu ta ngồi trên ghế sa lon, hai tay chống trán, có chút buồn bực: “Roy nói cậu ấy muốn trở lại bộ đội tác chiến.”

“Sau đó thì sao?”

“Cậu ấy vẫn luôn có bóng ma, trở lại bộ đội tác chiến, tôi sợ cậu ấy sẽ sụp đổ.” Heber tiếp tục nói.

“Cho nên cậu đã làm gì với cậu ấy?”

“Roy và tôi cãi nhau, sau đó tôi...” Heber cắn môi, không nói tiếp nữa.

“Sau đó cậu nhốt cậu ta?”

Heber đột nhiên ngừng đầu, trừng Iven: “Đó không phải là nhốt, tôi chỉ muốn để cậu ấy suy nghĩ thật kỹ!”

“Roy cũng là một con người, cậu ấy không là thứ phụ thuộc vào cậu, cậu ấy cần cuộc sống của mình.” Iven lạnh lùng nói.

Heber sững sốt một chút, sau đó chợt nắm tóc, nhắm mắt lại, liền hơi tựa trên ghế sa lon. Một lát sau, Heber ngồi ngay ngắn, biểu tình đã tỉnh táo trở lại.

“Tôi đã biết, Iven, nói cho tôi biết Roy đi đâu?” Heber hỏi.

“Tôi không biết Roy ở đâu, tôi vừa nãy đã nói.” Iven nói.

“Anh!” Heber đột nhiên đến gần Iven, hung hăng nhìn y chằm chằm.

Iven lặng lẽ nhìn cậu ta. Heber cuối cùng xì hơi, sau đó xông ra cửa. Sau khi Heber rời đi, Iven ngồi trong nhà một lúc, cũng xoay người ra ngoài. Y lái xe ra ngoài, vòng qua tuyến đường chính, băng qua đường lớn thật dài, sau đó vòng mấy vòng, liền đến trước một tòa kiến trúc hùng vĩ. Bên ngoài là tường cao, nơi cửa có một pho tượng lớn, pho tượng kia đó là ông của Arise, người lập ra đế quốc Oss. Nơi này là trung tâm chỉ huy tác chiến hàng đầu đế quốc, bên trong đều là chiến sĩ đế quốc, vô luận là hòa bình hay là thời chiến loạn, bọn họ mỗi ngày đều đứng giờ luyện tập, chuẩn bị tùy thời xuất chiến.

Iven lái xe vòng quanh một vòng, sau đó quả nhiên thấy được một thân ảnh nơi góc tường. Iven dừng xe, sau đó đi xuống, liền thấy Roy đứng dựa vào tường, ánh mắt đang hướng về phương xa.

Iven thậm chí chưa kịp nói, phía sau liền có một bóng người lao ra, sau đó ôm chặt lấy Roy.

Roy đứng ở nơi đó vẫn không nhúc nhích, Heber cũng đã nhận ra sự thờ ơ của cậu, sau đó đứng một bên, giống như một đứa nhỏ vô tội, vẻ mặt xin lỗi nói: “Roy xin lỗi, chuyện như vậy cũng sẽ không phát sinh nữa, thân ái, chúng ta về nhà đi.”

Heber nói xong liền muốn kéo tay Roy, khí lực của Roy tựa hồ lớn chưa từng có, Heber dùng lực, cũng không hề nhúc nhích. Heber đột nhiên có chút luống cuống, thế nhưng cậu ta kiềm nén hoảng loạn, mà cẩn thận dựa sát vào, hôn lên khóe môi của Roy một cái: “Roy, chúng ta về nhà.”

Roy đột nhiên vậy khỏi tay cậu ta, mặt không biểu tình: “Tớ sẽ không trở về.”

Heber có chút bối rối. Roy dung túng cậu ta, cho dù cậu ta làm chuyện gì quá phận, chỉ cần giả bộ đáng thương, Roy đều sẽ mềm lòng, sau đó ngày nên thế nào thì tiếp tục thế đấy. Có người dung túng mới có thể tùy hứng. Roy lui về sau một bước, Heber tiến lên một bước, vì thế sau đó thay đổi thành như vậy.

Sau đó, vô luận Heber nói cái gì, Roy đều vẫn làm ngơ. Kiên trì của Heber đã dùng hết, sắc mặt cũng trở nên khó coi. Cậu ta hừ lạnh một tiếng, sau đó xoay người, lái xe rời đi.

Iven tới trước mặt Roy, trên mặt Roy lộ ra một nụ cười khổ: “Iven, con nghĩ một người ngốc ngốc.”

Iven nhìn Roy, không nói gì nữa, sau đó xoay người rời đi.

Roy đi dọc theo tường rào một vòng, sau đó đến nơi nhiều người, trong đám người, thân ảnh của Roy trở nên nhỏ bé, tựa như tùy thời cũng có thể biến mất.

Heber vẫn lái xe đuổi theo thân ảnh kia, nhìn thân ảnh kia biến mất ở trong đám người, cậu ta cũng không cách nào tìm thấy trong đó, Heber vỗ mạnh tay lái, sau đó nhảy khỏi xe, liền vọt vào trong đám người.

Heber như dã thú nổi điên, ở trong đám người đấu đá lung tung, thẳng đến thấy thân ảnh quen thuộc kia, cậu ta mới ngừng lại được. Roy đứng giữa quảng trường, pho tượng lớn trên quảng trường tạo thành một cái bóng. Roy liền đứng trong cái bóng đó, ánh mắt rơi vào trên người Heber.

Heber đi tới, sau đó lẳng lặng đứng ở bên cạnh cậu. Roy đi một bước, Heber cũng theo một bước, như bóng với hình, hai người vẫn duy trì khoảng cách nhất định, nhưng lại cũng không xa cách. Roy chậm rãi đi không mục đích, phía sau vẫn luôn theo một cái đuôi.

“Roy, cậu quay về trung tâm chỉ huy đi.” Heber nói.

Roy rốt cục dừng bước, nhìn cậu ta một cái. Heber thấy Roy buông lỏng, vội vã xẹt tới: “Roy, tớ sai rồi, sau này cậu nghĩ muốn cái gì, tớ cũng sẽ không ngăn cản.”

Roy nhìn cậu ta, Heber vẻ mặt thành thật. Roy đột nhiên xoay người rời đi, cậu tựa hồ đã hạ quyết tâm.

Trận chiến không tiếng động này kéo dài suốt một tháng, sau này Heber nhớ lại, lòng vẫn còn sợ hãi. Roy dọn khỏi nhà cậu ta, dọn vào nhà trọ tự mình thuê, lúc đầu, căn bản sẽ không nói chuyện với Heber, về sau cũng là hỏi một câu đáp một câu, chưa bao giờ chủ động lên tiếng. Heber kiên trì chưa từng có, bởi vì cậu ta có dự cảm, nếu như cậu ta đi, Roy liền không bao giờ ... trở lại bên người cậu ta nữa.

Roy về trung tâm chỉ huy, bắt đầu huấn luyện. Chiến sĩ cùng huấn luyện, có một số quen biết, có một số xa lạ. Chuyện xưa kinh khủng tựa hồ bị mọi người quên lãng, bọn họ đối Roy rất nhiệt tình, ngày đầu tiên khi cậu trở về, liền mời cậu cùng đi uống rượu.

Tửu lượng của Roy rất bình thường, mặt rất nhanh liền đỏ lên. Những người khác chỉ vào cậu cười, không có trào phúng. Roy mơ mơ màng màng ngồi ở đó, cậu nghĩ tựa hồ cậu đem bản thân bọc dưới lớp kén, lúc đi ra, phát hiện mọi thứ đều không tồi tệ như cậu tưởng tượng.

Roy dần dần cởi mở, thế nhưng Heber lại bắt đầu uất ức. Cậu ta bình thường sẽ canh đến đêm khuya, mà Roy được các bạn của cậu mang về, mùi rượu đầy người. Thanh niên cao lớn, mặt đỏ lên, khom người ngồi

ở chỗ kia, vô hại lại thêm một chút khả ái. Ánh mắt của Heber có chút đỏ lên, cậu ta đi tới, sau đó kéo áo khoác trên người Roy xuống. Roy cũng đỏ mắt, liều mạng giữ lấy áo của mình, hai người giằng co.

“Heber, cậu muốn làm gì?” Miệng Roy thở ra mùi rượu nồng đậm.

Ngửi thấy mùi rượu, Heber có chút mê muội, cơ thể nóng lên, lý trí tựa hồ từng chút tiêu tán, cậu ta dùng sức kéo quần áo của Roy xuống, sau đó kéo cậu ôm vào phòng tắm, nước ấm dội xuống, tẩy đi mùi rượu trên người cậu, tay của Heber cũng có chút mê loạn.

Roy bị áp chế đột nhiên bạo phát một sức lực rất lớn, cậu đẩy Heber tới bồn tắm, có chút chật vật muốn đứng lên. Heber cố kéo cậu lại.

“Cậu mỗi lần đều...” Roy say, vì thế những lời bình thường khó mở miệng cũng nói ra, “Tớ cũng là nam nhân!”

Heber toàn thân đều ướt đầm, cậu ta lẳng lẳng ngồi ở đó, sau đó đột nhiên nở nụ cười. Roy gần như có chút tức giận đi ra ngoài.

Hậu quả uống say là ngày hôm sau có chút chóng mặt, sau khi hoàn tất huấn luyện, Roy cũng không muốn về nhà, mà là ra ngoài đi ăn với các chiến hữu của cậu, thế nhưng ngày hôm nay, cậu không uống rượu. Sau khi ăn xong, tất cả mọi người đều rời đi, Roy liền đi dạo một vòng, sau đó mới trở về nhà. Roy đẩy cửa ra, bình thường, luôn sẽ có một người canh giữ ở cửa. Cậu thấy có chút quái dị. Roy đi tới phòng bếp, bên trong trống không, cậu đi vào toilet, vẫn không có một bóng người. Khi cậu đẩy ra cửa phòng ngủ, sau đó liền mở to hai mắt nhìn.

Một người mặc váy đỏ bó sát người nằm trên giường, da thịt trắng nõn lồ lộ ra ngoài. Người nọ khẽ cười, hợp với một thân xiêm y, lại có loại mê hoặc khó tả.

Roy nghĩ đến thật lâu trước đây, nam nhân cầm cái váy này đe dọa dụ dỗ muốn cậu mặc, Roy đều mặt đen cự tuyệt, mà bây giờ, cái váy này đang ở trên người chủ nhân của nó.

Roy cảm thấy cổ họng hơi khô, cậu theo bản năng đi về phía bên giường, chờ lúc đến gần, một chân vươn ra, ôm lấy chân cậu.

Ngày hôm sau, lúc Roy tỉnh lại, tứ chi của Heber đều quấn trên người cậu, trên khuôn mặt tuấn lãng mang vẻ uể oải. Roy khẽ động, Heber cũng mở mắt ra, tựa như một chú mèo thoải mái. Heber đưa môi về phía cậu: “Thân ái, hôn một chút.”

Roy chậm rãi xít lại, sau đó ngay tại giây phút đó, trời đất quay cuồng, Heber liền ghé vào trên người cậu, chán chường vừa lướt qua, trong mắt chợt lóe sáng như sói con.

Ngày vừa mới bắt đầu.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/toan-thu-do-de-quoc-deu-biet-tuong-quan-muon-ly-hon>